

စန္ဒရီ

ရပ်စုံမဂ္ဂဇင်း
အမှတ် ၃၁၈၊ မေ ၂၀၁၆

BURMESE
CLASSIC

၂၀၀၇ ခုနှစ် အတ္ထုပ္ပတ္တိမှတ်တမ်း
အတ္ထုပ္ပတ္တိမှတ်တမ်း
မေတ္တာပြုသည့်

သရုပ်ဆောင် ရွှေမုံရတီ
ဓာတ်ပုံ - ဝိတာ

ဂင်းငြိမ်း စိစဉ်တည်ဖြတ်သည့်

ရုပ်ရှင်

အပတ် ၃၁၈ ပေ ၂၀၁၆

စာမူရှင်များသို့

ရွှေအမြူတေမဂ္ဂဇင်းသို့
ဆရာ၊ ဆရာမတို့၏
စာမူများရေးသားပေးပို့ခြင်းအတွက်
ကျေးဇူးများစွာ တင်ရှိပါသည်။
ရောက်ရှိလာသည့် စာမူများမှာ
များပြားလှပြီး သုံးနိုင်သည့်
အင်အားထက် များစွာရှိပါသည်။
ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင်
စာမူများသည် နှစ်နှင့်ချီကာ
စောင့်ဆိုင်းရပါသည်။
အကယ်၍ မစောင့်ဆိုင်းနိုင်သဖြင့်
အခြားမဂ္ဂဇင်းသို့ပေးပို့လိုပါက
ရွှေအမြူတေသို့
အကြောင်းကြားခြင်းအားဖြင့်
ပယ်ဖျက်ပေးနိုင်ပါသည်။
ယင်းသို့ အကြောင်းကြားခြင်း
မရှိပါက ရွေးချယ်ဖော်ပြသည့်အခါ
အခြားမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြပြီးသည့်
စာမူမျိုး ဖြစ်သွားတတ်ပါသည်။
ယခုလည်း ဆရာ သုတအောင်က
ရွှေအမြူတေသို့ပေးပို့ထားသည့်
'သစ်ပင်အိုရဲ့ ခိုင်သာရီ' စာမူကို
ရတီမဂ္ဂဇင်းသို့လည်း
ပေးပို့ခဲ့သဖြင့် ရတီမဂ္ဂဇင်းက
၂၀၁၅ ခုနှစ် ဧပြီလထုတ်တွင်
ဖော်ပြခဲ့ပြီး ရွှေအမြူတေမဂ္ဂဇင်းက
၂၀၁၆ ခုနှစ် မတ်လတွင်
ဖော်ပြခဲ့မိပါသည်။
စာရေးသူတစ်ဦးအနေဖြင့်
စာမူတစ်ပုဒ်ကို
မဂ္ဂဇင်းတိုက်နှစ်ခုသို့ မပေးပို့ရန်မှာ
စာရေးသူတိုင်း စောင့်စည်းရမည့်
အခြေခံစည်းမျဉ်းပင်ဖြစ်ပါသည်။
သို့ပါ၍ နောက်နောင်တွင်
ဆရာသုတအောင်၏
စာမူများကိုအယုံအကြည်မရှိသဖြင့်
ရွှေအမြူတေမဂ္ဂဇင်း၌
လုံးဝဖော်ပြမည်မဟုတ်ကြောင်း
ကြေညာအပ်ပါသည်။

ဝင်းမြင့်

တကဝဏ်ခံစာတည်း

ပျိုမြင်သိပ်

ကောသလ်

လင်းနိုင်နီ

အပူပေးရန် တိုတိုပျံ့

မသိတာ

၆၇၀၆:၁

ဇော်ဝင်း(ငှက်ပျောသီး) ဆန်နီညိုမီး၊ ပေညွန့်ဝေ
 ဗုတ်သုံ၊ မြင့်မောင်ကျော်၊ မျိုးမြင့် လှမြင့်ဆွေ၊ လမ်းဝေညွ
 ဝမ်းတင့်၊ မောင်နိုး၊ ဝိုးအောင်၊ အောင်ကျော်၊ မေလမ်းတည်
 ထွန်းအံ့၊ စိုးသော်တာ Win-Land၊ မျက်နှာပုံးစာတို- ပီတာ
 ရွှေစာတို-ပီတာ၊ အောင်မြီးသွင်၊ လမ်းနှိုင်းခြီး
 ရွှေခြင်း၊ ခိုင်လင်ထွန်း၊ မြိုးဦးပိုင် ရွှေစာစာပြု-စိမ်းလွန်း၊ မီးမီးမြိုင်
 စာပြု-အောင်ခိုင်ခံ့မီး

ရုပ်ရှင်

အမှတ် ၃၁၀၊ ၁၀၀၆

ဝင်းငြိမ်း ဝိဇ္ဇာတည်းပြတ်သည်

အကယ်ဒမီမှတ်တမ်း

မင်းကြီး ၄။

၂၀၁၄-၁၅ ခုနှစ်

မြန်မာ့ရုပ်ရှင် ထူးချွန်ဆုပေးပွဲ

ရွှေမင်းသား၊ ရွှေမင်းသမီး

မင်းခိုင်ဦး ၅။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေ

အများကြီးရိုက်ထားတဲ့

ရွှေရတီ

BURMESE
CLASSIC

One Minute Interview

မင်းခိုင်ဦး ၃။

သင်းယပ်၊ သင်းလေးမြစ်

စင်ပိုင်၊ ဗေလုဝ၊ ပိုင်၊ မေတိုး

ပြေတီဦး၊ နိုင်သင်းကြည်

မွေးမွေး၊ ဝတ်မှုရွှေရည်

လူမှုဝန်းကျင်

၆၆။ မင်းခိုင်ဦး

အားပေးမှုများစွာ ရခဲ့တဲ့

Padamyar FM

Radio to Live

၁၁၀။ မင်းခိုင်ဦး

အကယ်ဒမီဆုရှင်များကို

မြန်မာနိုင်ငံ

ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးမှ

ထပ်မံဂုဏ်ပြုပွဲ

နိုင်ငံတကာစာမျက်နှာ

၆၀။ ဂျီတကဒေအာင်း NY၊

အော်စကာဆုရုပ်တု

ပူပူမွေးမွေး

ပိုက်ဆံရသလေး

ဘရီးလာဆန်

၇၈။ ဇာနည်ညိုမိုး

ယောက္ခမမြေရာနင်းတဲ့

ကိတ်မင်းသမီး

ရွှေရုပ်ရှင်

၇၂။ မိုးကျော်ထွန်း

အိမ်ထောင်ရေး

သင်ခန်းစာပေးမယ့်

မောင့်အိမ်သူ

၈၆။ မိုးကျော်ထွန်း

ကျွန်တော်ရည်းစား

ဘုရားမှာ နေသည်

အင်တာဗျူး

၁၃၄။ မင်းကြီး

ထိပ်စုဖုရားကြီးနှင့်

တွေ့ဆုံခြင်း

ရွှေလင်းသား

၉၂။ ညိုမြင်း

ကောင်းကင်ပေါ်က

ဆင်းသက်လာတဲ့

အချစ်

ရွှေဝတ္ထု

- အဖြူရောင်၊ ၁၁၄။
- အတ္တရောင်ပြန်
- ချစ်သမ္မာ ၁၂၄။
- မှောင်မည်းလူမြို့
- နန်းကေတီရှင် ၁၃၀။
- ထိုည
- မာမိမိုင်း၊ ဆေး-မန်း၊ ၁၄၀။
- ကျပ် အကြောက်ဆုံး
- သတ္တဝါ
- ထန် ၁၄၆။
- သေသွားတဲ့သစ်ပင်
- အောင်မြိုးကျော်၊ ၁၄၇။
- အသွားမတော် ကုန်ကြမ်း
- ရေအေး ၁၆၆။
- ဗေဒါမောင်မောင်
- ဂျင် ၁၇၂။
- မြေကြီးစားသူများ
- လမင်းမောင်မောင် ၁၈၀။
- ရောင်စုံနာမည်များနဲ့
- တစ်နေ့တာ ကခုန်ခြင်း
- ကောင်းမြတ် ၁၈၈။
- ထောင်ချောက်
- ဈေးနီးစဉ်မြေမောင်က ၁၉၂။
- အပူနှင့်အအေး
- လေဦးယျာ ၂၀၀။
- တောင်ခါးယန်းဆီက
- ပဲတင်သံရယ်တဲ့
- ခပ်ချိုချို
- နေ၊ ပင်လယ်ပြာ၊ ၂၀၆။
- အလှူတံခမ်း
- ချော့အိမ်နီး၊ ၂၁၂။
- လွတ်မြောက်ခြင်း၏အလွန်
- ရွှေဝတ္ထုရှည်စ/ဆုံး
- နန်းနိုင်၊ သေ၊ ၂၄၈။
- ကျမျက်ရည်
- မတူညီပါ

**ရွှေဝတ္ထုများကို
ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း**
၁၀၄။ **ခမ်းခမ်းနွဲ့၊ သာယာဝတီ၊**
ရှိခိုးဦးချ
ကန်တော့လိုက်ပါရဲ့

ရွှေအသစ်
၂၂၆။ _____
၂၃၂။ _____
၂၃၈။ _____
၂၄၂။ _____

အက်ဆေးအကြောင်း
အက်ဆေး
၉၈။ **မောင်ရင့်မာ၊ ကောင်းကုန်း၊**
ကံရာဇာငယ်၏ အမူအရာ
ရသစာတမ်း
၁၆၀။ **နန္ဒာမိုး၊ ဆင်ဖြူကျွန်း**
ပြတင်းပေါက်များ၏
မာတိကာ

ရွှေသုတ
၂၂၀။ **မောင်သန်းဆွေ၊ ထားဝယ်၊**
လှိုင်းတက်ရှင်းတမ်း

အယ်ဒီတာအဖွဲ့-
တိုက် (၁၇) အသန်း (၄-၀၁)
၅ လမ်း (အောက်ဘလောက်)
ဝိလ်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၊
ရန်-၀၁-၃၀၁၀၇၀
Email :
nyeinfamily@gmail.com
မူတ်းနား၊ မေတ္တာလက်ဆောင်နှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သု-
ဦးညွှတ်လှိုင်(၀၀၉၇၀) ဇွန်လူပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၁၁၊ ရွှေတောင်ကြား ၅ လမ်း၊
၆၃ ရပ်ကွက်၊ စက်မှုရပ်၊ တောင်ဆုံ၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ရွှေထုတ်ဝေသု-
ဦးညွှတ်လှိုင်(၀၀၉၇၀)
အမှတ် ၁၃၃ လမ်း ၄၀၊
ကန်သည်လမ်းနှင့် ယောက္ခလမ်းကြား၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ရွှေဖြူချိုချေ-
ဇွန်လူပုံနှိပ်
အမှတ် ၁၃၃ လမ်း ၄၀၊ ကန်သည်လမ်းနှင့်
ယောက္ခလမ်းကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့၊ ရန်-၀၁-၃၀၁၂၂၀
စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် ၁၂၀၅
E-mail :
zabutalu@gmail.com
Available at :
iTune Store

ဓာတ်ပုံ - အောင်ဖြိုးသွင်၊ လင်းနိုင်ဦး၊ သင်းပပ

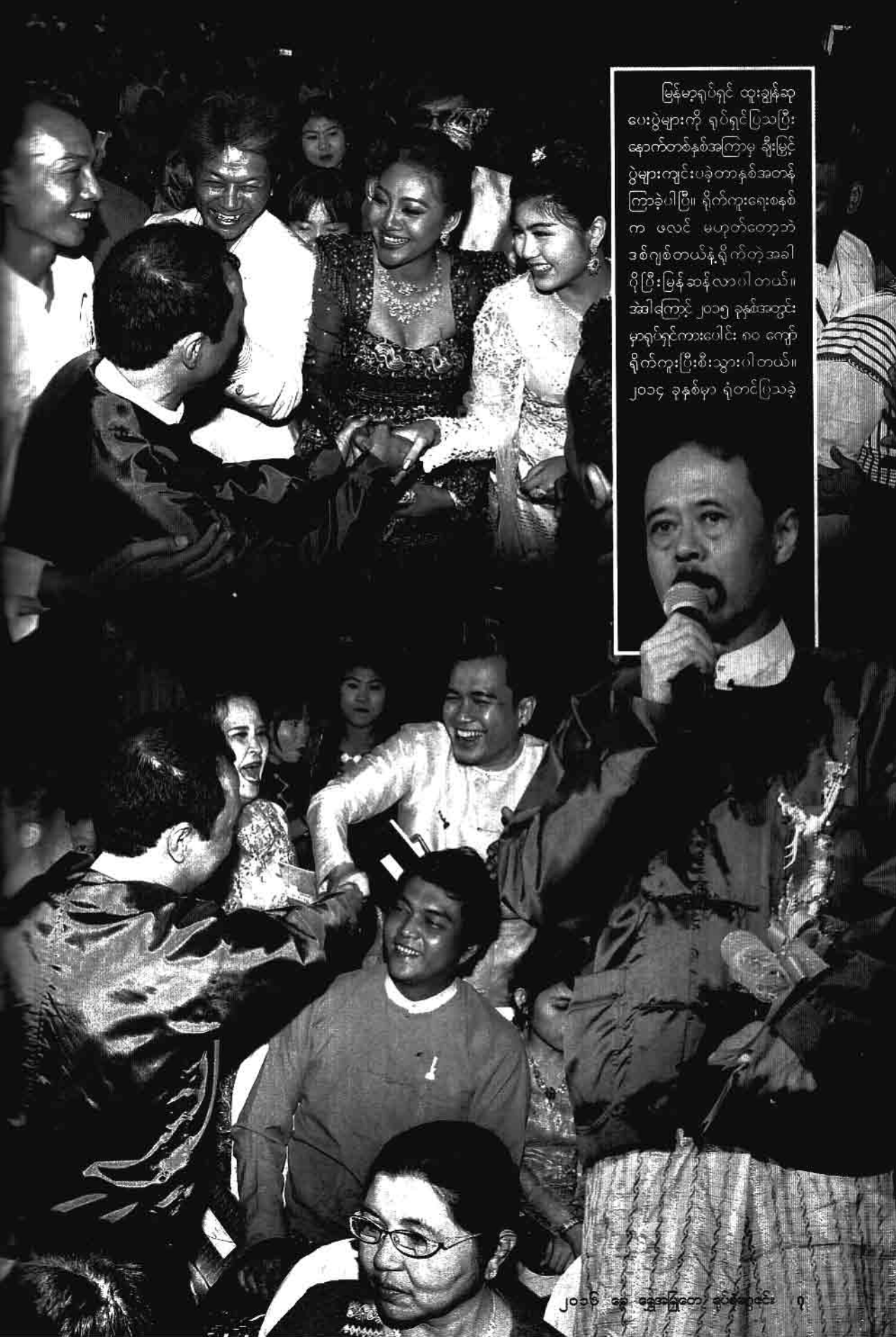
အောင်ဖြိုးသွင်

၂၀၁၄-၁၅ ခုနှစ် မြန်မာ့ရုပ်ရှင်
ထူးချွန်ဆုပေးပွဲ

ပင်းငြိမ်း

မြန်မာ့ရုပ်ရှင် ထူးချွန်ဆု
ပေးပွဲများကို ရုပ်ရှင်ပြသပြီး
နောက်တစ်နှစ်အကြာမှ ချီးမြှင့်
ပွဲများကျင်းပခဲ့တာနှစ်အတန်
ကြာခဲ့ပါပြီ။ ရိုက်ကူးရေးစနစ်
က ဖလင် မဟုတ်တော့ဘဲ
ဒစ်ဂျစ်တယ်နဲ့ရိုက်တဲ့အခါ
ပိုပြီးမြန်ဆန်လာပါတယ်။
အဲဒါကြောင့် ၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွင်း
မှာရုပ်ရှင်ကားပေါင်း ၈၀ ကျော်
ရိုက်ကူးပြီးစီးသွားပါတယ်။
၂၀၁၄ ခုနှစ်မှာ ရုံတင်ပြသခဲ့

တဲ့ ရုပ်ရှင်ကားက ၁၇ ကား
ရှိပြီး ၂၀၁၅ ခုနှစ်မှာ ၁၃ ကား
ရှိပါတယ်။ ၂၀၁၆ ခုနှစ်
ဆိုရင် ကားအရေအတွက်က
ပိုမိုများပြားလာလိမ့်မယ်လို့
မှန်းဆရပါတယ်။ ဒါကြောင့်
မြန်မာနိုင်ငံ ရုပ်ရှင်အစည်း
အရုံး အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့
က ၂ နှစ်ပေါင်း ကား ၃၀
သာရှိသေးတဲ့ ၂၀၁၄ နဲ့ ၂၀၁၅
ကို တစ်ပေါင်းတည်း ကျင်းပ
လိုက်မယ်ဆိုရင် ၂၀၁၆ အတွက်
အေးအေးဆေးဆေးနှစ်ကုန်ပြီး
များမကြာခင် (ဖေဖော်ဝါရီ
နောက်ဆုံးပတ် သို့မဟုတ်
မတ်လပထမပတ်) ဆုချီးမြှင့်
ပွဲများကျင်းပပေးနိုင်ဖို့အတွက်
၂၀၁၄-၁၅ ကို ၂ နှစ်ပေါင်း
ကျင်းပဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပါ

တယ်။ တကယ်တော့ အလုပ်
အမှုဆောင်အဖွဲ့က မက်လဆန်း
ပိုင်းမှာ ကျင်းပချင်ပေမဲ့
ဒီနှစ်က အစိုးရအဖွဲ့ အပြောင်း
အလဲ ပေါ်ပေါက်မယ့်အချိန်
ဖြစ်တာကြောင့် အစိုးရအဖွဲ့
အဟောင်းက အစိုးရသစ်
လက်ထက်ကျမှသာ ကျင်းပပါ
လို့အကြံပြုခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါနဲ့
ပဲ အသစ်အဟောင်း လွဲပြောင်း
ပြီးမယ့် ဧပြီလဆန်းကို ရောက်
ရှိသွားခဲ့တာပါ။ နေရာရွေးပြန်
တော့လည်း ဥက္ကဋ္ဌက သုဝဏ္ဏ
အားကစားရုံကို စဉ်းစားပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရက်ပိုင်း
မှာ ပြည်ပနိုင်ငံများကို မိတ်
ဆော်ကျင်းပမယ့် ခြင်းပွဲ ရက်
ရှည်ရှိနေတာကြောင့် သုဝဏ္ဏ
အားကစားရုံကို မရခဲ့ပြန်ပါ
ဘူး။ ဒါကြောင့် ၂၀၁၃ ခုနှစ်
အတွက်ကျင်းပခဲ့ဖူးတဲ့ ရန်ကုန်

မြို့၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရှင်
စောပုလမ်းက MEIP ကိုပဲ
ဖြန့်စဉ်းစားကြရပါတယ်။
MEIP မှာကလည်း မတ်လ
၂၇ ရက်နေ့ညအထိ ထိုင်နိုင်
က ကျင်းပမယ့် ကုန်စည်ပြပွဲ
ရှိနေပြန်ပါတယ်။ အကယ်ဒမီ
အတွက် စင်မြင့် ဆောက်လုပ်
ရေးက ၅ ရက်သာ အချိန်ရပါ
မယ်။ ဘယ်လိုဂ်ဖြစ်ဖြစ် ဒီ
နေရာကလွဲရင် တခြားနေရာ
မရှိနိုင်တော့တာမို့ ရတဲ့အချိန်
အတွင်းမှာ ပြီးအောင် ဆောက်
လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြပြီး MEIP
ကိုအတည်ပြုခဲ့ကြပါတယ်။
အကယ်ဒမီ ရွေးချယ်မှု
စနစ်နဲ့ ဝတ်သက်ပြီးတော့
လည်း ဒီနှစ်မှာအပြောင်းအလဲ
ရှိခဲ့ပါတယ်။ အရင်လို ပြင်ဝ
က ပညာရှင်များဖိတ်ခေါ်ခြင်း
မပြုတော့ဘဲ ရုပ်ရှင်အစည်း

အရုံးရဲ့ အလွှာအသီးသီးမှ အနုပညာရှင်များ၊ အတတ်ပညာရှင်များကသာ မိမိတို့ဆိုင်ရာအနုပညာရှင်၊ အတတ်ပညာရှင်တို့ကို ရွေးချယ်ကြပြီး ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားဆုအတွက်ကိုတော့ ပါဝင်တဲ့ အနုပညာရှင်အားလုံးက ဆုံးဖြတ်ကြဖို့ စနစ်တစ်ခုပြောင်းလဲခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ၂၀၁၄-၁၅ အတွက် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများကို အထပ်ထပ်အခါခါ ကြည့်ရှုကြပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီနှစ် နွေရာသီဟာ ရန်ကုန်မှာမကြုံစဖူး ထူးထူးကဲကဲပူပြင်းလှပါတယ်။ ပေးရမယ့် ဆုအရေအတွက် များပြားတာကြောင့် ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်များကို ညနေ ၃ နာရီက စတင်မယ်လို့ ကြေညာခဲ့ပါတယ်။ ဖိတ်စာများ

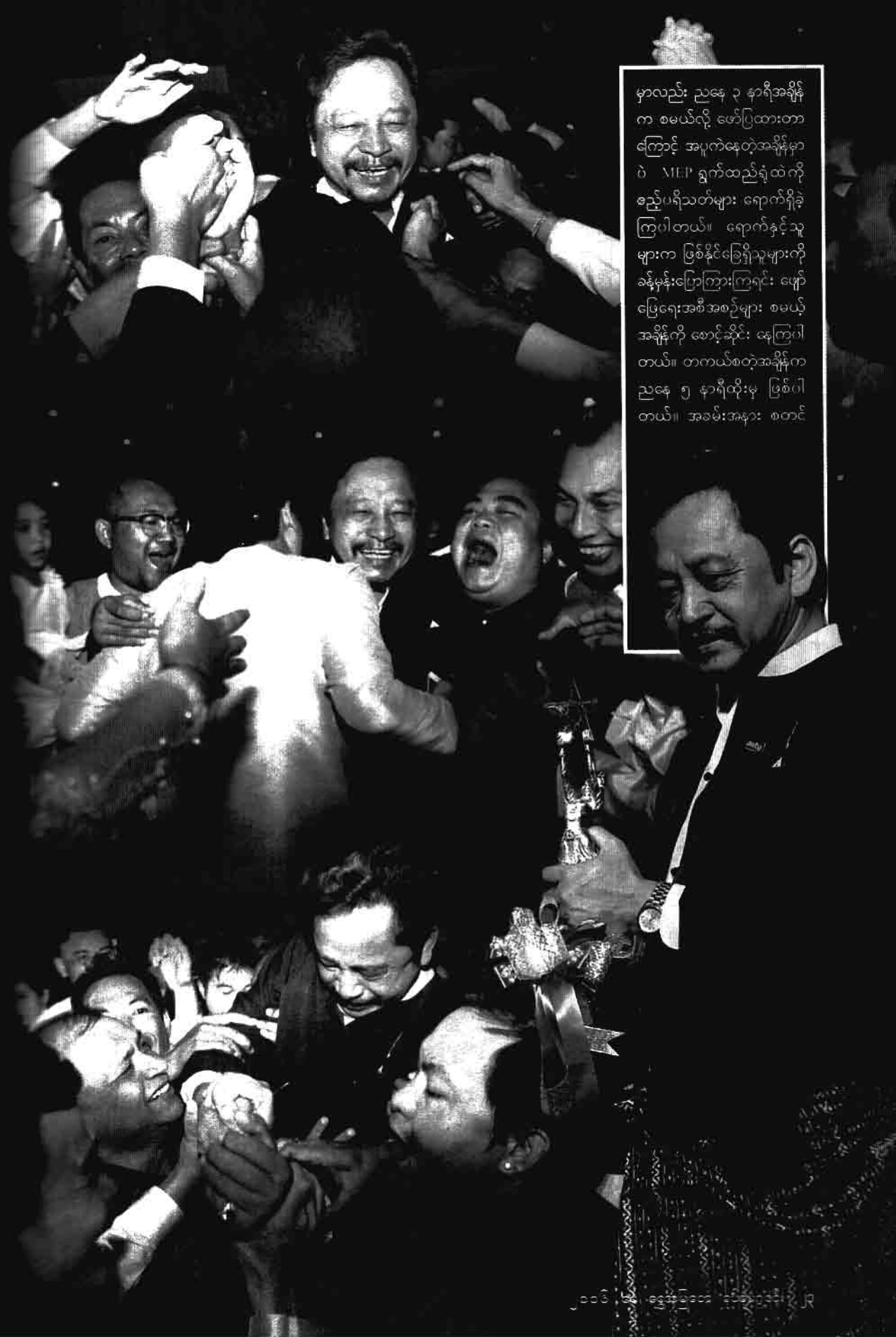
ဓာတ်ပုံ - အောင်ဖြိုးသွင်၊ လင်းနိုင်ဦး၊ သင်းပပ

အောင်ပေ

၂၀၁၆ ခု ဆွေးနွေးသော ဆုတံဆိပ်

မှာလည်း ညနေ ၃ နာရီအချိန်
က စမယ်လို့ ဖော်ပြထားတာ
ကြောင့် အပူကနေတဲ့အချိန်မှာ
ပဲ MEP ခွက်ထည်ရုံထဲကို
စည်ပရိသတ်များ ရောက်ရှိခဲ့
ကြပါတယ်။ ရောက်နှင့်သူ
များက ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသူများကို
ခန့်မှန်းပြောကြားကြရင်း ဖျော်
ဖြေရေးအစီအစဉ်များ စမယ့်
အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြပါ
တယ်။ တကယ်စတဲ့အချိန်က
ညနေ ၅ နာရီတိုးမှ ဖြစ်ပါ
တယ်။ အခမ်းအနား စတင်

ချိန်မှာ ကျွန်တော့်သက်တမ်း
တစ်လျှောက် တစ်ကြိမ်တစ်
ခါမျှ မကြုံဖူးတဲ့ အစီအစဉ်
တစ်ခုကို မျက်ဝါးထင်ထင်
တွေ့မြင်လိုက်ရပါတယ်။
ရွေးချယ်ခံ နိုင်ငံရေးပါတီ
ဖြစ်တဲ့ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီ
အဖွဲ့ချုပ်မှ နာယက သူရ
ဦးတင်ဦးနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံရပ်ရှင်
အစည်းအရုံး နာယက ဦးဗိုလ်
ကလေးတင်အောင်တို့က ဖွင့်
လှစ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ
တယ်။ စင်မြင့်ပေါ်မှာထားရှိ
တဲ့ Crystal Ball ကို နာယက
ကြီး နှစ်ဦးတို့ လက်နဲ့ထိ
ပေးလိုက်ချိန်မှာ စင်မြင့်ပေါ်မှ
လေဆာမီးတန်းရောင်ခုံတို့
ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။
ဖွင့်ပွဲ အစီအစဉ်အပြီးမှာ
ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်
ပေးပို့တဲ့ သဝဏ်လွှာကို

အကယ်ဒမီ ထွန်းအိန္ဒြာပိုက
ဖတ်ကြားပေးခဲ့ပါတယ်။
အဲဒီနောက် ယဉ်ကျေးမှုနဲ့
သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန
ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီး သူရ
ဦးအောင်ကိုက အဖွင့်အမှာ
စကား မိန့်ကြားပါတယ်။
မြန်မာနိုင်ငံ ရုပ်ရှင်အစည်း
အရုံး ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တဲ့ ဦးလူမင်း
က ဒီနေ့ကျင်းပတဲ့ ထူးချွန်ဆု
ပေးပွဲ အခမ်းအနားနဲ့ပတ်
သက်လို့ ရှင်းလင်းတင်ပြခဲ့ပါ
တယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့
အခမ်းအနားမှူးများဖြစ်တဲ့
တင်မိုးလွင်၊ ဆန်းထွဋ်၊ ကျော်
ထက်အောင်တို့က ဒီအခမ်း
အနားအတွက် ပံ့ပိုးတူညီကြ
တဲ့ လုပ်ငန်းရှင်များ လှူပူဂိုလ်
များတို့ ကျေးဇူးတင်စကား
ဆိုကြပြီး ထူးချွန်ဆုများကို
စတင်ကြေညာကြပါတယ်။

ထူးချွန်ဆုချီးမြှင့်ရာမှာ
၂၀၁၄-၁၅ အတွက် ၂ နှစ်
စလုံးမှာ ချီးမြှင့်ခံရတဲ့ ဆုဆို
ရင် နှစ်ခုစလုံး ချီးမြှင့်ပေးပြီး
တစ်နှစ်သာရှိတဲ့ ဆုဆိုရင်
တော့လည်း တစ်နှစ်သာ
ကြေညာပေးပါတယ်။
ဒီနှစ်မှာ အမျိုးအစားအားဖြင့်
ဆိုရင် ၁၂ မျိုးရှိတဲ့အတွက်
၂၄ ဆု ရှိရမှာဖြစ်ပေမဲ့ ၁၈
ဆုကိုသာ ချီးမြှင့်ခဲ့ပါတယ်။
အထူးဆုလို့ သတ်မှတ်ထား
တဲ့ ဆုကို ၂ နှစ်စလုံးအတွက်
ချီးမြှင့်ခြင်း မရှိခဲ့ပါဘူး။
ထူးချွန်ဆုပေးပွဲ ပြီးချိန်မှာ
ထုံးစံအတိုင်း ဂယက်မျိုးစုံ
ထကြပြန်ပါတယ်။ ဒီတော့
နောက်နှစ်အတွက်ဆိုရင်
အပြောင်းအလဲ ရှိကောင်း
ရှိလာဦးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ■

ဝင်းငြိမ်း

ဂုဏ်ပြုတည်ခင်းဆွေခံသော ညစာစား

MAR
EMY
RDS
2015

ငယ်ရည်းစားကို
ချစ်ရသလိုပါပဲ

One Minute Interview
ကြိုရာခိုရာတစ်မိနစ်တော

ခင်မေးမြင့်

၁၉၉၇ ခုနှစ်က မြင့်မြတ်နှလုံးသား ဇာတ်ကားနဲ့ အမျိုးသားဇာတ်ပို့ဆု ရရှိခဲ့တဲ့ ဇင်ဝိုင်းက ၂၀၁၄ ခုနှစ်အတွက် နှလုံးသားဖြင့် ပြုလုပ်သည့် ဇာတ်ကားနဲ့ အမျိုးသားဇာတ်ပို့ဆုကို ထပ်မံရရှိခဲ့ပါတယ်။ နှစ်တော်တော်ကြာမှ အကယ်ဒမီ	တစ်ကြိမ်ရပြီ၊ ကျေနပ်သွားပြီ ထင်လိုက်တာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာတော့ နောက်တစ်ကြိမ် ရတော့လည်း ချစ်ရတာပါပဲ။ ဦးဌေး(ဇင်ဝိုင်း)ရဲ့ ကျေနပ်တင်စကားထဲမှာ ပါ သွားတာက ဒီနှစ် သားညီ စတဲ့ သရုပ်ဆောင်တွေနဲ့အတူ အကယ်ဒမီ တစ်ပြေးခဲ့တယ်။ ဦးဌေးကတော့ ရခဲ့တယ် နော်။ သူတို့နဲ့အတူ ယှဉ်ပြိုင်မှု တစ်ခု လုပ်ရတဲ့အပေါ်မှာ	ဘယ်သူနဲ့ ပြိုင်လိုက်မယ်၊ ဘယ်ဝါနဲ့ ပြိုင်လိုက်မယ်ဆို တာ မရှိပါဘူး။ ဦးဌေးတို့ ပြိုင်ချင်းပြိုင် မိမိကိုယ်မိမိ ပြိုင်တာပဲရှိမယ်။ အဲဒီတော့ ဒါကို ရိုက်ကူးပြီးမှသာလျှင် ဒါက ဒီလိုဆုရယ်လို့ ဆုံး ဖြတ်ကြတာလေ။ ပုဂ္ဂိုလ်ချင်း ပေါ်မှာ ယှဉ်ပြိုင်မှု မရှိပါဘူး။ ဆုတွေမကြေညာခင် က ဦးဌေးရဲ့ ရင်ခုန်မှုက ဘယ်လိုမျိုးများရှိလဲ။
--	---	---

ထပ်ရတဲ့အတွက် အရင်တုန်းက ရတဲ့အချိန် ခံစားမှုနဲ့ အခုရတဲ့အချိန် ခံစားမှုများ ကွာသွားလား။ ခံစားမှုကတော့ အတူ တူပါပဲ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ရည်းစားထားတော့လည်း ချစ်ရတာပဲ။ ငယ်ရည်းစားနဲ့ကွဲပြီး ကြီးမှ ရည်းစားရတော့လည်း ချစ်ရတာပါပဲ။ အဲဒီလိုပါပဲ အကယ်ဒမီဆိုတာက ဦးတို့အတွက် ပထမအကြိမ်ရတော့	ဘယ်လိုများ ပြောချင်လဲ။ ယှဉ်ပြိုင်မှုလို့ ဦး မသတ်မှတ်ဘူး။ ယှဉ်ပြိုင် တယ်ဆိုရင် တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ဒီယှဉ်ပြိုင်မှုကို တိုင်းတာတဲ့ အတိုင်းအတာက ခက်ခဲ တယ်။ ဦးတို့ မြင်တာက တော့ အနုပညာလုပ်ငန်းကို ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ လုပ်လိုက်ကြ တယ်။ ကိုသားညီလည်း သူ ဇာတ်ကားကို ရိုက်တဲ့အချိန် မှာ ဦးနဲ့ ပြိုင်မယ်ဆိုပြီး ရိုက် လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ လိုပဲ ကိုခင်လှိုင်၊ ဦးဇော်ဦး၊ ဦးဌေးက အစပေါ့နော်။ ဦးတို့ ကားရိုက်တဲ့အခါမှာ ငါတော့	ရင်ခုန်မှု မရှိခဲ့ဘူး။ ၂၀၁၄- ၂၀၁၅ နှစ်နှစ်ပါတာ တော့ အမှန်ပဲလေ။ နှစ်နှစ်ဆို တော့ သူများထက် နှစ်ဆရှိ တယ်လို့တော့ ပြောလို့ရ တယ်။ နီးနီးစပ်စပ်မှာပဲ ဒီနှစ် အတွက် အကယ်ဒမီ တိုးတိုး တိတ်တိတ် စာရင်းဆိုပြီး တင်လိုက်တယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ဦးဌေးနာမည် မပါဘူး။ အဲဒီ လူတင်ရင် မှန်တတ်တာတွေ ရှိတယ်လေ။ အဲဒီတော့ ငါ လည်း သွားပြီဆိုပြီး ထင် ထားတာ။
--	--	--

ခင်လေးမြင့်

ပစ္စည်းဓာတ်ပုံအမျိုးမျိုး

ဘကယ်ဒဝီပေးတုန်းက
ပေလုဝ
ဘယ်ရောက်နေတာလဲ

ကျေးဇူးတင်

One Minute Interview
ကြိုရာခုံရာတစ်မိနစ်တာ

One Minute Interview

အကယ်ဒမီထူးချွန်ဆု
ချီးမြှင့်ပွဲမှာ
သရုပ်ဆောင်ဗေလုဝက
ဤအရာကို အချစ်ဟု
ခေါ်သလား ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားနဲ့ အကောင်းဆုံး
အမျိုးသားဇာတ်ပို့ဆု
ရရှိခဲ့ပေမဲ့ ဗေလုဝကိုယ်စား
သားဖြစ်သူ
ဗေလုသက္ကရာဇ်သာ
တက်ရောက်
လက်ခံရယူခဲ့တဲ့အတွက်
ဗေလုဝ
ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊
ဘာကြောင့် မတက်တာလဲ
ဆိုတာ
မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
အကယ်ဒမီဆုချီးမြှင့်ပွဲတုန်းက
ကိုဗစ်(ဗေလုဝ)
ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။
မရနိုင်ဘူးထင်လို့
မတက်တာလား။
ဘာကြောင့်လဲ။
၁။ မရနိုင်ဘူး ထင်တယ်။
၂။ စာပေဟောပြောပွဲ
အတွက်
ကတိပေးထားတယ်။
၃။ ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်စီမြို့မှာ
ဟောပြောပွဲသွားနေလို့ပါ။
အဝေးရောက် မြန်မာ
လုပ်သားတွေအတွက်ပါ။
အကယ်ဒမီပွဲကို
၃ ရက်နေ့မှာ ပေးမယ်
ဆိုတာ နောက်မှ
ရက်သတ်မှတ်တာပါ။
ဟောပြောပွဲက
နှစ်လကြိုကတည်းက
ဖိတ်ကြားထားလို့ပါ။
စာပေဟောပြောပွဲမှာရော
အကယ်ဒမီရတယ်ဆိုပြီး
မသိခဲ့ဘူးလား။
ဟောပြောပွဲမလုပ်ခင်
ကိုယ်က မသိပေမဲ့

သိတဲ့ပရိသတ်တွေက ပြေး
လာပြီး ဖက်နမ်းတယ်။
အစ်ကို အကယ်ဒမီရပြီတဲ့။
ဟေ့ကောင်မဟုတ်ဘူး။ ဖုန်
ဘွတ်ခံက ဖြစ်မယ်။ ဖုန်
ဘွတ်ခံက အငြောင့်တွေများ
တယ်။ မဟုတ်ဘူး အစ်ကို
Channel 7 မိတယ်။ ကိုဗေ
သား စကားပြောနေတဲ့ပုံ တွေ
လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ ငါ
တကယ်ရလိုက်ပါလားဆိုတာ
ယုံကြည်သွားတယ်။ အဲဒါ
စင်ပေါ် မတက်ခင်ပေါ့။
ကိုဗစ်က ဝမ်းသာပြီး
စင်မြင့်ပေါ်မှာ ဘာတွေဟော
ပြောခဲ့လဲ။
ရှေ့ပိုင်းမှာတော့ ဝမ်း
သာပြီး ပြောနေတော့ စကား
တွေက တောရောက်တောင်
ရောက်ပေါ့။ ၁၅ မိနစ်
လောက် ပြောပြီးတဲ့အချိန်မှာ
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ပြောချင်
တာ ပြောခွင့်ရတော့တယ်။
ဒီကားမှာဆိုရင် ကိုဗစ်
က ဇာတ်ဆောင် မဟုတ်ဘူး
လား။
မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်
တော်က နဂိုကတည်းက
ဇာတ်ပို့အနေနဲ့ပဲ ဝင်ပြီး သရုပ်
ဆောင်တာပါ။ သရုပ်ဆောင်
ခဲ့တဲ့စိတ်ကလည်း ဇာတ်ပို့
စိတ်နဲ့ပါပဲ။
ရိုက်ကူးရေးတင်တုန်း
က ဇာတ်ဆောင်နဲ့ မဟုတ်
ဘူးလား။ ပြီးတော့မှ ဇာတ်
ပို့ဖြစ်သွားတာလား။
ကျွန်တော် ထင်တာ
လည်း သူတို့ ဇာတ်ပို့နဲ့ တင်
တာဖြစ်မှာပါ။ အဲဒါက
ကုမ္ပဏီဆိုက်ဆိုတော့ ကျွန်
တော်တော့ သေသေချာချာ
မသိဘူး။
ကျွန်တော်တို့ရော၊ ပရိ

သတ်ရော ကိုဗေကို ဇာတ်
ဆောင်လို့ပဲ မြင်ကြတယ်
လေ။
မဟုတ်ပါဘူး။ စော
စောကပြောသလို ဇာတ်
ဆောင် မဟုတ်ပါဘူး။ ဇာတ်
ပို့တစ်ယောက်သာ ဖြစ်တယ်
ဆိုတာ ပြောပြချင်ပါတယ်။
ဒီဆုနဲ့ပတ်သက်လို့
ဝေဖန်သံတွေ အများကြီး
ထွက်နေတာကို ဘယ်လို
ခံစားရလဲ။
ဒါ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။
ကျွန်တော် မယူရင် ကျွန်တော့်
လက်ထဲ မရောက်ပါဘူး။

မျှော်လင့်ခဲ့တာလဲ။
ကျွန်တော် အမှန်
အတိုင်းပြောရင် ဘီလူး
နောက်ပိုင်းမှာ သိပ်ရင်မချန်
တော့ပါဘူး။ ဘီလူးတုန်းက
တော့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ
အရမ်းမျှော်လင့်ခဲ့တယ်။
ဘီလူးတုန်းက မျှော်
လင့်ခဲ့တယ်လို့ ဘာလို့ ပြော
တာလဲ။
ကျွန်တော် အားရလို့ပါ။
ဒါရိုက်တာလည်း တော်
တယ်။ ကိုမီးပွားပါ။ ကျွန်
တော် လုပ်ခွင့်လည်း ရ
တယ်။ ပရိသတ်ကလည်း

ဘယ်သူပဲပြောပြောပေါ့လေ။
ကျွန်တော် ယူ မယ် ဆို ရင်
ကျွန်တော့်လက်ထဲရောက်မှာ
ပေါ့လေ။ ဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာ
ကလည်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ညီ
အစ်ကိုတွေ ဖြစ်နေတယ်။
ညီလေးတစ်ယောက်လိုပဲ
သဘောထားတယ်။ နောက်
နှစ်မှာ အကယ်ဒမီဆု သူ
နာမည်ကြေညာရင် ပထမဦး
ဆုံး ပြေးဖက်နမ်းမယ့်သူက
ဗေလုဝ ဖြစ်ပါတယ်။
လုပ်သက်ကလည်း
ကြာခဲ့ပြီဆိုတော့ ဘယ်
လောက်ကတည်းက ဒီဆုကို

ကြိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ အဲဒီ
တုန်းက မှတ်မှတ်ရရ မျှော်
လင့်ခဲ့ဖူးတယ်။
အားပေးတဲ့ ပရိသတ်ကို
ဘာများပြောချင်လဲ။
ကျွန်တော် ပြောချင်တာ
ကတော့ စိတ်သစ်၊ လူသစ်၊
ဘဝသစ်၊ အနာဂတ်သစ်နဲ့
မြန်မာနှစ်သစ်ကူးမှာ အသစ်
အသစ်များနဲ့ ဖြတ်သန်းကူး
ခပ်ကြပါ။ ဒါလေးကိုတော့
မှတ်မှတ်ရရ ပြောချင်ပါ
တယ်-လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

လင်းနိုင်ဦး

ပြောဆိုခြင်း

မြန်မာ

၁၉၇၄-၁၉၇၅ ခုနှစ် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ

M
AC

အနုပညာဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများကို
ခိုင်ခိုင်မာမာ
ကတိပေးတယ်

One Minute Interview
ကြိုရာခိုရာတစ်မိနစ်တာ

One Minute Interview

လက်ပံ ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားကြီးဖြင့်
ပထမဆုံးအကြိမ်
အကောင်းဆုံး
ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာဆု
ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရသည့်
ဒါရိုက်တာ ဝိုင်းက
၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွက်
ချီးမြှင့်သည့်
ရုပ်ရှင်ထူးချွန်ဆုပေးပွဲတွင်
ကျွန်မက နှင်းဆီပါ မောင်
ဇာတ်ကားဖြင့်
ဒုတိယအကြိမ်
အကောင်းဆုံး
ဒါရိုက်တာဆုကို
ထပ်ဆင့်ရရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
ကိုဝိုင်းရေ
ဒီ နှစ်နှစ်စာပေးတဲ့
အကယ်ဒမီပွဲကြီးမှာ
ကိုဝိုင်းလည်း
အကယ်ဒမီရသလို
ကိုဝိုင်းကားထဲမှာ
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်တဲ့သူ
တွေလည်း အကယ်ဒမီ
ရွှေစင်ရုပ်တုတွေ
ပိုင်ဆိုင်ခွင့်
ရကြတယ်နော်။
ကျွန်တော့်ဇာတ်ကားထဲမှာ
ပါတဲ့ မည်သူမဆို
သရုပ်ဆောင်တွေ
ဆုရတော့လည်း
ပျော်တယ်ဗျ။ ပျော်တယ်။
သူတို့ကို ကျွန်တော်
စိတ်ကြိုက်ဖြစ်တဲ့အထိ
မရရအောင် ရိုက်တယ်။
ကျွန်တော် ကြိုက်မှသာ
လွှတ်ခဲ့တာလေ။
သူတို့ရတော့ ကျွန်တော်
ပျော်တယ်။
ဒါပေမဲ့ တစ်ခုပဲ၊
မိုးဟေကိုတစ်ယောက်
ကျန်ခဲ့တယ်။
အဲဒီအတွက်တော့

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း
ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ပြေတီဦးကိုလည်း အဲဒီလိုပဲ
သင်တာပဲ။ ဖွေးဖွေးရော၊
ကစ်ကစ်ရော ထိုနည်းအတိုင်း
ပဲ သင်ခဲ့တာပဲ။ ဘယ်သူမှ
မျက်နှာလိုက်ပြီး ပိုသင်ပေး
တာ မရှိပါဘူး။ မိုးဟေ တစ်
ယောက်ပဲ ကံမကောင်းဘဲ
ကျန်ခဲ့တဲ့အတွက် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရပါတယ်။
၂၀၁၄၊ ၂၀၁၅ နှစ်နှစ်
စာ ပူးတွဲချီးမြှင့်လိုက်တဲ့
အတွက် ကိုဝိုင်းရဲ့ ဇာတ်ကား
ကောင်းတွေ ပါသွားတယ်။
အဲဒီအပေါ် အနုပညာအရ
နုမြောစိတ်ရော ဖြစ်မိသေး
လား။
မ နု မြော ပါ ဘူး ။
ကျွန်တော်က အကယ်ဒမီ
ရချင်စိတ်နဲ့ တင်တာ မဟုတ်
ပါဘူး။ ကျွန်တော်သာ နုမြော
ရင် ခွဲတင်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော် အဲဒီလို ခွဲမတင်ခဲ့
ဘူး။ အရေးကြီးတာက
အချိန်အခါနဲ့ ကျန်တဲ့တိုင်ပင်
ကိုက်ပြီး တင်ရတာဆိုတော့
ကားတွေ ရုံပေါ်ရောက်ရေးကို
ပဲ ကြိုးစားတယ်။ အကယ်
ဒမီ ဆိုတာကို စဉ်းစားပြီး
ရုံတင်တဲ့ထဲမှာ ကျွန်တော်

မပါ၊ ပါဘူး။
ကိုဝိုင်း ဇာတ်ကားတွေ
ထဲက 'ကျွန်မက နှင်းဆီပါ
မောင်' ဇာတ်ကားနဲ့ ဆုရတဲ့
အပေါ် ခံစားမှုက ဘယ်လို
လဲ။ တကယ်က ဘယ်ကားနဲ့
ပိုရချင်တာလဲ။
ကျွန်မက နှင်းဆီပါ
မောင် ဇာတ်ကားနဲ့ ဒါရိုက်
တာဆု ရခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်တော်
က ကျွေးပစ်ကို ပိုကြိုက်တယ်
ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျွေးပစ်က ယဉ်
ကျေးမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မထိ
ခလုတ်၊ ထိခလုတ် လုပ်ထား
မှုတွေ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
၂၀၁၅ ခုနှစ်မှာ ရုံတင်တဲ့
ဇာတ်ကား နှစ်ကားစလုံးက
ညံ့တဲ့အထဲမှာတော့ မပါဘူး။
အဲဒါ သေချာတယ်။ ၂၀၁၄
ခုနှစ်မှာ အားနည်းခဲ့တာတွေ
ကို ပြုပြင်ပြီး ၂၀၁၅ ခုနှစ်မှာ
ရိုက်ကူးခဲ့တာဆိုတော့လေ။
ပြီးတော့ ဒီဇာတ်ကားနဲ့
ရတော့လည်း ပျော်ပါတယ်။
ဒီကားက ဂယက်လည်းကြီး
တယ်။ ရရှိတဲ့ အောင်မြင်မှုက
လည်း နေရာတိုင်းမှာ ကြီး
တယ်။ ငွေရေးကြေးရေးအရ
ရော၊ စံချိန်အရရော ၂၀၁၅
မှာ လူသိအများဆုံးစံချိန်၊ ငွေ
ရာခိုင်နှုန်းရတဲ့စံချိန်၊ အခု

အကယ်ဒမီရတဲ့စံချိန်ပေါ့နော်။
ထပ်ဆင့် အကယ်ဒမီ
ဝိုင်းအနေနဲ့ ပရိသတ်ကို ပြော
ချင်တဲ့ စကားရှိရင်...။
တကယ်တော့ ဒါဟာ
တာဝန် ပိုကြီးသွားတာပါ။
ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပရိသတ်ကို
ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောနိုင်တဲ့ကတိ
တစ်ခု ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်
အနေနဲ့ အနုပညာနဲ့ ဘယ်
တော့မှ လုပ်စားမှာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ အခုထက်ပိုပြီး ကြိုးစား
ဖို့ပဲ ရှိပါတယ်။ ဒါဟာ
ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပရိသတ်ကို
ပေးနိုင်တဲ့ကတိတစ်လုံးပါပဲ။
ထို့ပြင် ဒါရိုက်တာဝိုင်း
က 'ကျွန်တော်က တစ်နှစ်
တစ်နှစ်မှာ အကျိုးပြုကား၊
နိုင်ငံရေးကားလိုဟာမျိုးက
သုံးလေးလလောက်
အနည်းဆုံး ရိုက်ရပါတယ်။
ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်တွေကဆို ၆ လ
လောက်က နိုင်ငံတော်အလုပ်
နဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ပါတယ်။ ကျန်
တာကမှ ကျွန်တော် စီးပွား
ရေးအလုပ်ကို လုပ်ရတာပါ။
ဆက်ရိုက်ဖို့လည်း ရှိပါတယ်။
ကြိုးစားနေပါတယ်' ဟုလည်း
ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းသို့ ပြော
ကြားခဲ့သည်။
သင်းပပ

ပထမဆုံးအကြိမ်

အကယ်ဒမီရွှေစင်ကြယ်ကို
ဘုရားမှာလှူမယ်
နေတိုး

One Minute Interview
ကြံရာခုံရာတစ်မိနစ်တာ

မင်းနိုင်နိုး

One Minute Interview

၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွက် ချီးမြှင့်တဲ့အစီအစဉ်မှာ ပရိသတ်အချစ်တော် နေတိုးက ဒါရိုက်တာ ညွှန်ကြားမှု ညီညီအောင် ရိုက်ကူးပေးထားတဲ့ နက္ခတ်မှားတဲ့ တိုက်ပွဲ ချစ်ရင်ဇာတ်ကားနဲ့ ဇာတ်ဆောင်ဆုကို ဒုတိယအကြိမ် ဆပ်မဲဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် နေတိုးရဲ့ ရင်တွင်းခံစားချက်များကို မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

'နက္ခတ်မှားတဲ့ တိုက်ပွဲ'နဲ့ ဇာတ်ဆောင်ဆု ထပ်ရလိုက်တော့ ဘယ်လို ဝမ်းသာပီတိဖြစ်သွားလဲ။

အဓိကကတော့ ပရိသတ်ရဲ့ဆန္ဒပါ။

၂၀၁၅ ဆိုတာ ကျွန်တော့်ပရိသတ်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုလို့ ကျွန်တော် မြင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ၂၀၁၅ အတွက် သူတို့ ရစေချင်တယ်။

၂၀၁၅ ထဲမှာ သူတို့ မျှော်လင့်ထားတဲ့ကားပါ။ အားတော်တော်ကြီးတဲ့ ကားလည်းဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူဖြစ်မိ ပါတယ်။

ပရိသတ်ရဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းလိုက်နိုင်တဲ့ အတွက်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေနပ်မိပါတယ်။

ပရိသတ်က နေတိုးကို 'နက္ခတ်မှားတဲ့ တိုက်ပွဲ'နဲ့ မျှော်လင့်ထားကြတာလား။

နေတိုးကရာ ဘယ်ကားနဲ့ မျှော်လင့်ထားလဲ။

ကျွန်တော်က အင်တာ ဗျူးတွေမှာ ပြောပါတယ်။ နှစ်တစ်နှစ်မှာ ပရိသတ်တွေ ရစေချင်တဲ့ကား ရှိတယ်ဆို ရင်၊ ကျွန်တော်သာ အကယ် ဒေမီနဲ့ တိုက်ဆိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အဲဒီကားမျိုးနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ရချင်ပါတယ်။

နက္ခတ်မှားတဲ့တိုက်ပွဲ က ဒီပြင်ကားထက် ထူးခြား နေလို့လား။ ဒီထက် မျှော်လင့် လို့ရတဲ့ကား မရှိဘူးလား။

၂၀၁၅ မှာတော့ ကျွန် တော်ကိုယ် ကျွန်တော် ပြန်

ကြည့်တဲ့အချိန်မှာ မယုံနိုင် လောက်အောင်ဖြစ်ရတဲ့ ကား ပေါ့။ ကိုယ်သာရပ်ဆောင်ထား တာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်မယုံနိုင်ခဲ့ တဲ့ကားပါ။ အဲဒီတုန်းက ဝင် စားခဲ့တဲ့ မှော်ပေါ့။ ကျွန်တော် အငြိမ့်တွေကို ပြန်ကြည့်သလို ပဲ။ ကျွန်တော် က, ခဲ့တာကို ပြန်ကြည့်ရင် ကျွန်တော် ဟုတ်ရဲ့လားလို့ ကျွန်တော် မယုံဘူး။

၂၀၀၉ မှာ တစ်ခါရပြီး တော့ ၂၀၁၅ မှာ ထပ်ရတယ်။ ကြားနှစ်တွေထဲမှာ မျှော်လင့် စရာ မရှိဘူးလား။

မျှော်လင့်စရာ ရှိခဲ့မယ်

ထင်ပါတယ်။ ရှိလည်း ရှိခဲ့ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ အကယ်ဒမီဆို တာ မျှော်မှန်းတိုင်းလည်း မဖြစ်ဘူး။ တိုက်ဆိုင်မှုရှိဖို့ လို သလို၊ ကံတရားပါရှိလည်း လိုပါတယ်။

ဒီထူးချွန်ဆု ရလိုက်တာ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အားပေးတဲ့ ပရိသတ်ကို ဘာပြောချင်လဲ။

စင်ပေါ်မှာလည်း ကျွန် တော် ပြောဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အကယ်ဒမီဆုရတယ်ဆိုတာ အကယ်ဒမီရပ်တစ်ရပ်တင် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါက ပရိ သတ်တွေရဲ့ နှလုံးသားပါ။ အဲဒီလိုပါပဲ။ ပရိသတ်ရဲ့ နှလုံး

သားကို အမြဲတမ်း ဆုပ်ကိုင် နိုင်အောင် ကြိုးစားမှာပါ။ နှလုံးသားက ဒီအရပ်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ်ဆိုရင် အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့။ မပြောင်းလဲသွားနိုင်ဘူးဆိုရင် လည်း အမြဲတမ်း ပရိသတ်ရဲ့ နှလုံးသားကို ဆုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့ အနုပညာမျိုးဖြစ်အောင် အမြဲ တမ်း ကြိုးစားသွားမှာပါ။

အကယ်ဒမီထူးချွန်ဆု ချီးမြှင့်ပွဲတုန်းက ရခဲ့တဲ့ ရွှေစင် ရွှေပြားနဲ့ အစည်းအရုံးကတစ် ဆင့် ချီးမြှင့်ငွေသားတွေကို ဘယ်လိုအသုံးပြုသွားမှာလဲ။

ကျွန်တော်က ရွှေစင်

ရပ်တုက ရွှေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အရာမှန်သမျှကို ရွှေတိုက် ဘုရားလှူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရွှေတွေ အများ ကြီးစုပြီး တည်ရှိတာ ရွှေတိုက် ဘုရားပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အထွတ်အမြတ်ထားသလို တစ် ကမ္ဘာလုံး ကလည်း ဒီနိုင်ငံကို ရောက်တဲ့အခါ မဖြစ်မနေသွားပြီး ပူးမြော်ရ တယ်။ အံ့ဖွယ်စေတီတစ်ဆူ လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရား တွေ အများကြီးတော့ ရှိတာ ပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာလို့ ပြောလိုက်ရင် ရွှေတိုက်ကို

မြင်ကြပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံ သည် ဗုဒ္ဓဘာသာထွန်းကား တဲ့နိုင်ငံလည်းဖြစ်သလို ရွှေ တိုက်ဘုရားကလည်း ရွှေတွေ အများကြီးနဲ့ တည်ဆောက် ထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့လူမျိုး အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ နေရာတစ်ခုပါ။ ဒါကြောင့် ရွှေတွေကို ဘုရားမှာလှူဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ပါ။ အကယ်ဒမီရပ်တုက ရွှေကြယ်ပါ -

လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

■

လင်းနိုင်ဦး

ပထမမြေပေါ်ပေါ်မြေကြီး

ကံကောင်းလို့ရတာပါ
ဆုတံဆိပ်
ပြေတီဦး

One Minute Interview
ဤကားခုံရာတစ်မိနစ်တာ

နေ့စဉ်

One Minute Interview

၂၀၁၀ ခုနှစ်က အာဒီရယ် စဝရယ် ဒသရယ် ဇာတ်ကားနဲ့ ဇာတ်ဆောင်ဆု စတင်ချီးမြှင့်ခြင်းခံရပြီး ၂၀၁၂ မှာ လက်ဝဲ၊ ၂၀၁၃ မှာ နှင်စေ့ရင် နဲ့ အခု ၂၀၁၄-၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွက် ချီးမြှင့်တဲ့ ရုပ်ရှင်ထူးချွန်ဆုချီးမြှင့်ပွဲမှာ ၂၀၁၄ ခုနှစ်အတွက် နှလုံးသားဖြင့် ပြုလုပ်သည့် ဇာတ်ကားနဲ့ ဇာတ်ဆောင်ဆု ထပ်မံဆွတ်ခူးတဲ့အတွက် လေးထပ်ကွမ်း အကယ်ဒမီ ဖြစ်ခဲ့သလို ၂၀၁၂၊ ၂၀၁၃၊ ၂၀၁၄ သုံးနှစ်ဆက်တိုက် ထူးချွန်ဆုရသွားတဲ့ ပြေတီဦးရဲ့ ရင်တွင်းခံစားချက်များကို မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ပြေတီဦးရေ...
ထူးထူးခြားခြား သုံးနှစ်ဆက်တိုက်နဲ့ ဇာတ်ဆောင်ဆုချည်း
ရရှိသွားတော့ ဘယ်လိုခံစားလိုက်ရလဲ။
အဆင့်တစ်ခုကို ရောက်ရှိသွားပြီလား။
 ဘယ်အဆင့်ကိုမှ မရောက်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော် တော်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကံကောင်းလို့ရတာပါ။

အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်တယ်ဆိုကတည်းက တာဝန်ရှိပြီးသား၊ တာဝန်ကြီးပြီးသားပါ။ ဆုတွေရခြင်း၊ မရခြင်းနဲ့ တာဝန်ကြီးခြင်းက သိပ်ပြီးမဆိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့

ထင်ပါတယ်။ အလုပ်တစ်ခုကိုလုပ်ပြီးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က တာဝန်ကျေရပါမယ်။ မခိုမကပ်ရဘူး။ ကိုယ့်အလုပ်ပေါ်မှာ ပရော်ဖက်ရှင်နယ် ဝိသရမယ်။ ဒါတွေက နဂိုကတည်းက ရှိထားပြီးသား စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းပါ။ အရင်တုန်းကတည်းကလည်း ကျွန်တော့်ဆီမှာ အစွမ်းရှိသလောက် ကြိုးစားတယ်။ ပရိသတ်တွေကြည့်တဲ့အခါမှာ ကြည့်ရတာ တန်စေ့ချင်တယ်။ အဲဒီလို စေတနာနဲ့ အမြဲတမ်းကြိုးစားပါတယ်။ အကယ်ဒမီ ရပြီးတော့လည်း အဲဒီလိုပဲ မခိုမကပ်ဘဲနဲ့ ဒီပုံစံအတိုင်းပဲ ဆက်ပြီး ကြိုးစားနေမှာပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုက အမြဲတမ်း တစ်ပြေးညီပါပဲ။

ပြေတီဦးပြောတဲ့အထဲမှာ ကံကောင်းလို့လို့ ပြောတယ်။ ကံက သုံးနှစ်ဆက်တိုက်ချည်း ကောင်းနိုင်မှာလား။
 တကယ်လည်း ကံကောင်းတာပါ။ ကျွန်တော်က ယှဉ်ပြိုင်ရတဲ့ ဆုမျိုးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ရတတ်တာ ငယ်ငယ်ကတည်းကပါ။ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ရင် ကံကောင်းတဲ့သဘောမျိုး ပြောတာပါ။

၂၀၁၄ ခုနှစ်မှာ ဒီကားနဲ့ပဲ မျှော်လင့်တာလား။ ဒီပြင် မျှော်လင့်တာ ဘယ်ကားရှိလဲ။ ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်ကားနဲ့ ပိုရနိုင်တာလဲ။
 ရနိုင်တာက ၂ ကားပါ။ တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင်၊ အခုရသွားတဲ့ နှလုံးသားဖြင့် ပြု

လုပ်သည် ပါ။ ၂ ကားစလုံးက ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြိုးစားထားတယ်။ ဒီကားအပေါ်မှာလည်း ကျေနပ်တယ်။ ပရိသတ်တွေကလည်း တိုက်ဆိုင်မှုကို အားပေးတဲ့ ပရိသတ်ရှိသလို နှလုံးသားဖြင့် ပြုလုပ်သည်ကို အားပေးတဲ့ ပရိသတ်လည်း ရှိတယ်။ ဒီနှစ်ကားနဲ့တော့ ရနိုင်တယ်။ မျှော်လင့်လို့ရနိုင်တဲ့ ကားနှစ်ကားပေါ့။

၂ ကားထဲက ဘယ်ကားနဲ့ ပိုမှန်းတာလဲ။
 မမျှော်မှန်းထားပေမဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် ကတော့

လှမ်းသွားမှာလဲ။ အရင်ကလိုပဲ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျဖြစ်ပြီးတော့ တကယ်ရှိန်ချင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေကိုပဲ ရွေးချယ်ပြီး ရိုက်သွားမှာပါ။ ကားအများကြီးတော့ ရိုက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရိုက်ဖြစ်တဲ့ကားတွေက ကိုယ်ကိုယ်တိုင် တကယ်ရှိန်ချင်စိတ်ရှိတဲ့ကားတွေဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားသွားမှာပါ။ လုပ်နိုင်သလောက်၊ အစွမ်းရှိသလောက် လုပ်သွားမှာပါ။

အကယ်ဒမီဆုရခြင်း အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ဘာ

ပိုပြီး အားရမှုရှိတယ်လို့ ပြောလို့ရတာပေါ့။ ဒီကားမှာလုပ်ရတာကိုလည်း အားရပါတယ်။
သုံးနှစ်ဆက်တိုက် ဆုရတာ အကယ်ဒမီသမိုင်းမှာ မရှိသေးဘူး ထင်တယ်။
 ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုတော့ မရှိသေးဘူးလို့ သိရပါတယ်။

ဇာတ်ဆောင်ဆု လေးဆုတောင် ဆွတ်ခူးနိုင်ပြီဆိုတော့ ဘယ်လိုဆက်ပြီး အနုပညာလောကမှာ လျှောက်

လုပ်မလဲ။ ပွဲလုပ်မှာလား။ အလှူလုပ်မှာလား။
 ကျွန်တော် ထူးချွန်ဆုရတိုင်း ပွဲလုပ်လေ့ မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း အလှူပဲလုပ်ဖြစ်မှာပါ။ ဂုဏ်ပြုပွဲ လုပ်လေ့လုပ်ထ မရှိလို့ပါ။ အဲဒီလိုလုပ်မယ့်အစား အကျိုးရှိမယ့်နေရာလေးတွေမှာ လှူလိုက်တာက ပိုပြီးတော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိမယ် ထင်လို့ပါလို့ ဖြေကြားခဲ့ပါတယ်။

လင်းနိုင်ဦး

ပဏ္ဍိတဦးမြင့်မောင်

အပြောင်းအလဲကြောင့်
ရတနာဆု
ခိုင်သင်းကြည်
ခင်စာပေပြင်

One Minute Interview
မြန်မာ့အနုပညာတစ်ပိဋက

One Minute Interview

ဒါရိုက်တာ ဇေဝါ
ရိုက်ကူးတဲ့
ကောင်းကျိုးကိုယ်၌
တည်စေမင်း ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားနဲ့
၂၀၁၄ ခုနှစ်အတွက်
အကောင်းဆုံး အမျိုးသမီး
ဇာတ်ဆောင်ဆုကို
ခိုင်သင်းကြည်က
ရရှိခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။
မြန်မာနိုင်ငံ
ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးက
လုပ်တဲ့အကယ်ဒမီဆုပေးပွဲ
နှစ်ခုစလုံးမှာ
အကယ်ဒမီဆုကို
ရရှိတဲ့အတွက်
အစည်းအရုံးနဲ့
ကံစပ်တယ်လို့
ပြောရမလား မသိဘူးလို့
ခိုင်သင်းကြည်က
ဆိုပါတယ်။
ပြောင်းလဲလာတဲ့
အပြောင်းအလဲများကြောင့်
အကယ်ဒမီရတယ်လို့
ပြောမလား။
မခိုင်ရဲ့
ကံတရားလည်း
ပါပါတယ်။
ဒီလိုဇာတ်ကားမျိုး
ဆိုတာကလည်း
ဒီလိုပြောင်းလဲလာတဲ့
ခေတ်မီလို့ ရတယ်လို့
ထင်ပါတယ်။ ဒီလိုသာ
မပြောင်းလဲခဲ့ဘူးဆိုရင်
ဒီလိုကားမျိုးက
ရချင်မှရမယ်လေ။
အဲဒီလိုတွေတော့
ရှိတာပေါ့။
'ကောင်းကျိုးကိုယ်၌
တည်စေမင်း'
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား
ရိုက်တဲ့အချိန်ကနေ
အရမ်းပူပြီး

အရေခွံတွေတောင် ကွာ
တယ်လို့ မခိုင်လေး ပြောခဲ့
ဖူးတယ်နော်။
ဟုတ်တယ်၊ အရမ်းပူ
လွန်းလို့ ဦးထုပ်၊ ထီး တို့
မပါဘဲ အပြင်မထွက်နဲ့လို့
ကြေညာထားတာ။ ပုံမှန်ဆို
ရင်တော့ ဟိုတစ်နေ့ကဆို ငွေ
ဆောင်မှာ သွားရိုက်တယ်။
သွားရိုက်တယ်ဆို ထမင်းစား
ဖြုတ်ပြီး ညနေ ၃ နာရီ
လောက်ထိ နားခိုင်းတယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ၄ နာရီ
နောက်ပိုင်းမှ နေက ကျတာ။
အရမ်းပူတာ မခံနိုင်ကြဘူး
လေ။ အဲဒီကားရိုက်တုန်းက
လည်း အရမ်းပူတယ်ဆိုတာ
က ကျောက်တောင်က ၃
နာရီဆို မိုင်းခွဲမှာ၊ မိုင်းခွဲရင်
ဖယ်ပေးရမှာဆိုတော့ ၃ နာရီ
မထိုးခင် နေ့လယ် ၂ နာရီ
လောက်ဆို ရိုက်တယ်။ မခိုင်
က အိုက်တင်သာလုပ်နေတာ
အောက်ကခြေထောက်ကပူလို့
ငြိမ်ငြိမ်မနေနိုင်ဘူး။ ခုန်ဆွ၊
ခုန်ဆွလုပ်နေရတယ်။ အပေါ်
ကလည်း ပူ၊ အောက်က
လည်း ပူနဲ့ အရမ်းကို ပင်ပန်း
ပြီး သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရတာပါ။
မှတ်မှတ်ရရပဲ။ အဲဒီကား

ရိုက်ပြီး အမေရိကကို တစ်
လခွဲသွားရတယ်။ အမေရိ
ကက ပြန်လာပြီး နောက်
တစ်ရက် မျိုးမျိုးခိုင်တို့နဲ့
ဇာတ်ကားရိုက်တယ်။ မျိုးမျိုး
ခိုင်က အမေရိကသွားတဲ့
သူတွေ ဖြူလာတယ်။ ခိုင်
သင်းကြည်က အမေရိက
သွားပြီး မည်းလာတယ်တဲ့။
မည်းမှာပေါ့လို့ အမေရိက
မသွားခင် ကောင်းကျိုးကိုယ်
၌တည်စေမင်း ဇာတ်ကား
ရိုက်တော့ မည်းသွားတာလို့၊
ဟိုမှာ တစ်လခွဲနားတာ
တောင် မဖြူဘူး။
ပင်ပင်ပန်းပန်း ခက်
ခက်ခဲခဲ ရိုက်ရတဲ့ ဒီကားနဲ့
ဆုရတဲ့အတွက် တန်တယ်လို့
ပြောလို့ရမလား။
ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီဆုက
ဘာပဲပြောပြော မနှစ်က ရခဲ့
တဲ့ဆုက မခိုင်လုပ်နေကျ၊
မခိုင်နဲ့ လိုက်ဖက်သော
သနားစရာ ကောင်မလေး
ဇာတ်ရုပ်။ ဒီလိုဇာတ်ရုပ်မျိုး
ကတော့ မခိုင်ရဲ့ အနုပညာ
သက်တမ်း နှစ် ၂၀ အတွင်း
မှာ ဒီလိုမျိုး မရခဲ့ဖူးဘူး။ အဲ
ဒါကြောင့် ဒီကားကို ရိုက်ဖို့
ကမ်းလှမ်းခဲ့တဲ့ ပရိဂျူဆာ၊

အဓိကက ကိုခန့်ပေါ့။ အဲဒီ
ကားရိုက်တုန်းက မခိုင်
အကယ်ဒမီ မရသေးဘူး။
ကိုခန့်က မခိုင်ကို ဒီကားနဲ့
အကယ်ဒမီရစေချင်တယ်။
မခိုင်နဲ့ ဒီကားနဲ့ အရမ်းလိုက်
တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီကားနဲ့
အကယ်ဒမီရစေချင်တဲ့စေတာ
နဲ့ သူ ရိုက်ပေးခဲ့တာပါ။
ကိုခန့်ကိုလည်း ကျေးဇူး
အများကြီးတင်ရမှာပါ။
ဒီခေတ်မှာ အပြောင်း
အလဲကြောင့် ဒီကားနဲ့
အကယ်ဒမီရခဲ့တာဖြစ်ပြီး
မပြောင်းလဲခဲ့ရင်လည်း ဒီ
ကားနဲ့ ရဖို့ မမျှော်မှန်းရဲ
ကြောင်း၊ ပရိသတ်တွေ ရစေ
ချင်တဲ့ ဇာတ်ဆောင်ဆုနဲ့ ရတဲ့
အတွက် ပရိသတ်တွေ ဆန္ဒ
ပြည့်ဝသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊
နှစ်ပေါင်း ၂၀ လောက် ပရိ
သတ်တွေ အားပေးမှုကြောင့်
ရပ်တည်နိုင်တာဖြစ်တဲ့အတွက်
ပရိသတ်က မခိုင်ရဲ့ ကျေးဇူး
ရှင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီထက်
လည်း မခိုင် ကြိုးစားမှာဖြစ်
ကြောင်း ခိုင်သင်းကြည်က
ဆိုပါသေးတယ်။
ခင်လေးမြင့်

ပြောဆိုနေသော အမျိုးသမီး

အကယ်ဒမီအတွက်
တက်တူးထပ်ဆိုဦးမလားနဲ့
ပြေးပြေး

One Minute Interview
ကြိုရာခုံရာတစ်မိနစ်တာ

ဆန်းလှိုင်

One Minute Interview

၂၀၁၂ ခုနှစ်အတွက် ချီးမြှင့်တဲ့ အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင်ဆုကို လက်ပံ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားနဲ့ ရရှိထားသလို ၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွက် ချီးမြှင့်တဲ့ အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင်ဆုကို ကျွန်မက နှင်းဆီပါမောင် ဇာတ်ကားနဲ့ ထပ်မံရရှိခဲ့သူက ပွေးပွေးပါ။ ပွေးပွေးက ၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွက် အကယ်ဒမီကို ဆရာဖြစ်တဲ့ ဒါရိုက်တာ ဝိုင်းနဲ့အတူတူ ရရှိခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ အကယ်ဒမီအတွက် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုလေး အရင်ဆုံး ပြောပေးပါလား။ အရမ်းရမ်းကို ဝမ်းသာပါတယ်။ အတိုင်းထက်အလွန်ကို ဝမ်းသာပါတယ်။ ပြောင်းလဲနေတဲ့ခေတ်ရဲ့ အစမှာ ရတဲ့ဆုလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုအချိန်အခါမှာ ရခဲ့တဲ့ဆုလည်းဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်ဆရာ ကိုဝိုင်းလည်း ဒါရိုက်တာဆု ရခဲ့ပါတယ်။ သူနဲ့အတူ စင်ပေါ်မှာ ဆုအတူတူ ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်။ ကိုဝိုင်းနဲ့ ပွေးပွေးနဲ့ ကံစပ်တယ်လို့ပဲ ပြောရမလား။ ကိုဝိုင်း ရိုက်တဲ့ကားတွေနဲ့ပဲ ပွေးပွေး အကယ်ဒမီ ရခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီလို ပြောလိုရပါတယ်။ ကိုဝိုင်း ရိုက်တဲ့ကားတွေနဲ့ပဲ အကယ်ဒမီ ရတာ။

ရွှေတစ်ကျပ်သားကို ဆု ချီးမြှင့်မယ်လို့ ကိုဝိုင်းက ပြောထားတာ ပွဲရောက်မှ လား၊ ဘယ်တုန်းကလဲ။ ချီးမြှင့်မယ်ဆိုတာကို အားလုံးရှေ့မှာ သက်သေထူ ခဲ့ပါတယ်။ မသေချာမှာစိုး လို့။ ကိုဝိုင်းက ဒီကား စ၊ ရိုက်ကတည်းက ပွေးကို စိန် ခေါ်ခဲ့တာ။ တခြားကားနဲ့

တယ်။ ဂယက်ရိုက်ပြီး နောက်ဆုံးမှာတော့ ကောင်း မွန်တဲ့ တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုခု အမြဲ ပြန်ရတတ်တယ်။ အခုလည်း ကျွန်မကနှင်းဆီပါမောင် ဇာတ်ကားမှာ ပွေးပွေး အတိုက်အခိုက်တွေ ခံရတယ်။ အဆိုးတွေနဲ့ ပြီးတဲ့အချိန်မှာ ဒီလိုအကောင်းတွေ ပြန်ရတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်။

ဇာတ်ကားနဲ့ ရတော့လည်း ဂုဏ်ယူပါတယ်။ ကျွန်မကနှင်းဆီပါ မောင် ဇာတ်ကား ရိုက်တုန်း က ပွေးပွေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ နှင်းဆီပုံ တက်တူးထိုးခဲ့တယ် နော်။ အခု အဲဒီကားနဲ့ အကယ် ဒဗီရတော့ ထပ်ပြီး ထိုးဦး မလား။ ပွေးက ကားတစ်ကား

မဟုတ်ဘူးနော်တဲ့။ ကျွန်မက နှင်းဆီပါမောင် ဇာတ်ကားနဲ့ ဆုရရင် ရွှေတစ်ကျပ်သား ဆုချမယ်လို့ အဲဒီလို ပြောခဲ့ တာ။ ကျွန်မကနှင်းဆီပါ မောင် ဇာတ်ကားက မရိုက် ခင်ကတည်းက ဂယက်လေး တွေ ရှိခဲ့သလို ရိုက်ပြီး ရံ တင်ချိန်မှာလည်း အန်လိုင်းမှာ ပြန်ပြီး ဂယက်တွေ ရှိခဲ့တယ်။ ပွေးနဲ့ကိုဝိုင်းပေါင်းရင် ဂယက်ကတော့ တစ်ခုခုရိုက်

ကျွန်မက နှင်းဆီပါ မောင် ဇာတ်ကားနဲ့ မဟုတ်ဘဲ တခြားကားနဲ့ ထပ်ဆင့် အကယ်ဒမီဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်ရော ဒီလောက် ပျော်ပါ့မလား။ ဒီကားကတော့ ပိုပြီး တော့ အမှတ်တရတွေ များ တာပေါ့။ ကျူးပစ်ရဲ့ကျေး ကျွန် ဇာတ်ကားဆိုရင်လည်း မလုပ်ဖူးတဲ့ Character၊ ဆန်း သစ်တဲ့ Characterနဲ့ ရတယ် ဆိုပြီး ဂုဏ်ယူမိမှာပါပဲ။ ကျွန်မက နှင်းဆီပါမောင်

ရိုက်တိုင်း အမှတ်တရ ထိုးနေ ကျပါ။ ဒါကတော့ ပြန်သွား တာပေါ့နော်။ ကံကောင်းစွာ နဲ့ အကယ်ဒမီရတော့ ပွေး စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုတော့ ရှိပါ တယ်။ သေချာမှပဲ ပြောပါ တော့မယ်။ ပွေးပွေးက သူရဲ့ Fan တွေနဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတာကြောင့် သေချာ ရင် ပြန်ပြောပေးပါမယ်လို့ ဆိုပါသေးတယ်။ ခင်လေးမြင့်

ပထမဆုံးမြင်ကြည့်ရအောင်

တတ်ပို့ဆုပွဲဖြစ်
ဇာတ်ဆောင်ဆုပွဲဖြစ်
ထူးချွန်ဆုပွဲ

One Minute Interview
ကြိုရာဆုံရာတစ်မိနစ်တာ

မင်းဆွေဦး

One Minute Interview

၂၀၁၄-၂၀၁၅ ခုနှစ်
အတွက်
ကျင်းပပေးခဲ့တဲ့
အကယ်ဒမီထူးချွန်ဆု
ချီးမြှင့်ပွဲမှာ
ဝတ်မှုရွှေရည်က
အကောင်းဆုံး
အမျိုးသမီးဇာတ်ပို့ဆု
ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။
ဒါကြောင့်
ဝတ်မှုရွှေရည်ရဲ့
ရင်တွင်းခံစားချက်များ
ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ
မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
ကစ်ကစ်
(ဝတ်မှုရွှေရည်)က
၂ နှစ်ဆက်တိုက်
အကယ်ဒမီဆု
ရခဲ့တဲ့အတွက်
ဘယ်လိုခံစားလိုက်ရလဲ။
ခံစားချက်ကို
ပြောရမယ်ဆိုရင်
အမှတ်တရလည်း
ဖြစ်တယ်။
အံ့လည်းအံ့သြသွားတယ်။
ကစ်
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
လုံးဝကို
ထင်မှတ်မထားလို့ပါ။
ပွဲတက်လာတယ်
ဆိုတာကလည်း
ရတဲ့သူတွေကို အားပေးဖို့၊
လက်ခုပ်တီးဖို့ဆိုပြီး
တက်လာတာပါ။
ဒါပေမဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ
ရသွားတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့
အရမ်းပျော်သွားတာပေါ့။
၂ နှစ်ဆက်တိုက်လည်း
ဖြစ်သွားတဲ့အတွက်ကြောင့်
အမှတ်တရလည်း
ဖြစ်သွားတယ်။
ကစ်ကစ်က အဓိက
ဇာတ်ဆောင်မင်းသမီး

တစ်ယောက်လေ။ ဇာတ်
ဆောင်ဆုပဲ မှန်းမှာ မဟုတ်
လား။
အဲဒီလိုမျိုး မရှိပါဘူး။
အစကတည်းက ကိစ္စ
ကားကို ဇာတ်ပို့နဲ့ တင်ထား
တာပါ။ ဇာတ်ပို့နဲ့တင်ထားတဲ့
အတွက်ကြောင့်မို့ ကစ်က
၂၀၁၄-၂၀၁၅ နှစ်ခုစလုံးမှာ
သိပ်လုပ်ရတဲ့ ဇာတ်ကားမျိုး
မရှိဘူး။ ဟာသနဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့
ကားတွေပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီလို
ဆိုတော့ အရမ်းမှန်းလို့ရတဲ့
ကားမျိုး မရှိဘူး။ မှန်းစရာဆို
ရင်လည်း အခုရလိုက်တဲ့
ကားပဲရှိတယ်လို့ ပြောလို့ရ
တယ်။ တင်ထားတာက
လည်း ဇာတ်ပို့နဲ့ပဲ။ တခြား
ကားတွေမှာ ကောင်းတဲ့သူ
တွေ၊ ဇာတ်ပို့ရမယ့်သူတွေ
လည်း ရှိတာပဲ။ ဒါကြောင့်
မမှန်းခဲ့ဘူး။ ဇာတ်ပို့နဲ့ပဲဖြစ်
ဖြစ်၊ ဇာတ်ဆောင်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်
အကယ်ဒမီဆုက အတူတူ
ပါပဲ။ အဲဒီလိုပဲ ခံယူထား
တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
အကယ်ဒမီဆိုတာ ဇာတ်ပို့ပဲ
ဖြစ်ဖြစ်၊ ဇာတ်ဆောင်ပဲဖြစ်
ဖြစ် ထူးချွန်ဆုပဲလေ။ ထူးချွန်
ဆုပဲဖြစ်လို့ ဇာတ်ပို့တွေ၊ ဇာတ်
ဆောင်တွေ ခွဲခြားပြီးတော့
မမြင်သင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်။
ဇာတ်ကားတစ်ကားမှာ ဇာတ်
ဆောင်တစ်ယောက်တည်း
ကောင်းလို့လည်း မရဘူး။
အကုန်လုံးက ကျရာနေရာက
နေ ဇာတ်ပို့ရော၊ ဇာတ်ဆောင်
ရော အကောင်းဆုံး သရုပ်
ဆောင်နိုင်ကြပါမှ ဇာတ်ကား
ကောင်းတစ်ကား ဖြစ်တာ
လေ။ ဒါကိုလည်း ကြည့်တဲ့
ပရိသတ်အားလုံး သိကြမှာ
ပါ။ ဇာတ်ပို့တို့၊ ဇာတ်ဆောင်

တို့ဆိုပြီး အဖွဲ့မရှိပါဘူး။ မနှစ်
က ဇာတ်ဆောင်ဆုနဲ့ ရတယ်။
ဒီနှစ် ဇာတ်ပို့ဆု ရတယ်ဆို
တော့ အမှတ်တရဖြစ်ပါ
တယ်လို့ပဲ ခံယူထားတယ်။
ကစ်ကစ်ရဲ့ ပရိသတ်
တွေ အဓိကအနေနဲ့ We
Loveအဖွဲ့တွေဆိုရင် ဇာတ်ပို့
ဆုကို ကျေနပ်ပါ့မလား။
ပရိသတ်တွေကတော့
သူတို့ချစ်တဲ့ မင်းသမီးကို
ဇာတ်ဆောင်အနေနဲ့ပဲမြင်ပြီး
ဇာတ်ဆောင်ဆုပဲ ရစေချင်
တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကစ်ပရိ
သတ်တွေကို တစ်ခါတည်း
ပြောပါရစေ။ ကစ် ရသွားတဲ့

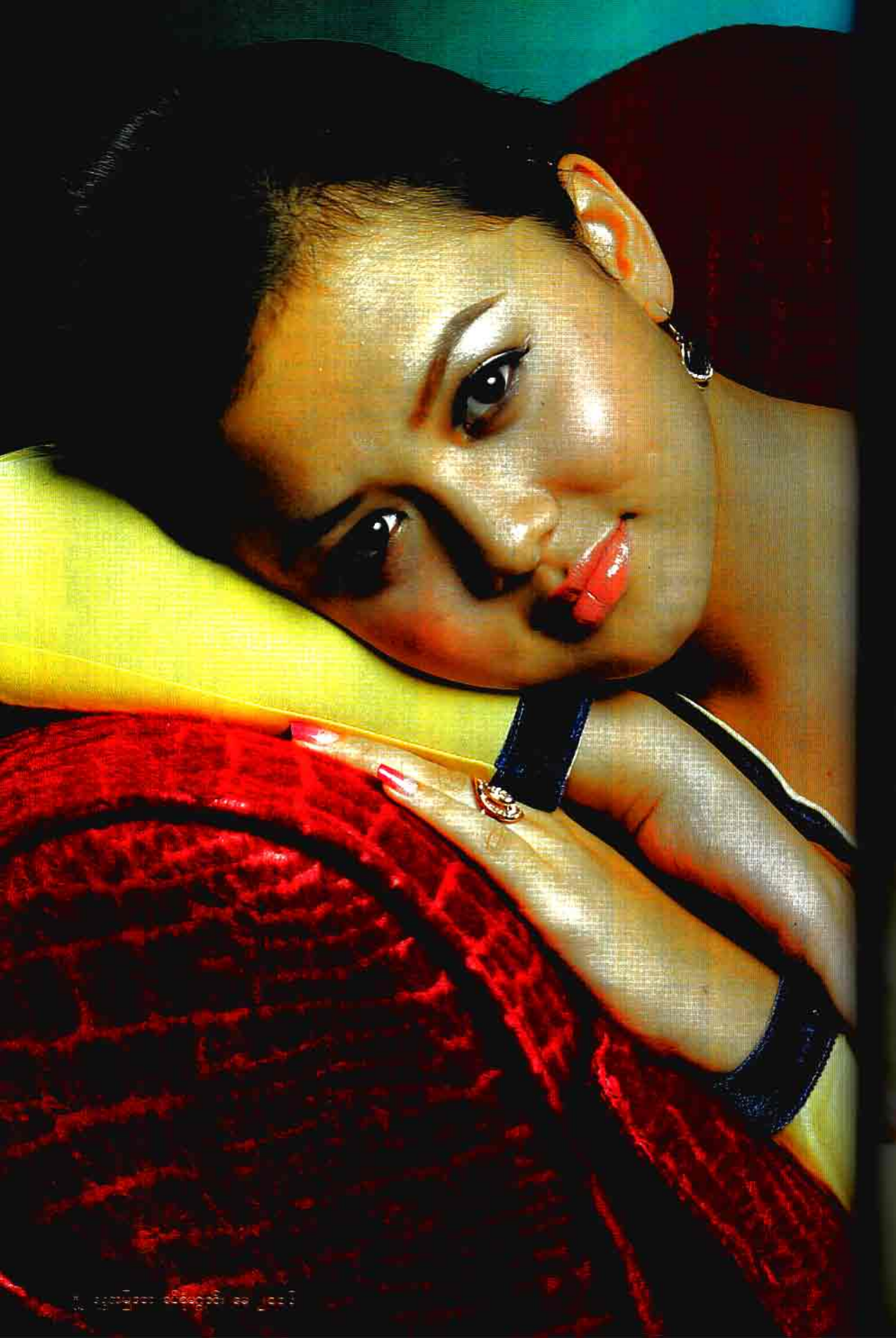
လည်း အဲဒီလိုပဲ ခံယူပေးပါ။
ဇာတ်ပို့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဇာတ်ဆောင်
ဖြစ်ဖြစ် ထူးချွန်ဆုပဲဖြစ်လို့
ကစ်ပရိသတ်တွေ ကျေနပ်
ပေးပါ။ အခုလို ရှင်းပြတာကို
နားလည်ပေးပါ။
မနှစ်က ဇာတ်ဆောင်
ဆု၊ ဒီနှစ် ဇာတ်ပို့ဆုဆိုတော့
တာဝန်ကျသွားပြီလား၊
တာဝန်ကြီးသွားတာလား။
တာဝန်ရှိကြီးသွားတာ
ပေါ့။ တာဝန်တော့ မကျေ
သေးပါဘူး။ ကစ်က ကိုယ်
လုပ်တဲ့အလုပ်ကို အကောင်း
ဆုံးဖြစ်အောင်တော့ ကြိုးစား
ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နှစ်

ဒီကားက နဂိုကတည်းက
ဇာတ်ပို့အနေနဲ့ တင်ထားတာ
ပါ။ ပြီးတော့ ၂၀၁၄ ရော၊
၂၀၁၅ မှာရော ကစ် ရိုက်ရတဲ့
ကားတွေထဲမှာ သိပ်ကောင်း
ပြီး လုပ်ကွက်ရတဲ့ကား သိပ်
မရှိဘူး။ သဘောကတော့
မှန်းရလောက်တဲ့ကား ဒီတစ်
ကားပဲ မှန်းစရာ ရှိတယ်။
ဇာတ်ပို့အနေနဲ့ ရတဲ့အတွက်
လည်း ကံလည်းထူးတယ်။
ကြိုးစားရကျိုးလည်း နပ်ပါ
တယ်။ ပရိသတ်တွေအနေနဲ့

ထက်တစ်နှစ် ပိုပိုပြီးတော့
ကြိုးစားရမယ်ဆိုတဲ့ တာဝန်
ကတော့ ပိုကြီးသွားတာပေါ့-
လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။
ဝတ် မှဲ့ ရွှေရည် ရဲ့
အကယ်ဒမီ ပွဲတက်ဖက်ရှင်
ကို မိုးကုတ်ပေါက်ပေါက်က
ဆင်ခြန်းပေးထားပြီး မိတ်ကပ်
နဲ့ဆံပင်ကို မေဦးက အလှဆင်
ကာ လက်ဝတ် ရတနာများကို
တော့ She Shine က ပံ့ပိုးပေး
ခဲ့တယ်လို့သိရပါတယ်။ ■
လင်းနိုင်ဦး

ပြောဆိုဆွေခေါ်ပေးခဲ့ပါပြီ

ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းရဲ့ မေလထုတ် မျက်နှာစုံရှင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင် ရွှေမှုံရတီကို ရွေးချယ်ထားပါတယ်။ ရွှေမှုံကို ရွေးရခြင်းက ပရိသတ်တွေနဲ့ နည်းနည်း အလှမ်းဝေးနေသလိုရှိတာကတစ်ကြောင်း၊ ဓာတ်ပုံ ပီတာက ပြကွဒိန်အတွက် ရိုက်ကူးပေးထားပြီး မသုံးဖြစ်ဘဲ သိမ်းထားတဲ့ ရွှေမှုံရတီရဲ့ပုံကို ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း မျက်နှာစုံအသုံးပြုဖို့ ကူညီပေးခဲ့တာကြောင့် ပရိသတ်တွေရဲ့ အချစ်တော် ရွှေမှုံရတီကို ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းရဲ့ မျက်နှာစုံရှင်အဖြစ် တွေ့ခွင့်ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုပီတာက ဒီပုံကို ကြိုက်လွန်းလို့ ဥပမာတက ကြာတဲ့အတွက် ရွှေမှုံရတီရဲ့ ပိုပြီး နုပယ်ပျိုမြစ်တဲ့ အလှပုံ များကို ခံစားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကာတာစတီရီအတွက် ရွှေမှုံရတီနဲ့ ချိန်းဖြစ်တဲ့အခါမှာ အောင်သီရိ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ဒါရိုက်တာ ပြည်ဟိန်းသီဟ ရိုက်ကူးပြီး မြင့်မြတ်နဲ့ ရွှေမှုံရတီတို့ အတူတွဲ သရုပ်ဆောင်နေတဲ့ သန်လျင် ပျဉ်ထောင်ရွာက ဟီးဟီးဟားဟား ရိုက်ကွင်းမှာသွား ရောက်တွေ့ဆုံခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

ရွှေမှုံရတီက အခုရိုက်နေတဲ့ ဟီးဟီးဟားဟားမှာ

ရုပ်ရှင်ကားတွေ အများပြေးရိုက်ထားတဲ့ ရွှေမှုံရတီ

လင်းနိုင်ဦး

ဓာတ်ပုံ - ပီတာ

လတ်တလော ဘန်
 ကောက်မှာ ဆေးခန်းပြသွား
 ရင်း ဒီဇာတ်ရုပ်အတွက် ဝယ်
 ဖြစ်ခဲ့တာတွေလည်း ပါ၊ ပါ
 တယ်။ ကိုယ်က ဓားပြဗိုလ်
 လုပ်ရမယ်။ ကိုယ့်အသက်
 အရွယ်နဲ့ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်
 မလဲ။ ပရိသတ်ကြည့်လိုက်
 တဲ့အခါ စမတ်ကျဖို့လည်း
 လိုတယ်။ အဓိကက ကိုယ့်ကို
 ကြည့်လိုက်တဲ့သူက ဓားပြ
 ဗိုလ်ဆိုပြီး လန့်သွားဖို့လည်း
 လိုတယ်လေ။ သေနတ်ကြီး
 ခါးကြားချိတ်ပြီး ကိုယ့်ကို
 ကြောက်ရွံ့စရာ မဖြစ်ဘူးဆို

ဘယ်လိုကာရိုက်တာနဲ့ သရုပ်
 ဆောင်နေတာလဲ။

ဟီး ဟီး ဟား ဟား

ဇာတ်ကားမှာတော့ ရွှေမုံက
 မိန်းမဓားပြဗိုလ်အဖြစ် သရုပ်
 ဆောင်ထားပါတယ်။ ဓားပြ
 ဆိုပေမဲ့ သူက စိတ်ကောင်းရှိ
 တဲ့ဓားပြမလေးပါ။ မတရား
 သူများတွေဆီက အတိုးတွေ
 ယူပြီး ချမ်းသာနေတဲ့ လူတွေ
 ဆီကနေ ဓားပြ တိုက်တယ်။
 ပြီးတော့ မရှိတဲ့သူတွေဆီ ပြန်
 ပြီး ခွဲဝေပေးတယ်။ စိတ်
 ကောင်းရှိတဲ့ ဓားပြပေါ့။ အဲဒီ
 မှာ တစ်ပြားကနေ နှစ်ပြား
 ထွက်အောင် ခွာပြီး ကျေးရွာ
 မှာ ငွေတိုးချေးစားနေတဲ့ ချစ်
 တီးလေးလို့ခေါ်ရမယ့် ကိုမြင့်
 မြတ်နဲ့ တစ်ချီတစ်မောင်း
 တွေ့ကြုံရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဓားပြဗိုလ်မလေး ဇာတ်ရုပ် ဘယ်လိုတွေ ကြိုတင်ပြင်ဆင်
 ထားတာလဲ။ စတိုင်ကျပြီး လန်းနေလို့ပါ။

စိတ်ထဲမှာ တွေးထားတဲ့ ပုံစံလေးရှိနေလို့ပါ။ ဆံပင်ပုံစံ
 ကိုလည်း အခုဒီဆံပင်က အသေကောက်ထားတာ။ အမှန်
 တကယ်က ဒီဆံပင်ကို ဘာလို့လုပ်ထားလဲဆိုရင် စိတ်ထဲမှာ
 ရွှေမုံရဲ့ဆံပင်ကို ကောက်ချင်တယ်ဆိုပြီး ကောက်ထားလိုက်တာ
 ဒီကာရိုက်တာနဲ့ ကွက်ကံဖြစ်သွားတာပါ။

နောက်ထပ်ရော ဘာတွေ ထပ်ပြီး ပြင်ထားသေးလဲ။

ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒါ
 ကြောင့် စတိုင်လည်းကျ၊ လှ
 လည်းလှ၊ စမတ်လည်းဖြစ်ရ
 မယ့်ပုံကိုရွေးတာပါ။ ဒီလိုဇာတ်ရုပ်မှာ အဝတ်အစား အဆင်အပြင်
 သာမက ဖိနပ်လည်း လိုသေးတော့ ခပ်မြင့်မြင့်ဘုကို စီးလိုက်
 တာပါ။

ဘန်ကောက်မှာ ဆေးခန်းသွားပြတယ်ဆိုတော့ ဘာဖြစ်
 လို့လဲ။ ဆေးစစ်ရုံပဲလား၊ ရောဂါရှိလို့လား။

ရွှေမုံရဲ့နည်းက ပုံမှန် မဟုတ်လို့ သွားပြတာပါ။ အဖြေက
 တော့ ဆေးသောက်ပြီး လေ့ကျင့်ခန်းပုံမှန်လုပ်ဖို့ လိုတယ်လို့
 ညွှန်ကြားလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ဆေးသောက်ပြီး လေ့ကျင့်

နှစ်မှန်မှန် လုပ်နေပါတယ်။
 ရွှေမှုံရဲ့နှလုံးက စိုးရိမ်
 ရတဲ့အနေအထားလား၊ နည်း
 ညည်းပါးပါးပဲ ဖြစ်တာလား။
 ဆေးသောက်၊ ဆေးစား
 လေ့ကျင့်ခန်း ပုံမှန်လုပ်ဖို့
 လိုတာပါ။ ကျန်တာက
 ဆော့ စိုးရိမ်ရတဲ့အနေအထား
 မပြောပါဘူး။
 နှလုံးက ဘာဖြစ်လို့

ဖြစ်လာတာလဲ။ အနုပညာ
 အလုပ်ကြောင့်လား၊ ပင်ယန်း
 လို့ပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် နဂို
 ကတည်းက နှလုံးရောဂါအခံ
 ရှိလို့လား။
 မွေးရာပါလို့ ပြောရပါ
 မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ်တုန်း
 က သိပ်မသိသာဘဲ အခုကျမှ
 မောမောလာလို့ပါ။ ထိုင်းနိုင်ငံ
 က ဘာမင်ဂရက်မှာ သေ

သေချာချာ စစ်ဆေးခဲ့တယ်။
 သိပ်အရေးမကြီးဘူးဆိုတော့
 အနုပညာအလုပ် ဆက်လုပ်
 လို့ ရတာပေါ့။
 ဘန်ကောက်ရောက်
 တုန်း ဘယ်တွေ့ရောက်ခဲ့သေး
 လဲ။
 ဘယ်မှ ဟုတ်တိပတ်တိ
 မရောက်ဘူး။ ဘာမင်ဂရက်
 ဆေးရုံမှာပဲ သုံးရက်လောက်

အချိန်ပေးလိုက်ရလို့ပါ။ သွား
 တဲ့နေ့က နေ့ခင်းပိုင်း လေ
 ယာဉ်နဲ့ သွားတာဆိုတော့
 ညနေပိုင်းမှ ရောက်တယ်။
 အဲဒီတစ်ရက်က ဘာမှ မလုပ်
 လိုက်ရဘူး။ အချိန်ပျပ်သွား
 တယ်။ နေ့လည်း သိပ်
 မကောင်းတော့ ဘယ်မှလည်း
 သိပ်မသွားနိုင်ဘူး။ ညနေစာ
 စားပြီး ဈေးဝယ်စဉ်တာ

တစ်ခေါက်ပဲ ပတ်ဖြစ် ခဲ့တယ်။ အင်္ကျီနည်းနည်းဝယ် ဖြစ်တယ်။ ဒီလောက်ပါပဲ။

ရွှေမုံရတီကို ဖက်ရှင်ကျကျနဲ့ တွေ့လိုက်ရတော့ မင်းသမီးတစ်ယောက်ဟာ ဖက်ရှင်ကျနဲ့ ဘယ် လောက်လိုအပ်တယ်လို့ ပြောလို့ရမလဲ။

လိုအပ်ပါတယ်။ ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ပြောမယ် ဆိုရင် တော့ ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက် လိုတာပေါ့။

ဖက်ရှင်က ကာရိုက်တာအတွက် အထောက် အကူ ဖြစ်တယ်။ အင်္ကျီအဝတ်အစားဖက်ရှင်နဲ့ မိတ်ကပ်က ဇာတ်ကောင်ကာရိုက်တာတစ်ခုကို အများကြီး အကူအညီပေးတယ်။ အိုက်တင်စွတ် လုပ်ပြီးဝတ်ထားတဲ့ ဒီနိုင်းက ကာရိုက်တာနဲ့ တလွဲ သွားနေမယ်ဆိုရင် ကာရိုက်တာကိုတောင် အနှောင့် အယှက်ဖြစ်တယ်။ ဥပမာ ဆင်းရဲတဲ့ ကာရိုက်တာမှာ လုပ်ရပေမဲ့ လှတာ၊ ကောင်းတာတွေ ဝတ်မိထားရင် အဆင်မပြေဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ပရိသတ်မကြည့် ခင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် အဆင်မပြေဖြစ်နေတာပါ။

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာက ကားတစ်ကားရိုက် တော့မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အဝတ်အစား ကိုယ်ရှာ၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ မိတ်ကပ်လိမ်းနေရ တာဖြစ်တယ်။ သူများနိုင်ငံ တွေလို ဝတ်စုံရော၊ မိတ်ကပ် တွေရော ပံ့ပိုးပေးမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက် ချောချောမွေ့ မွေ့နဲ့ ယေယေပါးပါးဖြစ်သွား မလဲ။

တစ်ခါ တလေတော့ အဲဒီလို စီစဉ်ပေးတာ ကောင်း တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေလည်း ဒီလို ဟာမျိုးက မကောင်း နိုင်ဘူး။ သူတို့ဆင် လိုက်တာ တစ်ခါ တလေမှာ စိတ် တိုင်းကျ မဖြစ် နိုင်တာတွေ ရှိတယ်။ ကိုယ်

စိတ်ကူးထားတာ၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာက လူတိုင်းမှာ ရှိကြတယ်လေ။ လုပ်ပိုင်ခွင့်ပေါ့။ ဒီကားမှာ ငါ ဒီလိုလေး လုပ်ချင်တယ်။ ဒီလိုလေးဝတ်ချင်တယ်ဆိုတာက ရွှေမုံတို့ အနုပညာသမားတိုင်းမှာ ရှိကြပါတယ်။ ဒီကာရိုက်တာက ဒါလေးနဲ့ ဝတ်လိုက်ရင် ပိုပြီးလိုက်မယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့။ ကိုယ့်အမြင်ရယ်၊ ဝန်သတ် အမြင်ရယ်ပေါင်းလိုက်တဲ့အခါကျတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့။ သူတို့ဘက်က မြင်တဲ့အမြင်ကျတော့ ကိုယ်မြင်ထားတာနဲ့ ထပ်တူကျချင်မှ ကျမယ်လေ။ ဝတ်သောဝတ်ရတာ တစ်ခါတလေကျတော့ ကန့်လန့်လေးတွေလည်း ဖြစ်နေတာ သူတို့နဲ့လုပ်ရင် တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာကတော့

ရုပ်ရှင်ကားတွေ အများကြီးရိုက်ထားပြီးတော့ ရုံတင်တာတော့ သိပ်မတွေ့ရသေးတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဟုတ်တယ်။ ရွှေမုံရိုက်ထားတာ ရုပ်ရှင်ကား အများကြီးပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ရုံပေါ်မရောက်တာလဲဆိုရင် ရွှေမုံ ရိုက်ထားတဲ့ဇာတ်ကားတွေက နှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီ ၂၀၁၆ မှာမှ စ...တင်မယ်။ ပထမဦးဆုံးတင်မယ့် ကားကတော့ သင်္ကြန်အပြီးမှာ တင်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ မီးနှစ်ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ဒါရိုက်တာ သိန်းဟန် ရိုက်ကူးပြီး ကိုနေတိုးနဲ့ သရုပ်ဆောင်ထားတဲ့ အချစ်စစ် ဇာတ်ကားပါ။

အချစ်စစ်မှာ ရွှေမုံရတီကို ဘယ်လိုကာရိုက်တာနဲ့ မြင်ရမှာလဲ။

ဒီကားက ရိုမန်ကလေးလေးပါ။ ရွှေမုံကို သရုပ်ဆောင်တာစယောက်အဖြစ် မြင်တွေ့ခွင့်ရမှာပါ။ ကိုနေတိုးရော၊ ရွှေမုံရောက နှစ်ယောက်စလုံး ဝိညာဉ်တွေချည်းပဲ။ ဝိညာဉ်နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်စစ်ကို ပုံဖော်ထားတာပါ။ ဝိညာဉ်ဘဝမှာမှ အချစ်စစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သူပါ။

ကိုင်းထွန်းထွန်း ရိုက်ကူးပေးထားတဲ့ မေတ်ကျောက်စာကရော မတင်သေးဘူးလား။

ပြီးတာတော့ ပြီးသွားပြီ။ သူတို့လည်း ရုံတင်ဖို့ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကြိုးစားနေတယ်

ဒါမျိုးတွေနဲ့ သွားပြီး ဒါလေးတွေနဲ့ အဆင်ပြေနေတာကိုး။ သူများနိုင်ငံတွေမှာတော့ အဲဒါတွေနဲ့ အဆင်ပြေပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ကာရိုက်တာတွေက Free ဖြစ်တယ်။ လွတ်လပ်တယ်။ ဘာဝတ်ဝတ် ပြဿနာမရှိဘူး။ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာက ယဉ်ကျေးမှုရှိသေးတာကိုး။ အဲဒီလို ယဉ်ကျေးမှုရှိတဲ့အတွက် တွက်ပြီးဝတ်ရတာဖြစ်လို့ ကိုယ့်နိုင်ငံနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ချုပ်ပြီး၊ ရှာပြီး ဝတ်တာက ပိုအဆင်ပြေနေတယ်။

လို့ သိရတယ်။ ပုံမှန်အတိုင်း သွားမယ်ဆိုရင် သုံး၊ လေးလ လောက်တော့ လိုဦးမယ်လို့ ကြားပါတယ်။

မှော်ကျောက်စာက ဇာတ်ရုပ်ကလည်း ဆန်း

တယ်နော်။ ပရိသတ် ပြန် အမှတ်ရအောင် ပြောပြပေးပါ လား။

ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကတော့ ထူးထူးခြားခြားပဲ မှော်ကျောက်စာမှာ ရွှေမှုက

စုန်းမအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရ တာပါ။ ဒါကြောင့် ထူးခြား ပါတယ်။ လုပ်ရတာရော၊ ရွှေမှုရဲ့ ဖက်ရှင်တွေကိုရော တစ်မူထူးခြားစွာနဲ့ မြင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

စုန်းမကာရိုက်တာဝင် အောင် ဘယ်လိုပြင်ဆင်ပြီး လုပ်ခဲ့တာလဲ။

အဲဒီ ကာရိုက်တာက

တော့ တော်တော်ကြီးကို ခိုက် တယ်။ ပြန်ပြီး ရိုက်ဖြစ်တော့ မယ်လည်း မထင်တော့ပါ ဘူး။ အဲဒီကာရိုက်တာမျိုး လည်း သိပ်မရှိနိုင်ဘူး။ ဝတ် စုံအတွက် တော်တော်လေး ပြင်ဆင်ရတယ်။ ကြည့်လိုက် ရင် သိမှာပါ။ ဝတ်စုံတွေ အတွက်ပဲ ပိုက်ဆံတော်တော် ကုန်ခဲ့ပါတယ်။ အင်္ကျီတွေ အများကြီးလည်း ချုပ်ခဲ့ရ တယ်။ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခုလည်း မတူဘူး။ ဘဝ မတူသလို တစ်ဆင်း(န)နဲ့ တစ်ဆင်း(န)

တောင် မိတ်ကပ်ရော၊ ဝတ်စုံ
ဈေးတော်တော်ကို ကွာသွား
တဲ့အတွက် မိတ်ကပ်ချိန်း
ထိုက်၊ အင်္ကျီချိန်းလိုက်၊ ဖိနပ်
ချိန်းလိုက် အကုန်အကုန် ချိန်း
နေရတာ။ ဝတ်စုံဆိုရင် ကုတ်
အင်္ကျီပုံစံတွေလည်း ပါ၊ ပါ
တယ်။ ရွှေမျှလုပ်ရတာ
ကောင်းသလို၊ ပရိသတ်
အတွက် အမြင်ဆန်းပြီး ကွဲ
ထွက်သွားမယ့် ဇာတ်ရုပ်မျိုး
လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ရွှေမျှရတီကို ဒီဒီယို
ဆက် ရုပ်ရှင်တွေချည်းပဲ ပို
နီကဲဖြစ်နေတယ်လို့ ကြားရ
တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

အခုနောက်ပိုင်းက ဗီဒီ
ယိုရိုက်တာလည်း နည်းသွား
ကြပြီ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ပါ
တယ်။ ပြီးတော့ ရွှေမျှကို
ကားကြီးတွေ လာထားကြတာ
လည်း များလို့ပါ။ တစ်လကို
ခုတ်ရင်ကား နှစ်ကား ပုံမှန်

ရိုက်ဖြစ်တယ်။

ဒါဆိုရင် ရုံတင်မယ့်
ရုပ်ရှင်ကားထဲမှာ ရွှေမျှရတီကို
အများဆုံး တွေ့ရမှာလား။

ဟုတ်ပါတယ်။ ရိုက်
ထားတာတွေ တော်တော်များ
နေတယ်ဆိုတော့ ဆက်တိုက်
ရုံတင်လာနိုင်ပါတယ်။ ဒီ
၂၀၁၆က စ၊ လို့ပေါ့။ မကြာမီ
လာမည်မျှလို့ပဲ ပရိသတ်
ကို ပြောချင်ပါတယ်။

ရွှေမျှရတီက အနုပညာ
ပျိုးခင်းက အစ်ကိုတွေနဲ့ စာ
ချုပ်ပြီးသွားတာလား။ စာချုပ်
ပျက်လိုက်တာလား။ ဆက်
ပြီး ရိုက်ဖြစ်သေးလား။

စာချုပ် ပြီးသွားတာပါ။
ဒါပေမဲ့ ရွှေမျှကတော့ အစ်ကို
တွေနဲ့ ဆက်ရိုက်နေတုန်းပါပဲ။
စာချုပ်မရှိတော့ အကုန်လုံး
လည်း ရိုက်လို့ရသွားတာ
ပေါ့။ ရိုက်တော့ ရိုက်နေတာ
ပါပဲ။ ကိုနေတိုးနဲ့လည်း ရိုက်

ဖြစ်တယ်။ ဒီပြင်အစ်ကိုတွေနဲ့
လည်း ရိုက်ဖြစ်ပါတယ်။
စာချုပ်ကလည်း အစ်ကိုဆရာ
တွေနဲ့ ရွှေမျှကြားက ပညတ်
ချက်တစ်ခုကို သဘာဝ
အတိုင်း ထားထားတာပါ။
သဘောတရားကတော့
အောင်မြင်အောင်လုပ်ပေးဖို့
စာချုပ်ချုပ်ဆိုထားတာပါ။
ပျိုးခင်းက မင်းသမီးလေး
တွေကို ဒီလိုဘောင်လေးနဲ့
ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲက လုပ်ပေး
မှ သူတို့ အောင်မြင်မှာ ဖြစ်
လို့ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၃ နှစ်
လောက်က ချုပ်ဆိုထားခဲ့ကြ
တာပါ။ ဒါက အနုပညာပျိုး
ခင်းအနေနဲ့ လုပ်ပေးမယ့်
Plan တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါ
တယ်။ စာချုပ်ရှိသည်၊ မရှိ
သည်က ရွှေမျှနဲ့ ဆရာသမား
တွေကြားမှာ ပြဿနာ မရှိပါ
ဘူး။ စာချုပ်ပြီးသွားလည်း
ရှေ့ဆက်သွားမယ့် အစီအစဉ်

လုပ်ဆောင်မှုတွေကတော့ ဒီ
အတိုင်းပါပဲ။ ဆက်လက် ချီ
တက်နေဆဲပေါ့။ ဆက်ပြီး
တော့လည်း ရိုက်နေမှာပဲ။

ရွှေမျှချစ်သူက မင်း
သားထဲကလို့ ပြောကြတယ်။
ဟုတ်ပါသလား။

မဟုတ်ပါဘူး။
ရွှေအမြဲတေစာမျက်
နှာထက်က အားပေးတဲ့
ပရိသတ်နဲ့ စာချစ်သူများကို
နောက်ဆုံးပိတ် ဘာပြောချင်
သေးလဲ။

အားပေးကြတဲ့အတွက်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဲဒီ
အတွက်လည်း ပိုလို့ ပိုလို့
ကြိုးစားနေပါတယ်။ ပြောမှား
ဆိုမှားရှိရင်လည်း ခွင့်လွှတ်
ကြပါလို့လည်း ပြောချင်ပါ
သေးတယ်-လို့ ရွှေမျှရတီက
ဖြေကြားပေးခဲ့ပါတယ်။

လင်းနိုင်ဦး

ပြီးခဲ့တဲ့ ဖေဖော်ဝါရီလ
၂၈ ရက်ညက ကျင်းပသွားတဲ့
၈၈ ကြိမ်မြောက် အော်စကာဆု
အကယ်ဒမီချီးမြှင့်ပွဲမှာ အကောင်းဆုံး
အမျိုးသမီးသရုပ်ဆောင်ဆုကို
Brie Larson က
ဆွတ်ခူးသွားနိုင်ခဲ့တယ်။
ဘရီး ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့
ရုပ်ရှင် Roomဟာ ကုန်ကျစရိတ်
၁၃ သန်းသာရှိခဲ့ပြီး ဝင်ငွေအားဖြင့်
၃၁.၄ သန်းပဲ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
အော်စကာ တစ်ကြိမ်စာရင်းမှာ

အကောင်းဆုံးဇာတ်ကား၊
အကောင်းဆုံးဒါရိုက်တာ၊
အကောင်းဆုံးမင်းသမီးဆုတွေ
ပါဝင်ခဲ့တယ်။
ငွေရေးကြေးရေးအရ
အလွန်အမင်း မအောင်မြင်ခဲ့ပေမဲ့
ရုပ်ရှင်ကားကောင်းတစ်ကားအဖြစ်
လူပြောများခဲ့တယ်။
ထူးချွန်စွာ သရုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့လို့
အော်စကာဆုအပြင်
ရွှေကမ္ဘာလုံးဆု၊
SAG(Screen Actors Guild) ဆု၊
BAFTA (British Academy of Film
and Television Arts) ဆုများ
ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရတယ်။
စာရေးဆရာမ Emma Donoghue ရဲ့
Room ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကို
၄င်းစာရေးဆရာမကိုယ်တိုင်
ဇာတ်ညွှန်းရေးသားစေပြီး
ဒါရိုက်တာ Lenny Abrahamson က
ရိုက်ကူးခဲ့တယ်။
အသက် ၂၄ နှစ်အရွယ်
Joy အဖြစ် ဘရီးက
သရုပ်ဆောင်ပြီး
၅ နှစ်အရွယ်
သူမရဲ့သားကလေးအဖြစ်
ကလေးသရုပ်ဆောင်
Jacob Tremblay က
ပါဝင်ထားပါတယ်။
သူတို့သားအမိကို
'Old Nick' လို့ သူတို့က
ခေါ်ကြတဲ့ လူတစ်ယောက်
(မင်းသား Sean Bridgers)က
အခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုမှာ
လှောင်ပိတ်နေခိုင်းထားတာပါ။
အားနွဲ့တဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို
အနိုင်ကျင့်စော်ကားပြီး
သားကလေး ၅ နှစ်အရွယ်
ရောက်တဲ့အထိ
အပြင်လောကနဲ့ သားအမိကို
အဆက်ဖြတ်ထားခဲ့တယ်။
အဲဒီအခန်းကလေးကနေ
လွတ်မြောက်ထွက်ပြေးနိုင်ဖို့

အော်စကာဆုရုပ်တု ပူပူဇွေးဇွေးပိုက်ခွင့်ရသူလေး ဘရီးဟာဆန် ရိုက်အောင်၊ NY၊

ကျွန်မရဲ့
မန်နေဂျာက
ဝတ္ထုစာအုပ်
ပေးပါတယ်
စာအုပ်အဖုံးပေါ်မှာ
ကပ်ခွာစာရွက်ကလေးနဲ့
စာရေးပြီးပေးတာ
သူရေးထားတာက
'ဒီစာအုပ်ကို
မင်း ကြိုက်မှာပဲ
သူတို့ ရုပ်ရှင်အဖြစ်
ဖန်တီးကြမလို့တဲ့
ဒါပေမဲ့ မင်းတော့
ပါဝင်ခွင့် ဘယ်လိုမှ
ရမှာမဟုတ်' တဲ့လေ

ကြည်နူးမှုတွေအပြည့်ဖြင့် တွေ့ရတဲ့
အဲလက်စ်နဲ့ဘရီး

အော်ကောဆုနဲ့အတူ
အမှတ်တရကားပြောကြားနေတဲ့ ဘရီးလာဆန်

သားအမိနှစ်ယောက် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်
တွေထုတ် ကြိုးစားရာက တကယ်လည်း
လွတ်မြောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဆက်
ပြတ်ကင်းကွာနေတဲ့ လူလောကထဲ ပြန်
လည်ဝင်ရောက်ရာမှာ အခက်အခဲတွေ
ကြုံတွေ့ရပုံကို ရိုက်ကူးတင်ပြထားခြင်း
ပါ။ နှစ်တွေ အကြာကြီး နေမထိ၊ လေ
မထိ အခန်းကျဉ်းကလေးမှာ နေရသူ
Joy ဖြစ်အောင် သရုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့ မင်း
သမီးလေး ဘရီးက လန့်ချီပြီး နေရောင်
ခြည်ထဲ မထွက်စတမ်း ကြိုတင်ပြင်ဆင်
ခဲ့ပါတယ်။

ဟယ်လိုမဂ္ဂဇင်းနှင့် တစ်ခဏတာ
တွေ့ဆုံခန်းမှာ ဘရီးက အောက်ပါ
အတိုင်း ပြောဆိုသွားခဲ့တယ်။

ဒီလောက်များပြားတဲ့ ဆုတွေ ချီး
မြှင့်ခံရဖို့ ဖြစ်လာတော့ ဘယ်လိုခံစား
ရသလဲ။

တော်တော်ကို အခက်အခဲ ဖြစ်
တယ်ရှင်။ ကျွန်မက ကောလိပ်ကျောင်း
လည်း မတက်ခဲ့ဖူးဘူး။ အိမ်မှာပဲ စာ
သင်ခဲ့ရတာ။ ဒီတော့ Graduation အခမ်း
အနားကြီးတွေ တစ်ခုမှ မတက်ရောက်ခဲ့
ဖူးဘူး။ အကြီးအကျယ် ဂုဏ်ပြုခံရခြင်း
မျိုးလည်း မရှိခဲ့ဘူး။ အခုလိုဖြစ်လာ
တော့ ကျွန်မအဖို့ တသီးတသန့်ကြီး ဖြစ်
နေတယ်။ ကျွန်မ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ
အတွက် အရမ်းအဓိပ္ပာယ်တွေ များလွန်း
သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေအားလုံးရဲ့ ၉၀
ရာခိုင်နှုန်းက ပရိသတ်အားပေးမှုကြောင့်
သာ ဖြစ်တယ်။ သူတို့နှစ်သက်အားပေး
မှုကြောင့် အခုလို ဖြစ်လာတော့ ကျွန်မ
ဘဝကို ကျွန်မ လုံးလုံးလျားလျား မပိုင်
ဆိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတဲ့ ကာလ
မှာ ကျွန်မကို 'ဘယ်လိုခံစားရသလဲ'၊
'ဘယ်လိုနေသလဲ' လို့ မေးခွန်းထုတ်ခံရ
တော့ ကျွန်မလည်း 'ကောင်းတယ်ထင်
ပါတယ်၊ ကျွန်မ မသိဘူး' လို့ပဲ ဖြေရ
တော့မှာပဲ။

Room ရပ်ရှင် ရံတင်ပြီးသွား
ကတည်းက မင်းလည်း အလုပ်တွေ
မရပ်မနား ကြိုးစားလုပ်နေခဲ့ရတာပဲ။
ဒီလို အလုပ်တွေများနေတာ မင်းအတွက်

အထောက်အကူဖြစ်မှာပေါ့။

ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မ အခု Kong: Skull Island ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီးခါ စပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ ညစ်ပတ်။ စုတ် ြတ်နေတာ။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ် ဆောင် ဖန်တီးထားတဲ့ (CGI Monsters: Computer Generated Imagery) ဒဏ္ဍာရီလာ ကြောက်မက်ဖွယ် သတ္တဝါ တွေနဲ့အတူ ပြေးလွှားနေခဲ့ရတယ်။ အဲ သလို ပြေးလွှားနေရတုန်း ဆုတွေ ချီး

ပါဝင်ခွင့် ဘယ်လိုမှ ရမှာမဟုတ်'တဲ့ လေ။

ဖတ်ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ကြိုက်သွား တယ်။ အဲဒီစာအုပ်အကြောင်း ခေါင်းထဲ က ထုတ်လို့ မရတော့ဘူး။ ကျွန်မသိတဲ့ အခြားသရုပ်ဆောင် အမျိုးသမီးတွေ လည်း Joy နေရာမှာ သရုပ်ဆောင်ခွင့် ရချင်ကြကြောင်း ကျွန်မ သိရတယ်။ ဒီအခွင့်အရေးကို ကျွန်မ ရနိုင်ဖို့ဆိုတာ ကျွန်မရဲ့ ပြင်းပြတဲ့ဆန္ဒနဲ့ ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေးကို အသုံးပြုမှု ဖြစ်တော့မယ်

ပို့လာတာ။ 'ဒီမှာ မင်းရဲ့သားကလေး ဟေ့။ သူ့နာမည်က Jacob Tremblay' တဲ့ ဆိုပြီးတော့ပေါ့။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ သူ လေးက မြွေပါကလေး တစ်ကောင် ပိုက်ထားတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို သဘော ကျမိတယ်။ နောက်တစ်လလောက် အကြာမှာ ကျွန်မတို့ တွေ့ဆုံခဲ့ကြတယ်။ ပီစာ အတူတူ စားရင်း ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် Legoအတွဲကလေးတွေ ကစား ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မတို့ Star Warsရုပ် ရှင်အကြောင်း ပြောကြည့်တော့ သူနဲ့

ရွှေစာအုပ်ဆုရတဲ့ ဟိတ်လီဆန်

ဘရီးနဲ့ဂျေကော့ဘ်

မြင့်ခံရတော့ 'ဟယ်...ငါက မင်းသမီး လေးတစ်ပါးပါလား'လို့ ခံစားရတာ ပေါ့။ တစ်ခါ အလုပ်ခွင် ပြန်သွားရတဲ့ အခါ အဲဒီသတ္တဝါတွေ ညစ်ပတ်နံ့စေ နေတာ ကြုံရပြန်တော့ 'အို... ငါလည်း သူတို့နဲ့ အတူတူပါပဲလေ'လို့ ဖြစ်သွား ပြန်ရော။

Room ရုပ်ရှင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မကြားရသေးခင် ဝတ္ထုစာအုပ် ခတ်ဖြစ်ခဲ့လား။

ကျွန်မရဲ့ မန်နေဂျာက ဝတ္ထုစာအုပ် ခတ်ပါတယ်။ စာအုပ်အဖုံးပေါ်မှာ ဘယ်ခွာစာရွက်ကလေးနဲ့ စာရေးပြီးပေး ဘာ။ သူရေးထားတာက 'ဒီစာအုပ်ကို မင်း ကြိုက်မှာပဲ။ သူတို့ ရုပ်ရှင်အဖြစ် အနီးကပ်မလိုတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းတော့

ဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ အဲဒီဝတ္ထု ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်မယ့် ဒါရိုက်တာ Lenny နဲ့ နာရီဝက်လောက် တွေ့ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ တွေ့ဆုံပွဲက မိနစ် ၃၀ အစား ၄ နာရီကြာတဲ့ ခမ်းနားတဲ့ တွေ့ဆုံပွဲ ဖြစ်သွားခဲ့တော့တယ်။

ဒီစာအုပ်အပေါ် မြင်တွေ့ခံစားရတဲ့ အတွေးအမြင်တွေ ဒါရိုက်တာ လန်နီနဲ့ ကျွန်မ တိုက်ဆိုင်စွာ သွားတူနေခဲ့တယ်။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ဘယ်အရာကို ဆက်လက် ရှာဖွေရမလဲ၊ အဓိက အူတိုင်က ဘာလဲ ဆိုတာပါ အတွေးတူနေခဲ့တော့တယ်။

မင်းနဲ့အတူ တွဲသရုပ်ဆောင်ရမယ့် ကလေးသရုပ်ဆောင် ဂျေကော့ဘ်နဲ့ ဘယ်အချိန်မှာ စတင်ဆုံခဲ့သလဲ။

ကျွန်မဆီကို အီးမေးလ်တစ်စောင်

ကျွန်မ အကြိုက်ချင်း တွဲကြတယ်။ လူ တစ်ယောက်တည်းလို့တောင် ဖြစ်သွား ရတော့တယ်။ ကျွန်မတို့ အချစ်ဇာတ် လမ်း စတင်ရော ဆိုပါတော့ရှင်။

ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့အတွက် ဘာတွေ ပြင် ဆင်ခဲ့ရသလဲ။

ရုပ်ရှင်ထဲမှာ သားလေး ဂျေ ကော့ဘ်က ခေါ်တဲ့ Ma ရယ်လို့ ဖြစ် တာမို့ ကျွန်မ ၈ လလောက် အချိန်ယူခဲ့ရ ပါတယ်။ တကယ်ပါ။ နေပူထဲ မထွက် ဘဲ ကာရိုက်တာ ပီပြင်ဖို့ အစား အသောက်ကိုလည်း ထိန်းခဲ့ရတယ်။ လေ့ကျင့်ခန်းလည်း အပြင်းအထန် လုပ်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ နှစ်ခြိုက် သဘောကျစရာကောင်းတဲ့အရာများစွာ ကို ဒီကာလအပိုင်းအခြားမှာ မေ့ဖျောက်

Room ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှ ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခန်း

ထားခဲ့ရတယ်။

လေ့ကျင့်ခန်းသွားလုပ်ဖို့ Gymကို သွားတဲ့အချိန်ကလွဲလို့ နေ့တိုင်းနီးပါး အိမ်မှာ နေရတယ်။ တစ်လလောက် အလိုမှာတော့ အားလုံးနဲ့ အဆက်ဖြတ် ပစ်တယ်။ အင်တာနက်တောင် မသုံးဘူး။ အရမ်း အရမ်းကို ခက်ခဲပင်ပန်းခဲ့ပါတယ်။ ဒီကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ ဘယ်တစ်စုံတစ်ယောက်ကမှ ရွေးချယ်ခြင်း မရှိမယ့် အမှောင်ကမ္ဘာထဲကို ကျွန်မ ဘာသာ မောင်းနှင် ဝင်ရောက်သွားခဲ့တာပေါ့။ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် အတွေ့အကြုံတွေ၊ စိတ်ဒဏ်ရာတွေကို ဦးနှောက်က ဘယ်လိုလက်ခံတယ်၊ တုံ့ပြန်တယ်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အချိန်ယူ လေ့လာခဲ့တယ်။ စိတ်ရောဂါ အထူးကု ဆရာဝန်တွေနဲ့လည်း စကားပြောခဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။

သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လို အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ်ကို ရရှိခဲ့ဖူးသလဲ။

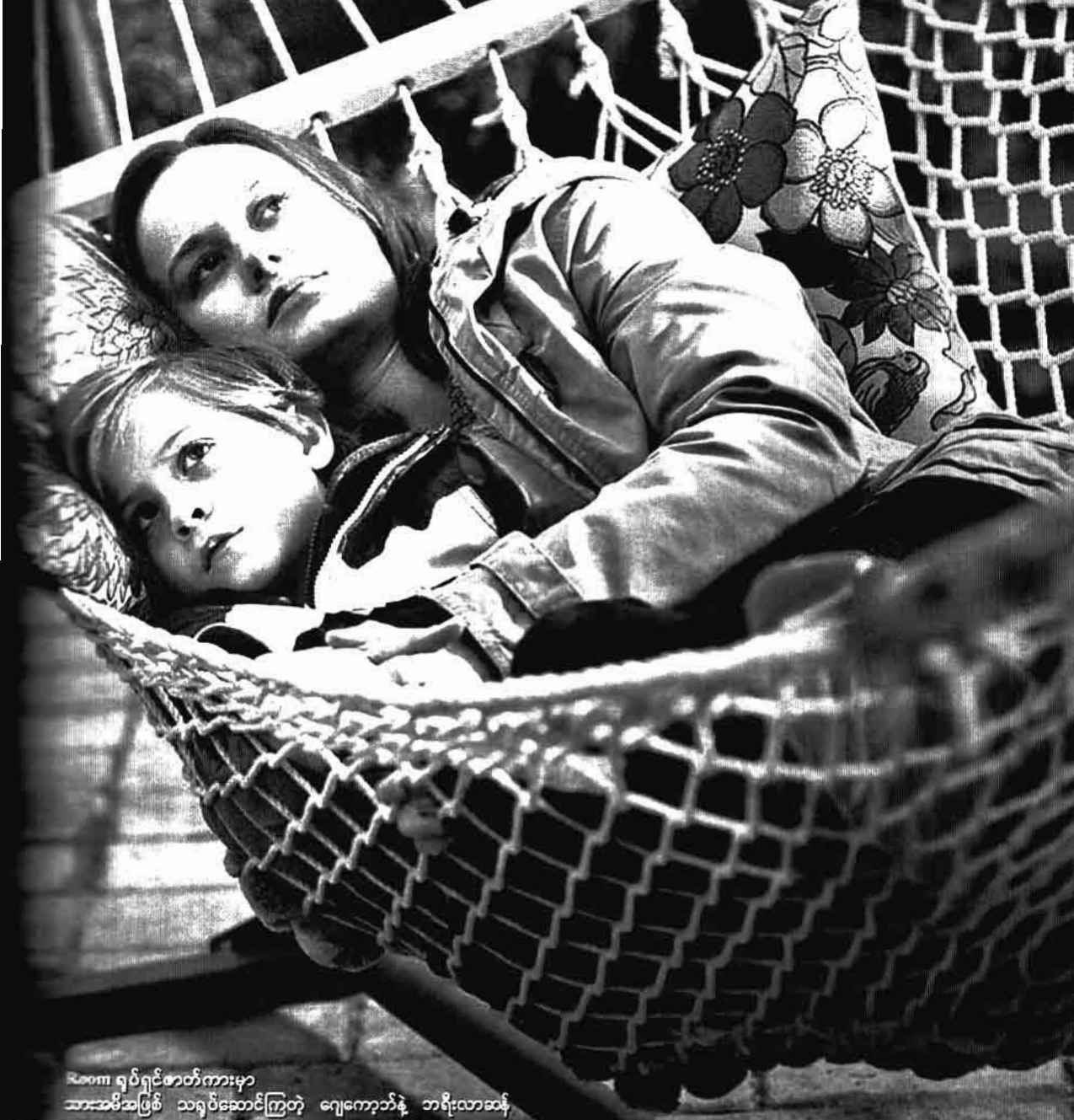
ကျွန်မ ၂၀၀၆ ခုနှစ်တုန်းက Hoot ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင် ရိုက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီရုပ်ရှင်ရဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့သူ

က Michael Chapman တဲ့။ သူက တကယ့်ကို အကျော်ဇေယျ လူတော်တစ်ယောက်ပါ။ နာမည်ကျော်ရုပ်ရှင် Jaws, Raging Bull စတာတွေမှာလည်း ကင်မရာ အော်ပရေတာ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီရုပ်ရှင် ရိုက်တုန်းက ကျွန်မ ၁၅ နှစ်သမီးပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်မ သူ့အနားသွားပြီး 'မင်းမှာ အကြံဉာဏ်ကောင်းကလေးများ ရှိပါသလား'လို့ မေးမိတယ်။ ကျွန်မ သရုပ်ဆောင်လုပ်သမျှ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး အကြံဉာဏ်ရယ်လို့ တောင်းမိတာ အဲဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ မိုက်ကယ်က ပြောတယ်။ နေ့လယ်စာ စားချိန်မှာ အမြဲတမ်း တစ်မှေးအိပ်ပါတဲ့။ အဲဒါ အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။

ဘရီးလာဆန် ဆိုတဲ့ ကလေးမကို ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊ Sacramento မြို့မှာ မွေးခဲ့တယ်။ မိဘနှစ်ပါး ကွဲကြတော့ မိခင်နဲ့အတူ လော့စ်အိန်ဂျလစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ အနုပညာအလုပ်တွေကို သူမ အသက် ၉ နှစ်အရွယ်ကတည်းက

စတင်ခဲ့တယ်။ ရုပ်သံဇာတ်လမ်းတွေမှာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ရင်း ရုပ်ရှင်ဘက်ကို ကူးဝင်လာခဲ့ပေမဲ့ ၂၀၀၄ ခုနှစ်မှာ ရုံတင်တဲ့ Sleepoverရုပ်ရှင်ကျမှ ဇာတ်ကောင်နာမည် အတိအကျနဲ့ မင်းသမီးပေါက်စကလေး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ဂီတကိုလည်း ဝါသနာပါသူမို့ Finally Out of P.Eဆိုတဲ့ တေးအယ်လ်ဘမ်တစ်ချပ် ၂၀၀၅ ခုနှစ်က ထုတ်လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ပါဝင်တဲ့ သီချင်း ၁၃ ပုဒ်

Room ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှာ
သာအိမ်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ကြတဲ့ ဂျေကော့ဘ်နဲ့ ဘရီးလာဆန်

အဲဒီက ဘရီးကိုယ်တိုင် ရေးသားထားတဲ့ သီချင်း ၇ ပုဒ်တောင် ပါဝင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အောင်မြင်မှု မရခဲ့ပေ။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တစ်ခုလုံးမှာ အယ်လ်ဘမ်အချပ်ရေ ၄၀၀၀ သာ ဆောင်းခဲ့ရတယ်။

သူမကိုယ်တိုင် ဇာတ်ညွှန်းရေးပြီး ကိုယ်တိုင် ဒါရိုက်တာလုပ် ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတိုကလေး ၂ ကားလည်း ရိုင်းခဲ့ပါတယ်။ Weighting (၂၀၁၁)နှင့်

The Arm (၂၀၁၂)တို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘရီး ပါဝင်ခဲ့တဲ့ ဘယ်ရုပ်ရှင်၊ ဘယ်ရုပ်သံဇာတ်လမ်းမှ တစ်ဟုန်ထိုး နာမည်ကျော်ကြားခြင်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ မင်းသမီးဘရီးလာဆန်ကိုလည်း ပရိသတ်က သတိမပြုမိကြပေ။ ၂၀၁၃ ခုနှစ်မှာ ရုံတင်တဲ့ Short Term 12 ကျမှ မင်းသမီး ဘရီးလာဆန် နာမည် စက်ကလေး လာခဲ့တယ်။ ဝေဖန်ရေးဆရာတွေရဲ့ ကလောင်ဖျားမှာ ချီးကျူးခံလာရတယ်။

ဘရီးရဲ့ လက်ရှိချစ်သူက အမေရိကန် ဂီတသမား၊ သရုပ်ဆောင် Alex Greenwald ဖြစ်ပြီး ၎င်းက Phantom Planet ရော့ခ်ဂီတဝိုင်းရဲ့ အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ Elle မဂ္ဂဇင်းနဲ့ ဘရီး မကြာသေးခင်က အင်တာဗျူးပြုလုပ်ခဲ့ရာ သူမရဲ့ မွေးဖခင်နဲ့ စကားမပြောဖြစ်တာ ၁၀ နှစ်ကျော် ရှိပြီလို့ဆိုပါတယ်။

■ ရီတာအောင်၊ NY

အားပေးမှုများစွာရခဲ့တဲ့

Padamyarfm

Radio to Live

လင်းနိုင်ခဲ့:

ပတ္တမြား FM ရေဒီယို အစီအစဉ်က သူတို့ရဲ့ ၅ နှစ်မြောက် နှစ်ပတ်လည်ပွဲမှာ ပတ္တမြား FM Radio to Live ဆိုပြီး ရေဒီယိုသီချင်းများကို ဒီနေ့ခေတ် နာမည်ကြီး အဆိုတော်များရဲ့ သီဆိုဖျော်ဖြေမှုများနဲ့ ၂၀၁၄ ခုနှစ်က တေးစီးရီးအနေနဲ့ ထုတ်ဝေခဲ့ရာ အထူးပဲ ရောင်းကောင်းခဲ့သလို ပရိသတ်များလည်း အကြိုက်တွေ့ အားပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ဘယ်လောက်ထိလဲဆိုရင် ဒီအခွေထဲမှာ အင်းလေးမှာရွာတဲ့မိုး သီချင်းကို ပြန်လည် သီဆိုပေးခဲ့တဲ့ နီနီခင်ဇော်တစ်ယောက် နောက်ထပ်အောင်မြင်မှု ထပ်ရခဲ့ပြီး ရှိပွဲတိုင်းမှာ မဖြစ်မနေထည့်ဆိုရတဲ့ သီချင်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအခွေကို ဖြန့်စဉ်က ရောင်းအားအကောင်းဆုံး Top Ten စာရင်းမှာ တစ်နှစ်လုံးနီးပါး ပါဝင်နေတဲ့အထိ အောင်မြင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပတ္တမြား FM က ရေဒီယိုအသံလွှင့်ဌာနတစ်ခု ဖြစ်လို့ ရေဒီယိုသီချင်းများကို ပြန်လည် ဆန်းသစ်ထားသလို စတီရီယိုခေတ်ဦးနဲ့

88.2 MHz

၆၆ ခုနှစ်ပြည့်မတ်လ ၁၆ ရက်နေ့

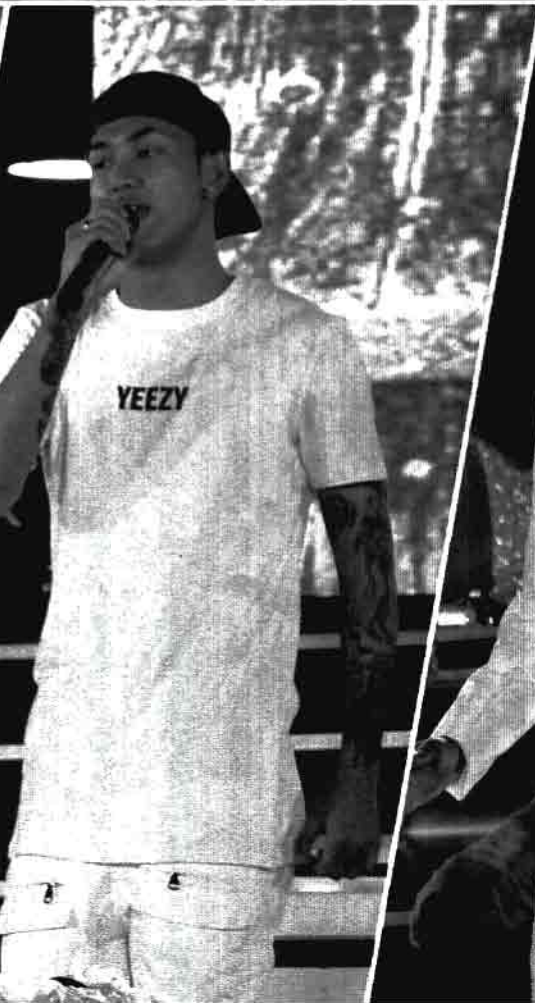
ခေတ်လယ်လောက်က သီချင်း
များကိုပါ ပြန်လည်ဆန်းသစ်ပြီး
နာမည်ကြီး အဆိုတော်များနဲ့
ရသတစ်မျိုး ပြန်လည်
ခံစားရအောင် ထုတ်ဝေ
ပေးခဲ့တာဖြစ်တယ်လို့
သိရပါတယ်။

၂၀၁၆ ခုနှစ်
အောက်တိုဘာလမှာ
၇ နှစ်ပြည့်မြောက်
တော့မှာဖြစ်လို့
နှစ်ပတ်လည်
အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်

ပတ္တမြား FM Radio to Live 2 ကို
Audio CD အဖြစ် ဇန်နဝါရီလ
၁၃ ရက်က Bo Bo Music
Productionက ဖြန့်ချိပေးခဲ့ပြီး
စက်တင်ဘာလ လောက်မှာ
DVD အနေနဲ့ ဖြန့်ချိပေးသွားမှာ
ဖြစ်လို့ မတ်လ ၂၆ ရက် ညက
ရန်ကုန်မြို့ Junction Square
WaterFountain Area မှာ
Live Show တင်ဆက်မှုနဲ့
ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ပြီး DVD
ဖြန့်ဖို့ ရိုက်ကူးခဲ့ပါတယ်။

ပတ္တမြား FM Radio to Live Live
ဖျော်ဖြေရေး အစီအစဉ်မှာ
ပတ္တမြား FM က ရဲကိုနဲ့ အိမ်ဝင်းတို့က
အစီအစဉ် တင်ဆက်သူများအဖြစ်
ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြပြီး တီးခတ်
ပေးခဲ့တာက အရွှေမှာ တီးခတ်
ပေးထားတဲ့ Hi-Bird Band ဝဲ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဖျော်ဖြေရေး အစီအစဉ်မှာ
သီချင်းများ သီဆိုပေးတဲ့ အပုဒ်တိုင်း
လိုလိုမှာ အကအလှ၊ ပါမောမင်းများနဲ့
ထည့်သွင်းပေးထားပြီး ပထမဦးစွာ
တေးသံရှင် Eastern နဲ့ ဖိုးပြည့်တို့က
ခေတ်သစ်သူခုမ သီချင်းကို ရွှေကြာမုဒြာ
အဖွဲ့ရဲ့ အကအလှများနဲ့ စတင်ဖျော်ဖြေ
ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဆက်လက်ပြီး
အောင်ထက်နဲ့ နီနီခင်ဇော်တို့က မင်္ဂလာပါ
သီချင်း၊ အိမ်ချစ် က Life & Dance
အဖွဲ့နဲ့ 1 2 3 ချစ်လိုက်ပါတော့၊
ပန်းရောင်ခြယ်က မောင်လူချော၊

ဆိုင်ရင်းခင်မာမြင့်က အချစ်ဆုံး နဲ့
 သမီးရဲ့မေမေ၊ ဖိုးပြည့်က အချစ်တစ်ခု
 တည်းနဲ့၊ သားသားက Jade Dragon
 အဖွဲ့ရဲ့ ကပြဖျော်ဖြေမှုနဲ့ ချစ်လို့ နဲ့
 မွေးရပ်မြေ၊ Ar-T က မီးမဆော့နဲ့၊
 ညမွေးပန်း၊ မိစန္ဒီက လေးနာရီ နဲ့
 ပစ်တိုင်းထောင်၊ ဟဲလေးက လှပါတယ်
 မေရယ်၊ မွန်းတယ် မွန်းတယ်၊ ဖြူဖြူ
 ကျော်သိန်းနဲ့ G-Fattတို့က ပညတ်တော်
 ဆယ်ပါး နဲ့ ခြပ်စင် တေးသီချင်းများ
 ဖျော်ဖြေပေးခဲ့ပါတယ်။ ပညတ်တော်
 ဆယ်ပါး သီချင်းဟာ ဟိုအရင်က မင်း
 မင်းလတ် သီဆိုခဲ့ပြီး ဒီနောက်ပိုင်းမှာ
 ဇော်ဝင်းထွဋ်နဲ့ အင်ပါယာအဖွဲ့ ပြန်ဆို
 ထားတာဖြစ်ပေမဲ့ G-Fattနဲ့ ဖြူဖြူကျော်
 သိန်းတို့ တင်ဆက်မှုကိုလည်း ပရိသတ်
 အကြိုက်တွေ့ခဲ့ပြီး အထူးပဲ အားပေး
 ခဲ့ကြပါတယ်။ G-Fattကို အားပေးလာ

ဤတွဲ ပရိသတ်များလည်း အကြိုက်တွေ့ကြရပါတယ်။ ဆက်လက်ပြီး အောင်ထက်က ယန်းမြွေတဲ့လေ နဲ့ ချစ်တေးထရာ၊ ဂျက်ဆန်ထွန်းနဲ့ မရမ်းခိုင်းနော်တို့ မွင်းတိုင်းဟောင်း၊ နွဲ့ညွှတ်က ချယ်ရီမြေမြင့်သမီးဖျို နဲ့ သူရဲအောင်မြင်တဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ စာချွန်တော်၊ ဝိုင်းစုခိုင်သိန်းက အချစ်ဦး၊ ရွှေထူးက ချာတိတ် နဲ့ တံခါးဖွင့်ထားပါတယ်၊ ရဲရင့်အောင်က ဒီအချိန်မှာပြန်တွေ့တာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ နဲ့ ချစ်သတိပြု သီချင်းများ သီဆိုပြီး နောက်ဆုံးပိတ်အနေနဲ့ နီနီခင်ဇော်က ဒီအခွေထဲမှာ ပါဝင်မယ့် မိုးစက်တင်လေ သီချင်းနဲ့ သူရဲ ဂယ်ပဲ ဂယ်ပဲ သီချင်းတို့ကို သီဆိုဖျော်ဖြေခဲ့ပါတယ်။

Junction Square ရဲ့အပြင်ဘက်မှာ Free Show အနေနဲ့ ထွင်းပေးတာဖြစ်လို့ သီချင်းတွေကို ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ ပရိသတ် ကြီး၊ ငယ်၊ လတ်မျိုးစုံ လာရောက် အားပေးကြတဲ့ အတွက် ကွင်းအပြည့် စည်ကားခဲ့ပါတယ်။ ဒီဖျော်ဖြေမှုကို 5 Plus က Live ရိုက်ကူးထုတ်လွှင့်ပေးခဲ့ပြီး မကြည့်လိုက်ရသေးတဲ့ ပရိသတ်များနဲ့ DVD အနေနဲ့ ကြည့်ရှုခံစားချင်တဲ့ ပရိသတ်များအတွက် ပတ္တမြား FM Radio to Live 2 ဒီဗီဒီကာရာအိုကေကို လာမယ့် စက်တင်ဘာလလောက်မှာ ဖြန့်ချိပေးသွားမယ်

လို့ သိရပါတယ်။ ပတ္တမြား FM ရေဒီယို အစီအစဉ်များကို ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်းမှာသာမက ကချင်ပြည်နယ်ရှိ နမ္မား၊ ဗန်းမော်၊ မြစ်ကြီးနားမြို့၊ စစ်ကိုင်းတိုင်းရှိ ကသာ၊ကန့်ဘလူ၊ မုံရွာမြို့နဲ့ မန္တလေး၊ ပုပ္ပါး၊ နေပြည်တော်၊ ပဲခူး၊ ပြည်မြို့များ အပြင် နောက်ထပ် တိုးချဲ့မှုအနေနဲ့ တောင်ကြီး၊ တောင်ငူ၊ မော်လမြိုင်၊ ပုသိမ် မြို့များမှာပါ ဖမ်းယူ နားဆင်နိုင်ပြီလို့ သိရပါတယ်။
 ■ လင်းနိုင်ဦး

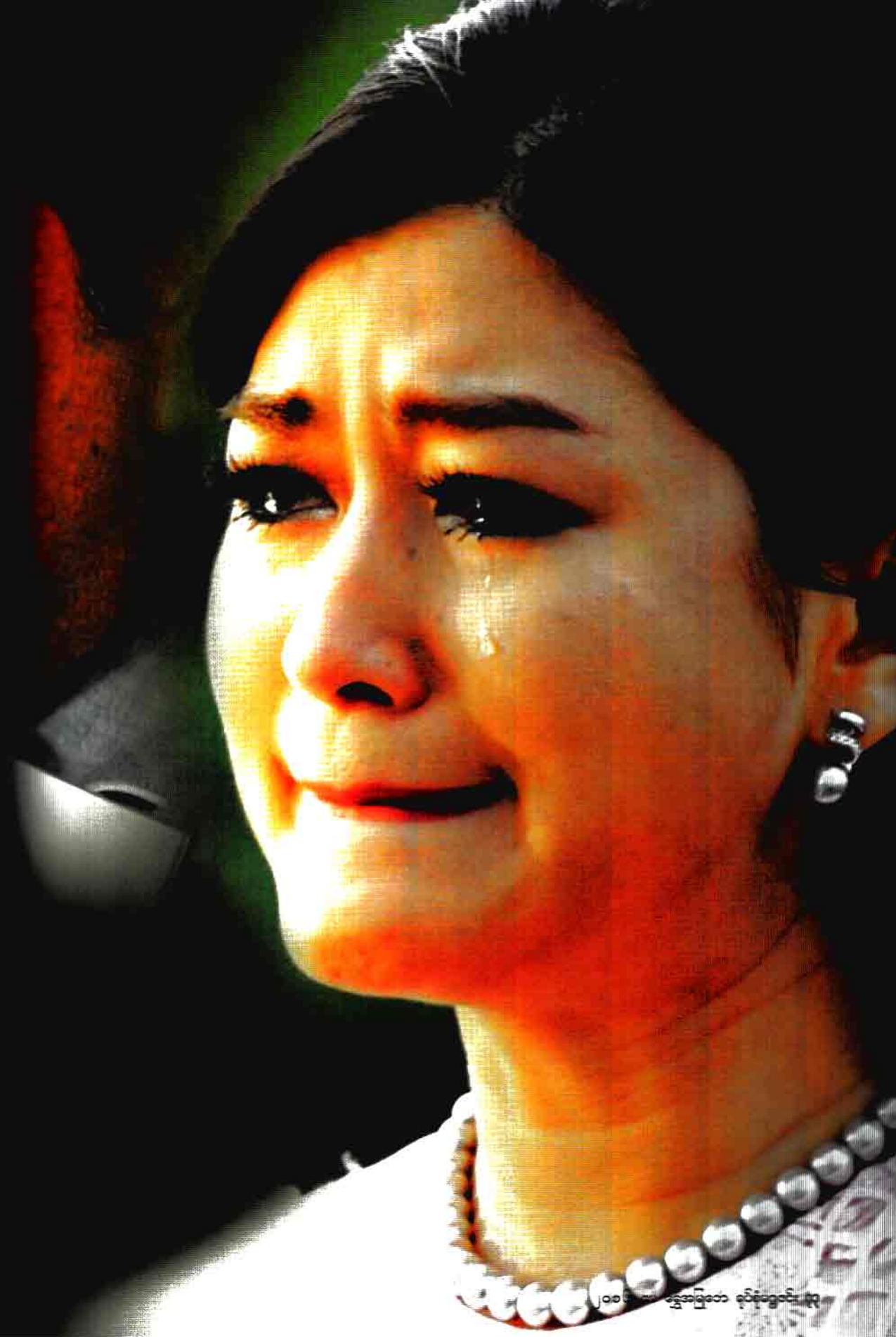

အိမ်ထောင်ရေး
သင်ခန်းစာပေးမယ့်

မောင်အိုမ့်သူ

မိုးကျော်ထွန်း

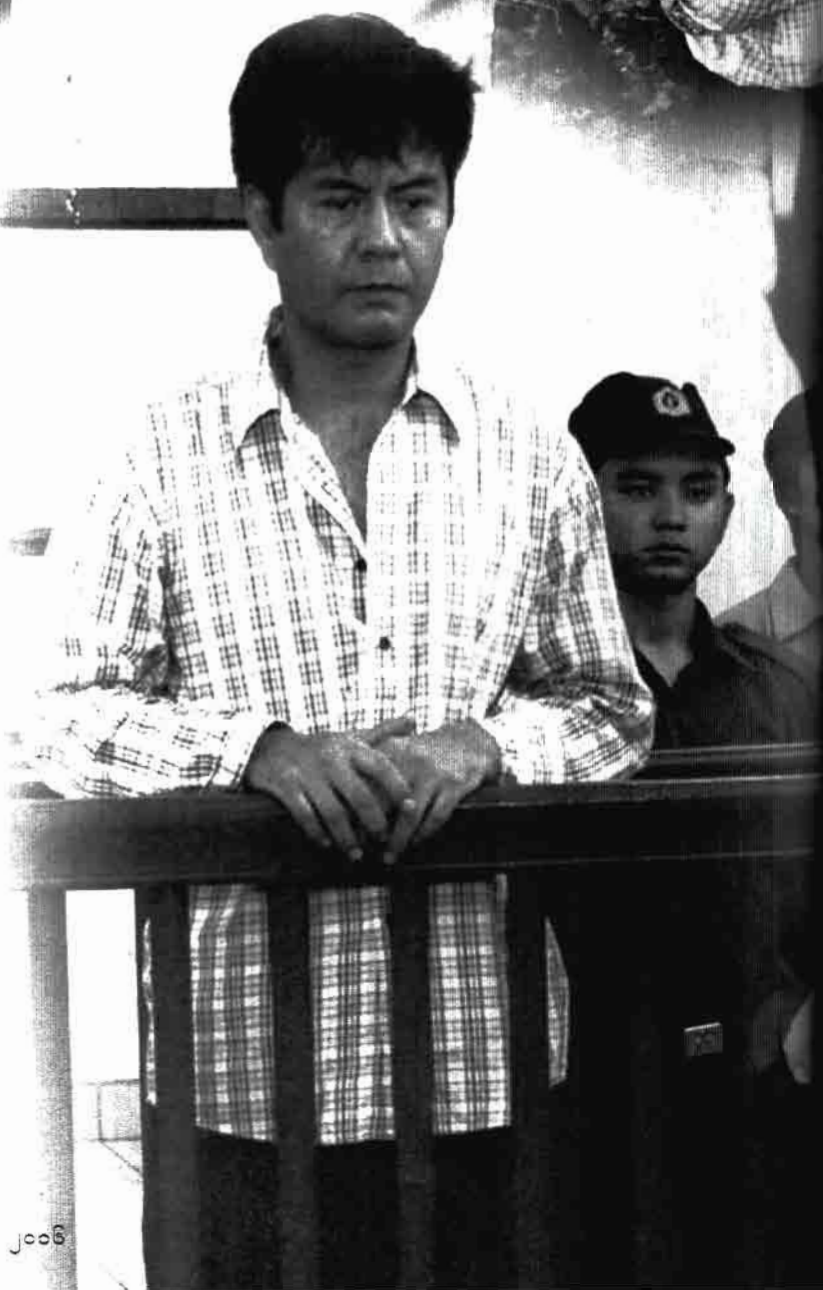
ဒီနေ့ခေတ်မှာ ကျွန်တော်တို့ကြည့်နေရတဲ့
မြန်မာရုပ်ရှင်ကားများက အမျိုး၊ လူမျိုး
အချစ်ဇာတ်လမ်းများကို သံတုကြောင်းကွဲ
မျိုးစုံလှည့်ပတ်ပြီး ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ရိုက်ကူးနေကြတာ
ဖြစ်ပါတယ်။ အရင်က ရိုက်ကူးတင်ပြကြတဲ့
မြန်မာရုပ်ရှင်ကားများမှာတော့
အိမ်ထောင်ရှင်များရဲ့အဖြစ်အပျက်အတွေ့အကြုံများကို
ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ကြတာ များပါတယ်။
ဒါရိုက်တာကြီး ရွှေဒုံးဘီအောင် ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့
နာမည်ကြီးရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများဖြစ်တဲ့
ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး၊ အတွေ့ ဇာတ်ကားများ
ပရိသတ်ကြိုက်ခဲ့ကြသလို ဒါရိုက်တာကြီး ဦးသုခ
ရိုက်ကူးသွားတဲ့ ရွှေချည်ငွေချည်တန်းပါလို့၊

တစ်ဦးက စေတနာ တစ်ဦး
က မေတ္တာ၊ အကာက အချစ်
အနှစ်က မေတ္တာ၊ ချစ် အမျှ
အစရှိတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ် ကား
များဟာလည်း အိမ်
ထောင်သည်ဘဝမှာ ကြုံတွေ့
ရတာတွေကို ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ခဲ့
တာဖြစ်ပါတယ်။ မကြာသေး
မီက Laurel Art Academy
မှ ဝတ္ထု၊ ဇာတ်ညွှန်း၊ ဒါရိုက်
တာ သီတာလင်း ရိုက်ကူးပြီး
လူမင်း၊ အိန္ဒြာကျော်ဇင်ခေါင်း
ဆောင်ကာ သင်တန်းသား
အနုပညာရှင်များနဲ့ ရိုက်ကူး
ထားတဲ့ မောင့်အိမ်သူ ဇာတ်
ကားကို မြည်းစမ်းခွင့် ရခဲ့ပါ
တယ်။ မောင့်အိမ်သူ ကို
ကြည့်ရတော့ ဆရာကြီးများ
ရဲ့လက်ရာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား
များကို သတိတရဖြစ်မိပါ
တယ်။

ဆက်ပိုင်း(လူမင်း)နဲ့ ရီ
လေးနွယ်(အိန္ဒြာကျော်ဇင်)တို့
က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ
ကျောင်းသားဘဝကတည်းက
မေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့ကြသူများ

ဖြစ်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်း
များမှာ မျက်နှာများတဲ့သူ
လည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီ
မျက်နှာများတဲ့သူကို တွေ့
ရင် သူတို့အားလုံးက စက်
သပ်ကြပါတယ်။

အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်
ပြီးနောက် သမီးလေး
တစ်ယောက်၊ သားလေးတစ်

ယောက် ထွန်းကားချိန်အထိ
ဘဝဟာ ချောမွေ့ပြေပြစ်နေ
ပါတယ်။ ဆက်ပိုင်ချိုးစား
မှုကြောင့် ဘဝအနေအထား
လည်း မြင့်တက်လာခဲ့ပါ
တယ်။ ရုံးခုံအိမ်၊ အိမ်နဲ့ရုံးသာ
အသွားအလာရှိပြီး အပြင်မှာ
အပျော်အပါးမရှာတတ်တဲ့
ဆက်ပိုင်က ဇနီးပြောသမျှကို

ပျားသကာလို ချိုမြိန်ခဲ့သူ
လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေ
မဲ့ စီးပွားလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်
မိတ်ဆွေများက စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းရှင်ဆိုတာ ရုံးမှာသာ
ထိုင်ပြီး လုပ်နေရတာမဟုတ်
ဘဲ အပြင်ထွက် ညစာလေး
ဘာလေးစားရင်း အလုပ်သစ်
အကိုင်သစ်တွေ ရှာဖွေရတယ်
လို့ ဆိုကြပြီး အရက်၊ ကေတီ

ဦး၊ နတ်မိမယ်ကလေးများနဲ့
ပျော်ပါးလို့ရတဲ့နေရာကို ခေါ်
သွားခဲ့ပါတယ်။

အရက်မူးလာတဲ့ ဆက်
ပိုင်ကို 'မာလာ' လို့ခေါ်တဲ့
မိန်းကလေးက ပြုစုယုယရာ
ကအစ ဆက်ပိုင်မှာ မာလာ
ဆီကို မလာဘဲ မနေနိုင်အောင်
ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ် (မာလာ
အဖြစ် လှယဉ်ကျေး ဆိုတဲ့
သရုပ်ဆောင်ကလေးက သရုပ်
ဆောင်ထားပါတယ်။)။
အသစ်အဆန်းကို စွဲမက်သွား
တဲ့ ဆက်ပိုင်က ဇနီးဖြစ်သူ
ပြောသမျှ လုပ်သမျှကို
အကောင်းမမြင်တော့ပါဘူး။
အချိန်အားတိုင်း မာလာဆီမှာ
ပဲ ပျော်မွေ့နေတာကြောင့်

လုပ်ငန်းခွင်မှာ လစ်ဟင်းလာ
ပါတယ်။

သူ့အပေါ်မှာ မူပုဂ္ဂိုလ်
တဲ့ ဆက်ပိုင်ကို ရီလေးနွယ်က
သတိထားမိပါတယ်။ ဒါပေ
မဲ့ တစ်ခုခုပြောတိုင်း ခင်ပွန်း
သည်က သူ့ကို ချုပ်ချယ်
တယ်။ သူ့လွတ်လပ်ခွင့်တွေ
ဆုံးရှုံးတယ်လို့ မြင်နေတာ
ကြောင့် ခံစားချက်တွေကို မျှို
သိပ်ထားရပါတယ်။ သမီးနဲ့
သားကလည်း ကျောင်းက
ပြန်လာတာနဲ့ သူတို့အလုပ်နဲ့
သူတို့ ရှုပ်နေတာကြောင့် ရီ
လေးနွယ်မှာ သားသမီးများနဲ့
လည်း တစ်စတစ်စ ဝေးကွာ
လာခဲ့ပါတယ်။

ဗိုက်ထဲက နာနာနေတဲ့
ဝေဒနာကို ဆရာဝန်ပြုကြည့်
လိုက်တော့ ဆရာဝန်မက
သားအိမ်အတွင်းမှာ အလုံး
ဖြစ်နေတဲ့အတွက် သားသမီး

ယူဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့ဘူးဆို
ရင်တော့ သားအိမ်ထုတ်ပစ်
လိုက်တာက အန္တရာယ်
အကင်းဆုံးဖြစ်မယ်လို့ အကြံ
ပြုပါတယ်။

ခင်ပွန်းသည် ပျက်နေ
တဲ့ခြေလှမ်းတွေကို ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းမေးကြည့်လိုက်
တော့ ဆက်ပိုင်ကလည်း သူ
နဲ့မာလာအကြောင်းကို ပြောပြ
လိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရီ
လေးနွယ်က မာလာရှိတဲ့နေ
ရာအထိ လိုက်သွားပြီး ခင်
ပွန်းသည်နဲ့ မပတ်သက်ဖို့
တောင်းပန်ပေမဲ့ မာလာက
မထီမဲ့မြင်ဆက်ဆံတာကို ခံ
လိုက်ရပါတယ်။

အစစအရာရာ ရှုံးနိမ့်မှု
တွေ ရင်ဆိုင်လာရတာကြောင့်
ရီလေးနွယ် ဘဝကို အရှုံးပေး
လိုက်ပြီး တံတားတစ်ခုပေါ်
ကနေ ရေထဲကို ခုန်ချသတ်

သေလိုက်ပါတော့တယ်။ မြစ်
ညီမှာ ရှိနေတဲ့ လှေသမားက
နီးလေးနယ် ရေထဲကို ကျတဲ့
အချိန်မှာ တံတားပေါ်ကို
ပြည့်လိုက်တော့ ဆက်ပိုင်ကို
ဆွဲရတယ်ဆိုတာကြောင့် ရဲ
ဘပ်ဖွဲ့က ဆက်ပိုင်ကို လူ
သတ်မှုနဲ့ အမှုဖွင့်အရေးယူပါ
တော့တယ်။

ဆက်ပိုင် လူသတ်မှုက
ဥပဒေမမြောက်နိုင်ပါ့မလား ဆို
တာကို မောင့်အိမ်သူ မှာ
ပြည့်စေချင်ပါတယ်။ ဒါ
နဲ့ကံတာအသစ်ဖြစ်တဲ့ သီတာ

လင်းက သူ့သရုပ်ဆောင်သင်
တန်းသားများနဲ့ ဗီဒီယိုကား
တွေ ရိုက်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။
ရုပ်ရှင်ကားကြီးအနေနဲ့ကတော့
ဒီကားက ပထမဆုံးကား ဖြစ်
ပါတယ်။ အိမ်ထောင်ရေး
သရုပ်ဖော်ကားတစ်ကားဖြစ်
တာကြောင့်ဝါရင့်သရုပ်ဆောင်
များဖြစ်တဲ့ လူမင်းနဲ့အိန္ဒြာ
ကျော်ဇင်ကို အဝင်ခွင့်ကျ သုံး
စွဲထားပါတယ်။ နှစ်ယောက်
စလုံးက သရုပ်ဆောင်ပညာ
မှာ ဝါရင့်သူများဖြစ်တဲ့အပြင်
အိမ်ထောင်သည်များလည်း

ဖြစ်တာကြောင့် မောင့်အိမ်သူ
ကို သက်ဝင်လှုပ်ရှားအောင်
သရုပ်ဆောင်ထားကြပါတယ်။
အထူးပြောရမယ့်သရုပ်ဆောင်
ကတော့ မာလာနေရာမှာ ပိုင်
ပိုင်နိုင်နိုင် သရုပ်ဆောင်သွား
တဲ့ လှယဉ်ကျေး ဖြစ်ပါတယ်။
တကယ်လို့ လှယဉ်ကျေး
နေရာမှာ တခြားသရုပ်ဆောင်
သစ်တစ်ယောက်ဆိုရင် မောင့်
အိမ်သူ က အခုလောက် ရုပ်
လုံးကြွလာမယ် မထင်ပါဘူး။
သူ့ကြောင့်သာ မောင့်အိမ်သူ
ဟာ ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ကား

တစ်ကားဖြစ်လာတယ်လို့ ဆို
ချင်ပါတယ်။

သက်ဆိုင်ရာဆင်ဆာ
အဖွဲ့က ပြသခွင့်ပြုခဲ့လို့ ဒီ
ကားကို ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဒီဇင်
ဘာလက နယ်မှာ ရုံတင်
ပြသခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်
လည်း မောင့်အိမ်သူ က
၂၀၁၅ ခုနှစ် အကယ်ဒမီစာ
ရင်းဝင်ဇာတ်ကားတစ်ကား
ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ပရိသတ်
များ စောင့်မျှော်ကြည့်ကြပါ
စို့။

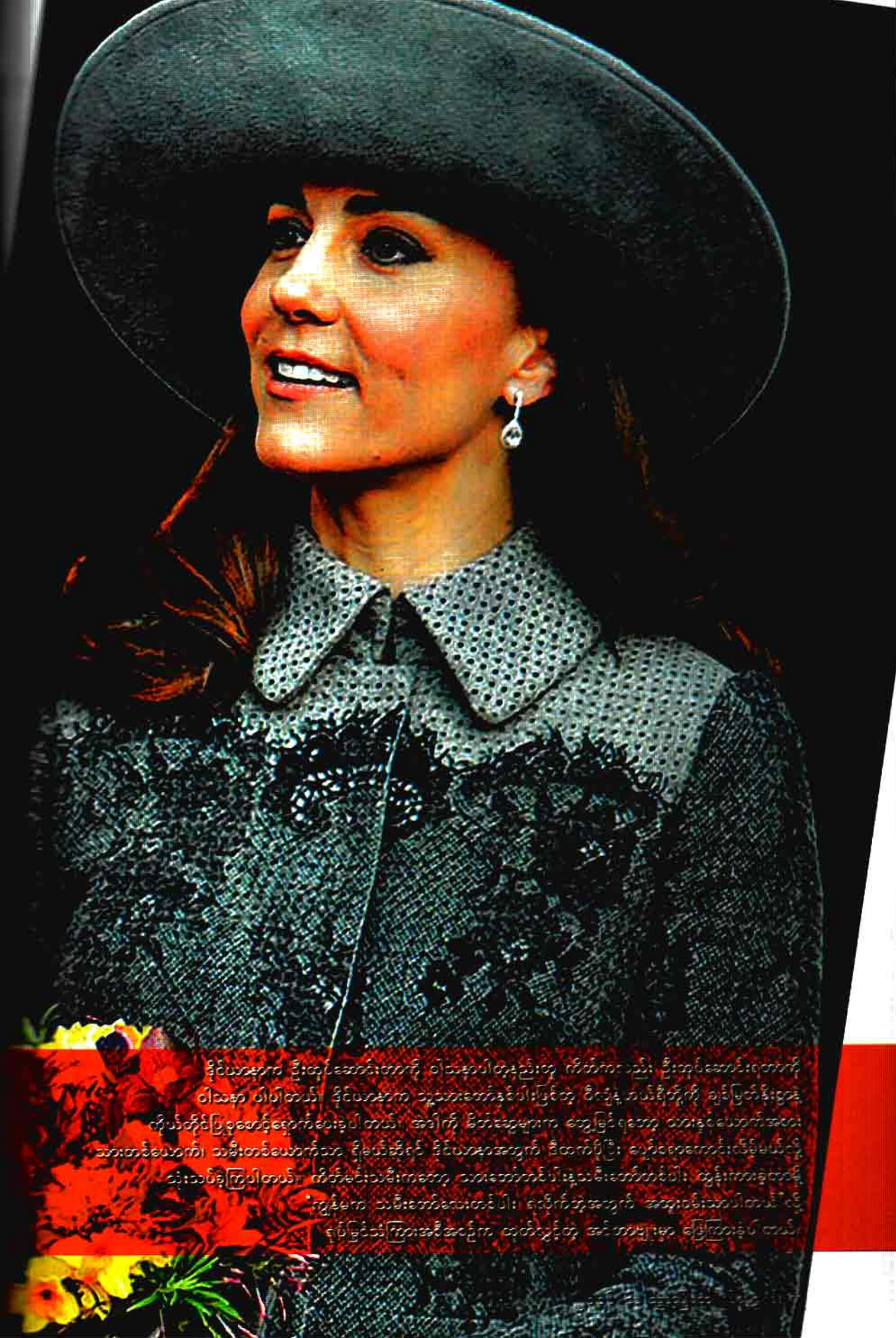
မိုးကျော်ထွန်း

ယောက္ခမခြေရာ ကိတ်နင်းတဲ့ မင်းသမီး ဇာနည်ညီမိး

မတီထွင်သူ ဘုရားရှင်က ကျေးဇူးတင်တဲ့ ခြေထိုးခြင်းတို့ရပ်မကြီး
နတ်ယုတ်မင်း အလုပ်အကိုင် အသက် ၅၀ ပြည့်
ရွေးချယ်မှုအားဖြင့် အောင်မြင်စွာ အသက်အရွယ်တစ်ခုကို
ထည့်သွင်းပေးပြန်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ပြည်သူ့မင်းသမီးလို
သတင်းကြီးနဲ့ ကွယ်လွန်သူ ဒိုင်ယာနာမင်းသမီးရဲ့ခြေရာကို
ရွေးချယ်တာပဲ။ ကိတ်နင်းတဲ့ မင်းသမီးမင်းသမီး
ယုတ်မင်းသမီးဖြစ်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒိုင်ယာနာက ဦးတုပ်ဆောင်ထားတဲ့ ဝါသနာပါတဲ့အညှိုးက ကိုက်ကပ်သည့် ဦးတုပ်ဆောင်းရတာကို
ဝါသနာ ပါပါတယ်။ ဒိုင်ယာနာက သူ့သားတော်နစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ဝီလီယံနဲ့ အယ်ဒီတိုကို ချစ်မြတ်နိုးစွာနဲ့
ကိုယ်တိုင်ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကို မိတ်ဆွေများက တွေ့မြင်ရတော့ သားနစ်ယောက်အစား
သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်သာ ဦးမယ်ဆိုရင် ဒိုင်ယာနာအတွက် ဒီထက်ပိုပြီး ချစ်ရတောောင်းလိမ့်မယ်လို့
သုံးသပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကိုယ်ခင်းသမီးကတော့ သားတော်တစ်ပါးနဲ့သမီးတော်တစ်ပါး ထွန်းကားခဲ့တာမို့
ကျွန်မက သမီးတော်လေးတစ်ပါး ရလိုက်တဲ့အတွက် အထူးဝမ်းသာပါတယ်။ ခု
ရပ်မြင်သိကြာအင်္ဂလိပ်က ထက်လွန်တဲ့ အင်တာဗျူးမှာ ခြေကြားနဲ့ပဲ တယ်။

1997

၁၉၉၇ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၁ ရက်နေ့ နေပြည်တော် မြို့တော် ရှေ့တွင် နေထိုင်သူများ၏ ဓာတ်ပုံ

2009

အသက် ၂ နှစ်ခွဲရှိပြီဖြစ်တဲ့ သားတော် ဂျော့ချ်မင်းသား၊ အသက် ၁၁ လအရွယ် ရှိပြီဖြစ်တဲ့ သမီးတော် ရှားလော့တ်တို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိတ်က ပြောကြားရာမှာ 'သားတော် ဂျော့ချ်အတွက် နှမတော်လေးတစ်ပါး ရှိသွားတာ အရမ်းကောင်းပါတယ်' လို့ ကိတ်က ဆိုခဲ့ပါတယ်။ သမီးတော်ကလေးရဲ့နာမည်အပြည့်အစုံက ရှားလော့တ်အလစ်ဇာန်ဒိုင်ယာနာဖြစ်တာကြောင့် ဒိုင်ယာနာရဲ့တစ်ခုတည်းသော အမွေဆက်ခံမှုလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ကိတ်က ဒီနာမည်ကို ရွေးချယ်ခဲ့တာဟာ သူ့ယောက္ခမတော်သူ ဒိုင်ယာနာကို ဂုဏ်ပြုဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဖက်ရှင်ရွေးချယ်တာကအစ သားသမီးများကို ပြုစုထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်းမှာလည်း ကိတ်က ဒိုင်ယာနာရဲ့လမ်းစဉ်များကို

အားပြေးချိန်မှာ ကိုတံ ခတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီက ဒိုင်ယာနာ ဝတ်ခဲ့တဲ့ Catherine Walker နဲ့ Co ဒီဇိုင်းနာများ ထုတ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ဝတ်စုံပြစ်ဟာကိုလည်း ချဲ့ချပါဘယ်

ဝီလ်မင်းသားက သူ့ကြင်ရာလောင်းကို သူမိခင်ဝတ်စုံနဲ့တဲ မိန့်ခဲ့လို့လာကြယ်ထားတဲ့ နားကပ်နဲ့လက်စွပ် လက်ဆွဲတံတို့ပါဘယ်

တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာပါတယ်။
ဒိုင်ယာနာက အသက် ၃၄ နှစ်အရွယ်
၁၉၉၇ ခုနှစ်မှာ ကွယ်လွန်ခဲ့တာ
ဖြစ်လို့ လက်ရှိ ကိတ်ရဲ့
အသက်ထက် ၂ နှစ်ကြီးပါတယ်။
ဒိုင်ယာနာရဲ့ရင်းနှီးတဲ့
မိတ်ဆွေတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၊
သက်တော်စောင့်လည်း ဖြစ်ခဲ့တဲ့
ကင်ဝါမီက 'ကိတ်အနေနဲ့
တော်ဝင်မိသားစုများထဲမှာ
အတုယူလောက်တဲ့သူ မရှိပါဘူး။
ဒါကြောင့် ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့
ဒိုင်ယာနာမင်းသမီးရဲ့
လမ်းစဉ်များကို ရွေးချယ်တာ
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်' လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။
ကင်က ဆက်လက်ပြောကြားရာမှာ
'ကိတ်က မင်းသမီးတစ်ယောက်
ဖြစ်ရပုံလို့ ရေးထားတဲ့စာအုပ်မှာ
သူ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာတွေကို
ဖော်ပြထားတယ်။ အဲဒီ
အတွေ့အကြုံတွေက ဒိုင်ယာနာနဲ့
တစ်ထပ်တည်းဖြစ်ပြီး
ဖြေရှင်းပုံကလည်း ဒိုင်ယာနာနဲ့
အတူတူပါပဲ' လို့လည်း
ပြောကြားပါတယ်။
ပြည်သူ့မင်းသမီးလို့

နိုင်ယာနာမင်းသမီးက အေ့ပိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါ ကူးစက်ခံကလေးငယ်များကို ကုသရာအပြည့်အဝထားခဲ့သလို...

1985

ကိုယ်ဝမ်းစောင့်ကလေးက ကရုဏာရှိကြောင်း ပြသခဲ့ပါတယ်

2014

1983

2015

မင်းသမီးနတ်ပါးစာက ၁၉၁၄ ခုနှစ်က ခေါက်ကုတ်မအတွက် ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့သားဖျက် အောင်းကြပါတယ်

မိသားစုအားသင်ရက်များမှာ ခိုင်ယာနာက သားတော်နှစ်ပါးနှင့်အတူ အပန်းဖြေခဲ့ပါတယ်။

ကိတ်မင်းမင်းကလည်း သားတော်၊ သမီးတော်တို့နှင့် အပန်းဖြေခဲ့ပါတယ်။

အိန်ယခရီးစဉ်မှာ မင်းသမီးနှစ်ပါးစလုံး သါမြို့ခဲ့ကြပါတယ်။

တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိထားကြတဲ့ ခိုင်ယာနာက ကိတ်အပေါ်မှာ လွှမ်းမိုးမှုအများကြီးရှိပါတယ်။ ဆံပင်ဆင်ယင်ထုံးဖြူမှု၊ စိန်၊ နီလာတို့နဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ လက်စွပ်ဝတ်ဆင်မှု၊ ကလေးများအတွက် လူမှုဝန်ထမ်းကိစ္စများ ဆောင်ရွက်မှု၊ သားတော် ကျောချီမင်းသားအတွက် ကျောင်းရွေးချယ်မှု အားလုံးက ခိုင်ယာနာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ခိုင်ယာနာက ဝီလျံမင်းသားကို ပံ့ပိုးပေးခဲ့သလို ကိတ်ကလည်း သူ့သားတော်ကို ပံ့ပိုးပေးပြီး ကျေးလက်ဒေသဖြစ်တဲ့ နော်ဖော့ခ် ဆိုတဲ့ဒေသမှာ နေထိုင်ကြီးပြင်းစေပါတယ်။ ခိုင်ယာနာရဲ့ကြင်ရာတော်ဖြစ်တဲ့ ချားလ်စ်မင်းသားက ထီးမွေနှင့်လျာဆက်ခံရမယ့် စာရင်းမှာ နံပါတ် ၁ ဖြစ်ခဲ့ပြီး ဝီလျံကတော့ နံပါတ် ၂ နေရာမှာသာ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိတ်က သူ့သားတော်ကို နန်းတွင်းမှာ

ပြည်ပခရီးထွက်တဲ့ ပီလျံနဲ့ကိတ်

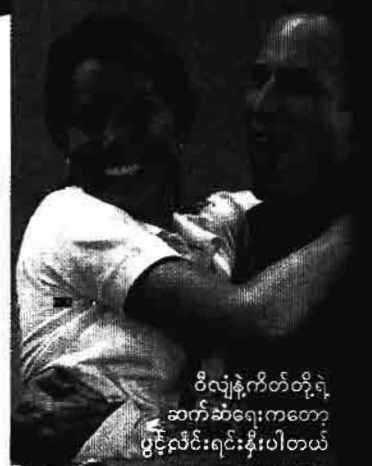
1983

ပြည်ပခရီးထွက်တဲ့ ဒိုင်ယာနာနဲ့ချားလ်စ်

ချားလ်စ်နဲ့ဒိုင်ယာနာတို့ရဲ့
ဆက်ဆံရေးက
အေးစက်စက်နိုင်ပေမဲ့

1992

ပီလျံနဲ့ကိတ်တို့ရဲ့
ဆက်ဆံရေးကတော့
ပွင့်လင်းရင်းနှီးပါတယ်

ထဲလစ်တောက်ဘုရင်မကြီးနဲ့ ကိတ်တိုရီဆက်ဆံစဉ်က ရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာ...။

ဒိုင်ယာနာနဲ့ ဘုရင်မကြီးတို့ရဲ့သက်ဆုံးပေးကမ်းမှု

ကြီးပြင်းစေကာထက် ကျေးလက်မှာ ကြီးပြင်းစေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒိုင်ယာနာရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ရိုဆာက People မဂ္ဂဇင်းကို ပြောကြားရာမှာ 'တကယ်တော့ ကိတ်အနေနဲ့ သူ့သားတော်၊ သမီးတော်တို့ကို ထိန်းကျောင်းလေ့ကျင့်ပေးရာမှာ ဝေးဝေးလံလံ ရှာဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒိုင်ယာနာလုပ်ခဲ့တဲ့ လမ်းစဉ်တွေကို လိုက်နာလိုက်ရင် ပြည့်စုံသွားတာပါပဲ' လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒါတင်မကသေးပါဘူး။ စပြီလ ၁၀ ရက်နေ့မှာ ကိတ်နဲ့ပီလို့တို့ အိန္ဒိယနိုင်ငံကို ချစ်ကြည်ရေးခရီး သွားကြပါလိမ့်မယ်။ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်များဖြစ်တဲ့ ချားလ်စ်မင်းသားနဲ့ ဒိုင်ယာနာတို့ကလည်း အိန္ဒိယနိုင်ငံကို သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့ကြဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒိုင်ယာနာရဲ့မိတ်ဆွေများက ဒိုင်ယာနာသာ ရှိမယ်ဆိုရင် သူ့ချွေးမတော်အတွက် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူနေမှာပါလို့ ဆိုကြပါတယ်။ ■ စာနည်းညှိမ်း

Ref: People

ကျွန်တော်တို့ရည်းစား သူရားမှာ မေမေမည်

သူရားမှာ နေတယ်ဆိုကတည်းက
သူတော်စင် ဖြစ်နိုင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင်
ဥစ္စာစောင့်ပဲပေါ့ဗျာ။ ဒီဇာတ်လမ်းကို
ကျွန်တော်တင်တော့ ဇာတ်လမ်းစီစစ်ရေးက
နာမည် ပြင်ခိုင်းသေးတယ်။ ကျွန်တော်က ဖြင်မပေးဘူး။
အတချိုးအကြောင်း ပြန်ရှင်းပြလိုက်တော့ သူတို့လည်း
လက်ခံတဲ့အတွက် ဒီနာမည်နဲ့ပဲ ရိုက်ဖြစ်ပါတယ်။
လို့ ကျွန်တော်နဲ့ ဆုံဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကယ်ဒမီ
ဒါရိုက်တာ မန်းချိုစိုးမိုးက သူရိုက်ခဲ့တဲ့
ရုပ်ရှင်ကားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောပြပါတယ်။

မိုးလယ်ကလေး

‘ကျွန်တော်ရည်းစား သူရားမှာမေမည်’ ဆိုတဲ့
နာမည်ကိုက ထူးခြားချယ်တယ်။ ကျွန်တော်ဟို
Studio 35 မှာ သီးခြား စီနီပိုလေးလို
ကြည့်ရတဲ့အခါမှာလည်း တကယ်ထူးခြားတယ်
ဆိုတာတွေ့ရပြန်ပါတယ်။ သရုပ်ဆောင်ထားတဲ့သဘောက
သရုပ် ဆောင်သစ် စိုးရန်အောင်(သူက
သရုပ်ဆောင်သစ် ဆိုပေမဲ့ ဒီဒီဟိုကားတွေ ခိုက်ထူးပြီး
တချို့လည်း ဖြန့်ပြီးပါပြီ၊ ပြီးတော့ စိုးရန်အောင်က

ဆရာ မောင်မောင်မြင့်အေးရဲ့ သားလည်းဖြစ်ပါတယ်။ စာပေလောကသားရဲ့သားပဲ ဆိုကြပါစို့။ သူနဲ့တွဲဖက်ပြီး သရုပ်ဆောင်ထားတာက မိုးယုစံ၊ ခင်ဝင့်ဝါတို့ ဖြစ်ပြီး ဝါရင့်သရုပ်ဆောင်များ ဖြစ်ကြတဲ့ ရဲအောင်၊ ခင်စာခြည် ကျော် အစရှိတဲ့ သရုပ်ဆောင်ကြီးများလည်းပါဝင်ပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်က ဆယ်ကျော်သက်လူ

ငယ်များကြားမှာ ရေပန်းစားခဲ့တဲ့ ရုပ်ပြတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီရုပ်ပြတွေထဲမှာ ဆရာနန်းဦး ရေးဆွဲတဲ့ ရုပ်ပြတစ်အုပ်ကို အခြေခံထားပြီး ဖန်တီးထားတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားပါ။

ဇာတ်အစမှာကိုက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေပါတယ်။ ငယ်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ နန်းဦး(မိုးရန်အောင်)နဲ့ စောယုနွယ်(ခင်ဝင့်ဝါ)တို့ကို နှစ်ဖက်လူကြီးများ သဘော

တူညီမှုနဲ့ လက်ထပ်ပေးခဲ့ကြပါတယ်။ လူကြီးတွေ ဆန္ဒအရ လက်ထပ်ခဲ့ရပေမဲ့ နန်းဦး စိတ်ထဲမှာတော့ စောယုနွယ်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အချစ်ထက် မပိုနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

လက်ထပ်ပြီးစ နန်းမောင်နှံတို့ အဘိုးအဘွားများရှိရာ အညာတစ်ဝိုက်ကို ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဘိုးအဘွားတို့ကလည်း ဝမ်းသာအားရ

ဆီးကြိုခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီည အိပ်နေချိန်မှာ စောယုနွယ်က ရုတ်တရက် နိုးလာတဲ့အခါ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အခန်းထောင့်မှာ ရှိနေတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ အမျိုးသမီးပုံစံကလည်း ထူးခြားနေပါတယ်။ သူက လှမ်းစကားပြောပေမဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးက စကားမပြောဖို့ နှုတ်ပယ်ပေါ့ လက်ညှိုးတင်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့အတွက် အသံ

ပါနေတဲ့ ပရိသတ်ကို
ဖမ်းစားနိုင်မယ့်
ဂီတသံစဉ်များကို
အကယ်ဒမီ မိရာမိုရ်က
ဖန်တီးပေးထားပါတယ်။
သူက နောက်ခံ
သံစဉ်များကို ဖန်တီးရာမှာ
မိရာမိုရ်က ဂီတသံစဉ်များနဲ့
ထူးခြားသန်းသစ်တဲ့
ဂီတသံစဉ်တွေ
ဖန်တီးပေးထားပါတယ်။
စိတ်ချောက်ချားစရာ
နေရာမှာ ပိုပြီး
စိတ်ချောက်ချားအောင်၊
ကြည်နူးစရာနေရာမှာ
ပိုပြီး ကြည်နူးအောင်
မိရာမိုရ်က
ဖန်တီးထားပါတယ်။
မိရာမိုရ်က ဂီတသံစဉ်များမှာ
အသက်ကြီးမှ သားသမီး
ထွန်းကားလာတဲ့
ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးတို့မှာ
အင်မတန်ချောမောလှပတဲ့

သမီးရတနာကလေးကို ရရှိ
လိုက်ပါတယ်။ သမီးရဲ့
ရုပ်ရည်နဲ့ မိဘနှစ်ပါးရဲ့
ရုပ်ရည် ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်
မရနိုင်မှသာ ကလေးကို
ရပ်ရွာက ဥစ္စာစောင့်လို့ သတ်
မှတ်ကြမှာဖြစ်လို့ ဒါရိုက်တာ
က မိဘနှစ်ပါးနေရာမှာသာ
မန်ဇာတ်ပို့နှစ်ဦးကို သုံးထား
ပါတယ်။ ရပ်ရွာက ဥစ္စာ
စောင့်လို့ စွပ်နှံကြတဲ့ ဖြစ်မိ
ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကလည်း
ထူးထူးခြားခြားကို လှပါ
တယ်။ ဖြစ်မိနေရာမှာ သရုပ်
ဆောင်သူက မိုးယုန် ဖြစ်လို့
တယ်။
မိုးယုန်က ကြည်နူး
ရှင်ကားကြီးများမှာ
သရုပ်ဆောင်ဖူးရမယ့်
ယောက်ျားတို့ နှစ်ဦး
ကျွတ်ကျွတ် ခေါ်ဝေါ်
မင်သမီးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်
ရတာကတော့ ဒီကလေး

ထမဆုံးကားလို့ဆိုပါတယ်။

မြန်မာရုပ်ရှင်လောက
မှာ သိုက်သမိုင်း၊ တစ္ဆေသရဲ
ဇာတ်လမ်းများ ရိုက်ကူးတဲ့
ဇာတ်တစ်ခေတ် ရှိခဲ့ဖူးပါ
ဘယ်။ အဲဒီခေတ်က ရိုက်ခဲ့
တဲ့ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်မျိုး
မှာတော့ ကျွန်တော်ရည်း
စား...က တစ်မူထူးခြားနေ

တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ၂၀၁၅
ခုနှစ်အတွင်းမှာ ရိုက်ကူးပြီးစီး
ခဲ့တဲ့အပြင် ရုံတင်ကားစာရင်း
ပါဝင်နိုင်အောင် နယ်မှာလည်း
သွားရောက်ပြသခဲ့တဲ့အတွက်
ဧပြီလ ၃ ရက်နေ့မှာ ကျင်းပ
မယ့် မြန်မာရုပ်ရှင်ထူးချွန်ဆု
စာရင်းဝင် ကားတစ်ကား
လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကား

ကနေ ဘယ်လိုဆုမျိုးတွေ ရ
မယ်ဆိုတာ မကြာခင်ရက်
ပိုင်းအတွင်းမှာ သိကြရမှာပါ။
မြန်မာရုပ်ရှင်ကားများ ရုံတင်
စနစ်အရ တန်းစီစောင့်ရဦးမှာ
ဖြစ်တဲ့အတွက် ပရိသတ်ရှေ့
မှောက်ရောက်ဖို့ကိုတော့
လအတန်ကြာ စောင့်ရဦးမယ်
ထင်ပါတယ်။ ကြည့်နေကျ

သမားရိုးကျဇာတ်များမတူ
တစ်မူထူးခြားနေတာကြောင့်
ရုံတင်တဲ့အခါ ကြည့်ဖြစ်
အောင် ကြည့်လိုက်ပါလို့ပဲ
တိုက်တွန်းလိုက်ချင်ပါတယ်။

■
မိုးကျော်ထွန်း

ကူးရဲ့
 မြေပွေးပွေးလေးတွေကို
 ဦးထိန်ရဲ့
 သစ်သားတုံးလေးတွေနဲ့
 စတင် ထိတွေ့
 လှိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ
 ကူးရင်ထဲ
 ဆွဲနှစ်မှာကျင်မှုက
 တချိပ်ချိပ်နဲ့
 ဆောင့်ဖောက်လာတယ်။
 ကူး သယ်နေရင်ပဲ
 ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက်
 ကူး သိပ်ချစ်ရတဲ့
 မောင့်အချိပ်တွေချည်းပဲ။
 မောင်က ကူးကို
 ညီညာတဲ့
 သွားပွေးပွေးလေးတွေ
 ပေါ်အောင် ပြုံးပြနေတယ်။
 ကူး ဆက်လျှောက်
 နေမိတယ်။ ကူးဘေးကနေ
 ဖြတ်လျှောက်
 သွားကြတဲ့လူတွေ၊
 ပြီးတော့ တံတားပေါ်ကနေ
 ခုချွန်ခင်းမောင်
 နှစ်ကိုယ်

တွတ်ထိုးနေကြတဲ့
 စုံတွဲလေးတွေက
 ပွေးညနေတဲ့
 အသားအရေလေးတွေပေါ်
 ဖုံးအုပ်ထားတဲ့ အနီရောင်
 ဂါဝန်ဝမ်းဆက်လေးနဲ့
 မြှောင်စင်းနေတဲ့
 ဆံနွယ်လေးတွေ
 ဖားလှားချလို့ ဦးထုပ်
 ခိုင်းခိုင်းလေးကိုဆောင်းပြီး
 သိသိသာသာ မှုန်ရီနေတဲ့
 မျက်ဝန်းတွေနဲ့
 ဖြည်းဖြည်းချင်း
 လျှောက်လာနေတဲ့
 ကူးရဲ့ပုံရိပ်ကို
 ငေးကြည့်နေကြတာ
 ကူး သတိထားမိတယ်။
 ကူး အချို့မှာ အားရှိ
 မိတ်ဆွေငယ်တစ်ယောက်
 ကူးကဲ့သို့

မောင်နဲ့အတူ တခြားသူတို့
 အားမခံဝိုင်း ကောင်းကင်
 မောင်ကဲ့သို့ ချစ်မိမိ
 ကူးကဲ့သို့ ချစ်မိမိ
 ကူးကဲ့သို့ ချစ်မိမိ
 ကူးကဲ့သို့ ချစ်မိမိ
 ကူးကဲ့သို့ ချစ်မိမိ
 ကူးကဲ့သို့ ချစ်မိမိ

မောင်နဲ့အတူ
 ဖြင်းဖြင်းဖြဖြ

အမှတ် ၃၁၈၊ ၁၈၊ ၂၀၁၆
 မြေပွေးပွေး

ପ୍ରକାଶନ
ଅନୁଷ୍ଠାନ
ଆ.ବି.ବି.

သတိရနေတယ်။ ကူးရဲ့ ပါးပြင်လေးကို တဖန်မက် မက် နမ်းရှိုက်ခဲ့တဲ့ မောင်ရဲ့ စွဲမက်ဖွယ်နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ကို မွတ်သိပ်လွမ်းမောနေ တယ်။ ပြီးတော့ ဟောဒီ ဦးပိန်တံတားပေါ်မှာပဲ ကူးကို အမှတ်တရပေါင်းများစွာ ပေးခဲ့ဖူးတဲ့ မောင်ရဲ့ချစ်စဖွယ် အတိတ်တိုင်းကို မျက်နှာလေးနဲ့ ရယ်သံချိုချိုလေးတွေကို ကူး သိပ်ကို တမ်းတနေမိတယ်။

ဒီ ဦးပိန်တံတားပေါ်ကို လမ်းလျှောက်ရတာ၊ ဦးပိန်ရဲ့ ရှုခင်းအလှအပကို ငေးမောရ တာ ဒီတစ်ခါ ကူးအတွက် အတော်ကိုခြောက်ကပ်ကပ်နိုင် လွန်းလှတယ်။ ကူး မျက်ဝန်း တွေထဲမှာ စိုစိုပြည်ပြည် ရှိတာရယ်လို့ တစ်နေရာမှ မတွေ့တော့ဘူး။ မြင်မြင်သမျှ အရာအားလုံးက ကူးနှလုံး သားကို ဆွေးမြည်နာကျင် စေရုံကလွဲလို့ ကူးအတွက် ကန္တာရ ဆန်နေတယ်။

ဘုရားရေ။ မြင်လိုက်ရ တဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် ကူး ဘုရားတ၊လိုက်မိတယ်။ မြင်ကွင်းလေးက ကူးရဲ့ နှလုံးသွေးတွေ ရပ်တန့်သွား စေနိုင်လောက်အောင် ဆွဲ ဆောင်အား ပြင်းလွန်းတယ်။ လှေငယ်လေးပေါ်မှာ ဆင်တူ အင်္ကျီလေးတွေဝတ်လို့ မောင် နဲ့ ကူး ဖော်မြူးနေကြတဲ့ မြင် ကွင်းလေး။ ကူး သေသေချာ ချာကြည့်လိုက်မိတော့ မောင် နဲ့ ကူး မဟုတ်တော့ပြန်ဘူး။ အခြားစုံတွဲဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီ ခဏမှာပဲ ကူးရင် တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လို့ နာကျင်သွားလိုက်ရုံမျိုး ဆို ဖွယ်မရှိတော့ဘူး။ ကူး

ကူးက မောင်ရဲ့ ပခုံးလေးထက်မှာ မှီပြီး ချစ်ခြင်းရဲ့ အနှစ်သာရကို ကောင်းကောင်းကြီး ပုံဖော် ခံစားနေမိတယ် အဲဒီအချိန်လေးပါပဲ ကူးရင်ခုန်သံတွေ ပူနွေးလှိုက်ဖိုလို့ နာရီတွေကို ရှေ့မဆက် စေချင်တော့တာ ကူးအတွက် ဒီလို အချိန်မျိုးလေးတွေက ရွှေအဆင်းနဲ့ လင်းနေတဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရတဲ့ အချိန်မျိုးလေးတွေ ဆိုတာ သေချာတယ်လေ

အတွက် ဒီလောက်ဆို လုံ လောက်ပါပြီဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ကူးလာရာလမ်းအတိုင်း ပြန် လျှောက်လာတော့ ကူးနှလုံး သားကို ထပ်ဆင့်ကြေကွဲသွား စေမယ့်အရာလေးတွေက ကူး ကို ပြုံးပြုံးကြီး ဆီးကြိုလို့ နေပြန်တယ်။

အဲဒါကတော့ ကူး သိပ် ချစ်တဲ့ မောင်နဲ့အတူ ဦးပိန် ကိုလာတဲ့အခါတိုင်း မောင်က ကူးအတွက် လက်ဆောင် ပစ္စည်းလေးတွေ ဝယ်ပေးနေ ကျဖြစ်တဲ့။ ဗန်းလေးတွေနဲ့ တည်ရောင်းနေကြတဲ့ လက် ဆောင်ပစ္စည်းဆိုင်လေးတွေပဲ ဖြစ်တယ်။

လက်ဆောင် ပစ္စည်း ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ယောင် နနန့် ကူး လက်ဆောင် ပစ္စည်း လေးတွေကို ကိုင်ကြည့်နေ လိုက်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ၊ ရောင်း သူအစ်မက ဝေခွဲမရတဲ့ အပြုံး တွေနဲ့ 'ညီမ ဒီတစ်ခါတစ် ယောက်တည်းပါလား။ ညီမ ချစ်သူချောချော ကောင်လေး ရောမပါဘူးလား' လို့ပြောလာ တယ်။ ကူး ခံနိုင်ရည်မရှိ တော့တဲ့အဆုံး ကူးလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ အရပ်လေးကိုချပြီး အဲဒီအစ်မ မေးတဲ့ မေးခွန်းကို ဘယ်လိုဖြေခွဲမိသလဲဆိုတာ တောင် သတိမရတော့ဘူး။ ကူး ပြေးထွက်လာခဲ့မိတယ်။ 'ဘယ်လိုလဲ ကူး၊ ကောင်းစစ်နိုင်ကို သတိရနေ တဲ့ နင့်စိတ်တွေ ဖြေလို့ရခဲ့ပြီ လား'

ကူးရဲ့အချစ်ဆုံး သူငယ် ချင်း၊ ကူးရဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်၊ ကူးရဲ့ တိုးတိုးဖော်၊ ကူး အတွက်ဆို အမြဲတမ်း ဦးစား ပေးတတ်တဲ့ ကူးအပေါ် အပြည့်အဝ နားလည်နိုင်စွမ်း က စားသောက်ဆိုင်မှာ ထိုင် ပြီး ငါးကြော်ကို ပါးစပ်ထဲခွဲ လို့ ကြုံရည်ကို ပိုက်ကလေးနဲ့ စုပ်သောက်နေရင်းက ကူးရဲ့ တစ်စက်ကလေးမှ သာယာနာ ဖျော်ဖွယ်မရှိတဲ့ မျက်နှာလေး ကို စိုက်ကြည့်ပြီး မေးလာ တယ်ဆိုရင်ပဲ၊ ကူးက ရင်ထဲ လိုက်တက်လာတဲ့ အသံလေး နဲ့ ဖြေလို့ရပြီ ရွှေ့။ ငါ မောင်နဲ့ ပတ်သက်တာမှန်သမျှ မောင်ရဲ့ ခြေရာလေးတွေအဆုံး တစ်ခု မကျန် လိုက်ကောက်ပြီး ငါ ရင်ဘတ်ထဲ ထည့်လာခဲ့တယ်' လို့ ဆိုလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ

ရွှေ့က ကူးမျက်နှာလေးကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ငေး ကြည့်နေပြီး အလေးနက်ကြီး ပြောချလာတယ်။

'သေချာတယ် ကူး။ နင် ကောင်းစစ်နိုင်အပေါ် ချစ် တဲ့အချစ်က သာမန်အချစ်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ နင်ပြောပြောနေ တဲ့ ကောင်းကင်ပေါ်က ဆင်း သက်လာတဲ့ အချစ်ဆိုတာမျိုး ပဲဖြစ်ရမယ်' တဲ့။ ကဲ ဘယ် လောက် အချစ်စွမ်းအားတွေ နဲ့ပွဲတည်ထားတဲ့ ရင်ခုန်ကြည် နူးစရာအတိတ်တိုင်းကို အချစ် စကားပွင့်လေးများပါလဲ။

နောက်ဆုံးတော့ ရွှေ့မှ မောင်းတဲ့ ဆိုင်ကယ်နောက် ကနေ ရွှေ့ခါးလေးကိုဖက် ပြီး ဦးပိန်ကို ကျောခိုင်းလို့ ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ ရွှေ့မှ မောင်း တဲ့ ဆိုင်ကယ်နောက်ကနေ ရွှေ့ခါးကိုဖက်ပြီး လိုက်ရတဲ့ အရသာနဲ့ ရွှေ့ရဲ့အငွေသက် တွေက အစိမ်းလိုက်ပါးစား လိုက်ရတဲ့ တမာရွက်တွေလိုပဲ ခါးသက်လို့လောင်နေတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ မောင်နဲ့ ဆိုင်ကယ်အတူစီးပြီး မောင်ရဲ့ မွေးဖွဲ့တဲ့ ကျောပြင်လေးကို မှီ၊ မောင်ရဲ့ ချိုမြိန်မှုတွေနဲ့ သကာခြယ်ထားတဲ့ မောင်ရဲ့ နွေးထွေးတဲ့ခါးလေးကိုဖက်ပြီး ကူး ရင်ခုန်သံတွေ မမြန်ခဲ့ဖူး ဘူးဆိုရင်တော့ ရွှေ့ရဲ့ အငွေ သက်တွေနဲ့ရွှေ့ရဲ့ ခါးလေး က ကူးအတွက် သကာလို ချိုပြီး နွေးထွေးမှု ပေးကောင်း ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အခု တော့...။ အဲဒီခဏမှာပဲ ကူး မောင် ကို ပြင်းပြင်းပြပြ သတိရသွားလို့ ကူးရဲ့မျက် ရည်တစ်စက်က အပြင်ဘက် ကို ခုန်ပေါက်လို့ ထွက်ကျ

လာတော့တယ်။

ကူး ဒီနေ့ အရမ်းပျော်တယ်။ ပျော်တာမှ ဆွေ့ဆွေ့ကိုခုန်လို့၊ လို့ ပြောရမယ်။ ကူး သိပ်ချစ်တဲ့ ကူးရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်တဲ့ မောင်က ကူးကို ရုပ်ရှင်အတူကြည့်ပြီး ဘစ်နေကုန်လျှောက်လည်ကြရအောင်လို့ ဖုန်းဆက်လာတယ်။ အဲဒီတော့ ကူးကလည်း ဘယ်နေမလဲ၊ ကူးဘယ်လောက်အလုပ်ရှုပ်ရှုပ်၊ ကူးရဲ့ဖောက်သည်တွေ ဘယ်လောက်ပဲလာဖို့ရှိနေပါစေ၊ အားလုံးကိုရက်ချိန်းလို့ မောင်နဲ့အတူ လျှောက်လည်ရဖို့ အရေးပဲ ဦးစားပေးလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီအကြောင်းအရာနဲ့ တံသက်ပြီး ဆိုင်ရှင်က ကူးနဲ့ မကြာခဏသတိပေးစကားဆိုတယ်။

“မိကူးကူး ညည်းဆေးနဲ့နေပြီ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ကိုယ့်အလုပ်ကို အထိခိုက်ခံရတယ်၊ ကိုယ့်အလုပ်ကို အထိခိုက်ခံပြီး ညည်း အခုလို အချစ်ကို ဦးစားပေးနေတာဟာ ညည်းဘဝကို စုတ်ပြတ်သတ်အောင် ညည်း ဖန်တီးနေတာနဲ့ အတူတူပဲနော်။ ညည်းဘဝမမေ့နဲ့”

ကူးကတော့ ဘယ်လိုပဲ သတိပေးစကားဆိုနေပါစေ မောင်နဲ့ပတ်သက်လို့ကတော့ ဘစ်ဇက်လေးမှကို ပြောင်းလဲခြင်း မရှိဘူး။ ပြောင်းလဲဖို့ ညည်း စိတ်ကူး မရှိဘူး။ ကူးအတွက် မောင်က အရေးကြီးဆုံး မောင်ထက်အရေးကြီးဆုံး ဒီကမ္ဘာမှာ ဘာမှ မရှိဘူး။ ကူး တွေးပစ်လိုက်တာပဲ။ အဲဒီအတွက် ရွှေမုံကလည်း

“ကူး ငါ နင့်အတွက် တကယ်ရင်လေးမိတယ်။ နင် ဒီအတိုင်း အချစ်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ဘဝကိုရှေ့ဆက်သွားဖို့ အဆင်မပြေဘူးနော်။ နင် ဘာကြောင့် ဒီနေရာမှာ အလုပ်လုပ်နေရသလဲဆိုတာ နင် မေ့နေသလိုပဲ။ နင်ပဲ တစ်နေ့ကျရင် အောင်မြင်တဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆို။ ကိုယ်ပိုင် အလုပ်ပြင်ဆင်တွေ အများကြီး ဖွင့်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆို။ အခု အဲဒီ ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးတွေကို နင်က အချစ်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်ပြီလား။ နင့်မှာ ဖောက်သည်တွေလည်း အများကြီး။ အခု နင် အဲဒီဖောက်သည်တွေကိုလည်း ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ နင့်စုထားတဲ့ဂိုက်ဆံတွေလည်း နင့်ချစ်သူကို ပေးကမ်းဆင်မြန်းနေရတာနဲ့ပဲ နင် အခွံပဲ ကျန်တော့တယ်။ ငါ တကယ်ရင်လေးမိတယ်ကူးရယ်။ နင် နှုတ်နေပြီ။ နင့်ကိုယ်နင်လည်း ထိန်းစမ်းပါဦး” ဆိုပြီး ကူးကို အားမရတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ အမြဲတမ်းဆိုတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ရွှေမုံပဲ လက်လျှော့သွားရတာ ချည်းပဲ။

ကူးက ရွှေမုံစကားကို အလေးမထားသလို၊ ဂရုမစိုက်သလို ပြောင်စပ်စပ် လုပ်ပြီး အမြဲတမ်း အဆုံးသတ်စေတယ်လေ။

“ငါ မောင်ကိုချစ်တဲ့ အချစ်က သာမန် အချစ်မျိုး မဟုတ်ဘူး ရွှေမုံရဲ့။ ကောင်းကင်ပေါ်က ဆင်းသက်လာတဲ့အချစ်။ ဒါကြောင့် မောင်အတွက် အားလုံးစွန့်လွှတ်ပစ်

လိုက်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ နင် ဘာမှလာပြောမနေနဲ့၊ အပိုပဲ”
အခုလည်း မောင်နဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး တစ်နေကုန်လျှောက်လည်မယ့်အကြောင်း ပြောတော့ ရွှေမုံက အားမလိုအားမရပုံစံနဲ့ ကူးကို ဘာတားမြစ်စကားမှ မဆိုဘဲ လက်မြှောက်တယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်လေ။ မောင်နဲ့အတူ လျှောက်လည်ကြတော့ ကူးလေ ရင်ခုန်သံတွေမြန်ပြီး ပျော်လိုက်တာဆို ပြောမနေပါနဲ့တော့။

ပထမဆုံး ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြတယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်တော့ မောင်က ကူးကို နေကြာစေလေးတွေကို အခွံခွာကျွေးတယ်။ ကူးက မောင်ရဲ့ပန်းလေးထက်မှာ မှီပြီး ချစ်ခြင်းရဲ့အနှစ်သာရကို ကောင်းကောင်းကြိုးပုံဖော်ခံစားနေမိတယ်။ အဲဒီအချိန်လေးပါပဲ ကူးရင်ခုန်သံတွေ ပူနွေးလို့က ဖိုလို့ နာရီတွေကို ရှေ့မဆက်စေချင်တော့တာ။ ကူးအတွက် ဒီလိုအချိန်မျိုးလေးတွေက ရွှေအဆင်းနဲ့ လင်းနေတဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရတဲ့ အချိန်မျိုးလေးတွေဆိုတာ သေချာတယ်လေ။

ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီးတော့ ကူးနဲ့ မောင် နေ့လယ်စာသွားစားကြတယ်။ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဦးပိန်ကိုသွားခဲ့ကြတယ်။ ဦးပိန်ရောက်တော့ နှစ်ယောက်သားလက်ချင်း ယှက်လို့ တံတားပေါ်တက်ခဲ့ကြတယ်။ ချစ်စကားလေးတွေ သိကျူးကြတယ်။ ဘဲ၁ နေကာမှန်လေးကိုတပ်ပြီး အပြာရောင် Giordano ဘောင်းဘီလေးနဲ့ အဖြူရောင်

တီရှပ်အင်္ကျီလေးကိုတွဲဖက် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့၊ ကူး ဆင်မြန်းပေးထားတဲ့ အရာလေးတွေနဲ့ ချောမောခဲ့သွားလွန်းနေတဲ့ မောင်ပုံစံလေးက မင်းသားတွေတောင် လက်မြှောက်ရမယ့် အနေထားမျိုးလေ။ မောင်နဲ့အတူ အပြင်သွားဖြစ်တဲ့အခါတိုင်း ကောင်မလေးတွေက မောင်ကို လည်ပြန်ငေးကြည့်သွားကြပြီး ကူးကို အားကျသွားတဲ့ ပုံစံမျိုး ကူးအမြဲတမ်းကြုံရတယ်။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မောင်ကို ကူး သဝန်တုံ့မိတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ရယ်လေ။ ဖြစ်နိုင်ရင် မောင်မျက်ဝန်းတွေ မောင့်ဆီမှာ ရှိရှိသမျှ အရာအားလုံးတွေ ကူးတစ်ယောက်အတွက်သာဖြစ်စေချင်တယ်။

အခုလည်း တံတားပေါ်မှာ ချစ်စကားလေးတွေ သိကျူးလို့ အတူတူ ကြည့်နူးနေမိကြတဲ့ ကူးနဲ့မောင်ကို လူတွေက အဓိပ္ပာယ် အမျိုးမျိုးနဲ့ ငေးကြည့်သွားကြတယ်ဆိုရင်ပဲ ကူးက မောင်လက်ကို လိုတာထက် ပိုပြီးတွဲလို့ မဏှပ်တိုင်တက်ပြလိုက်တယ်လေ။ မောင်ကတော့ အေးဆေးပါပဲ။ ကူးနဲ့အတူရှိတဲ့အခါတိုင်း မောင်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေက ကူးဆီက လွဲပြီး တခြား ဘယ်သူဆီကိုမှ ရွေ့လျားမသွားဘူး။ ပြီးတော့ ကူးအပေါ်မှာပဲ မောင်က အာရုံအပြည့်ထားသလိုဆိုတော့ ကူးလေ မောင်ကိုချစ်လိုက်တာ ပြောကိုမနေပါနဲ့တော့။ ပြီးတော့ မောင်ကို ဆုံးရှုံးရမှာလည်း သေမလောက်ကြောက်မိလာခဲ့တယ်လေ။ ကူးက မောင်လက်မောင်းလေးကိုတွဲလို့ မြူးထူးနေချိန်

မှာ မောင်က သိသိသာကို တိတ်ဆိတ်လို့။ ညှိုးနွမ်းနေ သယောင် ရှိတာကြောင့် မောင်နဲ့ တံတားအဆင်းလေး က စားသောက်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်း မောင်မျက်နှာလေးတစ်ချက်ညှိုးတိုင်း မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်ရသူပီပီ မောင်မျက်နှာလေး ဘာကြောင့်ညှိုးနေရသလဲ အပြုံးလေးနဲ့ မေးခွန်းထုတ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မောင်ကထုံးစံအတိုင်း 'ပိုက်ဆံသုံးသိန်းလောက် အရမ်းလိုအပ်နေလို့ပါ ကူး'လို့ ဆိုလိုက်တော့ မောင်မျက်နှာလေးကို ငေးပြီး ကူးရင်ထဲ တော်တော်ကို မောသွားခဲ့တော့တယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ မောင်ရဲ့လိုအပ်ချက်ကို ကူး ပြည့်ဆည်းပေးမှ ပြီးပြည့်စုံသွားလိမ့်မယ်လို့လည်း ကူး တွေးမိတယ်လေ။ ပြီးတော့ မောင်ရှေ့မှာ ချထားတဲ့ Samsung Note 4 ဖုန်းလေးနဲ့ ကူးရှေ့မှာရှိနေတဲ့ Coolpad ဖုန်းလေးရဲ့ ကွာခြားချက်ကိုလည်း ကူး ဝမ်းပမ်းတနည်း စဉ်းစားမိသွားလေရဲ့။ ကူးကတော့ ကူးဆီမှာ ဘယ်လို မပြည့်စုံမှုတွေနဲ့ စိတ်ဝင်စားပါစေ မောင်ကိုတော့ ပြည့်စုံမှုတွေနဲ့ တစ်ခမ်းတနား လှပနေစေချင်မိတာ ကူး ဘယ်လိုမှ မမှားဘူးလို့ အကြိမ်ကြိမ်တွေးမိခဲ့လို့ အခုဆို ကူးဆီက ပြည့်စုံမှုတွေက မောင်ဆီပြေးကပ်သွားပြီး မောင်ဆီက မပြည့်စုံမှုတွေက ကူးထဲ ပြန်ကပ်လာခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီပေါ့လေ။

*မောင် ဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့၊ ကူးရင်ထဲမှာ မောင်ရှိနေသရွေ့ မောင် အရာအား

တံတားပေါ် မှာ
ချစ်စကားလေးတွေ
သီကျူးလို့
အတူတူ
ကြည့်နဲ့
နေမိကြတဲ့
ကူးနဲ့ မောင်ကို
လူတွေက
အဓိပ္ပာယ်
အမျိုးမျိုးနဲ့
ငေးကြည့်
သွားကြတယ်
ဆိုရင်ပဲ
ကူးက
မောင်လက်ကို
လိုတာထက်
ပိုပြီးတွဲလို့
မကွပ်တိုင်
တက်ပြ
လိုက်တယ်လေ

လုံး အဆင်ပြေနေစေရမယ်' ကူးက ငါးကြော်လေးကို အချဉ်ရည်လေးနဲ့တို့ကာ ဝါးစားလိုက်ပြီး အဲဒီလိုဆိုလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကူးရဲ့ အနမ်းပွင့်တွေနဲ့စိတ်ဝင်စားတဲ့ မောင်ရဲ့ ချစ်စဖွယ်အတိတ်တို့ မျက်နှာလေးက အလွှာတစ်ချပ်ကိုခွာချလိုက်သလို ချက်ချင်းပဲ အရောင်ပြောင်းလာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကူးရဲ့ မျက်နှာလေးကို ချစ်ရည်တွေဆွတ်ဖျန်းထားတဲ့ ပုံစံလေးနဲ့ ပြုံးပြုံးလေး ငေးစိုက်ကြည့်လာခဲ့တယ်ဆိုရင်ပဲ ကူးလေ အဲဒီလို မောင်ရဲ့ ဆွဲအားပြင်းတဲ့ အကြည့်ချိုးလေးတွေအောက်

မှာ အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ကျခွံးလို့။ ကောင်းကင်ပေါ် မြောက်တက်သွားလိုက်ရသလားတောင် ထင်မှတ်မှားရတဲ့အထိ။ မောင်ကို အရူးအမူး ချစ်မိသွားပြီး ကူးအတွက် မောင်ရဲ့ အခုလို အပြုံးချိုချိုလေးတွေသာ ထာဝရရှိနေမယ်ဆိုရင် ကူး ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ပဲ ပေးဆပ်ရ ပေးဆပ်ရ ကူး ကျေနပ်နေမှာ အမှန်ပဲဆိုတာ ကူး မကြာခဏ တွေးမိတယ်လေ။ အဲဒီနေ့က မောင်ရော၊ ကူးရော အပျော်တွေ ထပ်တူကျခဲ့တယ်။

မောင်က မောင်လိုအင်ပြည့်သွားလို့ ပျော်သွားရသလို ကူးလည်း ကူးရဲ့ ချစ်တတ်မှု၊ ဂရုစိုက်မှု၊ ဖြည့်ဆည်းပေးမှုလေးတွေအောက်မှာ ပီတိတွေဖြာထွက်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးလေးနဲ့ ကူးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဆိုင်ကယ်လေးကို မောင်းထွက်သွားတဲ့ မောင်ရဲ့ ကျောပြင်လေးကိုငေးလို့ ကူးလည်း ပျော်ခဲ့တယ်လေ။

'နားလည်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ် ကူး။ ကူးဆီက လိုအပ်တယ်ဆိုပြီးယူသွားတဲ့ ငွေတွေက ကျွန်တော် မိန်းမခိုးပြေးဖို့ လိုအပ်နေလို့ပါ။ ကူး ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်ထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...'

ဘုရား...ဘုရား၊ ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားလုံးတွေက ကူးရဲ့နှုတ်လှတဲ့ နှလုံးသားကို သေနတ်ကြီးနဲ့ တစ်ချက်ချင်းပစ်မောက်လို့ ကူး လွင့်စဉ်ထွက်သွားလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ ကူး

ခေါင်းကို မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်လိုက်သလို၊ ကူးရင်ဘတ်ကို အစိမ်းလိုက်ခွဲပြီး ကူး အသည်းနှလုံးကို ရက်ရက်စက်စက် ဆွဲနုတ်ယူသွားခြင်း ခံလိုက်ရသလို ကူး အောင့်မျက်နှာကျင်သွားလိုက်ရပုံများ။ ကူး မျက်ရည်လည်ရွှဲ အရပ်ကြိုးပြတ်ဖြစ်သွားတဲ့ ကူးရဲ့ နာကျင်မှုတွေက သက်သေပြလို့နေတယ်။ ကူး မခံစားနိုင်တော့တဲ့အဆုံး ဖုန်းကို နားနဲ့ ခွာလို့ ရှိုက်ကြိုးတင် ငိုကြွေးနေလိုက်မိတယ်။ မောင်မှာ ကူး မဟုတ်တဲ့ အခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အခုလို ခိုးပြေးသွားဖို့ နေနေသာသာ ချစ်သူရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အရိပ်ငွေ့လေးတောင် ရှာမတွေ့ခဲ့မိတာ ကူးရဲ့အသုံးမကျလှတဲ့ မဟာအမှားကြီးလား။ ဒါမှမဟုတ် ကူးရဲ့အချစ်တွေကို လျစ်လျူရှုလို့ ကူးဆင်ခြန်းပေးထားတဲ့ တင့်တယ်မှုတွေနဲ့ ကူး မဟုတ်တဲ့ အခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကိုခိုးပြေးသွားရက်တဲ့မောင်ရဲ့ အမှားလား။ ကူး မဝေခွဲတတ်တော့ပါဘူး။ သေချာတာကတော့ ကူး အမြဲတမ်း ရေရွတ်လေ့ရှိတဲ့ ကောင်းကင်ပေါ်က ဆင်းသက်လာတဲ့ ကူးရဲ့အချစ်တွေဟာ မောင်အတွက် ဘာမှအသုံးမဝင်တော့ဘူးဆိုတာနဲ့ ကူးအတွက်လည်း ကူးနှလုံးသားကို ရက်ရက်စက်စက် ခွဲဖြတ်သွားတဲ့ အသွားထက်တဲ့ ဓားတစ်လက် ဖြစ်စေခဲ့တယ်ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆိုင်ရှင်က ကူးကို ဘာမှမထူးဆန်းတဲ့ပုံစံနဲ့ နေခဲ့ကြည့်ခဲ့၊ ပြောခဲ့သလို ရွှေ့ကလည်း အဲဒီအတိုင်းပါပဲ။ 'ငါ

ဆင်ထားတာ ကွက်တိုကိုမှန်
နေတာပဲ'လို့ တရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ငို
နေတဲ့ ကူးရဲ့ငိုပွဲကို တစ်မိမိမိ
ကြည့်ရင်း ပြောခဲ့ပါတယ်။
ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်
ဆုတ်ဆုတ်တော့ ကူး သိပ်ချစ်
ရတဲ့မောင်အတွက် မောင်
နီတံချမ်းသာဖို့အတွက် မောင်
မျက်နှာလေး၊ တစ်ချက်ညှိုး
ရင်ပဲ မနေတတ်သူပီပီ ကူး
ခြည့်တွေးလို့ မောင်အပေါ်
အဆုံးစွန်ထိ နားလည်ဖြည့်
ဆည်းပေးနိုင်သူတစ်ယောက်
ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေပြီးခဲ့တဲ့
အဆုံး ကူး မောင်နဲ့ ချစ်ရည်
လူးခဲ့တဲ့ မောင်အငွေ့သက်
ဆွား မောင်ခြေရာတွေ၊ မောင်
ခံပျော်ရာ မန္တလေးမြို့ကြီးနဲ့
ဆေးရာအရပ်ကို အရောက်
သွားဖို့ ကူးရဲ့ ဆိုင်ရှင်နဲ့ ကူး
အတွက် မရှိမဖြစ်တဲ့ သူငယ်
ချင်းရွှေမုံရဲ့ အကြံပေးစကား
အောက်မှာ ကူး လိုက်နာလို့
ဌာနဝ။ ကူး မျှော်လင့်ချက်၊
လူး ရပ်တည်ချက်တွေ
အကောင်ထည်ပေါ်လာဖို့၊
အရေး ကူး အစွမ်းကုန်ကြိုး
စားသွားပါ့မယ်လို့ ကတိပေး
ရင်း မျက်ရည်တွေ တသွင်
သွင်စီးကျနေတဲ့ ကူးရဲ့ဆိုင်ရှင်
နဲ့ ရွှေမုံရှေ့ကနေ ပြေးထွက်
လာခဲ့ပြီး ကူးကို ကူးချစ်တဲ့
အရပ်ကနေ နယ်နိမိတ်စိမ်း
စိမ်းတွေဆီကို ပို့ဆောင်ပေး
မယ့် ရန်ကုန်-မန္တလေး အဝေး
မင်း Express ကားကြီးပေါ်
တို့ ကူး တက်ခဲ့လိုက်ခြင်းဖြင့်
ဌာနရဲ့ ကောင်းကင်ပေါ်က
ဆင်းသက်လာတဲ့ အချစ်တွေ
က ကူးကို ကောင်းကောင်းကြီး
ခံစားစေခဲ့ရပြီလေ။

တရိပ်ရိပ်နဲ့ ပြေးနေတဲ့

အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်က
Express ကားကြီးပေါ် ကူး
တစ်ယောက် အိပ်ငိုက်ခြင်း
အလျှင်းမရှိဘဲ အတွေးတွေ
မရပူနဲ့ လိုက်ပါလာတယ်။
ကားကြီးပေါ်မှာ လိုက်ပါလာ
တဲ့ လူအားလုံးကတော့ တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့။ အိပ်သူ
တွေရော၊ ငိုက်မျှည်းနေသူတွေ
ရော။ တချို့ဆို တခွီးခွီး၊
တခေါခေါနဲ့ ဟောက်တောင်
နေလိုက်ကြသေးရဲ့လေ။ကူး
ကို ရှမ်းပြည်နယ် မြောက်ပိုင်း
က ရွာလေးတစ်ရွာမှာ မွေး
တယ်။ ကူးဘဝက အများသူ
ငါလို ပြီးပြည့်စုံမှုဆိုတာ
ဘာမှန်းတောင် မသိခဲ့ရဘူး။
ထမင်းကို ဖြစ်သလိုနပ်မှန်
အောင် စားခဲ့ရုံကလွဲလို့ တစ်
ခါမှ ခံတွင်းစိုအောင် မစားခဲ့
ရဘူး။ ကူးအတွက် ဆိုးလွန်း
တာက ကူး မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်
ကတည်းက အမေဆိုတာ
မမြင်ခဲ့ရဘူး။ ကူးအတွက်၊
ကူးရဲ့ နနယ်တဲ့ နှလုံးသား
လေးအတွက် ကြောက်ရွံ့၊
ထိတ်လန့်မှုတွေနဲ့ အဆုံးသတ်
စေခဲ့တဲ့ ကူးရဲ့နေ့ရက်တွေကို
ပထွေးဆိုတဲ့ ဘီလူး၊ သရဲ
ဆန်ဆန်လူတစ်ယောက်ရဲ့ ထိ
ကပါးရိကပါး ပြောဆိုဆက်
ဆံခြင်း၊ အမြဲတစေ မူးရူး
နေပြီး အမေလုပ်စာထိုင်စား
လို့ ကူးအပေါ် တစ်စက်လေး
မှ အမြင်မကြည့်ဘဲ ဆဲဆို
ကြိုမ်းမောင်ခံနေရခြင်း
အောက်မှာ ကူးဘဝရဲ့ငယ်စဉ်
အရိပ်တွေကို ခါးခါးသီးသီး
ဖြတ်သန်းခဲ့ရတယ်။

အမေကလည်း ကူး
ဘက်မှာ သိပ်မရှိဘူး။ ပထွေး
ရဲ့စကားတစ်ခွန်းအောက်မှာ
ပဲ တုံးပိတဲ့ဖားလို ပြားပြား

ဝပ်ပြီးနေခဲ့ရတယ်။ တစ်ခါ
တစ်ခါ အမေရော၊ ပထွေး
ရောက ကူးပုံစံကိုကြည့်ပြီး
'ကျက်သရေကို မရှိဘူး' ဆို
တဲ့စကားကိုပြောလေ့ရှိတယ်။
အဲဒီစကားကို ကူး မခံနိုင်ဆုံး
ပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ရွာက
ပွဲစားတစ်ယောက်ရဲ့အကူအညီ
နဲ့ ကူး မန္တလေးမြို့ကိုရောက်
ခဲ့ပြီး အခုလို အောင်မြင်တဲ့
အလှူဖန်တီးရှင်တစ်ယောက်၊
ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို
အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့မိလို့ အသည်း
တွေ ဖြန်းဖြန်းကွဲပြီး အဲဒီ
ယောကျ်ားအတွက်နဲ့ စုဆောင်း
ထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေလည်းကုန်၊
မျှော်လင့် ချက်တွေလည်း
ယိမ်းယိုင်ပျက်စီးလို့ အခွံပဲကျန်
ခဲ့ရတော့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
ဖြစ်ခဲ့ရတယ် ဆိုပါတော့။

(...)မိုင်ရောက်တော့
အပေါ့အပါးသွား၊ ညလယ်
စာ စားဖို့ ကားခဏ နားပေး
လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကူးလည်း
မိုက်ဆာတာနဲ့ ကြက်ထမင်း
ကြော်တစ်ပွဲ၊ Shark တစ်ဘူး၊
ရေသန့်တစ်လုံး မှာပြီး စား
သောက်နေရင်းကနေ ပြောင်း
ပြန်စီးတဲ့ ဖြစ်ဆိုတာ ဘယ်
တော့မှ လိုရာခရီးကိုရောက်
အောင် မစီးဆင်းနိုင်ဘူး'ဆိုတဲ့
ဆိုင်ပိုင်ရှင် ခဏတိုင်းပြောတဲ့
အဲဒီစကားကို ကူး ပြန်ကြား
ယောင်နေမိသလို။

'နင့်အချစ်က ကောင်း
ကင်ပေါ်က ဆင်းသက်လာ
တဲ့ အချစ်ဆိုတာ မှန်သလို၊
ပြန်လမ်းမရှိတဲ့ အချစ်ဆိုတာ
လည်းမှန်တယ် ကူး။ ပြီး
တော့ ဘယ်တော့မှ အဆုံး
သတ်ခွင့်မရှိတဲ့ သိပ်ကို ပူ
လောင်တဲ့အချစ်ဆိုရင်လည်း
မမှားပြန်ဘူး'ဆိုတဲ့ ရွှေမုံရဲ့

စကားကိုလည်း ပြန်ကြား
ယောင်လာမိတယ်။ ကူးရင်
ထဲက နာကျင်မှုက တဖြည်း
ဖြည်းနဲ့ လိုက်တက်လာပြန်
တယ်။ ကူး ပိုက်ဆံရှင်းဖို့
အိတ်ထဲကို နှိုက်ကြည့်လိုက်
တော့ ပိုက်ဆံက တစ်သောင်း
ယဲ့ယဲ့သာ ကျန်တော့တယ်။
တကယ်ဆို ကူးအိတ်ထဲမှာ
ပိုက်ဆံတွေ ရှင်ပြီးပြည့်နေရ
မှာမဟုတ်လား၊ အခုတော့။
ကူး ပိုက်ဆံရှင်းပြီး Toilet
(အိမ်သာ)ရှိရာဆီ ထွက်လာခဲ့
လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကူး။ မ
ခွဲခြားထားတဲ့ Toilet(အိမ်သာ)
တန်းနှစ်ခုက ကူးကိုဘယ်ဟာ
ရွေးမလဲဆိုတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ မျက်စိ
ပစ်ပြနေသလိုခံစားလိုက်ရ
တယ်။ ပြီးတော့ ရွှေမုံရဲ့လက်
သုံးစကားဖြစ်တဲ့ 'တစ်ခါ
တစ်ခါ ငါတို့အဖြစ်တွေက
ဘယ်ဟာရွေးချယ်လို့ ရွေး
ချယ်ရမှန်း မသိဘူး။ ကိုယ်
ရွေးချယ်ချင်သလို ရွေးချယ်
ခွင့်လည်းမရှိဘူး။ အရမ်းကို
နာကျင်စရာကောင်းတယ် သိ
လား ကူး' ဆိုတဲ့ စကားကို
သက်ပြင်းမောတွေကြားကနေ
ကူးပြန်လည်ကြားယောင်မိ
လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကူး မောင်
ကို ပြင်းပြင်းပြပြ သတိရသွား
လို့ ကူး ဝမ်းနည်းမှုက ကူး နှလုံး
အိမ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝင်
ဆောင်လာတော့တယ်။

မောင်သာ အခုလို
အနေထားမျိုးမှာ ကူးဘေးရှိ
နေခဲ့ရင်ဝေခွဲမရဖြစ်နေတဲ့ ကူး
ရဲ့မျက်နှာလေးကိုငေးပြီး ချိတ်
တဲ့ပုံစံလေးနဲ့ ညီညာတဲ့ သွား
ဖွေးဖွေးလေးတွေပေါ်အောင်
ရယ်နေခဲ့မှာ အသေချာပဲ
မဟုတ်လား။

ညီငြမ်းရ

အမျိုးသမီးများအတွက်
အားလုံးအတွက်
အားလုံးအတွက်
အားလုံးအတွက်

အမျိုးသမီးများ အားလုံးအတွက်

[illegible]

တကောင်းပြည်၏ရှေ့ရေကို ကျွန်တော်
အတွေးနှင့် ကျွန်တော် ရင်လေးမိတတ်
ပါသည်။ ဟူ၍ ဆရာ ဇော်ဂျီက သူ၏
အက်ဆေးကို အစပြုခဲ့ပါသည်။

မေးကြည့်ပါရစေ။ စာဖတ်သူ
သည် ထိုပေးထားချက်ကို ဖတ်ပြီး
နောက် တကောင်းပြည်၏ရှေ့ရေကို
တွေးမိပါသလား။ သို့မဟုတ် ကျောင်း
သားများကိုမေးသလို 'တကောင်းပြည်
၏ရှေ့ရေကို သုံးသပ်ပြပါ' ဟု ဆိုလျှင်
မည်သို့ဖော်ပြပါမည်နည်း။

ကျွန်တော်အနေဖြင့်မူ အဆိုပါ ပေး
ထားချက် စဉ်းငယ်မျှဖြင့် 'တကောင်း
ပြည်၏ရှေ့ရေ' ကို တွေးမကြည့်ပုံပါ။
မဖြစ်မနေ တွေးကြည့်ရမည်ဆိုလျှင်
လည်း သစ်ငယ်ဝါးငယ်တို့နှင့် ငြီးစလွယ်
မဏ္ဍပ်တစ်ခုကို ဆောက်၍ ထီးနန်းအရ
ယူခဲ့သော ကံရာဇာငယ်၏ တကောင်း
ပြည်သည် အပေါ်ယံ ရွှေမုကြတိုင်းပြည်၊
အနှစ်သာရမဲ့တိုင်းပြည်၊ ထုံးသုတ်တိုင်း
ပြည်ဖြစ်လိမ့်မည် ဆိုသည်မျိုးထက် မပို
နိုင်ပါ။ ထို့ထက် ပို၍ ဆင်ခြင်တွေးဆ
နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ဆရာ ဇော်ဂျီကတော့ဖြင့် သေသေ
ချာချာ တွေးခဲ့ပါသည်။ စနစ်တကျ
ဆင်ခြင်တွေးဆခဲ့ပါသည်။

၃။

ညီနောင်နှစ်ပါး နန်းလုကြပုံကို
ကျောင်းစာအုပ်တွင် ဖတ်ခဲ့ရသော ဆရာ
က ပထမတွင် ကံရာဇာငယ်ကို ဉာဏ်
ကောင်းလေစွ-ဟူ၍ ချီးကျူးမိကြောင်း၊
နောင်အခါ ကံရာဇာငယ်၏အမူအရာကို
သံသယဖြစ်လာခဲ့ကြောင်း၊ ဆရာသည်
ထိုသံသယဖြင့် တကောင်းပြည်၏ နိုင်ငံ
ရေးဝါဒနှင့် နိုင်ငံရေးခြေလှမ်းတို့ကို မှန်း
ဆကြည့်ခဲ့ကြောင်း ဆိုပါသည်။

'တကောင်းပြည်၏ နိုင်ငံရေးဝါဒ
နှင့် နိုင်ငံရေးခြေလှမ်း' တဲ့။

ကျွန်တော်သည် ဆရာ၏ စာကို
ဆက်မဖတ်သေးဘဲ 'ပေးထားချက်' ကို
နောက်တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်ကြည့်ပါသည်။
တကောင်းပြည်၏နိုင်ငံရေးဝါဒ မည်သို့

ဆရာသည်
'ဖြစ်တန်ရာ အခြေ'ကို
ယုတ္တိနည်းကျ
ဆင်ခြင်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်
ဖြစ်တန်ရာ
အခြေကို
ဆင်ခြင်ရာ၌
'ဟုတ်ပေသားပဲ' ဟု
လက်ခံနိုင်သည့်
မှန်းဆချက်
ဖြစ်ရန်မူကား
အက်ဆေးဆရာ၏
ဘဝအတွေ့အကြုံ
သဘာဝ
အတွေ့အကြုံနှင့်
ပညာအတွေ့အကြုံ
ကိုလုံရန်
လိုမည် ထင်ပါသည်

ဖြစ်မည်ကို ကျွန်တော် မပြောရဲပါ။
'နိုင်ငံရေးခြေလှမ်း' တဲ့။ တော်တော်
အလှမ်းဝေးပါသည်။

'အဖေကို သားကသတ်၍၊ အစ်ကို
ကို ညီကသတ်၍၊ ဦးရီးကို တူကသတ်
၍ ထီးနန်းကို ယူနိုင်လျှင် ရွှေငွေရှိသည်
ဟူသော ထီးမွေနှုန်းမွေ ဆက်ခံရေး
သဘောတရားကို ကမ္ဘာပေါ်တွင် မည်
သူက စတင်ဖန်တီးခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော်
မသိပါ။ သို့ရာတွင် ထိုသဘောတရားကို
နှစ်သက်လက်ခံခြင်းသည် ခေတ်ဆန်
သည်၊ တိုးတက်သည်ဟု ယူဆထားကြ
လေသလား မသိ။ တကောင်းပြည်တွင်
ထိုသဘောတရား ရှိနှင့်လေသည်'

အံ့ ဩစရာကောင်းပါသည်။
တကောင်းပြည်တွင် ထိုသဘောတရား
ရှိနှင့်နေသည် ဆိုခြင်းမှာ မှန်နန်းရာဇဝင်
(တစ်နည်း၊ ဆရာ ဖတ်ခဲ့သော ကျောင်း

စာအုပ်) တွင် မပါပါ။ ပေးထားချက်၌
မပါခဲ့ပါ။ သို့ရာတွင် ဆရာ၏ စာကို
ဆက်၍ ဖတ်သောအခါ 'ထိုသဘော
တရား ရှိနှင့်သည်' ဟူ၍ ဆရာက
အဘယ်ကြောင့် ရဲရဲဆိုခဲ့ကြောင်း တွေ့ရ
ပါသည်။

'ထို့ကြောင့်သာလျှင် အဘိရာဇာ
ကံကုန်သောအခါ သားတော် ကံရာဇာ
ကြီး ထီးထီးမားမား ရှိနေပါလျက် သား
တော် ကံရာဇာငယ်သည် နောင်တော်
သော၊ ဘာသော ညာသော နားမလည်။
တကောင်းပြည် ထီးနန်းကို ငါ့လက်သို့
အပ်ရမည်ဟု ဓားကြိမ်း၊ ကြိမ်းဝံ့ခြင်း
ဖြစ်သည်ဟု ယူဆနိုင်လေသည်'

သည်လိုလည်း ပေးထားချက်၌
မပါခဲ့ပါ။ ဆရာသည် 'ဖြစ်တန်ရာ
အခြေ' ကို ယုတ္တိနည်းကျ ဆင်ခြင်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ ဖြစ်တန်ရာ အခြေကို ဆင်
ခြင်ရာ၌ 'ဟုတ်ပေသားပဲ' ဟု လက်ခံ
နိုင်သည့် မှန်းဆချက် ဖြစ်ရန်မူကား
အက်ဆေးဆရာ၏ ဘဝအတွေ့အကြုံ၊
သဘာဝအတွေ့အကြုံနှင့် ပညာအတွေ့
အကြုံ ကုံလုံရန် လိုမည်ထင်ပါသည်။
ဤသို့သောမှန်းဆချက်မျိုးကို အက်ဆေး
ဆရာတိုင်း လုပ်ပုံသည် မဟုတ်ပါ။
ဆရာသည် မှန်းဆချက်ကို ငါးစကား
စွာရမပြောပါ။ သိမ်မွေ့ညင်သာ ရှင်းပြ
ပါသည်။

ပုံပန်းမှာ အဘိရာဇာ နာမကျန်း
ဖြစ်နေစဉ်အခါကပင် ကံရာဇာငယ်သည်
ကြိုတင်ပြင်ဆင်သောအနေနှင့် နောက်
ပိုင်း အစည်းအဝေး စကေခဏခေါ်၍
စက်ပုန်းခတ်ခြင်း၊ လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာ
မရွေး၊ ကျား၊ မ၊ မရွေး ပြုံးပြနိုင်သမျှ
ပြုံးပြခြင်း၊ ငါ့မှန်တစ်ဖုံ စားစေ၍ ငါ့
အိတ်ထဲသို့ ဝင်နိုင်သမျှ ဝင်စေခြင်း၊
စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ထားပုံရလေသည်။
နောင်တော် ကံရာဇာကြီးမှာကား ထိုသို့
မဟုတ်။ နောင်တော်ဖြစ်သည့်အတိုင်း
ထီးနန်းကို အေးအေးသာသာ ရလိမ့်မည်
အထင်နှင့် အေးအေးသာသာ နေခဲ့ပုံရ
လေသည်။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် ကံရာ
ဇာငယ်က ဓားကြိမ်း၊ ကြိမ်းလိုက်သော

အါ ကံရာဇာကြီးမှာ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်။ ကိုရွှေဝန်တို့၏ကုသိုလ်စစ်စကားကို နားမထောင်ချင်ဘဲ နားထောင်လိုက်သော်လည်း ထင်မိပါသည်။

ဤသည်ကား တကောင်းပြည်၏ နိုင်ငံရေးဝါဒ၊ နိုင်ငံရေးခြေလှမ်းတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဆရာ မုန်းဆန့်ပုံ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆရာက ကံရာဇာငယ်၏ အမူအရာအား သံသယဖြစ်လာပုံကို ဆက်၍ ပြောပြပါသည်။

အလှူမဏ္ဍပ်တစ်ဆောင်စီကို ညတွင်းချင်း ဆောက်၍ ကုသိုလ်စစ်ဆင်နွှဲ နှံ့ လက်ခံပြီးပြီ။ မဏ္ဍပ်ဆောက်ကြပြီး ဆရာတော်၏အဆိုအရ ကံရာဇာငယ်၏မဏ္ဍပ်မှာ သစ်ငယ်ဝါးငယ်မျှ ဖြစ်သည်။ ဖျင်ဖြူပတ်ထားခြင်းမျှ ဖြစ်သည်။ ထုံးဖြူသုတ်ထားခြင်းမျှ ဖြစ်သည်။ ကံရာဇာငယ်သည် ဉာဏ်ကောင်းသကဲ့သို့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ဘတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ၏မဏ္ဍပ်မှာ တကယ့်မဏ္ဍပ် မဟုတ်။ စိတ်ကူးယဉ်မဏ္ဍပ်မျှ ဖြစ်သည်။ အခိုင်အခံမဟုတ်။ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းမျှ ဖြစ်သည်။ စေတနာမဟုတ်။ ပြယုဂ်မျှ ဖြစ်သည်။ တစ်ခဏမျှခံမည့် မဏ္ဍပ်ဖြစ်သည်။ တကောင်းမိုး၊ တကောင်းလေတို့နှင့် သင့်မြတ်အောင် ဆောက်ထားခြင်းမဟုတ်။ သုံးလေးလ ကြာလျှင် သိုင်လဲပြိုကွဲရမည့် မဏ္ဍပ်ဖြစ်သည်။ ဆရာသည် ပထမတွင် ကံရာဇာငယ်ကို နှိမ့်ကျခဲ့ရာမှ ကံရာဇာငယ်၏ အမူအရာကို သံသယ ဖြစ်လာရသည်မှာ ထိုအကြောင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ဆိုပါသည်။

ဤနေရာတွင် ဆရာ၏ အရေးအသား ကျစ်လျစ်လှပပုံကို မပြောလိုတော့ပါ။ တွေးတောဆင်ခြင်ပုံ၊ နိုင်လုံဆုစပ်၍ စနစ်တကျ ရှိလှပုံကိုလည်း အလွယ်တကူ သတိပြုနိုင်စရာ ရှိသဖြင့် မပြောလိုတော့ပါ။ 'ဇော်ဘွဲ့ တွေးပုံရေးပုံ' ဟု ဆရာ၏တပည့်ဖြစ်သည့် ဆရာဆောင်သင်းက လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၄၀ ကျော်ခန့်ကပင် အကုန်အစင်နီးပါး ရေးပြ

အကြောင်းအရာ
တစ်ခုကို
တစ်နေရာမှ
အစတည်လိုက်
ပြီးနောက်
ထိုနေရာသို့
ပြန်ဆိုက်ကာ
'ဝ လုံးရေးသည့်နယ်'
အဆုံသတ်လေ့
ရှိသည့်
ပြောပုံစနစ်ကို
ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းနှင့်
ဆရာ ဒေါ်သင်းတို့က
'ဝ လုံးစနစ်'
ဟု
ဆိုခဲ့ပါသည်။

ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ယခု စိတ်ဝင်တစား ရှိနေသည်မှာ 'အက်ဆေးဆရာ ဘယ်လိုတွေး၍ ရေးသလဲ' ဆိုတာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာသည် တကောင်းပြည်၏ ရှေ့ရေးကို တွေး၍ ရင်လေးမိကြောင်းဖြင့် သူ၏ အက်ဆေးကို အစပြုခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ရင်လေးမိပုံကို မပြောတော့ဘဲ ခဏ မြှုပ်ထားလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် တကောင်းပြည်၏ နိုင်ငံရေးဝါဒနှင့် နိုင်ငံရေးခြေလှမ်းကို ဆင်ခြင်ကြည့်ပါသည်။ ဆင်ခြင်ပုံမှာလည်း အငြင်းပွားစရာ မရှိအောင် အကျိုးအကြောင်း သင့်မြတ်လှပါသည်။ ထို့နောက် ယခင်က ကံရာဇာငယ်ကို ဉာဏ်ကောင်းလှချည့်-ဟူ၍ ချီးကျူးမိခဲ့ပုံ၊ သို့သော် ထိုအမူအရာကိုပဲ သတိပြုမိ၊ သံသယဝင်မိပုံ။

သံသယဖြစ်လာပုံကို အခိုင်အလုံ တွေးဆဆင်ခြင်ပြီးနောက် ဆရာသည် သူ၏ အက်ဆေးအစ၌ ခဏ သိမ်းမြှုပ်ထားခဲ့သော အရေးကြီးသည့် အချက်ကို မမေ့မလျော့ ပြန်၍ ကောက်ပါသည်။ 'တကောင်းပြည်၏ ရှေ့ရေးကို ရင်လေးမိပုံ' ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို တစ်နေရာမှ အစတည်လိုက်ပြီးနောက် ထိုနေရာသို့ ပြန်ဆိုက်ကာ 'ဝ လုံးရေးသည့်နယ်' အဆုံသတ်လေ့ရှိသည့် ပြောပုံစနစ်ကို ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းနှင့် ဆရာ ဆောင်သင်းတို့က 'ဝ လုံးစနစ်' ဟု ဆိုခဲ့ပါသည်။ ထိုစနစ်မျိုးကို စာရေးသည့် ဆရာတိုင်း လုပ်တတ်လှသည် မဟုတ်ပါ။

ဆရာသည် ထိုနည်းစနစ်ကို နှစ်သက်စွာ သုံးလေ့ရှိပါသည်။ 'ကဗျာသဘောနှင့် ကဗျာရည်ရွယ်ချက်'၊ 'ပုဂံမြို့ဟောင်းနှင့် ကျွန်တော်' တို့တွင် အထင်အရှား တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။ 'သူတို့ညီအောင်နှင့် ကျွန်တော်' တွင်လည်း အဆိုပါ ဝ လုံးစနစ်ကို သေသပ်လှပစွာ အသုံးပြုခဲ့ပါသည်။ မည်သည့် စာပေပုံသဏ္ဌာန်၌မဆို အဝင်ခွင်ကျဖြစ်လျှင် ထိုနည်းစနစ်မှာ အလွန် လှတတ်ပါသည်။

'တကောင်းပြည်အတွက် ရင်လေးမိသည့် အကြောင်းကို ပြောပါတော့မည်။' မြှုပ်ခဲ့သည့် အစကို ပြန်၍ ဆွဲထုတ်ပါသည်။

ရှည်လျားမည်စိုးသဖြင့် ဆရာ၏ တွေးပုံစနစ်ကို မြင်သာရန် ချဲ့၍ တင်ပြလိုပါသည်။ ဆရာ ရင်လေးမိသည့် အကြောင်းမှာ ပထမတွင် ကံရာဇာကြီး၊ ကိုရွှေဝန်(အမတ်မင်း)များနှင့် တကောင်းပြည်သူတို့ကို ရိုးလွန်း၊ အလွန်း၊ နုလွန်းသည် ထင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ထင်ရသည်မှာ ကံရာဇာကြီး၊ ကိုရွှေဝန်နှင့် တကောင်းပြည်သူတို့က ကံရာဇာငယ်၏ ရုပ်ပြ(ထုံးသုတ်မဏ္ဍပ်)ကို မကန့်ကွက်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုသူတို့က အခိုင်အခံ မဏ္ဍပ်ဟု ယုံကြည်လျှင် ရိုးအ၊ ထုံနသည်ဟု ဆိုရမည်။ သို့သော် ထိုသူတို့သည်ပင် ပါဝင်

ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြသည်လည်း ဖြစ်ရာ အနိုင်အနိမ့်ဟုတ်သည်ကို ခွဲခြား၍ မသိ မမြင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

သို့ဆိုလျှင် ကံရာဇာကြီးက မကန့် ကွက်ခြင်းမှာ အာဇာနည်တို့က တိုက်နေ သော ညီတော်ကို စက်ဆုပ်သောကြောင့် လော။ ကိုရွှေဝန်တို့က ပယ်ချခြင်း မပြု ခဲ့သည်မှာ ကံရာဇာငယ်ထံမှ စားပေါက် စားလမ်းကို မျှော်မှန်းသောကြောင့် လော။ ပြည်သူတို့က အုံကြွ၍ တိုက် ဖျက် ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုခဲ့သည်မှာ လည်း တိုင်းပြည်အရေးကို ငါတို့အရေး ဟု သဘောမပေါက်။ ပြည်သူထံ၌ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာသမားတို့ အတော်များနေသောကြောင့်ပေလော။

ဆရာတွေးပြပုံက တော်တော်ကို လှပါသည်။ နှိုက်နှိုက်နဲ့နဲ့ ထဲထဲဝင်ဝင် ရှိပါသည်။ သို့သော် ထိုတွေးဆချက် အားလုံးကို ဆရာက ပြန်လည် ချေဖျက် လိုက်ပါသည်။ ကံရာဇာကြီးက စက် ဆုပ်သည်ဖြစ်လျှင် ကုသိုလ်စစ်ကို ထိုးခဲ့ မည်မဟုတ်။ ကိုရွှေဝန်တို့က စားပေါက် မျှော်သည်ဖြစ်လျှင် ကုသိုလ်စစ် စကား ကိုမျှ ဆိုကြမည် မဟုတ်။ ပြည်သူတို့က ငတေမာများဖြစ်လျှင် မဏ္ဍပ်ကိုပင် ဆောက်ပေးခဲ့ကြမည်မဟုတ်ဟု ဆိုသည်။

သို့ဆိုလျှင် မည်သည့် အကြောင်း ကြောင့် ငြိမ်၍ ငုံ့ခံခဲ့ကြပါသနည်း။ ဤ တွင်ကား ဆရာသည် သူ၏ ထင်မြင်ယူ ဆချက်ကို ယတိပြတ် ဆိုလိုက်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ မည်သည့်စာကိုရေး ရေး ဖြစ်တန်ရာသဘောဖြင့် ပညာရှင် ဝီရိသသ စကားဆိုလေ့ရှိသော ဆရာ သည် ဤတစ်ခါ၌မူကား ပြတ်သားစွာ ဆိုခဲ့သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဆရာ၏ စကားပြေအတိုင်း ဖြစ်ရေးပြပါမည်။

မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်မျှ မဟုတ်နိုင်။ ကံရာဇာငယ်သည် ကံရာ ဇာကြီးအားလည်းကောင်း၊ ကိုရွှေဝန်တို့ အားလည်းကောင်း၊ တကောင်းပြည်သူ လူထုအားလည်းကောင်း တစ်နည်း နည်းဖြင့် ခြိမ်းခြောက်နေသောကြောင့် သာလျှင် ဖြစ်နိုင်သည်။ ကံရာဇာငယ်

ပြည်သူတို့က
အုံကြွ၍
တိုက်ဖျက်
ကန့်ကွက်ခြင်း
မပြုခဲ့သည်မှာလည်း
တိုင်းပြည်အရေးကို
ငါတို့အရေး
ဟု
သဘောမပေါက်
ပြည်သူထံ၌
ဘယ်သူသေသေ
ငတေမာသမားတို့
အတော်
များနေသောကြောင့်
ပေလော

သည် မိမိ၏ အကျမဏ္ဍပ်ရှေ့တွင် နောင် တော်အတွက် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ရ သော မျက်နှာပေးကိုလည်းကောင်း၊ ကိုရွှေဝန်တို့ကို သိမ်းသွင်း ချော့ချောနေ သော မျက်နှာပေးကိုလည်းကောင်း၊ တကောင်းပြည်သူလူထုအား အချို့သွေး နေသော မျက်နှာပေးကိုလည်းကောင်း ပြချင်လျှင် ပြနေမည်ဖြစ်သည်။ လက် နက်နှင့် တပည့်လက်သားတို့ကိုမူကား မဏ္ဍပ်အတွင်း၌လည်းကောင်း၊ မဏ္ဍပ် အပြင်၌လည်းကောင်း၊ မြေပေါ်၌လည်း ကောင်း၊ မြေအောက်၌လည်းကောင်း ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်တချို့၊ ပုန်းလျှိုးကွယ် လျှိုးတချို့ နေရာချထားပြီး ဖြစ်မည်မှာ သေချာသည်။

လန့်လှောက်သည့် တွေးဆချက်၊ ထင်မြင်ယူဆချက် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရ မည်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်လျှောက်လုံး

တွင် ဆရာသည် ရာဇဝင်ဆရာက ထည့် ဆိုခြင်း မပြုခဲ့သည်တို့ကို တွေးဆထင် မြင်ချက်များအဖြစ် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပြခဲ့ပါသည်။ ဆရာ၏ တွေးဆချက်များ ကို စာဖတ်သူက လက်ခံနိုင်ခဲ့သည် ချည်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဆရာသည် ထိုမျှဖြင့် ကျေနပ်၊ ရပ်တန့်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။ ပို၍ ခိုင်လုံသည့် ပို၍ စေ့စပ် သေချာသည့် တွေးဆချက်တစ်ခုဖြင့် အစားထိုးခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ အစားထိုးလိုက်သည့် အခါတိုင်း၌ 'ဒါလည်း ဟုတ်ပေသားပဲ'ဟု စာဖတ် သူက လက်ခံခဲ့၊ သဘောညီခဲ့သည် ချည်း ဖြစ်ပါသည်။

တကောင်းပြည်အတွက် ဆရာ ရင်လေးနေမိသည်မှာ ကံရာဇာငယ်က တစ်နည်းနည်း ခြိမ်းခြောက်နေသည်ဟု အထင်ရှိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ဆရာက စနစ်တကျ တွေးတော၍ စနစ် တကျ ဆင်ခြင်၍ ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဆရာသည် ဆရာ စော်ကဲ ဖြစ်ပါသည်။ အဆို သို့မဟုတ် ဆင်ခြေ တစ်ခုခုကို အလွန် ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ပြော လိုက်နိုင်သော အခါမျိုး၌ပင်လျှင် 'ယူ သော်ရ၏'၊ 'ဖြစ်တန်ရာပါသည်' စသည်ဖြင့် ပညာရှင်ဝီရိသစွာ စကားဆို တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ခုလည်း ဆရာ သည် သူ၏ တွေးဆချက်၊ ထင်မြင် ချက်များဖြင့် လူကြမ်း(ဗီလိန်) ဖြစ်သွား သော ကံရာဇာငယ်ကို ကရုဏာမျက်လုံး ဖြင့် ပြန်ကြည့်ခဲ့ပါသည်။ သူ၏ အတွေး လုံးများအောက်တွင် ပြားချပ် ဝိကပ် သွားသော ကံရာဇာငယ်ကို သနားသွား ပုံ ရပါသည်။

စင်စစ် ကံရာဇာငယ်သည် ကျွန် တော် တွေးသကဲ့သို့ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မည်။ မဟုတ်ဘူးယောင်ယောင် နှင့် ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်နေမည်။ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ခြိမ်းခြောက်သူနှင့်အတူ နေရခြင်းသည် ဆင်းရဲပေတာကား။ မခြိမ်းခြောက်သူနှင့် ကွေကွင်းရှုခြင်းသည် ဆင်းရဲပေတာကား။

သော ဆိုလိုက်ချင်ပါတော့သတည်း။

၁

၄။

ဆရာ ဇော်ဂျီနှင့် ဆရာ မင်းသူ
ထံ။ ခေတ်စမ်း၏ သုခမိန့်၊ မြန်မာ
စာပေနယ်မှ ကျွန်တော်တို့ ဆရာများ၏
ဆရာနှစ်ဦး။

အင်မတန် နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် ရေး
သားပြောဆိုတာတို့ဖြင့် စာပေအနုပညာ
နယ်က ရှိသောချစ်ခင်ခဲ့သူနှစ်ဦး။ ထိုနှစ်
ဦးထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်သော ဆရာ ဇော်ဂျီ
သည် ကံရာဇာငယ်၏အမူအရာကို ဝီဝီ
ပြင်ပြင်၊ ပိုင်ပိုင်နင်းနင်း ရေးပြလိုက်ပါ
ဦး။

စင်စစ် ရာဇဝင်ဆရာက အတိ
အလင်း ထည့်ဆိုရေးသားထားသော
သူတို့ညီနောင်အကြောင်းကို ဆရာက
အတိကြည့်ခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ဆရာ
သည် ရာဇဝင်ဆရာက ထည့်ဆိုရေး
သားခြင်းမပြုခဲ့သောအချက်များကို ဖြစ်
ဘန်ရာ အခြေနှင့်အဆိုများ တည်ဆောက်
သူက ဆက်လက်မြော်မြင်၊ ဆင်ခြင်
ကြည့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကံရာဇာ
ဦးကို သာစေ၊ ကံရာဇာငယ်ကို နာစေ
ဆိုသည့်သဘောမျိုး ရှိဟန်မတူပါ။ ထို့
ကြောင့်လည်း ဆရာ၏တွေးလုံးများ
ဆောက်တွင် ဝိပြားနေသည့် ကံရာဇာ
ငယ်ကို ကရုဏာထားလျက် ပြန်ဆွဲထုတ်
မည်ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်
ဆရာသည် သူ၏အဆို၊ သို့မဟုတ် ဆင်
ခြေ၊ သို့မဟုတ် နာကျင်ခံစားမှု-စသည်
တို့ကိုတော့ဖြင့် ဆက်၍ အခိုင်အမာပြုခဲ့
ပါသည်။ ဆက်၍ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့ပါ
သည်။ ယင်းမှာ-

(၁) ခြိမ်းခြောက်သူနှင့် အတူနေရ
ခြင်းသည် ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်ကြောင်း။

(၂) မခြိမ်းခြောက်သူနှင့် ကွေကွင်း
ရခြင်းသည် ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်ကြောင်း။

၁

၅။

ဆရာ ဇော်ဂျီသည် '...နှင့်
ဗျွန်တော်' အက်ဆေးများကို ၁၉၆၀
ဆုတ် ကာလများတွင် ရေးသားခဲ့ရာ

'သူတို့ညီနောင်နှင့် ကျွန်တော်' ကိုလည်း
ထိုနှစ်များတွင် ရေးခဲ့သည်ဟု ယူဆရပါ
သည်။ 'ဤနှစ်များ၊ ပျားတို့သည်မချို၊
မို့တို့သည်မပေါက်' ဆိုသကဲ့သို့ မြန်မာ
ပြည် နိုင်ငံရေးမှန်တိုင်း ထန်နေချိန် ဖြစ်
ပါသည်။ ပြည်သူတို့ ရွေးကောက်တင်
မြှောက်ခြင်း မပြုခဲ့သူများက နိုင်ငံ
အာဏာကို ရယူခဲ့ခြင်း၊ ပြည်သူတို့က
ရွေးကောက် တင်မြှောက်ခဲ့သူများကို
ဖယ်ရှားလျက် 'ခက်ဖွယ်ရယ်ကြို၊ လက်
နက်ကယ်စုံအညီနှင့်' ဆိုသလို နိုင်ငံ
အာဏာကို သိမ်းပိုက်ခဲ့ခြင်း၊ မှန်တိုင်း
ထန်သည့် ကာလများကို ဆရာလည်း
နာကျင်ခဲ့ဟန် တူပါသည်။

ဤတွင် ဆရာသည် အာဏာ
လောဘတက်နေသော၊ တပည့်ငယ်
သာ၊ လက်နက်သမားတို့ဖြင့် အရာရာ
ကို ခြိမ်းခြောက်နေသော ကံရာဇာငယ်
ကို တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရာသည်။ ကံရာဇာ
ငယ်၏ အမူအရာကို မြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်
ရာသည်။ ကံရာဇာငယ်၏ အမူအရာကို
သံသယဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရာသည်။ စိတ်
ပျက်ခြင်း၊ စက်ဆုပ်ခြင်း၊ မနှစ်မြို့
မကြည်သာခြင်း ဖြစ်ခဲ့တန်ရာသည်။

သို့သော် ဆရာသည် ကံရာဇာငယ်
ကို မမှန်းခဲ့။ ဆရာ စိတ်ပျက်ခဲ့၊ စက်
ဆုပ်ခဲ့သည်မှာ လက်နက်ဖြင့် ခြိမ်း
ခြောက်တတ်သော သူတို့၏ အမူအရာကို
သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခြိမ်းခြောက်
သူတို့နှင့် အတူနေရခြင်းသည် မည်သည့်
အခါမဆို စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ဖြစ်သည်။
မည်သည့်ခေတ်၌မဆို စိတ်ဆင်းရဲစရာ
ဖြစ်သည်။ ခေတ်တိုင်း ခေတ်တိုင်းတွင်
မနှစ်မြို့အပ်သော၊ မလိုလားအပ်သော၊
လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့ မကြည်ဖြူ၊
မနှစ်လိုသော အမူအရာသည် ကံရာဇာ
ငယ်၏ အမူအရာမျိုး ဖြစ်သည်ဟူ၍
'သူတို့ညီနောင်' ကို ဆရာသည် အက်
ဆေးတစ်ပုဒ်အဖြစ် စနစ်တကျ တည်
ဆောက်ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်
ထင်ပါသည်။ ။

မောင်ရင့်မာ၊ကျောင်းကုန်း၊

ပြန်ဆိုရေး

စာပေ

အမှတ် ၁၃၃

လမ်း ၄၀

ကျန်သည်လမ်းနှင့်

မဟာဗန္ဓုလလမ်းကြား

ကျောက်တံတားမြို့နယ်

ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း

၀၁-၃၉၀၂၂၀

စမ်းစမ်းနဲ့

(သာယာဝတီ) ဝေ

ရှိခိုးဦးချ ကန်တော့လိုက်ပါရဲ့

အမှတ် ၃၁၈ ဗေ ၂၀၁၆

စံစီစီစီစီ

ရွှေဝတ္ထုများကို ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

စာရေးဆရာမကြီးစမ်းစမ်းနဲ့ (သာယာဝတီ)

ရေးသားပြီး ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊

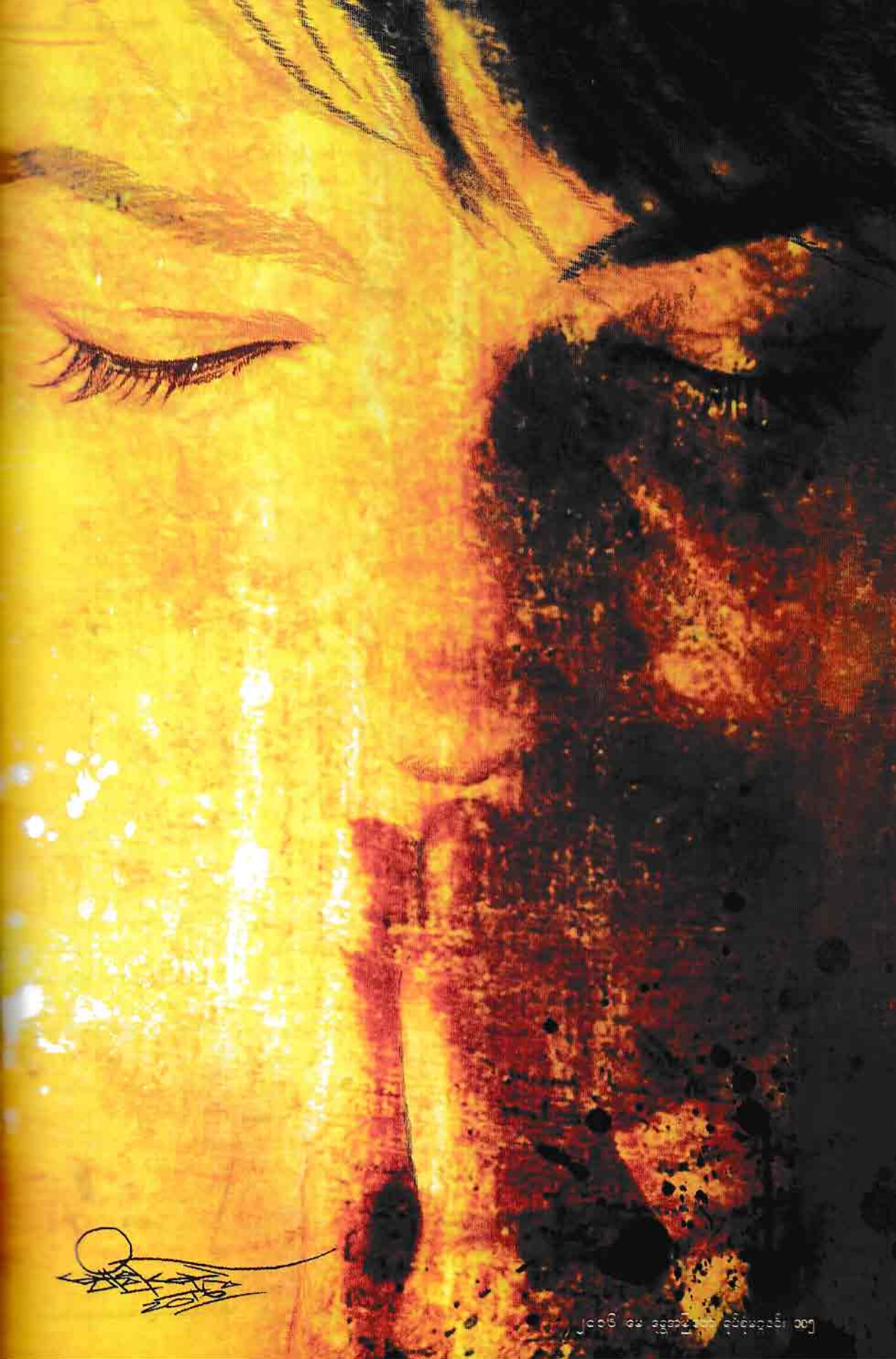
အောက်တိုဘာလထုတ် ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်း၊

အမှတ် (၂၉) တွင်ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည့်

'ရှိခိုးဦးချကန်တော့လိုက်ပါရဲ့'

ဝတ္ထုကို ပြန်လည်ဖော်ပြပါသည်။

ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပြောင်းလဲကျန်ရစ်သော
ရှုခင်းတွေကိုကြည့်ရင်း ငြီးငွေ့လာသည်။
အတူပါလာသော ခရီးဖော်များကို
ခုမှ သတိရ၏။ ကားပြတင်းမှ
အကြည့်ကို သိမ်းရပ်ကာ မျက်နှာကို
တစ်ဖက်သို့ ငဲ့လိုက်သည်။
ဆရာ ဖုန်းသက်ဝေသည်
ကားကူရှင်နောက်မှီတွင်
ခေါင်းတင်ကာ မျက်လွှာများကို
မှေးမှိတ်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို
တိုးတိုးဖွဖွ ရွတ်ဆိုလိုက်ပါ၏။
နှုတ်ခမ်းအဖွင့်အပိတ်ကို
တစ်ဖြုတ်မျှ အကဲခတ်ခြင်းအားဖြင့်
ဓာရဏပရိတ် ဖြစ်မည်ဟု
စုစုထား သိလိုက်သည်။
ကြားရသည့် သတင်းတွေ
ဟုတ်ပုံပါပဲ။ အသက်အရွယ်နှင့်
အတွေ့အကြုံများအရ
ဆရာ ဖုန်းသက်ဝေကား များစွာ
ပြောင်းလဲလျက် ရှိချေပြီ။
မာန်မာနတရားတို့ကိုလည်း
ကာလအတော်ကြာကြာက
ခါချစွန့်ပစ်ထားခဲ့ပုံရသည်။
သိမ်မွေ့ချမ်းငြိမ်းသော
အသွင်အလျာနှင့် အသားတကျ
ရှိနေပြီဖြစ်သော
ဆရာလှုပ်ရှားမှုဟန်ပန်တွေကို
အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်
မြင်တွေ့နေရသည်။
ဟိုစဉ်တုန်းက
ထူးခြားပြောင်မြောက်သော
ဆရာဝတ္ထုရေးဟန်တွေ၊
ပြတ်သားရဲရင့်သော
ဘဝအဘိဓမ္မာတွေကို
တစ်မိမိမို့ သတိရလာ၏။
ခြံ၍ပြောရလျှင် ပျိုရွယ်စဉ်ကာလက
ဆရာ ရေးခဲ့သောဝတ္ထုများမှာ
ရုပ်ဝါဒဘက်သို့တိမ်းညွတ်သည်။
လျှမ်းလျှမ်းတောက်
ကျော်ကြားခဲ့သောကာလမှာ
ဆရာ ဖုန်းသက်ဝေသည်
အစွန်းရောက်လောကအမြင်များကိုပင်
အတိအလင်း ကြွေးကြော်ခဲ့သူ

အောင်
အောင်
အောင်
အောင်
အောင်

ဖြစ်လေသည်။

‘မွေးခြင်းမှတ်တိုင်နဲ့ သေခြင်းမှတ်တိုင်ကြားကာ ကာလကိုပဲ ကျုပ် ယုံတယ်’ဟု ဆရာဝတ္ထုဇာတ်လိုက်များ ပြောလေ့ပြောထရှိခဲ့သော ပရိသတ်ကြိုက် စကားလုံးတစ်လုံးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသည်။

ခုတော့ ဆရာသည် ‘ကံတရား’ကို သက်ဝင်လျက် ရှိပြီ ဖြစ်ကြောင်း မုချ တွေ့နေရလေသည်။

ပရိသတ် အသိန်းအသောင်း၏ ဦးနှောက်နှင့် နှလုံးသားကို ဆရာ ကိုင်လှုပ်ခြယ်လှယ်ခဲ့သော လွန်ခဲ့သော ဆယ်စုနှစ်ကျော် ကာလများတုန်းက စုစုထားလည်း ဆရာစာများ၏ ဩဇာခံ ဆယ်ကျော်သက် စာရူးပေးမကလေး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျောင်းမုန့်ဖိုးကို စု၍ အစာငတ်ခံကာ ဆရာဝတ္ထုတွေ ထွက်သမျှ မလွှတ်တမ်း ဝယ်ဖတ်ခဲ့သူ၊ ဆရာဝတ္ထု ဇာတ်ကောင်များ၏ ‘စကားပြော’များကို သဘောကျ နှလုံးတွေ့လွန်းသဖြင့် မင်နီတွေ ရဲနေအောင်သားပြီး အလွတ်ကျက်မှတ်သားလာခဲ့သူ။

လောကဝတ်၊ မေ့ဝတ် စကားအဖြစ် အထင်အမြင်လျှော့ပါး မခံနိုင်၍သာ ဆရာကို ဖွင့်ဟဝန်ခံဖို့ မရည်စူးမိခဲ့။ သို့သော် အရှိန်အဟုန်ကြီးမားစွာ လွှမ်းမိုးခဲ့သော ဆရာဝတ္ထု အာနိသင်တွေကို စုစုထား သတိမရဘဲ မနေနိုင်။

ယနေ့ အတန်အသင့် နာမည်ရနေသော စုစုထားတို့ မဆိုထားဘိ ထိပ်တန်း အရောင်းရ တွင်ကျယ်သော အများကြိုက် ဝတ္ထုရေးဆရာများပင် ဆရာခေတ်ကောင်းခဲ့ပုံ၊ ဆရာကျော်ကြားခဲ့ပုံ၊ ဆရာဩဇာကြီးမားခဲ့ပုံတွေနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် လှေယာဉ်နှင့် ရက်ကန်းလွန်းနယ် အတိုင်းအဆပမာဏ ကွာခြားလွန်းလှပါသေးသည်။

ဒါတွေ ပြန်ပြောပြလျှင် ဆရာသည် တောက်ပရွန်းမြဲခဲ့သောအတိတ်ကို ပြန်လည်ညွတ်နှိုးကာ ဝီတိဖြစ်လေမည်လား။ သူ့စာဖတ်ပရိသတ် မိန်းကလေးတစ်ဦးက ယနေ့အတန်အသင့် အောင်မြင်သော စာရေးဆရာဖြစ်နေသည့်အတွက် ကျေနပ်အားရနေမည်လား။

ပြီးတော့ အနည်းဆုံး လမ်းခရီးမှာ စကားဝိုင်း စုံပြည်မှု ရသွားနိုင်သည်။ ဒီခရီးစဉ်မှာ စုစုထားလည်း ကြောင်စီစီ ယောင်နန ဖြစ်ချင်၏။ စာပေဟောပြောပွဲအဖွဲ့တို့ ထုံးစံ၊ ရင်းနှီးသူချင်း စုစည်းထွက်လာကြသောအဖွဲ့မျိုး မဟုတ်ချေ။ နယ်ကသူနှစ်သက်ရာ ရွေးချယ်၍ ဖိတ်ခေါ်ခြင်းခံရသူများ စုစည်းခရီးထွက်လာသည့်သဘောသာ ဖြစ်သည်။

‘ခရာအရှေ့’ဟီးနှီးအမြန်ကား၏ ဟိုးရှေ့ဆုံး နံနံပါတ်မှာ သင်းကွဲရောက်နေသော ဆရာ ကိုလင်းပြာသာလျှင် ခေတ်ပြိုင် ဝတ္ထုရေးသူတစ်ဦးအဖြစ် စုစုထားနှင့် မေးထူးခေါ်ပြောရှိခဲ့ဖူးသည်။ ဆရာ ဖုန်းသက်ဝေကတော့ သိကြသည့်အတိုင်း စုစုထားထက် တစ်ခေတ်ကျော်မျှ စောခဲ့သူ။ ခုမှပင် နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့ဖူးမြင်ဖူးရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကားထွက်စက ရှေ့ဆုံးတန်းမှ ဆရာ ကိုလင်းပြာသည်

စုစုထားတို့ရှိရာ လျှောက်လာပြီး ပဋိသန္ဓာရစကား ပြောသေးသည်။

‘မစုစုထား ပျင်းနေပြီလား။ နယူး ကန်ဘိုင်နေရှင်းပေါ့ဗျာ။ ခရီးတစ်လျှောက်လုံး လိုတဲ့အကူအညီရှိရင် ကျွန်တော့်ကို အားမနာတမ်းပြောပါ’

ဟုတ်ကဲ့ရှင်ဟု ပြုံးရွှင်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ တကယ်တော့ များစွာ အကူအညီလည်း မလိုလှပါ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဟောပြောပွဲ စင်မြင့်ပေါ်မှာ သိပ်ပြီး အချိတ်အဆက် မကွာဟဖို့ဘဲ လိုပါတယ်။ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ထမ်းဆောင်ကြရသောကိစ္စသာဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကို မိမိတာဝန်ယူဖို့ပဲ ရှိမည်ထင်သည်။ စာရေးဆရာဆိုသည်မှာ စာရေးရာတွင်ဖြစ်စေ၊ ဟောပြောရာမှာပင်ဖြစ်စေ မိမိ၏သမိုင်းကို မိမိရေးနေကြခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ခရီးသွားရာမှာလည်း အတူတူပါပဲ။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ရင်းနှီးမှုရှိလျှင် ရှိသည့်အလျောက် စကားပြောဖြစ်မည်ပင်။

ဒီခရီးမှာ ဆရာ ဖုန်းသက်ဝေနှင့် စုစုထားက နံတန်းတစ်ခုတွင် နေရာရသည်။ နံချင်းကပ် ထိုင်လာသူ ခရီးသွားဖော်ချင်း အနေနှင့် နည်းနည်းပါးပါး စကားပြောသင့်သည်ကို သိ၏။ သို့သော် ဘာပြောရမည်လဲ။

စောစောက တွေးမိသလို ငယ်ငယ်တုန်းက ဆရာဝတ္ထုတွေ မလွှတ်တမ်း ဝယ်ဖတ်ခဲ့တာတွေ၊ ဆရာ အဆိုအမိန့်တွေကို မင်နီသားပြီး အလွတ်ကျက်ခဲ့တာတွေလည်း မပြောချင်။ ပြောချင်သည်က...။

‘ဒီတစ်ခါ မင်း ဘာပြောမှာလဲ’

ဟောပြောပွဲထွက်ခါနီးတိုင်း မေးနေကျ မေးခွန်းကို ခင်ပွန်းသည်က မေးခဲ့လေသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင်...

‘အို... ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ ကိုရဲ့။ ဟိုမှာ ဘယ်လို ပရိသတ်မျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှန်းမှ မသိတာ။ ဟိုရောက်မှ အဆင်ပြေသလို ကြည့်ကျက် ပြောရဆိုရမှာပေါ့’

မရောသော အဖြေကို ပြီးစလွယ် ဖြေခဲ့မြဲ ဖြစ်သည်။

ဟုတ်သည်။ စာပေဟောပြောပွဲတို့၏ ‘အထာ’ကို နားမလည်မီကတော့ ပြောဖို့ ဟောဖို့ အကြောင်းအရာကို ပြင်ဆင်ထားလေ့ရှိသည်။ အကြောင်းအရာ မထပ်ရေး၊ ဦးတည်ချက် ပီပြင်ရေး စသည်ဖြင့် ခေါင်းခြောက်အောင် အပင်ပန်းခံခဲ့ရသည်။ သို့သော် တကယ့်တကယ် ပရိသတ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့ ပြောသည့် အကြောင်းအရာနှင့် ပရိသတ် အဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်တတ်လေသည်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်ချင်မောချင်သော ပရိသတ်ကို စာပေအတွေးအခေါ်တွေ ပြောမိလျှင် စင်ပေါ်က ဘယ်လိုပြန်ဆင်းမှန်း မသိတော့အောင် ‘ကြောင်’ရတတ်သည်။ စာပေခံယူချက်အပြည့်ဖြင့် အလေးအနက် ဖိတ်ကြားတတ်သော ပွဲမျိုးမှာ ပေါ့ရွတ်ရွတ် ပြောမိလျှင်လည်း အရှိအသေ လျှော့ပါးနိုင်သည်။

အတွေ့အကြုံများလာတော့ ပရိသတ်အများလည်း စိတ်
ငင်စားအောင်၊ စာပေခံယူချက်ကိုလည်း အထိပါးမခံရအောင်
သွက်သွက်လက်လက်ရှိမည့် အကြောင်းအရာကလေးတွေ
စုဆောင်းထားရသည်။ အကဲမရသော ပရိသတ်နှင့် ဆုံလျှင်
သွက်သွက်လက်လက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကလေးတွေ ခပ်များ
များ ကြားညှပ်ပေးရလေသည်။ သို့ကြောင့် ဟောပြောချက်တွေ
မှာ အပန်တလဲလဲ ထပ်ချင်လျှင်လည်း ထပ်စေတော့။ မီးစင်
ကြည့်က၊ တတ်သော အကျင့်ဖြင့် စုစုထား အသားကျခဲ့သည်
မှာ ကြာပြီ။

ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ပွန်းသည် မေးသည့် မေးခွန်းမှာ
ခါတိုင်းနှင့် မတူဟု စုစုထား သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်
ခါတိုင်းလို မရေမရာ အဖြေမပေးတော့ဘဲ ခဏ စဉ်းစားနေ
လိုက်သည်။

‘ဘာပဲပြောပြော မင်းပြောရင် ဝတ္ထုတွေရဲ့ ဩဇာ
အကြောင်းက ပါဠိမှာပဲ မဟုတ်လား’

ဒီမေးခွန်းကိုတော့ စဉ်းစားနေစရာ မလိုပါ။ အလွယ်
တကူ ခေါင်းညိတ်ရသည်။

‘အေးလေ၊ ဆရာ ဦးဖုန်းသက်ဝေ ပါနေတယ်။ မင်းက
စကားများများပြောရင် ‘လွတ်’ ချင်တတ်လို့ သတိပေးတာ။
ဝတ္ထုတွေကို ဥပမာပေးတဲ့နေရာ၊ ကောက်ချက်ဆွဲပြတဲ့ နေရာ
တွေမှာ ပုဂ္ဂလိကမိမိ မပါစေနဲ့။ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ ပြောပါကွာ။
အတူတူ ခရီးသွားကြတဲ့အခါ လူကြီးစိတ် ကသိကအောက်ဖြစ်
အောင် ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့’

ဒါမျိုးတော့ ဘယ်အခါမှ မဖြစ်စေရပါဘူးဟု စုစုထား
မိမိဘာသာ ခိုင်လုံနေသည်။

သို့သော် စကားများများ ပြောလျှင် လွတ်ချင်တယ်ဟု
ခင်ပွန်းသည်က စိတ်မချမြဲ ရှိလေသည်။ ရင်းနှီးသော ဆရာ
ဦးအချိန်ကလည်း ဟောပြောပွဲပြောရင် သိပ်ပြီး စိတ်လိုက်မခံ
မဖြစ်စေနဲ့ဟု သတိပေးကြဖူးသည်။

‘ဟဲ့...မိစုထားရဲ့၊ ညည်းကလည်း ဝတ္ထုရေးနေတဲ့လူ၊
ဆတ်ပြိုင်စာပေလောကကို သိပ်မဝေဖန်နဲ့ဟာ။ စေတနာကို
ထင်လို့ကုန်ရင် မကောင်းဘူး။ ညည်း ပြောချင်တာရှိရင်
ငါတို့ပြော၊ ငါတို့ပြောပေးမယ်။ ငါတို့ပြောရမယ့် စကားတွေကို
ညည်း ဝင်မပြောနဲ့။ ဝတ္ထုရေးဆရာဆိုတာ လူချစ်အောင် မနေ
နဲ့ဘူး ဆိုရင်တောင် အမှန်းမခံချင်ပါနဲ့ဟာ။ အမှန်းခံလက်စနဲ့
ဆိုသလိုတွေ ခံစမ်းပါရစေ’

ဝတ္ထုရေးဆရာဆိုတာ အမှန်းမခံရဘူး ဆိုပါလားဟု အဲဒီ
အခါမှ စုစုထား နားလည်ရသည်။ ထို့ထက် ‘စေတနာကို
ထင်လို့နိုင်တယ်’ ဆိုသော သတိစကားကို ပိုပြီးသတိထား
ရသည်။ ထိုအချိန်ကစပြီး စုစုထားသည် မတော်တရော်
သဖြင့် ‘ထောက်’ ချင်သော၊ ထော့ချင် သရော်ချင်သော
အတတ်စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုးနှိမ်ခဲ့ပါ၏။

သို့သော် ဆရာကြီးတွေ ပြောသလို လူချစ်အောင်တော့

သိပ်ပြီး ကြိုးစားဖို့ မလိုဟု ယူဆမြဲရှိသည်။ စာရေးဆရာ
ဆိုသည်မှာ အခြားသော အနုပညာသည်များနှင့် မတူ။ ဖျော်ဖြေ
ရုံသက်သက် မဟုတ်။ စိတ်ဓာတ်အရ၊ အတွေးအခေါ်အရ
ထူးခြားမှု ရှိသင့်သည် ထင်၏။ အမှန်တရားကို ဖြတ်နိုးသည့်
ပဋိသန္ဓေစိတ် မူချ ရှိလာရမည်။ ဒီအတွက်နှင့်ပင် လူတိုင်း
သည် မိတ်ဆွေဖြစ်နိုင်မည် မထင်။ ရန်သူဆိုတာလည်း မလွဲ
မသွေ ရှိရမည်။

မှန်းသူ မရှိအောင်၊ အများချစ်အောင် ဥဿာဟပြုမည်ဆို
လျှင် အဲဒီအလုပ်မျိုးလောက် ပေါတောတော ကြောင်တောင်
တောင်နိုင်တာမျိုး ရှိမည်မဟုတ်ဟု စုစုထားက ခပ်ရွှန်းရွှန်း
တွေးနေမိသည်။

ဘာပဲပြောပြော ရေးရာမှာဖြစ်စေ၊ ပြောရာမှာဖြစ်စေ
တရားမျှတစွာ ရှုမြင်ဆင်ခြင်နိုင်ဖို့ပဲ လိုမည်ထင်ပါသည်။

ဒီတော့ ဘယ်နေရာမှာဖြစ်စေ၊ ဘယ်အခါမှာဖြစ်စေ
စာရေးခြင်း၊ ဟောပြောခြင်း၊ ဆွေးနွေးခြင်း ကိစ္စရပ်များ
အတွက် စုစုထား ပင်ပန်းလိမ့်မည်မဟုတ်။

ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုရယ်ဟု ခင်ပွန်းသည် စိတ်ချအောင် နှုတ်
ကတိပေးခဲ့သည်။

သို့သော် ပြောတော့ ပြောရဦးမည်။

ဝတ္ထုများ၏ ကောင်းသော အာနိသင်၊ ဆိုးသော အာနိသင်
ကို ပေါ်တင်ကြီး ခွဲပြောပြ၍ မသင့်ဟု ခံယူပြီးဖြစ်သည်။

စာဖတ်တတ်စ အရွယ်ကစ၍ ဖတ်ခဲ့သော စုန်း၊ ကဝေ၊
တစ္ဆေသရဲ ဝတ္ထုများကြောင့် ကြောက်စိတ် လွှမ်းကဲခဲ့ရုံတွေ
စ၊ ပြောသည်။ လျှို့ဝှက်နှင့် စုံထောက်ဝတ္ထုတွေကြောင့် အတွေး
အခေါ် ထက်သန်ခဲ့ရုံတွေ၊ အတွေး ‘ခေါင်’ ခဲ့ ‘ကြောင်’ ခဲ့ရုံတွေ
ဆက်ပြောတော့ ပရိသတ်ကို ဆုပ်ပမ်း၍ရပြီ။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ရောက်ပြန်တော့ ထုံးစံအတိုင်း
ရင်ကလေး မခန့်တခန့် ရှိလာတဲ့အခါ အဖုံးလှလှ၊ စကားလုံး
လှလှနဲ့ အချစ်ဝတ္ထုကလေးတွေကို ငြိတွယ်မိပြန်ပါတယ်။
ဝတ္ထုတွေထဲက ဇာတ်လိုက်ကောင်မလေးတွေ နေရာမှာ
ကိုယ်ချည်း ရောက်ရောက်နေတော့တယ်။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း
အကျဉ်းကလေး တစ်ခုတလေ ပြောရင်း ဖတ်သူကိုယ်တိုင်
ဝတ္ထုထဲ ရောက်သွားတတ်သည့်အကြောင်း ကာလပေါ်
လူငယ်စကားလုံးများ သုံးနှုန်း၍ ပြောတော့ ပရိသတ်ကို
ကိုင်းလှုပ်၍ ရလာလေသည်။

ဒီနောက်တော့ စာဖတ်သူ လူငယ်တွေ အဖွဲ့ငြိဆုံး ဝတ္ထု
အမျိုးအစား။ ထိုဝတ္ထုတွေထဲက ဇာတ်ကောင်စရိုက်တွေ၊ အဆို
အမိန့်တွေ၏ ဩဇာကြောင့် လူငယ်များ စိတ်ဓာတ်ပြောင်းလဲ
မှု ဖြစ်ရပုံ။

ဒီနေရာမှာ မိမိ၏ စံစားမှု၊ မိမိ၏ အတွေ့အကြုံကို မပြော
၍ မဖြစ်တော့ပြီ။ ‘အရက်သာ သစ္စာရှိသည်’ ဆိုသည့် စကား
လုံး တစ်လုံး၏ ဩဇာကြောင့် ယနေ့ ယစ်ထုတ်ကြီးဘဝဖြင့်

ဘဝပျက်နေကြသော ငယ်စဉ်က စာဖတ်ဖော် ဝါသနာတူ သူငယ်ချင်းများအကြောင်း။

‘တက္ကသိုလ်က ဘီအေဘွဲ့ဆိုတာ အလကား။ ကျောင်း သင် ပညာဟာ ကြက်ထူရွေး စကားသင်သလောက် အဓိပ္ပာယ် ရှိတယ်။ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လောကဓံကို ရင် ဆိုင်ရုန်းကန်နိုင်မှ အနှစ်သာရရှိတဲ့ဘဝဖြစ်တယ်။ ဂေါ်ကီဟာ ဘွဲ့မရပါဘူး။ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ထက် လမ်းဘေးဘဝတက္ကသိုလ် က တုံးပေကတ်သတ် ဒီဂရီကို တန်ဖိုးထားတယ်’

ဒီစကားလုံးတွေ အလွတ်ကျက်ပြီး စာသင်ခန်းမှ စွန့်ခွာ သွားသည့် ကျောင်းနေပက် သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း။

မိန်းမပျက်မကလေးတစ်ယောက်ကို သစ္စာရှင်မလေးဟု အမွှမ်းတင် ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကြောင့် မိမိကိုယ်ကို ကယ်တင်ရှင် လူစွမ်းကောင်းဟု ယုံမှတ်ကာ မိန်းမပျက်တွေနှင့် လက်ထပ်ပြီး အိမ်ထောင်ရေးလည်း ပြိုကွဲ၊ ဘဝလည်း ပျက် ကုန်ကြသော စာပေဝါသနာရှင် မိတ်ဆွေများအကြောင်း။

နောက်သို့ လုံးဝလှည့်မကြည့်စတမ်း ပြောဟောလိုက်ပြီး မိန်းကလေးတို့၏ဂုဏ်အင်္ဂါနှင့် လူသားတို့၏စွဲသတ္တိကို ဖော် ကျူးသော ဝတ္ထုတွေကို ဆက်ပြောပြသည်။

‘အကျဉ်းအကျပ်ကျတဲ့အခါမှာ တစ်ပွဲတိုး ဖြတ်လမ်း နည်းနဲ့ထွက်ပေါက်ရာတတ်တဲ့နည်းလမ်းကို မညွှန်ပြမိဖို့ ကျွန်မ အမြဲသတိထားပါတယ်။ စိတ်ရှည်ရှည်၊ ခွဲ၊ ဝီရိယနဲ့ ရုန်းကန် ဖြေရှင်းရင် ဘယ်လိုအကျပ်အတည်းမျိုးကပ်ဖြစ်ဖြစ် လွတ် လမ်းရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ယုံကြည်လို့ပါပဲ။ အဲဒီယုံကြည် စိတ်ကို ဖွံ့ဖြိုးစေခဲ့တဲ့ဝတ္ထုတွေကတော့ နုနု တင်ပြခဲ့တဲ့ ကျွန်မ ကျော်မမလေးရဲ့ ‘သူမ’တို့၊ ‘စိတ်’တို့၊ ‘ရော်ဘင်ဆင် ခရီးဆိုး’ တို့၊ ‘ကော့အာ့စ် မွန်တီခရစ်စတို’တို့ စတဲ့ ဝတ္ထုတွေပါပဲ။ ကျွန်မ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ဘဝစယောင်းလမ်းမှာလည်း အဲသလို စွဲမာနတင်းပြီး ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာမျိုး ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အတွေ့အကြုံနဲ့ အသိအမြင်အရ ကျွန်မ ဝတ္ထုတွေရေးတဲ့အခါမှာ စကားလွန်၊ တရားကျွမ်းဖြစ်ဖို့ ဆင်ခြင်ပါတယ်။ သို့သော် လည်း ရင်ကျက်မှုပါးလျားတဲ့ အသက်အရွယ်မှာ တစ်စုံတစ် ရာ အမှားအယွင်း အကျအပေါက် ပါဝင်သွားမယ်ဆိုရင် ခရီး မလွန်ခင် အချိန်မီ အားမနာစတမ်း ဝေဖန်ဆုံးမပါ။ ထောက်ပြ ကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံရင်း...’

နိဂုံးစကားကို ပြောပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ ပေါသွားသလို ခံစားရသည်။

စင်မြင့်ပေါ်ရှိ မိမိနေရာသို့ ပြန်လျှောက်လာတော့ ဆရာ ဖုန်းသက်ဝေက လိမ္မော်ရည်ပုလင်းကို ဆီး၍ ကမ်းလေသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ထားထားစု’

သူသည် စုစုထား နာမည်ကိုပင် ကောင်းစွာ မကျွက်မိ။ ခေတ်နှင့် အတော်ကြီး အဆက်ပြတ်နေပြီဖြစ်သော ဆရာကို အားနာစွာ ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

‘မင်းပြောသွားတဲ့ ကိစ္စအားလုံးဟာ ဆရာလက်ချက်ပါ။

ဝန်ခံပါတယ်။ ဆရာလည်း ရင်းနှီးတဲ့ အပေါင်းအသင်းတစ် နဲ့ ဒီကိစ္စတွေ မကြာခဏ ပြောနေမိပါတယ်။ ထားထားစုနေ ဆရာတို့ကတော့ စာမရေးဖြစ်တာလည်းကြာပြီ။ ဟောပြောပွဲ ဆိုတာလည်း အင်မတန် လိုက်ခံပါတယ်။ စာပေလောကနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သလောက် ဆိုပါတော့ကွယ်။ ဆရာ မင်းတို့အရွယ်က မှားခဲ့တဲ့အမှားကို မင်းတို့ ခုအရွယ်မှာ မြင် တယ်ဆိုတာ ဝမ်းသာစရာပဲ။ မင်းပြောသွားတာတွေ ဆရာ လက်ခံပါတယ်။ ပြီးတော့ မင်းကိုယ်မင်းဆင်ခြင်တဲ့အကြောင်း ကလေးတွေပြောတာ ဆရာ ယုံပါတယ်။ ဆက်ပြီး ထိန်းသိမ်း သွားနိုင်ပါစေကွယ်’

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ ဟု လိုက်လိုက်လို့လဲ ပြော ရင်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မျက်ရည်လည်လာသည်။

ဆရာ၏ ပြုရော်မပြုသော မျက်ခုံးမွှေးများနှင့် ဆန့်ကျင် ဘက် မျက်လုံးတောက်တောက်များ ပြုံးပြက်လာသည်ကို သတိထားမိ၏။

‘နောက် ထားထားစု အခွင့်ကြုံတဲ့အခါ စာပေဟောပြော ပွဲတွေ ဆရာကို ခေါ်ပါ။ အဲဒီအကြောင်းတွေ ပရိသတ်ရှေ့မှာ ဆရာ ဝန်ခံချင်လွန်းလို့၊ လူငယ်တွေကို ထပ်မမှားရအောင် သတိပေးချင်လွန်းလို့ပါ။ ပြီးတော့ ဆရာ ဒီအကြောင်း ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးဦးမယ်။ ရေးဖို့တာဝန် ရှိကိုရှိတယ်။ သမီး ကျွန်ုပ်မယ် မဟုတ်လားဟင်’

‘ဟာ... ဆရာကို မကျေနပ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာ ရယ်’ဟု ပျာပျာသလဲ ဖြေရှင်းရင်း မျက်ရည်တစ်ပေါက်နှစ် ပေါက် ကျလာသည်ကို တားဆီးမရတော့။

ဟောပြောပွဲ အစီအစဉ်ပြီး၍ ပရိသတ် ရုတ်ရုတ်သံသံ ပြန်စမှာ စင်ပေါ်က မဆင်းရမီပင် ကြမ်းပေါ်ထိုင်ချပြီး ဆရာ ကို ဦးချကန်တော့မိသည်။ ဝန်ခံရသောသတ္တိနှင့် တာဝန်သိ သော ဂုဏ်သိက္ခာတရားတို့အတွက် ဆရာသည် ရှိခိုးဦးချ ကန်တော့ထိုက်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

အနားသို့ရောက်လာသော ဟောပြောပွဲ ကျင်းပရေး ကော် မတီဝင် လူကြီးများက ကြောင်တက်တက်ကြည့်နေကြသည်။ ဆရာ ကိုလင်းပြာက ရယ်ရွန်းဖတ်ရွန်းဖြင့်...

‘ဘုန်းကြီးခေါင်း ခေါက်ပြီးလို့ ကန်တော့နေတာမျိုး’

‘အို... မဟုတ်ပါဘူး’ဟု ရုတ်ခြည်း ငြင်းဆိုလိုက်ပြီး ဆရာ ဖုန်းသက်ဝေကို လေးလေးစားစားကြည့်ကာ-

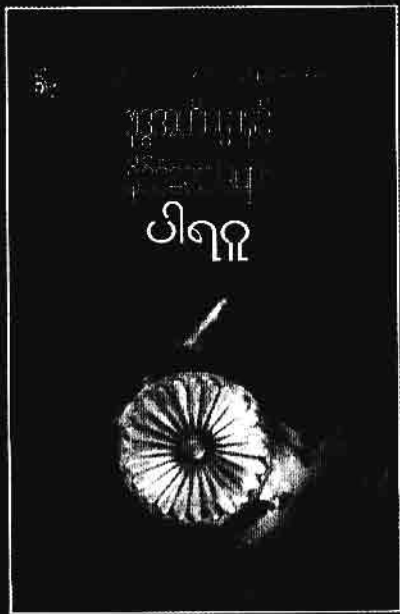
‘စုစုထားဟာ ပြောပြီးသား စကားအတွက် နောင်တမရ ပါဘူး။ ဆရာ နားလည်မှာပါနော်။ တကယ့်ကို ရှိသေလို့ပါ။ တကယ့်ကို ရှိခိုးဦးချ ကန်တော့နေတာပါ ဆရာ’

စာရေးကောင်းသလောက် စကားကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြောတတ်လှေရှိဟန် မတူသော ဆရာသည် ကြည်စင်ဝင်းပစ္စာ ပြုံးလျက်ရှိလေ၏။

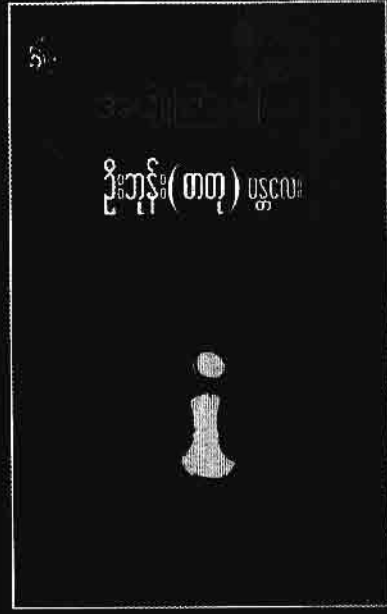
စမ်းစမ်းနဲ့သာယာဝဝ

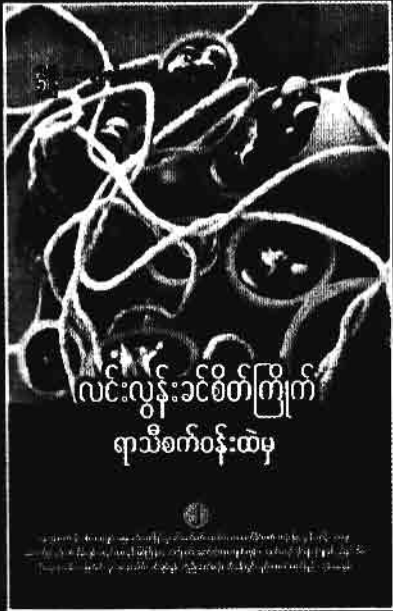
လင်းလွန်းခင်စာပေ

၄၄၀၀ ကျပ်

၃၅၀၀ ကျပ်

၃၀၀၀ ကျပ်

၃၅၀၀ ကျပ်

ထွက်ပြ

မြန်မာ့ရေး-လင်းလွန်းခင်စာပေ

ကန်ပန်းခြံချေး၊ တိုက် (D)၊ ပထမထပ်(လယ်)၊ လိပ်ကန်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မုန်း-၀၉ ၂၂၀ ၁၇၃၀၊ ၀၉ ၄၂၁ ၇၁၉၇၁၂

ဧပြီလ ၃ ရက် ညက ကျင်းပပြီးစီးခဲ့တဲ့ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ထူးချွန်ဆုချီးမြှင့်ပွဲမှာ
 ၂၀၁၄၊ ၂၀၁၅ ခုနှစ်များအတွက် အကယ်ဒမီဆုများ ရရှိခဲ့ကြတဲ့ ထူးချွန်ဆုရှင် ၁၈ ဦးကို
 မြန်မာနိုင်ငံ ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးက ဦးဆောင်မှုနဲ့ ထပ်ဆင့်ဂုဏ်ပြုတဲ့အစီအစဉ်ကို
 ဧပြီလ ၅ ရက် ည ၆ နာရီခွဲအချိန် ရန်ကုန်မြို့၊ မြရိပ်ညို ရွှင်ရယ်မြက်ခင်းပြင်မှာ
 ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။ ဂုဏ်ပြုပွဲအခမ်းအနားမှာ မြန်မာနိုင်ငံ ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌ
 ဦးလူမင်းက ဒီနေ့ညပွဲကတော့ ထပ်ဆင့်ဂုဏ်ပြုခြင်းနဲ့ ပံ့ပိုးကူညီပေးကြသူများကို
 ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ ညစာနဲ့ တည်ခင်းဧည့်ခံတဲ့ အခမ်းအနားပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
 ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ပင်ပန်းခဲ့သူတွေကို
 ဂုဏ်ပြုပေးတဲ့ အခမ်းအနားဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ညစာစားပွဲက
 စာနယ်ဇင်းရှင်းလင်းပွဲအသွင်ဆောင်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်အနေနဲ့ မြင်မိပါတယ်။
 ဒါကလည်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့အကယ်ဒမီပေးပွဲပြီးတိုင်း

ထွက်ပေါ်လာတဲ့
 ဝေဖန်မှုတွေအပေါ်မှာ
 ဖြေရှင်းသင့်တာတွေကို
 ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့
 ဖြေရှင်းရခြင်း
 ဖြစ်ပါတယ်။
 ကျွန်တော်တို့က
 အချိန်နှုန်းနည်းနည်း
 တကယ်တော့အခက်အခဲ
 အကျင်အကျပ်ကြုံရမှာ
 ပျော်မို့ရယ်အတွက်
 မှီခိုခံရတဲ့အတွက်
 ရှိပါတယ်လို့လည်း
 ဒါကြောင့်
 တစ်စုံတစ်ရာ
 တစ်ယောက်ယောက်
 လိုအပ်တာ ရှိနေရင်
 တောင်းဆိုပါလိမ့်။
 ကျွန်တော်တို့
 ရုပ်ရှင် အစည်းအရုံးအနေနဲ့
 ဂုဏ်သိက္ခာတရားတွေ၊
 ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို
 ယုံကြည်ပြီးပေးတဲ့
 ဖွဲ့စည်းရေးလိုက်ပြီး

အကယ်ဒမီပေးပွဲကတော့ မြန်မာနိုင်ငံ ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးမှ

အပီအမီဂုဏ်ပြုပွဲ

လင်းနိုင်ဦး

မိမိ၏အကဲဖြတ်ချက်များ
 အဖွဲ့အစည်းများအတွက်
 အစည်းအရုံးများ
 ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တဲ့ ကျွန်ုပ်တို့
 အခြေခံအုတ်
 တာဝန်ယူကြောင်း
 ပြောလိုပါတယ်။
 ကျွန်ုပ်တို့တို့
 ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးက
 အကူအညီတောင်းလို့
 ဒီလိုအကဲဖြတ်ရတာတွေကို
 အနာဂါဒရှင်တွေက
 တကယ်တော့
 အကဲဖြတ်ရေးကော်မတီအဖွဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊
 လူမှုရေးတရားတရားကိစ္စ
 အကဲဖြတ်ရေးကော်မတီ
 ဟုကြည့်တယ်လို့
 ပြောပါရစေလို့
 ပြောကြားပြီး
 ကျေးဇူးတင်ဆိုက်သူများကို
 ကျေးဇူးစကားဆိုခဲ့ပါတယ်။

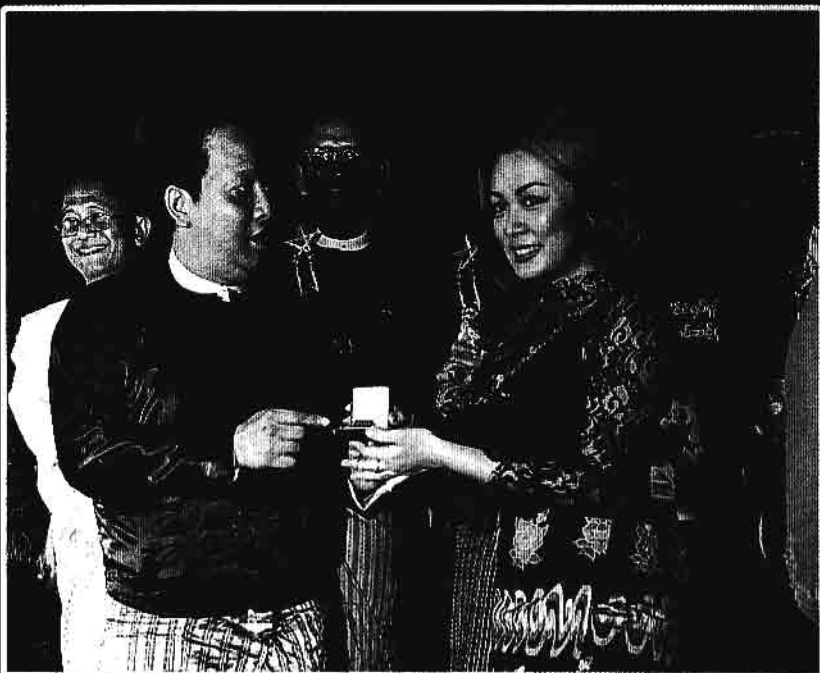

အနုပညာဆည်းဆာရုံအတွက်
အကယ်ဒမီဆုရှင်များထံမှ
အလှူခံခဲ့ရာ ငွေကျပ် ၁၉၇
၁၁၀၀ ရရှိခဲ့တဲ့အတွက်
မြန်မာနိုင်ငံ ရုပ်ရှင်အစည်း
အရုံး ဥက္ကဋ္ဌ ဦးလူမင်းထံ လွှဲ
ပြောင်းပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်။

နောက်ထပ် ဝမ်းသာ
နေရာ တွေ့မြင်ခဲ့ရတာကတော့
ဒါရိုက်တာ ဝိုင်းက ကျွန်မက
နှင်းဆီပါမောင် ဇာတ်ကားကို
ဘောင်ရိုက်ကူးစဉ်ကတည်းက
မွေးဖွေး အကယ်ဒမီဆုရင်
ဆွတ်ကျပ်သား ချီးမြှင့်ပေး
မယ်လို့ ကတိရှိထားတဲ့
အတိုင်း ထပ်ဆင့် ရက်ပြုပွဲ
လှည်းပရင်း အမှတ်တရ
ပေါင်းဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ အစီ
အစဉ်မှာ သူ ရရှိထားတဲ့
မြန်မာ့ဩဘာက ပုံရိုး ချီးမြှင့်
တဲ့ ဆွတ်ကျပ်သားကို ဖွေး
မွေးအတွက် စင်မြင့်ထက်မှာ
ပေးအပ်ခဲ့တာ အားလုံးဝမ်း
သာစရာဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ■

လင်းနိုင်ဦး

ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဖက် ဖြစ်
 မှုကို ပြန်လည်
 စစ်ဆေးကြည့်ရအောင်။
 နှစ်ဖက် သဘောတူ
 သော အခြေအနေအထား
 ပေါ်မှ ပြန်လည် စစ်ဆေး
 ကြည့်ရအောင်။
 နှစ်ဖက် သဘောတူ
 သော အခြေအနေအထား
 ပေါ်မှ ပြန်လည် စစ်ဆေး
 ကြည့်ရအောင်။
 နှစ်ဖက် သဘောတူ
 သော အခြေအနေအထား
 ပေါ်မှ ပြန်လည် စစ်ဆေး
 ကြည့်ရအောင်။

မအူကန်(ရွှေ)

အတ္တရောင်ပြန်

ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဖက်
 သဘောတူ သော အခြေအနေအထား
 ပေါ်မှ ပြန်လည် စစ်ဆေး
 ကြည့်ရအောင်။
 နှစ်ဖက် သဘောတူ
 သော အခြေအနေအထား
 ပေါ်မှ ပြန်လည် စစ်ဆေး
 ကြည့်ရအောင်။
 နှစ်ဖက် သဘောတူ
 သော အခြေအနေအထား
 ပေါ်မှ ပြန်လည် စစ်ဆေး
 ကြည့်ရအောင်။
 နှစ်ဖက် သဘောတူ
 သော အခြေအနေအထား
 ပေါ်မှ ပြန်လည် စစ်ဆေး
 ကြည့်ရအောင်။
 နှစ်ဖက် သဘောတူ
 သော အခြေအနေအထား
 ပေါ်မှ ပြန်လည် စစ်ဆေး
 ကြည့်ရအောင်။

မေးတင်မည်။
 မှုကို ပြန်လည်
 စစ်ဆေးကြည့်ရအောင်။
 နှစ်ဖက် သဘောတူ
 သော အခြေအနေအထား
 ပေါ်မှ ပြန်လည် စစ်ဆေး
 ကြည့်ရအောင်။
 နှစ်ဖက် သဘောတူ
 သော အခြေအနေအထား
 ပေါ်မှ ပြန်လည် စစ်ဆေး
 ကြည့်ရအောင်။
 နှစ်ဖက် သဘောတူ
 သော အခြေအနေအထား
 ပေါ်မှ ပြန်လည် စစ်ဆေး
 ကြည့်ရအောင်။

အမှုတွင် အဖေ၏ ငှက်ပျော
တို့က မပါမပြီးဖြစ်လေရာ
ငှက်ပျောစိုက်ခင်းသည် သူတို့
မိသားစုအတွက် ထောက်ကူ
ဝင်ငွေ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဟိုးယခင်ကကဲ့သို့ပင်
ငှက်ပျောတောကား စိမ်းစို
လျက်။ သို့သော် အဖေ မရှိ
တော့ မှောင်ခိုလုပ်ငန်း မရှိ
တော့။ စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးခဲ့လေ
သည့် ရွာအရပ်ကား ညှိုး
ခြောက်ခြင်းသို့ ပြောင်းလဲခဲ့
ပြီ။ မှောင်ခိုအမှု၏ လောင်း
ရိပ်အောက်၌ စိမ်းလန်းခဲ့သည့်
ရွာကလေးသည် အသွင်ပြောင်း
ညှိုးချိုးခဲ့ပြီ။ ရွာကလေးကား
တစ်ရပ်တစ်ရွာဆီသို့ ပြောင်း
ရွှေ့သူများ၏နေရာတွင် အသစ်
ဝင်လာသည့် သူစိမ်းများဖြင့်
စိမ်းသက်သည့် အသွင်ဆောင်
နေခဲ့ပါပြီ။

ယခင်က မှောင်ခို
ပစ္စည်း သိုလှောင်လက်ခံရာ
ဂိုဒေါင်များသဖွယ်ဖြစ်သော
ခြေတံရှည်အိမ်များ မရှိတော့။
ထိုအိမ်များနေရာတွင် တစ်
ထပ်တိုက်ပုလေးများ ရောက်
နေပြီ။ မြို့ကြီးမှ မြေများကို
ရောင်း၍ ပြောင်းလာကြသူ
များဟု ဦးလေးက ရည်ညွှန်း
သည်။ မျက်နှာစာတန်းက
ရွာနေပြည်ထိုင်အချို့ နောက်
ဘက်ဆီသို့ ရောက်ကုန်သည်။
မှောင်ခိုရောင်ဖြင့် ဖိုလက်
တောက်ပြောင်ခဲ့သူတို့ကား
ယခု စက်မှုဇုန်မှာ၊ လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်များမှာ၊ ဂေါက်ကွင်း
မှာ၊ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း
ခွင်များမှာ နေ့စားသမားတွေ
ဖြစ်ကုန်ခဲ့ပြီ။ နောက်ရောက်
လာသည့် လူစိမ်းများကလည်း
ရောင်းချလာသည့် မြေပိုးများ
ကျစ်ကျစ်ပါဆုပ်ထားသော

ဟောမိညောင်ပင်
အောက်မှ
နောက်ဘက်သို့
လှည့်ကြည့်လျှင်
ဖြူသော
ရွှေသော
အာနန္ဒာပုံ
ဝေတီကို
ဖူးမြင်ရသည်
ဝေတီ၏
ဟိုးအဝေး
နောက်ခံတွင်ကား
ပြာမှိုင်းသော
တောင်စဉ်
တောင်တန်းများ
တသုန်သုန်
တိုက်ခတ်နေသော
ပေပြည်တွင်
သာသနာ
အလံတော်သည်
တလူလူ
လွင့်လျက်

အလုပ်မဲ့ လူတန်းစားဟု ဆို
လေရာ ရပ်ရွာကြီးတစ်ခုလုံး
ခြောက်ခန်းနေတာ သိပ်မဆန်း
လှ။

မှောင်စပြုသည့် ညနေ
ရီတွင် ရွာလယ်လမ်းတစ်
လျှောက် သီဟောင်းကျွမ်း
ဟောင်းတို့ကို နှုတ်ဆက်ဖြစ်
ပါသည်။ သူ့ကိုမြင်လျှင်
အဖေကို တ၊၍ ငိုသူက ငို
သည်။ ဟိုးယခင်အခြေအနေ
ကို သတိရသူတို့က သတိရ
ကြသည်။ အတိတ်နှင့်ဖျော်
စပ်သော စကားစ၊ မြည်တို့က
ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက်နှယ်။

၂။
ခရီးပန်းလာခဲ့သော်
ငြား နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပင်
အိပ်ပျော်ခဲ့ပါသည်။ မြူနှင့်
နှင်း မသဲကွဲသည့် တောင်ပေါ်
ဒေသ၏ဆောင်းနှောင်းမနက်
သည် ချမ်းမြမြဖြင့် အရသာ
ထူးလှချေ၏။ သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ပြောခဲ့သော
‘မင်းတို့တောင်ပေါ်က တစ်
မြို့လုံး အဲကွန်းလွှတ်ထားတာ
ကိုး’ ဆိုသည့် နောက်ပြောင်
စကားကို အမှတ်ရရင်း ကိုယ်
လက်သန့်စင်အမှုကို မြန်မြန်
ထက်ထက် လုပ်ရသည်။ ရေ
၏ အအေးဓာတ်သည် အရေ
ပြားကို ထိုးဖောက်ကာ ချမ်း
စိမ့်စ၊ ပြုလာခဲ့သည်။ ကြက်
သီးဖုကလေးများ ထ၊လာလျှင်
ကား အနွေးထည်ကို လက်
လှမ်းမီပြီ။

ဖွေးဖွေးဖြူသော အရှေ့
ဘက် ကောင်းကင်တွင် နေ
သည် အရောင်တောက်စပြု
ပြီ။ လူတစ်ရပ်ကျော် မြင့်
သော ဘူးစင်အောက် စားပွဲ
တွင် အငွေ့ထောင်းထောင်း
ထ၊နေသော ကောက်ညှင်း
ပေါင်း၊ အကြော်နံ့နှင့် ကော်ဖီ
မစ်ထုပ်များ။

‘ကဲ သားငယ်ရေ အဝ
စားနော် ကော်ဖီက မင်း
ကြိုက်တာ သောက်ရအောင်
ဒေါ်လေး ဖျော်မထားဘူး၊
မင်းဦးလေးတော့ ဆရာတော်
ရောက် မရောက် သွားကြည့်
လေရဲ့။ ဆရာတော်က
မန္တလေး ကြွသွားတာ ၅ ရက်
လောက်ရှိပြီ’

‘ဒေါ်လေး စေတီက
သပ္ပာယ်လိုက်တာ လက်ရာ
လည်း အချိုးကျတယ်နော်၊
မြန်လည်းမြန်တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့

နှစ် ကျွန်တော် လာတုန်းက
မြေကြီးထဲပဲ ရှိသေးတာ’

‘ဪ မြေကြီးထဲကို
နှစ်မှ မနည်းတာ။ အခု ဆရာ
တော်ကျမှ လက်စသတ်နိုင်
တာ။ ဒါတောင် ထီးတင်ဖို့
ကျန်သေးတယ်။ ပြီးမှ ပြီးပြီ
လို့ ပြောလို့ရမှာလေ။ ဟော
ဟော မင်းဦးလေး ပြန်လာပြီ၊
ဘယ်လိုတုံး ရောက်ပြီလား’

‘အေး တစ်နေ့က ညနေ
ကတည်းက ရောက်နေတာ
တဲ့၊ ကဲကဲ စား သားငယ်ချေ
ပြီးရင် ဆရာတော် သွားဖူးရ
အောင်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊
ဪ ဒါနဲ့ မြေဝယ်မယ့်
လူတွေရော ဘယ်အချိန် ချိန်း
ထားလဲ’

‘အေး ဦးလေး ပြောပြီး
သား၊ နေ့လယ်တစ်နာရီ
လောက် ရောက်မယ်ပြော
တယ်။ အေးကွာ မင်းတို့
လည်း မင်းတို့ ရည်ရွယ်ချက်
နဲ့ မင်းတို့ဆိုတော့ တားဖို့
ခက်သား၊ ဦးလေးသဘော
တော့ မရောင်းစေချင်ဘူး
လေ။ အစ်ကိုကြီးကို သတိရ
တယ်ကွာ၊ အင်း ပြောမယ့်
သာပြောတာ မင်းတို့ကလည်း
တစ်နှစ်နေလို့တောင် တစ်
ခေါက် ပြန်ရောက်တော့တာ
မှ မဟုတ်တာ’

‘ဟုတ်တယ် ဦးလေး
ကျွန်တော်လည်း သေချာ
စဉ်းစားပြီးမှ ရောင်းတာပါ။
အဖေသိရင်လည်း ကျေနပ်မှာ
ပါဦးလေး။ အခု ဟိုမှာက
မိုးကျရင် ကလေးတွေနဲ့ ဒုက္ခ
ရောက်မှာလေ။ ကျွန်တော်တို့
လည်း အရင်ကတော့ စာအုပ်
လေး၊ ခဲတံလေးပဲ လှူဖြစ်
တာပါ။ နောက်တော့ သွား

နည်းသွားရင်း သူတို့အခက်အခဲတွေ သိလာရတော့ စိတ်ထောင်းဘူး။ အဆောက်ဆောက်ဆောက်လက်စ တန်းသန်းကြီးလေ အမိုးလေးနီပေးလို့ လောက်ကောင်းရဲ့ ဆောက်မတော့ပဲ ဦးလေးရေကောက်ညှင်းပေါင်းနမ်းထောင်းဖြူးကာ ဆေးလျှော်ပင် အဖေကို သတ်ခဲ့သည်။ ဒီမြေ၊ ဒီရေတွင် အဖေနှင့်အတူ ပြတ်သန်းခဲ့သည့်ရက်တို့ မရေတွက်နိုင်။ ကောက်ညှင်းနမ်းထောင်း၊ အကြော်နံ့ ပူပူနွေးနွေး၊ ရေနွေးကြမ်းခါးခါး နောက်တော့ ၂၀၁၁ . BBC သတင်းများ။ ဆောက်ကိုမေကာ သတင်း၌ ဆရာဝန်စားနေသည့် အဖေအပါး ထိုင်ကာ ကောက်ညှင်းခေါင်းစားခဲ့သည့် ရက်များစွာသည် အဝေးတွင် ကျန်ခဲ့ပြီ။

အခုတော့ အဖေလည်း မရှိတော့၊ သူလည်း ဒီမြေပေါ်မှ ချင်သန်လိုတော့။ လေလို ချင်သော ရွက်ဝါနယ် လူးလူးလှိုလှို မျောပါရင်း ငြိကြီးနှင့် နွယ်ယု ကံကာ မိမိကုန်တွင် အခြေကျခဲ့ပြီ။ မြေနှင့်နှင်းကြား တိုးထွက်စပြုသော မရဲတရဲ နေခြည်တို့ ဆေးကောင်းစမှာပင် ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းသို့ ခြေချမိသည်။ ဘုရားကား မုခ်ဦးဆေးခု ခြံရံလျက် အာနန္ဒာရံစံး အဝေးမြင် သပ္ပာယ်လှသော စေတီသည် အနီးမြင် ချင်သည့်လည်း တင့်တယ်လွန်းသည်။

မုခ်ဦးကို ဖြတ်ကာ ဆွေကားထစ်များအတိုင်း ဘုရားပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ စေတီတစ်ဆူလုံး ပြီး

နေသော်လည်း ကြမ်းခင်းများကား ကွန်ကရစ် အကြမ်းထည်အဆင့်ပင် ရှိနေသေးသည်။ လှေကားထိပ်တွင် အုတ်ကျိုးများ၊ ကွန်ကရစ် အကျိုးအပွဲများကို စုပုံလျက် သား တွေ့ရသည်။ ဖိနပ်နှင့် ခြေထောက်ခွာလှေ မရှိသူ ရန်ကုန်သားအတွက် ကြမ်းခင်းက ဆူးသဖွယ်။ ကြမ်းရှုနေသော ကြမ်းခင်းပေါ် ခြေထောက်ကို ဆနင်းနေရသည်။ မနှိုင်းကောင်း နှိုင်းကောင်း ပွဲထိုင်ရန် အကျအနပ် ပြင်ထားသည့် မိန်းမလှလေး ဆံပင်စုတ်ဖွား ညစ်ပေသော ခြေဗလာဖြင့် ကိုယ်ဟန်ပြနေသလို။

အတွင်းလို ကံခေါင်းကို မုဒြာအမျိုးမျိုးသော မတ်ရပ်ကိုယ်တော်များဖြင့် ပူဇော်ထားသည်။ လိုက်ရုံအတွင်း ဘုရားများကို ဖူးမြော်ပြီး မြောက်ဘက်မုခ်ဦးမှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ မုခ်ဦးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ညောင်ပင်ရှိသည်။ ထိုညောင်ပင်၏ နောက်တွင် ငှက်ပျောတော။ စေတီသည် အဖေလှူခဲ့သော မြေပေါ်မှာ လား သူ မဝေခွဲနိုင်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်သုံးဆယ်ခန့်က အလှူ။ မလှုပ်သာ မလှည့်သာ ဘုန်းကြီးကျောင်းအတွက် လုပ်စားကိုင်စားနေသည့် ငှက်ပျောတောကို ဝိုင်းလှူခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သူကျောင်းတက်နေသည့် အချိန်။ လှူလိုက်မှန်း သိသော်လည်း နေရာအတိအကျကို မမှန်းဆနိုင်တော့။ နှစ်ပေါင်းများစွာ အလွန်တွင် မေ့လျော့မှုက ကြီးစိုးခဲ့ပြီ။

ဦးလေး ဒီညောင်ပင်

က အဖေလှူခဲ့တဲ့ မြေထဲက လား၊ စေတီကရော...'

ဦးလေး သေချာမသိဘူးကွ၊ အဲဒီတုန်းက မိတ္တီလာမှာလေ။ ခုကျောင်းထိုင်ကိုယ်တော်တောင် သိချင်မှသိမှာ။ အရင်ကိုယ်တော်ကြီးမှ သိမှာလေ။ ဦးစံစတို့၊ ဒေါ်ဇံစတို့၊ ဦးထွန်းစံတို့တော့ သိမှာပါ။ ဦးလေး မေးပေးပါမယ်'

'ဟာ ရတယ်ဦးလေး အရေးမကြီးပါဘူး၊ သိချင်ရုံ သက်သက်ပါ'

'အေး သားငယ်ကို ပြောရဦးမယ်၊ မင်း နောက်လှည့်ပြီး ဘုရားကို ဖူးကြည့်စမ်း'

လွမ်းဆွတ်ခြင်းသည် အတိအကျ ရှင်းပြရန် ခက်ခဲသော ဝေဒနာတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ဗောဓိညောင်ပင် အောက်မှ နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လျှင် ဖြူသော၊ ရွှေသော အာနန္ဒာပုံ စေတီကို ဖူးမြင်ရသည်။ စေတီ၏ ဟိုးအဝေး နောက်ခံတွင်ကား ပြာပိုင်းသော တောင်စဉ် တောင်တန်းများ။ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေသော လေပြည်တွင် သာသနာ အလံတော်သည် တလှလှ လွင့်လျက်။

'မင်း တစ်ခုခု မစ်စားရဘူးလား သားငယ်'

မျက်စိရှေ့ မြင်ရသည့် များကို နောက်တစ်ခေါက်ပြန်ကြည့်သည်။ စေတီတော်၏ လက်ရာသည် တည်နေရာတောရွာကလေးနှင့် မလိုက်ဖက်လောက်အောင်ပင် လက်

ရာ ပြောင်မြောက်လှသည်။ ကနုတ်ပန်းများ၊ မုခ်ဦးများ၊ စေတီအမြင့်နှင့် အချိုးကျ လက်ရာသည် ကြည်နူးစိတ်ကို နှလုံးအိမ်သို့ ဆောင်ကြဉ်းသည်။ သို့သော်...

'မင်းရပ်နေတာ ဗောဓိညောင်ပင် အောက်ကွာ၊ တစ်ခုခုလိုနေတယ်၊ ဘာလဲ' ရယ်မောလိုဟန် အပြည့်ဖြင့် စကားပြည့်သော ဦးလေးကို ငေးရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

'စေတီရယ် ညောင်ပင်ရယ်ရှိပြီး ဆည်းလည်းသံပျောက်နေတယ်လေကွာ'

အလွမ်း၌ မှိန်ပျောနေသော ကိုယ်လုံးသည် ဦးလေး စကားအောက်တွင် ဆတ်ခနဲ ထောင်မတ်သွားသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ဟုတ်သည်။ ငွေငွေယမ်းယမ်း တိုက်ခတ်နေသော လေပြည်တွင် ဆည်းလည်းသံ တချွင်ချွင် ရှိရမည်။

'လာ တို့ အာရုံခံ တန်ဆောင်းဘက် သွားရအောင်' စေတီကို အနောက်ဘက်မှ ပတ်မီလျှင် ရှေးဟောင်း ကျောင်းဆောင်ကြီးကို မြင်ရပြီ။ ထိုကျောင်းဆောင်ကြီးကား သူငယ်စဉ်က တည်းက ရှိနေခဲ့သည့် ကျောင်းဆောင်ကြီး။ ပျံလွန်တော် မူခဲ့ပြီးဖြစ်သော ပထမဦးဆုံး ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးကို မြင်ယောင်လာသည်။ သူငယ်စဉ်က ဆွမ်းချိုင့် လာရုံရာနေရာသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသက်သက် မဟုတ်တော့ဘဲ စေတီနှင့် ပန်ရနေခဲ့ပြီ။

စေတီ၏တောင်ဘက်

အာရုံခံတန်ဆောင်းအတွင်း ထိုင်ကိုယ်တော်ကြီးကို ဖူးမြင် ရသည်။ ဘုရားပန်းများ ဝေ နေသည့် ပန်းအိုးများကို တွေ့ ရသည်။ ထိုင်ကိုယ်တော်ကြီး ၏ ရှေ့တွင်ကား စိန်ဖူးတော် နှင့် အရွယ်အစား မတူညီ သော ထီးတော်အစုံများ။ စေတီရံများအတွက်ပါ အဆင် သင့်။

‘ဟင်...ထီးတွေ ရောက်နေပြီပဲ’

‘ဟုတ်တယ် သားငယ် ရေ၊ စိန်ဖူးတော်နဲ့ ထီးတော် က ပင့်ပြီးတာကြာပြီ။ ...’

ဦးလေးပြောသော အဖြစ်အပျက် အကြောင်း အရာတို့ကို နားထောင်ရင်း လူတို့၏ အတ္တကို အံ့အား တသင့် ဖြစ်မိရသည်။

အလှူကမ္မည်း ထိုး ထားပြီးဖြစ်သော ထီးတော် များ၏ ဆည်းလည်းသံသည် နိမ့်သောအရပ်တွင် ရှိ၍ထင် တိုးသက်သော အသံကို မှန် မှန်သဲ့သဲ့သာ ကြားရလေသည်။

၃။
ဆရာတော် သီတင်းသုံး ရာ တိုက်သစ်သို့ မသွားခင် ကျောင်းအကြီးသို့ ဝင်သည်။ ဟိုးယခင်က ခြေတံရှည် ဆောက်ခဲ့သော ကျောင်းကြီး ကို ယခု နှစ်ထပ်ကျောင်း ဆောင်ကြီးအဖြစ် ပြုပြင်ထား သည်။ အပေါ်ထပ် သံဃာ ခင်တွင် ပန်း၊ ဆီမီးတို့အလယ် ၌ ဗုဒ္ဓသည် တည်ငြိမ်စွာ စံပယ်တော်မူ၏။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဘုရားကို ရည်မျှော်၍ ဦးသုံး ကြိမ်ချသည်။ ဆိုနေကျ ဩကာသ ကန်တော့ချိုး၏ ပထမအိုဒ်ကို လေးလေးနက်

စေတီတော်၏
လက်ရာသည်
တည်နေရာ
တောရွာကလေး
နှင့်
မရိုက်ဖက်
လောက်အောင်ပင်
လက်ရာ
ပြောင်မြောက်
လှသည်
ကနတ်ပန်းများ
မုခ်ဦးများ
စေတီအမြင့်
နှင့်
အချိုးကျ
လက်ရာသည်
ကြည်နူးစိတ်ကို
နှလုံးအိမ်သို့
ဆောင်ကြဉ်းသည်

နက် ရွတ်ဆိုသည်။
‘ဩကာသ ဩကာသ ဩကာသ... ဖူးမြော်မာန် လျှော့ ကန်တော့ရပါလို၏ ဘုရား။ ဤသို့ ကန်တော့ရ သော အကျိုးအားကြောင့် တပည့်တော်သည် သာသနာ့ အကျိုး၊ မိသားစုအကျိုး...’
လည် ချောင်း တစ် လျှောက် အပူစီးကူး၏။ လေ၌ တလူလူလွင့်သော သာသနာ့ အလံတော်က ကျယ်လောင်သော အသံပြု ၏။ ဩကာသ ကန်တော့ချိုး ကို ပထမအိုဒ်သာ အပြည့် အစုံ ဆိုတတ်ခဲ့သည်မှာ ကြာ

ပြီ။ ဒုတိယအိုဒ်မှ ငယ်စဉ်က ဆိုလေ့ရှိသော စာသားများကို ဖြုတ်ချခဲ့ပြီး သူ့စိတ်တိုင်းကျ စာသားများနှင့် ဦးချ ကန်တော့လေ့ရှိသူကား ယခု တွေ့ဝေခဲ့ပြီ။

‘သာသနာ့ အကျိုး၊ မိသားစုအကျိုး၊ အများ ပြည်သူအကျိုး ဆောင်ရွက်နိုင် သည့် ယောကျ်ားမြတ် ဖြစ်ရ ပါလို၏’

ထိခြင်းငါးပါးနှင့် ကန်တော့ပြီး ပြန်အမတ်တွင် ဗုဒ္ဓ၏ အပြီးကို မြင်ရသည်။ နှလုံးအိမ်သို့ ဒုတိယအိုဒ် ပေါက်သော ငြိမ်းအေးမှုတွင် တစ်မိနစ်နှစ်ဝင်ကာ မျက်နှာ တော်ကို ဖူးမဝ။ ဆင်းတု တော်များကို ဖူးမြင်ရတိုင်း၊ ရွှေတိဂုံသို့ ရောက်လေတိုင်း ဘုရား၏ တရားဒေသနာများ က သူ့ကို လမ်းညွှန်ပြနေ သလို ခံစားရသည်။ ထိုလမ်း ညွှန်ချက်အတိုင်း သူ လျှောက်သည်။ နိမ့်မြင့် ကြမ်းတမ်းသော ဘဝလမ်း ကို ထိုလမ်းညွှန်ချက်ဖြင့် လျှောက်သည်။ လူနှင့်လူချင်း စာနာညှာတာစိတ်သည် ထို လမ်းညွှန်ချက်၏ အလိုဖြစ် သည်။ သူ၏ အပြင်းပြဆုံး ဆန္ဒလည်း ဖြစ်လေသည်။

ယခုကား ဦးနောက်နှင့် ဆန္ဒတို့ လွန်ဆွဲသည့် ဖြစ်ရပ် တစ်ခုသည် သူ့ဆီသို့ တည် တည်မတ်မတ် ဆိုက်ရောက်ခဲ့ ပြီ။ ဆောင်းနှောင်းမနက် သည် ရင့်ရော်လာသည်ထင်။ ခန္ဓာကိုယ် တစ်လျှောက် ပူခြင်း၏ အနီသင်ကို ရခဲ့ပြီ။ အနွေးထည်ကို ချွတ်ကိုင်ကာ ထိုင်ရာမှ ထ၊သည်။ ဆရာ တော် သီတင်းသုံးရာ အုတ်

ကျောင်းဆောင်ကလေးသို့ ရောက်လျှင် ဆရာတော်ကို အဆင်သင့်ပင် ဖူးတွေ့ရလေ သည်။

‘ဒကာကြီး ဘယ်နေ့က ရောက်တုံး’

‘မနေ့ညနေကဘုရား’

‘တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပုဂံရက်ပိုင်းက မန္တလေး ရောက်တော့ ဒကာကြီးအဖေ ကို သတိရနေတာ၊ မန္တလေး မှာ ဆုံးရှာတာဆိုပြီးလေး၊ ကျုပ်မှာလည်း အခက်အခဲ လေးတွေ ရှိတာကိုး၊ ဒီတော့ မိဘလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သတိရမိ တာပေါ့လေ’

‘တင်ပါဘုရား’

‘တပည့်တော် သား ငယ်ကိုပြောပြီးပြီ ဘုရား၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ဂေါပက အစည်း အဝေးအကြောင်းပါ ပြော ထားတယ်’

‘ဟုတ်ပါဗျာ၊ ကျုပ် လည်း လူတွေကို အပူမကပ် ချင်တော့ဘူး။ ဘုရားပြီး အောင်တောင် မနည်း၊ စိတ် ပင်ပန်းကြရတာ။ ဂေါပက တွေကတော့ ဒကာတွေ စီးပွားရေးအခြေအနေ ကျွန်ုပ် ထက် ပိုသိမှာပေါ့လေ။’

‘ကျောင်းရှိရင် စေတီရှိ မှဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ပိုင်းကြဝန်းကြ တာကိုး၊ ဒီလောက် အထ မြောက်တာပဲ ကျေးဇူးကြီးလှ ပါပြီ။ ဟိုဒကာ ပြောသလို ပေါ့၊ လူတွေကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မထပ်စေချင်တော့ပါဘူး။ ကံပါလေ ဒါတွေထားလိုက် ပါဦး၊ ဒကာကြီးအခြေအနေ ရော ပြောပါဦး။ ကျုပ်က ဒကာကြီးကို သိတယ်၊ မြင် လည်း မြင်ဖူးတယ်။ ဒကာ ကြီးက ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့

အဖေမြို့ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်
ထုပ်နေတုန်းက ကျုပ် ကိုရင်
ဲ ရှိသေးတာကိုး။ ဆရာတော်
ြေး ပွဲလွန်တော်မူမှ ကျောင်း
ထိုင်ဖြစ်လာတာ။ အခုရော
နီးပွားရေးဘယ်လို တဲ့ ၊
နီးသားစုရော...

‘တပည့်တော် ရန်ကုန်
မှာ စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်းလေး
လုပ်နေတယ်ဘုရား။ သား
ဘစ်ယောက် ရှိတယ်။ အချို့
သမီးက ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း
ပေါ့။ အခု ဒီလာတာလည်း
အဖေမြို့ကွက်ကလေး လာ
ရောင်းတာ ဘုရား’

‘ကဲ ကဲ ဒကာကြီး
သည်း လုပ်စရာရှိတာ လုပ်
ါဦး။ ရောက်တုန်းရောက်
နီကဲ နှုတ်ဆက်ရဦးမှာတွေနဲ့
အချိန်ပိုမှာ မဟုတ်ဘူး’

ဆ ရာ ဧ တ ဝ် က ၊
နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာသော
ခရီးတွင် တွေဝေမှုက လွှမ်း
မိုးသည်။ အာရုံခံတန်ဆောင်း
ဆောက်က စိန်ဖူးတော်နှင့်
ဆီးတော်များကို သတိရမိ
သွင် သက်ပြင်းသာ ရှိကိမိရ
လေသည်။ စိန်ဖူးလှူခြင်း၊
ဆီးလှူခြင်းက မြတ်သတို့
ထား၊ မြတ်ခြင်း၊ မမြတ်ခြင်း
နှင့် နောင်ဘဝ၊ ယခုဘဝ ချိန်
ဆိုး လှူဒါန်းသူများကို သူ
ဆေးမလည်။

‘မိတ္တီလာက ဦးလေး
တို့နေခဲ့တဲ့ ရပ်ကွက်ဘေးက
ဇေတီလည်း ကဆုန်လပြည့်
နေ့ ထီးတင်မှာကွာ၊ ဒါပေမဲ့
ဒီမှာလို တစ်ဦးတည်း အလှူ
ရှင် မဟုတ်ဘူး။ ဟို ဆရာ
ဆော်ကြီးက တကယ့် သက်
ဆော်ရှည် ဆရာတော်ကြီး
ထီး ထီးကို အများကောင်းမှု
ဲ လုပ်နိုင်တာ။ တစ်ဦး

တည်းလှူတာ ခွင့်မပြုဘူး
ကွ။ ဒီမှာက ဆရာတော်က
လည်း ငယ်ငယ်၊ ရပ်ရွာဆို
တာကလည်း မင်းသိတဲ့
အတိုင်း လူဟောင်းတွေ
ပြောင်းကုန်ပြီ။ လူသစ်တွေဆို
တော့ သိပ်တော့ အစေးမကပ်
ကြဘူးပေါ့ကွာ။

‘ဦးလေးတော့ မင်းကို
တောင်းပန်ချင်တာပဲ။ ကိုယ့်
အဖေ လှူထားတဲ့ မြေနေရာပဲ
ကွာ သူများနောက်လိုက်ရ
တယ် မအောက်မေ့နဲ့၊ အများ
ကုသိုလ် အနားသတ်ရတယ်
လို့ တွေးပါ။ ထီးတင်ပွဲ ကုန်
ကျစရိတ်နဲ့ ကြွေပြားခင်းတာ
မင်း တတ်နိုင်သလောက် လှူ
ပါကွာ။ လူတွေကလည်း
ခက်တယ်။ ကြွေပြားခင်းဖို့
ပန်းရန်တွေ၊ အလုပ်သမား
တွေလည်း ရှိပြီးသား။ လုပ်
အား လှူမယ့်သူတွေ ရှိတယ်
ကွာ။ ကြွေပြား၊ ဘိလပ်မြေပဲ
လိုတာ။ စိန်ဖူးတော်၊ ထီး၊
မှန်ဦးလေးစုလုံး၊ လိုက်ထဲက
ရုပ်ပွားတော်တွေ လှူလိုက်ကြ
တာ အလှအယက်ပဲ။ ကြွေ
ပြားခင်းဖို့နဲ့ ထီးတင်ပွဲ ကုန်ကျ
ငွေကျတော့ ဘယ်လိုမှ အလှူ
ခံလို့မရဘူး။ ဆရာတော်
လည်း စိတ်ညစ်နေပြီ။ ပြီး
ခဲ့တဲ့ ဂေါပက အစည်းအဝေး
များ မင်းတက်စေချင်တယ်။
လူတွေ ပင်ပန်းနေပြီ၊ ထပ်
အလှူမခံပါနဲ့ဆိုပြီး အဆုံး
သတ်တာပဲ’

ဦးလေးစကားအဆုံး
ယောင်ယမ်း၍ မောကြည့်မိ
လျှင် သာသနာ့အလံကား

လေ၌ တလူလူ လွှင့်ဆဲပင်
တည်း။ အဖြစ်အပျက်ကား
ရယ်ရမလို ငိုရမလို။ စိန်ဖူး
တော်နှင့် ထီးတော်များ ပင်
ဆောင်ပြီးခဲ့သည်မှာ လ၊ချီခဲ့
ပြီဟု သိရသည်။ စေတီရုပ်
လုံးပေါ်၍ ဆေးသုတ်ပြီးခဲ့
သည်မှာပင် တစ်လကျော်ပြီ
ဆိုလေတော့ သူ့ကို အချိန်
ကိုက် လွှတ်လိုက်သည့် ကဲ
ကြမ္မာကိုသာ အံ့သြမိတော့
သည်။ လာရင်း ရည်ရွယ်
ချက်နှင့် ပန်းစုံတောကို
သတိရမိလျှင် သူ အသက်ရှူ
မဝလေတော့။

□
၄။
ပန်းစုံတောသို့ သူ
ရောက်နေခဲ့ပါသည်။
သူ၏ အပေါင်းအသင်း
များနှင့် စုဖွဲ့ထားသော ပရဟိတ
တအဖွဲ့လေး ရှိသည်။ လူငယ်
လေးများကို သူ ဦးဆောင်
တော့ အားလုံး၏ တက်ကြွ
သော စိတ်ဓာတ် ခွန်အားများ
သူ့ဆီ ကူးစက်ခဲ့လေပြီ။ သူတို့
အဖွဲ့မှာ တစ်လ သုံးထောင်
နှုန်းနှင့် လစဉ်ကြေးလို အလှူ
ငွေကို ထည့်ဝင်ကြသည်။
နီးစပ်ရာက လစဉ်မဟုတ်ဘဲ
ပါဝင်လှူဒါန်းငွေများကို
လက်ခံသည်။ သုံးလတစ်ခါ
ပရဟိတကျောင်းများသို့
အလှူထွက်ကြသည်။

ထို အဖွဲ့ လေးကား
ခြောက်နှစ်သက်တမ်း ရှိခဲ့
လေပြီ။ ရန်ကုန်အနီး ဝန်း
ကျင်သို့ နှံ့အောင် သွားသည်။
တစ်ခေါက်နှင့် တစ်ခေါက်
နေရာမတူအောင် သွားသည်။
ရည်မှန်းချက်ကား ကလေး
များအတွက် ပညာရေးသာ
တည်း။ ပညာတတ် မှ

ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းကို ဆုံး
ဖြတ်နိုင်မည်။ အတန်းပညာ
ဆိုသည်ထက် အသိပညာကို
ပိုပေးချင်သည်။ ထိုခွန်အား
နှင့်ပင် စာအုပ်စာတမ်းများ၊
စာရေးကိရိယာများကို
အဓိကထား လှူဖြစ်ခဲ့ပါ
သည်။ ထိုသို့ လှည့်ပတ်သွား
လာရင်း ကျောင်းငယ်လေးမှ
ကျောင်းကြီး ဖြစ်သွားသည်
များ ကြုံခဲ့ဖူးသလို ဝါးကြမ်း
ခင်းလေးသော်မှ မပြင်နိုင်
သည့် ပရဟိတ ကျောင်းများ
စွာ တွေ့ခဲ့ရသည်။

အဓိကကတော့ ပြည်ပ
အလှူရှင်များနှင့် ချိတ်ဆက်မိ
လျှင် ကလေးတို့ အနာဂတ်
စိတ်အေးရသည်ပင်။ သူတို့
အဖွဲ့ သုံးခေါက်လောက် သွား
ဖြစ်ခဲ့သည့် ရွှေပြည်သာ
သီလရှင်ကျောင်းဆိုလျှင်
ယခု ကျောင်းကြီး ဟည်း
ဟည်းထ၊နေခဲ့ပြီ။ အပူမလို၍
သီလရှင်ဝတ်ခဲ့သူများ တစ်
နိုင်ငံလုံးမှ ကလေးခြောက်ရာ
ကျော်နှင့် ပူပင်ခဲ့ရသမျှ ငြိမ်း
ချမ်းစပြုပြီ။ သို့သော်...

ထိုသို့ အလှူရှင် မတွေ့
ပရဟိတ စိတ်စောတစ်ခု
တည်းနှင့် ရပ်တည်နေကြ
သည့် ကျောင်းပေါင်းများစွာ။
အသက်ခွဲ၍သော်လည်းကောင်း၊
အသက်ရှိလျက်သော်လည်း
ကောင်း အဓိအဘတို့ ပစ်ခဲ့
သမျှ ခါးစည်းဒုက္ခခံကြလေ
သည့် မေတ္တာရှင်များစွာသည်
ဖြစ်သမျှပြဿနာ ရင်ဆိုင်
ဖြေရှင်းလျက် ကြံ့ကြံ့ခံ ရပ်
တည်ဆဲပင်။

အခွင့်သင့်သလို လှည့်
ပတ် သွားလာရင်းပင် ပန်းစုံ
တောသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။
လှည်းကူးမြို့အနွယ်ရှိ လယ်

ကွင်းများ အလယ်တွင်
ထီးထီး တည်ရှိလေသော
ခနော်ခနဲ ဝါးသက်ငယ်မိုး
အဆောက်အဦလေးကား
ရာသီတုကို၊ ကုန်ချေးနှုန်း
ကို၊ ကမ္ဘာမြေ၏ လွှတ်လျှံမှု
ကို အန်တလျက် ခရီးခရိုင်
ရပ်နေခဲ့သည်။ သူတို့အဖွဲ့
ရောက်သွားတော့ ထုံးစံ
အတိုင်း ကလေးတွေ ဝိုင်းလာ
လေပြီ။ ချီချည်လေးများ ဝေ
ပေးပြီး ကာတွန်းဖတ်ပြတော့
မော့မော့ကလေး ငေးကြ
သည်။ သူတို့အဖွဲ့မှ ပင်တိုင်
သရုပ်ဆောင် မောင်နှမများ၏
သရုပ်ဆောင်မှုမှာ မျောပါကြ
သည်။ ပထမတော့ ရွံ့တွံ့တွံ့
ဖြစ်ကြကာ အငယ်လေးတွေ
က အကြီးလေးတွေ နောက်
သို့ မျက်နှာဝှက်သည်။
အကြီးလေးတွေက သူထက်
ကြီးသူကို လက်လှမ်းသည်။
ဂေဟာမှူး မိသားစု၏
နောက်တွင် ရွှေ့နှံ့ညို ကစား
သလို ခိုင် နီတွယ်ကြသည်။
နောက်အခေါက်... နောက်
အခေါက် အခေါက်ပေါင်း
များစွာ သွားဖြစ်ခဲ့သည်က
သူကလေးတို့၏ အားငယ်
မှေးမှိတ်သော မျက်ဝန်း
ကလေးများ ယုံကြည်ကိုးစား
မှုဖြင့် တောက်ပလာခဲ့သော
အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စဉ်
ကြောင့်ပင်။

ပန်းစုံတောကို ဦးဆောင်
သူက ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်
ဆိုသော်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ
ကလေးများလည်း ရှိသည်။
မလှမ်းမကမ်း ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသို့ သွားခွင့်ပြုသည်။
ချင်း၊ ကရင်၊ ရခိုင်နှင့် ဗမာ
ကလေးငယ်များကား ပန်း
ရောင်စုံပွင့်သည့်နှယ်။ ဒါ

အပျူကမ္ဘာဦး
ထိုးထားပြီး
ဖြစ်သော
ဝေးတော်များ၏
ဆည်းလည်းသံ
သည်
နိမ့်သော
အရပ်တွင်
ရှိ၍ထင်
တိုးသက်သော
အသံကို
မှုန်မှုန်သဲ့သဲ့သာ
ကြားရလေသည်

ကြောင့်ပင် ပန်းစုံတောဟု
နာမည်တပ်မိသည်။ သူ
ကလေးတို့အချင်းချင်း သွေး
စည်းကြသည်ကို တစ်ဦး
တည်းသော သားဖြစ်သူက
အံ့သြ ငေးမောသည်။ နောက်
ဝိုင်းတွင်မှာတော့ သူ့အဖွဲ့နှင့်
သာမဟုတ် မိသားစုများ၊
မိတ်ဆွေများနှင့်ပါ ရောက်
ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

‘သူက နောက်ဆုံး
ရောက်တာလေ၊ မနက်ကြီး
မိုးမလင်းသေးဘူး၊ ဟိုးသစ်ပင်
အောက်က ဝိုင်းကြားလို့ သွား
ကြည့်တော့ သူ့ကိုတွေ့တာ
ပေါ့။ နို့ဆီလျှပ်ဖာထဲမှာ ပုဆိုး

လေးနဲ့ ပတ်ထားတာ။ ငို
လိုက်တာလေ၊ နောက် မော
လွန်းမက မောတော့မှ ရပ်
သွားတာ’

ဂေဟာမှူးကတော်ကို
တင်းတင်းကျပ်ကျပ် တွယ်
ဖက်ထားသော လက်ကလေး
က သားပေးသော ချီချည်ကို
တုန်တုန်ချည်ချည် လက်
လှမ်းသည်။ အစပိုင်းတော့
သားကိုယ်တိုင်က ရွံ့တွံ့တွံ့။
လှမ်းသော လက်ကလေး၏
ပိန်ပါးမှုနှင့် အရေပြားပေါ်က
ယားနာများကို ငေးမောရင်း၊
ထုတ်လိုက်သွင်းလိုက် လုပ်
နေသော နှာခေါင်းမှ နှပ်များ
ကို မျက်မှောင်ကုတ် ကြည့်
ရင်း အချိန်တိုအတွင်းမှာ
နေသားကျသွားခဲ့ပုံပင်။

‘မအားလို့ သူ့အစ်မတွေ
ထိန်းနိုင်လည်း ခဏပဲ။
ကျွန်မကို မတွေ့မချင်း လိုက်
ရှာတော့တာ၊ ငယ်သေးတယ်
မလား’

ခဏနေတော့ အငယ်
လေးထက် နည်းနည်းကြီးပုံ
ရသော ကလေးတစ်ဦး အား
သို့ မယောင်မလည် ရောက်
လာသည်။ သူ့ ကိုယ်လုံး
လေးထက် ကြီးသော အင်္ကျီ
ဖားဖားကြီးကို ဝတ်ထား
သည်။ ခြေထောက်ကဗလာ။
ဂေဟာမှူးကတော်လက်မှ
ကလေးကို စွေစောင်းကြည့်
သည်။ နောက် သူတို့အဖွဲ့ကို
ပတ်ချာလှည့်သည်။ ညာ
ဘက်ဘေးသို့ လျှောက်သည်။
ရပ်ပြီး ဘယ်ဘက်ဘေးမှ
ချောင်းကြည့် ပြန်သည်။
နောက်တော့ မစောင့်နိုင်သည့်
အလား ဂေဟာမှူးရှေ့သို့
တိုးဝင်ကာ လက်ကမ်းသည်။
ဂေဟာမှူးက ကောက်ချီ

လိုက်စဉ် မော်မော်ကြွားကြွား
ပြုံးလိုက်သော အပြုံးက
မြင်ရသူ ကြည်နူးစဖွယ်။

‘ကျွန်မက အငယ်လေး
ကို ချီရင် သူက ဆရာကို
ချီခိုင်းတာ။ သူတို့နှစ်ယောက်
က အငယ်ဆုံးတွေလေ’

သူ့ရင်၌ စွဲထင်လေ
သည့် အဖြစ်အပျက်ပင်။
ဂေဟာမှူးဆရာနှင့် သူ့အမျိုး
သမီးကား သားသမီးနှင့်
မခြား ပြုစုစွမ်းသိလိုက်ရပြီး
တာဝန်တစ်ခုနှယ် သဘော
မထား သွေးရင်းသားရင်း
နှယ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည့်
သာဓက။ ကလေးငယ်က
ရဲရဲပုံပုံ လက်လှမ်းရအောင်
မေတ္တာဖြင့် လုံခြုံစေခဲ့သည့်
အဖြစ်။ ကြည်နူးစိတ်သည်
သွေးကြောအနှံ့ စိမ့်ဖြာလျက်
ရည်မှန်းချက်ကို ခိုင်မာစေခဲ့
ပြီ။ သို့နှင့်ပင် ပန်းစုံတော
သည် သူ၏ နှလုံးအိမ်၌ ခိုင်
ငြိတွယ်နေခဲ့တော့သည်။

ပြီးခဲ့သည့် နှစ်စဉ်က
သူ နေမကောင်း။ ဆေးကု
ရင်း၊ နားနေရင်းပင် ပန်းစုံ
တောကို သတိရနေခဲ့ပါ
သည်။ သူကောင်းကောင်း
သွားလာနိုင်သည့်အခါ ခြေဦး
လှည့်မိသည်က ပန်းစုံတော
သို့ပင်။ သူ မသွားဖြစ်သည့်
လပိုင်းအတွင်း ကျောင်း
ကလေးက အေးအေးလူလူ
တိုးတက်နေခဲ့သည်။ ဝါး
ကျောင်းလေး၏ ဘေး
ဆောက်လက်စ အုတ်ကျောင်း
ဆောင်ကား မြေကြီးထဲမှ ရုန်း
ထွက်နေခဲ့ပြီ။ နံရံအချို့တို့
အုတ်စီလက်စ တွေ့ရသည်။

‘ပြီးခဲ့တဲ့ လပိုင်းက
အလှူတွေ စိပ်တယ်ဆရာတွေ
နေတိုင်နီးပါး အလှူလာ

ဆော့ အမေရိကားက တစ်
၁ ဒေါ်လာငါးရာ လှူတာ
ကို အားလုံးနီးပါး စုလိုက်နိုင်
တယ်။ အရင်ပိုတဲ့ ငွေတွေ
ဆော့ ဒေါ်လာ ၂၀၀၀လောက်
လေး အကောင်အထည်
ဆော်လိုက်တာ။ ဆရာမြင့်တဲ့
အတိုင်း ကလေး၊ လူကြီး ၇၇
ယောက်ဆိုတော့ အဆောက်
ဆောက် လိုလာပြီ။ ဒါတောင်
မဟာမုနိက ကလေးတွေ
ဆယ်လက်ခံချင်နေတာ။ ခဏ
ဆော့ပါဦးလို့ တားထားရ
တယ်။ မဆိုးပါဘူး ဆရာ
ဇနီး မြေပေါ်တက်လာတော့
ဆုတ်လှူမယ့်သူ၊ သစ်လှူ
မယ့်သူတွေ ရောက်လာ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ အလှူရှင်
ငုံ့နှုတ်မရှိတော့ စားစရိတ်ထဲ
ပါသွားပြန်ရော။ မိုးမကျခင်
ကို အမိုးမိုးချင်တာပဲ။ မနှစ်
၁ မိုးတွင်းတုန်းက အပေါ်
၁ မိုးယို၊ အောက်က ရေ
တက် ကလေးတွေ ဖျားကြ
တာ သောက်သောက်လဲ

အသက်ရှူမဝသော သူ
အတွက် ထွက်ပေါက်ရှိနေခဲ့
သည်။ အဖေထားရစ်ခဲ့သော
မြေကွက် ရောင်းရလျှင် သိန်း
ငါးဆယ်လောက် ရနိုင်လေ
မလား။ ထိုမြေကွက်က သူ
အတွက် မတို့မထိလိုသော
ဆုတ်တရ ရတနာတစ်ပါး
ပင်။ အဖေကို လွမ်းဆွတ်
သတိရခြင်းများဖြင့် အဖေ
အဖေကို သူ မရောင်းရက်။
အသက်ရှူသည့် လုပ်ငန်းနှင့်
အိမ်မခါ လခက သူမိသားစု
ကို လုံလောက်ရုံမက ပိုလျှံခဲ့
သည်။ သားကို ပညာအမွေ
ပေးနိုင်သည်။ လစဉ် လှူနိုင်
သည်။ ကျန်းမာရေး စု

ဆောင်းငွေ ရှိသည်။ သား၏
ပညာသင်စရိတ်အဖြစ် လစဉ်
ဘဏ်သို့ ငွေသွင်းနိုင်သည်။
သို့သော် အဆောက်အဦ
ဆောက်လှူနိုင်လောက်အောင်
ငွေလုံးငွေခဲ မရှိ။

အဖေထားရစ်သော မြေ
ကွက်ကို အဖေ သက်ရှိထင်
ရှား ရှိနေသယောင် ခံစားစိတ်
ထင်ခဲ့သော သူ့အတွက် ပြတ်
သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်
တစ်ခု ချရမည့်အချိန် ဆိုက်
ရောက်လာခဲ့ပြီတည်း။

မြေကွက်ကို ရောင်း
မည်။ ကျောင်းအမိုးအတွက်
အလှူပါဝင်မည်။ အဖေသိ
လျှင် ကောင်းချီးပေးပေလိမ့်
မည်။ အဖေ ချန်ရစ်ခဲ့သော
ငှက်ပျောတော၏ စိမ်းမြဲပုံရိပ်
သည် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်၏
နိမိတ်ပုံ ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ ဦးလေး
၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်နေသော
သူ့လက်တို့ တုန်ယင်နေခဲ့လေ
သည်။

၂။
‘သားငယ်ရေ ဦးယု
ကြိုင်တို့ လာကြပြီဟေ့’
ငှက်ပျောတောသည်
တောင်စောင်းလေးတွင်
တည်ရှိသည်။ အဖေဆုံးစဉ်မှ
ယခုချိန်ထိ ထိန်းသိမ်းစောင့်
ရှောက်ခဲ့သူ ဦးလေးတို့
မိသားစုအတွက် နောက်ဘက်
ခြမ်းကို ပိုင်း၍ ပေးခဲ့ပြီးပြီ။
ရှေ့ပိုင်းမြေကို ယနေ့ ရောင်း
မည်။ ဤအရပ်နှင့် နောက်ဆုံး
ချိတ်ဆက်နေသော ကြိုးတစ်
ချောင်းကို ဖြတ်ရပေတော့
မည်။ သူ မှန်းထားသည်က
သိန်းငါးဆယ် ဆိုသော်လည်း
တကယ်ရောင်းတော့ သိန်း
လေးဆယ်သာ ရသည်။

ဦးလေးက အလျင်မလိုနဲ့ဟု
ဟန်သည်။ သို့သော် မိုးမကျ
ခင် ငွေလိုနေတော့ သူ အချိန်
မစောင့်နိုင်။

ရန်ကုန်မှ ထွက်လာ
သည့် အချိန်အထိ သူ့အာရုံက
ရာသီကိုပဲ တွက်ဆနေခဲ့
သည်။ ရန်ကုန်က မိုးဦးစော
သည်။ သင်္ကြန်မတိုင်ခင်
အမိုးပြီးမှ ဖြစ်မည်။ တကယ်
တော့ အမိုးတင်မဟုတ်
ကလေးတွေအိပ်ဖို့ ကွပ်ပျစ်
ကလေးတွေ လိုသေးသည်။
အဆောက်အဦဆောက်ရာမှ
ပိုသော သစ်ကြမ်းများကို
ဆင့်များ၊ တန်းများသုံးလျှင်
အမိုးမပိုငွေကို အခင်းအတွက်
ငါးထပ်သားများ ဝယ်ရမည်။
တကူးတက အလှူမခံသော်
လည်း မိတ်ဆွေတချို့ ပိုင်း
ဝန်းကြသည့် အလှူငွေတချို့
လက်ခံထားပြီးပြီ။ မြေကွက်
ရောင်းရငွေမှန်သမျှ သူ တစ်
ပြား တစ်ချပ်မျှ မသုံးဘဲ
ပန်းစုံတောသို့ ပုံအပ်မည်။

နှစ်လခန့် ဖုန်းဖြင့် အပြန်
အလှန် ဈေးစကားဆိုကာ
အချေအတင် ဈေးဆစ်ကြပြီး
ပြီ။ ဖေဖော်ဝါရီကား အကုန်
မြန်သောလပင်တည်း။ မတ်
လထဲ ရောက်လျှင် အချိန်သိပ်
မကျန်တော့။ နောက်ဆုံးတော့
အရောင်းအဝယ်စရိတ် ဝယ်
သူခံ၊ အသားတင် သိန်းလေး
ဆယ်နှင့်ပင် ခေါင်းညိတ်ခဲ့
မိသည်။

ထိုသိန်းလေးဆယ် အပုံ
အထပ်သည် ယခုပင် သူ့ရှေ့
သို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။
ရောင်းသူနေရာတွင် လက်
မှတ်ထိုးခါနီး အဖေကို သတိ
ရသည်။ ပန်းစုံတောကို သတိ
ရသည်။ တက်ကြွခဲ့သော သူ

ရည်မှန်းချက်များ၊ သုံးလနီး
ပါး အချိန်ယူ အကောင်
အထည်ဖော်ခဲ့ရသည့် စိတ်
ကူးယဉ်မှုများ၊ မိန်းမနှင့် သား
၏ ပါရမီပြည့်မှုများ၊ ကလေး
ငယ်တို့၏ ဖြူစင်သော အပြုံး
များ...။

ယောင်ယမ်း၍ လက်
ကို ဖြန့်ရပ်မိသည်။ ဦးလေး
ကြည့်နေသည်ကို မျက်ဝန်း
ထောင့်က မြင်သည်။ သို့
သော် အကြည့်ချင်း မဆင့်ပုံ။
တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်ရန်
မငုံ့စားသော သူ့အတွက်
ဦးလေးအကြည့်ကို ရင်မဆိုင်
လိုသေး။ သူ မိန်းမောဆဲမှာ
ပင် ဝယ်သူက ငွေထုပ်ကို
ဖြေသည်။

‘အခုပဲ ဘဏ်ကထုတ်
လာတာ၊ တစ်ရွက်ချင်း မရေ
တော့နဲ့။ အထုပ်ပဲ ရေလိုက်
တော့နော်’

တွေဝေဆဲ သူ့ကို လော
ဆော်မှန်း သူ သိသည်။
ဆောင်းနှောင်းနေလယ်ခင်း
သည် ပူပူကျက်ကျက် နိုင်
လွန်းလှ၏။ အိမ်အပြင်တွင်
အပူငွေများသည် တံလျှပ်
ရောင်ပြန်များဖြင့် တရှိန်ရှိန်
တောက်ပလျက်။ ငှက်ပျော
ရွက်များကိုကျော်၍ စေတီ
ထိပ်ပိုင်းကို ပူးမြင်ရသည်။
အိမ်အတွင်း၌လည်း လေလုံ
သဖြင့် ပူအိုက်ကာ ချွေးဒီးဒီး
ကျနေခဲ့သည်။ အားနာစိတ်
ဖြင့် ဘောပင်ကို ကိုင်ကာ
စာချုပ်ပေါ်သို့ ငုံ့ကိုင်းကြည့်
လိုက်လျှင် အပူတံလျှပ်တို့ကို
ကြာတောင်းကြာရှည် ကြည့်ခဲ့
မိ၍ထင် စာလုံးတို့ကို မမြင်ရ
ဘဲ မျက်လုံးအစုံက ပြာစေနေ
ခဲ့လေသည်။ ■

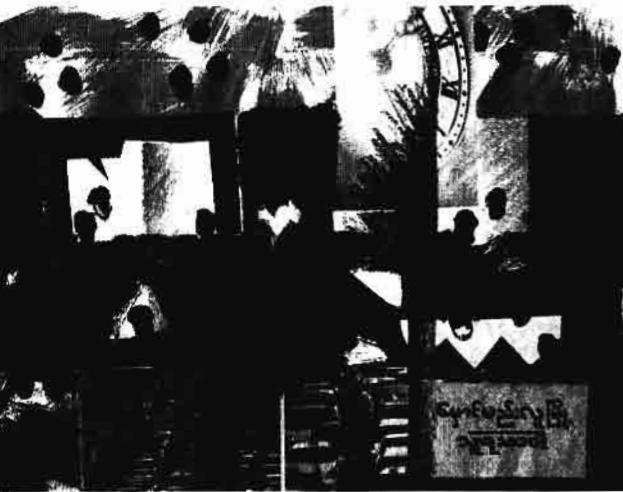
အဖြူရောင်ချွေး

၁။

ကိုယ့်မျက်လုံးများ ရုတ်တရက် ပွင့်လာခဲ့သည့်အချိန်တွင် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းလျက် ရှိသည်။ ကိုယ့်မှာ မီးစုန်းများ ပါဝင်သော စားပွဲတင်နာရီ မရှိသဖြင့် ကိုယ် ရောက်ရှိနေခဲ့သည့်အချိန်ကို အတိအကျ မရသော်လည်း စိတ်၏စေ့ဆော်မှုကြောင့်

၂ နာရီတိတိဖြစ်နေကြောင်း အလိုလို သိရှိခံစားမိသည်။ အမှောင်ကို ကြည့်ရင်းကပင် မိနစ်အနည်းငယ်ခန့် ကြာသောအခါ မျက်လုံးများက အမှောင်ထဲတွင် ဝိုးတဝါး မြင်နိုင်စွမ်း ရှိလာ၏။ ကိုယ့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် လူများ၊ ကားများ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်ဟု တရိပ်ရိပ် ခံစားသိရ၏။ ကိုယ့်မျက်လုံးနှင့် စိတ်အာရုံကို သာမန်ထက်ပို စူးစိုက်လိုက်မိသည်။ မီးပွိုင့်မှာ မီးနီမိ၍ ရပ်တန့်နေသော ယာဉ်တန်းများ၊ ခရီးသည်တင်ကားများ၊ လမ်းဘေး ဝဲယာတစ်ဝိုက် တစာစာအော်နေကြသော လမ်းဘေးဈေးသည်များ၊ လမ်းကူးနေသူများ၊ ဦးတည်ရာတစ်ခုသို့ ရွေ့လျားသွားလာနေကြသည့် များပြားပြန့်ကျဲသောလူများ၊ အိုး... ကိုယ် မြို့လယ်ကောင် အစည်ကားဆုံးနေရာတစ်ခုမှာ ရောက်နေခဲ့တာပါလား။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ကိုယ် သိဖူး၊ မြင်ဖူးသမျှ အမှတ်အသားများကို အလောသုံးဆယ် ရှာဖွေမှတ်သားနေမိသည်။ နာရီစင်... ဟုတ်သည်။ မြို့လယ်ကောင် ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းအနီးမှ နာရီစင်ကြီးရှိသလား။ ယခုထိ ဘယ်အရာကိုမှ သေသေချာချာ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးသော်လည်း ယခု ကိုယ် ရောက်ရှိနေရာအရပ်သည် ကိုယ့်ကို တရင်းတနှီးနိုင်လွန်းနေသည်ဟု မသိစိတ်က သေချာ၏။ ကိုယ် နေ့စဉ်လိုလို သွားလာလှုပ်ရှားနေကျ လမ်းများ၊ နေရာများဖြစ်သည်ဟူသော ရင်းနှီးမှုရနံ့ကို

အလိုလို ရနေသည်။ မြို့လယ် ကောင် နာရီစင်ကြီးကို ဆိုက် ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့ရှိချိန် တွင် မျက်လုံးများက ရှာဖွေ မှု ရပ်တန့်သွား၏။ အချိန်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ့်စိတ် ထဲ ထင်သည့်အတိုင်း ၂ နာရီ တိတိ။ နေ့လယ် ၂ နာရီလား၊ ညသန်းခေါင် ၂ နာရီလား။ ရှေးဟောင်းနာရီကြီးဖြစ်သဖြင့် ဒစ်ဂျစ်တယ် နာရီများကဲ့သို့ နေ့၊ ည အမှတ်အသားပြ စာသား မပါရှိ။ သို့သော် နေ့ လယ် ၂ နာရီဖြစ်ကြောင်း ကိုယ် အသေအချာသိနေသည်။ □

၂။

ကိုယ့်အသိစိတ် စတင် လှုပ်ရှားလာသည့်အချိန်မှ စတင်၍ အဆက်မပြတ် အလုပ်လုပ်နေခဲ့သော ကိုယ့် ပင်ကိုသိစိတ် အဆုံးအဖြတ် သည် ယခုထိ တစ်ချက်မျှ မမှားယွင်းသေး။ ဒါဆို နေ့လယ် ၂ နာရီအချိန်က ဘာလို့ မှောင်မည်းဝိုးဝါး ဖြစ် နေတာလဲ။ ကိုယ် ဘယ်နေရာ ကနေ နိုးထ၊လာခဲ့တာလဲ။ ကိုယ် အခုရောက်နေတာ အိပ်မက်ထဲမှာလား။ ဒါမှ မဟုတ် အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုး ထ၊လာခဲ့တာ ဆိုလျှင်ရော။ ယခုလို စူးဝါးမှောင်မည်းနေပုံ မျိုးသည် နေ့လယ် ၂ နာရီ အချိန်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ် နိုင်။ ဒါဆို ကိုယ့်အာရုံသိစိတ် က သဘာဝလောကတရား၏ အချက်ပြမှုကို အခါများစွာ မှာလို ဘာဖြစ်လို့ အလွယ် တကူ လက်မခံနိုင်ရတာလဲ။ ကိုယ် မှားယွင်းနေသည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ် ကို သံသယမေးခွန်းများ

ထုတ်နေရင်းမှပင် ကိုယ် လုံ့ဆ မမှားဘူးဆိုတာ သေချာနေ ပြန်သည်။ အမှားအယွင်း တစ်ခုခု ကိုယ့်အာရုံခံစားမှု အသိဉာဏ်ဆီမှာ လာကပ်ငြိ နေပြီလား။ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် လောကအပေါ် မယုံကြည်မှုကို ခံစားရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သွား လာလှုပ်ရှားနေကြသည့် လူ များ၊ ယာဉ်များ အားလုံး၏ ပြုမူဆောင်ရွက်ပုံများက နေ့ လယ်နေ့ခင်းအချိန် အလုပ် ကိစ္စများပြား ပြေးလွှားနေကြ ချိန်တွင် မြင်ရတတ်သော သက်ဝင်လှုပ်ရှားမှုမျိုးနှင့် အံဝင်ခွင်ကျ။ သူတို့ဆီက သွက်လက်တက်ကြွမှု၊ ဖျတ် လတ်နိုးကြားမှုကို ကိုယ် မြင် ရသည်။ နောက်ပြီး သူတို့ ရင်ထဲမှ တစ်ကိုယ်ရေတစ် ကာယ အတ္တကို နာမည်တပ် ၍မရသော အရောင်တစ်မျိုး ရောယှက်ဖုံးလွှမ်းလျက်သား ထွင်းဖောက်မြင်ရသည်။ အိပ်မက်လား။ ကိုယ် အိပ် မက်ထဲ ရောက်နေတာလား။ လူ၏အတ္တကို မမြင်နိုင်၊ မထိ တွေ့နိုင်သော စိတ္တဓာတ်အဖြစ် သိထားရာမှ ယခုလိုအရာဝတ္ထု ပုံသဏ္ဌာန် အတိအကျ မြင်ရ သည့်အခါ ကိုယ် ချောက်ချား လာ၏။ ကိုယ့်အာခေါင်တွေ ခြောက်သွေ့လာသည်။ ဦး တည်ရာခံ လမ်းလျှောက်ခုံမီ ၏။ □

၃။

ဦးတည် ရာမဲ့ ဇွာ လျှောက်ရင်း အရောင်အဆွေး စုံ၊ အရွယ်အစားစုံ လူများ လူးလာခေါက်တဲ့ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် လုပ်နေကြသော

အောက်အင်္ဂါတစ်ခုအရှေ့သို့
 နှိပ် ရောက်လာသည်။ ကြီး
 မားကျယ်ဝန်းသော အဆင့်
 မြင့်အရောင်းကုန်တိုက်တစ်ခု
 အတွင်း ဖြစ်မည် ထင်သည်။
 အရောင်းဝန်ထမ်း အမျိုးသား
 ခုငယ်များ၊ ချောမောလှပ
 သော အမျိုးသမီးငယ်လေး
 များက သူတို့၏ ကုန်ပစ္စည်း
 နှင့် ဝယ်ယူသူများအား ချို
 သာပြောပြစွာ ရှင်းပြနေကြ
 သည်။ သို့သော် ပုံမှန် အနေ
 အထားတစ်ခုမှ လွဲချော်နေ
 သည့်ဟု ကိုယ့်စိတ်ထဲ အလို
 နှင့် ထင်မိသည်။ သေသေချာ
 ချာ အာရုံစိုက်၍ ထပ်ကြည့်
 မိသည်။ ဘုရားရေ... သူတို့
 ၏ ချိုသာသော စကားသံ
 များနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ သူတို့၏
 ဝကတိမျက်နှာများက တည်
 တံ့မာကျောနေကြပါလား။
 အောက်ပြီး သူတို့၏ အကြည့်
 များ၊ ထိုအကြည့်များကို
 နှုတ်လှမ်း ရိုသွတ်ရာ မျက်လုံး
 များ၊ ထိုအကြည့်များ၊ မျက်
 လုံးများသည် ပုံမှန် မဟုတ်။
 အမည်တပ်၍ မပြောပြနိုင်
 စွမ်းသော ပုံစံတစ်မျိုးဖြင့်
 သုံးဆန်း၍နေ၏။ ကိုယ့်
 စိတ်ထဲ အတော်ပင် ရှုပ်ထွေး
 လာသည်။ ကုန်တိုက်ကြီး၏
 အပေါ်ဆုံးအထပ်သို့ မရေမရာ
 နှိပ် တက်လာခဲ့သည်။

အပေါ်ဆုံး ထပ် ရှိ
 အသေးစား ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ခုရှေ့
 နှိပ် ရောက် သွားသည်။
 သက်မှတ်ရောင်းမည့်သူ မရှိ၊
 သက်မှတ်ဖြတ်မည့် ရုံဝင်
 ဆေးက စောင့်သူလည်း မရှိ။
 နှိပ် ဇေဝဇေဝါ ရပ်ကြည့်
 အစဉ်မှာပင် ရုံအတွင်းမှ ရယ်
 သံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်
 သည်။ ကိုယ့် အသံစိတ်

သူတို့၏
 မျက်နှာများသည်
 ခုနက
 တွေ့ခဲ့ရသည့်
 လူများနှင့်
 ထပ်တူထပ်မျှ
 ပါပဲလား
 ငြိမ်းချမ်း
 အေးမြသော
 အသံ
 စီးဆင်းမှုများကို
 ထုတ်လွှင့်သည့်
 ဘုရားစာ
 ရွတ်ဆိုသံများနှင့်
 ဆန့်ကျင်စွာ
 သူတို့၏
 မျက်နှာများ
 အေးခဲ
 မာကျော
 နေကြသည်

စတင်စဉ်ကပင် ရှုပ်ထွေးပြီး
 နားလည် ရခက် နေသော
 အခြေအနေတွင် သမားရိုးကျ
 ဖြစ်သော လုပ်ထုံးလုပ်နည်း
 များ၊ တွေးတောချိန်ဆမှုများ
 ကိုယ် မလုပ်ချင်တော့။ ရုံ
 အတွင်းသို့ ကိုယ် ဝင်သွား
 လိုက်၏။ ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာ
 ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကားကို
 ပြသနေလေသည်။ ရုပ်ရှင်
 ပိတ်ကားထဲမှ သရုပ်ဆောင်
 များက ရယ်စရာကောင်း
 သော စကားများ၊ သရုပ်
 ဆောင်မှုများ ပြုလုပ်နေကြ
 သည်။ သို့သော် သူတို့၏
 မျက်နှာများမှာလည်း သူတို့

၏ အပြုအမူများ၊ စကားများ
 နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ မာကျောခက်
 ထန်မှုများ ပြည့်နှက်လျက်။
 ဝေခွဲမရစွာဖြင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်
 နေသည့် ပရိသတ်များကို
 ကိုယ် ဝေခွဲကြည့်မိသည်။
 ကျယ်လောင်ရွှင်ဖြူစွာ ရယ်
 မောနေကြသည့်တိုင် သူတို့၏
 အပြုံးနှင့် မျက်နှာများက
 တည်ငြိမ်မာထန်နေ၏။ ခုနက
 လိုပင် ထူးဆန်း၍ အမည်
 မတပ်နိုင်သော အကြည့်များ
 မှာလည်း တစ်ထပ်တည်း။
 စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကိုယ်
 ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

၄။
 ရွှေရောင်ဝင်း၍ အေးမြ
 သောစိတ်ကို ခံစားမိသည့်
 အချိန်တွင် ကိုယ် ဘုရား
 စေတီတစ်ခု၏ ရင်ပြင်တော်
 ပေါ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်
 ကြောင်း သတိရသည်။
 လေပြည်တိုးဝှေ့မှုနှင့် ထိခတ်
 မိတိုင်း တချင်ချင်မြည်သော
 ဆည်းလည်းသံနှင့် ရင်ပြင်
 တော်ပေါ်မှ ခြေနှင်းကျောက်
 ပြားတို့၏ အေးစက်မှုသည်
 စိတ်ကို ခဏတော့ ငြိမ်သက်
 သွားစေ၏။ မြို့၏ တန်ခိုး
 ကြီး စေတီတော်တစ်ဆူပင်
 ဖြစ်မည် ထင်သည်။ ဘုရား
 ဝတ်ပြု ရှိခိုးသူများ၊ လာ
 ရောက် ပူးမြော်သူများ များ
 ပြား စည်ကားနေသည်။ ထူး
 ဆန်းသော အခိုက်အတန့်နှင့်
 သိမှတ်စိတ်တို့ကို စတင်
 ကြုံတွေ့ရချိန်မှ စတင်၍ မခံ
 စားခဲ့မိသော၊ ခုနကနှင့် မတူ
 သော ငြိမ်းအေးမှုတစ်မျိုးကို
 ရ၏။ ကြည်လင်အေးမြ
 သော ဝတ်တက်ရွတ်ဖတ်သံ

များကို ခပ်တဲသဲကြွားရသဖြင့်
 ထိုနေရာသို့ မှန်း၍ လျှောက်
 လာခဲ့သည်။ စေတီတော်ရင်
 ပြင်တွင်ထိုင်၍ ဘုရားကို
 ညီညာစွာ ပူဇော်ဝတ်ပြုနေ
 ကြသည့် ဝတ်ရွတ်ဖတ်သူ လူ
 နှစ်ဆယ်ခန့်ကို တွေ့ရသည်။
 ချမ်းမြေ့ငြိမ်းအေးသည့် အသံ
 စီးဆင်းမှုတစ်ခုထဲမှ နွေးထွေး
 သောခိုလှုံရာ အနည်းငယ်ကို
 ထိတွေ့ချင်စိတ်ဖြင့် သူတို့အနား
 သို့ ကိုယ် တိုးကပ်သွားမိသည်။
 'အား...'
 သူတို့၏ မျက်နှာ
 တွေ... သူတို့၏ မျက်နှာ
 တွေ။

သူတို့၏ မျက်နှာများ
 သည် ခုနက တွေ့ခဲ့ရသည့်
 လူများနှင့် ထပ်တူထပ်မျှပါပဲ
 လား။ ငြိမ်းချမ်းအေးမြသော
 အသံစီးဆင်းမှုများကို ထုတ်
 လွှင့်သည့် ဘုရားစာ ရွတ်ဆို
 သံများနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ သူတို့
 ၏ မျက်နှာများ အေးခဲမာ
 ကျောနေကြသည်။ သူတို့၏
 မျက်လုံးအရောင်များမှာလည်း
 စိမ်းတောက်နေသည်။ ကိုယ်
 သွေးရူးသွေးတန်း ပြေးထွက်
 လာခဲ့သည်။ ကိုယ့်ဘေးဘီ
 ဝဲယာတစ်ဝိုက် ဘုရားရေချမ်း
 ကပ်နေသူများ၊ ပုတီးစိပ်ကြ
 သူများ၊ ဘုရားဖူးနေကြသူ
 များသည်လည်း သူတို့ ပြုမှု
 ဆောင်ရွက်နေသည့် အလုပ်
 များနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ မာကျော
 အေးစက်သည့် မျက်နှာများ
 ဖြင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ကြောက်
 လန့်တကြား ပြေးဆင်းလာခဲ့
 သည်။ စိတ်လုံခြုံမှုတစ်ခုခု
 ရမည်နေရာ ဘယ်မှာလဲ။
 ကိုယ် ဘယ်လိုမှ မတွေး
 တတ်တော့။ ကိုယ် စဉ်းစား
 ၍လည်း မနေချင်တော့။

ကိုယ် ခြေဦးတည်ရာ သွား
လမ်းပေါ်မှ အခြား အခြား
သော လူများအားလုံးသည်
ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
ကြောက်လန့်ချောက်ချားနေ
လျက်က ကိုယ် လိုက်ကြည့်မိ
ပြန်သည်။ အမှန်ပါပဲ၊ လူများ
အားလုံးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
မတူညီသောသွားလာလှုပ်ရှား၊
ပြောဆိုမှုများကို ကိုယ်စိဖြု
လုပ်နေကြသော်လည်း သူတို့
အားလုံး၏မျက်နှာများကတော့
အားလုံး အတူတူ၊ သူတို့၏
မျက်နှာ အသားစိုင့်များများ
ပေါ်တွင် မာကျောထုံကျဉ်
အေးစက်မှုကို တပ်ဆင်လျက်။
နောက်ပြီး ကိုယ် အခုထိ
အဓိပ္ပာယ်မဖော်နိုင်သော ထူး
ဆန်းသည့် မျက်ဝန်းအကြည့်
များ ထင်ဟပ်လျက်။

အကြည့်တွေ၊ မျက်ဝန်း
တွေ...။ အဲဒါ ဘယ်လို
အခြင်းအရာမျိုးပါလိမ့်။ သူတို့
၏ မျက်ဝန်းမျက်သားများက
ဘာဖြစ်နေတာပါလိမ့်။ ကိုယ်
ကြည့်မိသည်။ သေသေချာချာ
လိုက်ကြည့်မိပြန်သည်။
ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းတွေ ပြတ်ထွက်
သွားမတတ် ကိုက်ထားလိုက်
မိ၏။ ကိုယ် အရမ်းကြောက်
လာသည်။ ကိုယ် ဖော်ဆောင်
မရသော၊ ဝေခွဲမရသော
အရာများကို သိလိုက်ပြီ။ သူ
တို့...၊ သူတို့အားလုံး၏
မျက်လုံးအိမ်အတွင်းရှိ မျက်
သားများသည် ဖြူရော်နေ
ကြသည်။ ကြောင်ကန်းနေ
သော မျက်သားများ၊ သူတို့
သည် အမြင်အာရုံ ဆွဲကန်းနေ
သူများကဲ့သို့၊ ဒါမှမဟုတ်
အိပ်မက်ထဲတွင် အသိစိတ်မဲ့
လမ်းလျှောက်နေသကဲ့သို့၊
စမ်းတဝါးဝါး ပြုလုပ်လှုပ်ရှား

သူတို့၏
မျက်ဝန်း
မျက်သားများက
ဘာဖြစ်နေတာ
ပါလိမ့်
ကိုယ်
ကြည့်မိသည်
သေသေချာချာ
လိုက်ကြည့်မိ
ပြန်သည်
ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းတွေ
ပြတ်ထွက်
သွားမတတ်
ကိုက်ထား
လိုက်မိ၏
ကိုယ်
အရမ်း
ကြောက်လာသည်

နေကြတာပါလား။ နောက်ပြီး
သူတို့ အားလုံး၏ မျက်နှာများ
သည် မာကျောအေးခဲနေကြ
တာပါလား။ ဒီတစ်လောက
လုံးမှာ ကိုယ်ကလွဲ၍ အား
လုံး စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ ဖြူဖွေး
နေသော မျက်သားများကို ဖွင့်
ချလျက် အေးခဲသေဆုံးနေ
သည့် မျက်နှာများဖြစ်နေကြ
ပါလား။

၅။
ကြောက်ရွံ့မှု၊ ချောက်
ချားမှု၊ တုန်လှုပ်မှု၊ ပကတိ
အခြေအနေကို မှားလည်စွာ

ဝေခွဲမရမှု စသည့် ခံစားချက်
များ ကိုယ့်မျက်နှာပေါ်တွင်
ညှိုးရော်ထိခိုက်စွာ ရောက်ရှိ
နေပြီ ထင်သည်။ တုန်လှုပ်စွာ
ဖြင့် မှန်သားတစ်ချပ်ရှေ့တွင်
ကိုယ် စွန့်စား၍ ရပ်လိုက်၏။
ပြီးနောက်... ယုံကြည်မှုတစ်
ခုခု ကိုယ့်ဆီမှ ကိုယ်ပြန်၍
ရလိုရငြား အားတင်း၍ ပြုံး
ကြည့်လိုက်သည်။ မှန်ထဲ
တွင် ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းများ ပြုံး
လိုက်သည့် သင်္ကေတအဖြစ်
တွန့်ကွေး၍ သွားသည်။ စိတ်
အေးသွားပြီး ကိုယ့်မျက်နှာကို
မှန်ချပ်မှ ပြန်လွှဲမည် အပြု
တွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရိပ်ခနဲ
ပြန်မြင်လိုက်၏။ နောက်ချား
စွာပင် မှန်ချပ်ထဲ မရဲတရဲ
ကိုယ် အသေအချာ ပြန်ကြည့်
မိသည်။ ကိုယ့်မျက်နှာများ
အေးခဲမာကျောလျက် ရှိနေခဲ့
ပြီ။ သူတို့တွေ... သူတို့တွေ
ရဲ့ မျက်နှာဟာ ကိုယ့်ဆီ
ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ။
ကိုယ် ဘာဖြစ်သွားခဲ့တာလဲ။
ကိုယ် တစ်ချိန်လုံး ကြောက်
လန့်ရွံ့ရှာနေခဲ့ရသည့် မျက်နှာ
က ဘာလို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
ပြန်ဖြစ်နေတာလဲ။

ဒါဆို... ဒါဆို ကိုယ့်
မျက်ဝန်းတွေ၊ ကိုယ့်မျက်သား
တွေရော။ ဟင့်အင်း ပကတိ
အမှန်တရားကို ကိုယ် လက်
မခံနိုင်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
အတည်ပြုချက် ထပ်မံရယူ
ရန် မှန်မျက်နှာပြင်ထဲ ကိုယ့်
အကြည့်ကို တွန်းပို့ဖို့ ကိုယ့်
စိတ်က ကြိုးစားသော်လည်း
ကိုယ့်စိတ်ကပင် ပြန်၍ လက်
မခံနိုင်ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်
ထင်သည့်အတိုင်း ကိုယ့်မျက်
ဝန်းမှမျက်သားများ တကယ်
ပင် ဖြူရော်ကြောင်ကန်းနေ

ခဲ့ပြီဆိုလျှင် ကိုယ် ဘယ်လို
လုပ်မလဲ။ ဘယ်လိုအသိစိတ်
ဖြင့် ကိုယ် ဆက်လက်ရပ်
တည်မလဲ။ ကိုယ့်မျက်လုံး
များကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ထိုး
ဖောက်ပစ်မိမည်လား။ ကိုယ်
ဘာကိုမျှ အသေအချာ တွေး
တောဆင်ခြင်ရန် မတတ်နိုင်
တော့။ အနည်းငယ်မျှ ကျန်ရှိ
သောအင်အားဖြင့် ကိုယ့်မျက်
နှာကို လက်ဖဝါးများဖြင့်
ဖုံးအုပ်ကာ ဆောက်တည်ရာ
မဲ့စွာ ထိုင်ချရင်း 'အား'ခနဲ
စိတ်လွတ်လက်လွတ်ဟစ်အော်
လိုက်မိသည်။

ကိုယ့်ထဲမှ ထိန်းချုပ်နိုင်
စွမ်းကင်းမဲ့စွာ ချောက်
ချောက်ချားချား အော်ဟစ်
မြည်တမ်းသံများ ထွက်ပေါ်
လာပြီးသည့်နောက် ကိုယ့်
အပါးသို့ တရွေ့ရွေ့ နီးကပ်
လာသော ခြေသံများကို
ကြားရသည်တွင် ကိုယ့်စိတ်
လုံခြုံမှုကို ကိုယ် ဖုံးအုပ်ထား
သော လက်ဖဝါးများက
ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းရန်
မတတ်နိုင်တော့ပြီ ထင်
သည်။ အဆုံးစွန် လျှော့ချ
လိုက်သော ကိုယ့်စိတ်နှင့်
အတူ လက်ဖဝါးများ လျှော့ချ
လာပြီး ကိုယ့်မျက်နှာပြင်
ထက်မှ ဖယ်ခွာသွားသည်
တွင် မာကျော၍ ခံစားချက်
ကင်းမဲ့သော မျက်နှာများမှ
တစ်ဆင့် အေးစက်သေဆုံးနေ
သော မျက်လုံးများဖြင့် ကိုယ့်
ကို ဝိုင်းဝန်းအုံ့ခံကာ ပြုံး၍
ကြည့်ရှုနေကြသည့် ပကတိ
လောကမှ ပကတိလူများကို
ကိုယ့်မျက်သားဖြူဖြူ အနံ့ဖြင့်
စိမ်းစိမ်းခဲခဲ တွေ့မြင်လိုက်ရ
လေသည်။

■ သုရသေဝါ

သေါင်းဆောင်ကောင်းတိုင်းအရည်အချင်း - ဓမ္မဒူတ သိင်္ဂီတာအရှင်ဆာဂိန္ဒ

စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်များနှင့် သေါင်းဆောင်မှု အခန်းကဏ္ဍတွင် သေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်လိုသူလူငယ်များနှင့် လူကြီးများအတွက် လိုက်နာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ရန် ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ သေါင်းဆောင်ကောင်းတိုင်းအရည်အချင်းကို ဖွဲ့ခွဲအဆင့်အမျိုးမျိုး လမ်းညွှန်ချက်ပုံစံဖြင့် ရေးသားထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယင်းကိုအရည်အချင်း သေါင်းဆောင်ကောင်းတိုင်း အဓိကရပ်များ၊ သေါင်းဆောင်ကောင်းတိုင်း အပြောအဆို၊ စကားပြောနည်း၊ သေါင်းဆောင်ကောင်းတိုင်း အမူအရာ၊ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဆရာတော်ကြီးများ၏ အတုယူဖွယ် အမူအရာများ စသဖြင့် သေါင်းစဉ် ၅၅ ခုဖြင့် လက်တွေ့ကျကျ လိုက်နာကျင့်ကြံနိုင်ရန် လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည်။

မြတ်စွာဘုရားတော်များနှင့် မြန်မာစကားပုံများ - ဓမ္မစရိယ ဦးအေးနိုင်(ဘိဇ္ဇာ)

ဓမ္မအတွေးအကြံမှု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည့်စကားပုံများသည် ဖွဲ့မြတ်စွာ၏တရားအသွေးတော်များကို အသိသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန်အတွက် လူကြီး၊ လူငယ်၊ ကလေး၊ ကလေးမ၊ ညွှန်ပြထားသော ဖွဲ့စည်းတော်များကို သိရှိလိုက်နာကျင့်ကြံ၍လောကီအကျိုး၊ လောကုတ္တရာအကျိုးများရရှိရန် ရည်သန်ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ဆုံးမညွှန်ကြားမှုကို ပေးလိုသည့်အခါ ဦးစီးစကားဖြင့် ဆုံးမညွှန်ကြားပေးသည့်ထက် စကားပုံများကိုရွတ်ဆိုပြီး သို့မဟုတ် ရေးသားပြီး ဆုံးမပြောပြပေးခြင်းက ပိုမိုထိရောက်နိုင်စေကြောင်း လမ်းညွှန်ထားပါသည်။

သစ်လေ့ထုံးစံ - မြန်မာစကားပုံများ

ဂျပန်နိုင်ငံ၏ အဓိကဘဏ်စနစ် - ဟောင်ကွန်(ပါဏိဋ္ဌ)

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး ပြင်ပဘဏ်စနစ်ထဲသို့ရသော ဂျပန်နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအဓိကအကြောင်းရင်းတစ်ခုဖြစ်သော အဓိကဘဏ်စနစ်(Main Bank System) အကြောင်း ရေးသားထားသည်။ အဆိုပါ အဓိကဘဏ်စနစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု၊ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု အရှိန်အဟုန် မြှင့်တင်ရေးအတွက် အဓိကမောင်းနှင်အားကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည့် အသစ်လေ့ထုံးစံတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ဘဏ်များ လက်ပွန်းတတ်၊ လက်တွဲဆောင်ရွက်ပုံကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားပြီး မြန်မာနိုင်ငံအတွက် လမ်းစာတစ်ခု ဖော်ပြထားပါသည်။ စီးပွားရေးလောကအတွင်းကျင့်လည်ကြကုန်သူအားလုံး အသိပညာ အတတ်ပညာဖြစ်သော ငွေကြေး ဖျော့ကွက်တွင် လုပ်ကိုင်သူများ၊ စီးပွားရေးလုပ်ဆောင်သူများက ကြိုဆိုရမည့်စာတစ်အုပ် ဖြစ်ပါသည်။

အလင်းသစ်ရာထူးဝင်လမ်းညွှန် - အလင်းသစ်စာတည်းအဖွဲ့

နည်းပြ သရုပ်ပြမှု၊ စီမံခန့်ခွဲရေးဝန်ထမ်း(၁)၊ ဥပဒေအရာရှိအဆင့်(၄)၊ ဒုတိယတရားသူကြီးများ၊ ဒုတိယစီမံကိန်းများ၊ ဒုတိယအကောက်ခွန်များ၊ ဒုတိယစီမံကိန်းများ၊ စသည့် ရာထူးတို့၏ အရာရှိငယ်များနှင့် မြန်မာနိုင်ငံအရာရှိရာထူးများ လုံးအတွက် ရေးပြော နှုတ်ပြောပြောဆိုရာတွင် လက်ကိုင်ပြနိုင်ရန်ပြုစုထားသည်။ အထွေထွေစာပညာနှင့် မြန်မာစာဘာသာရပ်များပါဝင်သည်။ ရာထူးဝင် စာမေးပွဲပြောဆိုမှုညွှန်ချက်များအရ အချိန်တိုအတွင်းအကျိုးပြုနိုင်အောင် စေတနာအရင်းခံဖြင့် ပြုစုထားသောစာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။

သစ်လေ့ထုံးစံ - မြန်မာစကားပုံများ

ထေရဝါဒစူဠဝေဒ - မင်းနန်း(မော်ကွန်း)

လူသားတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်ရောင်ပြောင်ရွန်းသော ဘဝကောင်းဘဝမွန်ကိုရရှိရန် မြတ်စွာလမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း ဖိစီးကိုင်တွယ်တိုက်ပယ် လိုက်နာကျင့်သုံးသော ဓမ္မကဿ ဇနီးတို့နှင့်ကြောင်း လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည့် စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ သီလယူလျော်ညီလျှင် သမာဓိလည်းဖြစ်၊ လောဘလည်းပါးလျှော့၍လေ၊ ဘာတရားထူးမှုလည်းရရှိ၍ သောတာပန် ဖြစ်ပို့သည့်ကုသိုလ်လောစတုတ္ထ ဝိပဿနာလည်း အယူအမြင်မှန်ကန်ခြင်းနှင့် သီလဝင်ကြပါခြင်းသည်ကောင်းမှုကုသိုလ်တို့၏ အစအမွှန်းဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

မြတ်စွာလက်ထက် ပါရမီရှင်အမျိုးသမီးများ

အရာရာ၌ ယောက်ျားများသာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်သောအသိဉာဏ်ရှိသည်မဟုတ်၊ မိန်းမသားများသည်လည်း ထိုထိုအရာ၌ ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်နိုင်သော အသိဉာဏ်ရှိသည်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေရန် ဖွဲ့မြတ်စွာလက်ထက် ထင်ရှားထူးချွန်သောပါရမီရှင်အမျိုးသမီး ၁၂ ဦး၏အကြောင်းကိုရေးသားထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မဟာပဇာတိမာတမိ၊ ယသောရောဇဒေါ၊ သောဇဒေါ၊ ပဇာတိရ၊ မိဂရ၊ မာတာ၊ ဝိသာခါ၊ အပ္ပမာဓိ၊ ဂုဋ္ဌသုဘဒ္ဒ၊ သုနဇဒေါ၊ ဒီပကောမီ၊ ဥတ္တရာနှင့် သီရိမာ၊ စာမိ၊ ဥပလက္ခာတို့ ပါဝင်ပါသည်။

သစ်လေ့ထုံးစံ - မြန်မာစကားပုံများ

ထိုည

နန်းဧကရီရှင်

မနက်ခင်းပိုင်းနှင့်
ဆန်ကျင်စွာ
ညနေခင်းသည်
တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။
တဖြည်းဖြည်း
မှောင်လာတော့မည်။
ခရော်ခဲနဲ့ လှိုင်နဲ့
ဟောင်းနွမ်းနေသော
စာသင်ခုံအောက်ခြေတို့ကိုပင်
မမြင်တော့။ နနွမ်းနှင့်
ယုတယမ်းလွှတ်တို့
အောက်မှာလည်း
မီးခိုးတို့သည်
တစ်ထောင်ထောင်
သလောက် မီးသည်။
မုတ်တိုင်မြင်းဖြမ်းနေသော
အိမ်သား
အောက်ထဲမှာရှိသော
မျက်နှာသည်
မနက်ခင်းနှင့်
ဆန်ကျင်စွာ ညှိုးငယ်
အမှောင်တစ်ခုလည်း
တရားသူကြီး၏
စိရင်ချက်ချစ်ရတော့မည့်
တရားခံတစ်ယောက်လိုပင်။
အောက်တည်ရာမဲ့နေသလို
ရှိသည်။
ဘဝတရားသူကြီး၏
စိရင်ချက်ကို
ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်သာ
ကြိုးစားထားတော့
မောင်လေးရေ ဟု ကျွန်ုပ်
တီးတိုးရေရွတ်မိပါသည်။
အင်္ဂတေတို့ကွာပြေးနေသည့်
ဟောင်းနွမ်းသောနံရံထက်
အဖေ၏ဘွဲ့ဝတ်နှင့်နင့်ပုံသည်
ခွဲစောင်းနေသည်။
ကျွန်ုပ် အပြင်ဘက်ကို
လှမ်းကြည့်မိသည်။
မိုးချုပ်တော့မည်။
သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို
ကျိတ်နှိပ်လိုက်မိပါသည်။
အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ

မျှော်လင့်ထားသောအောင်မြင်မှု၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ရရှိလာပြန်တော့လည်း ဒုက္ခ၏လမ်းစာပျံ့ ထင်မှတ်နိုင်ပြန်သည်။ ကြိုးစားမှု၏ရလဒ်သည် စိတ်ရှုပ်ထွေးသော ပျော်ရွှင်မှုဖြင့် အဆုံးသတ်ရမည်လား။ ဒီလိုတော့ မဖြစ်သင့်ဟု ထင်ပါသည်။ ပြီးတော့ ဒီလိုမျိုး သုသာန်တစ်ပြင်ကြီးလိုလည်း တိတ်ဆိတ်မနေသင့်ပါ။ မနက်တုန်းဆီက အဖြေဟာ အနာဂတ်အတွက် ရောင်နီပဲလေ။ မျှော်လင့်ချက်တို့ နီးထနေရမည်။ စိတ်ကူးထဲ အနာဂတ်ဟာ လှပနေသင့်ပါသည်။

ဘဝတစ်ခုလုံးတွင် မနက်က အောင်မြင်မှု၏ စွမ်းအားသည် အတော်လေး ကြိုးမားလွမ်းမိုးကြောင်း ကျွန်မယုံကြည်ပါသည်။ အဲသည့်အောင်မြင်မှုကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့်နေ့၏ ဦးဆုံး ညဆိုတာလည်း လသာသာ စံပယ်ပန်းခင်းထဲ ချစ်သူနှင့် လမ်းလျှောက်ရသလို ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့နေရမှာ မဟုတ်လား။

‘မင်း ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ’

အမှန်တော့ အဲဒီမေးခွန်းမလိုအပ်ဟု ထင်ပါသည်။ အဖေကြည့်ရတာလည်း တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် ကယောင်ကတမ်းထွက်သွားခဲ့ရပါသည်။ မေးပြီး ချက်ချင်း တိခန့် ရပ်သွားသည်။

ပြီးတော့ နံရံတွေကို လျှောက်ကြည့်နေသည်။ အဖေ ကြည့်ရာဆီ ကျွန်မလိုက်ကြည့်မိတော့ ရယ်ချင်သွားရသည်။ အဖေ၏ လုပ်ငန်းထူးချွန်ဆုတွေပင်။

မှန်း... ဘာတဲ့။ ဒီဘက်အစွန်ဆုံးက အလယ်တန်းအောင်ချက် အကောင်းဆုံးဆု၊ တိုင်းအဆင့်အကောင်းဆုံး စံပြဆု၊ အဲဒီအချိန်က ဂုဏ်ယူတက်ကြွစွာဖြင့် အဖေယူခဲ့သည့် ဓာတ်ပုံထဲက ဒိုင်းဆုကြီးတွေ၊ ငွေဖလားကြီးတွေကတော့ အဖေ ပင်စင်ယူခဲ့သော အထက်တန်းကျောင်း မိမိထဲမှာ ဝင်ထည့်စွာ ကျန်ရစ်နေမှာပင်။ ဆေးလိပ်ကြောင့် ပေါက်ပြဲနေသော ပုဆိုးနှစ်ဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့ကို ပြင်ဝတ်လိုက်ရင်း နံရံက ဓာတ်ပုံတွေကို အဖေသေချာကြည့်နေသည်။ ရွှေနေသည့်ပုံလေးတွေကို ပြန်တည့်သည်။ အဖေမျက်ဝန်းတို့ တောက်ပလာသလို ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ အဖေကတော့ ခုချိန်ထိ မြေဖြူကိုင်နေဆဲပင်။ အလယ်တန်းကလေးတွေကို စာပြရင်း သွားကြေးကို ကျွန်မတို့အိမ်၏ မီးဖိုချောင်စရိတ်ထဲ ထည့်ရသည်။

သစ္စာရှိစွာ အလုပ်ကို ရိုးသား ရှိသေတတ်ခြင်း၏ နောက်ဆုံးရလဒ်က ခွဲတောခြင်းဟု သိထားလို့များလား မသိ၊ ယနေ့ခေတ် လူအတော်များများ ရိုးသားသစ္စာရှိခြင်းကို ပစ်ပယ်လာကြသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သစ္စာအကန့်သည် လက်ငင်းတော့ ပေးသင့်ပါသည်။ ပုထုဇဉ်လူတွေ နေကြသည့်လောကကြီး ဒါမှ သစ္စာလမ်းကို လျှောက်သူများပေမည်။ ခုတော့ကွယ်... အဖေကိုကြည့်ပြီး အဖေတူသမီး

ဖြစ်ဖို့ရာ စဉ်းစားတတ်စပြုပြီ။ လှိုကြောင့် ဆယ်တန်းအောင်ပြီး အလုပ်ဝင်မယ် စိတ်ကူးတော့ ကိုယ်လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို ရွေးချယ်သုံးသပ်မိသည်။ အဖေလို မြေဖြူကိုင်ဖို့တော့ စိတ်ကူးနှင့် မွန်းကျပ်လှပြီ။ ဆရာမကလွဲရင် အကုန်လုပ်မယ်လို့ ကျွန်မ ကြေညာတော့ အဖေမျက်ဝန်းတို့ မျက်ရည်ကြည်တို့ ရစ်ဝဲနေ၏။ ဒါပေမဲ့ ဆန့်ကျင်ရာ စကားတော့ မပြောခဲ့ပါ။ အမှန်တော့ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ဖို့ မကောင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ဖန်တီးလာသော အခြေအနေပေါ်မှ ခံစားရသော ခါးသီးဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်တို့ကြောင့် ကျွန်မ ခံယူချက်တို့ ပြောင်းလဲခဲ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ဒီအတွက် ခံနိုင်ရည်မရှိသူ၊ လူပျော့လူညံ့အဖြစ် ကျန်မကုန်ကျန်မစက်ဆုပ်လှပါသည်။ စာတွေမတောက်တစ်ခေါက်ဖတ်ပြီး ဇော်ဂျီဆေးကျန် လျက်မိသလို စာတွေခံယူချက်က တခြား၊ လက်တွေ့ကျင့်သုံးနေတာက တခြားလို ဖြစ်နေသော ဘဝတွင် ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မပျော်ပိုက်နိုင်ခဲ့ပြန်။

ဘဝ၏ အရေးကြီးဆုံးသည် ဘာလဲ။

ခေါင်းမွေးဖြူအောင် စဉ်းစားပြီး ကျွန်မ အဖြေသည် လုံးချာလည်လျက်ရှိသည်။ တစ်ဦးတည်းသော အချစ်ဆုံးမောင်လေးကိုတော့ ဒီလို မဖြစ်စေချင်ပါ။ နည်းမှန်၊ လမ်းမှန်၊ ဝါသနာပါသော လမ်းတစ်ခုကို ရွေးစေချင်သည်။ ရွေးနိုင်သည့် အခွင့်အလမ်းလည်း ရစေချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုလမ်းသည်

ငွေဖြင့် ဆက်ယူရမည်ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်မ သက်ပြင်းချမိပါသည်။ မောင်နှမအရင်းကြီး ဆိုပေမဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်တစ်ကိုယ်စာတောင် အတော်အားတင်း ကြိုးပမ်းနေရဆဲ။ အစ်မဆိုသည့် သမိုင်းဝေးတာဝန်ကို ကျွန်မ ပျက်ကွက်ခဲ့ပြီ။

ပညာတော်သော မောင်တစ်ယောက်ကို ပျိုးထောင်ထောက်ပံ့ပေးရန် အစ်မတစ်ယောက်သည် ဘာအထောက်အပံ့မှ မဖြစ်စေဘူးသတဲ့လား။ စာရိတ္တဆိုသော အရာကို ပျက်စီးခံပြီး တိုင်းပြည်အတွက် အားထားရမည့် ပညာရှင်တစ်ယောက်ကို ကြိုတင်မှီခိုပျိုးထောင်ပေးလျှင်ဖြင့် ရနိုင်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘဲစားဘဲချေသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ တိုင်းပြည်အတွက် သားကောင်းတစ်ယောက် ပေါ်ထွန်းဖို့ အမျိုးကောင်းသမီးတစ်ယောက် ပျက်စီးပေးရမည်လား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က စာရိတ္တနှင့် ပတ်သက်လို့ အထိအနိက် မခံနိုင်ပြန်။ ဆို... ဒီတော့လည်း ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲ ခပ်စင်းစင်းသွားရုံ ရှိတော့တာပေါ့။ မြင့်မြင့်မားမားကြီးတွေကို မမှန်းနဲ့ အောင်မြင်မှုဆိုတာ မမျှော်လင့်နဲ့၊ ဘဝမှာ ထူးချွန်အောင် မြင့်သူ ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ပုံပိုးတူညီမှုတွေ လိုအပ်သည်လေ။

လောကကြီးထဲ ကိုယ့်ဒူး ကိုယ်ချွန်သမားတွေအတွက် ဘာတွေက ဒီလောက် ခက်ခဲနေရတာလဲ။ ကျွန်မမောင်လေးကို တွန်းအားတွေ ပေးခဲ့မိသည်။

ဆယ်တန်းကို ထူးထူးချွန်ချွန်
ဆောင်ရမည်။ ရိုးရိုးမဟုတ်၊
ထူးထူးချွန်ချွန်ကို ဆောင်ရ
မည်။ အဲဒီအတွက် ဘယ်လို
အကျိုးရှိမည်ဆိုတာတော့
မပြောခဲ့မိပေ။ ဒါပေမဲ့ မျှော်
လင့်ချက်ဖြင့် ကြိုးစားခဲ့ရ
သော မောင်လေးအတွက်
တော့ အချိန်နှင့်ဆက် လဲ
လှယ်ယူခဲ့ရသည့် အောင်မြင်
မှုသည် ဘဝတွင် စိတ်အညစ်
ဆုံးသောကကို ဖြစ်တည်စေ
ခဲ့ပြီလား။ အတွေးတို့
သောက်ယက်ခတ်နေသည်။
ခေါင်းငိုက်စိုက်ချနေသည့်
မောင်လေးမျက်နှာကို ကျွန်မ
ရူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။
ရူးစိုက်ကြည့်ဆဲ မောင်လေး
မျက်နှာ ပြန်မော့လာသည်။
နောက် အပြင်ဘက်ကို ဝေသီ
စွာ ကြည့်နေပြန်သည်။ အပြင်
မှာတော့ ပိန်းပိတ်အောင်
မှောင်လျက်ရှိပြီ။ အဖေ၏
ကယောင်ကတမ်း အမေးကို
မောင်လေးက စမ်းတဝါးဝါး
မပြေချင်ဟန်ရှိသည်။

‘ကျွန်တော် ဒီအင်္ဂါ
အေ တက်မယ် အဖေ’

‘ဘာ’

ကျွန်မ ထိတ်လန့်
ဘကြားဖြင့် ဆတ်ခနဲ ထ၊ရပ်
လိုက်မိသည်။ တကယ်တော့
မောင်လေးသည် စစ်တိုက်
ခြင်းကို လုံးဝ ဝါသနာပါသူ
မဟုတ်ပါ။ ငယ်စဉ်ကတည်း
က ကလေးသဘာဝ ဆော့
သွင်ပင် စစ်တိုက်တမ်းမဆော့
ဘတ်ပေ။ ဆေးကုတမ်းဆော့
ပြီး သူက အမြဲဆရာဝန်လုပ်
သွားမည်။ နောက် ဒီကစား
ဆည်းရိုးသွားပါက ငြိမ်သက်
စွာထိုင်ပြီး စာဖတ်နေတတ်

သည်။ ကြမ်းတမ်းစွာ ကစား
ရသော စစ်တိုက်ကစားခြင်း
ကို ယောက်ျားလေးတန်ဖိုး ရပ်
ကြည့်ဖို့ပင် ဝါသနာမပါခဲ့ပေ။
လူပျိုပေါက် ဖြစ်လာတော့
လည်း ပိုငြိမ်ကုပ်သွားကာ
ချောင်တစ်ချောင်မှာ ကုပ်လို့
စာဖတ်နေသည်က များသည်။
ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား အားက
စားတောင် မလုပ်သလောက်။
ဒါပေမဲ့ မောင်လေးသည်
သတ္တိကြောင့်သူတစ်ယောက်
တော့ မဟုတ်ခဲ့ပြန်။ ဒါသည်
လည်း ကျွန်မပယောဂ မကင်း
ခဲ့ပြန်။ ကိုယ်ခန္ဓာချင်း ယှဉ်
ပြိုင်တိုက်ခိုက်လို့ အောင်နိုင်မှ
သတ္တိဟု ခေါ်ခြင်းမဟုတ်။
အများအကျိုးအတွက် ရဲရဲဝံ့ဝံ့
နေရဲ့ ပြောရဲ့ လုပ်ရဲ့သော သူ
သည်လည်း သတ္တိရှင်ဖြစ်
သည်ဟု ပြောခဲ့မိပါသည်။
ပြီး သူ့အသိဉာဏ်၊ သူ့စာဖတ်
စွမ်းဖြင့် အမြင်ကျယ် သိမြင်
လာတာတွေလည်း ပါ၊ပါသည်။
ဒါပေမဲ့ သူ ဖတ်ရန် စာအုပ်
တွေကို ရွေးချယ်ရှာဖွေပေး
သူက ကျွန်မဆိုတော့ ကျွန်မ
ပယောဂအများဆုံး ပါဝင်နေ
သည်ဟုပြောရမည် ထင်ပါ
သည်။ အခုတော့ ကိုယ့်ဇာတ်
ကိုယ်မနိုင်၊ ကိုယ့်အတတ်
ကိုယ်စူးလို့ မောင်လေးကို
ကျွန်မ ဘယ်လိုအားပေးရပါ။

အများစု သောက်နေ
သည့် မိုးခါးရေကို မောင်လေး
ဘယ်လိုတိုက်ရပါ။ စိတ်ထဲ
က မပါပေမဲ့ လူတိုင်းနီးပါး
ရွတ်နေကြသည့် စကားတွေ
ဖြင့်လည်း မောင်လေးကို
ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်
ရက်ပါ။

ကိုယ့်ဝါသနာနှင့် ကိုယ့်
ဘဝ ထပ်တူကျလို့ တိုးတက်

သည့်ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်
ခွင့်ဟာ ဒီလောက်တောင် ရှား
ပါးနေပြီလား။ တိုင်းပြည်တာဝန်
ထမ်းဆောင်ရာမှာ ဟိုဟာ
မှ၊ ဒီဟာမှဆိုသည့် ကျဉ်း
မြောင်းသော စိတ် ကျွန်မမှာ
မရှိပါ။ ဘယ်နေရာမှာမဆို
တာဝန်ကျေပွန်သူဟာ တိုင်း
ချစ်ပြည်ချစ် ရှိသူတွေပင်။
မောင်လေးသည် သူ့ယုံကြည်
ချက်နှင့်သူ ရွေးချယ်မည်ဆို
လျှင်ဖြင့် ကျွန်မကလည်း ဝင်
ရောက်စွက်ဖက်မည် မဟုတ်
ပေ။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်
ဝါသနာအလျောက် တိုင်း
ပြည်တာဝန်ကို ပျော်ရွှင်စွာ
ထမ်းဆောင်နိုင်ရန် ဖွဲ့စည်း
ပေးရမည်ဟုလည်း ယုံကြည်
ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
မောင်လေးက သူ့ဘဝကို
ဦးနှောက်ဖြင့် ရွေးချယ်လို့ သူ
ဘယ်လိုမှ ပျော်မွေ့နိုင်မည်
မဟုတ်သည့်လမ်းကို ရွေး
ချယ်လျှောက်လှမ်းဖို့ ဦးတည်
စဉ်းစားနေပြီဖြစ်ခြင်းကို ကျွန်မ
ဘယ်လိုမှသဘောမတူနိုင်ပါ။

ဒါဆို မောင်လေး
လျှောက်မည့်လမ်းကို ငွေဖြင့်
ကျွန်မ လမ်းခင်းနိုင်မလား။

ဒါမှမဟုတ် အလုပ်
တစ်ခု ဝင်လုပ်ပြီး အဝေးသင်
တက်လို့ ပြောရမလား။

‘ဟုတ်တယ် လေ၊
ကျွန်တော့်ဝါသနာကို စွန့်
လိုက်ရပြီဆိုရင် ရှေ့လျှောက်
ကျွန်တော့်ဘဝ အကျိုးရှိ
အောင်ပဲ လုပ်တော့မယ်’

‘ဘုရား... ဘုရား’

ကျွန်မနားကို စုံပိတ်
လိုက်မိသည်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ
အဲဒီအကျိုးဆက်တွေဟာ
မောင်လေးဘဝ တစ်သက်

တာ ဘယ်လိုသက်ရောက်
သွားမလဲဆိုတာဖြင့် ကျွန်မ
မတွေးရဲပါ။

ခုမှ ကျွန်မ ငိုမိပါသည်။

အသွယ်သွယ် များပြား
လှသော လမ်းတို့ဆုံရာ လမ်း
ဆုံလမ်းခွသို့ ရောက်နေပါ
လျက် ကိုယ်သွားချင်သည့်
လမ်းကို ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်
အခြေအနေ ဖန်တီးမှုကတော့
နည်းပါးလှပါသည်။ ခုမှ
ဒုက္ခ၏လမ်းစကို နင်းမိခြင်း
ပဲဟု မောင်လေး ထင်မှတ်
နေမလား။

ရီဝေပျော့တော့ လွန်း
သည့် မောင်လေးမျက်ဝန်းတို့
နှင့် မဆုံရဲစွာ ကျွန်မ ကျော
ခိုင်းလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်
ဆီ မျက်နှာမူမိသည်။

အပြင်ဘက်တွင်တော့
မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်လေပြီ။ လေ
အဟုန်ကို ခိုစီးလိုက်ပါလာ
သည့် ပန်းရုနံ့ကို ရှုသွင်နုမ်း
ရွှံ့ကိုလိုက်ရပေမဲ့ ရင်အနံ့
သည် ကြည်လင်မသွားပေ။

ကြည့် စမ်း...မနက်
တုန်းဆီက ဆယ်တန်းကို
ဂုဏ်ထူးငါးခုနှင့် အောင်မြင်ခဲ့
သည့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်
၏ ပထမဦးဆုံးည၊ ဦးဆုံးည
တဲ့လားကွယ်။

တချို့တွေက အဲဒီညမှာ
အောင်မြင်မှုအတွက် ပါတီ
တွေ ပေးနေမလား။ မိသားစု
သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အောင်
မြင်ခြင်းအထိမ်းအမှတ် ပျော်
ရွှင်နေကြမှာလား။

မောင်လေးနှင့် ကျွန်မ
တို့အတွက်ကတော့...

ထိုည...

အဲဒီညသည် သွေးပျက်
ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းလေ
စွ။ ■ နန်းစကရီရှင်

ထိပ်စုမှူးကြီး နဦး တွေ့ဆုံခြင်း ဝင်းငြိမ်း

(ဆခင်ဆရာတော်...)

ဗုဒ္ဓဘုတ်စံမှာလည်း ခေပ်ရဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတာ ခုတ်တယ်။
ရန်ဖြစ်ကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ဘိန်းက
ဦးလွင်းကပ်ပါက ထက်မြက်တဲ့ တော့ကလေးတော် ခုတ်
တင်တယ်။ ခဲခါကို ကျွန်မကလည်း ခုတ်တော်တော်
State ငြိတော့ ဆရာတော်ဖြစ်လျက် ခုတ်တော်တော်
ခဲခါကို ခုတ်တော်တော် ခုတ်တော်တော်တော် ခုတ်
ဖြတ်ပေးပါဆိုပြီး Comment တာတော်တော်

အိဉ္ဇာယံမရှိတာတွေ မ,တင်နဲ့တဲ့။ အောင်ဆန်းစုကြည်ရဲ့ ဖိနှပ်လောက်မှ
အိဉ္ဇာယံမရှိတာတွေကို လာပြီး မတင်နဲ့တဲ့။ ကျွန်မကတော့ ဘာမှ
မပြောပါဘူး။ မေ့မိသွတ်မိမှာ Comment တစ်ရာကျော်တယ်။
မိမိကြီးက မနီနိုင်တဲ့သူတွေက ဝင်ပြောကြတာ။ မင်းမသိဘူးလား၊
အိဉ္ဇာယံမရှိတာက ဘာလုပ်နေတယ်၊ ဘာညာနဲ့ ဝင်ပြောကြတာပေါ့။
အဲဒါက ဘာမှ နားမလည်တဲ့ဟာတွေနဲ့ ပြိုင်မပြောချင်ဘူးဆိုပြီး ရေးသွားတယ်။
အဲဒါက ကျွန်တို့ ဘုရင့်သွေးတွေပါနေတာကို မရှက်ဘူးလား၊ သွေးကို
အသက်တက်မိတိုင်း ဒါတို့များ ဂုဏ်ယူပြီး တင်နေရသေးတယ်လို့လည်း

ရေးသားတယ်။
ကျွန်မက တစ်ချို့ကြောင်းတော့
ပြန်ရေးလိုက်ပါတယ်။
သားကိုယ်တို့မှာ အဲဒီသွေးတွေ
ပါနေရင်ကတော့ အသက်တက်မိမှာလား၊
အိဉ္ဇာယံမရှိတာက
အောက်မေ့တတ်နိုင်ဘူးလား၊
အဲဒါဆိုတာ တစ်ချို့ကတော့ရေးတယ်။

ဒီမျိုးရိုးရဲ့သွေးက ပါပြီးသားဆိုတော့
ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။
အဓိကက အတိတ်က ပြီးသွားပြီ၊
ကောင်းတာ မကောင်းတာက
သူတို့ရဲ့အတိတ်ပဲ။
အန်တီရဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကို
ကောင်းအောင်လုပ်ရင်
အန်တီရဲ့အတိတ်ဟာ ကောင်းမှာပဲ။
သမိုင်းကို ရေးသူတွေက
ကောင်းတယ်လို့ပဲ ရေးကြလိမ့်မယ်။
မင်းပြောချင်ရင်ပြောပါ၊
ဒါပေမဲ့ မျိုးရိုးနဲ့ထိခိုက်ပြီးတော့
မပြောပါနဲ့။ မကောင်းတဲ့သူကို
မကောင်းသလိုပြောပါ။
အန်တီ လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
အခုချိန်မှာ အန်တီကို လာပြီး
မဆဲနဲ့လို့ ရေးခဲ့ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက
သူ့ကို Unfriend လည်း
မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ
ထားပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက
ကျွန်မ မိတ်ဆွေစာရင်းမှာ
၁၀၀၀ လောက်ပဲ ရှိရာကနေ
သူ Comment တွေကြောင့်
၅၀၀၀ ပြည့်သွားခဲ့တယ်။
နောက်တစ်ယောက်ကတော့
ကျွန်မက တော်တော်
(တော်ဘုရားကလေး)ကို
သွားကန်တော့တဲ့အကြောင်း
ရေးတာကို သူက ဝင်ပြီး မေးတယ်။
အန်တီ ဘာဖြစ်လို့
ဒီလူတွေနဲ့မည်မှာ
ဘုရားတွေဘာတွေ ထည့်ပြီး
ရေးရတာလဲတဲ့။
ဒီခေတ်ကလေးတွေက
မင်းဆွေမင်းမျိုးတွေရဲ့အခေါ်အဝေါ်
အသုံးအနှုန်းတွေကိုလည်း
မသိကြလို့ဖြစ်မယ် ထင်တာပဲ။
ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။
နောင်ကျတော့ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်ပေါ်
တက်တဲ့ကလေးတွေက
မင်းဆွေမင်းမျိုးတွေအကြောင်း
တော်တော်စိတ်ဝင်စားကြပါတယ်။

တုတ်အကြောင်း ရေးတော့လည်း ကျွန်မက ကြီးတော်ကြီး တုတ် ဆိုပြီး ရေးတယ်။
ကျွန်မက 'ကြီးတော်ကြီး တုတ်က ဒီရဝမ်အလုပ်လုပ်တဲ့ ဟိန္ဒူကလားတစ်ယောက်၊
ယူလိုက်တယ်။ အဲဒါကိုလည်း ဆဲချင်ရင် ဆဲကြပါ။ ဘာမှ ဖြေရှင်းချက်ပေးမှ
မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ကိုယ်သာ အဲဒီနေရာကို ရောက်နေရင် အဲဒီလို ဟိန္ဒူ
ကလားတစ်ယောက်နဲ့မယူပါဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အာမခံနိုင်သလားလို့ပဲ မေးချင်
တယ်' လို့ ရေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ Comment သိပ်မတက်တော့ပါဘူး။
'နန်းကျာဘုရင်' စာအုပ်ထွက်စဉ်ကာလက ကျွန်တော့်တို့ အလွတ်သဘောအလျှောက်
နွေးတဲ့သူတွေ ရှိပါတယ်။ ပထမသမီးတော်က ဒီရဝမ် ဝိုပါးလဲနဲ့ ညာတုတ်ကဲ့လို
ဝေဖန်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က ပြောပြတယ်။ အိမ်တော်တစ်ခုလုံးမှာ သူမနဲ့
ယောက်ျားသားဆိုလို့ ဝိုပါးလဲတစ်ယောက်သာ ရှိတယ်။ သမီးတော်တွေကလည်း
အရွယ်ရောက်လာတဲ့အချိန်ဆိုတော့ သူမနဲ့ယောက်ျားကို စိတ်ဝင်စားမှာပေါ့။ အဲဒီ
အတွက် ပထမသမီးတော်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးလို့ ပြန်ဆွေးနွေးဖြစ်တယ်။
ကျွန်တော်က ကလေးတွေကိုတော့ အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ သီပေါဘုရင်၊ ဓုစုရာဇာလတ်မိဂုဏ္ဍတိပတ်သက်ပြီး တရုတ်
တွေထွက်တာ အများကြီး ရှိဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပါတော်မူတဲ့အထိပဲ သူတို့အကြောင်း
ကို သိရတယ်။ ရတနာဂီရိကို ရောက်သွားတဲ့အချိန်က ပေါ့ပြီး ဘာမှမသိရတော့ဘူး။
အခု ဆရာမ ဆူဒါဂ္ဂါက ၇ နှစ်လုံးလုံး သုတေသနလုပ်ပြီး ရေးလိုက်တဲ့
အခါကျမှ ရတနာဂီရိမှာ သူတို့ ဘာတွေဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိကြရတာကို
ဆရာမက ရေးတဲ့နေရာမှာ ဝါကျတိုင်းက အကိုးအကား ရှိတယ်။ သူမိတ်ကုန်
ရေးတဲ့စာကြောင်း တစ်ကြောင်းမှ မပါဘူး။
အဲဒီဆရာမကိုတော့ ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မတို့ မမာအဆင့်
ချင်းက ကိုယ့်အချင်းချင်း တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်းလည်း မသိကြတာ အမှန်ပါ။
တကယ်ဆိုရင် မေမေတို့က တကယ့်ကိုးကွယ်ပါးပစ္စည်းဖြစ်နေပြီ။ မေမေသာ မရှိတော့
ဘူးဆိုရင် ကျွန်မတို့တွေလည်း ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ မေမေတောင်
သူ သတိရတာလေးတွေ ပြန်ပြောပြနေလို့ ကျွန်မတို့ နည်းနည်းပါးပါး သိရတာပဲ။
(ဖွားမေက ဝင်ပြောပါတယ်။) တော်သေးတာပေါ့ဆရာရယ်။ ဗြိတိသျှတွေ
လည်း ဖွားမေဆီကို လာလာတွေ့ကြပါတယ်။ သူတို့က ယဉ်ကျေးမှုအရ မမေးရဘူး
အကြောင်း ၃ ခု ရှိတယ်။ အသက်ကို မမေးရဘူး။ ဝင်ငွေကို မမေးရဘူး။ ဘာချက်စား
လဲဆိုတာကို မမေးရဘူး။
တစ်ခါတုန်းက ဖွားမေဆီကို ဗြိတိသျှနှစ်ယောက် ရောက်လာကြတယ်။ အဲ
တုန်းက ဖွားမေက နာမကျန်းဖြစ်ပြီး ကျန်းမာခါစပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒီလိုပဲ အဝတ်
အစားလဲပြီး သူတို့ ရှိနေတဲ့ စဉ်းခန်းထဲကို ထွက်လာတော့ ဘယ်သူတို့မှလည်း
မတွဲနိုင်ဘူး။ လူက ကျန်းမာခါစဆိုတော့ လမ်းက သိပ်မလျှောက်နိုင်ဘူး။ ဖွားမေ
သူတို့နားမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး 'I know you want to know how old I'm. I'm 92' လို့
ပြောလိုက်တော့ သူတို့က 'Oh incredible' အံ့သြစရာပဲလို့ ပြောကြတယ်။
အဲဒီဗြိတိသျှတွေက ဖွားမေတို့အကြောင်းကို Documentary အနေနဲ့ ရိုက်
ကြတာ ဒုတိယပိုင်း ပြီးသွားပြီ။ တတိယပိုင်း ရိုက်လိမ့်ဦးမယ်။
ဖွားမေက အခုနေတဲ့နေရာ(ရန်ကုန်မြို့ ကိုးမိုင် မနီးရိမ်ကျောင်းလမ်း ပတ်
ဝန်းကျင်ဒီကျောင်း)မှာ နေတာကြာပြီ။ အပေါ်ထပ်မှာ သီလရှင်တစ်ပါးရှိတယ်။ တစ်ခါ
တော့ ရေတွေပြတ်လို့ ဖွားမေ သုံးဖို့ ချိုးဖို့ရေကို အဲဒီသီလရှင်က ခပ်ပေးရှာတယ်။
ဖွားမေ ငရဲကြီးမှာပေါ့။ အဲဒီတော့ ဖွားမေက သူ မသိအောင် ရေသွားခပ်ပြီး သွား
တယ်။ ဖွားမေ သုံးဖို့ ချိုးဖို့ရေ၊ သူ့အတွက်ပါ သယ်တာ။ အဲဒီတုန်းက အသက်
၉၀ ရှိပြီ။ တစ်ရက်တော့ ရေသယ်ကောင်းလိုက်တာ ခါးထဲမှာ ဖိစားနဲ့ ထိုးလိုက်

သလို နာသွားတယ်။ အိပ်ရာထဲက ထောင့်တော့ဘူး။ သီလရှင်က တွဲပေး နယ်ဆိုပေမဲ့လည်း ဖွားမေက အတွဲမခံ ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တုတ်ကောက် စာနဲ့ချောင်းနဲ့ သွားချင်တဲ့နေရာကို ရောက်အောင်သွားတယ်။ ဒါကတော့ နယ်တော်ရဲ့သတ္တိသွေးပါလာလို့ပဲ ထင် ပါတယ်။ ဖွားမေ အဲဒီလို လှုပ်ရှားသွား ထာနေတာကို သီလရှင်ဆရာလေးက ကြည့်ပြီး သူ မူးတောင်လာတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် အပေါ်တက်တော့မယ်လို့ ခြောက်တယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မကြိုး

ရ၊ ချရတယ်။ ပင်ပန်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီမှာ ခဏလာနေရင်းကနေ ဒီမှာပဲ နေ ဖြစ်သွားတာပါ။
 ဖွားမေ ဘယ်အရွယ်က အိပ်ထောင်ကျတာလဲ။ ဖွားမေရဲ့ခင်ပွန်းကရော အရွယ် တော်ထဲကပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် အရပ်သားလား။
 ဖွားမေ ၁၇ နှစ်သမီးမှာ အိပ်ထောင်ကျခဲ့တာ။ အဲဒီတုန်းက ဖွားမေက ကျောင်း အိပ်ကျောင်းစားနေတဲ့အချိန် ဖွားမေရဲ့ခင်ပွန်းလောင်းက နေကျောင်းသားပေါ့။ သူက ချောလိုက်တာ ဆရာရယ်။ ဒါကြောင့် ဖွားမေရဲ့ယောက်မ၊ ဒေဝီသန့်ခင်ရဲ့အမေက လှတာမက်တော့ ညစာခက်တာပေါ့လို့ မှတ်ချက်ချခဲ့တယ်။
 ကျွန်တော် သတိရတာတစ်ခု မေးရဦးမယ်။ ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်တုန်းက အဘိုးအဘွားနဲ့နေတော့ မန္တလေးက သံတံကျောင်းမှာ ၁၀ တန်းအောင်တဲ့အထိ နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်း တောလုံးကွင်းရဲ့တစ်ဖက်၊ မန္တလေးသစ်ခေါ် ပြောရရင်တော့ ဖီလမ်းမြောက်ဘက်ခြမ်းပေါ့။ တောလုံးကွင်းက တောင်ဘက်ခြမ်းမှာ

ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း၊ ထိပ်စုဖုရားကြီးနဲ့ ဒေဝီခင်

စားရင် သူကလည်း ကိုယ့်ကို တွဲနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။
 အဲဒီတုန်းက ဖွားမေ အိပ်ရာထဲ ဆုံးလဲလုံးလုံး လဲသွားတယ်။ ဟိုဘက် ဒီဘက်ကို မလှည့်နိုင်ဘူး။ ထိုင်လည်း မထိုင်နိုင်ဘူး။
 ဒီတိုက်ကလေးက ဖွားမေတို့ လှူ ထားတာလား။
 ဒေဝီခင်ပွန်းရှိစဉ်တုန်းကတည်း ထ ဆောက်ပြီး လှူထားတာပါ။ ဒေဝီ ဇီဝိတ စမ်းချောင်းမှာ နေတယ်။ သူ့အိမ် ထ တတိယထပ်မှာဆိုတော့ ဖွားမေ ဆင်းရဲ၊ တက်ရတာ ခက်တယ်လေ။ တစ်ယောက်ယောက်က ပွေ့ချီပြီး တင်

ရှိတယ်။ အဲဒီမြောက်ဘက်ခြမ်းမှာ ဆွေတော်မျိုးတော်များသမီးဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူး တယ်။ အခုတော့ အဲဒီနေရာက လူနေအိမ်ခြေတိုက်တာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ရော ဖွားမေ သိပါသလား။
 ဖွားမေ မသိပါဘူး ဆရာရယ်။ ဖွားမေတို့က မော်လမြိုင်မှာ ကြီးခဲ့ရတာကိုး။ အခု ဆရာပြောမှပဲ အဲဒီနေရာမှာ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေရဲ့သမီးရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ သိရတာပါ။
 လက်ရှိလည်း ဆွေတော်မျိုးတော်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်။ ဖွားမေ တို့ကတော့ သီပေါဘုရင်ကနေ ဆင်းသက်လာတဲ့တိုက်ရိုက်တော်ဝင်သူတွေပေါ့။ အိမ်ရှေ့မင်းသား ကနောင်မင်းရဲ့အဆက်အနွယ်တွေ၊ တခြားမင်းသား၊ မင်းသမီး တွေရဲ့အဆက်အနွယ်တွေလည်း ရှိကြပါတယ်။ ဟိုတစ်လောလေးကလည်း ဖွားမေ သိကို တချို့လာတွေ့ကြပါတယ်။ သူတို့မှာမည်တော့အဆက်အနွယ်တွေကို ပြောသူ တွေကလည်း ပြောကြပါတယ်။ ဖွားမေကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘယ်အဆက်အနွယ် လဲလို့ မမေးတော့ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဖွားမေတို့က သီပေါဘုရင်ကနေ တိုက်ရိုက်ဆင်းသက်လာတဲ့သူတွေဖြစ်ပြီး တခြားအဆက်အနွယ်တွေကို မေးလိုက်

အိမ်ရှေ့စံ ကနောင်မင်းသားကြီး

ရင် အားငယ်စိတ်ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ မမေးတာပါ။

ခုနုက ဆရာပြောတဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်သင်္ချိုင်းဆိုလို့ ဒေဝီက ဖွားမေကို မေးတာ ပြောရဦးမယ်။ သူက မေမေ သေသွားရင် ဘယ်လိုသင်္ဂြိုဟ်ရမှာလဲတဲ့။ ဟဲ့ ဘယ်လိုမှ ထွေထွေထူးထူးလုပ်မနေနဲ့။ မီးရှို့ပြီးရင် ပြာကို ရွှေအိုး သုံးအိုးထဲမှာ ထည့်၊ ရေထဲမှာ မျှောလိုက်လို့ မှာထားတယ်။

ဖွားမေ ရွှေအိုးက ရွှေအစစ်အိုးလား။ (ကျွန်တော် နောက်မေးလိုက်တာပါ။)

မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်။ ရွှေရောင်သုတ်ထားတဲ့ မြေအိုးလေးပေါ့။

(မဒေဝီက ဝင်ပြောပါတယ်။) ဒေါ်လေးမေကို ဒေဝီ သွားတွေတော့ ဒေါ်လေးမေက မမ နေကောင်းရဲ့လားတဲ့။ ကောင်းပါတယ်ဆိုတော့ မမက အလှအပ သိပ်ကြိုက်တာ။ မမများ သေသွားရင် ဒေဝီက လှလှပပ ပြင်ဆင်ပေးပြီးမှ သင်္ဂြိုဟ်ပါအောင်မှာခဲ့တာ အခုတော့ ဒေါ်လေးမေက အရင် ဆုံးသွားတယ်။

(ဖွားမေက ဆက်ပြောပါတယ်။) ဖွားမေတို့ခမည်းတော် ကွယ်လွန်တော့ အရင်က သင်္ချိုင်းဖြစ်တဲ့ ကြံတောမှာ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ရတယ်။ သားတွေ၊ သမီးတွေကလည်း တကွတပြားစီ။ အဖေ သေတဲ့နေ့တောင်မှ အမှတ်တရကလေး ဘယ်သူမှ မသွားနိုင်ကြဘူး။ ဆွမ်းလည်း မကျွေးနိုင်ကြပါဘူး။ အဲဒီတော့ ဆရာရယ် ပြာကို ရေထဲမျှော

လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

အခုကျန်နေသေးတဲ့ အမွယ်တော်တွေက ဧည့်မည်းလုံးလုံးနဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လောက် ခွဲထားရင် ကောင်းမယ်။ ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန ပြည်ထောင်စုဒုတိယဝန်ကြီး ဆရာ ဦးသန်းဆွေကတော့ အမွယ်တော်များစောင်အောင်ဆိုပြီး ခွဲမယ်လို့ စိတ်ကူးပို့ခဲ့တယ်။

အခုလည်း ဟိုတစ်လောဆီက ကုန်းဘောင်အမွယ်တော်များ ဆိုတဲ့ အဖွဲ့ကလေးတစ်ခုပွဲတာ ပေ့စံသွတ်ခံမှာ တွေ့လိုက်တယ်။ မေမြို့မှာ နေတဲ့ ဘာတွေ့တော်ရဲ့ သမီးတွေက အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ထားတယ်။ အဲဒီအဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့က တောည့်ကြတော့ ဒေဝီတို့က ဘယ်အဖွဲ့ဝင်ရုန်းကို မသိဘူး။

‘အဲဒါ ဗမာသတ္တိ’ လို့ ဖွားမေက ဝင်ပြောလိုက်ပြီး ရယ်နေပါတယ်။

ဖွားမေ အထွေအကြွကို ပြောရဦးမယ်။ ဖွားမေရဲ့အစ်ကို တော်ဘုရားကြီးက မိသားစုအားလုံးကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ထားတာ။ သူက သူငယ်ချင်းတွေ ဆင်းရဲရင်လည်း ဒေါ်လာတာပဲ။ ဖွားမေရဲ့ ဒေါ်လေးမေက Housekeeper ပေါ့။ ဖွားမေက ငွေကိုင်ရတယ်။ အဲဒါတုန်းက ဖွားမေတို့က နောင်လည်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဗြိတိသျှ အနီးက စစ်ပြေးလစာဆိုပြီး တစ်လကို ရုပ်ပိဝေ နှုတ်နဲ့ သုံးနှစ်အတွက် ထုတ်ပေးခဲ့တယ်။ (ဖွားမေမိဖုရား သူ ဘာပြောချင်မှန်းမသိဘဲ စကားရပ်သွားပါတယ်။ အစရှာလို့လည်း မရတော့ပါဘူး။)

(မဒေဝီက ပြောပြပါတယ်။)

မေမေက အခုတစ်လော အဲဒီလို မေုတတ်လာပေမဲ့ နာမည်တွေကိုတော့ မှတ်မိတယ်။ ကျွန်မသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မအေး ဆိုတာ ရှိတယ်။ သူက ဝေးတော့ ကျွန်မတို့က ဖတ်တီးမအေးလို့ ခေါ်ကြတယ်။ မတွေ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပါပြီ။ ဟိုတစ်လောဆီက တွေ့လို့ မေမေဆီဒေါ်လာပြီး မေမေမအေးလေးလို့ ပြောတာကို မေမေက ချက်ချင်းပဲ ဖတ်တီးမအေးလားလို့ ပြ

မေးတယ်။

(မှတ်မိရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို
ဧည့်မေက ဝင်ပြောပြန်ပါတယ်။)

မှတ်မိတယ်လေ။ သူက မေးဖူး
တယ်။ ဖွားမေရဲ့ မယ်တော်နဲ့ ခမည်း
တော်က ဘယ်မှာတွေ့ပြီး ဖူးစာဖက်ခဲ့
ကြတာလဲတဲ့။ ဒါက နိုင်ငံရေးနဲ့ ဆိုင်
သွားပြီ။ အရှင်နန်းမတော်ဖုရား(စုဖုရား
ထတ်)က သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းဆီကို
စာရေးတယ်။ ဘယ်လိုရေးသလဲဆိုတော့
စုဖုရားတို့လည်း ဒီမှာ ဘုန်းတော်ကြီး
ဘုရား မရှိတော့တဲ့အခါ မိန်းမသားတွေ
ချည်းပဲ ကျန်ရစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့
စိတ်ချရတဲ့ ရဟန်းပျိုတစ်ပါး လွှတ်ပြီး
တော့ စောင့်ရှောက်ပေးပါလို့ ရေးခဲ့တာ။
အဲဒီတော့ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းက
ရဟန်းပျိုတွေကို စနည်းနာလိုက်တော့
ဧည့်မေတို့ရဲ့ ခမည်းတော်ဖြစ်လာမယ့်
ဦးပွင်းကိုတွေ့တယ်။ အဲဒီဦးပွင်းက
နိုင်ငံရေးကိုလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်။
ပြီးတော့ ပါဠိကိုလည်း အထူး နိုင်နင်း
တယ်။ အဲဒီ ဦးပွင်းကို သခင်ကိုယ်
တော်မှိုင်းက ခေါ်ပြီးတော့ စုဖုရားလတ်
နဲ့ သမီးတော်တွေကို သွားပြီး စောင့်
ရှောက်ပါ။ ဗြိတိသျှအစိုးရနဲ့ အတိုက်အခံ
အပြန်အလှန်ဖြစ်စရာလည်း မလိုဘူး။
ဦးပွင်းနည်း။ ဦးပွင်းဟန်နဲ့ မိဖုရား
ကြီးနဲ့ သမီးတော်များကို မြန်မာပြည်
ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါလို့ ဦးပွင်းကို တာဝန်ပေး
လိုက်တယ်။

ဖွားမေရဲ့ ခမည်းတော်ရဲ့ မယ်တော်
တို့ ဆုံတွေ့ကြပုံက နန်းကျဘုရင်မှာ
ပါပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဦးပွင်းရဲ့ ဘွဲ့
မပါဘူး။ ကိုကိုနိုင်လို့ပဲ ရေးထားတယ်။
ဧည့်မေက ခမည်းတော်လောင်း ဦးပွင်း
ရဲ့ဘွဲ့များ မှတ်မိပါသလား။

မှတ်မိတယ် ဆရာ၊ ဘွဲ့က
ဦးစန္ဒောဘာသပါ။ ခမည်းတော်က
အင်္ဂါသားပါ။ ဖွားမေမှာ သားအငယ်ဆုံး
တစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အခုတော့
ဆုံးသွားပါပြီ။ သူက မွေးခဲ့တဲ့ မြေး
လေး သက်နိုးဆီးတဲ့အချိန်မှာ ဖွားမေ
စိတ်ထဲမှာ သူ့အတိုင်း ဘွဲ့ဖြစ်တဲ့ ဦးစန္ဒော

မျိုးရိုးဆိုတာ
တန်ဖိုးထားရတယ်
ဒီမျိုးရိုးရဲ့ သွေးက
ပါပြီးသားဆိုတော့
ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး
အဓိကက
အတိတ်က ပြီးသွားပြီ
ကောင်းတာ
မကောင်းတာက
သူတို့ရဲ့အတိတ်ပဲ
အနိတိရဲ့ပစ္စုပ္ပန်ကို
ကောင်းအောင်လုပ်ရင်
အနိတိရဲ့အတိတ်ဟာ
ကောင်းမှာပဲ
သမိုင်းကိုရေးသူတွေက
ကောင်းတယ်လို့ပဲ
ရေးကြလိမ့်မယ်

ဘာသပေးရင် ကောင်းမှာလို့ တွေးမိ
တယ်။ သူကလည်း အင်္ဂါသားလေ။
ဒါနဲ့ ချွေးမကို မေးကြည့်တယ်။ ဆရာ
တော်ကြီးက သားလေးကို ဘာဘွဲ့ပေး
လိုက်သလဲလို့။ ဦးစန္ဒောဘာသ တဲ့။
တိုက်ဆိုင်လိုက်တာနော်။ ဖွားမေတို့ရဲ့
ခမည်းတော်များ ဖြစ်နေမလားပဲ။

ဆရာမ ဆုဒါရာရဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ
ဆွမ်းကပ်ပြီး ရေစက်ချတဲ့အခါ ရေက
ဦးပွင်းဘက်ကို စီးသွားတယ်လို့ ရေး
ထားတယ်။ ဖွားမေတို့ရဲ့ ခမည်းတော်၊
မယ်တော်များ ပြောပြခဲ့တာကတော့
မယ်တော်ရဲ့ပန်းထက်မှာ တင်ထားတဲ့
ပဝါလေးက လေလွင့်ပြီး ဆွမ်းဘုဉ်းပေး
ဖို့ တင်ဖျဉ်းခွေထိုင်နေတဲ့ ဦးပွင်းရဲ့

ပေါင်ပေါ်ကို ကျသွားတယ်လို့ ပြောခဲ့
ဖူးတယ်။

ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ မခွင်းတာ
တစ်ခုတော့ မှီတယ်။ ဆရာမ ဆုဒါရာ
ရေးတဲ့အထဲမှာ ဖွားမေတို့ရဲ့ အထဲမှာ
တစ်တွေ ရတနာပင်ရဲ့သို့ သွေးကြွပြီး
တုတ်နဲ့ တွေ့ကြတယ်။ နောက် အစိုးရ
က ရတနာပင်ရဲ့သို့ ဆုထိုင်ဖို့ အချိန်က
နာရီပိုင်းပဲ ခွင့်ပြုထားတာမျိုး ဘိုးတော်ရဲ့
သမိုင်းအတိုင်းကိုသွားပြီး ကမ်းကတန်း
သရဏဂုံတင်ခဲ့ကြတယ်။ သမိုင်းအတိုင်း
ကို ပြင်ဆင်ချင်ပေမဲ့ အိန္ဒိယအစိုးရရဲ့
ခွင့်ပြုချက် မယူခဲ့သလို မြန်မာအစိုးရရဲ့
ခွင့်ပြုချက်လည်း မယူခဲ့တာမျိုး မပြင်နိုင်
ခဲ့ဘူးလို့ ရေးထားတယ်။

နောက်တစ်ပိုဒ်ကျတော့ အဲဒီ
သရဏဂုံတင်တဲ့အခါးနောက်မှာ သူတို့
က မြတောင်ကျောင်းတိုက်ထဲ ဆရာ
တော်ကို ပင့်ချင်ပေမဲ့ အစိုးရက စီမံ
ပေးတဲ့ အစီအစဉ်ဖြစ်တာကြောင့် သူတို့
ပင့်ပေးတဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ပဲ သရဏဂုံတင်
ခဲ့ရတယ်လို့ ပါတယ်။

အဲဒီတော့ သရဏဂုံ နှစ်ခါ တင်
သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က
တော့ ဘာသာပြန်သူတစ်ယောက်သာ
ဖြစ်တဲ့အတွက် ဗုရင်းစာရေးဆရာရဲ့
အာဘော်ကို ပြင်ဆင်ခွင့်မရှိတာကြောင့်
ဒီအတိုင်းပဲ ရေးခဲ့ပါတယ်။ ဆရာ
မောင်သန်းဆွေကတစ်ဆင့် ပြင်ဦးလွင်
က တော်ဘုရားကိုမေးတော့ အစိုးရ
စရိတ်နဲ့ မသွားဖူးပါဘူး။ သရဏဂုံ
လည်း တစ်ခါပဲ တင်ပါတယ်လို့ ဖြေ
ခဲ့တယ်။ ဖွားမေ ဘာများ မှတ်မိပါသ
လဲ။

ဟုတ်တယ်လေ။ ပထမ တစ်
ခေါက်သွားတာက လတ်သခင် ကွယ်
လွန်သွားပြီမို့ တစ်ယောက်တည်းကျန်
နေတဲ့ ဒုတိယသမီးတော်ကို သွားခေါ်
ကြတာ။ ဒုတိယအခေါက်ကမှ ဘိုးတော်
ရဲ့ ဥမာ သရဏဂုံတင်တဲ့ အခါးအများ
ကျင်းပခဲ့ကြတာပဲ။

(တော်လက်တော်ပြပါမည်)

■ ဝင်းငြိမ်း

ကျုပ်တို့
လူကြမ်းရုပ်ပေါက်နေတဲ့
မြွေဖမ်းသမားက
အိမ်မြှောင်လေးတွေကို
ကြောက်နေတယ်ဆိုရင်
ခင်ဗျားအနေနဲ့
အံ့ဩသွားမှာ အမှန်ပဲ။
ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ပဲ။
အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေတွေ။
မြွေဟောက်တွေကိုတော့
ဖမ်းရဲရင်ရဲချဉ်း
အိမ်မြှောင်ဆိုရင်
အကောင်မပြောနဲ့။
အိမ်မြှောင်စုတ်တိုင်း
ကြားရရင်တို
ကြောက်နေတာ။
ဘာလို့ကြောက်နေတာလဲလို့
မေးရင် ကျုပ်တို့
အဖြေမရှိဘူး။
ကြောက်ချင်လို့တို
ကြောက်နေတာ။
မွေးရာပါရောဂါ
ထင်ပါရဲ့။
အိမ်မြှောင်ကို ဖြင်ဖြင်
အိမ်မြှောင်စုတ်တိုင်း
ကြားရရင်

ဟမ်ဇိုင်း၊ ဆေးမန်း၊
ဖျတ်ဖျတ်အေးအေး၊ သူ့မိ

ကျပ်ရင်ထဲမှာ
ဆက်ဂလီဆန်သလိုလို၊
အသက်ရှူကျပ်သလိုလို
ဗြစ်လာပြီး နေရာကို
မရှိတော့ဘူး။
အိမ်မြှောင်ကိုမြင်ရင်
မုက်စိလွဲလိုက်ရမှ၊
အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံ
ကြားရင် နားနှစ်ဖက်ကို
ပိတ်လိုက်ရမှ
နေသာသလို ရှိတာ။
ဘဝဆိုတာ
ဆန်းတော့ ဆန်းသားဗျ။
အဲဒီ ကျပ်အကြောက်ဆုံးလို့
ပြောတဲ့
အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်ကြောင့်ပဲ
ကျပ်ဘဝက
ဘစ်မျိုးတစ်ဖုံ
ပြောင်းလဲခဲ့ရတယ်ဆိုရင်
ခင်ဗျား ယုံပါ့မလား။
□
မြွေတောင်ပိုအရှေ့က
ပြာတွေပေါ်မှာ
မြွေတစ်ကောင်
မြတ်သွားတဲ့
ခပ်မြောင့်မြောင့်

မြွေတောင်ပိုအရှေ့က

အစင်းရာကိုတွေ့တော့ ကျုပ်
နဲ့ ကိုလှငွေ တစ်ယောက်မျက်
နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး
အားရပါးရ ပြုံးမိကြတယ်။
မနေ့ညနေ တောထဲကအပြန်
ဒီတောင်ပိုကို ကျုပ်နဲ့ ကိုလှ
ငွေ တွေ့တယ်။ တောင်ပိုထဲ
မြေ ရှိ၊ မရှိ သိချင်တာနဲ့
တောင်ပိုအရှေ့မှာ ပြာမှုန်တွေ
ဖြူးထားခဲ့တာ။ ဒီအတိုင်းဆို
တောင်ပိုထဲမှာ မြေရှိတာ
သေချာသွားပြီ။ ကျုပ်ရဲ့
အတွေ့အကြုံအရ ဒီမြေက
လင်းမြေဖြစ်ဖို့ များတယ်။
တခြားမြေပွေးတို့၊ မြေ
ဟောက်တို့ရဲ့ အစင်းရာက
ထွန်းလိမ်ကောက်ကွေးနေတာ။
'ငါ တူးလိုက်တော့
မယ်နော်'

ကိုလှငွေက ပြောပြော
ဆိုဆို တောင်ပိုအောက်ခြေကို
တူးရွင်းနဲ့ စ၊ တူးတယ်။
ကျုပ်ကတော့ တောင်ပိုနားမှာ
တခြားထွက်ပေါက်တွေ ရှိ
မရှိ လိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

'တွေ့ပြီကွ။ နည်းတာ
ကြီး မဟုတ်ဘူး'

တူးတာမှ မကြာသေး
ဘူး၊ ကိုလှငွေရဲ့ ဝမ်းသာ
အားရအသံကို ကြားလိုက်ရ
တယ်။ တွင်းထဲမှာ ခွေနေတဲ့
လင်းမြေကြီးက လျှာထုတ်
လိုက်၊ သွင်းလိုက်လုပ်ပြီး
ကျုပ်နဲ့ ကိုလှငွေကို ကြည့်နေ
တယ်။ ကျုပ်က မြေခေါင်း
ကို ဖိကိုင်ပြီး ဆွဲထုတ်လိုက်
တော့ မြေကြီးက ကျုပ်လက်
ကို ရစ်ပတ်ပြီး ပါလာတယ်။
ကိုလှငွေ အသံဖွင့်ပေးထား
တဲ့ ပခြပ်ထဲ မြေကို ထည့်
လိုက်ပြီး အောင်ပွဲရတဲ့ ပုံစံနဲ့
ကျုပ်နဲ့ ကိုလှငွေ ပြုံးမိကြပြန်
တယ်။

အိမ်မြောင်
ဆိုရင်
အကောင်
မပြောနဲ့
အိမ်မြောင်
စုတ်ထိုးသံ
ကြားရရင်ကို
ကြောက်နေတာ
ဘာလို့
ကြောက်နေတာလဲ
လို့
မေးရင်
ကျုပ်မှာ
အဖြေမရှိဘူး
ကြောက်ချင်လို့ကို
ကြောက်နေတာ

တောင်ပိုနားက သောင်
ပင်ရိပ်အောက် ဝင်နားရင်း
ကျုပ်ခါးပိုက်ထဲ အသင့်ထည့်
လာတဲ့ ကွမ်းယာကို ယူပါး
လိုက်တယ်။ ကိုလှငွေက
တော့ ဆေးကြမ်းလိပ်ကို ရှိုက်
ဖွာနေတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ကိုလှငွေ
အတူညီညီ မြေဖမ်းလာတာ
ဆယ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်။ ဒီ
တောတစ်ဝိုက်က မြေပွေး၊
မြေဟောက်နဲ့ လင်းမြေတွေ
ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် လက်
ချက်နဲ့ နိုင်ငံခြားရောက်သွား
တာ မနည်းတော့ဘူး။ နိုင်ငံ
ခြားဆိုတာ တရုတ်နိုင်ငံကို
ပြောတာ။ ကျုပ်တို့ ဖမ်းလို့ရ

သမျှ မြွေအားလုံးကို မန္တလေး
က တရုတ်ဗမာ ကပြား
ပေါက်ဖော်ကြီးက လာဝယ်
တယ်။ တရုတ်နိုင်ငံကို ပြန်
ရောင်းတယ်လို့ ပြောတာပဲ။
အသက်သုံးဆယ်အထိ ကျုပ်
တို့နှစ်ယောက်က မြေဖမ်း
သမား မဟုတ်ကြပါဘူး။
သာမန် လက်လုပ်လက်စား
လယ်ကူ လီလေးတွေပါ။
ပေါက်ဖော်ကြီးက ရွာပတ်
လည်လာပြီး မြေတွေကို ဈေး
ကောင်းပေးဝယ်တာက စ၊ လို့
ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် မြေဖမ်း
သမားဘဝ ရောက်ခဲ့ကြတယ်။
အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေ
တာလည်း ပါတာပေါ့ဗျာ။
စ၊ ဖမ်းခါစကတော့ အဆိပ်
မရှိတဲ့ လင်းမြေကိုပဲ ရှာဖမ်း
တာ။ တဖြည်းဖြည်း မြေဖမ်း
တဲ့ အတွေ့အကြုံ များလာ
တော့ မြေပွေးနဲ့ မြေဟောက်
တွေကို ဖမ်းရဲသွားတာပဲ။
ကျုပ်နဲ့ ကိုလှငွေက တဲချင်း
ကပ်လျက်။ ရွာထဲမှာ ဝိုင်း
ဝယ်ပြီး မနေနိုင်လို့ ရွာ
အနောက်ဘက် တောစပ်မှာ
တဲထိုးပြီး နေကြတာ။ ကျုပ်
က အိမ်ထောင်သည်။ ကိုလှ
ငွေက မုဆိုးဖို။

'ဘခင်၊ နောက်ထပ်
မြွေဆက်ရှာဦးမလား'

ဆေးလိပ်ငွေတွေ လေ
ထဲ မှုတ်ထုတ်ရင်း ပြောလိုက်
တဲ့ ကိုလှငွေရဲ့စကားကြောင့်
အတိတ်ကို တွေးနေတဲ့ ကျုပ်
ရဲ့ အတွေးစ ပြတ်တောက်
သွားရတယ်။ ကိုလှငွေကို
စကားပြန်ပြောဖို့ ကျုပ်ပါးစပ်
ထဲ ပြည့်နှက်နေတဲ့ ကွမ်းသွေး
တွေကို ထွေးထုတ်လိုက်
တယ်။

'မစန်းပွင့် အတွက်

မြွေပွေးတစ်ကောင်တော့
ရအောင် ရှာလိုက်ဦးမယ်ကွာ'
'သူ့ရောဂါ ပျောက်၊
မပျောက်တော့ မသိဘူးကွာ။
မြွေပွေးကို ဈေးကောင်းဝေး
ပြီး ဝယ်တာတော့ သဘော
ကျတယ်ကွာ...။ ဟေး...
ဟေး...'

မစန်းပွင့်ဆိုတာ ရွာ
အရှေ့ပိုင်းမှာနေတဲ့ သူဌေး
မကြီးပါ။ အမှန်ဆို မစန်းပွင့်
နဲ့ ကျုပ်တို့က ပတ်သက်စရာ
ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။
ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လ
ကျော်ကျော်လောက်က မစန်း
ပွင့် ဆေးရုံတက်ရတယ်။
ရင်သားကင်ဆာဖြစ်လို့ ညာ
ဘက်ရင်သား ဖြတ်ခဲ့ရပြီး
တစ်လတစ်ခါ ဆေးရုံကို
ဓာတ်သွားကင်နေရတယ်လို့
သတင်းသုံးသ့ကြားပြီး သိပ်
မကြာဘူး မစန်းပွင့်က ကျုပ်
တို့တဲဆီ ရောက်လာတယ်။
မြွေပွေးသည်းခြေက ရင်သား
ကင်ဆာ ပျောက်တယ်လို့
မစန်းပွင့်ကို ဘယ်သူက ပြော
လိုက်သလဲ မသိဘူး။ ကျုပ်
တို့ရသမျှ မြွေပွေးသည်းခြေ
တွေကို ပေါက်ဖော်ကြီးထက်
ဈေးနှုန်းဆပေးပြီး ဝယ်စား
တယ်။ မြွေဝယ်နေကျ ပေါက်
ဖော်ကြီးကတောင် 'နင်တို့ ငါ
ကို မြွေပွေးမရောင်းတာ ကြာ
ပြီနော်၊ တခြားလူကို ရောင်း
နေတာလား' လို့ မေးရတဲ့
အထိပဲ။

တောထဲကို ကျုပ်တို့နှစ်
ယောက် ငါးနာရီလောက်
ခြေတိုအောင် လျှောက်ရှာတာ
တောင် မြွေတစ်ကောင် ထပ်
မတွေ့တော့ဘူး။ နေဝင်ခါနီး
တော့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်
တောထဲကနေ ပြန်လာခဲ့ကြ

ဘယ်။ 'ကံနဲ့လူ မပူနဲ့' ဆို သလိုပဲ အိမ်အပြန်လမ်း တော ဝဲက ထန်းပင်အောက်ခြေ နင်း မြေကြီးပေါ်မှာ ပွင့်အာ ဆတဲ့ မှီတွေ ပေါက်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

'ဟာ... ပွတာပဲဟေ့' မှီတွေကို မြင်တော့ ခမ်းသာအားရနဲ့ ပြေးခူးဖို့ ပြင်နေတဲ့ ကိုလှငွေကို ကျုပ် အမြန် လှမ်းဆွဲလိုက်ရတယ်။ ကိုလှငွေက 'ဘာဖြစ်လို့လဲကွ' လို့ ဒေါသတကြီးပြောတော့ မှီတွေအောက်မှာ လှုပ်နေတဲ့ မြွေမြီးကို ပြလိုက်တယ်။ 'တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ မှီ တွေ မြင်တာနဲ့ ဝမ်းသာပြီး သတိတစ်ချက် လွတ်သွား တာ'

မှီတွေက ပွင့်အာနေပြီး ချင်းတွေ ထိုးနေပြီ။ အဲဒီရွာပိုး လေးတွေက မြွေတွေရဲ့ အကြိုက်ဆုံး အစားအစာဆို တာကို ကိုလှငွေ အပျော်လွန် ပြီး မေ့သွားပုံရတယ်။ ကျုပ် သာ ဆွဲမထားရင် ကိုလှငွေ လက်ကို မြွေပေါက်ပြီး လောက်ပြီ။ မှီတွေကို တုတ်နဲ့ ယမ်းလိုက်တော့ မှီတွေကြား က မြွေပွေးတစ်ကောင် ထွက် လာတယ်။ မြွေသည်းခြေပဲ ယူမှာဆိုတော့ အရှင်ဖမ်းရ ဘာလောက် ဒုက္ခမများပါ ဘူး။ နီးစပ်ရာ ခဲတစ်လုံးနဲ့ မြွေကို ကိစ္စချောပေးလိုက် ဘယ်။

□

'ကို လှ ငွေ၊ တော့ အတွက်ပါ ထမင်းပိုချက် ထားတယ်။ ညစာ စားပြီးမှ ပြန်တော့'

ကျုပ်နဲ့ ကိုလှငွေ တဲကို ပြန်ရောက်တော့ မိုးချုပ်နေပြီ။

ကျုပ်မိန်းမက ထမင်းစားပွဲ ပြင်ပြီး ကိုလှငွေကိုပါ ထမင်း အတူစားဖို့ ခေါ်တယ်။ ကျုပ် မိန်းမကို သဘောကျတဲ့ အချက်ထဲမှာ အဲဒါတွေ ပါ တယ်။ တခြားလူတွေအပေါ် ကို နှမြောတွန့်တုံ့ခြင်း မရှိ ဘူး။ ကျုပ်တို့ အိမ်ပြန်ချိန် နောက်ကျတိုင်း ကိုလှငွေ အတွက် ထမင်းနဲ့ဟင်း ပို ချက်ထားတယ်။ ဒီအချိန်ကျ မှ ကိုလှငွေ ထမင်းစားချက် ရင် ညဉ့်သန်းခေါင်မှ စားရ လိမ့်မယ်။ ကျုပ်မိန်းမက ကပ် စေးနဲ့ခြင်း မရှိသလို ကိုလှငွေ ကလည်း အလိုက်သိတယ်။ ရွာထဲ လာရောင်းတဲ့ ကုန်စိမ်း သည်တွေဆီက ဟင်းချက် စရာတွေ မကြာခဏ ဝယ် ပေးတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်မိန်းမအတွက် အဝတ်အစားတွေတောင် ဝယ် ပေးတတ်သေးတယ်။ ကိုလှ ငွေက ကလေးမရှိတဲ့ မုဆိုးဖို့ တစ်ကောင်ကြွက်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့လင်မယားက သူ့ အတွက် မိသားစုလို ဖြစ်နေ တာ။

ကျုပ်မိန်းမက မှီ ကန်စွန်းဟင်းကို ကျုပ်ထမင်း ယန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးမှ တော ထဲက ကိစ္စကို သတိရသွား တယ်။

'တော် သေး တယ် မိန်းမရေ၊ တောထဲမှာ ကိုလှ ငွေ မြွေကိုကိခံရတော့မလို့'

ဟင်းထည့်ပေးနေတဲ့ ကျုပ်မိန်းမလက်တွေ လေထဲ တင် ရပ်တန့်သွားတယ်။

'အမယ်လေး၊ ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ။ ကျုပ်ရင်တွေ ထိတ်လိုက်တာတော်'

'ဒီလို မဝင်းရေ၊ ငါက မှီကျင်းကြီး မြင်တာနဲ့ ဝင်ခူး တော့မလို့၊ နင့်ယောက်ျားက မှီတွေအောက်က မြွေမြီးမြင် ပြီး အချိန်မီ ဆွဲလိုက်လို့ တော် သေးတယ်'

'တော်သေးတာပေါ့ တော်၊ နောက်ဆို ဂရုစိုက်ကြ ပါတော်။ ရှင်က ကိုလှငွေ အသက်ကယ်လိုက်၊ ကိုလှငွေ က ရှင်အသက်ကယ်လိုက်နဲ့ တော်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ အဆင်ကိုပြေလို့'

လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်က မြွေဖမ်းရင်း ကျုပ်လက်ကို ပိုးထိတယ်။ နေရာတင် မူးလဲ သွားတာ။ ကိုလှငွေက ကျုပ် ကို ကုန်းပိုးပြီး ရွာထဲ အမြန် ပြန်လာ၊ လှည်းငှားပြီး တိုက် နယ်ဆေးရုံကို အမြန်ပို့လို့ ကျုပ်အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့ တာ။

'အေးပါ မိန်းမရေ။ ငါတို့နှစ်ယောက်က တစ်ဖု ထုံဆင်း မဟုတ်ပေမဲ့ ညီအစ် ကိုရင်းထက်တောင် ပိုချစ်ကြ သေးတယ်။ ဒါနဲ့ ဒါကော ဝယ်ပြီးပလားဟ'

ကျုပ်က ညာလက်မကို ပါးစပ်ထဲတော့ပြီး မေးတော့...

'ညနေကတည်းက ဝယ်ပြီးပါပြီတော့၊ အမြည်း တွေလည်း လုပ်ထားတယ်'

'ဒါကြောင့် ငါ့မိန်းမကို ချစ်ရတာ'

ကျုပ်က ပြောပြောဆိုဆို ကျုပ်မိန်းမကို လှမ်းဖက် လိုက်တယ်။

'တော်... ဘယ်လိုဖြစ် နေလဲ၊ ဟိုမှာ ကိုလှငွေ ရှိ

တယ်လေ' 'ဟား...ဟား... မုဆိုးဖို့ကြီး နောက်မိန်းမ လူ ချင်စိတ်ပေါက်အောင် ချစ်ပြ တာပါကွာ'

ကို လှ ငွေ က တော့ မျက်နှာကြီး နီရဲလာပြီး ခေါင်းငုံ့လို့။ ကျုပ်နဲ့ ကိုလှငွေ က ညတိုင်းညတိုင်း အရက် အတူ သောက်တတ်ကြတယ်။ မူးပြီးဆူတာမျိုးတော့ မရှိကြ ပါဘူး။ မူးလာတဲ့အခါ ဟို အကြောင်း ဒီအကြောင်းပြော ပြီး အိပ်ပျော်သွားကြတာ။ တစ်ခါတလေ ကိုလှငွေက အမူးလွန်ပြီး သူ့တဲ မပြန်နိုင် ဘဲ ကျုပ်တို့တဲထဲပဲ အိပ်ဖြစ် တယ်။

□

'လှံထမ်းလာတာ မြင် ရ၊ ကံထမ်းလာတာ မမြင်ရ' ဆိုတဲ့ စကားက သိပ်မှန်တာ ပဲ။ ဒီမနက် ကျုပ်နဲ့ ကိုလှငွေ တောင်ပို့တစ်ခု တူးကြတယ်။ တောင်ပို့ထဲက မြွေဟောက် နှစ်ကောင်အပြင် တစ်ပေ ပတ်လည် သေတ္တာတစ်လုံး ရတယ်။ သေတ္တာထဲမှာ ရွှေ တုံး၊ ရွှေပြားတွေ အများကြီး ပဲ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ပျော် လွန်းလို့ ထ၊ ခုန်မိကြတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ရင်ခုန်သံကို ကျုပ် ပြန်ကြားနေရတဲ့အထိတောင် ရင်ခုန်ပြီး ပျော်နေမိတယ်။ ကိုလှငွေက 'ဟေ့ရောင်ဘခင် ငါတို့ ချမ်းသာပြီကွ၊ ဟေ့ ရောင်ဘခင် ငါတို့ ချမ်းသာပြီ ကွ' လို့ တတွတ်တွတ်ရွတ်ပြီး က၊ ခုန်နေတယ်။ သေတ္တာကို ပုဆိုးပိုနဲ့ထုပ်ပြီး ကျုပ်တို့တဲ ကို အမြန် ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်မိန်းမဆို ရွှေတုံးတွေကိုင် ပြီး 'ကျုပ်တို့ သူဌေးဖြစ်ပြီ။

ကျုပ်တို့ ချမ်းသာပြီ လို့ အော်လိုက်၊ ကွေးနေအောင် ထက၊ လိုက်နဲ့ ပျာယာခတ်နေတယ်။ ကျုပ်ပါးကိုလည်း တရှုပ်ရှုပ် လာနမ်းသေးတယ်။

‘မိန်းမ၊ ဒီသတင်းကို ရွာထဲ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ဦးနော်။ အာဏာပိုင်တွေ ကြားသွားရင် လာသိမ်းမနေဦးမယ်’

ကျုပ်တို့နေတာ ရွာအပြင်ဘက်ဆိုပေမဲ့ ကျုပ်မိန်းမက ရွာထဲ ဈေးဝယ်သွားရင်း သတင်းဖြန့်နေမှာ စိုးလို့ သတိပေးရသေးတယ်။

‘စိတ်ချပါတော့၊ ဘယ်သူမှ မပြောပါဘူးတော့။ ဒါတွေကို ဘယ်လိုရောင်းကြမလဲ’

သေတ္တာထဲက ရွှေတွေကို ပွတ်သပ်ရင်း ကျုပ်မိန်းမက ကျုပ်ကို မေးတယ်။ ကျုပ်မိန်းမမေးမှ ဒီရွှေတွေကို ဘယ်လိုထုခွဲ ရောင်းချရမလဲ ကျုပ် စဉ်းစားမိတယ်။ မန္တလေးမြို့က ပန်းထိမ်ဆိုင်မှာ ကျုပ်အသိတစ်ယောက်ရှိတာပဲ။ ဟုတ်တယ်။ သူ့ကို အကူအညီ တောင်းရမယ်။

‘ကိုလှငွေ မနက်ဖြန်ကျ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် မန္တလေးတက်ပြီး တချို့တစ်ဝက် သွားရောင်းရအောင်’

ကိုလှငွေက တစ်ခုခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေတဲ့ပုံ ပေါ်တယ်။ ပြီးမှ ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

‘အေးကွာ၊ ဒါတွေ စောစောရောင်းတော့ ငါတို့ မြေဖမ်းသမားက မြန်မြန်ဝဋ်ကျွတ်တာပေါ့’

ကျုပ်တို့ စကားပြောနေ

အိမ်ခြောင်ကို
မြင်ရင်
အိမ်ခြောင်
စုတ်ထိုးသံ
ကြားရရင်
ကျုပ်
ရင်ထဲမှာ
အော်ကလီဆန်
သလိုလို
အသက်ရှူကျပ်
သလိုလို
ဖြစ်လာပြီး
နေစရာကို
မရှိတော့ဘူး

တုန်း မစန်းပွင့်က ဆိုင်ကယ်စီးပြီး ကျုပ်တို့တံအရှေ့ရောက်လာတယ်။ ကျုပ်မိန်းမက သေတ္တာကို စောင်ပုံအောက် အမြန်ထိုးထည့်လိုက်တယ်။

‘လာသာ လာရတယ်၊ နင်တို့မှ ရှိပါ့မလားလို့’

မစန်းပွင့်က တံခြေရင်းထန်းငုတ်ပေါ်တင်ထားတဲ့ ရေအိုးထဲကရေ ခပ်သောက်ရင်း စကားကို ခဏရပ်တယ်။

‘ငါ့ရင်သားတစ်ဖက် နာနေလို့ဟယ်။ မြွေပွေးသည်းခြေ တစ်ခုလောက် ဒီနေ့

ရအောင် ရှာပေးပါဦး’
‘ဟုတ်ကဲ့အစ်မ၊ ဒီညနေ ရှာပြီး လာပို့ပါမယ်။ လာထိုင်ပါဦးလား အစ်မ’

‘ကျေးဇူးပါဟယ်၊ မထိုင်တော့ဘူး။ ငါ အလုပ်ရှိသေးလို့ ပြန်ဦးမယ်’

မစန်းပွင့် ပြန်သွားတော့ ကျုပ်မိန်းမက ကျုပ်ကို အပြစ်တင်စကား ဆိုတယ်။

‘တော်ကလည်းတော် ရွှေတွေ ရှိနေပြီပဲ၊ အန္တရာယ်များတဲ့ အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ဦးမလို့လား’

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေကွာ။ မစန်းပွင့်က မြွေပွေးသည်းခြေ စားရမှ သူ့ရောဂါ သက်သာတယ်ထင်တာ။ နောက်ပြီး ငါတို့ အဆင်မပြေခင်က မြွေပွေးသည်းခြေတွေကို အသေမတန် ပေးဝယ်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးက ရှိသေးတယ်လေ။ ဒီတစ်ခါတော့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဖမ်းပေးလိုက်မယ်ကွာ’

□
မွန်းတည့် ပြီးတာနဲ့ တောထဲသွားဖို့ ကိုလှငွေ တဲဘက် ကျွပ်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကိုလှငွေက ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ စောင်ခြုံပြီး အိပ်နေတယ်။ ကိုလှငွေ နဖူးကို စမ်းကြည့်တော့ ကိုယ်တွေ ပူနေတယ်။
‘ကိုလှငွေ၊ နေမကောင်းဘူးလား’

‘အေးကွာ၊ ချမ်းစိမ့်စိမ့်နဲ့ ငှက်ဖျားပြန်ထ၊ လာတာလား မသိဘူး။ အခိုးပွင့်ဆေးတော့ သောက်ထားတယ်’

‘ဟာ... အဲဒါဆို တောထဲ လိုက်မနေနဲ့တော့လေ။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားလိုက်မယ်’

‘အေးပါကွာ၊ ငါ သစ်သားရင် အနောက်ကနေ လိုက်လာခဲ့မယ်’

‘ရတယ်၊ မလိုက်နဲ့နဲ့။ နားများနေနေ နေပေါ့။ အသေပဲ ဖမ်းရမှာဆိုတော့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းသွားလည်းရတယ်’

နေ့ခင်း အရမ်းပူနေတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ စမ်းချောင်းဘေးမှာပဲ မြွေရှာဖို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်ဆို မြွေတွေက ရေသောက်ဆင်းတတ်တယ်။

ကျုပ်ရဲ့ ကံစာတာက အမြင့်ပိုင်း ရောက်နေလို့ထင်တယ်။ စမ်းချောင်းဘေးမှာ တစ်နာရီလောက် လိုက်ရှာတော့ ရေလာသောက်တဲ့ မြွေပွေးတစ်ကောင်ကို တွေ့တယ်။ အရင်ဆို မြွေပွေးတစ်ကောင်ရဖို့ တစ်နေ့ကုန် ရှာရတာလေ။ မြွေပွေးကို လေးစွာနဲ့ပဲ မြန်မြန်ပစ်သတ်လိုက်တယ်။

ရွှေတွေ ရောင်းပြီး သူဌေးဖြစ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အတွေးတွေနဲ့အတူ တံကို ပြန်လာတဲ့ ကျုပ်မြွေလှမ်းတွေက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေတယ်။ တံကို ပြန်ရောက်တော့ ကျုပ်မိန်းမက တဲထဲမှာ မရှိဘူး။ ရွာထဲသွားနေတာ ထင်တယ်။ တော်တော်ခက်တဲ့ မိန်းမ။ ရွှေတွေ ရှိနေတာကို ဟိုသွားဒီသွား လုပ်နေတယ်။ တဲခေါင်မိုးက သောက်ယူပြီး သံသေတ္တာကို အမြန်ဖွင့်ကြည့်ရတယ်။ ရွှေတွေ ထုပ်ထားတဲ့ ပုဆိုးထုပ်ကိုမြင်မှ သော့ပြန်ခတ်ပြီး ကျုပ် သက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်။

ကိုလှငွေ သက်သာ
မေးဖို့ ကိုလှငွေရဲ့ တဲ
ထဲ ကျုပ် ထွက်လာမိ
သေး။ ဒီနေ့မှ ပတ်ဝန်းကျင်
ပိုပြီး တိတ်ဆိတ်နေသလို
ကိုလှငွေတဲထဲက စကား
သံသ့သ့ ကြားရလို့ နားစိုက်
ဆောင်မိတယ်။

‘မဝင်းနဲ့ ဒီလို အမြဲနေ
ချင်ပြီ’

‘ခစ်ခစ်။ အခုလည်း
အမြဲနေနေတာ မဟုတ်လို့
သိပ်ကဲမနေနဲ့၊ တော်
ကြာ ကိုဘခင် ပြန်လာတော့
မှာ’

‘စိတ်ပူမနေနဲ့၊ မြွေပွေး
တစ်ကောင်ရဖို့ မိုးချုပ်တဲ့
အထိ ရှာရမှာ။ တောထဲ မြွေ
ထုံကိုပြီး သေသွားလည်း
အေးတာပဲ’

တဲကိုကာထားတဲ့ ထန်း
ရွက်ခြောက် အပေါက်ကြား
ကနေ ကျုပ် လှမ်းကြည့်လိုက်
ဆရာ သင်းတို့က တော်သလင်း
ဇာတ် ခင်းနေကြတယ်။
ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်
ဆတ် တုန်လာပြီး နှလုံးခုန်
နှုန်းတွေ မြန်လာတယ်။
ဆာက၊ သင်းတို့နှစ်ယောက်
ထံ ကျုပ်လက်နဲ့ သတ်ရမှ
ကျေနပ်မယ်။ ကျုပ် ခါးကြား
ဇာတ်မြှောင်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး
တဲထဲဝင်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

‘ကျွတ်... ကျွတ်...
ကျွတ်... ကျွတ်...’

‘ကျွတ်... ကျွတ်...
ကျွတ်... ကျွတ်...’

တဲအဝင်ဝ တံခါးပေါ်
အိမ်မြှောင် စုတ်ထိုးသံ
ကြောင့် တဲထဲဝင်ဖို့ လှမ်းနေ
တဲ့ ကျုပ်ခြေလှမ်းတွေ ရပ်
တန့်သွားတယ်။ ဒေါသထွက်
သွား မြန်နေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ နှလုံး

ခုန်နှုန်းတွေက အိမ်မြှောင်ကို
မြှင့်ပြီး ပိုမြန်လာတယ်။
အောက်ကို ခြေနှစ်လှမ်း
လောက် ဆုတ်လိုက်မိတယ်။
ထွက်နေတဲ့ဒေါသတွေတောင်
ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး။
တဲထဲက တော်သလင်းနှစ်
ကောင်ရဲ့ စကားသံတွေက
ထွက်ပေါ်လာပြန်တယ်။

‘ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ အစီ
အစဉ် အောင်မြင်ပါ့မလား၊
ကျုပ် ကြောက်တယ်တော့’

‘စိတ်ချပါ မဝင်းရာ။
ပစ္စည်းတွေရောင်းပြီး ချမ်း
သာမှ သတ်ရင် လူတွေက
သံသယဝင်လိမ့်မယ်။ ဒီည
ဘခင် အိပ်ပျော်တာနဲ့ မနက်
က ဖမ်းလာတဲ့ မြွေဟောက်
နှစ်ကောင် သူ့အင်္ကျီထဲ ထည့်
ပေးလိုက်မယ်။ မနက်မှ ငါ့ထိ
လို့ ဆုံးဖြတ်လို့ သတင်းလွှင့်
လိုက်ရုံပဲ။ ပြီးမှ မဝင်းနဲ့ကျုပ်
ရွှေတွေရောင်းပြီး ပျော်ပါးကြ
တာပေါ့။ အခုတော့ အားရပါး
ရ ချစ်ကြစို့’

‘ခစ်ခစ်။ တော့
သဘောအတိုင်းပါပဲ ရှင်’

ဘုရား။ ဘုရား။ ခွေး
ဇာတ်ခင်းတာ အားမရတဲ့
အပြင် ကျုပ်ကို သတ်ပစ်ဖို့
အထိ ကြိုးစားနေကြပါလား။
သူ့အသက် ကယ်ဖူးတဲ့
ကျေးဇူးနဲ့ အတူနေခဲ့ဖူးတဲ့
သံယောဇဉ်ကိုမှ မထောက်။
သင်းတို့ကို သတ်ပစ်မှ အေး
မှာပါ။ တဲထဲဝင်ဖို့ ကျုပ် ခြေ
ထောက်ကို လှမ်းလိုက်တယ်။

‘ကျွတ်... ကျွတ်...
ကျွတ်... ကျွတ်’

‘ကျွတ်... ကျွတ်...
ကျွတ်... ကျွတ်’

တဲအဝင်ဝ တံခါးပေါ်
က အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံက
ထွက်ပေါ်လာပြန်တယ်။
ကျုပ်နှလုံးခုန်သံတွေ မြန်လာ
ပြန်တယ်။ အိမ်မြှောင်က
တံခါးပေါ်ကနေ ကျုပ်ရဲ့
အရှေ့က မြွေကြီးပေါ် ဖုတ်ခနဲ
ပြုတ်ကျလာတယ်။ တဲထဲ
လှမ်းမလို့ ပြင်နေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့
ခြေလှမ်းက အလို့လို
အောက်ကို အမြန်ပြန်ဆုတ်
မိတယ်။ အိမ်မြှောင်က ကျုပ်
ရဲ့နှလုံးခုန်သံတွေက တခုတ်
ခုတ် မြည်လာပြီး ကျုပ်ရဲ့
ရင်ဘတ်ထဲ တင်းကျပ်ကျပ်
ကြီး ဖြစ်လာပြန်တယ်။ ကျုပ်
တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေ
ပြန်လာပြီး အာခေါင်က
ခြောက်သွေ့လာတယ်။ ဒီပြင်
အချိန်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်
ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ အော်မိ
မှာပဲ။ ခုတော့ ကျုပ်၊ ကျုပ်
အော်လိုက်လို့ မဖြစ်သေးဘူး။
ကြောက်ကြောက်နဲ့ပဲ ကျုပ်ရဲ့
တဲဘက်ကို အမြန်ပြန်ပြေး
လာမိတယ်။ တဲကို ပြန်
ရောက်တော့ ရေတစ်ခွက် ခပ်
မြန်မြန် ခပ်သောက်ပစ်မှပဲ
နည်းနည်း နေသာထိုင်သာ
ဟိုနှစ်ကောင်၊ အဲဒီနှစ်ကောင်
နဲ့ ဇာတ်လမ်းရှင်းရဦးမယ်။
သင်းတို့ဆာမှ အေးမှာ။ သင်း
တို့ဆာရင်... အင်း... သင်း
တို့ကို ကျုပ် သတ်လိုက်ရင်
ကျုပ်က ထောင်ထဲ ဝင်ရမှာ
ပေါ့။ ရာဇဝတ်ဘေး ပြေး
မလွှတ်ဘူးလို့ ပြောကြတယ်
မဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ်။
သင်းတို့ကို သတ်လို့ မဖြစ်

ဘူး။ ဟုတ်တယ်။ မသတ်
တော့ဘူး။ ကျုပ်သိပ်ချစ်တဲ့
မဝင်းကိုရော၊ အင်း မလွှမ်း
လောက်ပါဘူးလေ။

သံသေတ္တာထဲက ရွှေ
ထုပ်ကို ယူပြီး တဲအပြင်ကို
ပြေးထွက်လာမိတယ်။ ကျုပ်
ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက ရန်ကုန်-
မန္တလေး ကားလမ်းမကြီးဆီ
ကို ဦးတည်လို့...။

ကာလယန္တရားရဲ့ ရွှေ
လျားမှုအောက်မှာ ကျုပ်ရဲ့
အသက်လည်း တော်တော်
ကြီးရင့်ခဲ့ပါပြီ။ ရွာက ထွက်
လာပြီးနောက်ပိုင်း ကျုပ် ရွာနဲ့
အင်မတန်ဝေးကွာတဲ့ အောက်
ပြည်က မြို့လေးမှာ အခြေချခဲ့
တယ်။ ဒီမြို့လေးမှာပဲ
‘အိမ်မြှောင်’ဆိုတဲ့ ကုန်စိမ်းပွဲရုံ
တည်ထောင်ပြီး မြို့မျက်နှာပိုး
သူဌေးကြီးအဖြစ် ရပ်တည်
နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီမြို့သူမြို့သား
အားလုံးကတော့ ကျုပ်ကို
အလှူအတန်း ရက်ရောတဲ့
လူမျိုးကြီးလို့ သိထားကြတယ်။

အခုချိန်မှာ အိမ်မြှောင်
တွေကို ကြောက်နေတုန်းပဲ
လားလို့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို
လာမေးရင် ‘ဟုတ်ကဲ့၊
ကြောက်နေဆဲပဲ’လို့ ပြေရပါ
မယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မြှောင်က
ကျုပ်အကြောက်ဆုံး သတ္တဝါ
တော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး။
ကျုပ်အကြောက်ဆုံး သတ္တဝါ
က စည်းစိမ်ဥစ္စာအတွက်၊
ကာမတဏှာအတွက် စိတ်
ဖောက်ပြန် ပြောင်းလဲမြန်ပြီး
နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုး
တတ်တဲ့ လရေး နှစ်ချောင်း
ငင် ‘လူ’...။

ဟာမိခိုင်းဆေး-မန်း။

ကျွန်တော် ချစ်သော ခင်ပွန်းရဲ့
တောင်ပေါ်မြို့လေးဆီသို့ ပြန်ရတော့မည်
ဆိုသောအခါ ကျွန်တော့်ရင်သို့
ထိန်းချပ်၍ ချစ်တော့တဲ့ ဝတ္ထုခွံလေး
ခုန်ပေါက်နေလေတော့သည်။
ဆိုတောင်ပေါ်မြို့လေးမှာ
ခင်ပွန်း နေထိုင်သည်။ ခင်ပွန်း ချစ်သော
တောင်တန်းတွေ၊ ခင်ပွန်း ပြတိုင်းသော
ဖုန်းအလားတွေ၊ ခင်ပွန်း ဂုဏ်သိက္ခာ
ရေးပေးကြည့်သော တံဆိပ်တွေ၊

ခင်ပွန်း-ချစ်သော ပိတ်လိုသော အဝတ်ပင်တွေ၊
လှပ၍ ကွေ့ကောက်သော အနီရောင်ပြန့်
တောင်တက်တောင်ဆင်းလမ်းတွေ...။
ခင်ပွန်း ချစ်ရာ ပြတိုင်းရာ ခွဲလမ်းရာတို့သည်
တို့မြို့လေးမှာ ခင်ပွန်းအတွက်
အသက်သက်ဆုံးရှုံးကြလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။
ထိုအရာတွေနှင့်အတူ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ခွဲလမ်းတွယ်တော့ခဲ့ရသော ခင်ပွန်းကို
ပြန်တွေ့ရတော့မည်ဖြစ်သောကြောင့်
ကျွန်တော်၏ နှစ်ခြင်းနှစ်ခြင်းသည်
ပျော်ရွှင်တက်ကြွစွာလောက်
ခရီးခိုင်းတွေ ဂျာနယ်များလှပပြန့်
ရောက်ပဲ ပရောက်နိုင်တော့အားလုံးမှာ
အောက်ပုလဲလေသည်။

ဆို... အခုအချိန်ကျမှ အားကြောင့်
ပိတ်တွေ့လော့အံ့ရတော့လေ။ တောင်ပေါ်ကနေ
တောင်အောက်ဆင်းခဲ့တုန်းက
မိလောက်တောင် ခရီးခိုင်းတွေ
ဂျာနယ်များလှပပြန့်ရုံကို ပအောက်ပုလဲမို့။
ညီအစ်မခရီးဆိုတာ အေးလေးစပ်စပ်
ထပ်ထားခဲ့သည်။

ကြော့... အခုအချိန်မှာလော့ ခင်ပွန်းကို
ကိုယ်ချမ်းသာတက်ခဲ့ပြီလေ။ ခင်ပွန်းရဲ့
ပမ်း ကိုယ့်ကို အသက်သက်ဆုံးရှုံးမှုများ
ပိတ်ဂျာနယ်ချည်းပါပြီး အောင့်နေခဲ့ရတော့လေ။
ပမ်း ကိုယ့်ကို မိလောက်
အကြွေးကြီး

တောင့်နေခဲ့လိမ့်မယ်လို့
ကိုယ် ထင်ထားခဲ့ပါသေးကွယ်။
ချစ်သော ခင်ပွန်း၏ ညှိုးမွှမ်းသော
အပြုံးပျော့ပျော့လေးကို ဖျက်မိသံ
ပြင်ယောင်မိတော့ ဖျက်ချည်လှတော့
ရေဝဲတက်လာသည်။

သေသွားတဲ့ သန္ဓေပင်
ထန်

သနားစရာ ခင်ဝေလေး။ မင်း တစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်ကို ကြေကွဲစွာ စောင့်နေရမှာပဲနော်။ တကယ်တော့ ကိုယ့်အဖြစ်ပါကွယ်။ ကိုယ်က သူရဲဘော နည်းခဲ့တာကိုး။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် ခင်ဝေအနားမှာ နေ၍ ခင်ဝေကို တိတ်တခိုး စွဲလမ်းခဲ့ရသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ခင်ဝေသည် ချစ်စရာ၊ ကရုဏာသက်စရာ၊ နှစ်သက်မက်မောစရာ ကောင်းလေသည်။ ကျွန်တော်က ခင်ဝေအနားမှာ နေ၍ ခင်ဝေ၏ လှုပ်ရှားပြုမူပုံ သဏ္ဌာန် လေးတွေ ကို အသေးစိတ် မှတ်သားရင်း စိတ်ကူးထဲမှာ ရူးခဲ့ရသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ခင်ဝေမျက်လုံးလေးတွေ ဘယ်ပုံရွန်းလှတောက်ပါပြီး ခင်ဝေနှုတ်ခမ်းတွေ ဘယ်ပုံ ကွေးညွတ်သွားတတ်ကြောင်း၊ ခင်ဝေလက်ကလေးတွေက ဘယ်လောက်တောင် ရှည်သွယ်ပြီး ခင်ဝေခြေဖမ်းပေါ် အကြောစိမ်းစိမ်းလေးတွေက ဘယ်ပုံသွယ်ယှက်လှပကြောင်းတွေကို ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးချင်လောက်အောင် (တကယ်တော့ ကျွန်တော် ကဗျာမရေးတတ်ပါ။) ဖွဲ့နွဲ့စိတ်ကူးနေတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

စိတ်ကူးထဲမှာ ဖွဲ့ချင်ရာ ဖွဲ့၊ နှဲ့ချင်ရာနှဲ့ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် တကယ့်လက်တွေ့တွင်တော့ စကားတစ်ခွန်းမျှ မထွက်ရဲခဲ့ချေ။ နှုတ်သည် ဘာကြောင့် ဆွဲအလေးလံနေခဲ့သနည်း။ ခင်ဝေကို လေးစားမြတ်နိုး၍ ခင်ဝေ၏ ဘဝကိုတန်ဖိုးထားရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ခင်ဝေကတော့
ဘဝမှာ
ဘာမျှ
များများစားစား
မလိုပါဘူးတဲ့
အမိုးအကာ
ရပ်တဲ့
အိမ်လေး
တစ်လုံးရယ်
ကိုယ်
ချစ်တဲ့သူရယ်
ရှိရင်
ရပ်လောက်ပါပြီတဲ့
ဘယ်လောက်များ
ရှိရင်း
ပွင့်လင်းလိုက်တဲ့
မိန်းကလေးလဲ

ခင်ဝေနှင့် ကျွန်တော်၏ ဘဝအခြေအနေသည် လုံးဝမတူညီပါ။ ဆီနှင့်ရေလိုတော်တော်ကြီး ကွာခြားပါသည်။ အချစ်၌ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲသော အယူအဆတွေ လက်ကိုင်သုံးစွဲချင်သေးသလားဟု မေးလာလျှင် မိမိ ချစ်သူကို မိမိ တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးလွန်းသောကြောင့် ထိုအယူအဆကို ဆက်လက်စွဲကိုင်ထားရပါသည်ဟု ဖြေရပါမည်။

ခင်ဝေကို တိုက်ပေါ်က နေ တထိရောက်အောင် ကျွန်တော် ဆွဲမချရက်ပါ။ ခင်ဝေသည် မြို့မျက်နှာရုံးရှင်

သူဌေးတစ်ဦး၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်၍ လိုတိုင်းတ၊ရနိုင်လောက်အောင် ပြီးပြည့်စုံသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကား ချောက်ချီးချောက်ချက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး ဖွင့်ထားသော မိဘနှစ်ပါး၏တတိယမြောက်သား ဖြစ်လေသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်တော်သည် ရည်မှန်းချက်ကြီးမားကာ အိပ်မက်တွေကို မြင့်မြင့်ပျံသန်းနိုင်ရန် ဒီတောင်ပေါ်မြို့လေးကို စွန့်ခွာဖို့ ပြင်ဆင်နေသူလည်း ဖြစ်သည်။

ခင်ဝေကတော့ ဘဝမှာ ဘာမျှ များများစားစား မလိုပါဘူးတဲ့။ အမိုးအကာရပ်တဲ့ အိမ်လေးတစ်လုံးရယ်၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူရယ်ရှိရင် လုံလောက်ပါပြီတဲ့။ ဘယ်လောက်များ ရိုးရှင်းပွင့်လင်းလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးလဲ။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်ရင် ရုတ်တရက် သူဌေးသမီးလို့ မည်သူမျှထင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဝေဟာ အနေအထိုင် အပြောအဆို အင်မတန် သိမ်မွေ့ဝိပြားလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ။

‘ခင်ဝေကတော့ ရေလာအောင် မြောင်းဖောက်ပေးနေပြီနဲ့တူတယ်နော် ဇော်ထက်’

ငယ်ပေါင်း သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းလှော်ကြပါသည်။ ခင်ဝေက ကျွန်တော့်ကို တစ်ဖက်သတ် မေတ္တာ ရှိနေတာတဲ့။ မေတ္တာ ရှိတာတောင်မှ မင်း သူ့ကို မေတ္တာရှိတာထက် သူက မင်းကို မေတ္တာရှိတာက ပိုသေးဆိုပဲ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော့်ခြေဖျား၊ လက်ဖျားတွေ အေးစက်လာပြီး မျက်

နှာတစ်ခုလုံး ချွေးစေးတွေ ပြန်လျက် ကြက်သီးမွေးညင်းထွေ ထ၊နေသည်။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဝေက ငါ့ကို သူငယ်ချင်းပေါင်းပေါင်းတာပါ။ မင်းတို့စိတ်ထင်တာနဲ့မတူပါ’

ကျွန်တော်က တစ်စုံတစ်ရာကို အကြောက်အကန် ပြုငြင်းခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော် ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ။ ခင်ဝေနှင့် အခုလို သူငယ်ချင်းအဖြစ် သွားလာရင်းနှီးပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေတာတွေ ပျက်သွားမှာမိုး၍လား။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လှိုင်းတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံးဘောင်ဘင်ခတ် လှုပ်ရှားနေသည်။ ခင်ဝေက ကျွန်တော့်ကို မေတ္တာ ရှိနေတာတဲ့။ ကျွန်တော် မယုံနိုင်။ သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို မြှောက်ပင့်နေသည်ဟု ခံစားရပါသည်။

‘မင်းက ငါတို့ကို ဘာလို့ မယုံတာလဲ ဇော်ထက်၊ မင်း ငါတို့ကို မယုံရင် ခင်ဝေမျက်လုံးတွေကို မင်း အသေအချာကြည့်ကွာ၊ သူ့မျက်လုံးတွေက ဘယ်သူ့ဆီမှာလဲဆိုတာ မင်း မြင်ပါလိမ့်မယ်’

ခင်ဝေမျက်လုံးတွေ။ ဝိုင်းစက်ပြီး ရိုးသားသိမ်မွေ့သော ဒီမျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် မော့မကြည့်ရဲပေမဲ့ မော့ကြည့်ဖို့ အခါခါ ကြိုးစားခဲ့မိသည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်၍ ခင်ဝေမျှား ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို ဖတ်မိသွားလျှင်...။ ကျွန်တော်...။ ကျွန်တော်တစ်စုံစိမ့် ကြောက်လန့်နေခဲ့

၁၁၂

ခင် ဝေ မျက်နှာကို
ကနေပဲ တိတ်တဆိတ်
နိုးခဲ့ဖူးသည်။ ခင်ဝေက
ငြိမ်သက်သည်။ ငါက ငါ
ကောင်းသလို ကောင်းရင်
ကောင်း၊ ငါကောင်းသလို
ကောင်းလို့ကတော့ ဘယ်
ဘဝမှ လှည့်မကြည့်တတ်
ဘူးတဲ့။

အဲသည့် ကတည်းက
ခင်ဝေနှင့် ပတ်သက်လျှင်
ကျွန်တော် တိတ်တဆိတ်များ
ခဲ့သည်။ ခင်ဝေအပေါ်မှာ ငါ
ကောင်းမကြိမ်အောင်နေမှပဲ
နိုး တွေးမိသည်။ ခင်ဝေ မုန်း
သကို ကျွန်တော် လက်မခံ
ချင်ပါ။ ခင်ဝေချစ်တာကို မခံ
နိုင်တောင် ခင်ဝေ မုန်းတာ
ကြီးကိုတော့ ကျွန်တော် မယူ
ပါရစေနဲ့။ မယူပါရစေနဲ့။
ခင်ဝေနှင့် သူငယ်ချင်းအဖြစ်
သာ ဆက်ပြီး ရှိပါရစေ။

‘မင်း ဘာကိုကြောက်
သလဲ ဇော်ထက်။ သူငယ်
ချင်းအဖြစ်ကနေ ချစ်သူဖြစ်
ခဲ့မရှိဘူးလို့ မင်းကို ဘယ်
သူပြောသလဲ။ ခင်ဝေက မင်း
တို့ တစ်ဖက်သတ်ကြော့နေ
တာ သိသာကြီးပါကွာ။
ခင်မာတို့၊ ထွေးထွေးတို့
ကောင် ငါ့ပြောသေးတယ်’

အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်
ချင်း စိုင်းအောင်၏ ပြော
စကားတွေက ကျွန်တော်နား
ထဲမှာ ချိဆိန်နေပေမဲ့ တကယ်
တမ်းတော့ မလွယ်လှဘူးဟု
ဆင်မိသည်။ ခင်ဝေသည်
ဘခြားသူငယ်ချင်းတွေထက်
ကျွန်တော်အပေါ်မှာ ပိုပြီး
ဆာသောတာကိုတော့ ကျွန်တော်
လက်မခံချင်၍မရ။ တစ်နေ့
ကပင် ကျွန်တော် ခင်ဝေဆီ

က မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို
အမှတ်မထင် ရလိုက်သေးသည်။
ကျွန်တော်က ကိုယ့်မွေးနေ့ကို
ကိုယ် ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား
အမှတ်မထားမိဘဲ မေ့နေပေမဲ့
ခင်ဝေက မှတ်မှတ်ရရ
ကျွန်တော်ကို မွေးနေ့လက်
ဆောင်လာပေးတော့ ကျွန်
တော်မှာ အံ့သြခြင်းကြီးစွာ
ပျော်ရသေးသည်။

ခင်ဝေ မွေးနေ့လက်
ဆောင်က ကားသော့ချိတ်
လေးတစ်ခု။ စတီးရောင်
ပြောင်လက်တောက်ပနေပြီး
TOYOTA အမှတ်တံဆိပ်ပါ
ကားသော့ချိတ်လေး။

‘နင်က ကားတွေကို
စိတ်ဝင်စားတော့ နင် တစ်နေ့
ကားဝယ်နိုင်ရင် သုံးစို့ သော့
ချိတ်လေ’

ခင်ဝေက ကျွန်တော်၏
ဝါသနာ စရိုက်လေးတွေကို
ထူးထူးခြားခြား မှတ်မိပြီး
ပြောနေတော့ ကျွန်တော်မှာ
ခင်ဝေစိတ်ကို အံ့သြဆန်း
ကြယ်ရသေးသည်။ ခင်ဝေ
ပြောမှပဲ ကျွန်တော်တို့ ပိုပြီး
ရယ်မောရပါသေးသည်။

‘ငါ့မှာ ကားတစ်စီး
တောင် မပိုင်သေးဘူး၊ နင်
သော့ချိတ်ကို ဘယ်မှာသွား
သုံးရမှာလဲ’

‘ကြိုးစားပေါ့ဟဲ့၊ နင်
တစ်နေ့ ကားတစ်စီး မပိုင်နိုင်
ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်
သလဲ၊ နင် ကြိုးစားရင် ဘာ
မဆို ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ ယုံ
ကြည်တယ်’

အို... ချစ်သူကပေး
သောယုံကြည်မှုသည် တခြား
အရာတွေထက် ပိုပြီးခွန်အား
ကြီးလှပါကလား။ ခင်ဝေ
မျက်လုံးတွေ ရွန်းရွန်းလှက

တောက်ပနေကြသည်။ သည်
တစ်ခါပဲ ခင်ဝေမျက်လုံးတွေ
ကို ရဲရဲကြည့်ရုံတော့သည်။
ဟိုကောင်တွေ ပြောတာ မှန်
နေလေသလား မသိ။

သည်တောင်ပေါ်မြို့
လေးသည် ခင်ဝေ၏အသည်း
စွဲမြို့လေးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။
ခင်ဝေက ဒီတောင်ပေါ်မြို့
လေးမှာပဲ သူ့အသက်ထက်
ဆုံး နေထိုင်သွားတော့မည်ဟု
ကျွန်တော်ကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။

‘အေးချမ်းသာယာပြီး
သဘာဝလောကကြီးကို
ကျယ်ကျယ်လွှင့်လွှင့် အပေါ်
စီးကနေ ကြည့်နိုင်တာဆိုလို့
တို့ တောင်ပေါ်မြို့လေးပဲ ရှိ
တာ’

ခင်ဝေသည် ဟိုးအဝေး
မှာ မြင်နေရသော တောင်
အောက်က မြို့လေးတစ်မြို့
ကိုငေးမောကြည့်ရှုရင်း မကြာ
ခဏဆိုတတ်သည်။ ရှမ်းရိုးမ
တောင်စဉ်တောင်တန်းတွေ
သည် ကျွန်တော်တို့ဝန်းကျင်
မှာ ပတ်ပတ်လည် မိုးထိုးနေ
ကြသည်။ မြူတွေ ရစ်ဆိုင်
ကာ ပြာမှုန်တတ်သည့်
တောင်တန်းတွေ၏ အထွတ်
ကို ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်တော်
စိတ်မှာလည်း တောင်ထိပ်ကို
ရောက်လိုစိတ်တွေ ပြင်းပြ
ထက်သန်လာသည်။

‘ငါတော့ ဒီမြို့မှာပဲ
တစ်သက်လုံး အခြေချ နေ
ထိုင်တော့မယ် ဇော်ထက်၊ ငါ
ဒီမြို့ကနေ ဘယ်ကိုမှ မသွား
နိုင်ဘူး။ ဟောဒီ ငါ ချစ်တဲ့
တောင်တန်းတွေရှိတဲ့ မြို့
လေးမှာ ငါ သိပ်ချစ်ရတဲ့ သူ
တစ်ယောက်သာ ရှိစမ်းပါ
စေ။ ငါ့ဘဝကို ငါ ကျေနပ်

ပါပြီ ဇော်ထက်၊ နင်ကော’
ခင်ဝေ မေးခွန်းသည်
ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ကို
အလုပ်ပေးလျက်ရှိပြီ။ ခင်ဝေ
စိတ်ကူးက အင်မတန် ရိုးစင်း
သလောက် ကျွန်တော့်စိတ်
ကူးက ခင်ဝေလို မရိုးစင်းခဲ့
ပါ။ ခင်ဝေသည် ဘဝကို
ကျေနပ်ရောင့်ရဲစွာ နေနိုင်သူ
ပါတကားဟု ချီးကျူးရတော့
မည်ဖြစ်သလို ကျွန်တော်
ကား ဘဝကို လောဘကြီးသူ
ပါတကားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ရေရွတ်သုံးသပ်ရတော့မည်
ဖြစ်သည်။

‘ငါ ဒီမြို့ကို ချစ်ပါ
တယ် ခင်ဝေ၊ ငါ ဒီမြို့မှာပဲ
ငါ့ရဲ့ ကျန်ရှိနေမယ့်အချိန်တွေ
ကို ကုန်ဆုံးသွားချင်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဒီကြားထဲမှာတော့ ငါ
ဘဝကို တိုးတက်အောင် ပန်
တီးဖို့ ဒီမြို့ကို ခေတ္တခဏ
တော့ စွန့်ခွာရဦးမယ်လေ
ဟာ’

‘နင်က ဘယ်ကိုသွားမှာ
လဲ ဇော်ထက်’

‘ငါ တောင်အောက်ကို
ဆင်းရဦးမယ်၊ နောက်ထပ် ဒီ
ထက် ပိုပြီးမြင်တဲ့ တောင်
တွေကိုတက်ဖို့ ငါ တောင်
အောက်ကို ခဏ ဆင်းရဦး
မယ် ခင်ဝေ’

ခင်ဝေသည် ကျွန်တော်
ကို တခြားကမ္ဘာက ပြုဟ်
သားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကြည့်
သည်။ ထိုနောက် ခင်ဝေနှုတ်
ခန်းတွေ မှလာကာ ခင်ဝေ
မျက်လုံးတွေ အရည်လဲပြီး
ရီဝေလာကြသည်။ ခင်ဝေ
သည် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို
အချင်းချင်းပွတ်သပ်ဆုပ်နယ်
နေရာမှ ကျွန်တော်ကို ကြည့်
နေသော သူ့မျက်ဝန်းတွေကို

ဖျတ်ခနဲ လွဲကာ အဝေးက
မြို့ပြာဆိုင်းသည့်တောင်တန်း
တွေကို ငေးမောနေလေသည်။

ကျွန်တော် သည်
တောင်တန်းနောက်ကွယ်တွင်
မေးတင်နေသော တစ်ခြမ်း
သော နေမင်းဆီမှ လျှံကျလာ
သည့် ပတ္တမြားရောင်လဲ့လဲ့
တွင် ခင်ဌေးသတ္တန်လေးကို
ငေးကြည့်နေမိသည်။ ခင်ဌေး
ဟန်သည် နန္ဒပန်းလျှံတော့
မလိုလိုနဲ့ မာန်တင်းပြီး အံ့ကို
ခဲကာ ကြိတ်ပြီး မာနေလေ
တော့သည်။

ခင်ဌေး ခေါင်းထက်တွင်
ချယ်ရီဦးသည် ပန်ဆင်ခွင့်ရ
ပြီ ဖြစ်သည်။ ချယ်ရီတွေပွင့်
သော ဆောင်းညပြာပြာဆို
လျှင် ခင်ဌေးသည် သူ့အိမ်ခြံ
ဝင်းထဲက ချယ်ရီပင်ကြီး
အောက်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်
လျက် ဟိုတွေး ဒီတွေး တွေး
ကာ ငေးမောနေတတ်သည်
ဟု ပြောဖူးသည်။ ချယ်ရီပန်း
သည် ခင်ဌေး အသည်းပန်း၊
ချယ်ရီပန်းသည် ခင်ဌေး သစ္စာ
ပန်း။ ချယ်ရီပန်းပွင့်သော
ဒီမြေသည်လည်း ခင်ဌေး
အသည်းနှလုံးစိုက်ရာမြေ
လည်း ဖြစ်လေသည်။

ခင်ဌေးအသည်းနှလုံး
မြို့တော်ကနေ ကျွန်တော်
ထွက်ခွာရသောအခါ ခင်ဌေး
ကိုလည်း ချန်ထားရစ်ခဲ့ရ
သည်။ ခင်ဌေးအသည်းနှလုံး
ကိုလည်း လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး
ခဲ့ရလေသည်။ ချယ်ရီတွေ
တောင် လှိုင်လှိုင်မပွင့်သေးခင်
အစောကြီး ကျွန်တော် ထွက်
ပြေးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ပွင့်စ၊ ချယ်ရီဦးတို့နှင့်
အတူ ခင်ဌေးသတင်းကို လှိုင်
လှိုင်ကြီး ကြားနေရပါသည်။

ခင်ဌေးက
ပြောဖူးသည်
ငါက
ငါ
ကောင်သလှို
ကောင်ရင်
ကောင်း
ငါ
ကောင်းသလှို
မကောင်းလှို
ကတော့
ဘယ်တော့မှ
လှည့်မကြည့်
တတ်ဘူး
တဲ့

ခင်ဌေးမိဘတွေက ခင်ဌေးကို
ယောက်ျားပေးစားတော့မယ်
တဲ့။ ခင်ဌေးနဲ့ ရွယ်တူတန်းတူ
အဆင့်တူသည့်လူတစ်ယောက်
နှင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ
ကြေကွဲဝမ်းနည်း မဆုံးပြီ။
ပွင့်စ ချယ်ရီဦးသည် လေနှင့်
သဖြင့် တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေ
လေပြီတကား။

ကျွန်တော်ကား ခင်ဌေး
ကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်လို
တော့။ ဒီမြို့လေးမှာ တစ်
စက္ကန့်တောင် မနေလိုတော့။
ချယ်ရီပန်းတွေ ငိုနေကြသလို
တောင်စဉ်တောင်တန်းတွေ
လည်း ကွဲအက် ကြေရွက်

လေပြီ။ ထာဝစဉ်ပွင့်သော
ပန်းများဖြင့် ခေနေတတ်သော
ပန်းမြို့တော်ကား ကျွန်တော့်
အတွက် ပန်းတွေ မပွင့်ဝေ
တော့။

ကျွန်တော်ကား အထုပ်
တစ်ထုပ်ကို ကျောမှာ လွယ်
၍ တောင်ပေါ်ကနေ တိတ်တ
ဆိတ် ဆင်းလာခဲ့လေသည်။
ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ကျန်
ရစ်ခဲ့မည့်သူ မရှိ။ ကျွန်တော်
က လက်ပြဲနှုတ်ဆက်ရမည့်
သူ မရှိ။ အို... မဟုတ်သေး
ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကား
အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ခွာ
ချန်ထားရစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။

ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုကျော်
မျှ ဖြို့ပြ၏ ရင်ခွင်ထက်မှာ
ကျောတစ်နေရာစာ လဲလျောင်း
ရင်း ပျံသန်းချင်သည့် အိပ်
မက်တွေကို မြင့်မြင့်ပျံသန်း
နိုင်အောင် ကျားကုတ်ကျားခဲ
ကြိုးစားခဲ့ရလေသည်။ ထို
ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုအတွင်း
ကျွန်တော်သည် ခင်ဌေးကို
မေ့မရခဲ့ ပေ။ ခင်ဌေးကို
တောင်ပေါ်မှာ ထားရစ်ခဲ့ရ
သော်လည်း ခင်ဌေးသည်
ကျွန်တော့်စိတ်နောက်ကို တ
ကောက်ကောက်ကပ်ပြီလိုက်
ပါနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ဒီအချိန်ဆိုလျှင် ခင်ဌေး
သူခင်ပွန်းနှင့်အတူ ရွှေလက်
တွဲကာ ပျော်နေမည်လား။
ခယ်ရီကိုချစ်၍ နှင်းဆီဝေတာ
ကို နှစ်သက်မြတ်နိုးတတ်
သော ခင်ဌေးတစ်ယောက် သူ
ခြံဝင်းထဲမှာ ချယ်ရီတွေနှင့်
နှင်းဆီတွေကို ထပ်ပြီး စိုက်
ပျိုးနေပြီလား။ ကျွန်တော်
လက်ဆောင်ပေးထားသော
ကြည်အေးကဗျာစာအုပ်ကို
ဖတ်မှဖတ်ပါလေစေ။ ကျွန်

တော်တို့ ဆိုင်ဘက်ကိုရော
ခင်ဌေး ခြေဦးလှည့် ဖြစ်ပါ
သေးရဲ့လား။ ချယ်ရီရောင်
ပြေးသော ခင်ဌေးအသား
အရေတို့သည် ဗွတ်ညက်စင်
ကြယ်ခြင်း ရှိပါတော့မည်
လား။ ကျွန်တော်သည်
ခင်ဌေးအကြောင်းကို မတွေး
ဘဲ မနေနိုင်၍ ခင်ဌေးမှာမည်
ကို မရေရွတ်ဘဲ မနေနိုင်ပါ
ချေ။

ခင်ဌေးအကြောင်းတွေး
ကို သိချင်လှပါသော်လည်း
အမှန်တကယ်သာ ခင်ဌေး
အကြောင်းတွေးကို သိခွင့်ရခဲ့
လျှင် ကျွန်တော့်စိတ်ကို တွန့်
တော် ထိန်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး
ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံကြည်
စွာ အောင့်အည်းမျိုသိပ် ထိန်း
ချုပ်ထားခဲ့ရလေသည်။ သို့
သော် ခင်ဌေးကို အခုအချိန်ထိ
တိုင်အောင် ချစ်နေဆဲပါ။
ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလိမ်မညာဆဲ
ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ဝန်ခံလိုက်
သည့်အချိန်မှာတော့ ငယ်
သူငယ်ချင်းအချို့နှင့် ဖြို့ပြ
တွင် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ပြီး
သူတို့ထံမှ ခင်ဌေးအကြောင်း
တွေကို တစ်စွန်းတစ်စ သိခွင့်
ရလာလေသည်။

‘ဟေ့ကောင် ခော်ထစ်
မင်းကို ခင်ဌေးက အခုအချိန်
အထိအောင် သံယောဇဉ်ကြီး
နေတုန်းပဲ။ စောင့်နေတုန်း
ကွ’

‘မင်းက ဘာကိုကြည့်
ပြီးပြောတာလဲ စိုင်းအောင်
ခင်ဌေး လက်ထပ်သွားပြီ
မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဘယ်ကလာ လဲ
ထပ်ရမှာလဲ။ ခင်ဌေးက အခု
အချိန်အထိ အိမ်ထောင်မပြု
သေးဘူးကွ။ သူ့မိဘတွေ

နီဇဲတဲ့ကိစ္စကလည်း သူ
သဘောမတူလို့ ဖျက်သိမ်း
ခံလိုက်တာပဲ ကြာပြီ၊ ငါ
နီတင် အဲဒါ မင်းကြောင့်ပဲ
ဆင်တယ်”

ကျွန်တော်ကား လိပ်ပြာ
မလုံတော့။ ဥသျှစ်သီးမှည့်
ဩဇာတာကို မိုးပြိုသည်
အထင်ဖြင့် ထင်ရာစွတ်ပြေးခဲ့
သော ယုန်တစ်ကောင်ကဲ့သို့
ဘာမျှ မစူးစမ်း မဆင်ခြင်ခဲ့မိ
ပေ။

“ခင်ဝေက အခုအချိန်
အထိ မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိနေတုန်း
ပဲကွာ၊ သူ နှင်းဆီဝေကို ညနေ
ခင်းတိုင်း တစ်ယောက်တည်း
သွား၊ သွား ထိုင်တတ်တယ်”

နှင်းဆီဝေ... နှင်းဆီ
ဝေသည် ဘန်ဂလိုဆန်ဆန်
ဝါးတဲအိမ်ကလေးနှင့် သီး
သန့် စားသောက်ရသော စား
သောက်ဆိုင်ဖြစ်သည်။ ထို
စားသောက်ဆိုင်မှာ ညနေခင်း
တိုင်း ကျွန်တော်တို့ သူငယ်
ချင်းတွေ ဝိုင်းပွဲစားသောက်
နေကျဆိုင် ဖြစ်သည်။ ထို
စားသောက်ဆိုင်ခြံဝင်းကြီးထဲ
မှာ ခင်ဝေ သိပ်ကြိုက်သော
နှင်းဆီပန်းခင်းကြီးတစ်ခင်း
လည်း ရှိသည်။ ကျွန်တော်
နှင့် ခင်ဝေက ထိုစားသောက်
ဆိုင်လေးကိုနှစ်သက်ကြောင်း
မကြာခဏ စိတ်တူကိုယ်တူ
ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ထို
နှင်းဆီဝေကို ခင်ဝေက တစ်
ယောက်တည်း သွားသွား
ထိုင်တတ်သတဲ့လား။ နှင်းဆီ
မှာ ထိုင်ပြီး ခင်ဝေ ဘာတွေ
တွေးနေမလဲ။ မည်သူ့
အကြောင်းကို တွေးနေမလဲ။
ကျွန်တော့်ရင်ခွန်သံကား တစ်
ထက်တစ်စ အရှိန်အဟုန်

ပြင်းလာလေပြီ။

“ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်။
မနက်ခင်းတိုင်း သူ့အိမ်ရှေ့
ဝရံတာမှာ ရပ်ပြီး မင်းလာ
မယ့်လမ်းကို မျှော်မျှော်နေ
တတ်သတဲ့။ မင်းက သူ့အိမ်
ရှေ့ကနေ မနက်ခင်းတိုင်း
ဖြတ်နေကျလေ”

ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်
တော်သည် မနက်ခင်းတိုင်း
ဈေးဘက်ရှိ ကျွန်တော်တို့
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဆိုင်
ထိုင်ရန် ခင်ဝေအိမ်ရှေ့ကနေ
ဖြတ်သွားရပါသည်။ ထို
အချိန်တွင် ခင်ဝေသည် ဝရံ
တာမှာရပ်လျက် တစ်စုံတစ်ခု
ကို ပြုလုပ်လျက် ရှိသည်။
ကျွန်တော်သည် ခင်ဝေအိမ်
ရှေ့သို့ရောက်တိုင်း ခင်ဝေဆီ
က အပြုံးတစ်ပွင့်ကိုတော့
ဖျတ်ခနဲ မမ်းမိတတ်ပါသည်။
အခု ခင်ဝေက အဲသည့် ဝရံ
တာလေးမှာ မနက်ခင်းတိုင်း
ရပ်မြဲရပ်နေဆဲပဲတဲ့။ တစ်စုံ
တစ်ယောက်ကို စောင့်နေ
သလိုပဲတဲ့။ ကျွန်တော်သည်
ခင်ဝေသဏ္ဌာန်လေးအား မြင်
တွေ့လိုလှပါပြီ။

“ခင်ဝေက သိပ်သနား
စရာကောင်းတာပဲကွာ၊ မင်း
မရှိတော့တဲ့ အချိန်ကစပြီး သူ
မျက်နှာလေးငယ်နေတော့တာ။
ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် သူ
မျက်နှာဟာ အဆွေးရိပ်သန်း
နေတော့တာပဲ။ သူ့ဆီမှာ
အပြုံးဆိုတာကို မြင်တွေ့ရဖို့
ခဲယဉ်းသွားပြီကွာ။ မင်း သိ
လား ဇော်ထက်၊ သူက သူ
တောင်ပေါ်မြို့လေးကို သိပ်
ကို ခင်တွယ်ရှာတာလေ။ မင်း
မရှိတော့ သူက ဒီမြို့ကနေ
ဘယ်ကိုပဲ သွားရသွားရ၊
အဝေးဆုံးထိအောင် ထွက်

ပြေးသွားချင်လိုက်တာတဲ့။
သူရင်ထဲမှာ မအောင့်နိုင်တော့
လို့ တစ်ခါက ဖွင့်ညည်းဖူး
တယ်။ သူ့စိတ်က မပျော်ဘူး
တဲ့။ ဘာကိုပဲကြည့်လိုက်
ကြည့်လိုက် သူ့အတွက် ဆွေး
စရာချည်းပဲတဲ့ကွာ။ ခင်ဝေကို
ကြည့်ရတာ အားမရစရာ
ချည်းပါကွာ။ မင်း ခင်ဝေဆီ
ကို ပြန်သွားသင့်ပြီ ဇော်
ထက်”

ဪ... ခင်ဝေ၊
ခင်ဝေ။ မည်သူ့ကိုများ တမ်း
တပြီး ဘာကြောင့်များ မပျော်
ရပါသနည်း။ ခင်ဝေဆီက
ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဘယ်ကို
ပျောက်ရှုကုန်တာပါလိမ့်။

အစဉ် နှမ်းပါးသော
ခင်ဝေအပြုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ
ပျောက်ကွယ်သွားတာကို
ရုတ်ခနဲ ပုံဖော်ကြည့်လိုက်စဉ်
မှာတော့ စိတ်က လှုပ်ခနဲ
ကြေကွဲတုန်ခိုက်လာသည်။
ထိုခဏမှာ စိတ်က မကြာ
ခဏ ပြန်ပြန်လည်နေသော
ခင်ဝေဆီကို မရောက်ရောက်
အောင် သွားဖို့ ခြေလှမ်းတွေ
အဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ
တည်း။

ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုစာ
အတွင်းမှာ ကျွန်တော့်ခြေ
လှမ်းတွေ ဒီလောက်တောင်
သွက်လက်မြန်ဆန်လာလိမ့်
မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်
တော်သည် ခင်ဝေကိုတွေ့ရန်
ဆိုင်ကယ်မစီးဘဲ လမ်း
လျှောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။ ခင်ဝေအိမ်ထဲသို့
တိတ်တဆိတ်ဝင်၍ ခင်ဝေကို
အံ့သြအောင် ပြုလုပ်လိုခြင်း
သာ ဖြစ်သည်။ အမှန်
တကယ်တော့ ကျွန်တော်

သည် ခင်ဝေအိမ်ထဲသို့ သုံး
ကြိမ် သုံးခါတိတ်သာ ခြေချ
ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ ထိုသုံး
ကြိမ်သုံးခါတိုင်းတွင် ကျွန်
တော်ရောက်လာမည်ဆိုတာကို
လည်း ခင်ဝေ ကြိုတင် သိရှိ
ခဲ့ပြီးသား ဖြစ်လေသည်။
အခု တစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်
တော် ရောက်လာမည်ကို
ခင်ဝေ မသိသေးပါ။ ခင်ဝေ
များ ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင်
လိုက်လှဲရွှင်ပျသွားမလား။
ကျွန်တော်သည် ခင်ဝေ၏
တောက်ပသော မျက်နှာလေး
ကို မြင်ယောင်ရင်း ခြေလှမ်း
တို့ စိပ်လာ သွက်လာလေ
သည်။

ညနေခင်းသည် ပြာ
မှောင်သော မိုးကောင်းကင်
ကြောင့် ပြာရီခြင်းဝေနေလေ
သည်။ အေးစက်စူးရှသော
လေက ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
တုန်ခိုက်သွားအောင် တသုန်
သုန် တိုက်ခတ်နေသည်။ အခု
ဆိုလျှင် ချယ်ရီတွေ လှိုင်လှိုင်
ပွင့်နေလေပြီတကား။ ခင်ဝေ
ကို ချယ်ရီပင်အောက်မှာ တွေ့
ရလေမလားဟု တွေးမိတော့
ရင်က ခုန်သည်။ နှလုံးက
တုန်သည်။

ခင်ဝေတို့ အိမ်ရှေ့ခြံ
ထောင့်က စက္ကူပန်းရုံကြီးကို
မြင်ရတော့ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု
အတွင်း မပြောင်းလဲသေး
သော အသွင်သဏ္ဌာန်အဖြစ်
မြင်ယောင်ကာ စိတ်ထဲမှာ
ကြည်နူးကျေနပ်သလိုလို
ခံစားရသည်။ ခြံတံခါးသည်
အရင်လို ပွင့်နေဆဲပင် ဖြစ်
သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်
ဝင်လာရန် ကြိုတင်ပြီး ဖွင့်
ထားသည့်ဟန် ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်သည် ပျော်ရွှင်

တက်ကြွစွာပင် ခြံထဲသို့ ဝင် လိုက်လေသည်။

အနီရောင် အုတ်နှစ်ထပ် တိုက်အိမ်ကြီးဆီသို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်သောအခါ အပေါ် ထပ်က ပြတင်းပေါက်တွေ ကော၊ အောက်ထပ်က ပြတင်းတံခါးတွေကော ဖွင့် ထားသည်။ အိမ်အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်တွင် တပ်ဆင် ထားသော အပြာနုနု ခန်းဆီး တွေက လေတစ်ချက်အရေ တွင် သိမ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွား ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ခင်ဝေ ရပ်နေကျ အိမ်ရှေ့ဝရံ တာဆီသို့ မျှော်လင့်ခြင်းကြီး စွာ မော့ကြည့်သည်။ ခင်ဝေ ကို မတွေ့ရပါ။ အိမ်ထဲမှာ လည်း လူသူကင်းဆိတ် သလို ငြိမ်နေသဖြင့် တစ်စုံ တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ဘူး လားဟု တွေးကာ ရင်ထိတ် ခုန်သည်။

ခင်ဝေမှာမည်ကို နှုတ် မှ ခေါ်မည်ပြုစဉ် မခေါ်တော့ ဘဲ ခြံထဲသို့ ဟိုဟိုဒီဒီ မျက်စိ ကစားကြည့် လိုက်သည်။ ဟော... တွေ့ရပါပြီကော ချစ်သော ခင်ဝေ။ ခင်ဝေ သည် ခြံထောင့်ရှိ နှင်းဆီပန်း ခင်းကြီး၏ အလယ်တွင် တစ် ယောက်တည်း နှင်းဆီပန်းခူး နေလေသည်။ ခင်ဝေမျက်နှာ သွယ်သွယ်လေးကို ဘေး တိုက် မြင်တွေ့ရသည်။ ခပ် လှမ်းလှမ်းက ကြည့်ရုံဖြင့် ခင်ဝေဟန်၊ ခင်ဝေ အမူအရာ တို့သည် ဘာမျှမပြောင်းလဲ သေးကြောင်း ထင်ထင်ရှား ရှား တွေ့ရလေသည်။ ကျွန် တော်သည် ဝမ်းသာလိုက်လှဲ စိတ်ဖြင့် ခင်ဝေထံ ခြေလှမ်း ဖွဖွ ပြေးသွားသည်။

ချယ်ရီတွေ
ပွင့်သော
ဆောင်ညပြာပြာ
ဆိုလျှင်
ခင်ဝေသည်
သူ့အိမ်ခြံဝင်း
ထဲက
ချယ်ရီပင်ကြီး
အောက်မှာ
တိတ်ဆိတ်စွာ
ထိုင်လျက်
ဟိုတွေး
ဒီတွေး
တွေးကာ
ငေးမော
နေတတ်သည်
ဟု
ပြောဖူးသည်

‘ခင်ဝေ’

ဆယ်နှစ်တာမျှ ရင်ထဲ ကနေ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ်ကာ ခေါ်ငင်ခဲ့ရ သော ဤနာမည်ကို အခု တော့ တမ်းတမွတ်သိပ်စွာ နှုတ်မှ ထုတ်ဖော်ခွင့်ရခဲ့ပြီ။ ခင်ဝေသည် နှင်းဆီပန်းခူးနေ ရမှာ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် သည်။ ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာအားရပင် ခင်ဝေကို ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်နေမိ သည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ ခင်ဝေမျက်နှာပေါ်မှာ အံ့သြမှု အရိပ်အငွေ့လေး တဒင်္ဂ စွန်း ထင်းသွားသည်။ ခင်ဝေနှုတ်

ခမ်းတို့ ပြုံးလိုက်လေမည် လားဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့် ခဲ့သော်လည်း ခင်ဝေနှုတ်ခမ်း တွေ အံ့သြဖွယ်ရာကောင်းစွာ ငြိမ်သက်နေခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ခင်ဝေ အမူအရာတွေကို တစ်ချက်မျှ အလွတ်မပေးဘဲ စောင့်ကြည့် နေရာ နှင်းဆီပန်းပွင့် သုံးပွင့် ကိုင်ထားသော ခင်ဝေ ဘယ် ဘက်လက်က မသိမသာ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး နှင်းဆီ ပန်းတစ်ပွင့် မြေပေါ်သို့ ကျ သွားလေသည်။ ထို့နောက် ခင်ဝေနှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်လာ သည်။ ခင်ဝေ ပြုံးလိုက်တာ မဟုတ်ပါ။ ‘ဪ’ဟု အာမေဍိတ်သံတစ်လုံးတည်း ကိုသာ အသံမထွက်ဘဲ ရေ ရွတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဪ’ ကိုစော်ထက်’

ကျွန်တော့်မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားသည်။ ခင်ဝေ ကျွန်တော့်ကို မည်သို့ခေါ် လိုက်ပါလိမ့်။ ဘာတဲ့ ကိုစော် ထက်တဲ့လား။ အရင်လို နင်၊ ငါ အသုံးအနှုန်းမျိုး ဘာ ကြောင့် မသုံးတော့တာလဲ။ ဆယ်နှစ်ကျော်ကြာ အချိန် ကာလတစ်ခုသည် ရင်းနှီးခဲ့ ဖူးသည့် လူနှစ်ယောက်ကို သူစိမ်းဆန်အောင် ပြုလုပ် တတ်လေသလား။ ကျွန် တော်သည် ခင်ဝေကို အနည်း ငယ် အံ့သြထူးဆန်းနေမိ သည်။

‘ခင်ဝေ၊ ခင်ဝေ ကိုယ် ပြန်လာပြီ’

ဝမ်းသာတုန်ယင်နေ သော ကျွန်တော့်စကားကို ကျွန်တော် ပြန်တွေးကြည့် တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရယ်ချင် လာသည်။ ဘာတဲ့၊ ကိုယ်တဲ့။

ခင်ဝေသာ စိမ်းတာမဟုတ်၊ ကျွန်တော်ကပါ ခင်ဝေကို စိမ်းသွားလေသလား။ သို့ သော် ဒါဟာ သူငယ်ချင်း အဖြစ်ကနေ နောက်တစ်ဆင့် တက်ဖို့ ပြောင်းလဲသွားသော စိတ်အခြေအနေတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

ခင်ဝေက ကျွန်တော် ပြန်လာတာကို အသိအမှတ် ပြုရုံ ခေါင်းတစ်ချက်သာ ညိတ်ပြသည်။ ခင်ဝေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အားမရ ပါ။ ခင်ဝေမျက်လုံးတွေ တောက်ပနေကြပါ။ ခင်ဝေ နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးမနေကြပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကစဲ ဝမ်းသာအားရ ပြောမိသွား လေသည်။

‘ခင်ဝေ ကိုယ်ပြန်လာ တာ ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်၊ ကိုယ် အခု ပြန်လာတာက လေ အပြီးပြန်လာတာ သိ လား၊ ခင်ဝေ။ ကိုယ် ဒီမြို့ လေးကနေ ဘယ်ကိုမှ မသွား တော့ဘူး၊ ဟောဒီမြို့လေးမှာ ပဲ ကိုယ့်အသက်ထက်ဆုံး ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ အတူတူ နေသွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကိုယ် ပြန်လာတာ ခင်ဝေ’

ခင်ဝေက ကျွန်တော့်ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်ကာ ရီစေ စွဲကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်ကို လည်း အနည်းငယ် စူးစမ်း ဟန်လည်း ပြသည်။ ကျွန် တော်ကား ခင်ဝေ မေးလျှင် ဖြေရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေလေ ပြီတည်း။

‘ဝမ်းသာပါ တယ် ကိုစော်ထက်၊ ဒါ ကိုစော် ထက်ဘက်က ရွေးချယ်မှုပဲ၊ ခင်ဝေအနေနဲ့ကတော့ ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး’

‘ခင်ဧရာဘက်က ဘာမှ
ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊
ဆီဆီ တစ်ခုခုတော့ ပြောရ
ဦးမှာပေါ့’

ကျွန် တော့ စကား
ကြောင့် ခင်ဝေက မျက်လုံး
များဖြင့် မေးခွန်းထုတ်သည်။
‘ဒါ့ထဲမှာ ရာကောင်းစွာ
ခင်ဧရာ မျက်လုံး တို့သည်
ထည့်ငြိမ်နက်ရှိုင်းလှသည်။’

‘ခင်ဧရာကို တစ်ခုမေးရ
ဦးမယ်၊ ကိုယ် အခု ဘယ်သူ
ဆီကို ပြန်လာတယ်လို့ ခင်ဝေ
ဆင်သလဲ’

ခင်ဝေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်
သောမျက်ဝန်းများဖြင့် ပင်
ကျွန်တော့်ကို ထူးဆန်းသလို
ကြည့်သည်။ ‘ထိုနောက်
ခင်ဝေ မျက်လှည့်ချသွား
သည်။ သည်တစ်ခါတော့
ခင်ဝေသည် သူ့ရှေ့ရှိ နှင်းဆီ
အဆင်းကြီးကိုသာ အကြည့်
တို့ကို လွှဲထားလေသည်။’

‘ကိုယ် ခင်ဧရာဆီကို ပြန်
လာတာ’

ကျွန်တော်သည် ခင်ဧရာ
အနားကပ်ကာ တိုးတိုး
လေး ပြောလိုက်လေသည်။
ခင်ဝေက ဖျတ်ခနဲ လှည့်
ကြည့်သည်။ သို့သော် ခင်ဧရာ
မျက်နှာသွင်ပြင်က အထူးပင်
တည်ငြိမ်လွန်းလှပါသည်။

‘ခင်ဧရာဆီ ပြန်လာတယ်
ဆိုရအောင် ကိုဇော်ထက်ကို
ခင်ဧရာဆီ ပြန်လာဖို့ ခင်ဝေ
ကမ်းလှမ်းခဲ့ဘူးနော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်
က ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ပြန်
လာတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒါက
သည်း ခင်ဧရာဆီက စောင့်စား
မှုမပါရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ’

ခင်ဝေသည် ကျွန်တော်
တို့ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်

လေသည်။ ခင်ဧရာဆီမှ ရုတ်
ခြည်း တိတ်ဆိတ်သွားလေ
သည်။ ထို့ပြင် ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံးပင် တိတ်ဆိတ်အေး
စက်လာသလို မှတ်ထင်ရလေ
သည်။ လေသွဲ့သွဲ့ တိုက်ခတ်
သံကြားမှ အနည်းငယ် နေ
သာထိုင်သာသလိုလို ရှိ
သည်။ နှင်းဆီပန်းခင်းကြီးက
တော့ လေယူရာတိုင်းယိုမ်းနွဲ့
နေကြသလို နှင်းဆီရနံ့တွေ
လည်း မွှေးဖွဲ့ထုံသင်းလာပါ
သည်။ ခင်ဝေသည် သူ့အနီး
ရှိ ပွင့်အာနီရဲနေသော နှင်းဆီ
ပန်းတစ်ပွင့်ကို ကတ်ကြေး
ဖြင့် ရိုးတံရှည်ရှည် ကိုက်ညှပ်
ယူလိုက်ကာ သူ့ညာလက်ကို
သူ ပုံမှန်ရှင်သန်အောင် ပြုစုနေ
လေသည်။

‘ခင်ဧရာကို စောင့်စား
တယ်လို့ ပြောရအောင် ခင်ဝေ
ဘယ်သူ့ကိုမှ မစောင့်စားဘူး
ကိုဇော်ထက်၊ ရှင်အနေနဲ့ ပိုပြီး
တိကျတဲ့အဖြေကို လိုချင်ရင်
ခင်ဝေ တိတိကျကျပဲ ဖြေပါ
မယ်။ ခင်ဝေ အခု ဘယ်သူ
ကိုမှ မစောင့်စားတော့ဘူး။
မသေချာ မရေရာတဲ့လူတစ်
ယောက်ကို စောင့်စားပြီး
ခင်ဝေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း
မညှဉ်းဆဲချင်တော့ဘူး။ လူ
တွေဟာ တစ်ယောက်ယောက်
ကို စောင့်စားပြီး ကိုယ့်ကြီးနဲ့
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာကြောင့်
ချည်နှောင်ချင်တာလဲ မသိ
ဘူး။ ခင်ဝေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
မချည်နှောင်ချင်တော့ဘူး’

‘ခင်ဝေ’

‘ဒီမှာ ကိုဇော်ထက်၊
ခင်ဝေ ချစ်တဲ့သူတွေဟာ
ခင်ဧရာကို ထားခဲ့ပြီး ခင်ဧရာ
ဘဝထဲကနေ တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားခဲ့

ကြပါပြီ။ ပထမ မေမေက
ခင်ဧရာကို သေကွဲခဲ့ပြီး ထားခဲ့
တယ်။ ဒုတိယ ဖေဖေက
ခင်ဧရာထက် ချစ်ရမယ့်သူ
နောက်က ကို တကောက်
ကောက်လိုက်ပြီး ခင်ဧရာကို
ထားခဲ့တယ်။ အခု ခင်ဧရာ
ဘဝထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ
တော့ဘူး။ ခင်ဝေတစ်
ယောက်တည်းပဲ ကျန်တော့
တယ်။ ခင်ဝေတစ်ယောက်
တည်းပဲ ကျန်ခဲ့ရတာချည်း
ပဲ။ ရှင်သီလား ကိုဇော်ထက်။
တစ်ယောက်တည်း အနေကြာ
လာတော့ လူက နှစ်ယောက်
မနေတတ်တော့ဘူးရှင်။ အခု
ခင်ဝေတစ်ယောက်တည်းပဲ
နေချင်တယ်။ ခင်ဝေ တစ်
ယောက်တည်းပဲ နေပျော်
တယ်။ ခင်ဝေ ဘယ်သူ့ကိုမှ
မလိုအပ်ဘူး။ ခင်ဝေ ဘယ်သူ
ကိုမှ မတောင့်တဘူး။ လိုအပ်
လို့ တောင့်တတိုင်း မပြည့်ဝ
ရတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခင်ဝေ
မုန်းပါပြီ။ ခင်ဝေ မခံစားပါရ
စေနဲ့တော့။ ခင်ဝေတစ်
ယောက်တည်း နေသားကျ
နေပါပြီ’

ကျွန်တော်သည် ခင်ဧရာ
ကို တဒဂ် ကြက်သေသေကာ
စိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။
ခင်ဝေမှ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ
လေစဟုလည်း သံသယဝင်
မိသေးသည်။ နူးညံ့ပါးလွှာ
သော ခင်ဧရာစိတ်ခံစားမှုတွေ
အရောင်ပြောင်းကာ တည်ငြိမ်
ရင့်ကျက်နေသည်ကို ကျွန်တော်
အခုမှပင် သိရတော့သည်။

‘ကိုဇော်ထက်၊ ခင်ဝေ
လေ ခင်ဝေ ဘယ်သူ့ကိုမှ မ
ချစ်ချင်တော့ဘူး။ ဘယ်သူ့ကို
မှလည်း မမုန်းချင်တော့ဘူး။
ခင်ဧရာနှလုံးသားတွေ၊ ခင်ဧရာ

နှလုံးသားတွေ သေဆုံးကုန်
ပါပြီ ကိုဇော်ထက်ရယ်’

မျက်ရည်များကြားမှ
ငိုရွက်လျက် ပြောနေသော
ခင်ဧရာကို ကြည့်ကာ ကျွန်
တော် အံ့ကြိတ်မိသည်။
ခင်ဧရာဆီကို ကျွန်တော် ပြန်
လာရသည့် မျှော်လင့်ချက်
တွေ သေဆုံးတော့မှာလား။
ဟင့်အင်း... အဲဒီလို မဖြစ်စေ
ရဘူး။

ကျွန်တော်သည် ခင်ဧရာ
လက်ကောက်ဝတ်တစ်ဖက်ကို
ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲကိုင်လိုက်လေ
သည်။ ထိုအခါ ခင်ဧရာလက်
ထဲက နှင်းဆီပန်းတွေရော၊
ကတ်ကြေးရော မြေပေါ်သို့
လွင့်စဉ်ကျသွားလေသည်။

‘ဟင့် အင်း ကိုယ်
လက်မခံနိုင်ဘူး ခင်ဝေ၊ ခင်
ဝေဟာ ကိုယ်နဲ့ အတူတူ ဘဝ
ခရီးတစ်ခုကို လျှောက်လှမ်းရ
ဦးမယ်။ ကိုယ်နဲ့အတူတူ အိပ်
မက်တစ်ခုမက်ရဦးမယ်။ အဲဒီ
အတွက် ကိုယ် ပြန်လာတာ’

‘ဟင့်အင်း၊ ခင်ဝေတစ်
ယောက်တည်း နေပါရစေ
ကိုဇော်ထက်၊ ခင်ဝေတစ်
ယောက်တည်း နေချင်လို့ပါ။
ခင်ဧရာကို တစ်ယောက်တည်း
နေခွင့်ပေးပါ။ ခင်ဝေတစ်
ယောက်တည်းပဲ နေချင်လို့ပါ’

ခင်ဝေသည် အရူးတစ်
ယောက်သဖွယ် အော်ဟစ်
ငြင်းဆန်ကာ ကျွန်တော်လက်
ထဲမှ ရုန်းထွက်ပြီး အိမ်ထဲသို့
ပြေးဝင်သွားလေသည်။ ကျွန်
တော်ကား ဘာလုပ်၍ ဘာ
ကိုင်ရမှန်း မသိ။ နေရာမှာ
ပင် မြေမြေမြရပ်ကာ ငူငူကြီး
ကျန်ခဲ့ပါလေတော့သည်။

ထန်

အလင်း ပြန်လှည့်

၁။
စာရေးဆရာဖြစ်ခြင်း
သည်ပင်လျှင်
ထိုအခြေအနေသို့ကို
ဆိုက်ရောက်စေခဲ့မှန်း
ဧကန်ဆုံးမှ
သူ သိခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။
လူတွေနှင့်
ပတ်ဝန်းကျင်ကို
မမြတ်နိုးတတ်သော
စာရေးဆရာ
တစ်ယောက်၏
စိတ်အခြေခံကြောင့်
ဒီပြဿနာမှာ
တရားမဖြစ်ရသည်
ဆိုလျှင်
အဓိကတရားမမှာ
ကုန်ကြမ်းသာ
ဖြစ်လေတော့၏။

၂။
သူ့လူမီးတေး
ရေးသည့်ဘဝက
ထားဝယ်ဟု ဆိုသည့်တိုင်
မရပ်တန့်ဘဲ
ပိုင် ၅၀ ကျော်မှာလောက်
စာရေးဆရာ
ပုံစံအမျိုးမျိုး
သုံးစွဲခဲ့ရပြီး
ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့
ရောက်ရှိခဲ့သော

ထားဝယ်ဖြူနှင့်
အဝေးကြီး၊ ပြီးတော့
ထားဝယ် တောင်သုံးလုံး၊
မေတ္တာစီးစီးဆိုသည့်
ထားဝယ်မှ
ဘန်ကောက်ကို
နေရင်းပေါက်သည့်
ထိုင်း-မြန်မာသွား
အဝေးပြေး
လမ်းမပေါ်ကနေ
အတွင်းကို ၁၂ မိုင်ခန့်
စင်ရသေးသည်။
ဒီခရီးကိုသွားလျှင်
ဘဲမတက် ဆိုသည့်တောင်ကို
ကျော်ရသည်မှာ
ဆိုင်ကယ်
အင်ဂျင်ပူသည်ထိ၊
ခုတော့ မြင်းခံတော်
အပြန်ခရီးမှာ
ပဲကုန်း ဆိုသည့်
ရွာအများ
နေလယ်စာ စားရင်း
နားဖြစ်သည်။
သည်မှာဘက်
ရွာတွေက ထားဝယ်၊
ကရင် ရောနှော
နေထိုင်တာများသည်။
အိတ်တစ်ချို့ကမူ
မေတ္တာ ဆိုသည့်နေရာက
အရင်နှင့် မြန်မာ

စစ်ထိုးကြသည့် စစ်မြေပြင်၊
ခုတော့ မေတ္တာဆိုသည့်
အမည်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ ငြိမ်း
ငြိမ်းချမ်းချမ်း။ ထိုငြိမ်းချမ်း
မှုလေး အခွန်ရှည်ပါစေ ဆု
တောင်းရင်း ထမင်းကို တစ်
စွန်း ခပ်စားဖြစ်သည်။

ဆိုင်ရှေ့ ဆိုင်ကယ်တစ်
စီးရပ်တော့ မော့မကြည့်ဖြစ်၊
ဆိုင်ထဲဝင်ချလာပြီး ရှေ့တည့်
တည့်ရောက်မှ လူလုံးကွဲ၏။
နှစ်ဝမ်းကွဲ အစ်ကို၊ အသက်
၅၀ ကျော်မှ သားလူပျို၊ သမီး
လူပျိုတွေနှင့် နောက်မိန်းမ
ယူထားသူရိုး...။

‘မင်းက သရက်ချောင်း
ကနေ ဒီဘက် ဘယ်လို
ရောက်လာတာတုံး’

သူရှောင်လို့ မရတော့
မခေါ်ချင် နေလို့ ရသည်။
မတော်ချင်လို့မရ ဆိုသည့်
တိုင် ခုအခြေအနေက မခေါ်
လို့လည်း မရ။

‘ဆင်ကျန်းက အဆက်
အသွယ်ပါဗျာ၊ ခု မြင်းခံ
ဘော်ထဲ ရောက်နေလို့ ကြွေး
လိုက်တောင်းတာ’

သောက်ရင်းစားရင်း
စကားတွေ ဆို ဖြစ်ကြ၏။
ထားဝယ်ပြန်ရောက်တော့
မိုးချုပ်စပြုပြီ။ သရက်
ချောင်းက ၁၇ မိုင်ခန့် ထပ်
သွားရဦးမည်။

‘အိမ် လိုက်အိပ်ပါလား။
ငါ့မိန်းမ ပဲခူး ပြန်သွားပြီကွ’
သူ ချက်ချင်းမဖြေဖြစ်။

‘အိမ် လိုက်အိပ်ပါ
လား။ ငါ့မိန်းမ ပဲခူးပြန်သွား
ပြီ၊ ခု ငါတစ်ယောက်တည်း’
လိုက်သင့် မလိုက်သင့်
စဉ်းစားမိသည့်တိုင် ဒီလူဆီ
ကဖြင့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်စာ ကုန်
ကြမ်းရနိုင်သည်။ ထိုကုန်

တီရှပ်လေး
နှစ်ထည်ကို
မယားငယ်
မသိအောင်
သမီး နှစ်ယောက်
အတွက်
လက်သိပ်
ထိုးပေးတော့
သူမင်းသာဘဝ
အောက်ကြွေကနေ
ဝကန်နေရမှန်း
တန်းခနဲ
သိလိုက်ရသည်

ကြမ်းကိုမူ သူ မက်ရစက်
ရေ ရှိရ၏။ ထိုသို့ မက်မိခြင်း
ကြောင့်ပင်လျှင်...။

□
၃။
အိမ်လခ သုံးသောင်း
ပေး၍ ငှားနေကြသည်ဆို
သော အိမ်လေးက မကြီးလှ၊
ကုပ်ကုပ်သေးသေး။ ရေ
တွင်းနှင့် အိမ်သာပါ၍ တော်
သေးသည်။ တစ်ညအိပ်ရင်း
အရောင်းအဝယ်မကောင်းတော့
ကြောင်းတွေ ပြောဖြစ်သည်။
ဒီလူ နောက်အိမ်ထောင်ပြု
ဖြစ်သည့်အကြောင်းတွေ မေး
ချင်သော်လည်း ချက်ချင်း

ကြီးတော့ မမေးဖြစ်။
၅၀ ကျော်အရွယ်ဆို
သည်မှာ လူ့ဘဝသက်တမ်း
ကို ၃ ပုံ ၂ ပုံ ကျော် ဖြတ်
သန်းခဲ့ပြီ။ အတွေ့အကြုံ
နုနယ်သည့် အပျံသင်စ ရူးရူး
မိုက်မိုက်အရွယ် မဟုတ်။ ဤ
မျှ ကြီးကျယ်သည့် အမှားကို
အဘယ်ကြောင့်များ...။

ဤသည်ပင်လျှင် သူ
လိုချင်သည့် ကုန်ကြမ်းဖြစ်
သည်။ အလှဆုံးဝတ္ထုတစ်ပုဒ်
ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် မကြာ
လိုက်၊ သူမိန်းမ သူထက်
အနှစ် ၂၀ ငယ်ကြောင်း၊ ချော
ကြောင်း၊ အချက်အပြုတ်၊
အပြုအစုကောင်းကြောင်း၊
စကားဖြတ်၍ ဖုန်းပြောစဉ်
ဖုန်းထဲက ဒီလူမိန်းမအသံက
မူ မာရေကျောရေ ရှိလှသည်။

နောက်တော့ တစ်ည
လုံး ဒီလူမေးသမျှ ရွာမှာကျန်
ခဲ့သည့် မိန်းမနှင့် မိသားစု
အကြောင်း သုသိသမျှ ဖြေရ
ပြောရသည်။ ပြီးတော့ ရွာရပ်
စီးပွားရေးအခြေအနေများ။

ထိုညက ညဉ့်တစ်ဝက်
ထိ စကားတွေဆိုပြီး သူ အိပ်
ရာဝင်ဖြစ်သည့်တိုင် တစ်ရော
နီးတိုင်း ဒီလူအိပ်မပျော်၊
ဒီလူဆီကမူ သက်ပြင်းချသံ
တဟင်းဟင်းက လူမိုက် နိဂုံး
အဆုံး။

တစ်ပိုင်းတစ် ကုန်ကြမ်း
တွေကို စီကာစဉ်ကာ စိတ်ထဲ
မှာ သူစုရေဖြစ်သည်။ စိတ်
ကြိုက်အနေအထားတော့ဖြင့်
မဟုတ်...။

□
၄။
အိမ်ရှေ့ ဆိုင်ကယ်
အရပ်မှာ ဟိုလူကို မမြင်ရ၊
အသက် ၃၀ ခန့်ရှိမည်

အသားလတ်လတ် ပုပုပ်ပုပ်
အရပ် အမျိုးသမီးကို မြင်နဲ့
နှင့် ဒီလူမိန်းမလို့ စိတ်က
ခန့်မှန်းလို့ ရသည်။ သူဘယ်
သူပါလို့ မိတ်ဆက်ပြော ပြော
တော့-

‘ကြွေးတောင်းသွား
တယ် ဦးရယ်၊ စောင့်နေလေး
အေးအေးဆေးဆေးနေလို့
ရပါတယ်’

သို့ဆိုသည့်တိုင် သူ အိမ်
ထဲတော့ မဝင်ဖြစ်၊ ခင်ပွန်း
လင်သားမရှိချိန်မှာ စနိုး
မယားတစ်ယောက်တည်းရှိ
သည့် အိမ်မို့ အပြင်က နဲ့
ပေါ်မှာပဲ ထိုင်ဖြစ်သည်။
အချိန်တော့ မကြာလှ၊ ဒီလူ
ပြန်ရောက်မှ အိမ်ထဲ ဝင်ဖြစ်
သည်။ အမျိုးသမီး ရေချိုး
သွားတော့မှ-

‘ညနေ ရန်ကုန်
ကျွန်တော် ပြန်တက်မှာ၊
သူငယ်ချင်းစာရေးဆရာတစ်
ယောက်ရဲ့စာအုပ်မိတ်ဆက်ပွဲ
ကိုစာကနာရဲ့ ဟုန်းစာကြည့်
တိုက်မှာလုပ်မှာ။ ပခုက္ကူစာ
ရွာထိပြန်မယ်။ အိမ် ဘာမှာ
ဦးမလဲ’

သူ အသံနိမ့်ပြောတော့
၃၀၀၀ ကျော်တန် ‘မ’ဝတ်
တီရှပ်လေး နှစ်ထည်ကို
မယားငယ် မသိအောင် သမီး
နှစ်ယောက်အတွက် လက်
သိပ်ထိုးပေးတော့ သူမင်းသား
ဘဝ အောက်ကြွေးကနေ
စကန်နေရမှန်း တန်းခနဲ သိ
လိုက်ရသည်။

‘ကျွန်တော့်မှာ ကုန်ကျွန်
က သုံးသိန်းမိုးလောက်
တယ်။ ရန်ကုန်ရောနဲ့ ယူထား
လိုက်ပါလား။ မကုန်တာ
ကျွန်တော် လာတော့ပြန်မေး
လေ’

သူစကားအဆုံးမှာ ဒီလူ
နီးမကထာဘီရင်ရှာနဲ့ အနား
ဆောက်လာခဲ့သည်။

‘အရမ်း မယူနဲ့နော်၊
‘စွည်းတွေ သေချာကြည့်ဦး’
စိတ်ထဲတွင် မျက်ခနဲ
ခြစ်သည်ကို အောင့်ထားရင်း
ဘေးမိသည့် စေတနာကို
ဆင်တော့ ဒီထဲက သူ စ.ရ
သိက်မိသည်။

‘ငွေက ဘယ်လိုပေးရ
မှာလဲ၊ တစ်ခါတည်း မပေး
နိုင်ဘူး’

‘ကျွန်တော့်ကြွေးတောင်း
ခံနံက ၂ လလောက်ကြာမှာ၊
အဆင်ပြေသလို ခွဲပေးလေ။
ဒါပေမဲ့ ကြိုက်မှယူ၊ ရန်ကုန်
ဈေးနဲ့ပေးရင် ယူမယ့်လူရှိ
ဘယ်၊ ဖုန်းဆက်လိုက်ရုံပဲ’

‘ဒါမျိုးဆိုရင် ရတယ်၊
သူက ဘာမှအဖြစ်ရှိတာ
မဟုတ်ဘူး ဦးရယ်၊ ကျွန်မပဲ
နီစဉ်နေရတာ’

အလကားရသည့် နွား
သွားဖြူကြည့် ခံရသည်ကို
ဆာဇင်ရင်း ကုန်ကြမ်းအတွက်
ညံ့ညက သူ စပ်စုခြင်းအမှု
သို့ ပြုရသည်။

‘ကျွန်မ မမှ ၁ လည်း
အရင်အိမ်ထောင်နဲ့ သမီးတစ်
ယောက်၊ သားတစ်ယောက်
နဲ့တယ် ဦးရဲ့’

သူ ဟင်ခနဲ ဖြစ်မိသည်
သိ စိတ်ဝင်စားမိသည်။

□

၅။

တစ်လအကြာမှ ၁
ခုတ္တုမှသည် ထားဝယ်ဆီ
ပြန်ရင်း ထားဝယ်ကားကွင်း
ထဲမှ ကုန်ကြမ်းရှိရာ အိမ်
ဆေးကို တက္ကစီငှားပြီး သွား
ခြစ်သည်။ သူ့ဆိုင်ကယ်က
ရောင်းခဲ့သည်မို့ ဆိုင်ကယ်

တစ်စီး ပြန်ရှာရဦးမည်။

‘ငါ့ဆီက အဝတ်ဝယ်
တဲ့အိမ်မှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး
ရှိတယ်ကွ၊ ၆ သောင်းပေးရင်
ငှားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြန်အပ်
ရင်တော့ ငါ့ဆီ မင်းလာခဲ့၊
ငါ ရစရာရှိတဲ့ အထည်ဖိုး ၅
သောင်းနှိမ်ချင်လို့။ စီးပွားရေး
က အဆင်မပြေတော့ နှိမ်ယူ
မှ ငါ သေချာရမှာ’

ဒီလူ ကူညီခြင်းက
ကိုယ့်အကျိုးအတွက်ဆိုတာ
ထက် သူတို့အကျိုးက ရှေ့
တန်းကလို သိရတော့ စိတ်ထဲ
ခုတတုဖြစ်သည့်တိုင် သဘော
ထူလိုက်ရသည်။ သည်နောက်
တော့ကြွေးတောင်းရင်း၊ ဘာထဲ
ငွေလွှဲရင်း ၆ ခေါက်လောက်
ဝင်ရသည်။ ညအိပ်ဖြစ်သည်
လည်း ရှိသည်။ မဝင်လို့က
မရ၊ အထည်ဖိုးငွေ ၃ သိန်း
ရစရာက မယားငယ်ပေးပေး
သည်မို့၊ ပေးသမျှယူနေရ
သည်။

ဒီလူ ဆီရောက်တိုင်း
တမင် လာတောင်းတာမျိုး
မဟုတ်ဘဲ ဟိုဟို ဒီဒီ
အကြောင်းပြပြီး လမ်းကြိုဝင်
လာသလို လူမှုရေးဆိုသည့်
တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်ရသည့်
ဒုက္ခကလည်း မကြာခဏ၊
သူရောက်တိုင်း(ကြောင်ခံတွင်း
ပျက်နှင့် ဆက်ရက်တောင်ပံ
ကျိုး)ဇာတ်လမ်းက မစေ့င
သေး၊ ဝတ္ထုမဖြစ်သေး။

အဓိက ဇာတ်ကောင်က
သွေးသားဆန္ဒ၊ လူနှစ်ဦး၊
အိမ်တစ်လုံးနှင့် သွေးသား
ဆန္ဒ အာသာဖြေနေကြချိန်မှာ
နောက်ကွယ်က မိသားစုနှစ်စု
၏ အပူသောကတစ်ခြမ်းကို
ခပ်ကြမ်းကြမ်း မြင်ရသည်မှ
အပ...။

□

၆။

တစ်လပြည့်သည့်နေ့
မှာ ငှားထားသည့် ဆိုင်ကယ်
အပ်ရန် သူ ထားဝယ်တက်
ဖြစ်သည်။ စီးရန် နောက်ဝယ်
သည့် ဆိုင်ကယ်ကိုမူ သရက်
ချောင်းအိမ်မှာ ထားရစ်ခဲ့ရ
သည်။ အိမ်ရောက်တော့
အပေါက်က ပိတ်လျက်သား။
သူ့ဖုန်းက အသံပေးတော့
ဆတ်ခနဲ ဖွင့်ဖြစ်သည်။

‘ဆရာလား ကျွန်တော်
ကိုရဲ ဆရာ၊ ကနက်သီရိက’

မနှစ်က စာပေဟော
ပြောပွဲလုပ်သည့်ရွာမှ စာ
ကြည့်တိုက်မှူးကောင်လေး။

‘အေး ညီလေး ပြော’

‘ရွာမှာ ည စာပေဟော
ပြောပွဲရှိတယ်ဆရာ၊ ရင်နဲ့
ပေါင်းလုပ်တာ။ ဆရာတွေ
အတွက် လမ်းစရိတ်ကို နှစ်
ရွာမျှခံပြီး နှစ်ပွဲလှည့်ပြော
မှာ။ ဆရာကို ဖိတ်ပါတယ်’

ကနက်သီရိက ထား
ဝယ်နှင့်အဝေးကြီး၊ ငှားထား
သည့် ဆိုင်ကယ် ခုသွားအပ်
ပြီး အိမ်ရှင်ကို ကားဂိတ်လိုက်
ပို့ခိုင်းလျှင်တော့ ကနက်သီရိ
ကားကို မိမည်။ သို့သော် နှိမ်
မည့်ငွေ ၅ သောင်းကိစ္စက
ရှိနေသေးသည်။ သည်ငွေက
လည်း သူ ရစရာရှိသည့်
အကြေး ၃ သိန်းထဲက နှိမ်ချ
မှာမို့ ၃ သိန်းစားစိုက်ထား
သည့်အကွက်ကို သူ မလူး
သာ မလွန်သာ ခံရပြီ။

‘ဒီလိုလုပ်ကွာ ကိုရဲ၊
နောက်ညမှ လာမယ်၊ တစ်ည
တော့ မိမှာပါ’

‘လာဖြစ်အောင်တော့
လာပါဆရာ၊ ရန်ကုန်က
ဆရာတွေကို ဆရာ ဧည့်ခံ

ခိုင်းရမှာ’

သူ ဖုန်းချအပြီးမှာ ဒီလူ
က ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

‘တစ်ည အိပ်ကွာ၊ ည
နေမှ သွားပို့ရအောင်’

‘ကျွန်တော် စာပေဟော
ပြောပွဲ သွားစရာရှိတယ်’

‘မင့် စာပေဟောပြောပွဲ
က ဘာမှ အရေးမကြီးပါဘူး
ကွ၊ နေ့စမ်းပါဦး’

ဒီစကားအတွက်တော့
ဒီလူကို သူ စိတ်မဆိုးဖြစ်၊
အမျိုးဆိုသည့်တိုင် ဒီလူဘက်
မှာ ပညာတတ်တစ်ယောက်မှ
မရှိ၊ ဈေးချင်း ၇ ယောက်လုံး
လေးတန်းအောင်ရုံအောင်သည့်
အပြင် စာဆိုတာ ကျွလိ ကျလိ
ဖြစ်သည့်အကောင်ဟုသာ
သိသူတွေ။

ညနေရောက်တော့ ထင်
သည့်အတိုင်းပင် သူ ရစရာရှိ
တာ ဆိုင်ကယ်အိမ်က နှိမ်ပြီး
ထိုငွေကို သူ ရစရာရှိတဲ့ သုံး
သိန်းထဲက ပြန်နှိမ်ရင်း-

‘တော်သေးတယ်ကွ၊ ဒီ
အိမ်က သိပ်မဟုတ်ချင်ဘူး။
မင်းကို ငါပေးစရာက ငါး
သောင်းလောက် ရှိမှာ။ ခု
တစ်ခေါက်တော့ မယူနဲ့ဦး’

ညစာအတွက် အပြင်
ထွက်ရဦးမည်။ ဆိုင်ကယ်
သော့ပေးတော့ တူးဘောက်
ထဲက ဒီလူငွေထုပ်ကိုထုတ်ပြီး
သေချာအပ်ဖြစ်သည်။

‘ရပါတယ်ကွာ စီးပါ’

‘မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ငွေရေး
ကြေးရေးက ရှင်းတာကောင်း
တယ်’

သူ ဘီယာနှစ်ဘူး၊
ကြက်ဥ ၁၀ လုံး၊ စားဆီ
တစ်ဘူးဝယ်ပြီး ပြန်ရောက်
သည့်တိုင် ဒီလူမိန်းမကိုမူ
မမြင်ရ။

‘ခင်ဗျား မိန်းမရော’
‘ပဲခူးက သူ့သားသမီး
တွေဆီ ပြန်သွားတာကွ’
ထိုညက မအိပ်မီ
စကားပြောရင်း-

‘ငါလည်း ချောက်
ချောင်းလိုက်ချင်တယ်ကွာ၊
ကြွေးဆပ်စရာရှိတယ်။ ရက်
က ပြည့်ပြီ၊ ၅ ရက်လောက်
လွန်ရင် အတိုးက တစ်လတိုး
ထပ်ယူတာ’

သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ
သလို စာနာစိတ်လည်း ဖြစ်
သည်။ ဒီနှစ် အရောင်း
အဝယ်က မကောင်း။

‘ကျွန်တော့်မှာ တောင်း
ပြီးသား ၃ သိန်းလောက် ရှိ
တယ်။ လွှဲတော့ မလွှဲသေး
ဘူး။ မကြာရင်တော့ ချေး
လို့ရပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊
မနက် သရက်ချောင်း ကျွန်တော်
ပြန်ပို့၊ ဆီထည့်ပေးမယ်။
ပြီးရင် ကျွန်တော်က နတ်စိ
စာပေဟောပြောပွဲသွားမှာ။
လိုတာ ကျွန်တော် ချေးမယ်။
နောက်တစ်ခေါက် ကျွန်တော်
ငွေလွှဲလာတော့ ပြန်ပေး’

သူ ကူညီနိုင်သမျှ ကူညီ
ဖို့ဆုံးဖြတ်မိသည်။ ညရောက်
တော့-

‘ခင်ဗျား စဉ်းစားနော်၊
ဒီထားဝယ်မှာ မိန်းမထပ်ယူ
တဲ့ ခင်ဗျားညီ အရင် မိသားစု
ကြည့်၊ သမီးလေးက အဖေ
...အဖေ တ၊သေရတာ။
သားလေးက မောင်နှမတစ်
တွေ ဖအေ့နှစ်လို့ စက်မှု
စုန်မှာ စက်ညပ်ပြီး လက်
ကောက်ဝတ်က ဖြတ်ပစ်ရ
တယ်။ မကောင်းပါဘူးဗျာ၊
သူ့မှာလည်း မိသားစုနဲ့
ခင်ဗျားမရှိလည်း ဘာမှ မဖြစ်
ဘူး။ ခင်ဗျား အသက်ကြီးရင်

အဓိက
ဇာတ်ကောင်က
သွေးသာဆဝန္တ
လူနှစ်ဦး
အိမ်တစ်လုံးနှင့်
သွေးသာဆဝန္တ
အာသာ
ဖြေနေကြချိန်မှာ
နောက်ကွယ်က
မိသားစုနှစ်စု၏
အပူသောက
တစ်ခြမ်းကို
ခပ်ကြမ်းကြမ်း
မြင်ရသည်မှာ
အပ...

သေဖို့ခက်လိမ့်မယ်၊ ရွာပြန်ပါ
ဗျာ’

သို့ဆိုသည့်တိုင် အဖြေ
ကဖြင့်-

‘ငါ့မိန်းမက ငါ့အပေါ်
ကောင်းပါတယ်ကွ’

သူ နောက်ထပ် ဆိုစရာ
စကား မရှိတော့။

ဂ။
မိုးလင်းတော့ သရက်
ချောင်း ပြန်ဖြစ်ကြသည်။
တည်းခိုရာမှာ သူ့ဆိုင်ကယ်
ယူပြီး ချောက်ချောင်းဘက်
အထွက်မှာ မြို့ထွက်ဘေးလုံး
ကွင်းနားရောက်တော့ ဒီလူက
ပါမလာ၊ ပြန်ရှာတော့ မြို့ဝင်

ပလက်စောင်းဘေးမှာ ငုတ်
တုတ်။

‘လာ ကျွန်တော့် အား
မနာနဲ့၊ ခင်ဗျား နောက်တစ်
ခေါက်ပြန်လာရင် အဝေးကြီး
က လာရမှာ၊ ငွေတစ်သိန်း
ဘာမှ များတာလည်း မဟုတ်
ဘူး’

သူ အားမနာရန်ပြော
သည့်တိုင် ငွေငိုငိုငို ပြီးမှ-

‘မပေးတော့ဘူးကွာ၊
နောက်နေ့မှ ပေးတော့မယ်’

စကားအဆုံး ထွက်
သွားသည့်ကျောပြင်ကို စိတ်
မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ငေး
ဖြစ်သည်။

□

စ။

ထိုညက နတ်စိစာပေ
ဟောပြောပွဲမှာ မောင်စိန်ဝင်း၊
ဦးတင်ဦး၊ ဆရာတွေပြော
သမျှ နားထောင်ဖြစ်သည်။
မိုးလင်းတော့ တည်းခိုရာ
မှာသားအဖနှစ်ယောက်
ရောက်လာသည့် ဒီလူကို
ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ကြုံဖြစ်သည်။

‘ငွေမပြည့် လိုလား၊
မနေ့ကတည်းက လိုက်ခဲ့လို့
ပြောရဲ့သာနဲ့၊ ဒုက္ခများတာ
ပေါ့။ ကျွန်တော်တောင် မနေ့
က လာရင်းတောင်းတာ ၅
သိန်းလောက်ရတယ်’

‘ဘာရယ်ဗျ’

အသံက မာလှသည်မို့
ဒီလူသားမျက်နှာကို သူ
အံ့အားသင့်စွာကြည့်ဖြစ်သည်။

‘မနေ့က ငါ့ငွေထုပ်ထဲ
က ငွေတစ်သိန်းလျော့နေ
တယ်၊ နှစ်ယောက်တည်း ရှိ
တာဆိုတော့ မင်း ခိုးတာပဲ
ဖြစ်မှာ၊ ငါ့ပြန်ပေး’

သူ အသက်ရှူရပ်သည်
အထိ အံ့အားသင့်ပြီးမှ ဒေါသ

စိတ်က အသားဆတ်ဆတ်
တုန်အောင် လှိုက်တက်ထား
ခဲ့သည်။ ဒီလူက သက်သေ
ပြစရာအဖြစ် သူပိုင်နက်ထိ
ပြသည့်တိုင် သူ့မှာက စိတ်
နှင့် ကိုယ်သာ သက်သေ
ပြစရာရှိသည့်အဖြစ်။ လူတစ်
ယောက် ချုပ်တည်းနိုင်စွမ်း
နှင့် ဆင်ခြင်ညွှတ်ကို အ
အစွမ်းကုန် ဖျစ်ညှစ်သုံးရ
သည်။ လေသံမှာ ဒေါသမပါ
အောင် ထိန်းရသည်။

‘ပြောစရာရှိတာတွေ
ပြောရတော့ မှာပေါ့ဗျာ။
ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်က လမ်း
မှာ အမှတ်တမဲ့ ဆုံတာနော်။
ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီလာနေ
ရတာလည်း အထည်ဖုံး ၃
သိန်းကို ခွဲပေးနိုင်အောင် ထား
နေရတာ၊ မနေ့ညက ညအိပ်
ရတာလည်း ခင်ဗျားအကြွေး
၅ သောင်းနှိမ်လို့ရအောင် နေ
ပေးရတာ’

ငဲ့သောခေါင်းက မတော့
စကားပြန်လည်း မရ။ အ
ဆက်ပြီး ဒေါသမထွက်မို့
ထိန်းချုပ်ရသည်။

‘မနေ့က လိုတဲ့ငွေ နှိပ်
ပေးမယ်လို့ စေတနာ ဗရဟ္မ
လူရင်းကွဲတာတောင် ပြန်ခေါ်
တဲ့ ကျွန်တော့်စေတနာကိုရော
နားလည်ရဲ့လား’

အပြန်အလှန်စကားထ
မရ၊ သူ ဒေါသတွေ လှိုက်
ထ၊ လာခဲ့သည်။

‘ရော တစ်သိန်း၊ ခိုးလို့
ပြန်ပေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊
ခင်ဗျားအိမ်မှာ တစ်ညအိပ်ခဲ့
မိတဲ့အမှားအတွက် ပြန်ပေး
တာ။ နောက် ကျွန်တော့်လို
လမ်းမှာတွေ့ရင်တောင် မျက်နှာ
လွှဲသွား’

□

၉။

အဖြစ်အပျက်တို့က
ချင်မြန်စွာ ပြီးဆုံးသွားသည့်
တိုင်-

‘ဆရာ ကျွန်မ မူမူခိုင်’

‘အေး ပြော’

‘မိလ်ချုပ်ရာပြည့် စာ
ပေဟောပြောပွဲ ကမ္မအတွက်
ဒိတ်ဘယ်ဆရာ၊ ဆရာဖုန်းက
ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့၊ ၄၂၀၀-
၉၃၉၀၇ ကိုခေါ်တော့ စကား
ကောင်းမပြောဘူး။ ဆရာ၊
ဆရာက မလိုချင်လို့ ထားရစ်
တာတဲ့၊ နောက်တစ်ခါကျ
ဆရာက ပြန်ရောင်းသွားတာ
ဘဲ့၊ နောက်တစ်ခါကျ ဒီ
စာရေးဆရာနဲ့ပဲ ခဏခဏ
မှားနေတယ်တဲ့’

သူ အသက်ရှူရပ်သွား
မိသည်။

‘ကျွန်တော် ပျောက်
သွားတာ မမူမူ ခိုင်ရဲ့၊
ပျောက်စကား ၁၀ ရက်

လောက် ဆက်တိုက်ခေါ်
တယ်။ စက်ဝိုက်ထားတယ်
ချည်း ပြောတာ။ ကျွန်တော်
တောထဲ ကျကျန့်ရစ်တယ်
ထင်တာပေါ့’

‘အယ် ခေါ်လို့ရတယ်
ဆရာရဲ့၊ ၄၂ တွေက ပြန်
ရောင်းလို့ရတယ်။ ဆရာ ဝိတ်
ပစ်လိုက်ပါလား’

သူ့စကားဖြတ်ပြီး
၄၂၀၀၉၃၉၀၇ ကို ခေါ်ကြည့်
တော့ တူခန့်။

‘ဟယ်လို’

အတော် ကျက်သရေ
တုံးသည့်အသံ။

‘ဟေ့လူ ကျုပ်ဖုန်းက
ခင်ဗျားအိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တာ
လား’

‘အေး ငါ့မိန်းမပေး
ထားတယ်’

‘လူကြီးနဲ့ ထည့်ပေးဗျာ၊
အဲဒါ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့
ဖုန်းဗျ’

‘မင်းကလည်းကွာ

၁၅၀၀ ပေးရတဲ့ဟာကို အစိုး
မတန်ဘဲနဲ့’

ဆတ်ခနဲ ချတော့ ပြန်
ခေါ်ပေမဲ့ မကိုင်း၊ လူတစ်
ယောက်ကို လွန်မင်းစွာ
စက်ဆုပ်ရွံရှာမုန်းတီးမိသည်
မှာ လူ့ဘဝ ဒီတစ်ကြိမ် ဦး
ဆုံး။

ဘဝတွင် သူ စိတ်အဝင်
စားဆုံးမှာ လူဆိုသည့်
သတ္တဝါ။

ဘဝတွင် မမက်မော
ဆုံးအရာမှာ (ငွေ)။

လောကကြီးအကြောင်း၊
လူတွေအကြောင်း သင်အံ
ကျက်မှတ်ခဲ့သည်မှာ အနှစ်
၄၀ ကျော်စ ပြုသည့်တိုင်
ကုန်ဆုံးခြင်းလည်း မရှိ။
သည်တစ်ခါ သင်ယူရသည့်
သင်ခန်းစာ အသစ်က ကျက်
မှတ်ရ ခက်လှသည်။

□

၁၀။

သူ မြို့ကလေးက
ဆက်သွယ်ရေးရုံးခန်းထဲ
ကနေ ပြန်ထွက်လာရင်း
တာဝန်ကျ အမျိုးသမီး၏
စကားသံကို ပြန်ကြားယောင်
နေမိသည်။

‘၄၂ အစုဖုန်းတွေက
ရန်ကုန်ကဆရာ၊ ဆရာ ဝိတ်
ချင်ဝိတ်၊ ပြန်လျှောက်ချင်
လျှောက် ရန်ကုန်မှာ သွား
လျှောက်မှရမှာ’

ဪ စာရေးဆရာတစ်
ယောက်အတွက် ဒီတစ်ခါ
ကုန်ကြမ်းကဖြင့် လွမ်း
လောက်ပါရဲ့။

အောင်မြီးကျော်၊ ပရုတ္တ။
(၄၂၀၀၉၃၉၀၇ တွင်
ဆက်သွယ်ရေး
အဆင်မပြေခဲ့သော
ဆရာ၊ ဆရာမများအား
တောင်းပန်ပါသည်။)

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “ဗုဒ္ဓဗုဒ္ဓ”

ကွန်ပျူဗေဒလေ့လာမှု

အပ်နှံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဖုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

- သင့်ရင်သွေးအတွက် ပညာထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံကောင်းတိုးတက်အောင်မြင်စေမည့် နာမည်လှလှ ရွေးချယ်စရာများစွာနှင့် ဟောစာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန်၊ ဤစက္ကလာတာများကို ကွန်ပျူတာနှင့်ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက်ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
- မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှ မိဘပေါင်းများစွာယုံကြည်စိတ်ချအားထားသလို သင်လည်းယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါသည်။ (နယ်သို့ V.P.L စနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှပို့ပေးသည်)
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်စိုလ်စိုလ် (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
(နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးများနှင့်ပြုစုသူများယွင်းတတ်ပါ၍မိဘများသတိပြုကြပါ)

အမှတ်-၄၆၊ အခန်း(၆)၊ နံ့သာထင်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၀၁-၂၂၀၆၆၅၊ ၀၉-၇၃၁၇၇၇၃၁၊ ၀၉-၅၁၇၄၂၂၆

Website: www.baydathukhuma.com

နန္ဒာဇိး

(ဆင်ဖြူကျွန်း)

ပြတင်းပေါက်များ၏ ဖာတိကာ

၁။

ကျွန်တော်၏ဘဝတာတွင်
တစ်မျိုးသောအခါ၌
မျက်မှန်တစ်လက်နှင့်
ပတ်သက်လာရလိမ့်မည်ဟု
ဘယ်တုန်းကမှ ကြိုတင်တွေးတော
မည်လင့်မထားခဲ့မိဖူးပါ။
အဲဒါကတော့
အလွန်သေချာပါသည်။

၂။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကပင်
ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ
မျက်မှန်တပ်ရသူတွေ ရှိခဲ့ဖူးသည်။
အဲဒါ့အဆောသိန်သဖြင့်
ဆရာမကြီးကိုယ်တိုင်ကပင်
'မျောက်လောင်း' ဟု
တသီးတခြား မှတ်မှတ်ရရ

မှာမည်ပေးခြင်းခံရသော
'ခေါင်း' ဆိုသည့် သူငယ်ချင်းသည်
ကျွန်တော်၏ပထမဦးဆုံးသော
(မျက်မှန်တပ်ရသည့်)
သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။ ခေါင်းဦးက
မျက်မှန်သာ တပ်ထားရသည့်တိုင်
စာကြမ်းပိုးကား မဟုတ်ရပါ။
သူငယ်တန်းအရွယ်ပဲ ရှိသေးသည်။
သူက မျက်မှန်နှင့်ဆို
ကျွန်တော့်အဖို့
ဆန်းတကြယ် ဖြစ်ရ၏။
'မျက်မှန်ဆိုတာ လူကြီးတွေပဲ
သုံးတဲ့ပစ္စည်း' ဟု
ထင်ထားခဲ့မိပေသကဲ့သို့။
ကလေး ၅၀ ကျော်ရှိသော
စာသင်ခန်းထဲမှာ
သူတို့ယောက်တည်း မျက်မှန်နှင့်မို့
အဖို့ကလေးအားလုံးက
အထူးဂရုစိုက်ကြည့်ကြခြင်း
ခံခဲ့ရသော ခေါင်းသည်

နန္ဒာဇိး

ရသစာတည်း

အမှတ် ၃၀၈၊ ၂၀၁၆

မျက်မှန်ကလေး တဝင့်ဝင့်နှင့် ကကြီး
ခကွေး အော်ဆိုခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ နောက်
ပိုင်း သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားကြသော
အခါ 'မင်းမျက်မှန်ကလေး ငါတို့လည်း
တပ်ကြည့်စမ်းပါရစေကွာ'ဟု တောင်း
ဆိုကာ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ခဏ
တစ်ဖြုတ် တပ်ကြည့်ကြသည်။ ဒါကို
ကျွန်တော်တို့ဆရာမက မြင်တော့ တား
ဆီးပါသည်။

*မောင်ဇော်ဦးက မွေးကတည်းက
မျက်စိအားနည်းလို့ ဆရာဝန် ညွှန်ကြား
ချက်အရ မျက်မှန်တပ်ထားရတာ။ မင်း
တို့က မျက်စိအားကောင်းရုံသားနဲ့ ဘာ
လို့ ငှားငှား တပ်ကြည့်ကြရတာတုံး။
မျက်စိအားကောင်းတဲ့သူတွေ မလိုအပ်
ဘဲ ဒီဂရီမျက်မှန်တပ်ရင် မြန်မြန် မျက်စိ
မှန်တတ်တယ်။ မျက်စိမှန်မှာ မကြောက်
ကြဘူးလား။ မျက်စိမှန်တယ်ဆိုတာ
လည်း ချို့ယွင်းချက်တစ်မျိုး၊ ရောဂါ
တစ်ခုပဲကွဲ့။ နောက်ကို ငှားပြီး တပ်တပ်
မကြည့်ကြရဘူးနော်။ မင်းတို့ မှတ်ထား
ပို့က မျက်မှန်ဆိုတာ ကစားစရာ မဟုတ်
ဘူး။

ဆရာမက ကျွန်တော်တို့ ကလေး
တစ်သိုက်ကို နားလည်အောင် ရှင်းပြခဲ့
သော်လည်း ကျွန်တော်တို့က နားမလည်
ခဲ့ကြဘဲ ဆရာမ လစ်သည်နှင့် မုန့်စား
ဆင်းချိန်၊ ကစားခန်းစားကြချိန်များတွင်
ဇော်ဦး၏ မျက်မှန်ကလေးကို တောင်း
တောင်းပြီး တစ်လှည့်စီ တပ်ကြည့်ကြမိ
သည်ချည်း ဖြစ်၏။ တစ်ယောက်က
တပ်ကြည့်လိုက်၊ ကျန်သည့် ကစားဖော်
တွေက ဝါးခနဲ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြနှင့်
အတွေ့အကြုံသစ်တစ်ခု၊ ကစားနည်း
သစ်တစ်ခုနယ် ပြောပွဲ ဖွဲ့ခဲ့ကြဖူးသည်။
သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ တစ်သိုက်
လည်း မချောင်လှပါ။ ဆရာမနှင့် ပက်
ပင်းမိကြသောအခါ တန်းစီ၍ အရိုက်ခံ
ကြရလေသည်။ ဆရာမသည် မျက်စိ
ကောင်းသူတွေက မျက်မှန်တပ်ခြင်းကို
အမြဲတားဆီး ဆုံးမခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်ပါ
သည်။

*ဘယ်လိုကြီးမှန်းလဲ မသိဘူးကွာ။

ဟား...
အဖေတို့ခေတ်တုန်းက
ဘောင်းဘီကြီးတွေ
ကလည်း
ရယ်စရာကြီးတွေ
ခါးက အကျပ်
ခြေထောက်က အပွ
မျက်မှန်ကြီးတွေကလည်း
ဧရာမမျက်မှန်ကြီးတွေ
ဒီမျက်မှန်ကြီးတွေသာ
တပ်ရရင်တော့
နာခေါင်းကျိုးကျရဉာဉ်ရဲ့
တကယ့်
တိုက်ဂေါ်ပုံကြီးတွေပဲ

မင်းမျက်မှန်ကြီး တပ်လိုက်မိကာမှပဲ
စောစောတုန်းက မြင်နေခဲ့ရတာတွေကို
ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး။ အကုန်လုံး ဝါး
ဝါးကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။

ကျွန်တော်တို့က ပြောလျှင် ဇော်ဦး
က သဘောကျစွာ တစ်ခွဲရယ်ပြီး- 'ငါ
ကျတော့ အဲဒီမျက်မှန် တပ်ထားမှ ရှင်း
ရှင်း မြင်ရတာကွ။ မတပ်ရင် မင်းတို့
ပြောသလို ဝါးဝါးကြီးပဲ မြင်ရတာ။
မင်းတို့နဲ့ ငါနဲ့ကတော့ ပြောင်းပြန်ပဲ'ဟု
သူအဖြစ်ကို သူ ပြန်ပြောတတ်သည်။
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ကတော့
ဇော်ဦးကိုကြည့်ကာ ဘုမသိဘမသိ
အားကျခဲ့မိကြတာ သေချာပါသည်။
သူများတွေထက် ထူးကာ မျက်မှန်လေး
တဝင့်ဝင့်နှင့် နေပုံကိုက တစ်မျိုးလှ
သည်။ ထူးခြားသည်ဟု ထင်ခဲ့မိကြ၏။

သို့သော် ထိုအထင်မှာ တာရှည်မမြဲ
ခဲ့ပါချေ။ မုန့်စားကျောင်းဆင်းချိန်မှာ
ကလေးတို့သာဘဝ လိုက်တမ်းပြေးတမ်း
ကစားခဲ့ကြရာတွင် ဇော်ဦးတစ်ယောက်
ခလုတ်တိုက် လဲပါတော့သည်။ အရှိန်

နှင့်ပြေးလွှားနေစဉ် မြေစိုက်ထားသော
အုတ်ခဲကျိုး တစ်စွန်းတစ်စကို ခလုတ်
တိုက်လဲခြင်း ဖြစ်သည်။ အခြားသာမန်
ကလေးတစ်ယောက် အဖို့ဆို လျှင်
အကြောင်းထူးလှမည် မဟုတ်သော်
လည်း ဇော်ဦးအဖို့မူ အကြောင်းဖြစ်
သည်။ သူက မျက်မှန်နှင့်ကိုး။ အင်တော
ခုံ အစွန်းတစ်ခုနှင့် ရိုက်မိသွားသဖြင့်
သူ့မျက်မှန်ကလေး 'ဖြန်းခဲ' ကွဲလိုက်သ
ကို ကြားလိုက်ကြရပါသည်။ ပြီးတော့
ဇော်ဦး မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲဖြာသွား
သော သွေးစများ။

မှန်ကွဲစေတဲ့ စူးဝင်သွားသော မျက်
ခုံး။ မျက်ခွံတွေကို ကျွန်တော် ယနေ့ထိ
မြင်ယောင်နေမိဆဲ ဖြစ်သည်။ အမှတ်
တမဲ့ မျက်စိမှိတ်လိုက်မိသဖြင့်သာ မှန်
ကွဲစများက မျက်လုံးကို တိုက်ရိုက် မစူး
ခဲ့ဘဲ မျက်ခွံ၊ မျက်ခုံးအပေါ်ယံတို့ကို
ထိခိုက်ရမှုနှင့်သာ ပြီးသွားသဖြင့် တော်
ပါသေးသည်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ မျက်လုံး
ကိုသာ မှန်ကွဲစများ တိုက်ရိုက် စူးဝင်
ထိခိုက်ခဲ့ပါက ဇော်ဦးတစ်ယောက် လုံးဝ
ကန်းဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။ ခုတော့ ကံ
ကောင်းထောက်မစွာ မျက်လုံးမကန်းခဲ့ပါ။
သို့သော် သူ့မမျှာ ဆယ်ရက်ကျော်ကျော်
အပြင်းအထန် ဝေဒနာခံခဲ့ရရှာပါသည်။

ဒီတော့မှ သူများတွေထက် ထူးစွာ
မျက်မှန်ကလေး တဝင့်ဝင့်နှင့် နေခဲ့ရပုံကို
လှသည်ဟု ထင်ခဲ့ကြသော ကျွန်တော်တို့
တစ်တွေ အတိတ်တလန် ကျောစီခံသွား
ခဲ့ကြရပါသည်။ အလှအပဆိုတိုင်း တပ်
မက်စရာ မဟုတ်ပါပဲကလား။ အလှ
အပ၏ နောက်ကွယ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ
သော အန္တရာယ်သည် ကြောင်လက်
သည်းဝှက်လျက် အလစ်အငိုက် စောင့်
နေတတ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ကို
ဇော်ဦး၏ အဖြစ်က သက်သေထူ သင်
ခန်းစာ ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိသည်လေ။

၃။
ကျွန်တော်တို့ တဖြည်းဖြည်း
အရွယ်ရောက်လာခဲ့ကြသလို ခေတ်တွေ
ကလည်း တစ်ခေတ်ပြီးတစ်ခေတ် ပြောင်း

လဲသွားခဲ့ကြသည်။ ထိုနည်းတူ မျက်မှန် ဆွဲကလည်း တစ်ခေတ်တစ်မျိုး ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။ ဆဋ္ဌဂုံ၊ အဋ္ဌဂုံ၊ အဝိုင်၊ ဘဲဥပုံအထောင်၊ ဘဲဥပုံအလုံး၊ လေးထောင့်စတုရန်းကျကျ၊ လေးထောင့်စတုရန်းပုံပြားပြား စသည်ဖြင့် ပုံစံဒီဇိုင်းမျိုးစုံ ပေါ်လာခဲ့ကြသည့်အနက် ကျွန်တော် အထူးအမှတ်ရနေမိသည်မှာ အင်မတန် ကြီးမားသော မျက်မှန်ပိုင်းကြီးတွေပင် ဖြစ်သည်။ 'လှည်းဘီးမျက်မှန်'ဟု ခေါ်ခဲ့ကြသော ထိုမျက်မှန်ပိုင်းကြီးတွေမှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထိုမျက်မှန်ပိုင်းကြီးတွေနှင့်ပင် ပြည့်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ မျက်နှာအပေါ်ဘက်က တစ်ခြမ်းလုံးမှာ ထိုမျက်မှန်ပိုင်းကြီး နှစ်ချပ်အောက်၌ နှစ်မြှပ်နေတော့၏။

ခေတ်အလိုက် ပေါ်ပေါက်ကျော်ကြားလာခဲ့ကြသော ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးများ၊ အဆိုတော်များ၊ ဇာတ်မင်းသားများ မင်းသမီးများကလည်း ပေါ်လာသမျှ မျက်မှန်တွေကို တစ်ဆွဲကတစ်မျိုး မရိုးရအောင် ဆင်ယင်ပြုစုခဲ့ကြလေသည်။ စာကြည့်မျက်မှန်နှင့် နှစ်မျက်မှန် လေးထောင့်တို့မှာ ဘယ်ဘက်မှ မရိုးနိုင်သည့် အရိုးဆုံးပုံသဏ္ဌာန် မျက်မှန်များ ဖြစ်ကြ၏။ သို့သော် စာကြည့်ပုံ၊ မဟုတ်ဘဲ အလှအပ အဆင်တန်ဆာအဖြစ် အသုံးပြုလိုသူများကမူ ဆိုလှည်းဘီးမျက်မှန်ဟု ခေါ်သော မျက်မှန်အပိုင်းကြီးတွေကို သူထက်ငါယ်ကြ၊ တပ်ကြ၊ ဂိုက်ထုတ်ကြ၊ ရှိုးပေးကြသဖြင့် အတော် ရေပန်းစားခဲ့လေသည်။ ထိုမျက်မှန်ကြီးတွေကို တပ်ကာ 'လဲလဲပဲ'ဟု ခေါ်သော ခါးကျပ်၊ ခြေဆုံးပွဲ ဘောင်းဘီရှည်၊ 'ဘဲလဲပဲ'ဟု ခေါ်သော(ခေါင်းလောင်းဘောင်းဘီဟုလည်း ခေါ်သော)ဘောင်းဘီရှည်တို့ကို ဘတ်ကာ ဆံပင်အရှည်ထားလျက် အလှဇာတ်ပုံတွေ ရိုက်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဂျီနွယ်စဉ် ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်ကျော် ကာလများ၏ ခေတ်ရေစီးကြောင်းမှာ ပုံစံတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့က ဆံပင်ရှည်ထားသည်။

မိဘနှင့် ဆရာသမားများက နည်းနည်းမျှ ကြည့်မရ။ ဟိုးရှေးခေတ် မြန်မာကြီးများနယ် သျှောင်ထုံး ထုံးနိုင်လောက်သော ဆံပင်ရှည်မျိုး မဟုတ်ဘဲ ပန်းပေါ်ထောက်ရုံ၊ လည်ကုပ်ပေါ်ဝဲရုံ စကောစက ဆံပင်ရှည်များသာဖြစ်ကြ၍ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် မညီသော ပုံပျက်ပန်းပျက် ဆံပင်ပုံသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။ ကျွန်တော်တို့က လှည်းဘီးမျက်မှန်ကြီးတွေ တပ်ကာ ဘဲလဲပင်၊ ဖဲလဲပင်ဘောင်းဘီ ခြေဆုံးပွဲကြီးတွေ ဝတ်ကြတော့ 'အလကား လမ်းသူရဲတွေ'ဟု လူကြီးတွေက အမြင်ကတ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က လူကြီးများနှင့် လူငယ်တွေကြားမှာ ဘယ်က ပေါ်လာမှန်းမသိသော 'လမ်းသူရဲ'ဆိုသော စကားလုံးက အတော် နေရာယူခဲ့၏။

သို့သော် ခေတ်ရေစီးသည် ခေတ်ရေစီးကြောင်းတစ်ခုအဖြစ် စီးဆင်းခဲ့တာပဲ ဖြစ်၏။ မည်သူမျှ မတားနိုင်ခဲ့။ လှည်းဘီးမျက်မှန်ကြီးတွေ ကိုယ်စီ တပ်ကာ လျှောက်ပြန်သံပေး ခြေအေးဝမ်းရောင်ဖြင့် လမ်းသလားကြ၊ ရှိုးပေးကြသောအခါ ထိုမျက်မှန်ကြီးများ ကောင်းမှုကြောင့် 'စီးကွက်တွေလာပြီ၊ စီးကွက်လမ်းသူရဲတွေ'ဟု လူကြီးတွေက မျက်စိနောက်ကာ ထောမမှာပြုကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် ခေတ်ပြိုင်ကောင်မလေးတွေကတော့ အသလိုအဆင်အပြင်ကိုမှ ခေတ်မီသည်ဟု ကြိုက်ကြပြန်သည်။ သူတို့ကြိုက်ကြသဖြင့်သာ တော်ရချေသေးသည်ဟု ဖြေသိမ့်စရာ ရှာရတော့မလိုလိုပင်။ မှန်များ၏ အရောင်တွေ ကာလာတွေကလည်း အမျိုးမျိုးဖြစ်သည်။ မီးခိုး၊ အညို၊ အစိမ်း၊ အပြာ၊ အနက်၊ အနီ၊ စီး(ဆီး)ရောင်၊ သပြေရောင် စသည်ဖြင့်...

အဲဒီကာလတွေတုန်းကတော့ အလှဆုံး၊ ခေတ်အမီဆုံးပဲဟု ကျွန်တော်တို့ ဆင်ယင်ရိုက်ကူးခဲ့ကြသော အလှရိုက် ဇာတ်ပုံတွေက ယနေ့ထိတိုင် ရှိနေသေးသည်။ ထိုဇာတ်ပုံများကို မြင်တော့ ကျွန်တော့်နောက်မှ မျိုးဆက်သစ်များ

ဖြစ်ကြသည့် ကျွန်တော်၏ သားသမီးများက ဟား၏၊ ရယ်ပွဲပွဲ၏။

'ဟား...'၊ အဖေတို့ခေတ်တုန်းက ဘောင်းဘီကြီးတွေကလည်း ရယ်စရာကြီးတွေ။ ခါးကအကျပ်၊ ခြေထောက်က အပွ။ မျက်မှန်ကြီးတွေကလည်း စရာမ မျက်မှန်ကြီးတွေ။ ဒီမျက်မှန်ကြီးတွေသာ တပ်ရရင်တော့ နှာခေါင်းကျိုးကျရချည်ရဲ့။ တကယ့် တိုက်ဂေါ်ပုံကြီးတွေပဲ။ လူတွေက ဆံပင်ကုပ်ဝဲတွေနဲ့ အထူးသဖြင့် အကြည့်ရ အဆိုးဆုံးကတော့ အဲဒီမျက်မှန်ကြီးတွေပဲ။ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ တပ်ခဲ့ကြတာကိုး'ဟူ၏။ သူတို့မှာတော့ ဟာသမြောက်နေကြပြန်ပုံမျှ။

ခေတ်တစ်ခေတ်၏ ရေပန်းအစား ဆုံးသော အဆင်အပြင် အဆောင်အယောင်တို့သည် သူ့နောက်မှ မွေးဖွားရှင်သန်လာသော အခြားအသစ် ခေတ်တစ်ခေတ်၊ ဂျင်နရေးရှင်းတစ်ရပ်၏ အမြင်တွင် ရယ်မော ဟားတိုက်စရာ အဆင်အပြင်တစ်ခုအဖြစ်သို့ လျှောကျသွားခဲ့ပုံကို ထို'လှည်းဘီးမျက်မှန်'ဆိုသော မျက်မှန်ပိုင်းကြီးတွေက လက်တိုသတိပေးနေသလို ရှိပြန်သည်။ ခေတ်ရေစီးဆိုသည်မှာလည်း မမြဲသော သင်္ခါရ၏ လက်အောက်ခံပါပဲကလားဟု ကျွန်တော် ခံစားမိရပြန်ပါသည်။

၄။
အဲဒီနောက်ပိုင်း ကာလများတွင်တော့ မျက်မှန်များနှင့် ကျွန်တော်အလှမ်းဝေးသွားခဲ့တော့သည်။ 'ဂိုက်'ထုတ်စရာ၊ 'ရှိုး'ပေးစရာ မလိုတော့သော လူရွယ်လူလတ် အိမ်ထောင်ရှင် ကာလများသို့ ရောက်ခဲ့ပြီဆိုတော့ မျက်မှန်ကို ဂိုက်ထုတ် ရှိုးပေးစရာ အဆင်တန်ဆာ တစ်ခုအဖြစ် မလိုအပ်တော့သည်လည်း တစ်ကြောင်းဖြစ်လိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ သို့သော် မျက်မှန်များနှင့် ပတ်သက်၍မူ ထူးခြားသော၊ ထင်မှတ်မထားခဲ့သော ရည်ရွယ်ချက်တို့ကို ကြားသိလိုက်ရလေတိုင်း ကျွန်တော်စိတ်ထဲ

မှာ တေးမှတ်ထားလေ့ ရှိသည်ကတော့ သေချာသည်။

ကိုယ်က အဲဒီလိုင်းကို ဝါသနာ ပါတယ်လေ။ ဒီတော့ ကိုယ်က မိန်းကလေးတွေကို မြင်ရင် သူတို့အလှအပ အပြင်အဆင်တွေကို ကျကျနန ထိုင်ကြည့်ချင်တာ။ သူတို့ ဖက်ရှင်တွေကို ဘယ်လို အယူအဆနဲ့ ပြင်ဆင်ချုပ်လုပ် ဝတ်ဆင်ကြသလဲ ဆိုတာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုမှတ်သားချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းပဲ ဗလာမျက်လုံးတွေနဲ့ချည်း သေသေချာချာ ထိုင်ကြည့်နေမယ်ဆိုရင် တော့ ကိုယ့်ကို ရိုင်းတယ်ပြောကြမှာ ပေါ့။ နှမချင်း မစာနာတဲ့လူလို့ အပြစ် မြင်ကြမှာပေါ့။ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကို တစ်ဖက် လူက တိုက်ရိုက် ထိုးဖောက်ပြီး ပြန် မမြင်နိုင်တဲ့ ဟောဒီမျက်မှန်ကို ဆောင်ထားတာ။ အဲဒီမျက်မှန်ကို တပ်ထား လိုက်ပြီးပြီဆိုတော့ ကိုယ်က ဘယ် လောက်ပဲ စေ့စေ့စပ်စပ် ထိုင်ကြည့်နေနေ ကိုယ်က ကြည့်နေမှန်း သူတို့ မသိကြ တော့ဘူး။ ဒီမျက်မှန်ဟာ ကိုယ့်မျက်လုံး တွေကို ဣန္ဒြေမပျက်စေဖို့ ကာရံထားတဲ့ အကောင်းဆုံး တံတိုင်းပဲ။

ထိုစကားကို ပြောသူမှာ အမျိုး သမီးကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ အလွန် အရေးတယူ ရှိလှသော လူမျိုးကြီးတစ် ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သူတပ်လေ့ရှိ သော မျက်မှန်မှာ မှန်၏ ရှေ့ဘက်တွင် ပြဒါးသုတ်ထားသောကြောင့် အလင်း ပြန်နေသော မျက်မှန်မျိုးဖြစ်သည်။ သူကသာ မျက်မှန်အတွင်းမှ ထိုးဖောက် မြင်နိုင်သည်။ သူမျက်လုံးတွေကိုတော့ အပြင်ကလူက ထိုးဖောက် မမြင်နိုင်။ သူ ဘယ်ကိုကြည့်နေမှန်း အပြင်လူက ရုတ်တရက် မသိရ။ မှန်ရှေ့ဘက်က ပြဒါးတွေကြောင့် အဖြူရောင် အလင်း ပြန်သော မှန်နှစ်ချပ်ကိုသာ တစ်ဖက်လူ က မြင်နိုင်သော မျက်မှန်မျိုးဖြစ်၏။

မျက်လုံးများ၏ မရိုးသားမှုကို ဖုံး ကွယ် သိုဌက်ထားဖို့ အထောက်အကူပြု ပစ္စည်းဖြစ်သော ပြဒါးသုတ် မျက်မှန်

ခုတော့
ကျွန်တော်ဘဝတွင်
မထင်မှတ်ပါဘဲနှင့်
မျက်မှန်တစ်လက်ဖြင့်
ပြန်လည်
ဖူးစာဆုံရပြန်သည်
နှစ်ပေါင်းများစွာ၏
ညပေါင်းများစွာတွင်
ဖယောင်းတိုင်အားကိုးဖြင့်
စာရေးစာဖတ်
လုပ်လာခဲ့ရသော
နာရီပေါင်းများစွာက
ကျွန်တော်၏မွေးရာပါ
ပကတိမျက်လုံးများ၏
မြင်နိုင်စွမ်းရည်တို့ကို
ခြကောင်းများလို
တတိတိ ကိုက်ငါး
ချိုးဖျက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။

ကလေးကို ကြည့်ကာ ကျွန်တော် အတော် စိတ်ဆင်းရဲသွားပါသည်။ အဲဒီ မျက်မှန်ကို အသုံးချပြီး တစ်ပါးသူ၏ ထိန်းသိမ်းထားသော အလှအပတို့ကို ကာယကံရှင် မသိရအောင် တိတ်တ ဆိတ် ခိုးယူသုံးသပ်ခံစားနေကြသူတွေ ဘယ်နှယောက်ရှိနေလေမလဲ။ အဲဒီမျက် မှန်တွေ၏ ကာကွယ်ပေးထားမှုကြောင့် လူမသိ၊ သူမသိ အသုံးသပ် အပြစ်မှား ခံခဲ့ရသူမိန်းကလေးတွေ(မရီသေစကား သူနှမကိုယ်နှမ၊ သူအစ်မ ကိုယ့်အစ်မ၊ သူသမီးကိုယ့်သမီး)ဘယ်လောက်များ နေခဲ့ပြီလဲ။ မည်သူမျှ ခန့်မှန်းတွက်ထုတ် အဖြေရှာနိုင်မည့် ပုစ္ဆာမဟုတ်ပါ။

ကိုယ်တို့ လောင်းကစားသမား လောကမှာ ဟန်မပျက်ဖို့၊ ဣန္ဒြေမပျက် ဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ်တို့လို မျိုးကစားတဲ့သူတွေက ပြိုင် ဘက်ကို အနိုင်ယူဖို့ ကိစ္စမှာ ကိုယ့်ဘက် က ညံ့နေတဲ့ ဖဲကို သိပ်ကောင်းနေတဲ့ ပါဝါပြည့်ဖဲတစ်ချပ် ဖြစ်နေသလိုလို မှင် နဲ့မောင်းနဲ့ စိန်ခေါ်ပုံဖို့လည်း လိုတယ်။

မျိုးကစားတယ်ဆိုတာ လက်ထဲက ဖဲချစ် ရဲ့ ပါဝါက ဒုတိယ၊ ဟန်ကိုယ်ဖို့ဆိုတာကို အဟိန်းအဟောက် အမြဲမီးအခြောက် ကောင်းဖို့က ပထမလေ။ အဲဒီမှာ လူနဲ့ အတွင်းစိတ် လှုပ်ရှားမှု အနိမ့်အမြင့်၊ အတက်အကြွကိုပေါ်ပြတာက မျက်လုံး တွေပဲ။ လူက ဘယ်လောက်ဟန် ကောင်းနေနေ မျက်လုံးတွေကတော့ လိမ်လို့မရဘူး။ မျက်လုံးဟာ စိတ်နဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေလိုဆိုတာကိုး။ မျက် လုံးထဲလှမ်းကြည့်ရင် အဲဒီလူ ထိတ်လန့် နေသလား၊ စိုးရိမ်နေသလား၊ ပျော်ရွှင် နေသလား၊ အားလုံးပေါ်တာပဲ။ ဒီတော့ အဲဒီမျက်လုံးတွေကို ပြိုင်ဘက် မသိနိုင် အောင်၊ မမြင်နိုင်အောင် ဖုံးကွယ်ထားဖို့ လိုတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ် ဒီ နေကာ မျက်မှန်အမည်းကြီးကို သုံးတာပဲ။

နေကာမျက်မှန် အမည်းကြီးတစ် လက်ကို လက်နက်သဖွယ် လက်ကိုင် ထားလေ့ရှိသော လောင်းကစားသမား တစ်ဦး၏ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်ကိုလည်း ကျွန်တော် မှတ်သားရပြန်ပါသည်။ အဲဒီ နောက်တော့ ကုန်သည်လောက၊ ရုပ်ရှင် လောက၊ သဘင်လောက၊ ဂီတလောက၊ စာပေလောက၊ ရှေ့နေလောက...အစရှိ သဖြင့် လူတို့ကျင့်လည်ကြရာ လောက ပေါင်းစုံမှာ ပကတိမျက်လုံးများ ကောင်း ပါလျက်နှင့် ရောင်ပြန်မျက်မှန်များ၊ နေ ကာမျက်မှန်များကို အသုံးချနေကြသူ များစွာနှင့် ကျွန်တော် ဆုံတွေ့လာခဲ့ရ သည်။ မည်သည့်လောက၊ မည်သည့် အလွှာမှပဲဖြစ်စေ သူတို့အားလုံး၏ တူညီ သော ရည်ရွယ်ချက်မှာ ရိုးသားမှုမရှိ သော သူတို့မျက်လုံးများကို ဖုံးကွယ်နိုင် ရန်၊ တစ်ဖက်လူ၏ ပြောကွက်ဟာကွက် ကို ကျားချောင်းသလို ချောင်းနေသည့် သူတို့ အဇ္ဈတ္တကို လှမ်းမြင်နိုင်မည့် မျက်နှာပေါ်မှ ပြတင်းပေါက်နှစ်ခုကို ပိတ်ဆို့ထားရန်၊ သူတို့ ရင်ထဲမှ လင်း လက်တောက်ပနေသောအတ္တကို အမှောင် ချထားနိုင်ရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်များ ပင်ဖြစ်ကြလေသည်။ ပကတိရိုးသား သောအဖြူထည်မျက်လုံးများနှင့် လောက

ဆုံးကျင့်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ရင်မဆိုင်လိုသူများအတွက် ထိုမျက်မှန်များသည် ဦးစွာသော အထောက်အကူကို ပေးနိုင်မည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲပါ။

တစ်လောကတော့ ကျွန်တော့် နိဗ္ဗာန်ဆွေ မျက်မှန်အရောင်းဆိုင်ပိုင်ရှင် ဘစ်ဦးနှင့် တွေ့သရိုက် စပ်စုကြည့်မိသည်။ 'ကျုပ် မျက်မှန်ဆိုင် စ.ထောင် တတည်းက အရောင်ရင့်ရင့် နေကာ မျက်မှန်တွေက အရောင်းရ အသွက်ဆုံး၊ သူကြိုက်အများဆုံးပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ အားလုံးဟာ နေကာဖို့ ရည်ရွယ်ချက် ဘစ်ခုတည်းနဲ့ ဒီမျက်မှန်တွေကို သုံးကြတာလို့တော့ ကျုပ် မထင်ဘူး' ဟု မိတ်ဆွေက ဝန်ခံချက်ပေး၏။ ကျွန်တော် သက်ပြင်းချမိရပြန်ပါသည်။

၅။

ခုတော့ ကျွန်တော့် ဘဝတွင် မသင်မှတ်ပါဘဲနှင့် မျက်မှန်တစ်လက် ဖြင့်ပြန်လည်ဖူးစာဆုံရပြန်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ၏ ညပေါင်းများစွာတွင် အသောင်းတိုင်အားကိုးဖြင့် စာရေးစာအုပ်လုပ်လာခဲ့ရသော နာရီပေါင်းများစွာက ကျွန်တော်၏မွေးရာပါ ပကတိမျက်မှန်များ၏မြင်နိုင်စွမ်းရည်တို့ကို ခြကောင်းများလို တတ်တတ်ကိုက်၏မျိုးမျက်မှန်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတလေ စာရေးနေရင်း မျက်ရည်ပူတွေ ကျသေးသည်။ စာဖတ်နေရင်း ဖတ်လက်စကလုံးတွေ ဝေဝါးကုန်သည်။ ဇက်ကြောတွေကလည်း တက်လိုက်သေး၏။ ကျွန်တော်ကလည်း စာရေးခြင်းနှင့် စာအုပ်ခြင်းသည်သာ ကျွန်တော်၏ တစ်သက်တာအလုပ်ဟု ခံယူသတ်မှတ်ထားသူဖြစ်ရာ ထိုမျက်မှန်များ၏လုပ်ပုံကြောင့် နှလုံးနှင့် လှလှနှင့် တိုးကာ ခွကျကုန်သည်။ အောင်မယ်လေး...။ ကျွန်တော်သာ စာမရေးနိုင်တော့ဘူးဆိုလျှင်တော့ ဒီဘဝ ဒီမျှနှင့်ဆုံးပါပြီဟု အတော် စိတ်ညစ်မိ၏။ ထမင်းငတ်ဖို့ ဖန်လာခြင်းပေဘည်း ဟု ဒေါ့ပွဲမိ၏။ ကျွန်တော်ကား စာရေးခြင်းမှ လွဲလျှင် အခြားနည်းဖြင့်

ထမင်းရှာစားဖို့ စဉ်းစားသူ မဟုတ်။

'ဦးပေါင်းကျားနှင့် မြင်းညိုရှင်' ရာဇဝင်ထဲကလို 'ငါ မအိုသေး' ဟု လက်ရုံးဆန့်တန်းလိုသေးသော်လည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အမြင်ခွဲလာသော မျက်လုံးတွေကတော့ 'ကျွန်တို့ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတွေတော့ မသိဘူး။ ကျုပ်ကတော့ အိုစေ့ပြုနေပြီဗျို့။ ကိုယ့်လူကို S.O.S အချက်ပြရတာမှာပဲ' ဟု ဆိုနေသလို ရှိတော့သည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ ဆေးခန်းသို့ ကျွန်တော် ပြေးရပါတော့သည်။ မျက်စိကုသည့် ဆရာဝန်က ကျွန်တော်၏ ကျောင်းနေဖက် ငယ်သူငယ်ချင်းပါ။

သူက 'က-ခ-ဃ-စ-င' စသော ဆင်ဆင်တူသည့် စာလုံးတွေ ရေးထားသည့်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကတ်ပြားကလေးကိုဖတ်ခိုင်းသည်။ မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာပေါ်မှ စကားလုံးတွေကို လိုအပ်သော အက္ခရာအဝေးမှ ခွာ၍ ဖတ်ခိုင်းသည်။ သူစိတ်တိုင်းကျ စစ်ဆေးသမှု ပြုပြီးသောအခါ ခပ်အေးအေးပဲ သတင်းထုတ်ပြန် ညွှန်ကြားပါလေသည်။

'မင်း...မရတော့ဘူး ကိုယ့်လူ၊ မျက်မှန်တပ်ရမယ်။ အခု ကိုယ်ပေးမယ့် မျက်စိအားတိုးဆေးတွေလည်း ပုံမှန်စားရမယ်။ ပြီးတော့ အလင်းအားနည်းနည်း ခပ်မှောင်မှောင်နေရာတွေမှာ စာရေးစာဖတ်မှု ရှောင်ရမယ်။ လိုအပ်တဲ့ ဒီဂရီကို ငါ တိုင်းပေးလိုက်မယ်'

'သွားပါပြီကွာ၊ မျက်မှန်လက်လက် တဝင်းဝင်းနဲ့ နေရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့'

ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်စွာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ညည်းလိုက်တော့ ၎င်းက ပြုံး၍ ပြောပါသည်။

'လိုအပ်လာလို့ တပ်ရတာပဲကွာ။ တို့နိုင်ငံမှာ မျက်မှန်နဲ့ စာရေးဆရာတွေ၊ အယ်ဒီတာတွေ အများကြီးပဲဥစ္စာ။ အားမငယ်ပါနဲ့။ မင်းလည်း အခုမှ စာရေးဆရာ ဝန်စည်စလယ်နဲ့ ပြည့်စုံသွားတယ်လို့မှတ်။ မင်းကို စာကြည့်မျက်မှန်ကလေး တဝင်းဝင်းနဲ့ တစ်နေ့နေ့ မြင်

လာရလိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါ ကြိုတင်သိနေခဲ့ပြီးသားပါ'

အခြားလူနာများ ရှေ့မှာပင် အားမနာနိုင်ဘဲ 'ခွေးကောင်...' မင်းကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ' ဟု ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိတော့ သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်က တဟားဟား ရယ်လေသည်။ မရယ်နိုင်သူက ကျွန်တော်သာ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်သက်လုံး မိမ္မေးတိုင်း၊ ဖမ္မေးတိုင်း လောကဝန်းကျင်ကို ရင်ဆိုင်ဖတ်ရှုခဲ့သော မျက်လုံးများရှေ့တွင် ဒီဂရီမှန်ချပ်တို့ရောက်ရှိလာကြတော့မည်။ ထိုမှန်ချပ်တို့၏အကူအညီဖြင့် လောကဝန်းကျင်ကို ဆက်လက်ဖတ်ရှု ရင်ဆိုင်ရတော့မည် မဟုတ်လား။

တစ်ခုတော့ ဖြေသာစရာ ရှိပါသည်။ ထိုဒီဂရီမှန်ချပ်များသည် အဖြူရောင်အကြည်များ ဖြစ်ကြသည်ဆိုသော အချက်ပင် ဖြစ်၏။ ဒီတော့ ဆရာဝန်ညွှန်ကြားသလို ကျွန်တော် တပ်လိုက်ရုံပါပဲ။

အကယ်၍ အဇ္ဈတ္တကို ဟန်ဆောင်ပုံးကွယ်ထားနိုင်သော၊ ရင်တွင်းမှ မရိုးသားမှုကို တံတိုင်းကာရံပေးနိုင်သော အလင်းပြန် ပြဒါးသုတ် မှန်ချပ်များ၊ ပိန်းပိတ်အောင် နက်မှောင်နေသော မှန်ချပ် အမည်းကြီးများနှင့် တန်ဆာဆင်ထားသော မျက်မှန်မျိုးတွေကို တပ်ဆင်ရန် အခြေအနေက တောင်းဆိုလာခဲ့လျှင် ကျွန်တော် လိုက်လျောဖို့ လွယ်ကူလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ပြတင်းများမှ တစ်ဆင့် လောကကို ပကတိအတိုင်း ကြည့်ရှုချင်သလို၊ ကိုယ့်ပြတင်းများမှ တစ်ဆင့်လည်း ကျွန်တော့်နှလုံးသားထိ တိုင်အောင် မည်သူ့ကိုမဆို ပကတိ ပြန်လည်ထွင်းဖောက်ကြည့်ရှုခွင့်ပြုထားချင်သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က မရိုးဖြောင့်သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် တမင်ပုံးကွယ်ကာဆီးထားသော ပြတင်းပေါက်များကို စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာ ဆန့်ကျင်လိုသူတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ■

နန္ဒာစိုးဆင်ဖြူကျွန်း။

Most
THREE
2015

၁။

တစ်ခုသောတနင်္ဂနွေနေ့

မနက်ခင်း

အိပ်ရာထ၊ ချိန်တွင်

ဆေးရုံအုပ်ကြီး

ဦးမောင်မောင်သည်

သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲတွင်

အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိ၏။

ထိုအခါ

ကြာဆံချောင်းကဲ့သို့

အဖြူများများ။

အနက်နည်းနည်း

ဆံပင်များကို

သတိထားမိ၏။

တွန့်လိမ်ချင်နေသော

အရေးအကြောင်းများ

ကိုလည်း ဂရုပြုမိသည်။

မျက်လုံးထောင့်ခွန်းတွင်

ထင်ထင်ရှားရှား

ပေါ်နေသော

ကြက်ခြေထောက်ကို

လည်းကောင်း။

မေးစေ့အောက်နားတွင်

တွဲရွဲကျနေသော

အရေပြားတွန့်များကို

လည်းကောင်း

ရိပ်ခနဲ ဆိုသလိုပင်

အမှတ်ထားမိသည်။

စိတ်ထဲမှမူ

‘အမယ်လေးလေး

အိုစာသွားလိုက်တာပါလား’

ဟု ရေရွတ်မိ၏။

အခြားသူများအဖို့ကား

‘အသက်ကြီးလာပြီ

ဆိုတော့လည်း

ဗေဒါဗာဏ်ဗာဏ်

ရေကူး

ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါတွေ ပျက်ပြီ ပေါ့ဆိုသည် တရားနွယ်သည် အတွေးမျိုး တွေးမိကောင်း တွေးမိရုံ ငိုသော်လည်း ဦးမောင်မောင်ကား ထိုသို့ ဆက်မတွေးမိ။ သူ၏အဆီ များ စုပြီးဟောင်းတင်းနေသည့် ပါးစုနီကြီးကိုသာ စိတ်တွင် မြင်အောင် ကွက်ကြည့်ပြီး 'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူများတကာ အသက်ခြောက်ဆယ်နီးရင်ဖြင့် ဒီထက်အံ့တာကြတာပဲ။ ငါ့ဖြင့် ပါးရေတောင် တွန့်သေးတာ မဟုတ်ဘူးဟု ကိုယ့်ဘက် ကိုယ်ယက်ကာ ဆက်တွေး ၏။ ထိုသို့တွေးရင်းပင် ဦးမောင်မောင်သည် သူ့ ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်ဖြူများကို ဖုံးဖိရန်အလို့ငှာ ဆေးဆိုးခြင်း ကို ခပ်သွက်သွက်လုပ်၏။ မျက်လုံးထောင့်စွန်းရှိ ကြက် ခြေများ လျော့ပါးစေရန် အရေပြားတင်းစေသော ဆေး ကို လိမ်း၏။ ပြီးလျှင် မှန်ကို ရှေ့တိုးနောက်ငင်ကြည့်ရင်း နှိမ့်ခနဲ လေတစ်ချက် ချွန်လိုက် သေး၏။ ထိုသို့ ပြင်ဆင်ရင်း ပင် ဦးမောင်မောင်၏ စိတ် သည် ငါးဆယ့်ရှစ်ဆိုသည့် သူ့အသက်နှင့်မကဘဲ တစ် ဆယ့်ရှစ်နှစ်သား လူဖျိုပေါက် ကဲ့သို့ မြူးထူးလာ၏။

ဒီနေ့သည် ဘုရား သခင်ကိုယ်တော်ပင် အလုပ် နားတော်မူသည့် တနင်္ဂနွေ မဟုတ်လား။ သူ့လိုလူ သာမန်အဖို့ အဘယ်ကြောင့် မနားရမည်နည်း။ ဘုရား သခင် ကိုယ်တော်သည် တနင်္ဂနွေနားရက်တွင် မည်သို့ သောအလုပ်မျိုး လုပ်တော်မူ သည်ကို ဦးမောင်မောင် မသိ။ ခေါင်းရှုပ်ခံကာ စဉ်းလည်း

မစဉ်းစားမိ။ စဉ်းစားရန် အချိန်ပိုလည်း ဦးမောင်မောင် တွင် မရှိ။ သူသည် အလုပ် အလွန်ရှုပ်သော ဆေးရုံအုပ် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူ့ အဖို့ကား ရံဖန်ရံခါတွင် တနင်္ဂနွေတစ်ရက်သည်ပင် အချိန်အပြည့် အဝရသည် မဟုတ်။ သူ့အား ကြီးပွားစေ မည့်သူ၊ သူ့အား ဒုက္ခပေးနိုင် မည့်သူများကို စုဖိတ်ပြီး သကာလ 'ဆရာကြီးတို့ဖို့ ကျွန်တော် ပေးတဲ့ပါတီဗျ'ဟု အမည်တပ်ကာ သူ ဝါသနာ ပါသည့် သောက်စားသီဆို ခြင်းများကို ကျွဲကူးရေပါ ပြု လုပ်ရခြင်းမျိုး ရှိ၏။ ရံဖန်ရံ ခါတွင်လည်း သူ့အား ဖိတ် ထားသည့် ပွဲလမ်းသဘင်များ သို့မသွားချင်ပါဘဲ ဟန်ဟန် ပန်ပန် သွားနေရခြင်းများ လည်း ရှိ၏။ ယခု တနင်္ဂနွေ သည်ကား ထိုသို့သော တနင်္ဂ နွေမျိုးမဟုတ်။ လုံးဝလွတ် လပ်သော တနင်္ဂနွေဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဦးမောင်မောင် သည် မြူးသည်ထက် မြူး နေခြင်း ဖြစ်၏။

ဦးမောင်မောင်သည် လူ သည်သာ မြူးနေသည် မဟုတ်။ စိတ်သည်လည်း မျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ မတည်မငြိမ် ရှိလှ၏။ သို့သော် လုံးဝ လွတ် ထွက်သွားသည်အထိကား မဟော်ဝံသေး။ ပါးပါးလျှလျ ဆံပင်ကို ဘီးဖြင့် တချပ်ချပ် အကြိမ်ကြိမ်ပြီးရင်း ဟန်ကိုယ် ဖို့ဆိုသကဲ့သို့ပင် မှင်မောင်း တည်တည်ဖြင့် 'အင်း... အေဒီက လာခဲ့ပါဆိုလို့သာ သွားရမယ်၊ ကိုယ်ဖြင့် ခင် မပါတော့ မသွားချင်ပါဘူး' ဟု အကဲခတ်သလို ကြည့်နေ

သော ဆေးရုံအုပ်ကြီးကတော် အား ညတုတုလုပ်ရသေး၏။ စိတ်ထဲ၌မူကား 'အင်း ပပလေးတော့ စောင့်ရလွန်း လို့ စိတ်ကောက်နေလောက် ပြီ' ဟု တွေးမိ၏။ 'ချောရ တော့မှာပဲ'ဟု တွေးမိသော အခါ သက်ပြင်းတစ်ချက် သည် ထိန်းထားသည့်ကြား မှ 'ဝူး'ခနဲ ထွက်သွား၏။ ဆေးရုံအုပ်ကြီးကတော်သည် 'ခင် မပါတော့ မသွားချင်ပါ ဘူး'ဟူသော စကားကိုကြား ၏။ 'ဝူး'ခနဲ သက်ပြင်းချ သည်ကို မြင်၏။ ထိုနှစ်ခု ကြားမှ ဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ အတွေးကို မြင်သည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်ပင် 'အမယ်လေး ငါ့ယောက်ျားက ငါ့ကို တကယ်ချစ်တာပါလား'ဟု တွေးကာ ပီတိလှိုင်းလုံးကြီး သည် ရင်ဝတွင် ဆို့၏။ ထို့ ကြောင့်ပင် 'အို မောင်ရယ် ဒါက တိုးတက်ရာတိုးတက် ကြောင်းပဲ။ အေဒီသာ သဘောကျရင်...'ဟု စကား ကို အစမရှိ အဆုံးမရှိ ပြော ကာ သူ့လင်ကြီးအား ရှေ့ရှေ့ ရှူရှူ သွားခွင့်ပြု၏။ ထို့ နောက်တွင်ကား ဆေးရုံအုပ် ကြီးသည် မြင်းစောင်းမှ လွတ်သောမြင်းကဲ့သို့ လှစ်ခနဲ အိမ်မှ ထွက်လေ၏။

□

၂။

ဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ကား သည် တစ်လမ်းဝင် တစ် လမ်းထွက် ကွေ့ကွေ့ကောက် ကောက်သွားနေ၏။ လေး၊

ငါးမိုင်ခန့်မောင်းပြီး လေး၊ ငါး၊ ခြောက်ကွေ့မျှ ကွေ့ပြီး ချိန်တွင်မူ ချောင်ကျပြီး သာ တောင့်သာယာရှိသောနေရာ တစ်ခုရှေ့၌ ရပ်၏။ ထိုနေရာ သည်ကား ဆေးရုံအုပ်ကြီးနှင့် သူ၏ ပပတို့ ချိန်းတွေ့နေကျ နေရာတည်း။ ကားရပ်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆေးရုံအုပ် ကြီးသည် 'အိစက်ညက် ညောတဲ့ ဖဲမွေ့ရာပေါ့ဝယ် ချစ်ဗျူဟာကျင်းလို့ ချစ် တလင်းခေါ်မယ် မေရယ်' ဟူသော သီချင်းကို မြူးထူး သောအသံဖြင့် ဆိုလိုက်၏။ ထို့နောက် ကားထဲတွင် ကုန်း ကုန်းကွကွဖြင့် ထိုင်ခုံနှစ်ခု ကြား ကြမ်းပြင်အောက်တွင် တိုလီမုတ်စများဖြင့် ဖုံးဖိထား သော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲဆွဲထုတ်သည်။ ထိုအထုပ်သည်ကား လွန်ခဲ့ သည့် ကြာသပတေးနေ့က ဆေးရုံအချုပ်ဆောင်မှ မဆင်း ချင်သေးသော လူနာ၏ ဆွေ မျိုးတစ်ဦး လာရောက်ပြီး ပူဇာစုထားသော အထုပ်ဖြစ် ၏။ ဆေးရုံအုပ်ကြီးကတော် မမြင်စေရန် နှစ်ရက်တာမျှ တော့ခိုပြီးသကာလ ယခုမှ ဆေးရုံအုပ်ကြီးမှ သူ၏ ပပကို ဆက်သမည့်လက်ဆောင်ပတ္တန် အဖြစ် အရှင်လတ်လတ် ဘဝ ပြောင်းရချေတော့မည်။ 'ဒီနေ့ တော့ကွာ'ဟူသော အတွေး သည် ဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ ရင် ကို တဖြည်းဖြည်း ပူလာစေ ၏။ ခြေထောက်များသည် လည်း မြောက်ခနဲ မြောက် ခနဲ။ လူသည် မြေကြီးနှင့် မထိသလိုရှိ၏။ ဟိုဝေးဝေး တစ်နေရာတွင်မူ သူ့အား လက်ပြနုတ်ဆက်နေသည့်

သိင်နဲ့နဲ့ အရိပ်ကလေးတစ်ခု
နဲ့ မြင်လာရ၏။ ဆေးရုံအုပ်
သည် ထိုအရိပ်အား လက်စွဲ
သမ်းနှုတ်ဆက်ရင်းပင် အာ
ဆင်ခြောက်လာပေ၏။

‘လူ မင်းရာဇာ...
တော်မင်းဒေဝါ... ကြည်သာ
နှင့်ပျိုစေသော်၊ ကျွတ်ထိုက်
သူများ... ဝေနေယျာ...
ဩတ်တမ်းလွတ်တမ်းဝင်စေ
သော်’

ဦးမောင်မောင်၏ လက်
ထဲမှ ဖုန်းကလေးသည် ရုတ်
ခြည်းပင်ထဲက သီချင်းဆို
၏။ ဆေးရုံအုပ်သည် အလို
မကျဟန်ဖြင့် စိတ်ပျက်လက်
နှက်ပင်ဟာကွာဟု ရေရွတ်
မိ၏။ ဖုန်းကိုမဖြောင့်နေရန်
စဉ်းစားမိသေးသည်။ သို့
သော် ကြာကြာမစဉ်းစားနိုင်။
ဒုန်း၏ မျက်နှာပြင်တွင်ပေါ်
နေသည့် ‘ဝန်ကြီးချုပ်၏
အိမ်’ဆိုသည့် စာတန်း
ကြောင့် လျှာခလုတ်တိုက်
မတတ် ဖုန်းကို ပြန်ဖြေလိုက်
ရ၏။ ခဏမျှကြာလျှင် ဆေး
ရုံအုပ်ကြီးသည် ပပ၏ အနား
တွင် ရိုရိုကျိုးကျိုးရပ်ကာ ရှိ
၏။ အသံသည်ကား ချော
ချောမော့မော့ ပျော့ပျော့
ပျောင်းပျောင်း။ နောက်ဆုံး
တွင်မူ သူလက်ဝါးပြန်ပြန်ကြီး
ဖြင့် ပပ၏ခါးကို ပွတ်ဆွဲကာ
သူ့နာခေါင်းဖြင့် ပပ၏ ပါး
ဘောင်းဖောင်းကို အတင်းထိုး
ပြီး ‘နော်... နော်’ဟု အဆုံး
သတ်လိုက်သည်။ ပပမှုကား
ကျေနပ်ဟန်မပြ။ ‘သူ့မှာ
ဘယ်တော့မှ မအားဘူး’ဟု
နဲ့နဲ့တဲ့တဲ့ ဆိုသည်။ ကိစ္စ
ကား ဝန်ကြီးချုပ်၏ညီ
အသည်းအသန် နေမကောင်း
ဖြစ်သဖြင့် ဆေးရုံတက်ရန်

လာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဝန်ကြီး
ချုပ်က သူ့ညီဖြစ်သူကို
ဆေးရုံလိုက်ပို့ရင်း ခဏပါလာ
မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆေးရုံအုပ်
ကြီးနှင့် အထူးကုသမားတော်
ကြီးတို့သည် အဆင်သင့်ရှိနေ
စေလိုကြောင်း၊ နာရီဝက်
အတွင်းရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း
တို့ကို ဝန်ကြီးချုပ်၏အိမ်အ
ဆိုသူမှ ဖုန်းထဲမှတစ်ဆင့်
အရေးပေါ် သံချောင်းခေါက်
လိုက်သောကြောင့်တည်း။

‘အလွန်ဆုံးကြာ နှစ်ရာရှိ
ပေါ့ကလေးရယ်၊ ပါကြီး ပြန်
လာခဲ့မယ်နော်’

ပြောရင်းပင် ဆေးရုံအုပ်
သည် လက်ထဲပါလာသမျှ
အထုပ်နှင့် အိတ်များကို ပြန်
ကောက်ပြီး ခပ်သွက်သွက်
ထဲ၏။ ထို့နောက်တွင်
မကျေနပ်သလိုတောင့်တောင့်
ကြီးရပ်နေသော ပပအား ခပ်
သာသာ ဝင်တိုက်ပြီး ‘အဲဒီ
အခါကျရင်တော့ အကြော
ကောင်းကောင်းလျှော့ပေးရ
မယ်နော်’ဟု မျက်နှာချိုသွေး
သလို ဆို၏။ များမကြာမီ
အချိန်တွင် ဆေးရုံအုပ်ကြီး
ချိုင်းကြားတွင် ညပ်လာသော
အထုပ်ကလေးသည် သူ၏
မူလနေရာဖြစ်သော ထိုင်ခုံ
နှစ်ခုကြား ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
ပြန်ရောက်သွားပြီး ကားလေး
သည်လည်း ဆေးရုံဘက်ဆီ
သို့ တရိပ်ရိပ် ဦးတည်ပြန်၏။

၃။
ဆေးရုံ အုပ်ကြီး၏
မျက်နှာသည် စူပုပ်တင်းမာ
နေ၏။ သူ့ပါးစပ်မှလည်း
‘တစ်ခုခုဆို အားလုံး တန်းစီ
ပြီးပြုတ်သွားမယ်’ဟု ရေရွတ်
၏။ အကြောင်းကား သူ

အကြိမ်ကြိမ် ကြိုဖုန်းဆက်
ထားသည့်ကြားမှပင် တာဝန်
ကျ အထူးကုဆရာဝန်ကြီး
သည် မလာသေး။ ထို့ပြင်
တာဝန်ကျလက်ထောက်ဆရာ
ဝန်လေး၏ပုံစံ အေးတိအေး
စက်ကလည်း သူ့ကို ထိ
မထင်သလို၊ သရော်နေသလို
လို။ ဆရာမတွေကြည့်ရတာ
ကလည်း စေတနာမပါဘဲ
ဝတ္ထုရားကျေ အလုပ်လုပ်နေ
ကြသည့်ပုံစံမျိုးဟု သူ ထင်
နေ၏။ နောက်ဆုံးတွင်မူ
ဝန်ကြီးချုပ်ဘေးနားရပ်ပြီး
‘ဟုတ်ကဲ့’ဟု တွင်တွင်ရွတ်
နေသည့်သူသာ ဒေါသပိုတိုး
လာရ၏။ နောက်ဆုံး သူ့စိတ်
ထဲတွင် ‘နေဦး၊ နောက်ရက်မှ
ဖျားနာဆောင်တစ်ခုလုံးခေါ်ပြီး
ဆုပစ်ဦးမယ်’ဟု နိုင်ရာတွေး
လိုက်မှ စိတ်ထဲ ကျေနပ်
သလိုလို ဖြစ်၏။

တစ်နာရီခန့်ကြာပြီး
ဝန်ကြီးချုပ် ပြန်သွားချိန်တွင်
မူ ဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ ခေတ္တ
သိမ်းဆည်းထားသော ဒေါသ
များသည် တော်သလင်းကာလ
အနီးအနားခိုင်းခိုင်း ရွာချတတ်
သည့်မိုးကဲ့သို့ ရှိလေ၏။
‘ဒီမယ် မပြောချင်လို့ ကြည့်
နေတာ။ ခင်ဗျားတို့ ဖျားနာ
ဆောင်တစ်ခုလုံးက အထူးကု
လည်း အတူတူ၊ လက်
ထောက်ဆရာဝန်လည်း အတူ
တူ၊ ဆရာမလည်း အတူတူ
ကိုယ်က တစ်လောကလုံးကို
လုပ်ကျွေးနေရသလို မျက်နှာ
ကြောတင်းလွန်းတယ်။
တခြားလူနာတွေဆို မပြောပါ

ဘူး။ အခုက ဝန်ကြီးချုပ်
ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့တဲ့ ဝန်ကြီး
ချုပ်ရဲ့ညီ။ ဘယ်သူတွေ
ဘယ်လိုပြောပြော ဖားရ
မယ်။ သူတကာတွေက ဒီလို
အခွင့်အရေးရချင်လို့ နည်း
လမ်းရှာနေရတာ၊ အခုက ရှာ
စရာမလိုတဲ့ ကိုယ့်ဆီကို ဆိုက်
ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီးရောက်
လာတာ။ ဘယ်လောက်
ကုသိုလ်ထူးလဲ။ တကူးတက
အောက်ကျိုးပြီး သွားနေစရာ
လည်း မလိုဘူး။ ကိုယ့်
ပိုက်ဆံလည်းကုန်တာမဟုတ်
ဘူး။ ဒါပဲနော်၊ မပြောမရှိနဲ့
သူတို့က တတ်နိုင်ဦးတော့
အားလုံးကို အလကားပေးပါ။
ဘာဖိုးမှ မတောင်းပါနဲ့’ဟု
အားလုံးကို သိမ်းကျုံးကြည့်
ကာ ခပ်မာမာပြောပြီး လှည့်
ထွက်ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှ
လည်း ‘ဟင်း... ဟိုက
မကြည်ရင် အားလုံး ဒုက္ခ
ရောက်သွားမယ်ဆိုတာ နား
မလည်ကြဘူး’ဟု ဆက်တွေး
မိ၏။ သို့သော် သူ့စိတ်သည်
ထိုကိစ္စတွင် ကြာရှည်
မတည်။ လည်တံရည်
ကလေးဖြင့် စောင့်မျှော်နေရာ
မည့် ပပထံသို့ စိတ်သည်
လှစ်ခနဲပြေး၏။

၄။
‘ကိုယ်လည်း အားလုံး
ကို လှည့်ပတ်ပြီး ဆုပစ်လိုက်
တယ်။ ဘယ့်နှယ် သူတို့က
ဝန်ကြီးချုပ်ကို ဘာထင်နေ
တယ် မသိဘူး။ ဟိုက ဟို
ဟာလုပ်လို့ သူတို့ဒုက္ခရောက်
မှ အဘယ်ကယ်ပါ၊ အစ်မ
ကယ်ပါဖြစ်ကြဦးမယ်’
ဦးမောင်မောင်ပါးစပ်
က တတွတ်တွတ်ပြောနေ

သလို လက်သည်လည်း အငြိမ်မနေ။ ပပ၏ မေးစေ့ကို ဖျစ်သည်။ နားရွက်ကို ပွတ် သည်။ ဆံပင်ကိုလည်း ဖွ လိုက်သေးသည်။ ထို့နောက် တွင် ဘူတာစဉ်ဆက်မပြတ် ခုတ်သောရထားကဲ့သို့ပင် ဦးမောင်မောင်၏ လက်သည် ပပ၏ ရွှေရင်အစုံကို ဝဲသွား ပြန်၏။ ထိုအခါ ဆေးရုံအုပ် ကြီးအား မြတ်နိုးကိုးစားသော အကြည့်ဖြင့် တစ်ခုံစုံကြည့် နေသော ပပသည် 'အွန်... ပါကြီးနော်' ဟု ညည်းကာ ကိုယ်ကို တွန့်၏။ 'ပပ အတွက် ခြံဝင်းတစ်ခုလောက် ဝယ်ပေးပါပြောတော့ မဝယ် ပေးဘဲနဲ့' ဟုလည်း ငြူစွာသလို ဆက်လိုက်သေး၏။ ထို စကားကြားလျှင် ဆေးရုံအုပ် ကြီးသည် ပပကိုယ်ပေါ် ဆော့ကစားနေသည့် လက် ကို ရုပ်ကာ ထ၊ထိုင်၏။ 'ဟူး' ခနဲနေအောင်လည်း သက်ပြင်းကို ချလိုက်သေး ၏။

'ပပရယ် ပါကြီး ပြော ပြီးပြီပဲ။ အခုတလော အိမ်က ဗိုင်းတာမကြီးက အသုံး စရိတ်တွေ အရမ်းစိစစ်နေ တယ်။ လစာလည်း လစာ ခို့၊ ကြားပေါက်လည်း ကြား ပေါက်မို့။ ဆေးတင်ဒါကိစ္စ တုန်းက ဆေးကုမ္ပဏီတွေဆီ က ရတဲ့ငွေတွေလည်း အကုန် အဲဒီဟာမကြီးပဲ လက်ဝါးကြီး အုပ်သွားတာ။ ကြည့်ရတာ ကိုယ်တို့ကိစ္စများ နည်းနည်း ခိုပ်မိနေသလား မသိဘူး။ ဒါ ကြောင့် ခဏဆိုင်းပါဦး။ ပပ လိုချင်တဲ့ဝင်းတစ်ခု နောက် မကြာခင် ပါကြီး ဝယ်ပေးပါ့ မယ်လို့နော် ပပ'

ချောချောမော့မော့ပြော ရင်း ဦးမောင်မောင်၏ နှာ ခေါင်းသည် ပပ၏ လည်ပင်း နား ဝဲခနဲရောက်သွားပြန်၏။ ပပသည်လည်း ငြိမ်မနေ။ 'ဟွန့် သူ့ကိုပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ။ အိမ်က မိန်းမ ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ညာဖြစ် လို့နဲ့။ ကွာပစ်လိုက်ပါဆိုတော့ လည်း မကွာဘူး' ဟု ပြော ရင်း ဦးမောင်မောင်၏ အနီး အား ကိုယ်ကိုယ်စားကာရှောင် သည်။ ပါးစပ်အဖြဲသားဖြင့် တဟတ် ရယ်နေသော်ငြား ဆေးရုံအုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် ကား မကျေနပ်စိတ်ဖြင့် လိပ် လိပ်ရှိလေပြီ။

'ကြည့်ရတာ ဒီကောင် မလေး တတ်ယခင်သန်းအေး ဖြစ်ချင်ပြီ ထင်တယ်' ဟု ပပ မတိုင်မီ သူနှင့် ပလူးခဲ့ဖူး သည့် မိန်းကလေးနှစ် ယောက်ကို သတိရလိုက် သေး၏။ 'မိန်းမတွေများ လို ချင်တာချည်းပဲ။ မလိုတာကို မရှိဘူး' ဟု မိန်းမသားထုတစ် ရပ်လုံးကိုလည်း ဝေဖန်မိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် 'စိန်လေးတွေ က ခုံလည်းခုံ၊ သန့်လည်း သန့်တော့ ယူလိုက်ရမလား လို့' ဟူသော ဆေးရုံအုပ်ကြီး ကတော်၏ အသံကိုပြန်ကြား ရင်း အိမ်ကဟာမလည်း အတူတူဟု အဆုံးသတ်တွေး ၏။ မကြာသေးခင်ကပင် ဆေးရုံအုပ်ကြီး နှာခေါင်းအား မတူသလိုမတန်သလို ရှောင် သွားသည့် ပပသည် သူမ၏ ပါးအား ဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ မျက်နှာနား အတင်းတိုးကပ် လာပြီး 'အခု အိမ်ဝင်းအဆင် မပြေသေးရင်လည်း မဝယ် ပေးပါနဲ့ဦး။ ဒါပေမဲ့ ဝိုက်ဆံ

ဆယ်သိန်းတော့ပေး။ ပပ လုပ်စရာရှိလို့' ဟု တောင်းပြန် လျှင် ဆေးရုံအုပ်ကြီးသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ရုတ်တရက် အသက်ရှူကျပ် လာသလို ခံစားရ၏။ ထိုစဉ် 'လူမင်းရာဇာ၊ နတ်မင်း ဒေဝါ' ဟူသော ဖုန်းခေါ်သံ ကြားလျှင် ထွက်ပေါက်ရပြီး မျက်နှာကြီးသည် ရုတ် တရက် ဝင်းလက်လာသည်။ 'လူမှုရေးဝန်ကြီးရယ်၊ ပြည်နယ်တရားလွှတ်တော်ချုပ် ရယ် ဝန်ကြီးချုပ်အိမ် လူနာ လာမေးကြရင်း နှစ်ယောက် လုံး ခေါင်းမူးတူးတူးရှိတဲ့ ကိစ္စလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆေးစစ်ချင်လာကြလို့ ဆေး ရုံကို လာမလို့တဲ့။ နှစ်နာရီခွဲ လောက်ရောက်မယ်တဲ့။ အဲဒါ အခုက နှစ်နာရီကျော်ပြီဆို တော့ ပါကြီး သွားမှဖြစ် တော့မယ်နော်...ပပ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒါက အခွင့်အရေးပဲ မဟုတ်လား။ ကံကောင်းရင် ပပအတွက် ဝင်းတစ်ဝင်း လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ပါကြီး အတွက်လည်း တစ်ခုခုဖြစ်နိုင် တာပဲ'

ပြန်တော့မည့်အရေးကို စုတူမှုတူဖြင့် ဆန္ဒပြနေသည့် ပပအား ချောရင်း ဆေးရုံအုပ် ကြီးသည် ပစ္စည်းများကို ကောက်သိမ်း၏။ သူ့မျက်နှာ သည် စိတ်မကောင်းဟန်ဖြစ် နေသော်လည်း သူ့စိတ်သည် ကား ပျော်ရွှင်မှုကြောင့် တလွင့်လွင့်။

၅။
'ရုံးပိတ်ရက်ကလေး အနားယူရမလားလို့၊ ဆေးရုံ ကို သွားလိုက်ပြန်လိုက်နဲ့ ကို

တော့ လောစံခွေသွားတာစဲ အဟင်းဟင်း'

ဆေးရုံအုပ်ကြီးသည် နေ့ခင်းမှ အပြစ်အပျက်များ ဖုံးတန်ဖုံး၊ ဖိတန်ဖိ၍ ဇာတ်နု ခင်း၊ တဟင်းဟင်းမျှည်းရယ် ရင်းပင် နောက်ဆုံးအတွေး တစ်ခု တွေးမိကာ သက်ပြင်း ချမိ၏။ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်များသည် မရေမတွက် နိုင်ဘိသကဲ့သို့ပင် ဝန်ကြီး ချုပ်၊ ဝန်ကြီးနှင့် သူတို့၏ အမျိုးများသည်လည်း မရေ မတွက်နိုင်ရှိလှ၏။ စဉ်းစား ရင်းပင် မရပ်တန့်နိုင်ဘဲ 'အင်း...ဝန်ကြီးချုပ်ထံ မောင်နှမ ခုနစ်ယောက်ရှိတာ တဲ့။ တစ်ယောက်ကို လေး ယောက်စီပဲမွေးဦး။ တူ၊တူမ နှစ်ဆယ့်ရှစ်ယောက်၊ သူ့ပြေး တွေဆိုရင်တော့ ဘုရား... ဘုရား' ဟု ဆက်တွေးမိ၏။ ထိုတင် မရပ်နိုင်သေးဘဲ 'အိ နဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်ရဲ့ အဘွားထံ သားသမီး ဆယ့်တစ်ယောက် မွေးခဲ့တာတဲ့' ဟု အထက်ကို ဆန်မိပြန်လျှင် အသက်ရှူမဝ သလိုလို ဖြစ်လာ၏။ 'ဒါထ ဝန်ကြီးချုပ်တစ်ယောက်စာ ခို့ သေးတာ၊ ဝန်းကြီးကိုးပါးရဲ့ အမျိုးတွေပါ ထပ်ပေါင်းရင် တော့...' စာရင်းဆန့်မိချိန် တွင်ကား လက်ထဲကိုင်ထား သောပုစွန်သည် 'ဒေါက်' ဆို ကြမ်းပြင်ထက် ပြုတ်ကျ၏။

ထိုစဉ် ဘယ်ကဘယ် လို လွင့်လာသည် မသိသော သီချင်းသံသည် ဆေးရုံအုပ်၏ နားအတွင်းသို့ ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲ ရောက်လာ၏။ ယင်းကား အခြား မဟုတ်။ ဆရာ ဇော်ရီ ၏ နာမည်ကြီးလှသည့် ထီး ပန်လျှက်ပဲ ကဗျာကို အသွား

သိထားသည့်သီချင်းတည်း။
 'ဘဲအုပ်ကတစ်ရာနှစ်
 ... မဗေဒါက တစ်ပင်
 ဘည်း... အယက်ကန်ခံ
 ... ဗေဒါပုံ... အင်္ဂါ...
 ခန်းယန်လျက်ပ'

သီချင်းသံကြားလျှင်
 ဦးမောင်မောင်၏ စိတ်သည်
 အတန်ငယ် ငြိမ်ပြီး အေးချမ်း
 သလို ခံစားလာရသည်။
 "ဪ ဘဲက အကောင်တစ်
 ခု၊ မဗေဒါက တစ်ပွင့်
 ဘည်း'ဟု တီးတိုးရေရွတ်မိ
 ချိန်တွင်ကား သူ့ကိုယ်သူ
 သနားစဖွယ် ဗေဒါနှင့်တူ
 သည်ဟု ထင်လာ၏။ သူဘဝ
 သည်လည်း ဝန်အပါးက
 ဘဲက၊ ဆေးရုံအုပ်က တစ်
 ယောက်တည်း မဟုတ်လော။
 သို့သော် ဦးမောင်မောင်၏
 စိတ်သည် ရေတွင်မျောနေ
 သည့် ဗေဒါပန်းကလေး
 မှာကဲ့သို့ လိုက်ပါခံစားရင်း

တငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်လာ၏။ ရေ
 လှိုင်းပုတ်၍ ဗေဒါမြောက်
 လျှင် သူ့စိတ်သည်လည်း
 မြောက်နေ ဖြစ်၏။ ဗေဒါပန်း
 ကလေး လှိုင်းပွဲသွားချိန်တွင်
 ကား သူ့မှာ မွန်းကျပ်ကာ ငိုမိ
 လှလှ။ ထိုစဉ် သူ့နားအတွင်း
 သို့ ဆေးရုံအုပ်ကြီးကတော်၏
 ဝေဖန်သံ ဆို ဆို သည်
 အတင်းပင် ဝင်လာလေ၏။
 'ကြည့်ရတာ ဒီသီချင်း
 ရေးတဲ့သူက ဗေဒါပင်တော်
 တော်ရှားတဲ့အရပ်မှာ မွေး
 တယ်ထင်ပတော်။ ကျုပ်တို့
 ငယ်ငယ်တုန်းကများ ရွာ
 အနောက်ဘက်က ချောင်းထဲ
 များ ဘယ်နှယ်ဗေဒါပင်တွေ
 များ ပေါချက်။ ပြီးတော့ ဘဲ
 လည်း မမွေးကြ၊ မွေးတဲ့သူ
 ကလည်း နည်းနည်း၊ တစ်ရွာ
 လုံးမှ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်
 ကောင်ဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ခါ
 ဗေဒါအုပ်နဲ့ ဘဲတွေနဲ့ တိုးရင်

ဘဲတွေမျော ရှောင်မရလို့ မျော
 တောင်ပါတယ်'
 ဆေးရုံအုပ်၏ မဗေဒါ
 ဖီလင်သည် ရုတ်ခြည်းပင်
 ပျောက်၏။ ထိုနောက် ဒေါသ
 ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ သူမိန်းမ
 အား စူးစူးကြီးကြည့်မိ၏။
 ဆေးရုံအုပ်ကြီးကတော်သည်
 ကား လရောင်၏ အလင်း
 ဖျူဖျူညှည့်စားမှုတွင် ဦးမောင်
 မောင် ဒေါသထွက်နေသည်
 ကို မမြင်။ ဗေဒါ၊ ဘဲတို့နှင့်
 စကားဆက်ကာ အမှိုက်တို့၊
 ဒိုက်တို့အကြောင်း ငိုကာချွေး
 ၏။ ဦးမောင်မောင်ကား
 ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းပင် သူ
 မိန်းမ၏ အသံပြာပြာကို ဘဲ
 အော်သံ တက်တက်အဖြစ်
 ကြားလာ၏။ ရိုးတိုးရိပ်တိပ်
 အမှောင်တွင် ကြည့်ရင်း သူ
 မိန်းမအား ခြေပြားကြီးကြီး၊
 လမ်းလျှောက်လျှင် ယက်
 ကန်ယက်ကန်၊ ကားရားကား

ရားနှင့် ဘဲဆူဆူပြီးပြီးတစ်
 ကောင်အဖြစ် မြင်လာ၏။
 နောက်ဆုံး 'ဟုတ်တယ်၊ ဟို
 ဝန်မျိုး တစ်ရာတစ်ပါးလည်း
 ဘဲတွေပဲ။ ငါ့ဆီကနေ တစ်ခု
 ပြီးတစ်ခု လိုချင်နေကြတဲ့
 သင်းတို့လည်း ဘဲတွေပဲ'ဟု
 ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် တွေးပစ်လိုက်
 ၏။ ပြီးလျှင် 'ငါ့မှာသာ...'
 ဟု သူ့ကိုယ်သူ သနားသော
 အတွေးကို ဆက်၏။ ထို
 နောက်တွင်ကား ကျနေသည့်
 ပုတီးကိုကောက်ပြီး မျက်လုံး
 စုံမှိတ်ကာ 'အန်စု၊ ဒုက္ခ၊
 အနတ္တ'ဟု နာနာရွတ်၏။
 ပါးစပ်ကသာ တရားစာကို
 ဒုက္ခချင်းထပ်အောင် ရွတ်နေ
 သော်လည်း စိတ်ကမူ မငြိမ်
 နိုင်သေး။ တဖြည်းဖြည်း
 တိုးလျှောက်ကွယ်သွားသည့်
 ဗေဒါ သီချင်းသံနောက်သို့
 အမျှင်တန်းနေ၏။ ■

ရေအေး

Dictionary for All

ဘာလုန်

အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ

အဘိဓာန်

ဘာလုန်စာအုပ်တိုက်

• ၁၆၉/၂ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထောင့် ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၂၄၁၀၊ ၂၄၂၄၂၀

• အမှတ် (၃၇၇/၃၇၉) ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း၊ အထက်၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၀၁၅၃၊ ၂၄၀၁၆၁၊ ၂၄၀၁၇၀

• ၁၆၉/၂ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ၄၅လမ်းထောင့် ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၉၂၂၇

၂၀၁၆ မေ အောင်မြင်စွာ ရုပ်နှိပ်ထွက်သည်။

စနေဂြိုဟ်
စာအုပ်များ
ကို

၁။
နေဦး။
အရုဏ်မလာသေးဘူး။
မြို့တွေက
ပတ်ဝန်းကျင်ကို
သိုင်းခြုံထားတုန်းပဲ
ရှိသေးရဲ့။ ဦးစိုးဆင့်
အိပ်ရာကနိုးလာတော့
ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံးကလည်း
မှောင်လို့ကောင်းနေတုန်းပဲ
ရှိသေးတဲ့အချိန်ပေါ့။
ခေါင်းအုံးကြားထဲမှာ
ထားတဲ့ ဓာတ်မီးကို
စမ်းပြီး ထိုးလိုက်တော့
ဓာတ်မီးက
ချက်ချင်း လင်းမလာဘူး။
ဟင်... ဓာတ်မီးက
လည်း လျှာကပ်နေပြန်ပြီဆို
ပြီး တဖျန်းဖျန်း ရိုက်လိုက်
မှ ဓာတ်မီးက လင်းလာ
တယ်။
‘မြအုန်း ဟဲ့ မြအုန်း
ထ၊တော့လေ၊ ငါ ကြက်သွန်
ခင်းထဲသွားတော့မလို့’
သူ့ကို ကျောပေးပြီး
အိပ်နေတဲ့ မိန်းမလုပ်သူကို နှိုး
ပြောပြောလိုက်ရင်း ဦးစိုးဆင့်
ခုတင်ပေါ်က ဆင်းပြီး တာ
ယာဖိနပ်ကို စီးလိုက်တယ်။
နောက်ဖေးမီးဖိုထဲက ပြာ
တစ်ဆုပ်ကို နှိုက်ယူပြီး ဦးနှိုး
ဆင့် ရေတွင်းနားရောက်
သွားမှ ဒေါ်မြအုန်းက ရေခဲ

ဆီမီးခွက်ကလေး ထွန်းရင်း
တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ထ,လာတယ်။
'မြအုန်း... ဟိုကောင်
မင်းသူကို နှိုးလိုက်ဦး။ ငါ
သွားနှင့်ပြီ'

ဦးစိုးဆင့် မျက်နှာကို
ပုဆိုးနဲ့ ဆွဲသုတ်လိုက်ရင်း
ဒေါ်မြအုန်းကို လှမ်းပြော
တယ်။ လှေကားခြေရင်းမှာ
ထောင်ထားတဲ့ ရေပုံးကို
တူးရွင်းနဲ့ လျှိုထမ်းလိုက်ရင်း
ဦးစိုးဆင့် အိမ်ဝိုင်းထဲက
ထွက်လာတော့မှ ဒေါ်မြအုန်း
ဆီက အသံထွက်လာတယ်။

'မင်းသူ ဟဲ့ကောင်
လေး... ထ,တော့၊ နင့်အဖေ
က အခင်းထဲတောင် ရောက်

နေလောက်ပြီ'

J

'အောက် အီး အီး
အွတ်'

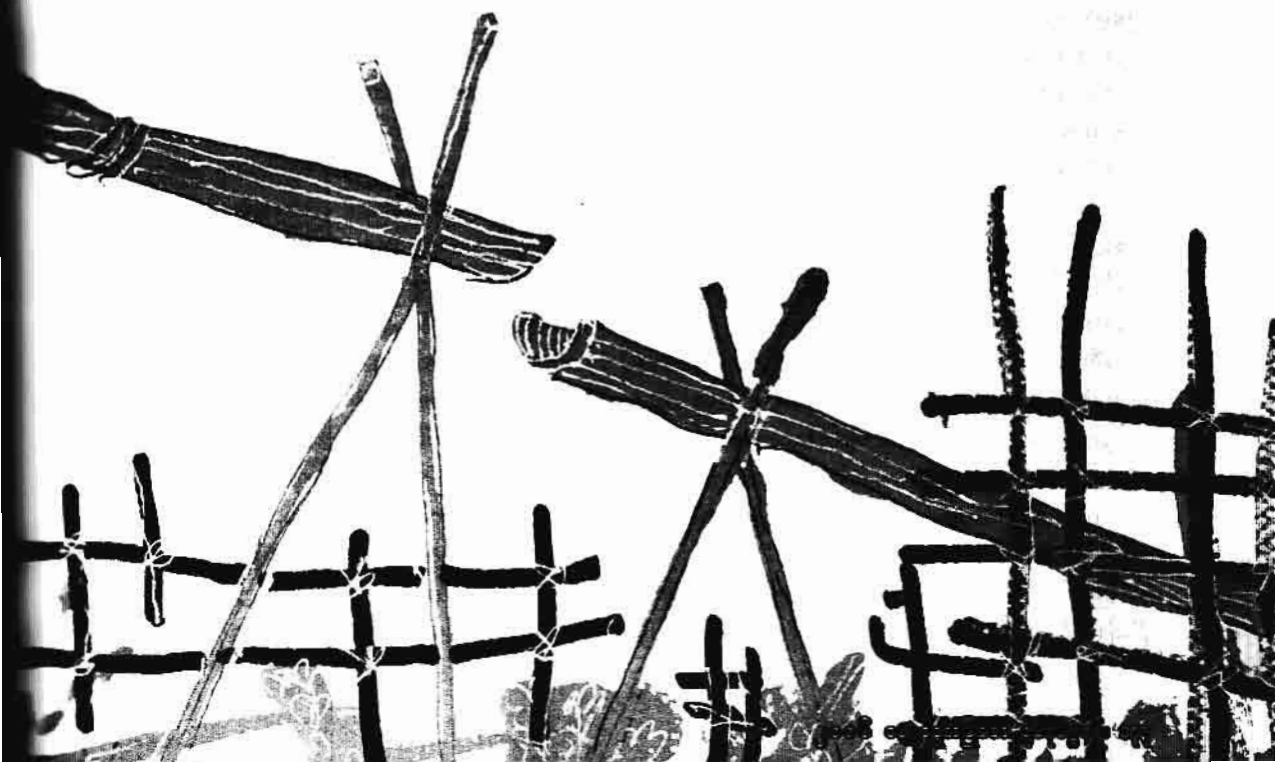
ရွာတံခါးကနေ ဦးစိုး
ဆင့် ထွက်လာတော့မှ အိပ်
တန်းက ထ,လာတဲ့ကြက်ဖ
တွေရဲ့ တွန်သံက နောက်
ကျောဘက်ဆီမှာ ဆွဲဆွဲငင်ငင်
ထွက်လာကြတယ်။ ပတ်ဝန်း
ကျင်တစ်ခုလုံး အံ့ကျနေတဲ့
နေဦးမြူတွေကို ဓာတ်မီးနဲ့တိုး
ခွဲရင်း ဦးစိုးဆင့် ခြေလှမ်းတွေ
ကို ခပ်သွက်သွက် လှမ်းခွဲ
လိုက်တယ်။ ဦးစိုးဆင့် ဝတ်
ထားတဲ့ ဖျင်ကြမ်းပုဆိုးက

အောက်နားက တစ်ထွာ
လောက် အပြကြီးနဲ့ အင်္ကျီက
လည်း တံတောင်ဆစ်နှစ်ခုက
မသိရင် တိုင်းပြီး ဖောက်ထား
သလိုလို။ ဘယ်တုန်းကမှ ဆီ
ထည့်လေ့မရှိတဲ့ ခေါင်းက
ဆံပင်တွေကလည်း ဆေး
မဆိုးဘဲ နီနေကြတယ်။ ဦးစိုး
ဆင့် မြူတွေထဲကို တိုးဝင်နေ
ပုံက မနက်ခင်းနောက်ခံ
ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ခပ်
ဝေးဝေးက ငေးကြည့်နေရ
သလိုပဲ။

ကြက်သွန်လုပ်မယ့်
လယ်ကြီးထဲ ထွန်စဝင်
ကတည်းက တာဆိုတော့
လမ်းကလေးက ကြွက်ပြေး

လမ်းလိုတောင် ခပ်ဖုံဖုံ
ကလေး ဖြစ်နေပြီ။

ဒီလယ်ကြီးကို ဦးစိုး
ဆင့် ကြက်သွန်စိုက်စားလာ
တာ ဒီနှစ်နှစ်ရောဆို သုံးနှစ်
ရှိပြီ။ ကြက်သွန်ဆိုတာ
'တော်နှစ်တော်' မီအောင်
စိုက်ရတယ်တဲ့။ ပထမတော်
ဖြစ်တဲ့ တော်သလင်းလထဲ
မှာ ထယ်ရေးပြင်၊ ကန့်ဆွဲ၊
မြောင်းဖော်။ ဒုတိယတော်ဖြစ်
တဲ့ နတ်တော်လဆန်းတစ်
ရက်နေ့ကို မီအောင် စိုက်တဲ့။
ဦးစိုးဆင့်တို့များ နှစ်တော်
တောင် မဟုတ်ဘူး။ ကြက်
တွေ မကတော်ခင် တောထဲ
ထွက်၊ ကြက်တွေ မကတော်

တော့တဲ့ အချိန်ရောက်မှ ရွာ
ပြန်ဝင်နဲ့ တော် သုံးတော် အား
ပြပြီး မိအောင် ကြီးစားခဲ့တာ
တောင် ကြက်သွန်က အကျိုး
ပေးမတော်ဘူး။

သီတင်းမကျွတ်ခင်က
တည်းက လုံးပန်းခဲ့ရတာ။
နေပူမရှောင်၊ မိုးရွာမရှောင်ဆို
တဲ့ အထဲက။

တော်သလင်းလ ဆို
တာ စပါးသက်ရင့်တွေက
မှည့်တုန်း။ သက်ကြီးတွေက
ပုံးတုန်းလုံးတုန်းပဲ ရှိသေးတဲ့
အချိန်။ ဒီလယ်ကွက်ကို
ကြက်သွန်လုပ်မယ်လို့ ရည်
ရွယ်ထားတာနဲ့ စပါးမစိုက်ဘဲ
လုပ်ထားရတော့တာ။ ဒါ
တောင် ထယ်ရေးပြင်ချိန်၊
ကန့်ဆွဲချိန်၊ ပျိုးစိုက်ချိန်က လုပ်
ရတာ။

ဒီနှစ် ဒီလယ်ကို ကြက်
သွန်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးတာ
နဲ့ မိုးဦးကျတည်းက လယ်
ကတွတ်ပေါက်တွေကို ဖွင့်
ထားရတယ်။ အားအားရှိ
အခင်းကိုပဲ အရိပ်တကြည့်
ကြည့် လုပ်နေရတယ်။ ဝါဆို
ဝါခေါင် ထယ်ရေးလေးရပြီ
ဆိုတာနဲ့ အခင်းထဲ နှမ်းထူထူ
ပက်ထားရတော့တာ။ အဲဒီ
နှမ်းကို အဆန်ဖြစ်ဖြစ်၊ မဖြစ်
ဖြစ် မက်လို့ မရတော့ဘူး။
အဆန်ဖြစ်ရင်လည်း အဆန်ကို
ယူပြီး နှမ်းရိုးတွေကို အဲဒီ
အတိုင်းပစ်ထားရတော့တယ်။
ပုပ်ပျပြီး ဆွေးမြည့်သွားတော့
မှ အခင်းထဲနဲ့အောင် ထွန်နဲ့ဆွဲ
ချ။ အဲဒါ အရင်ဆုံး စ၊ ရင်းရ
တဲ့ မြေဩဇာပဲ။

ပထမဆုံး စ၊ လုပ်ခါစ
နှစ်တုန်းကတော့ ကြက်သွန်
အကြောင်း ဘယ်သိမလဲ။
ဦးစိုးဆင့်တို့က ယာမြေ

ဒေါ်မြအုန်းက
အံ့ဩသွားတဲ့
အမူအရာနဲ့
မျက်လုံး
လှန်ကြည့်တယ်
ဒေါ်မြအုန်းရဲ့
အဲဒီလို
မတုန်
မလှုပ်ကြီးကို
မြင်ရတော့
ဦးစိုးဆင့်က
မဆီမဆိုင်
သူက
ခိုးရာလိုက်ဖို့
ခေါ်တုန်းက
ဒေါ်မြအုန်းဆီမှာ
တွေ့လိုက်ရတဲ့
အမူအရာကို
သွားသတိရတယ်
တစ်ထပ်တည်းပဲ
ခေါင်းမညိတ်
ခေါင်းမခါ
အင်းမလုပ်
အဲမလုပ်နဲ့

အဓိကထားလုပ်တဲ့ တောင်
သူဆိုတော့ ကြက်သွန်
အကြောင်း မသိတာတော့
မဆန်းဘူးပေါ့။ ဦးစိုးဆင့်
မိန်းမ ဒေါ်မြအုန်းရဲ့ အစ်မဖြစ်
သူ၊ အရှေ့ချိုင်းမှာ ရှိတဲ့
ဒေါ်စန်းက အတင်းတိုက်
ထွန်းတာနဲ့ လုပ်ဖြစ်သွားတာ။

အရှေ့ချိုင်းဆိုတာက
စပါးချည်း သီးသန့်လုပ်တဲ့
လယ်တောအရပ်။ ကြက်သွန်
ကလည်း မြေကြီးကောင်းဖို့၊

ရေစီးသာဖို့တို့က သိပ်အရေး
ကြီးတယ်။ ဒေါ်စန်းတို့ အရှေ့
ချိုင်းအရပ်ကလူတွေက စပါး
ပြီးတာနဲ့ လယ်တွေကို အအား
မထားဘူး။ မတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပဲ
ကြီးဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုမဟုတ်
တစ်ခုတော့ လုပ်ကြတာချည်း
ပဲ။ အဲဒီထဲကမှ ဒေါ်စန်းတို့က
သူများထက်ထူး နဖူး ကြက်
သွန်တက်စိုက်တဲ့ လူတွေပေါ့။

ဒေါ်စန်းတို့တုန်းက
တော့ ထွက်လိုက်တဲ့ ကြက်
သွန်၊ ကောင်းလိုက်တဲ့ ဈေး။
တစ်နယ်လုံး ဟိုးလေးကို
ကျော်လို့။ တောင်တွင်းကြီး
တို့၊ မြို့သစ်တို့က ပွဲစားတွေ
ဆိုတာ ရွာထဲ နားမအုပ် ပြေး
ဝင်လာတဲ့အတိုင်းပဲ။

‘ဟဲ့ စိုးဆင့်ရဲ့ စိတ်ကူး
မလွဲနဲ့’ ဆိုလို့ လုပ်လိုက်တာ။
ပထမဆုံးနှစ်မှာပဲ ကိုစိုးဆင့်
ခမျာ စုံးစုံးကိုမြှုပ်ရော။

မြုပ်ဆို ကြက်သွန်က
မျိုးချည်းပဲကို တစ်ပြည်ကို
သောင်းဂဏန်းအထက် ပေးရ
တယ်လေ။ ပထမဆုံးနှစ်
တုန်းကတော့ ဒေါ်စန်းက မျိုး
ကို အကြွေးပေးသေးတယ်။
ပျိုးခင်းကလေးလည်း ဖတ်
ဖတ်ထည်ထည်ဖြစ်လာရော
ဆွေမကင်း မျိုးမကင်းထဲက
နွားအုပ် ဝင်စားလိုက်တော့
ကြက်သွန်ခင်းဆိုတာ ငှက်
ဖျားမိထားတဲ့ လူမမာရဲ့
ဆံပင်မွေးအတိုင်း ငုံးတိ။
လက်နဲ့ရေးတာကို ခြေနဲ့ဖျက်
သလိုဖြစ်သွားတာပဲ။ ကျန်တဲ့
ကွက်တိကွက်ကျားလေးကို
မြေဆီကျွေးလိုက် ပေါင်းဆွ
လိုက်လုပ်ရင်း တစ်နှစ်ကုန်
သွားတာပဲ။

ဒီနှစ်တော့ အရင်နှစ်က
ရ၊ထားတဲ့ သင်ခန်းစာတွေ

ကိုပေါင်းပြီး ကျကျနုနုကြီး
အစီအစဉ်ဆွဲထားခဲ့ရတယ်။

ဦးစိုးဆင့်တစ်ယောက်
တွေးရင်းတွေးရင်းနဲ့ ကြက်
သွန်ခင်းထဲရောက်လာတော့
အလင်းရောင်ကောင်းကောင်း
မရသေးတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က
သစ်ပင်ဝါးပင်တွေ အစ်နဲ့
မှိုင်းညှိနေတုန်းပဲ ရှိပါသေး
တယ်။ ပခုံးပေါ်က ပစ္စည်း
တွေကို အောက်ချပြီး ရေ
တွင်းပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်ချ
လိုက်တယ်။ လွယ်အိတ်ထဲ
ထည့်လာတဲ့ ပြောင်းဖူးဖက်
ဆေးလိပ်ကိုထုတ်ပြီး မီးညှို့
လိုက်တယ်။ ဆေးလိပ်ကို
အားရပါးရ ဖွာထည့်လိုက်ပြီး
မီးခိုးတွေကို မှုတ်ထုတ်လိုက်
တယ်။

ကြက်သွန်ပျိုးခင်းဆီ
က ကြက်သွန်ပင်လောင်း
ကလေးတွေရဲ့ အနံ့စိမ်းစိမ်း
က တစ်ချက်တစ်ချက် ဝေဝေ
လာတဲ့လေနဲ့အတူ ဦးစိုးဆင့်
နှာခေါင်းထဲ ဝင်လာတယ်။
ပျိုးပင်ကလေးတွေက ည
လယ်က ကျထားတဲ့ မြူသီး
ကလေးတွေနဲ့ဆိုတော့ ရေခဲ
သေတ္တာထဲ ထည့်ထားတဲ့
အအေးပုလင်းကို မြင်နေရ
သလိုပါပဲ။ ဦးစိုးဆင့်ရင်ထဲ
အေးချမ်းနေတာပဲ။

ဦးစိုးဆင့်တို့ဘဝက
ဒီလိုပါပဲ။ အပင်ကလေးဖြစ်
လာတော့ ဖြစ်လာလိုဆိုပြီး
ဝမ်းသာရ။ သိမ်းချိန်ဆည်း
ချိန်ရောက်တော့လည်း ထွက်
အားကောင်းလို့ဆိုပြီး ဝမ်းသာ
ရ။ လှည်းပေါ်တင် မြို့ရောက်
မှသာ အမှိုက်ဖြစ်ဖြစ်သွားရ
တာ။ ဦးစိုးဆင့်တို့ ရောင်းတဲ့
ပွဲစားတွေက စာချိုးကလေး
နဲ့။ မလာရင်မျှော် လာရင်

ဆော်တဲ့။

ဦးစိုးဆင့် ဖွာနေတဲ့ ဆေးလိပ်ကြီး ကုန်လုကုန်ခင် ဖြစ်မှ သားလုပ်တဲ့သူက ကြက်သွန်ခင်းထဲရောက်လာ တယ်။ သူ့သား မင်းသူပုံစံ ကလည်း သူ့အဖေ့နဲ့ ဘာထူး မှာလဲ။ ဖျင်ပုဆိုးကွက် ထောက်၊ ဖျင်အင်္ကျီ ချေး လက်လေးသစ်နဲ့။ တစ်ခုပဲ မင်းသူက ဦးစိုးဆင့်လောက် အသားမမည်းဘူး။

‘လူလေး တင်မောင်တို့ အုပ်စု မပါဘူးလားကွ’

‘မပါဘူးအဖေ နောက် ကလိုက်လာခိုမယ်တဲ့’

ဦးစိုးဆင့် လက်ထဲက ဆေးလိပ်တိုကြီးကို ဆေးဘူး တောင်းထဲ ထိုးထည့်ရင်း အာသာမပြသေးဟန်နဲ့ နှုတ် ခမ်းတွေကို လျှာနဲ့သပ်လိုက် ရင်း ဒီကောင်တွေ ခါကြောင့် ဘုလီဘဝက မတက်တာလို့ ဆွေးတယ်။

‘လာကွာ၊ သူတို့မလာ ခင် ပျိုးခင်းလေး ရေလောင်း နဲ့ရအောင်’

ဦးစိုးဆင့်က ပြောပြော ဆိုဆို မောင်းတံဆိကို ရေတံ လျှောက်အတိုင်း သွားတော့ မင်းသူကလည်း သူ့အဖေ ချ ဆားတဲ့ တူးရွင်းကိုကောက် ကိုင်ပြီး ကြက်သွန်ပျိုးခင်းဆီ လျှောက်သွားတော့တာပဲ။

ဦးစိုးဆင့်တို့ သားအဖ သုပ်ငန်းစပြီး ကြာမှ အလင်း ရောင်က အရှေ့အရပ်ဆီမှာ ဘုန်းဆီရောင်လို ဝင်းဝင်းကြီး ဆွက်လာတယ်။ နေရောင်ကို မြင်ပြီးမှပဲ ဆိုင်းစိမ့်နေတဲ့မြူ ဆွဲက နေရောင်ကိုမြင်ပြီး ဆွဲကထဲက ထွက်သွားကြ တယ်။ မောင်းတံကိုင်ထားတဲ့

ဦးစိုးဆင့်ရဲ့ လက်တွေက သွေးမလျှောက်တော့သလို ထုံကျဉ်ကျဉ်ဖြစ်လာကြတယ်။ ပျိုးခင်းက ထွက်ပေါက်တွေ ကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ် နေတဲ့ မင်းသူကလည်း ရွံ့တွေ ဗွက်တွေနဲ့ အအေးဓာတ်ကို မေ့ပြီး သီချင်းလေး ညည်း နေတယ်။

‘ကိုစိုးဆင့်’

အမှတ်တမဲ့ ခေါ်လိုက် တဲ့ အသံမာမာကြီးကြောင့် ဦးစိုးဆင့်လက်ထဲက မောင်း တံက လွတ်ထွက်သွားမ တတ် ဖြစ်သွားတယ်။ မင်းသူကလည်း ကတွတ် ပေါက်တွေ ကုန်းပိတ်နေရာ ကနေ အလန်တကြား ခေါင်း ထောင်ကြည့်တယ်။

‘ဟာ... ဘာတုံးဟာ မြအုန်းရ၊ ငါ့နှယ် အလန် တကြား’

ဦးစိုးဆင့်က ရေပုံးကို အရှိန်နဲ့ဆွဲတင်လိုက်ရင်း မေး လိုက်တော့ ဒေါ်မြအုန်းက အရင်ဆုံး ခေါင်းမှာပေါင်း ထားတဲ့ ဖျင်စကြီးကို စိတ် ပျက်လက်ပျက်ဖြေရင်း ပြော တယ်။

ပြီးတော့မှ သနပ်ခါး အမြစ်တုံးကြမ်းထားတဲ့ ညို ဖောင်းဖောင်းမျက်နှာကြီးကို ရွံ့မဲ့လိုက်ရင်း ပြောတယ်။

‘တင် မောင် တို့ က မလိုက်နိုင်ဘူးတဲ့၊ လက်ငင်း မပေးလို့တဲ့’

‘ဘာရယ်’

ဒေါ်မြအုန်းရဲ့ ပြော စကားကိုကြားတော့ ဦးစိုး ဆင့်က ဘာရယ်ဆိုပြီး ငိုငို တွေ့တွေကြီး ဖြစ်သွားတယ်။

‘တင် မောင် တို့ က မလိုက်နိုင်ဘူးတဲ့၊ လက်ငင်း

ပေးမှ လိုက်မယ်တဲ့’

‘ဟာ ဒီကောင်တွေ’

ဦးစိုးဆင့်က မောင်းတံ ကို လွှတ်ခဲ့ပြီး ရေတွင်းပေါ် ကန်လန်တင်ထားတဲ့ မျောတုံး အတိုင်း ရေတွင်းပေါ်သို့ လျှောက်လာတယ်။ ချွေးတွေ သီးနေတဲ့မျက်နှာပေါ်မှာလည်း ဒေါသတွေက အပြည့်။

‘ဒီကောင်တွေ မနေက တော့ စိတ်ချပါ၊ စိတ်ချပါနဲ့။ အခု ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံးဟ’

‘သူတို့ကလည်း အသုံး လိုလို့တဲ့၊ လက်ငင်းပေးရင် လိုက်မယ်တဲ့... အဲဒါ...’ အဲဒါဆိုပြီး ရပ်ပစ်လိုက်တဲ့ ဒေါ်မြအုန်းရဲ့ အသံထဲမှာ ‘တော် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’ ဆိုတဲ့ အမေးပုစ္ဆာအဓိပ္ပာယ် အပြည့်နဲ့ တွဲပါလာတယ်။ ဦးစိုးဆင့်ကလည်း အဲဒါကို သိတယ်။ ဒီလိုဖြစ်လာမှာစိုး လို့ အစောကြီးကတည်းက လူတွေ ကြုံခေါ်ထားခဲ့တာ။ အခုမှ ကပ်ပြီး ဒီကောင်တွေ က ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။ ဦးစိုးဆင့်ရဲ့ မျက်လုံးတွေက ပျိုးခင်းလေးဆီ ရောက်သွား တယ်။ ပျိုးခင်းတွေဆီကနေ တစ်ဆင့် အခင်းထဲက ဆွဲ လက်စအကန့်တွေဆီ ကြည့် တယ်။

‘ထို့’

ဦးစိုးဆင့် ပါးစပ်ထဲက မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ တံတွေးကို ခြစ် ခြုတ်ပြီး ထွေးထုတ်ပစ်လိုက် တယ်။

‘လက်ငင်းပေးရင် လိုက်မှာတဲ့လား’

ဦးစိုးဆင့်ရဲ့ အမေးကို ကြားတော့ ဒေါ်မြအုန်းက ဆုံသြသွားတဲ့ အမူအရာနဲ့ မျက်လုံးလှန်ကြည့်တယ်။

ဒေါ်မြအုန်းရဲ့ အဲဒီလို မတုန် မလှုပ်ကြီးကိုမြင်ရတော့ ဦးစိုး ဆင့်က မဆီမဆိုင် သူက ခိုးရာလိုက်ဖို့ ခေါ်တုန်းက ဒေါ်မြအုန်းဆီမှာ တွေ့လိုက်ရ တဲ့အမူအရာကို သွားသတိရ တယ်။ တစ်ထပ်တည်းပဲ၊ ခေါင်းမညိတ်၊ ခေါင်းမခါ၊ အင်းမလုပ်၊ အဲမလုပ်နဲ့။

‘ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက် ဟာ၊ သွား... ကြည့်မနေနဲ့၊ မြန်မြန်လွှတ်လိုက်’

အဲဒီစကားကို ကြား တော့ ဒေါ်မြအုန်းက သုတ် ခနဲ ရွာဘက်ကိုပြန်ထွက်သွား တယ်။ ပျိုးခင်းထဲရောက်နေ တဲ့ မင်းသူကတောင် စိတ်ပါ လက်ပါနဲ့ သူ့အဖေများရောက် လာတယ်။

‘အဖေ’

‘ဟေ ဘာလဲ လူလေး’

မင်းသူက အဖေလိုသာ ခေါ်လိုက်တာ ဘာမှဆက်မ မေးဘူး။ ဆက်မမေးပေမဲ့ လည်း ဦးစိုးဆင့်ကတော့ သိ တယ်။ သူ့သား မေးချင်တဲ့ မေးခွန်းဟာ ဘာဆိုတာ ဦးစိုးဆင့်က သိတယ်။ အဲဒီ မေးခွန်းဟာ ပိုက်ဆံနဲ့ ပတ် သက်နေမယ်ဆိုတာလည်း ဦးစိုးဆင့်က သိနေတယ်။

‘လူလေး’

ဦးစိုးဆင့်ရဲ့အသံက မကြာခင် ရန်သူစခန်းကို အပိုင်စီးပစ်တော့မယ့် စစ် သူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ လေသံ မျိုး။ မင်းသူက ပါးစပ်က မထူးဘူး။ ပြောအဖေဆိုတဲ့ အမူအရာနဲ့ အကြည့်တွေကို သူ့အဖေဆီ ဝိုထားတယ်။

‘အဖေတို့ ဒီရေတွင်း ကြီးထဲမှာ လင်းမြေကြီးတစ် ကောင် ရှိတယ်ကွ’

‘ဗျာ’

သူအဖေဆီက ထင်မှတ်
မထားတဲ့ စကားကိုကြား
လိုက်ရတော့ မင်းသူ အံ့အား
သင့်သွားတယ်။ ပါးစပ်က
လည်း မရည်ရွယ်ဘဲ ‘ဗျာ’
သံကြီး ခုန်ထွက်လာတယ်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီရေတွင်း
ထဲမှာ လင်းမြွေကြီးတစ်
ကောင် ရှိတယ်’

ဦးစိုးဆင့်က ပြောပြီး
သားစကားကိုပဲ ထပ်ပြော
တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့
မင်းသူက သူ့အဖေရဲ့ စကား
ကို အသေအချာကြီး ကြား
လိုက်တယ်။ ဝမ်းသာအားရ
ဖြစ်သွားတဲ့အမှုအရာကလည်း
မင်းသူမျက်နှာပေါ်ကို ချက်
ချင်းရောက်လာတယ်။

မင်းသူ ရင်တွေ တဒိတ်
ဒိတ် ခုန်သွားတယ်။ လင်း
မြွေကြီး ရှိတာကို မင်းသူ
တောင် မသိဘူး။ လင်းမြွေ
က အခုတစ်လော မင်းသူတို့
နယ်တစ်ဝိုက်မှာ ရေပန်းစား
နေတာ။ မင်းသူ မြို့က ပွဲစား
တွေက လင်းမြွေအရှင်သာ
ရမယ်ဆို ငွေတောင် ကြိုထုတ်
ပေးနေကြတာ။

ညှိုးငယ်နေတဲ့ မင်းသူ
ရဲ့စိတ်တွေက ချက်ချင်း
လန်းဆန်းလာတယ်။ လင်း
မြွေတစ်ကောင်ရဲ့ တန်ဖိုးကို
စိတ်နဲ့ အပြေးအလွှား တွက်
ကြည့်လိုက်ရင်း ခြေဖျားလက်
ဖျားတွေ အေးလာတယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ ခဏပဲ။ မင်းသူမျက်နှာ
က ချက်ချင်းပြန့်သွားတယ်။

‘အဖေ တကယ်ဖမ်းမှာ
လား’

မင်းသူရဲ့လေသံက ဆီ
ပေါက်ထဲ လေခိုလို့ ထိုးရပ်
တော့မယ့် မီးစက်တစ်လုံးရဲ့

သူ့အိမ်ဘက်ကို
ဘယ်တုန်းကမှ
လှည့်ကြည့်လေ
မရှိတဲ့

အမဲသာသည်
အအော်ကြီးကို
လှမ်းခေါ်
လိုက်တယ်
အမဲသာသည်
အအော်ကြီးက
တောင်းကြီး
ခေါင်းပေါ်

ရွက်ထားရင်းကနေ
ခေါ်သံ
ကြားလိုက်တော့
ဒုန့်ထုလိုက်တဲ့
ကြေးစည်လိုပဲ
ချာခနဲ
လှည့်လာတယ်

အသံမျိုး။ မင်းသူ မေးမယ်
ဆိုလည်း မေးစရာပဲ။ သူ
အဖေ ဦးစိုးဆင့်က မြွေတစ်
ကောင်ဖမ်းပြီးရောင်းဖို့မပြော
နဲ့ အိမ်ရောက်ပြီးသား ပုစွန်
တစ်ကောင်ကိုတောင် လက်မ
ချိုးရမယ်ဆိုရင် ဝိနည်းရှောင်
တဲ့လူ။

‘လာကွာ၊ ကြာတယ်၊
အခု ဖမ်းကြမယ်’

ဦးစိုးဆင့်က ပြောပြော
ဆိုဆို ရေတွင်းထဲဆင်းတော့
မင်းသူလည်း လိုက်ဆင်းရ

တော့တာပဲ။ ရေတွင်းကြီးက
ပေနုစံဆယ်လောက်ကျယ်
တယ်။ ဆယ်တောင်လောက်
နက်တယ်။ ရေကတော့ လူ
တစ်ယောက် ခါးမြှုပ်ရုံ
လောက်ပဲ။

ဦးစိုးဆင့်က ရေထဲဆင်း
လိုက်ရင်း၊ သူ ဒီလင်းမြွေကြီး
ကို ဘယ်လိုစ၊ တွေ့ခဲ့တဲ့
အကြောင်းပြောရင်း သူ မှတ်
မိနေတဲ့ ကလိုင်တစ်ခုထဲကို
တုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ ထိုး
တယ်။ လင်းမြွေတွေဟာ လူ
တွေထက် သူတို့နေထိုင်ရာ
အသိုက်အမြိုကို ခင်တွယ်
တတ်တယ်ဆိုတာ ဦးစိုးဆင့်
က သိတယ်။ သေလောက်
အောင်မှ ဒုက္ခမပေးရင် နေနေ
ကုန်နေရာမှာပဲ အမြဲတစေရှိနေ
တတ်တယ်ဆိုတာကိုလည်း
ဦးစိုးဆင့်က သိတယ်။

ဦးစိုးဆင့် လက်ထဲက
တုတ်က ကလိုင်ထဲကိုဝင်
သွားလိုက်၊ အပြင်ပြန်ထွက်
လာလိုက်နဲ့ ဆယ်ကြိမ်သာ
သာလောက်လည်းလုပ်ပြီး
ရော ကလိုင်ထဲကနေ မည်း
မည်း ရှည်ရှည်သတ္တဝါတစ်
ကောင်က အပြင်ဘက်ကို
အရှိန်နဲ့ ဆောင့်ထွက်လာ
တယ်။

‘ဟာ... အောင်မလေး
ဗျာ’

မင်းသူက အထိတ်
တလန့် အော်လိုက်ပေမဲ့ ဦးစိုး
ဆင့်ကတော့ လျင်တယ်။
မလှိုင်လို့လည်းမရတော့ဘူး။
ဒီလင်းမြွေဟာ သူတို့အတွက်
ငွေထုပ်ကြီးပဲ။ ဦးစိုးဆင့်က
ကလိုင်ထဲကပြေးထွက်လာတဲ့
လင်းမြွေကို ရေထဲမရောက်
ခင် ဖမ်းဆွဲထားလိုက်တယ်။
ဦးစိုးဆင့် လျင်ပေမဲ့လည်း

ဆွဲမိတာက ခေါင်းပိုင်းက
မဟုတ်ဘူး။ ခါးလယ်က ဆွဲ
မိတာ။ ဆွဲဆွဲချင်း လင်းမြွေ
ကြီးက ဦးစိုးဆင့်လက်ကို
‘ဒေါက်... ဒေါက်’နဲ့ နှစ်
ချက် ဆင့်ပေါက်တယ်။
သွေးပူပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့
အချိန်ဆိုတော့ သွေးတွေက
ငေါက်ခနဲ ပန်းထွက်လာတာ
ပဲ။ မင်းသူက အထိတ်တလန့်
နဲ့ ဖြစ်နေပေမဲ့ ဦးစိုးဆင့်က
နောက်တစ်ခါ ဆက်ပေါက်
လာတဲ့ မြွေခေါင်းကို ဖမ်းဖျစ်
ထားလိုက်တယ်။

လင်းမြွေကြီးကလည်း
အလျှော့မပေးဘူး။ ဦးစိုးဆင့်
ရဲ့ လက်ကိုပတ်ထားရင်း
အားနဲ့ ရုန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့
သိပ်ကြာကြာ မရုန်းနိုင်ဘူး။
ဦးစိုးဆင့်လက်ထဲမှာ လင်း
မြွေကြီး ငြိမ်ကျသွားတယ်။
မင်းသူကတော့ တဒိတ်ဒိတ်
ခုန်နေတဲ့ ရင်ဘတ်ကိုဖိပြီး သူ
အဖေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို
အားရဝမ်းသာကြီး ကြည့်လို့။

‘ဟား... ဟား
ရပြီကွ...’

ဦးစိုးဆင့်ရဲ့ အသံကြီး
က ကြက်သွန်ခင်းထဲ ညံ့
ဆင်းသွားတယ်။

□

၃။

ဒေါ်မြအုန်းနဲ့ ကိုတင်
မောင်တို့အဖွဲ့ ကြက်သွန်ခင်း
ထဲရောက်လာတော့ ဦးစိုးဆင့်
နဲ့ မင်းသူက လင်းမြွေကြီးကို
ကိုင်ပြီး ရေတွင်းပေါင်ပေါ်
ပြန်ရောက်နေပြီ။ ကိုတင်
မောင်တို့ရောက်လာရင် ‘မင်း
တို့ကွာ’ ဆိုပြီး ဆီးပြောလိုက်
မယ်ဟဲ့လို့ တင်းထားတဲ့
ဦးစိုးဆင့် ဒေါသတွေလည်း
ပြေပျောက်သွားပြီ။

‘ဟောတော့ ဘာ
ကောင်ကြီးတဲ့’

အခြေအနေကို မသိ
သေးတဲ့ ဒေါ်မြအုန်းက ဦးစိုး
ဆင့်လက်ထဲက လင်းမြွေကြီး
ထိုင်ကြည့်ရင်း အထိတ်တလန့်
နဲ့ မေးလိုက်တော့ ဦးစိုးဆင့်
က လင်းမြွေကြီးကို မြင်သာ
အောင်မြှောက်ပြရင်း ပြော
တယ်။

‘လင်းမြွေလေဟာ...
လင်းမြွေ’

ဦးစိုးဆင့် အသံ က
ဒေါ်မြအုန်းကိုပြောတာထက်
တိုတင်မောင်တို့ သုံးယောက်
ကို မြင်စေချင်တာဆိုတာ
တိုတင်မောင်က သိတယ်။
လင်းမြွေကြီးကိုမြင်လိုက်တာနဲ့
ဘယ်လောက်တန်တယ်ဆိုတာ
ကိုလည်း ကိုတင်မောင်က
သိတယ်။ နည်းတဲ့အကောင်
ကြီး မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်
လုပ်အားခကို လက်ငင်းပေး
မယ်လို့ ဒီလူကြီး ပြောတာ
ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့က
တော့ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့
စားရတဲ့ အလုပ်သမား
မဟုတ်လား။ ဒီနေ့လုပ်တဲ့
လုပ်အားခ ဒီနေ့ ရရင်တော်
ပြီး သူ့မြွေကြီး ဘယ်လောက်
တန်တန် ကိုယ့် အလုပ်
မဟုတ်ဘူး။

ကိုတင်မောင်စိတ်ထဲ
က တွေးလိုက်ရင်း ကြက်
သွန်ခင်းထဲက ဆွဲလက်စ
အကန့်တွေဆီ ဆင်းသွားတော့
ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကလည်း
ကိုတင်မောင်နောက်က လိုက်
သွားကြတယ်။

□

၄။
မင်းသူ ရွာက ထွက်
လာတော့ နေက အတော်

မြင့်နေပြီ။ တောထဲက တချို့
ထွန်ရှဉ်းတွေတောင် ပြန်
ဖြတ်လာကြပြီ။ လင်းမြွေကြီး
ကို မြွေရေခွံအိတ် သုံးထပ်
ထပ်ပြီး ထည့်လာခဲ့ရတယ်။
အဲဒီလိုမှ မထည့်ရင်လည်း
မလွယ်ဘူး။ လင်းမြွေတွေက
ဆီလိုပဲ အပေါက်ရှာပြီး ထွက်
တတ်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။

အဖေ့ ကိုတင်မောင်တို့
အဖွဲ့ကတော့ ကြက်သွန်ခင်း
ထဲ အကန်ဆွဲရင်း ကျန်နေခဲ့
တာပဲ။

‘လူ လေး မြန် မြန်
ရောက်အောင် ဝင်းခိုင့်တို့ အိမ်
က စက်ဘီး ငှားသွား’

ဦးစိုးဆင့်က အဲဒီလိုမှာ
တာနဲ့ မင်းသူလည်း အိမ်နီး
ချင်းလူဖျိုကြီး ကိုဝင်းခိုင့်ဆီ
က ဟီးရီးဘားတန်းကြီးကို
ဆွဲလာခဲ့တယ်။

‘အလကားတော့ မရ
ဘူး။ အပြန် ငါ့အတွက် ကာ
လာတစ်လုံး ဆွဲခဲ့’

ကိုဝင်းခိုင့်က စသလို
လိုနဲ့ ပြောတော့ မင်းသူက
လည်း ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရ
တယ်။ မညိတ်လို့လဲမရဘူး
လေ။ မငှားဘူးလုပ်နေရင်
ခက်ရချည်းရဲ့။ ကျန်တဲ့အရေး
ထက် ကိုတင်မောင်တို့ကို နေ့
ချင်းပေးပါမယ်လို့ ပြောထား
တဲ့ လုပ်အားခက ပိုအရေး
ကြီးတယ် မဟုတ်လား။

မင်းသူတွေးရင်း စက်
ဘီးကို ခပ်သွက်သွက် နင်း
လာခဲ့တယ်။ လမ်းက သွားနေ
ကျလမ်းဆိုတော့ စက်ဘီးကို
ဂရုစိုက်ရတာထက် ရှေ့ခြင်း
ထဲထည့်ထားတဲ့ မြွေအိတ်ကြီး
ကို ဂရုစိုက်ရတာက ပိုတယ်။
တောကြာ အိတ်ကို ဖောက်ပြီး
ထွက်သွားမှ အခက်။

မင်းသူတို့ရွာနဲ့ မြို့နဲ့ နှစ်
နာရီလောက် စက်ဘီးစီးရ
တယ်။ ဒါတောင် မင်းသူတို့
လို မနားမနေ နင်းခိုင့်တဲ့
ငယ်ရွယ်သူမို့။ ဒီအပြင် လူ
တွေဆို သုံးနာရီနီးပါးတော့
အသာလေးပဲ။ လမ်းက လယ်
ကြားလမ်း၊ ဒီကြားထဲ ချိုင့်
တွေ၊ ခွက်တွေကလည်း ရှိ
သေး။

မင်းသူ ဒီနေ့ တော်တော်
ပျော်တယ်။ ပျော်ဆို မင်းသူ
ပိုက်ဆံကို ပိုက်ပြီး မြို့ကို
သွားချင်နေတာကြာပြီလေ။
မြို့က ဦးတင်ဌေး ဖုန်းဆိုင်မှာ
မင်းသူ သိမ်းခိုင်းထားတဲ့
ဟာဝေးစက်ကင်းနီးဟမ်းလေး
တစ်လုံး ရှိတယ်။ အရင်က
တော့ ကြက်သွန်တူးပြီးမှပဲ
ဝယ်တော့မယ်လို့ မင်းသူ
စိတ်ကူးထားတာ။ ဒီနေ့တော့
မင်းသူ အဲဒီဖုန်းကိုဝယ်ရ
တော့မယ်။ ဖုန်းရရင် မင်းသူ
တို့ရွာက ဖုန်းကိုင်နိုင်တဲ့ လူဖျို
စာရင်းထဲမှာ မင်းသူလည်း
ပါတော့မယ်။

မင်းသူ အမေကို အဲဒီ
အကြောင်းပြောတော့ အမေ
က ‘ဝယ်ပေါ့’တဲ့။ မင်းသူရဲ့
အပျော်တွေက လည်နေတဲ့
စက်ဘီးတွေလိုပဲ သူ့ခန္ဓာ
ကိုယ်အနှံ့ကို တစ်မိမိမိ စီး
ဆင်းလှည့်ပတ်နေတယ်။

□

၅။
‘အမဲသားသည်...
လာပါဦး’

ဒေါ်မြအုန်းက အမြဲလို
လို အိမ်ရှေ့ကဖြတ်သွားပြီး
သူ့အိမ်ဘက်ကို ဘယ်တုန်းက
မှ လှည့်ကြည့်လေ့မရှိတဲ့ အမဲ
သားသည် အဒေါ်ကြီးကို
လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ အမဲ

သားသည် အဒေါ်ကြီးက
တောင်းကြီး ခေါင်းပေါ် ရွက်
ထားရင်းကနေ ခေါ်သံကြား
လိုက်တော့ ဒုန့်ထုလိုက်တဲ့
ကြေးစည်လိုပဲ ချာခနဲ လှည့်
လာတယ်။

ဘယ်သူက ခေါ်တာ
မှန်း မသိဘူး။ အမဲသားသည်
အဒေါ်ကြီး စိတ်ထဲခုသွား
တယ်။ တွေ့တာဆိုလို့ ဒေါ်မြ
အုန်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။
ဒေါ်မြအုန်းက ခေါ်တာ
လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့
အဒေါ်ကြီးက တွေးတယ်။
အမဲသားသည် အဒေါ်ကြီး
ရွာရိုးကိုပေါက် လျှောက်ပြီး
အမဲသားရောင်းစားလာတာ
ဆံပင်တွေတောင် ဖြူနေပြီ။
ဒေါ်မြအုန်းက တစ်ခါမှ
မခေါ်ဖူးဘူး။ ဘယ်ကလေး
နောက်တာပါလိမ့်လို့ တွေး
ရင်း ခြေလှမ်းတွေကို နောက်
ပြန်လှည့်လိုက်တယ်။

‘အဒေါ်ကြီး ဒီက ခေါ်
တာ’

ခြေလှမ်းတွေကိုပြင်
တုန်းရှိသေး ထပ်အော်လိုက်
တဲ့အသံကြားမှ အမဲသား
သည် အဒေါ်ကြီးက ‘ဒီတစ်
ခါတော့ သေချာပြဟဲ့’ဆိုပြီး
ဒေါ်မြအုန်းအိမ်ထဲကို ဝင်သွား
တယ်။

‘အမဲသား ဘယ်ဈေး
လဲ’

ဒေါ်မြအုန်းက မေး
လိုက်တော့ အမဲသားသည်
အဒေါ်ကြီးက ခြင်းတောင်းကို
ခေါင်းပေါ်ကချရင်း ပြော
တယ်။

‘ကျုပ် တစ်ရက် နှစ်
ရက်ထက် ပိုမဆိုင်းနိုင်ဘူး
နော်’

‘အောင်မလေးတော်

ကျုပ်ကလည်း မဆိုင်းပါဘူး။ နေချင်းပေးမှာပါတော်၊ နေချင်းပေးမှာပါ’

အမဲသားသည် အဒေါ်ကြီးရဲ့ စကားမဆုံးသေးဘူး ဒေါ်မြအုန်းက ဆတ်ဆတ်ထိ မခံပြန်ပြောလိုက်တယ်။ အမူအရာကလည်း ‘ကျုပ်တို့က မစားနိုင်ရင် မစားဘူး၊ စားနိုင်ရင်တော့ လက်ငင်းတော်ရေ... လက်ငင်း’ ဆိုတဲ့ အမူအရာမျိုး။

‘အမဲသားက ခုနစ်ထောင်’

အမဲသားသည် အဒေါ်ကြီးက အမဲသားပေါက်ဈေးကို ပြောလိုက်ရင်း ဒေါ်မြအုန်းက ဒီလေသံနဲ့ ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောတယ်ဆိုတာ သိတယ်။ သိဆို ရွာအဝင်က တည်းက သတင်းက ကြားပြီးသားလေ။

‘တစ်ပိဿာပေး၊ ဒီကနေ လူငှားတွေ ကျွေးရမှာ။ အလေးပြည့်ပြည့် ချိန်ပေးဦးနော်... ဟင်း... ဟင်း’

ဒေါ်မြအုန်းက တောင်းထဲက အမဲသားနီနီရဲ့ရဲရဲ တစ်ထွေးကို မ,လိုက်ရင်း ပြောလိုက်တော့ အမဲသားသည် အဒေါ်ကြီးကလည်း သွက်သွက်လက်လက်ပါပဲ။ အမဲသား တစ်ပိဿာ ချိန်ပေးလိုက်တယ်။ အမဲသားလည်း ချိန်ပေးပြီးရော အဒေါ်ကြီးက ဒေါ်မြအုန်းကို မော့ကြည့်တယ်။ ဒေါ်မြအုန်းကလည်း သိတာပေါ့။ ပိုက်ဆံဆိုတဲ့ အကြည့်မှန်း သိပ်သိတာပေါ့။

‘တော်... ညနေ နေလေးမှိုင်းရင် လာခဲ့၊ လူလေးမြို့ကပြန်လာရင် ရမယ်’

အဲဒီလောက်ပဲ၊ ဒေါ်မြ

အုန်းက အဲဒီလောက်ပဲပြောပြီး အမဲသားတွေကို ယူပြီး မီးဖိုခန်းထဲဝင်သွားတယ်။ အမဲသားသည် အဒေါ်ကြီးကလည်း ဘာပြောလိမ့်မတုံး။ ဒီအရပ်နဲ့ ဒီဇာတ်၊ ရေလိုက်သင့် ငါးလိုက်သင့်ပေါ့။ နို့ပေမဲ့ အမဲသားသည် အဒေါ်ကြီးစိတ်ထဲက စကားတစ်ခွန်းတော့ ထိန်းထားတဲ့ ကြားကနေ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ထွက်ကျသွားသေးတယ်။

‘တကတ... ပတ္တမြားကြီး သွားရောင်းတာကျနေတာပဲ’

□

၆။
မြေဝယ်တဲ့ အိမ်ကို မင်းသူ ရောက်သွားတော့ ပွဲစားကြီးက အသင့်ပဲ။ အိမ်ရှေ့မှာလည်း သော့ခတ်ထားတဲ့ အလုပ်တံယူညီသေတ္တာကြီးတွေက ဆိုင်းပိုင်းထဲက ဗုံတွေလို တစ်လုံးနဲ့တစ်လုံး ထိတော့မှာလား ထင်ရတယ်။

မင်းသူ စက်ဘီးခြင်းထဲက မြေအိတ်ကြီးကိုချပြီး စကားစ,မလို့ ရှိသေးတယ်။ ပွဲစားကြီးက ‘ငါ့တူ ပြော’ဆိုပြီး စကားလမ်းကြောင်းခင်းပေးတယ်။

‘လင်းမြေ ရောင်းချင်လို့ပါ’

‘ဟေ...’

ပွဲစားကြီးက ‘ဟေ’ဆိုတဲ့ အာမေဇိုတ်သံတစ်ချက်ပဲ ထွက်ရင်း သူဆံပင်တွေကို ထိုးဖူးနေတယ်။ မင်းသူ နည်းနည်းအံ့အားသင့်သွားတယ်။ တကယ်ဆို သူဆီ ပစ္စည်းလာရောင်းတဲ့သူပဲ ဝမ်းသာအယ်လဲရှိရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။ အခုတော့ အင်တင်တင်နဲ့။

‘ကိုယ် မြေ မလုပ်တော့ဘူးကွ’

‘ဗျာ...’

ဒီတစ်ခါ အာမေဇိုတ်သံ ထွက်သွားရတဲ့သူက မင်းသူဖြစ်သွားတယ်။ မောမောပန်းပန်းနဲ့ လာခဲ့ရသမျှ သဲထဲရေသွန်ဖြစ်ပြီလားလို့တွေးရင်း မင်းသူ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ပိုကျလာတယ်။

‘မြေ မဝယ်တော့ဘူးကွ၊ ဝယ်တာက...’

ပွဲစားကြီးက သူ့စကားကို ဆက်ပြောလိုက်ပေမဲ့ မင်းသူက မကြားတော့ဘူး။ မင်းသူ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားတယ်။ မျက်လုံးထဲမှာလည်း သူ့အဖေ ဦးစိုးဆင့်ရဲ့ အားတက်သရော ပုံရိပ်တွေ၊ သူ့အမေ ဒေါ်မြအုန်းရဲ့ ဝမ်းသာအားရ အမူအရာတွေက အစ ဦးတင်ဌေး ဖုန်းဆိုင်က ဟာဝေးဖုန်း အဟောင်းလေး အထိ တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် မြင်ယောင်လာတယ်။

‘ဆရာတို့, က မြေတကယ်မဝယ်တော့ဘူးပေါ့’

ပွဲစားကြီးက ခေါင်းကို အသာညှိတ်ပြပြီး ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်နေတယ်။

‘ဒါဆို ဘာဝယ်တာလဲဗျာ’

□

၇။

မင်းသူရဲ့စက်ဘီး အိမ်ပိုင်းထဲဝင်သွားတော့ အရင်ဆုံး အနားပြေးကပ်လာတာက သူ့အမေ ဒေါ်မြအုန်း။ မင်းသူက စက်ဘီးပေါ်က မဆင်းသေးဘဲ မြေကြီးကို ခြေထောက်နဲ့ လှမ်းထောက်ထားတယ်။ ရှေ့ခြင်းထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ မြေအိတ်ကြီးကို

ဒေါ်မြအုန်းရှေ့ ဘုန်းခနဲ ဝစ်ချတယ်။

‘ဟဲ့ လူလေး၊ ဘာကြီးတုံး’

ဒေါ်မြအုန်းက အလေးတကြီး မေးလိုက်ပေမဲ့ မင်းသူက မဖြေဘူး။ အိမ်ပိုင်းထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ လူပျိုကြီးကိုဝင်းခိုင်၊ ကန်ဆွဲသမား တို့တင်မောင်နဲ့ အမဲသားသည် အဒေါ်ကြီးကလည်း ထိုင်ရာက ထ,လာကြတယ်။ အဲဒီအားလုံးထဲမှာ အမဲသားသည် အဒေါ်ကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲတော့ အရောင်အတောက်ဆုံးပေါ့။

‘သူတို့က မြေမဝယ်တော့ဘူးတဲ့ အမေ’

‘ဘာ...’

မင်းသူရဲ့ စကားကို ကြားတော့ ဣန္ဒြေရရထိုင်နေတဲ့ ဦးစိုးဆင့်က ‘ဘာ’ဆိုတဲ့ အာမေဇိုတ်သံ ကြီးနဲ့အတူ မင်းသူ အနား ရောက်လာတယ်။

‘ဟာကွ၊ ဒီကောင်တွေ မြေ မဝယ်တော့ဘူး ဟုတ်လား၊ အရင်တုန်းကတော့ နီတို့ဆီက လင်းမြေဆိုရင် ကြိုက်သလောက် ယူခဲ့ဆို’

‘ဟုတ်တယ် အဖေ၊ အခု သူတို့က မြေ မဝယ်တော့ဘူးတဲ့၊ မြေက သူတို့အတွက် မကိုက်ဘူးတဲ့’

‘ကဲ ပြောစမ်းကွာ၊ သူတို့က မြေ မဝယ်တော့ဘူးဆိုတော့ ဘာဝယ်ချင်သတဲ့လဲ’

‘အခု နီတို့ဆီက ဝ,တို့ဝယ်ချင်တာက မြေတဲ့အဖေ... မြေ...တဲ့’

■

လူခါး

ရှေးဦးစွာမည်မှန်တဲ့ တစ်နေ့က ဣ, ဗုဒ္ဓ၊ ခွင့်၊ ပုံစံ၊ ပုံစံ၊ ပုံစံ

'King's Speech' ရုပ်ရှင်နဲ့ အော်စကာရဲ့အတွက် မင်းသားမှာမည် ဘယ်သူသိသလဲ ပြောစမ်း
ရုတ်တရက် ဘယ်သူ့ဆီကမှ အသံထွက်မလာပါ။ နွေရာသီအင်္ဂလိပ်ဘာသာ အမေ့သင်တန်းဖြစ်တာမို့ အရွယ်နဲ့၊ လူမျိုး
ဘာသာနဲ့၊ တောင်ပေါ်ကျောင်းက ဓမ္မာစရိယတန်း တက်နေကြတဲ့ ဦးပွင်းနှစ်ပါးတောင် ပါသေးတာပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း
ကိုမောင်မောင်သင်တန်းမှာ ဘာသာရေး၊ လူမျိုးရေး ပြဿနာ လုံးဝမရှိပါဘူး။ သင်တန်းစ၊ ချိန်၊ ဆင်းချိန်တိုင်းမှာ အချင်းချင်း

WIN ISZUDIA

နှုတ်ဆက်သံတွေ မိုးမွန်လို့။
‘ဘန္တေပါ အရှင်ဘုရား’
‘ဟဲလို သူငယ်ချင်းတို့’
‘မင်္ဂလာပါ’

‘နာမားဆတေး’
‘ဂျေဒ်ဘလက်စ်ယူ’
‘ဆလ်မာလေးကွန်း’
အရေအတွက်နည်းတဲ့ အစွလာန်ဘာသာဝင် ကျောင်းသား

တွေလည်း မျက်နှာငယ်စရာ မရှိ။ အားလုံးဟာ ချစ်ချစ် ခင်ခင်ပျော်ပျော်ခွင့်ခွင့်နဲ့ ကျေနပ်စရာအတိုင်းပဲ သင်တန်း ဆိုရမှာပါ။ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ရုပ်ရှင်တွေ၊ သီချင်းတွေ တစ်ပတ် နှစ်ကြိမ်ပြ၊ ပြင်ပစာပေ ဖတ်ရှုခြင်းနှစ်ကြိမ် အစီအစဉ် လည်း ပါသေးတာပါ။ ကိုမောင်မောင်ရဲ့ စာအုပ်စင်မှာက ဂန္ဓီအတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်၊ ဆိုဗီယာလောရင်း၊ ဒိုင်ယာနာ၊ ဟစ်တလာ၊ ဂဠုန်ဦးစော၊ လူထုဒေါ်အမာ၊ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း စတာတွေရော၊ ရသဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည် စုံတကာစေနေသလို စာကြည့်ခန်းမှာ မိုလ်ချပ်ရဲ့ပဲ စာအုပ်တွေလည်း ရှိပြီးသား။ ပုံတွေလည်း ချိတ်ဆွဲလို့။ ရာဘင်ဒြာနာသံတိုင်း၊ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ လူထုဒေါ်အမာ၊ ဒိုင်ယာနာ၊ ဂန္ဓီ၊ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၊ မာလာလာ၊ အိန်ဂျလီနာဂျီလီ စသူတို့ရဲ့ ပုံတွေကအစ ဆရာမကြီး ဒေါ်ကလျာ၊ ဦးဝင်းငြိမ်း၊ ချိုပြုံး၊ ဆရာစူးကျော်၊ ဆရာ မြေလတ်မောင်မြင့်သူ စတဲ့ စာပေလောကရဲ့သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ချိတ်ဆွဲထားလျက်။ တချို့ပုံကောင်းကောင်း မရသေးလို့ မချိတ်ရသေးတာလည်း ရှိပေါ့။ ဥပမာ မာတင်လူသားကင်း၊ ကျော်သူ စသည်။ အဲဒီနေ့(၁၄. ၅. ၂၀၁၅)ကတော့ အထွေထွေ ဗဟုသုတဆိုင်ရာ အလွတ်မေးကြဖြေကြရတဲ့နေ့နို့ ကိုမောင်မောင်က ရုပ်ရှင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မေးခွန်းကို ကောက်မေးလိုက်တာပါ။

“တား တိဒယ်... တား

တိဒယ်”

စတုတ္ထတန်း ရောက်နေပြီ ဖြစ်ပေမဲ့လို့ ဂေါ်ရခါးပီပီ ခုထိ “သနဲ့” “တ”မကွဲသေးတဲ့ နာရမ်းက ထ၊အော်လိုက်တာပါ။

“ကဲ... သိရင်ပြောစမ်းပါဦး”

“ကောလင်းဖတ်ပါ ဆရာ”

“စာလုံး ပေါင်းပြဦးလေ၊ Railway Man’ထဲမှာလည်း သူပဲလေ”

ဒီမှာ နာရမ်း ခေါင်းကုတ်ပြီး ငြိမ်သွားတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ချောင်ထဲထိုင်နေတဲ့ ဖိတ်တန်းကျောင်းသူ မိန်းကလေးက ထ၊တဲ့ပြီး ပေါင်းပြတယ်။

“c.a.l.i.n.g အဲ... အဲ... ပြီးတော့ f.u.c.k ပါ ဆရာ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

ဦးပဉ္စင်းတွေနဲ့ အတန်းကြီးတဲ့ ကလေးတွေ ရယ်လိုက်ကြတာ ပတ်တုတ်လို့ တောင် မရတော့ပါဘူး။ ၁၀ တန်းကျောင်းသား မော်ကြီး ပြင်ပေးတယ်။

“c.o.l.i.n f.i.r.t.h ပါ ဆရာ”

ဒီအမှားက ပြဿနာမဟုတ်။ ကောလင်းဖတ်ရယ်ကို ကောလင်းဖတ်သယ်လို့ အသံထွက်သူက ထွက်ကြတယ်။ အပျင်းပြေကြရတဲ့ အမှားကလေးတွေပါ။ သို့ပေမဲ့လည်း စရိုက်ပျက်တဲ့အတွေးအခေါ် ပျက်ယွင်းတဲ့အမှားတွေ သူတို့လေးတွေထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ခဲ့ရစဖူးပါ။ ဂီတနဲ့ ပတ်သက်ရင်လည်း မဒေါနာ၊ မိုက်ကယ်ဂျင်ဆင်၊

ဂျပ်စတင်ဘီဘာ၊ ဆီလင်းဒီယွန်း၊ ဂျပ်စတင် တင်ဘာလိပ်စ၊ လို့ မြန်မာဂီတအတွက်ဆိုရင် ဝင်းဦး၊ တွဲတေးသိန်းတန်း၊ စန္ဒရာလှထွတ်၊ မာမာအေး၊ တင်တင်မြ၊ ထား၊ ချိုပြုံး၊ ဟောမာနေဝင်း၊ နီနီဝင်းရွှေစတဲ့ စတဲ့ တေးသံရှင်တွေ စုံမှစုံ။ အားလုံးကို ကြည့်ရှုလေ့လာနားထောင်နှိုင်းယှဉ် ခိုင်းခြင်းအားဖြင့် နိုင်ငံတကာစာပေ၊ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတနဲ့ မြန်မာအနုပညာရပ်တွေရဲ့ သဘောသဘာဝတွေကို အားလုံး တီးခေါက်မိကြတာ မဆန်းတော့ပါ။ ကိုမောင်မောင်က ဝါသနာလည်း ကြီးလှသူမဟုတ်လား။

“ဟောဒေါ့၊ ဟစ်ဘာဂါလည်း စားကြ၊ ငါးပိ ချဉ်ပေါင်ရွက်အကြောင်းလည်း သိထားကြရမယ်ကွ”

ဆိုတာက ဆရာလုပ်သူ ကိုမောင်မောင်ရဲ့ လက်သုံးစကားပါ။ ကြားရဖန် များလွန်းလို့ ကိုမောင်မောင်ပါးစပ်လှုပ်တာနဲ့ အကုန်လုံးက အသံထွက်ကြပြီးသား။ နောက်တော့ မေးကြမြန်းကြတာစုံလို့။

“ဂဠုန်ဦးစောက သူ့ကိုသေနတ်နဲ့ပစ်တာ မိုလ်ချပ်အောင်ဆန်းလို့ သံသယဝင်ခဲ့တာ၊ ဆေးရုံလာတွေ့တော့ တော်တော်ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့လူပဲလို့ ထင်မှတ်ခဲ့တာတွေဟာ တော်တော်မှားတာပဲနော်”

“ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းလည်း တပည့်တွေကို မဆုံးမနိုင်ခဲ့ဘဲ မသေခင် ပြည့်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ပြည့်မသွားရှာဘူးနော်၊ သနားပါတယ်”

“ရန်ကုန် ဘဆွေဆိုတာ

ကလည်း လက်စသတ်တော့ စာရေးဆရာပဲကိုး”

“နာဂစ်တုန်းက အိန်ဂျလီနာဂျီလီနဲ့ ဘရက်ပစ်ထဒေါ်လာ သိန်းချီပြီး လှူခဲ့တာ အားကျတယ်”

“မာသာ ထရီစာနဲ့ ဒိုင်ယာနာတို့သာ ရှိသေးရင် မာလာလာကို ချီးမွမ်းကြမှာသေချာတယ်”

ဒီလို ဗဟုသုတတွေ တင် မကပါ။ စာဖတ်ကြသောတော့ နှုတ်လိုက်ကြပုံက အော့ချကြရသူတွေလည်း ပါနေပြန်ပါတယ်။

“ချိုပြုံးက သူ့အိမ်ခိုးတဲ့သူခိုးကို အချုပ်ခန်း လိုက်သွားပြီး စားစရာတွေ သွားဖို့သေးတာ အံ့ရော”

“ဒါနဲ့ ဆရာတို့ စာရေးဆရာတွေက လူပျိုကြီးတွေများတယ် နေဦး။ ဆရာစူးကျော်၊ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းတို့လည်း မိန်းမ မယူကြဘူးဘာဖြစ်လို့တဲ့ ဆရာ ဟင်”

ဟဲ့ပလုတ်တုတ်၊ မဆီမဆိုင်တွေမေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပါသေးရဲ့။

“ဟ ငါ အလကားသိပါ့မလား၊ ငါကတော့ မယူတော့ဘူး။ အသက် ၅၀ ပြည့်ရင် ဘုန်းကြီးဝတ်မှာ အသက်က ၂၀ တော့ ရော့လာပြီ”

ဦးပဉ္စင်းနုစပါးထတယ်ဟဲ့ လှောင်ရယ် ရယ်လို့ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့က ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကိုရော၊ ကိုမောင်မောင်ကိုပါ ဆွဲမွှေ သိမ်းကျုံးစိုးစိုးသွားခဲ့သူက အိန်ဂျလီနာ၊ ဒိုင်ယာနာလည်း မဟုတ်။ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းနဲ့ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း

လည်း မဟုတ်ပါဘဲ အဆို
တော် ဖြူဖြူကျော်သိန်း ဖြစ်
နေခြင်းပါပဲ။

နေ့လယ် Break Time
ပေးချိန်မှာ ကိုမောင်မောင်က
'FM ပုဂံ' ကို ဖွင့်လိုက်မိတော့
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် 'နာမည်
ကျန်နေရစ်မယ်' အယ်လ်ဘမ်
အသစ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အင်
တာဗျူးတဲ့ အစီအစဉ်မှာ
ဖြူဖြူကျော်သိန်းပြောတဲ့
စကားလုံးတွေဟာ အားလုံး
ကို ငြိမ်သက်စေခဲ့ပါရောလား။
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့
ဟစ်တလာတို့ ချန်ရစ်ခဲ့တဲ့
အမည်တွေရဲ့ မတူညီကြပုံ
တွေက စာလို့ စစ်ပွဲတွေရဲ့
အကျိုးမဲ့ပုံတွေ၊ လူမျိုးဘာ
သာခြားအချင်းချင်း လေးစား
သမှုရှိရုံတွေနဲ့ ဗုဒ္ဓရဲ့သဘော
တရားတေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ပါ
ထည့်ဆိုထားကြောင်းတွေ၊
ထုတ်လုပ်ရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်၊
စေတနာတွေ အကြောင်း၊ နွဲ့
အားနဲ့ ယုံကြည်လေးနက်စွာ
ရှင်းပြနေတဲ့ ဖြူဖြူကျော်သိန်း
ရဲ့စကားလုံးတွေ၊ လေသံတွေ
ဟာ စာသင်ခန်းထဲမှာ ဝှေ့ဝဲ
ကျန်ရစ်ခဲ့သလို အားလုံးရဲ့
အသိအရုံတွေမှာလည်း ကပ်
ငြိ ကျန်ရစ်ခဲ့တာများ မယုံနိုင်
စရာပါ။

ဒီအင်တာဗျူးကို ဆွေး
နွေးစရာ Subject တစ်ခုအဖြစ်
ကိုမောင်မောင်က ချပြလိုက်
တဲ့အခါမှာတော့ အားလုံးရဲ့
နှလုံးသားတွေကို ရှင်းရှင်း
လင်းလင်း မြင်လိုက်ရတော့
တာပါ။ ပထမဦးဆုံး ဦးပွင်း
နန္ဒောဘာသာကို မေးလျှောက်
ကြည့်မိတယ်။

'ဖြူဖြူကျော်သိန်းကို

ဘယ်လို သဘောရသလဲ
ဦးပွင်း'

'ကြိုက်တယ် ဒကာ
ကြီး'

ဦးပွင်းအဖြေကြောင့်
ကျောင်းသားတွေ တခါခါ
အသံ ထွက်လာတယ်။

'ဪ ဝီလိုပါ။ အစက
တော့ ပရော်ဖက်ရှင်နယ်ဆန်
တာ။ အလုပ်ကို အများနဲ့မတူ
အောင်လုပ်တာ။ တာဝန်ကျေ
တာတွေပေါ့'

ဦးပွင်းများကလည်း
ဂီတ- ဂီတ တေးသီချင်းများ
ကို ဘုရားတောင် ပယ်တော်
မမူဆိုတဲ့ ရဟန်းပျိုများပေပ။
ဦးနန္ဒောဘာသာက-

'ခုတော့ ဒီအင်တာဗျူး
နားထောင်ပြီး ဒကာမလေး
ဖြူဖြူကို စိတ်ထဲက မေတ္တာ
ပို့မိတယ် ဒကာကြီးရ'

'ဟုတ်တယ်၊ ပြောသွား
တာတွေက ငြိမ်းချမ်းရေးကို
ဦးတည်နေတယ်။ တကယ့်
စိတ်ရင်းအမှန်ကို ဖော်ပြတာ
လည်း သိသာတယ်။ အခု
ပညာ တာဝန်ကျေပွန်သွားတဲ့
အဆိုတော်လို့ ကျုပ်မြင်တယ်
ဆရာ'

ဦးပွင်း ဝိလာသက
ဖြည့်စွက်လိုက်ပြန်တာမို့ စိတ်
ထဲ ပိုလို့ ကျေနပ်မိရပြန်ပါ
တယ်။ ဆက်မေးမိတာက
တော့-

'အရှင် ဘုရားတို့က
ကော ဘယ်လိုနာမည်မျိုး
ကျန်ခဲ့ချင်ကြပါသလဲ ဘုရား'
ဦးပွင်းများကလည်း
လုံးဝ မဆိုင်းမတွပါပဲ။

'ဘာသာခြား၊ လူမျိုး
ခြား အချင်းချင်းဖြစ်ဖြစ်၊
ဘယ်သူတွေ ကြားမှာပဲဖြစ်
ဖြစ် ရန်တိုက်ပေးတဲ့ ရဟန်း

အဖြစ် နာမည်မကျန်ချင်ပါ
ဘူး'

'ဟုတ်တယ်၊ ငြိမ်းချမ်း
ရေးအတွက် တစ်ခုခု လုပ်
မပေးနိုင်ရင်တောင်မှ ရန်
တိုက်သူတော့ ဦးပွင်းလည်း
မဖြစ်ချင်ပါဘူး'

'ကောင်းလိုက်တာ
ဘုရား၊ ကြားရတာ ဝမ်းသာ
တယ် ဘုရား'

ကျောင်းသားကျောင်း
သူတွေလည်း ငြိမ်ငြိမ်သက်
သက် နားထောင်ရင်း ကိုယ်စီ
စဉ်းစားခန်း ဝင်ကုန်ကြပါပြီ။
ကိုမောင်မောင် ကျောင်းသား
တွေကို ခဏ အကဲခတ်လိုက်
ပြီးတော့...

'ဆရာတို့ ဗမာဆိုရိုး
စကားတစ်ခု ရှိတယ်။ လူ
မသေခင်...ဘာတဲ့လ'

'နာမည်မသေစေနဲ့ပါ
ဆရာ'

အားလုံး ပြိုင်တူ မြေကြ
တာ ဟိန်းလို့ ကိုမောင်မောင်
ပြုံးတယ်။

'ဒါဖြင့် ဆရာတို့ ဝန်း
ကျင်မှာ လူမသေခင် နာမည်
သေနေကြတဲ့ သူတွေကို ပြော
ပြစမ်းပါ သိသလောက်'

တစ်ယောက်ပြီးတစ်
ယောက် မြေကြပါလေရော။

'ကိုပီကျံ'

ဒီလူက မိန်းမပွေလို့ ရုံး
ရောက် ဂါတ်ရောက် အကြိမ်
မနည်းတဲ့သူ။

'ဦးဆံရှည်'

ဒီလူကလည်း သူများ
အိမ်ခြံထဲ ခဏခဏ ဝင်ခိုးနေ
တဲ့ သူနိုးပါပဲ။

'ကိုပီလေး'

ဟုတ်ပါ၊ ရွာလယ်မှာ
ကြက်ခြံကြီးနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်
ကို အနံ့ဆိုးတွေပေး၊ ယင်

ကောင်တွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ ကျန်း
မာရေးပျက်စီးစေတဲ့ သူကြီး။
အရက်ပုန်းက ရောင်းလိုက်
သေး။ ကြက်ခြံလည်း ဖယ်
မပေးသေးတဲ့သူ။

'မရီ'

ဪ၊ ဒါက လင်လုပ်
သူ မလေးသွားတုန်း ရှေ့မီး
နောက်မီးတွေ လင်းလို့
တစ်လောက ရှင်းလိုက်ရတဲ့
မိန်းမ။

'ဘုရားလူကြီး ဦးဖိုးဝ'

ဟုတ်ပ ဟုတ်ပ၊ ဘုရား
ငွေတွေနဲ့ ရွာထဲရပ်ထဲ ငွေတိုး
ပေး၊ ငွေပြန်မဆပ်သူတွေနဲ့
နှစ်စဉ်နှစ်စဉ် လက်ရွှေထိုးနေ
ရတဲ့ လူကြီးပ။

'တားတို့ဆိုင်က ဆီဖိုး
ဆန်ဖိုးတွေ မပေးတဲ့ ဦးတိန်း
ဇော်ရော'

နာရမ်းစကားကြောင့်
ရယ်ကြပြန်ပါရော။ နောက်
တော့ နာမိမတွေ ဆရာဝန်
တွေရော၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာမ
ရော၊ ရာအိမ်မှူး၊ အုပ်ချုပ်ရေး
မှူးတွေရဲ့ နာမည်တွေပါ
တန်းစီထွက်လာပါလေရော။
ဒီတော့မှ မေးတာ ရပ်မှပိုဆို
ပြီး ကိုမောင်မောင် လက်ကာ
ပြလိုက်ရပါတယ်။ မေးခွန်း
ပြောင်းမှ ဖြစ်တော့မှာကိုး။

'ကဲ တစ်ယောက်ချင်း
က ဘယ်လိုနာမည် ကျန်ရစ်
ချင်ကြသလဲ ပြောပြစမ်းပါ'

'ကျွန်တော်ကတော့
ချင်းပြည်နယ်ကို တိုးတက်
အောင် လုပ်ပေးသူအဖြစ်
နာမည်ကျန်ရစ်ချင်ပါတယ်
ဆရာ'

ရွားရွားပါးပါး ကို
မောင်မောင်တို့ ရပ်ကွက်ထဲ
မှာရှိတဲ့ ချင်းတိုင်းရင်းသား
ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ၉ တန်း

ကျောင်းသား 'ထောင်ခို'ရဲ့ အဖြေ။ ဖြေရတာ သိပ်မခဲမရဲ ကြတဲ့ ကလေးတချို့ကတော့ သမ္မာရှိသူ၊ ကတိတည်သူ၊ မိဘကျေးဇူးဆပ်သူ၊ ဆင်းရဲ သားတွေကို ကူညီသူ၊ ဆရာ ဝန် ဖြစ်ချင်သူက ဆရာဝန် ကောင်း၊ အင်ဂျင်နီယာဖြစ် ချင်သူက အင်ဂျင်နီယာ ကောင်းနာမည် စသည် တို့တိုတတ်တတ် ဖြေသွားကြ လေရဲ့။ ၈ တန်းကျောင်းသူ လက်ချီမီးရဲ့သဘောထားကျ ပြန်တော့ စိတ်ကူးယဉ်တယ် ယူဆရမေ့ ချစ်စရာကောင်း လို့ နေပြန်ပါရောလား။

'သမီးကတော့ သိုး ကလေးတွေကို သဘောကျ တယ်။ မသေခင်ကတည်း က အမွေးတွေ ခဏခဏ ရိတ်ပေးပြီး လူတွေအတွက် အဝတ်အထည်တွေ ဖန်တီး ပေးတာမျိုးလေ။ အဲလို ဖြစ် ချင်တယ် ဆရာ'

ထုံးစံအတိုင်း အများထဲ မှာ စုန်းဖြူးက ပါမိခဲ့တော့ ကျော်စိုးက စ၊ ပါလေရာ။ အဲဒီကောင်က တကယ့်လူ နောက်။

'ဟိတ်... ဟိတ် က သိုးဟာ အမွေးရှိတယ်၊ နင်က ရိတ်ရအောင် ဘာအမွေးပါလို့ တုံး။ ဘယ်နေရာ သွားရိတ်ရ မှာတုံးဟ...ဟင်း တယ်လေ'

ကျော်စိုးစကားကြောင့် တဝါးဝါး ပွဲကျသွားကြတော့ လက်ချီမီး ရှက်သွားရတယ်။ မျက်စောင်းချိတ်ရင်းက -

'ဟဲ့ သေခြင်းဆို သူ့မာပြောတာဟဲ့'

'ဆရာ ကျွန်တော်က တော့ ဟိလေ...'

၁၀ တန်းတက်ရတော့

မယ့် အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် ကျောင်းသား ဇော်ဇော်ရဲ့ စကားကို ကြားကြရတော့ လည်း ချီးမွမ်းမိပြန်ရော။ သူ ပြောတာက -

'ကျွန်တော်က မာတင် လူသားကင်းရဲ့ 'I Have a Dream' ဆိုတဲ့ မိန့်ခွန်းကို သဘောကျတယ် ဆရာ။ လူဖြူလူမည်း တစ်တန်း တည်း ဖြစ်စေချင်သလိုပေါ့။ ခုဆို လူမည်းက အမေရိကား မှာ သမ္မတတောင် ဖြစ်နေပြီ လေ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာသာပေါင်းစုံ စည်းလုံးချစ် ခင်ကြအောင် လုပ်ဆောင်ပေး သူအဖြစ် နာမည်ကျန်ရစ်ချင် ပါတယ်။ ဘုန်းဘုန်းတွေ ဆွမ်းခံကြလည်း သားတို့ အိမ်က လှူတာပဲ နော ဘုန်းဘုန်း'

ပြောရင်းက လှမ်းမေး တော့ ဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါးက လည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ပဲ ခေါင်းညိတ်ပြကြပါတယ်။ ဒါကို ကြည့်ရင်း ကိုမောင် မောင်ရင်ထဲ ဝိတိတွေ တသိမ့် သိမ့်နဲ့ပါပဲ။ စည်းလုံးမှု ကင်း မဲ့ခြင်းရဲ့အကျိုးဆက်ဆိုးကို ခံစားဖူးကြတော့ ကြောက်ရွံ့ စရာလို့ မြင်လာတတ်ကြတာ သဘာဝပဲလေ။ ကိုမောင် မောင်တို့ ဝန်းကျင်မှာက အမြင်ကျဉ်းမြောင်းသူ ဦးရေ က မနည်းဘူး မဟုတ်လား။ ပိုပြီးတော့ ဦးရေတိုးပွား အောင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေ ကြတာလည်း တွေ့မြင် ကြား သိနေရဆဲ။ ဒါကလည်း စိတ် မသက်သာစရာ။ အချင်းချင်း ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်ကြ ခြင်းကိုတောင် သဘောမကျ သူတွေ ရှိနေသေးတာ ကိုမောင်

မောင် လက်တွေ့။ ကိုမောင် မောင်ရဲ့ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲမှာ 'ဆလံမာလေးကွန်း'လို့ နှုတ် ဆက်တာပါတာကြောင့် အစွန်း ရောက်တို့ရဲ့ ဝေဖန်တဲ့ရဲ့တာ ခံခဲ့ရသေး မဟုတ်ပါလား။ ကိုမောင်မောင်က ဒါကိုလည်း အတန်းထဲမှာ ပြန်ပြောပြသလို လက်လှမ်းမီရာ စာပေမောင် နှမတွေကိုလည်း ရှင်းပြခဲ့တာ ပါ။

'ဂျပန်တွေဆိုရင် 'အရိ ဂတ်တော့ ဂိုဦးမတ်'လို့ နှုတ်ဆက်ခါးကုန်းပြကြ၊ ထိုင်းလူမျိုးတွေဆိုရင် 'ဆဝါ ဒီးခါး'ဆိုပြီး လက်အုပ် ကလေးတောင် ချီလိုက်သေး။ ဟိန္ဒူတွေ၊ နေပါလီအနွယ် ဂေါ်ရခါးတွေဆိုရင်လည်း 'နာမားဆတေး'၊ 'နာမား ဆကား'(လူငယ်က လူကြီး သို့)ဆိုပြီး လက်အုပ်ချီကြ၊ ခါးကိုင်းပြီး ခြေဖမိုးကို လက် နဲ့ထိကြ၊ မြန်မာတွေလည်း 'မင်္ဂလာပါ'ဆိုကြ၊ အနောက် တိုင်းသားတွေဆိုရင် 'ဟဲလို' ဆိုပြီး လက်ဆွဲကြ၊ ဖက်ကြ၊ ပန်းပုတ်ကြ။ ဒါဟာ လူယဉ် ကျေးတွေရဲ့အပြုအမူ။ နိုင်ငံ ကြီးသားတို့ လိုက်နာကြတဲ့ လောကဝတ်ပါ။ အခြား လူမျိုးတွေလည်း ကိုယ်စီ ဒီလိုယဉ်ကျေးမှု ရှိကြတာပဲ စာပေပညာရှင်အချို့ က ကိုမောင်မောင်ကို 'ဖားတာ လား'လို့ ဝေဖန်ခဲ့ကြတာမို့ ဒီလိုလည်း ထောက်ပြခဲ့ဖူးပါ ရဲ့။

'အိုဘားမား မြန်မာ နိုင်ငံလာတော့ တက္ကသိုလ်ထဲ က စင်ပေါ်လည်းရောက်ရော 'မြန်မာနိုင်ငံ မင်္ဂလာပါ'လို့ နှုတ်ဆက်တာ မြန်မာတွေကို

ဖားတာလား။ အမေရိကန် သမ္မတ ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ လင် ရော၊ မယားရော အိန္ဒိယနဲ့ နီပေါရောက်တော့ လက်အုပ် ကလေးတွေချီလို့ လူတွေကို နာမားဆတေးလို့ နှုတ်ဆက် ကြတာရော ဖားတာပဲလား။ မစ်ရှ်အိုဘားမားဆို လေယာဉ် ပေါ်တက်ချိန်အထိ လက်အုပ် ချီမပျက်ခဲ့တာ တစ်ကမ္ဘာလုံး က တိစွာတွေကတစ်ဆင့် ဖြင့် ခဲ့ကြရတော့ ဘယ်လောက် ချီးကျူးလေးစားဖို့ကောင်း သလဲ။ ဒီလို ယဉ်ကျေးခြင်း ဟာ အနုပညာတစ်ရပ်ပဲ။ ဒါ ကို လူယဉ်ကျေးတွေထဲမှာပဲ တွေ့ရတတ်တယ်။ ဒါကို လက်တွေ့လုပ်ကြ၊ ဝန်မလေး ကြနဲ့'

တပည့်တွေကိုလည်း ဒီ သဘောတရား ရှင်းပြခဲ့တာမို့ သင်တန်းမှာ အားလုံး စည်း လုံးနေကြတာဟာ လက်တွေ့ မဟုတ်ပါလား။

'ကျွန်တော် ကတော့ ရန်တိုက်ပေးသူတွေရဲ့ နဖူး ဖောင့်နဲ့ ပေါက်သူအဖြစ် နာမည်ကျန်ရစ်ချင်ပါတယ် ဆရာ'

ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ် ပြီး ပြောချလိုက်တဲ့ ၅ တန်း ကျောင်းသားလေး ဗီရှန်းရဲ့ စကားကြောင့် တချို့က လက်ခုပ်တီးကြပြန်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခါတလေ ရန်တိုက်ပေးသူ ဟိုဘက်ဒီ ဘက် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက် တည်းပဲ ရှေးကလို စီးချင်း ထိုးပြီး သတ်နိုင်ရင် ပို ကောင်းမယ် လို့လည်း ကိုမောင်မောင် ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးမိတာပေါ့။ ရန်ပွဲဖြစ် တိုင်း မဆိုင်သူတွေက သေ

ဘေ ၁၀၀ ရာရနေကြတာ
တရားဘူးလေ။ စစ်ပွဲ
သည့် ဒီလို သဘောရတယ်။
တကယ်တမ်း အသက်တွေ
တေးပေးကြရတာ ထိုက်
တန်ပါရဲ့လား။ တကယ်တမ်း
ကော သေဆုံးစတေးခံကြသူ
တွေအတွက် ဂုဏ်ယူစရာ
ဖြစ်ပါရဲ့လား။ ကိုမောင်မောင်
ကတော့ မသေချာလှပါဘူး။
တချို့စစ်ပွဲတွေဟာ တစ်စုံ
တစ်ယောက်ရဲ့လောဘအတွက်
အတွက် သက်သက် စတေး
ပေးဆပ်နေကြရတာဟာ ထင်
ရှားလွန်းလှတယ် မဟုတ်လား။
မတူညီခြားနားမှုတွေဟာ ပြ
ဿနာမဟုတ်ဘဲ ခွန်အားဖြစ်
စေနိုင်တယ်ဆိုတာ လူအများ
စု ပိုလက်ခံလာအောင် လုပ်
ကြရမယ့်အစား ဖြစ်ပျက်နေ
ကြတာကဖြင့်...အင်း...။

ဒါက ကြီးကရော
ဘယ်လိုနာမည် ကျန်ရစ်ချင်
သလဲ ပြောဦးလေ

ဦးပဉ္စင်း ဦးဝိလာသရဲ့
အမေးကြောင့် ကိုမောင်မောင်
ရဲ့အတွေးစတွေ ပြတ်
တောက်သွားရပါတယ်။ ရုတ်
တရက် ဘာဖြစ်ရမလဲ မသိ။
စိတ်ထဲမှာ ကြီးကြီးကျယ်
ကျယ် နာမည်တွေ ဘာတွေ
ရှိမထားတာ သေချာတယ်။
လူတိုင်းက နေမင်း၊ လမင်း၊
ကြယ်တာရာတွေ ဖြစ်စရာ
မလိုပါ။ ဖယောင်းတိုင်လို၊
အမွှေးတိုင်လို တဖြည်းဖြည်း
နိဂုံးခရီးဆက်ရင်း ဝန်းကျင်
ကို အလင်းရောင်၊ မွှေးနံ့တွေ
ပေးနိုင်ဖို့ရာပဲ လိုအပ်တယ်လို့
သာ ယုံကြည်သူကဲ့။ ဒါပေမဲ့
ဒီနေ့အတွက် အဖြေတော့ ပေး
ရမယ်လေ။

တပည့်တော်ကတော့

ဟောပြောလို့ဖြစ်စေ၊ ရေး
သားလို့ဖြစ်စေ ရန်တိုက်ပေး
တဲ့ ကလောင်ရှင်အဖြစ်
နာမည်ကျန်ရစ်ရင် တော်ပါ
ပြီ ဘုရား။ ဒါလောက်ပါပဲ

ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်
ကို လုပ်ရင်းက ကိုယ့်ကိုယ်
ကို အရေးပါသူလိုလို၊ လော
ကကို ကယ်တင်နေသူလိုလို၊
ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသူလို
လို... လိုလို...လိုလိုတွေနဲ့
ကိုမောင်မောင်က သဟဇာ
တ သိပ်မဖြစ်သူပါ။ လုပ်ခွင့်
ရခြင်းဟာ လုံလောက်နေပြီး
ဘဝင်၊ မာန၊ ထောင်လွှားမှု
ဆိုတာတွေဟာလည်း ပြဒါး
တစ်လမ်း သံတစ်လမ်းလို့
သာ ခံယူထားခဲ့ပြီးသားသူပါ။

ကောင် ပါတယ်
ဒါကကြီး

ကဲ ဘယ်သူ ဖြေစရာ
ကျန်သေးလဲ

သမီးကျန်သေးတယ်
ဆရာ

၇ တန်းကျောင်းသူ
မာလာ ထ၊ရပ်တယ်။ သူက
ရှမ်းဗမာ ကပြား။

သမီးကတော့ မာလာ
လာလို မဟုတ်ရင်နေပါ။
ပညာရေးကို အားပေးတဲ့
ကျောင်းသူတွေရဲ့ ဆရာမ
ကောင်းအဖြစ် နာမည်ကျန်
ရစ်ရင် တော်ပါပြီ။ အဲလိုဖြစ်
အောင်လည်း ကြိုးစားပါ့မယ်
ရှင်

ကောင်းလေစွ၊ ကောင်း
လေစွ။ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ
ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ပုံတွေဆီက
တစ်ဆင့် ခွန်အားသတ္တိတွေ
ကူးစက်လာခြင်းရဲ့ ပြယုဂ်လို့
ကိုမောင်မောင် ယုံကြည်မိ
ရတယ်။ ရုပ်ရှင်တစ်ကား
ကြည့်ရင်၊ သီချင်းတစ်ပုဒ်

နားထောင်ရင်၊ အနည်းဆုံး
ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ကြည့်မိရင်
လည်းပဲ ကိုယ်ကျင့်တရား
ကောင်းအောင် ကြိုးစားလို
စိတ်၊ အမှန်တရားကို ဖြတ်နိုး
တဲ့စိတ်။ အမှန်တရားလို့ သိ
နားလည်လာရင် အဲဒီဘက်
တော်သားအဖြစ် ပြတ်ပြတ်
သားသား ရပ်တည်ရတဲ့ ခွန်
အားတွေ၊ သတ္တိတွေ ရရှိလာ
နိုင်စေဖို့က ကိုမောင်မောင်ရဲ့
ရည်ရွယ်ချက်ပါပဲ။

ကဲ... သေပြီး နာမည်
ကောင်း ကျန်ရစ်သူတွေ
ကမ္ဘာမှာကော မြန်မာမှာပါ
ရှိတယ်။ သိသလောက် ပြော
ကြစမ်းပါဦး

မဟတ္တမနန္ဒီ၊ မာသာ
ထရီဇာ၊ မာတင်လူသာကင်း၊
ဦးသန့်၊ အနော်ရထာ၊
ကျန်စစ်သား၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်
ဆန်း

တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ
နာမည်တွေ တန်းစီထွက်လာ
တယ်။

နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျန်ရစ်
သူတွေလည်း မနည်းဘူး
လေ

ဟစ်တလာ၊ ပိုပေါ့၊
မီလိုစီဗစ်

ဆက်ဒမ်ဟူစိန်၊ မား
ကိုစ်

ဂဠုန်ဦးစော၊
...

သက်ရှိထင်ရှား နာမည်
ကောင်းရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့
နာမည်တွေကိုတော့ ကိုမောင်
မောင် ဆက်မမေးတော့ပါ။
မေးရင်လည်း တပည့်တွေ
အားလုံးက သိပြီးသားဆိုတာ
စိတ်ထဲက သေချာနေတယ်
လေ။ နာရီကို ကြည့်လိုက်မိ

တော့ သင်တန်းဆင်းချိန်က
ကပ်နေပါပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း
ခွန်အားဖြစ်စေမယ့် သီချင်း
တစ်ပုဒ်နဲ့ တစ်နေ့တာအချိန်ကို
နှုတ်ဆက်ရတော့မှာမို့...

ရဲရင့် ဒီနေ့ အလှည့်ကျ
တဲ့ သီချင်းက ဘာလဲ

အရင် တစ် ရက် က
တော့ မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင်ရဲ့
သီချင်းကို မင်းချစ်သူ ကော်
ပီရေးကာ စတီရီယို အဆို
တော်တွေအားလုံး သီဆိုခဲ့ကြ
ပြီး နီနီဝင်းရွှေရဲ့ နှင်းဆီ
စီးရီးထဲပါတဲ့ ကမ္ဘာကလေး
များနေ တေးသီချင်း နား
ထောင်ခဲ့ကြပြီးပါပြီ။ ကော်ပီ
တေးဖြစ်ပေမဲ့ အင်မတန် ချစ်
စရာကောင်းလှတဲ့ တေးတစ်
ပုဒ်။

ဒီနေ့ အလှည့်ကျတာ
က ဟာ...ဆရာရေ အင်္ဂလိပ်
သီချင်း။ Betty Midler ရဲ့
From a Distance ဆရာ

ရဲရင့် အဖြေကြောင့်
ကိုမောင်မောင် ပြုံးမိတယ်။
ဟောလီဝုဒ်အဆိုတော် မင်း
သမီးကြီးရဲ့ သိပ်လှတဲ့ ငြိမ်း
ချမ်းရေး တေးတစ်ပုဒ်၊ စိတ်
ထဲမှာ ဖြူဖြူကျော်သိန်းလည်း
ဒီသီချင်းကို ကြိုက်မယ် ထင်
ပါရဲ့လို့ တွေးဖြစ်အောင် တွေး
လိုက်မိသေးတယ်လေ။

ကဲ...ဖွင့်တော့လေ
အောက်စက်နဲ့ စပီကာ
က ထွက်လာတဲ့ Betty ရဲ့
အသံကိုတော့ ကျောင်းသား
ကျောင်းသူတွေရဲ့ အသံက
လွှမ်းမိုးထားလိုက်တော့တာ
ပါ။

From a distance, the
world looks blue and
green,
and the snow capped

mountains white... from a distance, the ocean meets the streams, and the eagle take to flight'.

*From a distance.... there is harmony.... and the echo
through the land.... It's the voice of hope....*

It's the voice of peace....It's the Voice of everyman....

From a distance.... There is no bombs, no guns, no diseases... no hungry mouths to feed...

*From a distance, We are instruments matching in a
common land.... playing songs of hope, playing songs of
peace, playing songs of everyman...*

God is watching us... from a distance...

*From a distance... you look alike my friend,
eventhough we are at war...*

from a distance...

I Just can not comprehend.

Why all this fighting is for? ? ?... from a distance.

There is harmony.....

God is watching us

God is watching us.... us from a distance....

There is hope of hopes, love of loves....

That is the voice of everyman

God is watching us(3)

from a distance....

သီချင်းဆုံးတော့ လက်ခုတ်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်းက
တော်တော်နဲ့မစဲတော့ပါ။ ခုံတွေသိမ်း၊ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ကြပြီး
နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ “ဘန္တေ” “မင်္ဂလာပါ” “နာမားဆတေး”
“ဟဲလို” “ဆယ်မာလေးကုန်း” အသံတွေနဲ့အတူ-

ဆရာ See You Tomorrow

• OK see you •

အားလုံးရဲ့ကျောပြင်တွေကိုငေးကြည့်ရင်း ကိုမောင်မောင် ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တယ်။ ရင်ထဲမှာ ဝီတီလှိုင်းတွေနဲ့ပေါ့။ စိတ်ထဲမှာတော့ သီချင်းထဲက 'God is watching us'ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကို 'Lords are watching us' လို့ပြောင်းလိုက်မိပါပြီ။ ဟုတ်တာပေါ့။ ယေရှုခရစ်တော်၊ ဗိဟာမက်၊ ဗိရှု၊ ခရစ်ရှုများ၊ ဗုဒ္ဓဘုရားစတဲ့ ကိုယ်တော်တို့ဟာဖြင့် လူသား၊ သက်ရှိတွေရယ်၊ သက်ဇီဝန်းကျင်နဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးကို သဟဇာတရှိရှိ အပြန်အလှန်အပို သဟဲပြုလို့ ချစ်ခင်စည်းလုံးစွာနဲ့ ငြိမ်းချမ်းကြမို့ကိုသာ ကိုယ်တော်များရဲ့ နှလုံးသားတွေထဲက ဆန္ဒတော် အမြဲတော့ ဓမ္မရတနာများနဲ့အတူ ဟိုးအဝေးတစ်နေရာကနေ စောင့်ရှောက်ကြည့်ရတော်မမူမကြမ္မာပါပဲ။

ဘယ်သူတွေ နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျန်ရစ်လေမလဲ၊ ကိုယ်တော်များအားလုံးကတော့ နာမည်ကောင်းများနဲ့ ငြိမ်းချမ်းသာယာလှတဲ့ လောကကမ္ဘာကိုသာ မြင်လိုတော်မူကြမှာ မလွဲဘူးလို့တော့ ကိုမောင်မောင် ခိုင်မာလေးနက်စွာ ယုံကြည်နေမိပါတော့တယ်။ ။

လမင်းမောင်မောင်

ဖြစ်ချင်တိုင်း မဖြစ်လာလို့ စိတ်ဓါတ်ကျနေပြီလား !

- ▶ မိမိဘက်မှ ဘယ်လောက်ပေးဆပ်ပေးဆပ် နားမလည်တဲ့ချစ်သူ/ခင်ပွန်းကြောင့် သောကဖြစ်နေပါသလား။
- ▶ သူ့ဘက်မှ သစ္စာမဲ့မှု၊ ရက်စက်မှုတွေကို ခွင့်လွှတ်ထားတာတောင် မိမိပေါ်နားမလည်ပဲ စွန့်လွှတ်ဖို့ သူ့ဘက်က ကြိုးစားနေပြီလား။
- ▶ ဘက်စုံဒေါင့်စုံမှ ကြိုးစားပြီး မိမိဘက်ပြန်ပါလာဖို့ စည်းရုံးပေမယ့်ဘာမှဖြစ်မလာလို့ စိတ်ဓါတ်ကျနေပြီလား။
- ▶ တစ်သက်လုံးကောင်းလာခဲ့သူက လတ်တလောသာယာမှုနောက်ပါပြီး အခြားလူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပြောင်းလဲသွားပြီလား။
- ▶ ပုလောင်မှုတွေကို ဆက်လက်သည်းမခံနိုင်တော့လို့ ရေဆက်ရမလားဆိုပြီး ဒို့ဟာဖြစ်နေပါသလား။

ဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်လာစေဖို့

ဆရာတော်ကြီး၏

LLB, LLM, DBL, DML

(အပိုင်းသမီးသီးသန့် လက္ခဏာစေ့စပ်ဖော်စဉ်)

တိုက်-၄၀၊ G-2 ၊ ဦးစီးစာရလမ်း၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာ၊ ၄၁ ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံ

Ph: ၀၉-၅၆၆၄၃၂၆၊ ၀၉-၇၃၁၆၁၈၀၊ ၀၉-၄၃၀၉၄၈၆

ထောင်ချောက် ကောင်းမြတ်

ခေါင်တိုင်ထက် အစိုးဆီမှ
ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်သံ ကြားမိလိုက်သည်နှင့်
စိုးရိမ်ခြင်းက သူရင်ထဲမှာ
အကြားအလုပ်မရှိအောင်
နေရာယူပစ်လိုက်သည်။
စိတ်မချခြင်းတို့နှင့်အတူ သူ
ခေါင်တိုင်ထိပ်ဆီ အလျင်စလို
ပြေးတက်သွားသည်။ သူ တစ်ခုခုကို
ခလုတ်တိုက်မိလိုက်သဖြင့်
ရုတ်တရက် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
လား...လား စပါးစေ့တွေ။
ရိုင်ပတ်အောက်ခြေအပေါက်ကလေးမှ
ထွက်ကျနေသော စပါးစေ့ပုံကလေးကို
သူ တွေ့သည်။ သူ
ခလုတ်တိုက်မိသောကြောင့်
စပါးစေ့ပုံကလေးမှာ
ပြန်ကျသွားပြီး
တချို့မှာ
ဖျာကြမ်းအခင်းကိုလွန်ကာ
ကြမ်းပေါက်ကြားမှ မြေပြင်ပေါ်သို့
ပြုတ်ကျကုန်သည်။
သူ ကြမ်းပေါက်ကြားမှ
ငုံကြည့်သည်။
တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး...။
ကိုးစေ့တိတိ။
သူ အောက်သို့ ခပ်မြန်မြန်
ပြေးဆင်းသွားလိုက်သည်။
စပါးစေ့တွေကို တစ်စေ့မကျန်
ပါးစပ်ထဲမှာ
ကောက်ငုံထားလိုက်သည်။
ပြီးမှ ဘေးဘီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး
တိုင်ခြေရှိ တွင်းကလေးထဲသို့
ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးဆင်းသွားသည်။
တွင်းအောက်ခြေရောက်မှ စပါးစေ့တွေကို
ပြန်ထွေးချလိုက်သည်။
တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး...။
ပါးစောင်တွင် ကပ်နေသော
နောက်ဆုံးတစ်စေ့ကိုတော့ မထွေးတော့ဘဲ
တကျိကျိ မြည်အောင်
ဝါးစားပစ်လိုက်တော့သည်။
ခေတ္တမျှ အရသာခံပြီးနောက်
တစ်ခုခုကို သတိရသွားပြီး
စပါးကျိ၏ ခေါင်တိုင်ထိပ်ဆီသို့

အလျင်စလို ပြန်ပြေးတက်
သွားပြန်သည်။

ခေါင်တိုင်နှင့် အနီးဆုံး
ထုပ်တန်းပေါ်တွင် မလှုပ်
မယှက် ဝပ်ရင်း ရိုင်ပတ်ထဲမှ
စပါးများကို သူ အပေါ်စီးမှ
ကြည့်နေသည်။ တပ်မက်စွာ
စိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံး
အစုံတို့သည် အရည်ဖျော်ကျ
တော့မည်ဟု ထင်ရလောက်
အောင် ဝင်းလက်တောက်ပ
နေသည်။ ဝါရွှေဝင်းလက်နေ
သော စပါးစေ့တို့သည် ရိုင်
ပတ်အပြည့် မိုမောက်လို့နေ
သည်။ ထိုသို့ စပါးစေ့များ
ကို ကြည့်ရင်း ပီတိခံစားရ
ခြင်းမှာလည်း သူ နေ့စဉ်
အလုပ်များထဲက ဝတ္တရား
တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် သည်လို စပါး
အပုံအပင်ကို သူ ခုမှ မြင်ဖူး
သည်တော့ မဟုတ်။ သူ
သည် စပါးပင်တွေကြားမှာ
မွေးပြီး စပါးတွေကြားမှာ
ကြီးပြင်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။
သူ့မွေးရပ်မြေသည် သည်ရွာ
ဘေးက လယ်ကွင်းပြင်ကြီး
သာ ဖြစ်သည်။

လယ်ကွင်းကြီးသည်
တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ကြီးပြန့်
ကျယ်ဝန်းလှသည်။ လယ်
ကွင်းပြင်ကြီးထဲမှာတော့ ဟို
တစ်စု၊ သည်တစ်စု ရွာတန်း
ကလေးများကို တွေ့မြင်နိုင်
သည်။ လယ်ကန်သင်းပေါ်
တွင် အရွယ်ရွယ်သော သစ်
ပင်တို့သည် ဟိုတစ်ပင် သည်
တစ်ပင် ပေါက်ရောက်လျက်
ရှိသည်။ ကျေးငှက်တို့သည်
ဟိုမှသည်သို့ ပျံဝဲကြရင်း
တေးစုံ တွန်ကျူးနေတတ်ကြ
၏။ ကောင်းကင်ပြာပြာကြီး

သည်လယ်ကွင်း
တွေထဲမှာ
သူ
ကြောက်ရတာ
သတိထားနေရတာ
တစ်ခုပဲ ရှိသည်
အဲဒါကတော့
ထောင်ချောက်တွေ
ဖြစ်သည်
သူတို့
တွင်းဝနှင့်
သွားလာတတ်သော
လမ်းကြောင်းများတွင်
ထောင်ထားလေ့
ရှိသော
ထောင်ချောက်
များကိုမူ
သူ
ကြောက်သည်

၏အောက်တွင် သူ့မွေးရပ်မြေ
သည် မျှော်စရာကောင်းနေ၏။

လယ်ကန်သင်းတစ်ခု
၏ ဘေးတွင်တော့ သူ့တွင်း
အိမ်ကလေး ရှိပါသည်။
ကွင်းလယ်ကုက္ကိုပင်ကြီးတွင်
တည်းခိုရသော မိုးတွင်းအခါ
မှလွဲ၍ ကျွန်အချိန်တွင် တွင်း
အိမ်ကလေးသည် သူ ၏
ဘုံဗိမာန်လေးပင် ဖြစ်သည်။
စားဖို့လည်း မပူရ။ လယ်
ကွင်းကြီးထဲတွင် စပါး၊ ပဲ၊
ပြောင်း၊ နှမ်း ရာသီအလိုက်
သီးနှံမျိုးစုံ ရှိသည်။ အားအား
ရှိလျှင် စပါးပင်တွေ၊ ပြောင်း
ပင်တွေကြားမှာ ပြေးတမ်း

လိုက်တမ်း ကစားကြသည်။
ဗိုက်ဆာလျှင် စပါးစေ့လေး
တွေ၊ ပဲစေ့လေးတွေ အဆင်
သင့် ကောက်ယူစားလိုက်ရုံ
သာ ဖြစ်သည်။

သူတို့အတွက် အလုပ်
ဆို၍ မီးလအစာအတွက်
စပါးစေ့၊ ပဲစေ့လေးတွေ
သယ်ယူစုဆောင်းဖို့သာ ရှိ
သည်။ လူ့လ စိုက်ထုတ်စရာ
ဆို၍ သည်ဝမ်းစာကိစ္စသာ ရှိ
သည်။ အဲဒါကလည်း ဘာမျှ
ခက်ခက်ခဲခဲ ရှိတာမဟုတ်။
ဘာကိုမျှ ကြောင့်ကြစရာမရှိ။
ဘယ်သူ့မျက်နှာမျှလည်း
ကြည့်စရာ မလို။ ကိုယ့်နေရာ
တွင် ကိုယ်သာလျှင် အရှင်
သခင်၊ ကိုယ်သာလျှင် ဘုရင်
ဖြစ်သည်။ သည်လယ်ကွင်း
မှာ မွေးဖွားလာခြင်းကိုတော့
သူ အလွန်မျှော်ရွှင်ကျေနပ်မိ
သည်။

သည်လယ်ကွင်းတွေ
ထဲမှာ သူ ကြောက်ရတာ
သတိထားနေရတာ တစ်ခုပဲ
ရှိသည်။ အဲဒါကတော့
ထောင်ချောက်တွေဖြစ်သည်။
သူတို့ တွင်းဝနှင့် သွားလာ
တတ်သော လမ်းကြောင်း
များတွင် ထောင်ထားလေ့ရှိ
သော ထောင်ချောက်များကိုမူ
သူ ကြောက်သည်။ ထောင်
ချောက်များကလည်း အမျိုးစုံ
လှသည်။ ဝါးချောင်းကလေး
များနှင့် လုပ်ထားသော လည်
ညှပ်ထောင်ချောက်လည်း ပါ
သည်။ တစ်ဖက်ပိတ် ဝါးဆစ်
ဘူးများနှင့် ပြုလုပ်ထားသော
ဝါးဘူးထောင်ချောက်ဆိုတာ
လည်း ရှိသည်။ အသွား
အလာ မဆင်ခြင်မှုကြောင့်ဖြစ်
စေ၊ ထောင်ချောက်ထဲက
အစာကို တပ်မက်မှုကြောင့်

ဖြစ်စေ ဖမ်းမိခဲ့လျှင်တော့
လွတ်ဖို့ရာလမ်း မရှိတော့ချေ။
လူတို့ရောက်မလာခင်အထိ
အသက်ရှင်ခွင့်ရခဲ့လျှင်တောင်
နံနက်မိုးမလင်းခင် ရက်စက်
စွာ သတ်ဖြတ်ခံကြရမှာ ဖြစ်
သည်။ ကံစွပ်၍ လွတ်ခဲ့လျှင်
လည်း ခွေးဝဝကြီးများ၏
အစွယ်ဖွေးဖွေးထက်မှာ
အသက်ပျောက်ရမှာ သေချာ
သည်။ ထို့ကြောင့် ထောင်
ချောက်များကိုတော့ သူ
အလွန်ကြောက်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ
တွင်းအိမ်တူးလျှင် ထောင်
ချောက်များရှိ တတ်သော
အစာစုစုပုံရှိသည့် စပါးပုံလို
ကောက်လှိုင်းပုံလို နေရာမျိုး
ကို ရှောင်လေ့ရှိသည်။ တွင်း
အိမ်ရှိမှန်း မသိသာအောင်
လည်း သူ့တွင်းအိမ်ကို သူ
များတွေလို ကျစ်စာတွေနှင့်
ခမ်းခမ်းဖျားဖျား သူ မလုပ်။
သူ့တစ်သက်တာတွင်
ကောက်လှိုင်းပုံများမှာ တစ်ခါ
ပဲ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ
သတိကြီးမှုနှင့် ကြောက်စိတ်
တို့ကြောင့် ထောင်ချောက်
များကို ရှောင်ရှားနိုင်ခဲ့သော်
လည်း ထိုကောက်လှိုင်းပုံ
သည် သူ့ဘဝကို တစ်ဆစ်ချိုး
ပြောင်းလဲစေခဲ့၏။

လှည်းတစ်စီးသည်
ကောက်လှိုင်းစည်းထဲ ရောက်
ရှိနေသော သူ့ကို ရွာတစ်ရွာ၏
အစွန်ရှိ အိမ်တစ်အိမ်သို့
သယ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ ခုန်
ချထွက်ပြေးမည့် အကြံကို
လည်း အစွယ်ဖွေးဖွေးနှင့်
ခွေးညိုညိုကြီးကြောင့် စွန့်
လွှတ်ခဲ့ရသည်။ ရောက်ပြီးမှ
လှည်းလမ်းကလေးအတိုင်း

ပြန်မည်ကြံပြီး သူ အေးဆေး တိတ်ဆိတ်စွာပင် လိုက်သွား ခဲ့သည်။

အဲသည်မှာပင် သူ ဝမ်း ဖြူမလေးနှင့် စတင်ဆုံစည်း ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝမ်းဖြူ မလေးက သူနှင့် သိပ်မတူ လှ။ သူက တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ ခွံ့ခွံ့ထွားထွားဖြစ်သည်။ သူ ကလေးကမူ ပိန်ပိန်သွယ် သွယ်နှင့် အလျားခပ်ရှည်ရှည် ဖြစ်သည်။ တင်ပါးဆုံကမူ ခွံ့ခွံ့ထွားထွားရှိ၏။ ဦးခေါင်း ဝိုင်းဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း သွေးသွယ်သွားပြီး နှုတ်ခမ်း ခွန်ခွန်လေးတွင် အဆုံးသတ် သွားသည်။ သူကလေးတွင် နှုတ်ခမ်းမွေးပါးပါးလေးရှိပြီး ရှေ့သွားကလေးနှစ်ချောင်း ပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်လျှင် သူ နှလုံးသားတို့သည် ပြောင်း ပြန်ဆန်ခတ်ဖြစ်အောင် တုန် လှုပ်သွားရသည်။ သူကလေး ၏ မျက်စိပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း ကလေးထဲမှ ရွှန်းလဲ့ရည်ဝေ သော အကြည့်တို့နှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့လိုက်ရလျှင်ဖြင့် သူ တစ် လောကလုံးကိုပင် သတိမရ နိုင်တော့ချေ။

အစပိုင်းတွင် ဝမ်းဖြူမ လေးသည် သူ့ကို အနား အကပ်မခံခဲ့သော်လည်း တစ် အိမ်တည်းတွင် အတူတူနေပြီး တွေ့မြင်ရပါများလာသည်နှင့် ပို၍ရင်းနှီးလာခဲ့သည်။ နောက် ဝိုင်းတွင်တော့ သူကလေး၏ အမွှေးနုနုလေးများကို တို့ထိ ပွတ်သပ်ခွင့်ပါ ရလာခဲ့သည်။ သည့်နောက်တွင် သူသည် လယ်ကွင်းများဆီသို့ ပြန်ရန် လုံးဝမေ့လျော့သွားလေတော့ သည်။

ရက်တွေလတွေ ကြာ လာသည်နှင့် သူကလေး၏ ဝမ်းမိုက်ဖြူဖြူကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း ပို၍ ပြည့်ပြီး ပူတင်းလာခဲ့သည်။ အစာမရှာ နိုင်တော့သော ဝမ်းဖြူမလေး အတွက် သူ အလုပ် ပိုလုပ်ရ တော့သည်။ သူ နေထိုင် သော ကျိမှ စပါးစေ့၊ ပဲစေ့ များကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး သယ် ယူလာပြီး ကြင်ကြင်နာနာ ကျွေးမွေးသော်လည်း သူ ကလေးကတော့ စားနေကျ ဖြစ်သော မီးဖိုဆောင် ထမင်း၊ ဟင်းများကိုသာ တောင့်တ ၏။ သူ့စပါးစေ့တွေကို စောင်း ငဲ့၍ပင် မကြည့်။ သူကလေး ပိန်လိုလာလိုက်သည်မှာလည်း မိုက်တစ်လုံးသာ ကျန်တော့ သည်။

ထမင်းဟင်းများ ရှာဖွေ ခိုးယူရန်မှာလည်း သူ ကြောက်စိတ်က ထောင် ချောက်တွေဆီမှာ တစ်လည် လည်း ညညဆို တစ်ဂျိုင်း ဂျိုင်း မြည်သံတို့ အဆုံး၌ တကွီကွီ အော်မြည်ကာ စီမိန် ကြေသုဉ်းသွားကြသူများ မြင်ကွင်းက သူ့ကို ခြောက် လှန့်နေပါသည်။ သံလှောင် ချိုင့်သေးသေးလေးထဲမှာ လှည့် ပတ်ပြေးလွှားရင်း ချောက်ချားအော်မြည်နေရပ် တွေကလည်း သူ့ကို သွေး ပျက်စေသည်။ သူ့ဝမ်းဖြူ မလေး မျက်နှာညိုမှာကို လည်း ရိုးပါသည်။ သူ တတ်နိုင်သလောက်တော့ စွန့်စားရှာဖွေကျွေးသည်။ သူ ရှာဖွေလာသမျှ စားပါစေလို တော့ သူ ဆုတောင်းရသည်။ ထိုသို့ တပိန်ပိန် တလိမ်လိမ် နေရင်းနှင့်ပင် ဝမ်းဖြူမလေး

သည် သေးသေးလေး လေး ကောင်ကို မွေးခဲ့သည်။

စပါးကျီ ခေါင်းတိုင် ထိပ်ခေါင်းထဲတွင် သစ်ရွက်စ အမှိုက်စကလေးတွေ ခင်းပြီး သေးသေးလေးတွေကို ထား ထားသည်။ သေးသေးလေး တွေက တပိပိအော်သည်။ သေးသေးလေးတွေကို ဝမ်း ဖြူမလေးက သူ နို့ပိန်ပိန် လေးတွေနှင့် နို့တိုက်သည်။ သူ ရှာဖွေလာသော ဆန်စေ့ ကလေးတွေကိုတော့ အားရ ကျေနပ်ဟန် မရှိသော်လည်း နည်းနည်းဆိုသလို စားရှာ သည်။ သေးသေးလေးတွေ ကို မွေးပေးခဲ့သော ဝမ်းဖြူ မလေးကို သူ အလွန် ကျေး စူးတင်သည်။ သေးသေး လေးတွေကိုလည်း သူ အသည်းတန်အောင်လောက် အောင်ကို ချစ်ပါသည်။

သေးသေးလေးတွေ နို့ လွှတ်သောတစ်နေ့တွင် သူ ဘဝသည် နောက်ထပ်တစ် ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲခဲ့ပြန် သည်။ မီးဖိုဆောင်ဘက်မှ ဂျိုင်းခနဲ အသံကြား၍ ထုံးစံ အတိုင်း ကြောက်ရွံ့မှုကို နှလုံး သွင်းရန် သူ တက်လာခဲ့ သည်။ သို့သော် ကြောက်ရွံ့မှု အပြင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတို့ ကိုပါ သူ နှလုံးသွင်းခဲ့ရ သည်။ သံထောင်ချောက်မှာ မိနေသူက ဝမ်းဖြူမလေး ဖြစ် နေသည်။ သံမောင်းတံကြီး က သူကလေး၏ လည်ပင်း နေရာကို ဖိညှပ်ထားသည်။ ရလိုရငြား ကြိုးစားရုန်းကန် သော်လည်း အချည်းနှီးပင် ဖြစ်သည်။ သည်မြင်ကွင်းမျိုး ကို သူ အကြိမ်ကြိမ်မြင်ဖူးပြီး

ဖြစ်သော်လည်း သူကလေး တကွီကွီ အော်ဟစ်ညည်း ညူရင်း ငြိမ်ကျသွားသည် အထိ သူ ရပ်ကြည့်နေမိ သည်။ သူ့နှလုံးသည်းအူအုံ ကို ဆွဲနုတ်ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရ သလို နာကျင်ကြေမ့ကာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်ကျန် ခဲ့သည်။ စိုစွတ်နေသော မျက်ဝန်းအရံနှင့် အတူ စပါးကျီခေါင်းတိုင်ထိပ်သို့ သူ ပြေးတက်လာခဲ့မိသည်။ ကျီ အောက် တွင်းအိမ်ထဲမှလွဲ၍ မည်သည့်နေရာတွင်မှ မအိပ်ခဲ့ ပူးသော်လည်း အဲသည်ညက တော့ သူ သေးသေးလေး တွေနှင့်အတူ အိပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

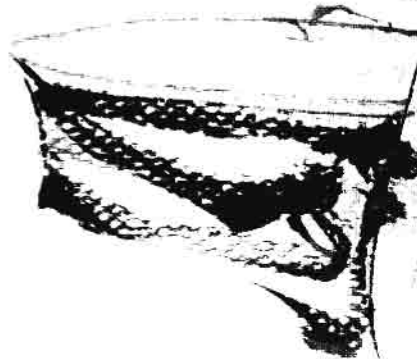
သေးသေးလေးတွေက ဝမ်းဖြူမလေးနှင့် တော်တော် တူသည်။ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် လေးတွေ ဖြစ်သည်။ ပြီး တော့ ထမင်းစေ့လေးတွေ၊ ဟင်းစလေးတွေကိုမှ ကြိုက် တတ်ကြသည်။ သူ စပါးစေ့၊ ပဲစေ့လေးတွေ ရှာလာပေးစဉ် က လုံးဝ မစားကြ။ အဲသည် လိုနှင့် သူ မဟာမဟာ စွန့်စား ခန်းကြီးကို စတင်ခဲ့ရသည်။ သေးသေးလေးတွေကို သူ အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ် မနေစေလို။ ဆာလောင်မှု တွေကြောင့် သူတို့ဘဝလေး တွေ အဆုံးသတ်မသွားစေလို ပါ။ သူတို့လေးတွေကိုယ်တိုင် ရှာဖွေစားနိုင်သည်အထိတော့ မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ သူ စွန့်စား ခန်းတွေ ဖွင့်နေရဦးမည် ဖြစ် သည်။ သို့သော် သူ ထောင် ချောက်များကိုတော့ ကြောက် ရွံ့မိနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ကောင်းမြတ်

နာနတ်တောင်ရွာလေးမှာ
 ရခိုင်ရိုးမတောင်တန်းကြီးနှင့်
 ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ကြားတွင်
 တည်ရှိနေ၍ပဲလား မသိ။
 ရာသီပြင်းဒဏ် ခံနေရသည်။
 နွေဆို ကျောက်များဖြင့် အတိပြီးသော
 ရွာတောင်ကြီးက ကျောက်ပူမှုတ်လို့
 အရမ်းပူသည်။ မိုးဆို ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်
 မှတ်သုံလေကြောင့် မိုးများသည်။
 ဆောင်းဆိုလျှင်လည်း ရိုး တောင်ဦးဆီက
 အရူးအမူး တိုက်ခတ်လာသော
 မြောက်လေသရမ်းကြောင့် အရမ်းအေးသည်။
 ခုဆို နွေကဆုန် ရောက်ပေပြီ။
 နာနတ်တောင်လို ကျွန်းရွာတွေမှာ
 ရေတွေ ရှားပြီပေါ့။
 မိုးရေခံရေကန်ကြီးတွေလည်း
 ခန်းခြောက်ရုံမက ကန်ဝမ်းဗိုက်ကြီးမှာ
 ပပ်ကြားအက် ဒဏ်ရာတွေနှင့် ပြည့်နေပြီ။
 သည်တော့ ရွာသားတွေမများ
 ရွာပြင်မှာ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ရေတွင်းတူးကြ၊
 ရေရှာကြနှင့်ပေါ့။ ရေဆိုတာ
 အသက်တစ်ချောင်း ရှင်သန်နိုင်ရေးအတွက်
 မရှိမဖြစ် လိုအပ်သည့်အရာပဲလေ။
 နွေလယ်နေ၏ အစွမ်းကြောင့်
 မြေမာကျောက်လမ်းမှ
 လွင့်ထုတ်နေသော
 အပူငွေ့များသည်
 လမ်းသွားလမ်းလာများကို
 မီးဖြိုက်ထားသည်သို့ ရှိချေ၏။
 ဤလိုအချိန်မျိုးမှာ
 နာနတ်တောင်ရွာသားတို့ကား
 အပူဒဏ် သက်သာအောင်
 နေရိပ်ခိုပြီး မနေနိုင်ရှာကြ။
 ပြေးကြရ၊ လွှားကြရနှင့်
 ရေတစ်ပေါက်ရရှိရေးအတွက်
 ရွပ်ယှက်ခတ် လှုပ်ရှားနေကြရသည်။
 ကျေးရွာမှာ တာဝန်ရှိသူများကလည်း
 ရေခပ်ချိန်၊ ရေသယ်ချိန်ကို
 ညနေပိုင်း အချိန်များတွင်သာ
 သတ်မှတ်ထားရာ ညနေခင်းသည်
 ရွာလုံးကျွတ် ရေခပ်ချိန်လို ဖြစ်နေ၏။
 'နမေရေ နှင့်ကြည့်ရတာ
 ပင်ပန်းလိုက်တာအေး

သူပျိုမှူးမိတ်မိုး
 သူပျိုမှူးမိတ်မိုး
 သူပျိုမှူးမိတ်မိုး

နှင့်သမီးလေး ခိုင်းပါလား
လို့

‘အစ်မရေ ဒီလောက်
အရေးကြီးနေချိန်မှာ သမီး
လေးနဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ရေက
ပြေးပြေးလွှားလွှားခပ်နေကြရ
တာလေ’

‘နှင့်ကို သနားလို့ပါ
အေ’

‘ကျွန်မထက် ကျွန်မ
သမီးလေးက ပိုသနားဖို့၊
ကောင်းတာ အစ်မရဲ့၊ သူ
မောင်လေးတွေကို တစ်နေ
ကုန် ထိန်းကျောင်းနေရတာ
လေ။ နို့ညှာကောင်လေးဆို
ပိုဆိုးတယ်၊ သူ ဂျီကျုတိုင်း
သမီးက အလိုလိုက်ရတာ
လေ။ ဒီကလေး အိပ်မယ်ဆို
ရင်လည်း သူပဲ သိပ်ရတာ၊
ထမင်းလည်း သမီးလေးပဲ ခွံ
ပေးရတာ၊ သမီးလေး အရမ်း
ပင်ပန်းပါတယ် အစ်မရယ်’

‘ဪ...’

စိန်ခင်မှာ နမေကို မိန်းမ
ချင်းဖို့ ကိုယ်ချင်းစားပြီး ပြောမိ
ပေသည်။ ခုတော့ နမေ၏
သမီးချစ်တရားကို နာနေရ
သည့် တရားနာသည် ဖြစ်
သွားရပါပေါ့လား။

‘နောက်ပြီးတော့ အစ်မ
ရေ၊ သမီးက အဖျိုဖော်ဝင်
တော့မှာ သိလား။ ကိုယ်လုံး
တွေထွားစားပြုလာပြီ။ အဲဒါ
အရမ်း အလုပ်ပင်ပန်းလို့မရ
ဘူးလေ အစ်မ၊ အလုပ်အရမ်း
ပင်ပန်းရင် အကြီးရပ်သွားနိုင်
တယ် သိလား’

‘အောင်မယ်လေး နမေ
ရယ်၊ နင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကော
သတိထားမိရဲ့လား၊ ရေအိုးက
ခေါင်းပေါ်မှာ တစ်အိုး၊ ခါး
ထစ်ခွင်မှာ တစ်အိုးလေ။ နင့်
ဗိုက်ကြီးကလည်း တွဲနေပြီ၊

သည်ဘက်မှာ
ကျေးဇူးရှင်
ဖခင်ကြီး
ဘဝတစ်ပါးသို့
ပြောင်းဖို့
ကြိုးစား
အားယူနေချိန်
ဟိုဘက်မှာ
ရင်နှစ်သည်ချာ
ချစ်သမီးကလေးက
ဒုက္ခတစ်ခုနှင့်
ဝင်တိုးပြီး
ကြီးစွာသော
ဆင်းရဲခြင်းနှင့်
ကြုံတွေ့နေရသည့်
အမေခေါ်သ
အမေကို
အားကိုသ
အမေကို
အကူအညီ
တောင်းခံသ

ပြုတ်ကျတော့မယ့်အတိုင်း
ဖြစ်နေပြီလေ။ ဘယ်နှလ ရှိပြီ
လဲ’

‘ဒီလ မွေးမှာ အစ်မ’
‘အဲဒါပြောတာပေါ့ အေ၊
နှင့်ဘဝနဲ့ နင့်အလုပ် အာနိဝန်
မမျှဘူး ဖြစ်နေတာလေ။
မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ နဲ့သမား
ပါးစပ်ဆိုတာ နင်တို့ဗိုက်
ပြောတာ’

‘ဘာလဲ အစ်မကလဲ’
‘ပိန်လိုက် ဖေါင်းလိုက်
နဲ့ အငြိမ်မနေရတာကို ပြော
တာအေ’

‘အစ်မက ဘာမှန်းလဲ
မသိ၊ ဒါ သဘာဝလေ အစ်မ

ရဲ့’

သည်တစ်ခါတော့ နမေ
ကော၊ စိန်ခင်ကော ရေအိုး
ကြီးတွေရွက်ရင်းနှင့် အားရ
ပါးရ ရယ်မိလျက်သား ဖြစ်
နေကြပါတော့သည်။

နမေမှာ နေ့စေ့လစေ့
ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနှင့်
ရေအိုးနှစ်လုံးကိုသယ်ပြီး
ရွာပြင် ကွင်းစပ်နားကပင်
သယ်လာသည်မှာ လွယ်
သည်တော့မဟုတ်။ နွေလယ်
နေက တစ်ခါ အစွမ်းပြနိုင်
စက်နေပေရာ ဈေးတွေညှစ်
ပြီး ဝတ်ထားသည့် အဝတ်
အစားတွေ ရေဖိုအဝတ်လို
ညှစ်ဖို့နေပြီ။ ခြေတစ်လှမ်းနှင့်
တစ်လှမ်း ရွေ့လျားနိုင်ရေး
အတွက် ခြေထောက်တွေကို
တော်တော် အားစိုက်ပြီး
ဆွဲယူနေရသည်။ ဗိုက်ကြီးက
လည်း လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်နှင့်
ရုန်းခါနေပေရာ မပေါ့သော
သတိဝီရိယနှင့် ပင်ပန်းကြီး
စွာ လှမ်းနေရသည်။

‘နှင့်ယောကျ်ားရှိရင်
တော့ နင် နည်းနည်းသက်
သာတာပေါ့’

‘ဒီလိုပဲ အစ်မရယ်
သူ့မှာလည်း သူ့အလုပ်နဲ့သူ
ခရီးတစ်ခေါက်စီ ထွက်ဖို့
အရေး ကြုံရမိရတာပေါ့
အစ်မရယ်။ သူ ပင်ပန်းတာ
တွေရတော့ ကျွန်မတောင် သူ
ကို ကူရသေးတယ်။ ခန့်ခင်း
ရှင်တွေဆီ သွားပြီး ဒီအိမ်ဝင်
ဟိုအိမ်ထွက်နဲ့ ခနီ ကောက်
ဝယ်ပေးရသေးတာ အစ်မရဲ့’

‘နှင့်ဟာက မဟုတ်
သေးပါဘူးအေ၊ နင့်ကြည့်လို့
ငါ မသက်သာလိုက်တာဟာ’
‘ဟုတ်တယ်လေ အစ်မ
ရဲ့ ကျွန်မမှာ လင်ယောကျ်ား

အတွက် မယားဝတ္တရားတွေ
ရသလို၊ သားသမီးအတွက်
လည်း မိဘဝတ္တရား ထမ်း
ဆောင်ရတော့ အလုပ်များတာ
ပေါ့ရှင်’

‘အောင်မယ်လေး နမေ
ရယ်၊ နင့်ကို သနားလို့ နင့်
ဘက်ကနေ ဝင်ပြောမိတာ ငါ
မှားပါတယ်’

သည် တစ်ချိန်တွင်
လည်း နမေနှင့် စိန်ခင်တို့မှာ
အမောကြားက ရယ်မိလျက်
သား ဖြစ်နေကြပါတော့သည်။

‘အကြီး သားကတော့
သင်္ကန်းဆီးပေးပြီးကတည်း
က ရှင် မထွက်ဘဲနေတာ သူ
အတွက်တော့ တစ်ပုအေး
တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့ ရှင်’

‘သာဓုပါကွယ်၊ သာဓု
သာဓု သာဓု’

ဗိုက်ထဲက ရင်သွေး
လေးကလည်း အမေ၏ ရုန်း
အား၊ တွန်းအားကြောင့် အနေ
ရခက်နေသလား၊ မသိ။ ဗိုက်
ထဲက လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နှင့်
နမေမှာ သွားငုံ့သွားငုံ့စူးစူးခံ
စားနေရ၏။ သို့သော် သူ
ဝေဒနာကို မပြောရဲ့၊ စိန်ခင်
သိသွားလျှင် ပိုပြီး အပြစ်တင်
စကားပြောမှာကို နမေ စိုးရိမ်
သည်။

‘မေမေကြီး လာပြီ၊
မေမေကြီး လာပြီ’

နမေ အိမ်ခြံဝင်းထဲ
လှမ်းအဝင်မှာ အလတ်ကောင်
ပိုးထောင် ဆော့ကစားနေရာ
က ပြေးလာပြီး အမေဆီက
ရေအိုးကို ပင့်ချပေးရန် လုပ်
၏။

‘ဟော မေမေကြီး
ရောက်ပြီ’

သမီးကြီး ချစ်မက မီးဖို
ခန်းကနေ ပြေးထွက်လာပြီး

အမေ့ရေအိုးကို ကျချပေးရန် လက်လှမ်းသည်။

‘မလုပ်ကြနဲ့ မလုပ်ကြ နဲ့ သားနဲ့သမီး ဒီရေအိုးကြီးကို ဘယ်လိုလုပ် နိုင်မှာတုံး’

‘အမေ့ဘာသာ အမေ ချ မယ်၊ ဖယ်ကြ ဖယ်ကြ ရ တယ်’

နမေ သားနှင့်သမီးကို အနားကပ်မခံ၊ ရေအိုးတွေကို မချခိုင်း၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ချိန်ဆပြီး အသာအယာ မ၊ချ လိုက်၏။ ပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့ သရက်ပင်အောက် ကွပ်ပျစ် လေးပေါ် လှဲချလိုက်ပြီး ရေအိုးတင် ခေါင်းခုလေးကို အခွေလိုက်ချပြီး ခေါင်းအုံး ထားလိုက်သည်။ ပင်ပန်း လွန်း၍ ရင်ဘတ်ကြီးက နိမ့် ချည်မြင့်ချည်နှင့် အသက်ရှူ နှုန်း မြန်နေ၏။ နမေ ခဏ ငြိမ်ပြီး မျက်လုံးအစုံကို မှိတ် ကာ အမောဖြေနေလိုက် သည်။ အမောရင်အုံကလေး နည်းနည်းငြိမ်သွားချိန်တွင် နမေ အိပ်ပျော်သွားတော့ သည်။

‘ဗိုက်ဆာတယ် ဗိုက် ဆာတယ် ဗိုက်ဆာတယ်’

အလတ်ကောင် ဖိုး ထောင်၏ ဆာလောင်မှုဆန္ဒ တရားက ခပ်ကျယ်ကျယ် ထွက်ပေါ်နေသည်။ နမေ လည်း အိပ်ပျော်သွားရာက ဖျတ်ခနဲ နိုးလာ၏။

‘ဟေ့ သမီးရေ ပန်း ကန်ခွက်ယောက်ဆေး ထမင်း ခူး၊ သမီးတို့ စားကြနော်’

အမေ့စကားအဆုံးတွင် သမီးကြီး ချစ်မက ပန်းကန် တွေ ဆေးကြောပြီး ခူးခပ် လိုက်ကာ ထမင်းစားခုံလေး ပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။

‘သမီးတို့ စားကြနော်၊ အမေ ရေချိုးပြီး နောက်မှ စား မယ်’

မောင်နှမသုံးယောက် ထမင်းခိုင်းလေးတစ်ခု ဖြစ် သွား၏။ နမေမှာ အိမ်နောက် ဘက် ရေစဉ်အိုးနား သွားပြီး ရေချိုးလိုက်သည်။

‘ငါးပေးဦး ငါးပေးဦး’

‘မရီ တော့ ဘူးလေ မောင်လေးကလည်း အမေ စားဖို့ အတုံးကလေးတစ်တုံး ပဲ ကျန်တော့တယ်’

‘မရဘူး မရဘူး၊ ပေး ငါးပေး’

မောင်နှမ နှစ်ယောက် ၏ ငါးပေးရေး၊ မပေးရေး အရေးဆိုမှုက စိတ်ကြီး နားထဲသို့ ခပ်စူးစူးဝင်သွား သည်။ နမေ တဘက်က လေးနှင့် ကိုယ်လက်သုတ် သင်ပြီး လှဲချည်လဲကာ အိမ် ပေါ်သို့ ချက်ချင်း ရောက်လာ သည်။ မီးဖိုခန်းသို့ တန်းဝင် ပြီး ငါးအိုးကလေးကို လှမ်း ဆွဲကာ သားသမီးတို့ ထမင်း ဝိုင်းနား ရောက်လာ၏။ ငါး ဟင်းခွက်ထဲက ဇွန်းကို ကောက်ယူပြီး အိုးထဲတွင် တစ်တုံးတည်းသာ ကျန်တော့ သော ငါးအသားတုံးလေးကို ကော်ယူပြီး သားအလတ် ကောင် ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့် ပေးလိုက်၏။ သားသမီးတွေ ၏ ထမင်းခိုင်း ငြိမ်းချမ်းရေး အတွက် မိခင်ကြီး၏ ဆောင် ရွက်မှုက ပြတ်သားလှသည်။

‘အမေကလည်း အဲဒါ အမေ့ဖို့ထားတာလေ၊ သူ ချည်းပဲ နှစ်တုံးတောင် စား ပလိုက်ပြီ’

‘ရပါတယ် သမီးရယ်၊ ချည်ပေါင်ကြော်လေး ရှိတာပဲ၊

အမေ စားလို့ရပါတယ်’

ငါးဟင်းက မနက်စာ စားလို့ ကျန်နေတာကို ညနေ စာအတွက် တစ်ယောက်တစ် တုံးကျ သတ်မှတ်ပြီး အမေ လုပ်သူက စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အလကားကောင် ဘာ မှ နားမလည်ဘူး၊ အမေကြီး ဒီလောက်ထိ ရေခပ်လို့ ပင် ပန်းနေတာ ထမင်းစားဖို့ ငါး ကလေးတစ်တုံးတောင် ချန် မထားချင်ဘူး’

ချစ်မက အဖျိုးဖျိုးလေး ဆိုတော့ လူရေးလူမှုကို နား လည်နေပြီ။ အလတ်ကောင် ကတော့ ဘာမျှ မသိ။ ကိုယ် လုပ်ချင်တာလုပ်နေရလျှင် ကျေနပ်သည့် အကောင်၊ အရွယ်ကလည်း ငယ်သေး တာကိုး။

နမေကတော့ သနပ်ခါး ရေကျလေး လိမ်းပြီး အင်္ကျီ ပွပွလေးကို ရွရွလေးဝတ် ထားလိုက်၏။ နမေ ထမင်း စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။ နမေ ချည်ပေါင်ဟင်း ဖတ်ကို ခပ်ထည့်ပြီး ထမင်း တစ်လုတ်စာ လုပ်ကာ ပါးစပ် ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ညက် ညက်ကလေးဝါးကာ မျိုချ လိုက်၏။ ဗိုက်ဆာနေလို့လား မသိ၊ ချိုချိုအေးအေးလေး ဝင်သွားသည်။ တစ်လုတ်၊ နှစ်လုတ်၊ သုံးလုတ် အစာအိမ် ထဲသို့ အထစ်အငေါ့မရှိ ဝင် သွားသည်။ လေးလုတ် မြောက်သော အကြိမ်တွင် တော့ ထမင်းလုတ်ကြီး နှင် ကာ ခေါင်းကလေး ဆောင့်နေ ပေတော့သည်။

‘အမေ ထမင်းလုတ် နှင်နေပြီ၊ ရော ရော ရေ

သောက်ချလိုက်’

သမီး ချစ်မက အမေ့ အခြေအနေကို မြင်ပြီး ရေတစ် ခွက်ခပ်ပေးလိုက်မှ နမေ၏ ထမင်းလုတ်ကလေးမှာ ကသီလင်တ ဝင်သွားတော့ သည်။

‘ငါးဟင်းကလေး တစ် ခွဲ လောက်ပါရင် ဘယ် လောက်များ အဆင်ပြေလိမ့် မလဲ’

နမေ၏ ဆန္ဒတရား သည် နှုတ်ထွက်စကားတော့ ဖြစ်မလာခဲ့။ မေတ္တာပြည့် မိခင်၏နည်းအိမ်တွင် အသံ တိတ် ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သားသမီးအပေါ် ထားရှိသော မိခင်မေတ္တာ၏ ဖြန့်ကြက်မှုအောက်တွင် တစ် စုံတစ်ယောက်သော သား သမီးကိုမျှ မိမိကြောင့် စိတ် ဒုက္ခ၊ ကိုယ်ဒုက္ခ မဖြစ်စေလို သော မြတ်မိခင်တို့၏ အေးမြ ခြင်း မေတ္တာတရားရယ်လေ။

နမေ ထမင်းတစ်လုတ် ကို ကောက်မျိုလိုက်ပြန်၏။ နှင်နေပြန်သည်။ ရေတစ် ကျွက်ဖြင့် မျှောချလိုက်ပြန် သည်။ ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ရ သော အလုပ်မျိုးလည်း ပင်ပန်း လေ့ရှိသဖြင့် နမေ ထမင်းစား နေရင်း ချွေးတွေ ယိုစီးဆင်း လာသည်။

‘နမေရေ နမေ’

‘ရှင့်’

‘အဖေကြီး အခြေအနေ မကောင်းဘူး၊ မြန်မြန်လာခဲ့ ပါတဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့’

ဒွေးလေး ဒေါ်စံ န စကားဆုံးလျှင်ပင် နမေ လက်ကို ဒရောသောပါးဆေး ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်

သည်။ ရွာလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ခဲလုံးတွေက ခိုးလုံးခုလို့ ပြေးသွားလို့က သိပ်မလွယ်။ ကိုယ်ဝန်ကြီးကလည်း နေ့စေ့လစေ့စို့ တော်တော်သတိထားသွားနေရသည်။

နမေကို အပေကြီး ဦးစံမောင်မှာ အသက်က ၇၀ ကျော်နေပြီ။ လူကြီးရောဂါလို့ခေါ်ရမလား တအင်အင်နှင့် အိပ်ရာထဲ လဲနေသည်မှာကြာပြီ။ သည်တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်မှာတော့ ရောဂါ ပိုပြင်းလာသည်။ သားသမီးတွေက အပေကြီးကို ပြုစုရင်း အမြဲလိုလို အနားမှာ ရှိနေကြသည်။ နမေလည်း အိမ်အလုပ်တွေ ပြီးလျှင် အဖေအနားမှာပဲ ရှိနေသည်။ ခု ရေအလှည့်ကျ ခပ်ယူမည့်အလုပ်၊ ထမင်းစားမည့်ကိစ္စကြောင့် ခဏ အိမ်ပြန်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

နမေ အပေကြီးနားရောက်ချိန်တွင် နေဝင်ချိန်မှောင်မိုက်နေပေပြီ။ နမေ အပေကြီးနားသို့ ကပ်ပြီး ကြည့်လိုက်၏။ အပေကြီး ဦးစံမိုးမှာ နောက်ဆုံး မိနစ်၊ နောက်ဆုံး စက္ကန့်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဟု သိလိုက်၏။ နမေ ကျေးဇူးရှင် မွေးသဖွယ်ကြီး၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်လာ၏။ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်များ စီးယိုဆင်းလာသည်။

‘အမေရေ အမေ အမြန်လာပါ’

‘အမေရေ အမေ အိမ်ကို အမြန်လာပါ’

‘အမေရေ အမေရေ အမေရေ’

သမီး ချစ်မ၏ အော်ခေါ်သံက နမေ နားစည်မြွေ

နမေ၏
ပစ္စက္ခ
တိုက်ကွက်က
ပဉ္စလက်
ဆန်လှသည်
သမီးနှင့်
နို့ညှာ
ကောင်လေးကို
လက်ဆွဲပြီး
ခေါင်းရင်းဘက်
ဝါးထရံကို
နောက်ပြန်
အနေအထားနှင့်
ပြေးဆောင်လိုက်၏။
နေ့စေ့လစေ့
ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့်မို့
နောက်ကျောနှင့်ပဲ
ကြိယန်
တိုက်ကွက်
ဆင်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်

ထဲသို့ စူးစူးရှရှ ဝင်လာနေသည်။ လူနာစောင့်နေသူ အကုန်လုံး နမေကို ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ သမီးကြီး၏ အလွန်တကြား အော်ခေါ်သံကြောင့် အိမ်မှာ တစ်ခုခုသော ဒုက္ခတော့ ကြုံတွေ့နေရပြီဟု ခံယူလိုက်သည်။

သည်ဘက်မှာ ကျေးဇူးရှင်ဖခင်ကြီး ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းဖို့ ကြိုးစားအားယူနေချိန်၊ ဟိုဘက်မှာ ရင်နှစ်သည်းချာ ချစ်သမီးကလေးက ဒုက္ခတစ်ခုနှင့် ဝင်တိုးပြီး ကြိုးစားသော ဆင်းရဲခြင်းနှင့် ကြုံတွေ့နေရသည့် အမေခေါ်

သံ၊ အမေကို အားကိုးသံ၊ အမေကို အကူအညီတောင်းခံသံ။ နမေ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆန်နေ၏။ မည်သို့ လုပ်ရပါ။ နမေ ဝေခွဲမရ။ အခက်ကြီးခက်နေပေပြီ။

သည်တစ်ခါတော့ နမေ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ယတိဖြတ်ချလိုက်ပေပြီ။ ပါးပြင်ထက်က မျက်ရည်စကို လက်ဖဝါးဖြင့် ပွတ်သုတ်ပြီး မိမိအိမ်ရှိရာသို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့လေပြီ။

‘ဟင်’

မီး မီး မီး မီးတောက်မီးလျှံကြီး။

‘အမေရေ အမေ အမြန်လာပါတော့၊ သမီးတို့ သေတော့မယ်’

‘အမေရေ အမေရေ’

သမီးကလေး အော်ခေါ်သံကလည်း ရင်ခေါင်းသံကြီးနှင့် ဟိန်းထွက်နေ၏။

နမေ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လိုက်သည်။ အခြေအနေကို နားလည်လိုက်ပေပြီ။ အိမ်တွင်း တံခါးဝတွင် တွဲလောင်းချထားသော လိုက်ကာကို မီးခွဲလောင်နေပြီ။ မီးရှိန်က တော်တော်မြင့်နေပြီ။ တစ်အိမ်လုံး လင်းထိန်နေရုံမက ခန့်မိုး အိမ်ခေါင်ကိုပါ မီးခွဲတော့မည်။

‘အမေရေ အမေ သမီးမောင်လေး အိပ်ခန်းထဲမှာ၊ သမီးတို့ သေကြတော့မယ်’

ချစ်မအသံက နားထဲသို့ ခပ်စူးစူးဝင်လာ၏။ မီးခွဲနေသော လိုက်ကာကြီး၏ အတွင်းစည်းထဲမှာ ချစ်မနှင့် သူမောင်လေး၊ နို့ညှာကောင်တို့ လှောင်ပိတ်နေကြပေပြီ။ ထွက်လမ်းမရှိတော့။ နမေ

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်ချလိုက်ပေပြီ။

ငါမသေဘဲ ငါ့သားသမီး မသေစေရဘူး။ ရေအိုးစင်နားသို့ ချက်ချင်းပြေးသွားပြီး ရေအိုးနှစ်လုံးစလုံးကို ခေါင်းပေါ်ကနေ သွန်ချလိုက်၏။ နမေတစ်ကိုယ်လုံး ခွဲသွားပေပြီ။ နမေကား ဖြန့်လွန်းလှပေသည်။ ချက်ချင်း ပြန်ပြေးလာပြီး မျက်လုံးကိုနဲ့ မှိတ်ကာ မီးပုံကြီးထဲ တိုးဝင်လိုက်၏။ မီးလောင်ပြင်ထဲ တိုးအဝင်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးကို သံစူးဖြင့် ကုတ်ခြစ်ပစ်သလိုမျိုး ခံစားသွားရသည်။ နမေ မီးတောက်မီးလျှံကြီးတစ်ဖက် အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သွားပြီ။

‘အမေ အမေ အမေ’

‘ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး’

သမီးနှင့်သားမှာ ပြင်းလှသော မီးပူလောင်မှုကို ဘယ်လိုမှ မခံရပ်နိုင်သဖြင့် ခေါ်သံငိုသံတို့မှာ ပွက်လှောင်နေပေသည်။

‘တို့အိမ်ကို မီးလောင်နေပြီဗျို့’

‘တို့အိမ်ကို မီးလောင်နေပြီဗျို့’

‘တို့အိမ်ကို မီးလောင်နေပြီဗျို့’

နမေ သားနှင့် သမီးတို့ ဖက်ပြီး သံကုန်ဟစ်ကာ အော်လိုက်၏။

နမေ၏ ပစ္စက္ခတိုက်ကွက်က ပဉ္စလက်ဆန်လှသည်။ သမီးနှင့် နို့ညှာကောင်လေးကို လက်ဆွဲပြီး ခေါင်းရင်းဘက်ဝါးထရံကို နောက်ပြန် အနေအထားနှင့် ပြေးဆောင်လိုက်၏။ နေ့စေ့လစေ့ ကိုယ်

ဝန်ကြီးနှင့်မို့ ဆောက်ကျောနှင့်ပဲ
ကြံဖန်တိုက်ကွက်ဆင်လိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။ နမေကား
အာဂမုဗ္ဗိသမီးပါပေ။

‘ဂလွမ်း လွမ်း လွမ်း
ဗိုင်း’

‘အမေ အမေ’
‘သားလေး သမီး
လေး’

အိမ်အိုကြီးမို့ ဝါးထန်မှာ
ဆွေးမြည့်နေပေပြီ။ နမေ တစ်
ချီ တွန်းထည့်လိုက်ရုံနှင့် နီး
ကြီးတွေ ပြတ်ကာ ပြတ်
ဆင်းသွားတော့သည်။ ကံ
ကောင်းချင်တော့ နမေ၏
ကိုယ်ဝန်ပြည့် စိုက်ကြီးက
ပက်လက်ကြီးဖြစ်နေသည်။
မှောက်လျက်သားဆိုလျှင်တော့
မတွေးဝံ့စရာ။

အိမ် အောက် သို့
အရောက်တွင် သမီးနှင့်သား
လေးကို လက်ဆွဲပြီး ထ၊ပြေး
သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက
ရွက်နုတွေ ဝေဆာနေသော
မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်
တွင် သွားထိုင်ချလိုက်၏။
နမေ သမီးနှင့်သားကို လက်
နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါ
အောင် ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ မော
ပန်းလွန်းသဖြင့် ရင်ဘတ်ကြီး
မှာ ပန်းပဲရံက ဖားဖိုကြီးလို
ဖြစ်နေ၏။ နမေ မိမိ နေအိမ်
ကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။ ရွာသားတွေ မီးငြိမ်း
သတ်နေကြပေပြီ။ နမေ
ဝေဒနာကြားက စိတ်သက်
သာရာလေး ရသွား၏။

‘ဟင် အမေမျက်နှာမှာ
မီးလောင်ဒဏ်ရာတွေ ဖြစ်နေ
ပြီ အမေ’

‘ဟုတ်လား သမီး’
‘ဟုတ်တယ် အမေ
မည်းတူးနေပြီ၊ အမေ ဘယ်

လိုနေလဲ အရမ်းနာနေလား
ဟင်’

‘သိပ်အဆိုးကြီးတော့
မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊
အရေခွံလေးကို မီးနည်းနည်း
ဟပ်သွားတာပါ’

မီးလောင်ဒဏ်ရာကြီး
တစ်ခု ရသွားတာ မနာဘဲ
နေပါ့မလား။ ဝေဒနာကို
ကြိတ်မှိတ်ခံစားရင်း သား
သမီးတွေကို နှစ်သိမ့်လိုက်
ခြင်းပါပဲ။ နမေ ကိုယ်ခန္ဓာ
ကြီးတစ်ခုလုံး စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း
ကြီး ဖြစ်နေသည်။

သည်ထက် ထူးခြား
လာတာတစ်ခုက နမေမှာ
ဒုက္ခထဲက ဒုက္ခ ဖြစ်လာ
သည်။ အကြောင်းသော်ကား
နမေစိုက်ထဲက ရင်သွေးလေး
ဒုက္ခဘုံ အမှောင်ကမ္ဘာထဲက
လောကကြီးထဲ ထွက်ခွင့်
ရရေးအတွက် အရေးဆိုလာ
၏။ တွန်းတွန်းတိုက်တိုက်
လှုပ်ရှားလာသည်။ နမေ
နေမရ၊ ထိုင်မရတော့။ နမေ
အတွက် ဒုက္ခပေါ် ဒုက္ခဆင့်
ကာ အာဝေဏီက ဒုက္ခက
တစ်ဖန် အရေးဆိုလာပါရော
လား။ နမေ၏ ဝေဒနာက
အရမ်းပြင်းပြလာသည်။
နမေ မတတ်နိုင်တော့ပြီ။

‘သမီးလေး ဒေါ်ငြိမ်း
ကို သွားခေါ်လိုက်နော်၊ အမေ
ကြီး ကလေးမွေးတော့မယ်၊
စိုက်နာနေတယ်လို့ ပြောနော်’

သမီးလေး ချစ်မ
သုတ်ခြေတင်လေပြီ။ သိပ်
မကြာ အရပ်လက်သည် ဒေါ်
ငြိမ်းနှင့်ခင်မြကြည်တို့ ရောက်

လာကြသည်။ ဒေါ်ငြိမ်းတို့က
အခြေအနေကို နားလည်
လိုက်သည်။ နမေကို မန်
ကျည်းပင် ခြေရင်းမှာပဲ
အရပ်အကူနှင့် ဖျာပိုင်းလိုက်
ကြသည်။ နမေ သိပ်တောင်
မကြိုးစားလိုက်ရ၊ ပဉ္စမ
မြောက် သားတစ်ယောက်ကို
လောကရင်ပြင်ထဲသို့ မွေး
ထုတ်ပေးနိုင်လိုက်လေပြီ။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာ
လဲ သမီးရယ်၊ အမေ ရင်
တုန်ပန်းတုန်ရှိလိုက်တာ’

‘ဒီလိုပါ အမေ၊ အမေ
က ဘိုးဘိုးကြီးဆီသွားတော့
မောင်လေးကို အိပ်ခန်းထဲမှာ
သိပ်နေတုန်းပါပဲ မောင်လေး
ဖိုးထောင်ဟာ ရေနံဆီမီးခွက်
ကြီး ကိုင်ပြီး အိပ်တွင်းတံခါး
ဝ၊က လိုက်ကာစ၊ကို မီးရှို့
ကစားတယ်။ သမီးက အဲဒီ
လို မလုပ်ရဘူးလေ မောင်
လေးလို့ပြောတော့ သူ မီးမရှို့
တော့ဘဲ မီးခွက်ကလေးကိုင်
ပြီး အပြင် ပြန်ပြေးထွက်သွား
တယ်။ သမီးလည်း မောင်
လေးကိုသိပ်ရင်နှဲ့ အိပ်ဖျော်
သွားတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး
လည်း အရမ်းပူလာတယ်။
တစ်အိမ်လုံးလည်း အရမ်း
လင်းထိန်နေသလိုတွေ့လို့
မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်
ချိန်မှာ လိုက်ကာကြီးကို မီး
ကြီးစွဲလောင်နေပြီ။ အဲဒါ
သမီးလည်း ကလေးကို
ကောက်ချီပြီး ထွက်မရဘဲ
အိမ်ထဲမှာ လှောင်ပိတ်နေတာ
ဒါကြောင့် အမေကို အော်ခေါ်
လိုက်တာ’

‘ဪ သမီးရယ်’
‘အမေသာ ရောက်မ
လာရင် သမီးနဲ့ မောင်လေး

ကတော့ မီးလောင်တိုက်ထဲမှာ
သေမှာပဲ’

ချစ်မမှာ ပြောရင်း မျက်
ရည်များ ဝဲနေ၏။

‘အဲဒီအချိန်မှာ သား
လေး ဖိုးထောင်ကကော
ကွယ်၊ ငါ့သားလေး ဘယ်
နားသွားနေလဲဟင်’

‘ဪ အမေကလည်း
သားလေးဖိုးထောင် လုပ်နေရ
သေးတယ်။ ဒီကောင်
မကောင်းတာလေ။ အမေစား
ဖို့ ထားတဲ့ ငါးဟင်းကိုလည်း
မရအရ ပူဆာပြီး တောင်း
တယ်။ မျောက်ပြီး ဒီကောင်
ဆော့လို့ပဲ အိမ်မီးလောင်ခဲ့
တာလေ။ အမေ ဘယ်
လောက် ဒုက္ခများရသလဲ။ ဒီ
ကောင်က ယုတ်ပေမဲ့ လည်
တယ်။ သူက အိမ်ခန်းအပြင်
မှာ ကျန်ခဲ့တာလေ အမေရဲ့။
အိမ်မီးလောင်တော့ ဒီကောင်
ထွက်ပြေးသွားတာ နေမှာ
ပေါ့’

‘ဪ သမီးကလည်း
ကလေးပဲကွယ်၊ မောင်လေး
က နားမလည်သေးဘူးလေ’
နမေမှာ ဝေဒနာကြား
က ပြုံးပြုံးလေး ပြောနေ၏။
‘ဖေဖေကြီး လာပြီ၊ ဖေ
ဖေကြီး လာပြီ’

သမီးလေး ချစ်မက
အထုပ်ကလေးသယ်ပြီး ဝင်
လာသော အဖေကြီး ကို
လှတင်လက်ကို လှမ်းဆွဲ
သည်။ အလတ်ကောင် ဖိုး
ထောင်ကလည်း ဘာမျှ မဖြစ်
သလို သူ့အဖေလက်တစ်ဖက်
ကို လှမ်းဆွဲပြီး အမေ မီးနေ
ခန်းသို့ ခေါ်လာ၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာ
လဲကွယ်၊ ကိုယ် ရင်ထိတ်
လိုက်တာ၊ အိမ်ကြီးကလည်း

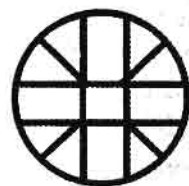
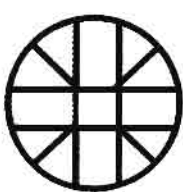
မီးလောင်ဒဏ်ရာကြီးနဲ့
 'အဖေ စိတ်မချမ်းသာ
 ဖြစ်မနေနဲ့၊ နောက်ပြောပြ
 မယ်။ ဒီမှာကြည့် သမီးလေး
 မွေးထားပြီ'
 နမေမှာ ပုဝိုင်းဝိုင်း ရင်
 သားအုံကြီးပေါ်က နို့သီး
 ခေါင်းကလေးကို မွေးကင်းစ
 ကလေး ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်
 ပေးလိုက်၏။ ကလေးက
 ကိုယ် လိုချင်သည့်အရာကို
 ရသွား၍ပဲ ထင်သည်။ နို့
 ရည်တွေကို စုပ်ယူပြီး မျိုချ
 နေ၏။ နမေက ကလေးကို
 နို့တိုက်ရင်း သူ့ယောက်ျားကို
 ပြုံးပြုံးကြီး မောကြည့်နေ
 သည်။ ကိုလှတင်က တစ်
 ချက် ပြုံးပြ၏။
 'မိန်းမမှာ မျက်နှာတွေ
 ကော၊ လက်တွေကော မီး
 လောင်ဒဏ်ရာတွေနဲ့နော်'
 'သား သမီး တွေ
 အသက်လုပ်မှာ ရခဲတဲ့ ဒဏ်

ရာတွေပေါ့ရှင်'
 ကိုလှတင် သူမိန်းမကို
 ကရုဏာပြည့်အကြည့်ဖြင့် စူး
 စိုက်ကြည့်လိုက်၏။
 'ခု ဘယ်လိုနေသေးလဲ
 ဟင်'
 'သိပ်များများစားစား
 မဟုတ်ပါဘူး၊ အပြင်ရေလေး
 ပဲ မကြာခင် ကောင်းသွားမှာ
 ပါ။ ဆေးဆရာ ဦးရွှေခဲနဲ့
 ဆေးကုနေတယ်လေ ဖေကြီး
 ရဲ့'
 'သမီးရေ သမီး'
 ခေါ်သံကြား၍ နမေတို့
 မိသားစု နောက်သို့ လှည့်
 ကြည့်လိုက်ကြသည်။ နမေ
 တို့အဖေ ဒေါ်လုံးမ ချိုင့်
 ကလေးဆွဲပြီး မီးနေခန်းသို့
 ဝင်လာသည်။
 'သမီး အရမ်းအားနည်း
 နေတယ်၊ အာဟာရတွေလိုနေ
 တယ်ဆိုလို့ အဖေ ဆန်ပြုတ်
 လာပို့တာ'

'အမေရယ် ဒုက္ခရာလို
 အမွေမှာ အဖေကြီး အသုဘ
 ကိစ္စက အရေးကြီးနေတယ်
 မဟုတ်လား'
 'အဖေကြီးက ရော်ရက်
 ဝါလေ၊ အိုလို့ ရင့်လို့ ကြွေ
 သွားတာ။ သမီးက အမွေ
 အတွက် ရွက်သစ်နဲ့ပဲလေ။
 သဘာဝအတိုင်းဆိုရင် သမီး
 က လောကကြီးထဲမှာ အများ
 ကြီးနေရဦးမှာ'
 'ဘာဆန် ပြုတ် လဲ
 အဖေ'
 'အိမ်မှာရှိတဲ့ ကြက်မ
 တမ်းမလေးကို မောင်ထွေး
 ခေါ်ပြီး လုပ်လာတာကွဲ့'
 'ဪ အမေရယ်'
 ဒေါ်လုံးမမှာ အသက်
 ၉၀ ပြည့်ကတည်းက ဥပုသ်
 နေတိုင်း သီလယူပြီး သက်
 သတ်လွတ်စား ဥပုသ်စောင့်
 နေသူ ဖြစ်သည်။ ခု မိမိ
 ရင်သွေးသမီးလေး အာဟာ

ရချို့တဲ့သည်ဟု ကြားလိုက်
 ရတော့ ရင်ထဲမှာ အရမ်းခံစား
 သွားရသည်။ သမီး ကျန်းမာ
 ရေးအတွက် အိမ်မွေးကြက်
 ကို သတ်စေခိုင်းပြီး သီလ
 ဖောက်ဖျက်သည်အထိ ဖြစ်
 လေပြီတကား။ ဪ အဖေ
 မိခင်တို့၏ မေတ္တာတရားက
 အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ပါတကား။
 'ကဲ သမီး၊ အဖေကြီး
 အသုဘအတွက် သွားလိုက်ဦး
 မယ်ကွဲ့'
 ဒေါ်လုံးမမှာ သမီး
 မီးနေခန်းကလေးမှ တရွေရွေ
 ထွက်ခွာသွားလေပြီ။
 'အဖေကြီး ဒီမှာ ပုရန်
 ဖူးလေး ရွက်သစ်နဲ့လေး'
 နမေမှာ ပဉ္စမမြောက်
 နီတာရဲကလေး၏ တင်ဝါး
 လေးကိုပုတ်ပြရင်း အဖေကြီး
 ကိုလှတင်ကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွား
 စွာ ပြုံးပြနေလေ၏။ ■
 ကျွန်းစဉ်မြေ စောစက်

ရန်ကုန် ဆရာမြင့် (ခ) ဆရာဩဘာ

နက္ခတ္တဗေဒ၊ လက္ခဏာအထူးကျွမ်းကျင်ပညာရှင်
မေးကြည့်လျှင် ပြေးကြည့်သလိုမှန်ရမည်။

အမှတ် (၄၈)၊ ဆူးလေဘုရားအဝိုင်း၊ မြို့တော်ခန်းမအနီး၊ ရန်ကုန်မြို့။

Ph : 09 420034597

တောင်ခါးပန်းဆီကာ
ပဲ့တင်သံရယ်တဲ့ ခပ်ချိုချို
မလဦးယျာ

စေဦးယျာ

တကြီး ပုလဲအနုရတကဲ့ရန်ဟီး မစေသေးဘူး၊ အခုအချိန်
အထိပြန်စော့ရင်ကောင် ရင်တွေ တုန်နေသေးတယ် ချစ်ရင်
ရန်ဟီး မလွန်ဘူးပေါ့။

ရန်ဟီးသာ တစ်ချိန်လုံး မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက်ဖြစ်
နေပေမဲ့ ဆရာလေးရယ်၊ ဦးလေးမြင့်ရယ်ကတော့ မျက်နှာ
ထိပ်ပျက်လွတာ မဟုတ်ဘူး။ ညကလည်း အိပ်လိုက်တာမှ
စိတ်ချပတ်ချ် နော့။ မနက်ဖြန်အရေးကို တွေ့မယူသလိုပဲ။
သုတိသ် နေတတ်လိုလား၊ ဒါမှမဟုတ် မထူးမတယ် ခေါ်နေတာ
လား ရန်ဟီးလည်း ဆာဒရ်စော့ပေးသိဘူးလေ။ ရန်ဟီး အိပ်တာ
ကတော့ ဒီခေါင်းအောက်ကြီး ဘယ်အချိန်မှာ ထမလှူပေးမလဲ
ဆိုတဲ့ အတွက်ပဲ မနေ့က ဘယ်ညလဲ၊ တထိတ်ထိတ်နဲ့ ကောင်း
ကောင်း အိပ်မလွန်ဘူးဆိုတာပဲ။ မအိပ်မင်အချိန်ထိ ရက်မှာ
မှာ ပါမလော့ ထိုအခါမှာ ခေါင်းဆောင်ချချက်နဲ့ အခုအထိ
ဆောင်တာတော့ လုံလောက်ကြုံရမယ်၊ အခုအချိန်မှာပဲကတော့
ကတော့ ကောင်းပဲ။ အခုအခါမှာပဲကတော့ မျက်နှာပျက်
မျက်ရင်း မအိပ်မလွန်ဘူး။ အဲဒီခေါင်းအောက်မှာ ရှားနေ

ဆရာလေးရယ်၊ အခုအခါမှာပဲ
သားမှာ အခုအခါမှာပဲ
တိုတိုတိုတိုတိုတို
ခေါင်းပေါ်နေပြန်တာပဲ
ရန်ဟီးကတော့
မျိုးနွယ်ရင်း
တိုတိုတိုတို

သလားဆိုတာ အခြေအနေကို
အရင် အကဲခတ်ရသေးတယ်။
မီးဖိုဘေးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်
ပြီး ခေါင်ရည်သောက်နေတဲ့
ခေါင်းဆောင်ကို တွေ့တော့မှ
ပဲ စိတ်သက်သာရာရမိတယ်။
ဆရာလေးတောင် ဆတ်သား
ခြောက်မှတ် ဝင်စားနေသေးရဲ့။
အခုမှ အေးအေးဆေးဆေး
ဆေးဖြစ်သွားလို့သာ ပြုံးရယ်
နိုင်ပေမဲ့ ဒီအချိန် မရောက်ခင်
အထိက ရင်တမမနဲ့ နေခဲ့ရ
တာကို ရန်ဟီး စိတ်ထဲ မမေ့
နိုင်သေးဘူး။ ဘယ်အချိန်မှာ
ဘာဖြစ်မယ်မှန်း ရန်ဟီး
လည်း ကြံမှ မသိတာလေ။
မနေ့က ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်
အပျက်တွေကတော့ ရန်ဟီး
ဘဝတစ်သက်လုံးစာ အမှတ်
ရနေမယ်ဆိုတာတော့ အသေ
အချာပဲပဲ။

□
၂။
ဆရာလေးနဲ့ ကျေးရွာ
က မျိုးနွယ်စုခေါင်းဆောင်တို့
စကားပြောနေတာကို ကြည့်
ပြီး ရန်ဟီးစိတ်ထဲမှာ မသက်
မသာ ဖြစ်နေမိတယ်။ ကြား
ထဲက စကားပြန်ကလည်း
ဖင်ကုတ်၊ ခေါင်းကုတ်ဖြစ်နေ
ပြီ။ ရန်ဟီးတို့နဲ့ လူမျိုးချင်း
တူပေမဲ့ မျိုးနွယ်စုရော၊ ဘာ
သာစကားပါ ကွဲပြားတဲ့ ဒီရွာ
ရဲ့လူမျိုးစုတွေအကြောင်းကို
ရန်ဟီး ကြားဖူးပြီးသား။
ဆရာလေး ဘယ်လောက်
ပြောပြော လက်ခံမယ်တော့
ရန်ဟီး မထင်မိဘူး။ ခေါင်း
မာကြကြေးဆို နှစ်ယောက်
မရှိတတ်တဲ့ လူမျိုးတွေလေ။
အခုတော့ ကိုယ်တိုင် ကွင်း
ဆင်းပြီး စည်းရုံးကြည့်ဦး
မယ်ဆိုတဲ့ ရန်ဟီးတို့ ဆရာ

ဒီလူမျိုးတွေနဲ့
ပတ်သက်ပြီး
ဟိုတုန်းက
အစဉ်အလာ
တစ်ခုကို
ရန်ဟီး
ကြားဖူးနားဝ
ရှိထားဖူးတယ်
အိမ်ရှေ့မှာ
ငရုတ်သီးတောင့်
လာချထားရင်
အဲဒီအိမ်က
လူကတော့
ပြေးပေးတော့တဲ့
အဲဒါ
သူတို့စိတ်ထဲမှာ
မကျေနပ်လို့
တစ်ခုခု
လုပ်တော့မယ်
ဆိုတာ
သတိလာပေး
ထားတာတဲ့

လေးလည်း စိတ်ညစ်ဟန်
ပေါက်ပြီပဲ။
ရွာဆိုပေမဲ့ အိမ်ခြေက
သိပ်များတာတော့လည်း
မဟုတ်ဘူး။ တောင်ခါး
စောင်းမှာ မေးတင်နေတဲ့ ဒီ
ရွာက အလွန်ဆုံးရှိလှမှ အိမ်
ခြေ ၃၀ ကျော်ပေါ့။ တောင်
ယာကိုပဲ အဓိကအားထားနေ
ရတဲ့ ဒီရွာလေးက ပညာရေး၊
ကျန်းမာရေးအသိကလည်း
တော်တော်အလှမ်းဝေးတယ်။
ကလေးမွေးနှုန်းကလည်း

စနစ်တကျ ထိန်းချုပ်ထား
တာ မဟုတ်တော့ ကလေး
တွေကတော့ အများသားပဲ။
လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလ
လောက်က စပြီး ဒီရွာမှာ
ခေါင်းဆောင်သစ်တစ်ယောက်
တင်မြှောက်ကြတယ်။ နောက်
တက်တဲ့ ခေါင်းဆောင်သစ်
လက်ထက်မှာ ကာကွယ်ဆေး
တွေ အထိုးမခံတော့ဘူး။
အကြောင်းပြချက်ကတော့
ဆေးထိုးပြီးရင် ကလေးတွေ
ဖျားတတ်လို့တဲ့။ ကာကွယ်
ဆေးထိုးတဲ့ ကလေးတိုင်း
ဖျားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး
လေ။ တစ်ဦးစ၊ နှစ်ဦးစ ဖျား
ကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဖျားတဲ့
ကလေးတွေထဲမှာ ခေါင်း
ဆောင်သစ်ရဲ့ ကလေးပါ ပါ
သွားတော့ ဒီပြဿနာက ကြီး
လာရော။
နောက်ဆက်တွဲအနေနဲ့
ကာကွယ်ဆေးထိုးလို့ မရ
တော့ဘူးပဲ။ ရွာမှာ တာဝန်
ကျတဲ့ သားဖွားဆရာမက
ဘယ်လောက် ဖျောင်းဖျေပြော
ပြော ရွာလူကြီးက လက်မခံ
တော့ဘူးလေ။ အရင်လတွေ
က ဒေသခံ ကျန်းမာရေးမှူး
တွေပါ ဆင်းလာပြီး ဆေးထိုး
ဖို့ တိုက်တွန်းကြပေမဲ့ နောက်
ဆုံး ဘယ်လိုမှ စည်းရုံးလို့မရ
လို့ ဒီရွာက ကလေးတွေကို
ကာကွယ်ဆေး မထိုးပေးခဲ့ရ
တာ သုံးလကျော်တောင် ကြာ
ခဲ့ပြီပဲ။ နောက်ဆုံး ဆရာ
လေးက ကိုယ်တိုင် သွား
ကြည့်ဦးမယ်ဆိုတော့ အား
လုံးက တားကြတယ်။ လမ်း
ခရီး ခက်ခဲတာရော၊ သူတို့
တွေ ခေါင်းမာတတ်တာရော
ပြောပြပြီး အဆင်မပြေ
လောက်ဘူးလို့ ဝိုင်းပြီး ပြော

ကြတယ်။
ဆရာဝန် ရွာပေါ်တဲ့
ဒေသမှာ လာရောက်ထမ်း
ဆောင်နေတဲ့ ဆရာလေးတစ်
ယောက်အတွက် အားလုံးက
ဝိုင်းဝန်း စိုးရိမ်ကြတာတော့
မလွန်ဘူးလားပဲ။ မိုးတွင်းဆို
တော့ တောင်ပေါ်လမ်းက
လည်း ကောင်းတာမဟုတ်။
မတော်တဆ တစ်ခုခုမှား ဖြစ်
သွားခဲ့ရင် အားလုံး စိတ်
မကောင်း ဖြစ်ကြရမှာလေ။
ဒါတင်မကဘူး။ ဆရာလေး
သာ ဒီဒေသမှာ တစ်ခုခုဖြစ်
သွားခဲ့ရင် နောက်လာမယ့်
ဝန်ထမ်းတွေအတွက် အတား
အဆီးတစ်ခုလို ဖြစ်သွားမှာကို
လည်း စိတ်ပူကြတယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ အဆင်ပြေပြေ၊ မပြေပြေ
တစ်ခါလောက်တော့ ကြီး
စားကြည့်ချင်သေးတယ်ဆိုပြီး
ဆရာလေးက အတင်းအကွပ်
ပြောတော့ အားလုံးဟာ စိတ်
မချ လက်မချွန်ဘဲ ဆရာလေး
ကို လွှတ်လိုက်ရတာ။
ဒီလိုနဲ့ မိုးထဲလေထဲမှာ
ပဲ ဆရာလေးရယ်၊ ကျန်းမာ
ရေးမှူး ဦးလေးမြင့်ရယ်၊
ဆေးရုံက အထွေထွေလုပ်
သားရန်ဟီးရယ် သုံးယောက်
သား တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့
ရွာကို ချီတက်လာခဲ့ကြတယ်။
လာသာလာရတယ်။ တော်
တော် ခက်ခဲတဲ့ခရီးပဲ။ မိုး
တွင်းဆိုတော့ ဆိုင်ကယ်စီးလို့
ရတဲ့ခရီးက နည်းနည်း၊ လမ်း
လျှောက်ရတာက များများ။
လမ်းဘေးရွာတစ်ရွာမှာ ဆိုင်
ကယ်ထွေအပ်ထားခဲ့ပြီး တောင်
ပေါ်ကို ခြေလျှင်တစ်ရက်ခွဲ
လောက်လျှောက်ခဲ့ရတာ။ သူ
တို့သဘောတူရင် ထိုးပေးခဲ့ဖို့
ဆေးပုံးတွေရော၊ လိုအပ်ရင်

သူနာကုပေးဖို့ ဆေးတွေရော
ဘန်ပါတည်း သယ်ခဲ့ရသေး။
ရောက်ရောက်ချင်း
သည်း မနားအားဘူး။
အထုပ်အပိုးတွေကို သားဖွား
ဆရာမအိမ်မှာ ခဏနားထားခဲ့
ပြီး လူမျိုးစုခေါင်းဆောင်ဆီ
သားပြီး စည်းရုံးရေး ဆင်းနေ
တာ အခုဆို နှစ်နာရီနီးပါး
တောင် ကြာတော့မယ်။ အခု
အချိန်ထိ လက်ခံမယ့် အနေ
အထားက နည်းနည်းမှ မပြ
သေးဘူး။ ဆရာလေး ရှင်းပြ
တာလည်း အကန့်အကြောင်း
မရှိဘဲ။ ဟိုဘက် ဒီဘက်
စကားပြန်ပေးရတဲ့ စကားပြန်
သည်း ရေငတ်နေပြီ။ ရန်ဟီး
သာ ဆရာလေးနေရာဆို
သက်လျှော့ပြီး နောက်ကြောင်း
ပြန်ပြီပေါ့။ ကိုယ်ကတောင်
ဘာကူးတက လာထိုးပေးနေ
တာကို သူတို့ကိုယ်တိုင်က
သက်မခံမှတော့ ဘယ်တတ်
နိုင်ပါ့မလဲလေ။ ဆရာလေး
နယ် ခွဲကြီးချက်နော့။
‘ဆေးထိုးပြီးရင် မဖျား
ဘူးလို့ နင်တို့ တာဝန်ခံမှာ
သားတဲ့။ တာဝန်ခံနိုင်ဘူးဆို
မထိုးနိုင်ဘူးတဲ့’
စကားပြန်ရဲ့ စကားသံ
အဆုံးမှာ ဆရာလေး မျက်
မှောင်ကြုတ်သွားတယ်။
ဆရာလေး စိတ်ရှုပ်နေဟန်
ဘူတယ်။ သူ့စကားလည်း
ကိုယ် နားမလည်။ ကိုယ့်
စကားလည်း သူနားမလည်။
ဘာသာခြား၊ လူမျိုးခြား၊
ခလေးခြားရုံမက အသိပညာ
မှာပါ ခေတ်နောက် ကျန်ခဲ့တဲ့
ဒီတောင်ပေါ်ရွာလေးအတွက်
ဆရာလေး စိတ်ရှုပ်မယ်ဆို
လည်း ရှုပ်စရာပါ။
ဆရာလေး ရယ် ၊

ဦးလေးမြင့်ရယ်၊ သားဖွား
ဆရာမရယ် ခေါင်းချင်းဆိုင်
ပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ်နဲ့ တိုင်
ပင်နေကြပြန်တယ်။ ရန်ဟီး
ကတော့ မျိုးနွယ်စုခေါင်း
ဆောင်ဆိုတဲ့ လူကြီးကို
ကြည့်ပြီး လန့်နေမိတယ်။
မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း
ပါးရဲတွေက အပြည့်နီးပါး
ထိုးထားသေး။ လည်ပင်းမှာ
တောဝက်စွယ်ကြီး ဆွဲထား
တဲ့အပြင် နားနှစ်ဖက်စလုံးမှာ
လည်း နားကွင်းအကြီးကြီး
တွေ ဝတ်ထားသေးတယ်။
အောက်မှာ ဝတ်ထားတာက
အရှက်လုံတယ်ဆိုရရုံ လက်
တစ်ဝါးစာသာသာ။ အပေါ်
မှာကတော့ ရိုးရာတဘက်
တစ်ထည်က ခြုံထားတယ်။
အိမ်ပေါ်မှာလည်း တောဝက်
စွယ်တွေ၊ တောကောင်တွေရဲ့
ဦးခေါင်းခွံတွေ ချိတ်ထားတာ
ကလည်း နည်းတာမဟုတ်။
သူ့လက်ထဲမှာ ရန်ဟီး အရပ်
ထက်ကျော်တဲ့ လှံရှည်ကြီးက
လည်း ကိုင်ထားလိုက်သေး
တယ်။ စကားပြောရင် တဖြိုး
ဖြိုးနဲ့ ပြောနေပေမဲ့ နည်းနည်း
တော့ လန့်မိတယ်။ ရန်ဟီးနဲ့
လူမျိုးတူတယ်ဆိုပေမဲ့ ရန်ဟီး
က မြို့ပေါ်မှာမွေး၊ မြို့ပေါ်မှာ
နေခဲ့တာဆိုတော့ ဒီလို အဆင်
အပြင်တွေ သိပ်တော့ နီးစပ်ခဲ့
တာ မဟုတ်ဘူးလေ။
‘ကဲ အဲဒါဆိုလည်း
ပြောလိုက်ဗျာ။ ဒီကာကွယ်
ဆေးကို ခေါင်းဆောင် အရင်
ထိုးကြည့်မယ်လို့။ ခေါင်း
ဆောင်ကိုယ်တိုင် ထိုးကြည့်
လို့ မဖျားဘူးဆိုရင် ကလေး
တွေကို ဆေးထိုးခွင့်ပြုလို့။
ခေါင်းဆောင် ကိုယ်တိုင်
အထိုးခံမလားလို့ မေးကြည့်

ပေးပါ’
စကားပြန်ရဲ့ စကား
အဆုံးမှာ ခေါင်းဆောင်ကိုယ်
တိုင် ခဏတော့ ငိုငိုသွား
တယ်။ ခေါင်းဆောင်နောက်
က ရပ်နေတဲ့ လူတွေက
လည်း သူတို့ခေါင်းဆောင်
အတွက် စိတ်ပူဟန် တူပါရဲ့။
ခေါင်းတယမ်းယမ်းနဲ့။ ရန်ဟီး
ကိုယ်တိုင်လည်း ဆရာလေး
စကားကြောင့် မျက်လုံးပြူး
သွားတယ်။ မပြူးနေနိုင်မှာ
လားနော့။ ဒီလူမျိုးတွေနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဟိုတုန်းက
အစဉ်အလာတစ်ခုကို ရန်ဟီး
ကြားဖူးနားဝ ရှိထားဖူးတယ်။
အိမ်ရှေ့မှာ ငရုတ်သီးတောင်
လာချထားရင် အဲဒီအိမ်က
လူကတော့ ပြေးပေးတော့တဲ့။
အဲဒါ သူတို့စိတ်ထဲမှာ
မကျေနပ်လို့ တစ်ခုခုလုပ်
တော့မယ်ဆိုတာ သတိလာ
ပေးထားတာတဲ့။ အခုတော့
ဆရာလေးက ငရုတ်သီး
တောင်ကို သွားတောင်းနေပါ
ပြီရော။ ခက်လိုက်တဲ့ ဆရာ
လေး။
ခေါင်းဆောင်က သူ့
နောက်က လူတွေကို လှည့်
ပြီး စကားပြောနေတယ်။ သူ့
လူတွေကတော့ စိုးရိမ်တဲ့ပုံနဲ့
ခေါင်းတခါခါနဲ့။ ခဏတိုင်
ပင်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ စကား
ပြန်ကို အကြောင်းပြန်တယ်။
ဒီခေါင်းဆောင် ဆေးအထိုး
မခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောတာ ဖြစ်
ပါစေလို့ ဘုရားသခင်ဆီမှာ
ရန်ဟီး တိုးတိုးလေး ဆု
တောင်းနေမိတယ်။ တစ်ဖက်

ကလည်း ခေါင်းဆောင်ဆီက
စကားကို ဘာသာပြန်ပေး
မယ့် စကားပြန်ရဲ့ လေသံကို
မကြားရဲ ကြားရဲနဲ့ နားစွင့်လို့။
‘သူ့အထိုးခံမယ်တဲ့။ သူ
အထိုးခံလို့ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင်
နင်တို့ ပြန်ခွင့်မရှိဘူးတဲ့။
သဘောတူရင် ထိုးတဲ့’
စကားပြန်ရဲ့ လေသံက
တိုးတိုးလေးပေမဲ့ ရန်ဟီး
နားထဲမှာ တူမီးသေနတ်နဲ့
အနားကပ်ပြီး ပစ်လိုက်သလို
ပဲ။ မျက်လုံးတွေပါ ပြာဝေ
သွားတယ်။ ပြန်ခွင့်မရှိဘူးဆို
တဲ့ သဘောတရားရဲ့နောက်
မှာ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေ
ပါမယ်ဆိုတာ ရန်ဟီးကိုယ်
တိုင်လည်း မသိတော့။
‘အဲဒါဆို အခု ထိုးပေး
မယ်လို့။ အခု ထိုးပေးလို့မှ
နောက်နေမနက်ထိ မဖျားဘူး
ဆိုရင် ကလေးတွေကို ဆေး
ထိုးခွင့်ပြုပါလို့။ ကလေးတွေ
ကိုဆေးထိုးပြီးလည်း ချက်
ချင်းမပြန်သေးဘူး။ စိတ်ချ
ရအောင် စောင့်ကြည့်ပေးမယ်
လို့ပြောပေးပါ။ ကဲ ဆရာမ
က အိမ်က ဆေးပုံးပြန်ယူ
ချေ’
ဆရာလေးတော့ လုပ်ချ
လိုက်ပြန်ပြီပဲ။ မတော်လို့
ခေါင်းဆောင်ကိုယ်တိုင် ဖျား
ရင်တော့ ဒီရွာကနေ အသက်
ရှင်လျက် ထွက်ကြဖို့ လမ်းစ
က မမြင်တော့။ ရန်ဟီး စိတ်
ထဲမှာ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ သူ့
မိန်းမ ခါးထိုင်ရုံမျက်နှာ ပေါ်
လာတယ်။ ဒီကို လာခါနီး
တောင် ခါးထိုင်မျက်နှာက
စိတ်မချသလိုနဲ့ ရှုံ့မဲ့မဲ့ရယ်။
ဆရာလေးကတော့
ဘယ်သူမှ မကြည့်တော့ဘူး။
ကွင်းလယ်ကောင်မှာ ခပ်

တည်တည်နဲ့ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဆရာမအလာကို စောင့်နေတယ်။ ဘေးနားက ပါလာတဲ့ ကျန်းမာရေးမှူး ဦးလေးမြင့် ဆီ အားကိုးတကြီးနဲ့ လှမ်းကြည့်ပြန်တော့ မတ်တတ်သွားတဲ့ဟန်နဲ့ လက်ကလေးပိုက်လို့။ ရန်ဟီးလည်း စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ထိုင်ချလိုက်တော့တယ်။ တားမရမယ့်အတူတူ လက်တွဲပြီး မိုက်ကြတာပေါ့နော။

ခဏနေ ဆရာမ ရောက်လာတော့ ဆေးထိုးဖို့ ပြင်ကြတယ်။ ခေါင်းဆောင်ကတော့ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို မာန်ပါပါနဲ့ မြှောက်ပေးတယ်။ ကျန်တဲ့လက်တစ်ဖက်ပါ ခါးထောက်ထားလိုက်သေး။ သူ့နောက်က လူတွေကလည်း တပေးပေးနဲ့ ငြာသံပေးလို့။ ဆရာလေးက သားဖွားဆရာမစုပ်ပေးတဲ့ ဆေးကို ခေါင်းဆောင်လက်မောင်းမှာ ကိုယ်တိုင် ထိုးပေးလိုက်တယ်။

တားလိုက်ချင်ပေမဲ့ ရန်ဟီးပါးစပ်က စကားလုံးတွေ ထွက်မလာနိုင်အောင် ဆွံ့အနေတယ်။ လုပ်ရက်လိုက်တာ ဆရာလေးရယ်။ မတော်လို့များ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ သွားပါပြီ။ ရန်ဟီးတို့ ဘယ်လိုပြန်ရပါ။ ခါးထိုင်ကို ဘယ်လို ပြန်ပြောရမလဲ။ ဆရာလေးကို သေချာစောင့်ရှောက်လိုက်နော်လို့ တဖွဖွမှာ လိုက်တဲ့ ဆေးရုံက ဝန်ထမ်းတွေကို ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ကြည့်ရတော့မလဲ။ အလေကြည့်ခွင့်တောင် ရပါဦးမလားမသိ။

အချိန်ကတော့ ခဏလေးပေမဲ့ ရန်ဟီးစိတ်ထဲမှာ

အိပ်မက်ရှည်ကြီးတစ်ခု မက်နေရသလိုပဲ။ မျက်လုံးထဲမှာတော့ မျက်နှာမှာ ဝက်စွယ်ကြီး ထွက်နေတဲ့ ခေါင်းဆောင်က စားတွေ၊ လုံတွေ ကိုင်ပြီး သူတို့နောက်ကို ပြေးလိုက်နေမယ့် အဖြစ်ကို မြင်ယောင်နေတယ်။ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ငေးချင်တာတွေ ငေးလို့။ ဒီလူကြီး မဖျားအောင် စောင့်ရှောက်ပေးပါဘုရားသခင်။

၃။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ တောင်တန်းတွေက အခါတိုင်းထက် ပိုလှနေတယ်။ မိုးသားတွေကလည်း ကင်းစင်လို့။ အလာတုန်းက ကိုယ့်စောနဲ့ကိုယ် သတိမထားမိခဲ့တဲ့ မြင်ကွင်းမှန်သမျှက အခုတော့ ရန်ဟီးအတွက် အသစ်အဆန်းတွေ ဖြစ်နေတယ်။ တောင်တန်းတွေဆိုတာ ရန်ဟီးအတွက် မြင်ဖူးတာထက် ပိုလှနေသလိုပဲ။ ခါးထိုင်အတွက် လမ်းမှာတွေ့လို့ ခူးလာတဲ့ သစ်ခွတွေကလည်း လှမှလှ။ အလာတုန်းက သယ်ခဲ့တဲ့ ဆေးပုံးနေရာမှာ လက်ဆောင်ပေးလိုက်တဲ့ ဆတ်သားခြောက်တွေနဲ့ ခေါင်ရည်ဘူးတွေ ထမ်းလာခဲ့ရပေမဲ့ ရန်ဟီးစိတ်ထဲ လေးတယ်လို့ မခံစားရတော့ဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဆရာလေးတောင် ကျောပိုးပြီး လျှောက်ဆို လျှောက်နိုင်သေးတယ်။ ခဏနားကြရအောင်ဆိုပြီး ဦးလေးမြင့်က ထိုင်တော့ ရန်ဟီးလည်း အထုပ်တွေကို အသာချပြီး ထိုင်လိုက်တယ်။

မနေ့က ကာကွယ်ဆေးထိုးပြီးနောက်ပိုင်း ကလေးနှစ်ယောက်စ၊ သုံးယောက်စ ဖျားကြတယ်။ အဖေအမေတွေက ခေါင်းဆောင်ကို လာပြောကြတော့ ခေါင်းဆောင်က သူ့လက်မောင်းကို မြှောက်၊ မြှောက်ပြပြီး ဒီမယ်ငါ့ကိုယ်တိုင် အထိုးခံထားတာငါ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ နင်တို့ကလေးတွေကိုက ဖျားချင်လို့ ဖျားတာတဲ့။ တစ်ယောက်လာပြောလည်း လက်မောင်းကြီး မြှောက်ပြလိုက်၊ နောက်တစ်ယောက် လာပြောလည်း လက်မောင်းကြီး မြှောက်ပြလိုက်နဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး မာန်ပါချက်တော့။ စကားပြန်ကတစ်ဆင့် ပြန်ပြောလို့ သိရတော့ ဖျားတဲ့ကလေးတွေ ဆေးတိုက်ပေးနေရင်းကနေ ရန်ဟီးတို့တစ်တွေ ရယ်လိုက်ရတာ အူတွေကို နာလို့။ ခေါင်းဆောင်ကြီးလည်း သူ့လက်ကို လှန်လှန်ကြည့်ပြီး သဘောတွေကျလို့။ ဆရာလေး မျက်နှာလည်း ပြုံးလို့။ အဲဒီညက ရန်ဟီးတို့လည်း သောက်လိုက်ရတဲ့ ခေါင်ရည်ဆိုတာလည်း ပတ်ချာကို လည်လို့။

ဆေးထိုးတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရန်ဟီးစိတ်ထဲမှာ အီလည်လည် ဖြစ်နေတာတွေရှိနေသေးတယ်။ ရွာမှာတုန်းက မမေးရဲလို့ အောင်အည်းထားသမျှ မေးခွန်းတွေကို အခုမှ မေးခွင့်ရတော့တယ်။

“ဆရာလေးတို့ကသာ

စွန့်စွန့်စားစားနဲ့ ထိုးပေးလိုက်ပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ တော်တော်လေးကြောက်သွားတယ်နော။ ဆရာလေးတို့ ရဲချက်တော့”

ဆရာလေးနဲ့ ဦးလေးမြင့်တို့ကတော့ ရန်ဟီးစကားကို သဘောကျဟန် တဟားဟားနဲ့ ရယ်နေတယ်။ ခါးထိုင်ကို သတိရသွားတာမလားလို့ ဆရာလေးက နောက်တော့ ရန်ဟီးလည်း ရှက်ရှက်နဲ့ ရယ်မိတယ်။

“နေပါဦး ဆရာလေး အဲဒီကာကွယ်ဆေးက လူကြီးတွေ ထိုးရင်ရော တကယ်မဖျားတတ်တာ သေချာလို့လား”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး ကိုရန်ဟီးရေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီ ကလေးကာကွယ်ဆေးကို လူကြီးတွေအတွက် တစ်ခါမှ ထိုးမပေးဖူးလို့လေ”

“ကြက်သီးထလိုက်တာနော့ ဒီဆရာနယ်။ မသိတာများ အသက်ခွန်ပြီး ထိုးပေးလိုက်ရသလား။ မတော်လို့ ဖျားသွားရင် ပြန်လမ်းမရှိဘူးဆိုတာ သိသိကြိမ်။ ဆရာလေး မကြောက်ဘူးလား နော့”

ရန်ဟီးစကားဆုံးတော့ ဆရာလေးက သဘောကျဟန်နဲ့ ပြုံးတယ်။

“ဪ မကြောက်ဘဲ နေမလား ကိုရန်ဟီးရယ်။ ကျွန်တော်လည်း လူပဲကိုး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီခေါင်းဆောင်ကို ထိုးပေးတာ ကာကွယ်ဆေးမှ မဟုတ်တာမျှ”

ဆရာလေး စကားကြောင့် အံ့အားသင့်ရတာက

တော့ ရန်ဟီးကိုယ်တိုင်။
 'ဟာ ဆရာလေးက
 လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
 မြင်လိုက်တာ ကာကွယ်ဆေး
 ပုလင်းကြီးကိုနော့။ ဦးလေး
 မြင့်လည်း မြင့်တယ်နော့'
 ဆရာလေးက ဦးလေး
 မြင့်ကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်
 လိုက်ပြီး ကိုရန်ဟီးကို ဦးလေး
 မြင့်ပဲ ပြောပြလိုက်ပါဦးဗျာ
 တဲ့။
 'အေး။ ဟုတ်တယ်ကွ
 ရန်ဟီးရ။ ပုလင်းကတော့
 ကာကွယ်ဆေးပုလင်းပဲ။
 ဒါပေမဲ့ အခွံကြီးကွ။ အဲဒီ
 ပုလင်းအခွံထဲမှာ ဆေးထိုးတဲ့
 အခါသုံးတဲ့ Sterile Water,
 မင်းတို့အခေါ်တော့ မိုးရေတွေ
 ပြန်ထိုးထည့်ထားတာ။
 ဆရာမကို အိမ်ပြန်ပြီး ဆေးပုံး
 ယူခိုင်းကတည်းက တစ်ခါ
 တည်း လုပ်ခဲ့ဖို့ မှာလိုက်ပြီး
 သားကွ။ အဲဒီပုလင်းထဲက

မိုးရေတွေကို ခေါင်းဆောင်ကို
 ပြန်ထိုးပေးခဲ့တာဟာ ရန်ဟီး
 ရ။ ဒါကြောင့်မို့ ငါတို့လည်း
 မကြောက်ဘဲ စိတ်အေးလက်
 အေး နေရတာပေါ့ကွ'။
 အခုတော့ ရန်ဟီးအဖြစ်
 က ရယ်အားထက် ငိုအား
 သန် ဖြစ်နေတယ်။
 'ဒါဆို ဆရာလေးတို့
 ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ထိုးပေး
 လိုက်တာက မိုးရေတွေပေါ့။
 သေလိုက်ပါတော့ ဆရာတို့
 ရယ်။ ကျွန်တော့်မှာဖြင့်
 ကြောက်လွန်းလို့ တစ်ညလုံး
 အိပ်မပျော်ဘူးနော့။ တော်
 တော်လည်း နောက်တဲ့ ဆရာ
 တွေ'
 အူကြောင်ကြောင်နဲ့
 ခေါင်းကိုပဲ လှိမ့်ပွတ်နေတာ
 မြင်တော့ ဆရာနှစ်ပါးက
 ရယ်လေတယ်။
 'တကယ်လို့ စည်းရုံးလို့
 မရရင် ဒီနည်းကို သုံးဖို့ အစ

ကတည်းက တိုင်ပင်ထား
 တာကွ။ အားလုံး အကျိုး
 နည်းအောင် ငါတို့က လုပ်ပါ
 မလား ရန်ဟီးရာ။ ဒီတစ်ခါ
 သာ အမှားဖြစ်သွားရင်
 နောက်ဆို ဒီရွာကို ကျန်းမာ
 ရေးကိုစွန့် လာဖို့ဆိုတာ ဘယ်
 လွယ်တော့မလဲကွာ'
 ဒီတစ်ခါလည်း ပြော
 စရာ စကားလုံးတို့ ရှာမတွေ့
 အောင် ရန်ဟီး ဆွဲအမိပြန်ပြီ။
 ဆရာလေးတို့ ထ၊ သွားတာ
 တောင် ထိုင်နေရာကနေ ချက်
 ချင်း မထ၊ ဖြစ်။ ရန်ဟီး ထင်
 မထားသော အကြောင်းပါ။
 ဆရာလေး စိတ်ကူးနယ် မိုက်
 လှချည့်လား။ ရန်ဟီးစိတ်ထဲ
 မှာ သဘောတကျနဲ့ အားပါး
 တရ ချီးကျူးမယ်ပြင်တော့
 တဟားဟား အော်ရယ်ပြီး
 ဆင်းသွားတဲ့ ဆရာနှစ်ပါးက
 ရှေ့ကို ဝါးနှစ်ပြန်လောက်
 ရောက်နှင့်ပြီ။ ချထားတဲ့

အထမ်းတွေကို ပခုံးပေါ် ပြန်
 တင်ရင်း ရန်ဟီး ဝမ်းသာ
 အားရနဲ့ လှမ်းအော်မိတယ်။
 'ဆရာလေးရေ ဆေးရုံ
 ပြန်ရောက်ရင် အဟေး လုပ်
 ကြဦးဖို့ရဲ့နော့'
 အားပါးတရ ရယ်မော
 သံတွေက တောင်ကမ်းပါးယံ
 တွေကနေ တစ်ဆင့် ရန်ဟီး
 နားထဲကို ပဲ့တင်ထပ်လာ
 တယ်။ ဒီအသံတွေကတော့
 ရန်ဟီးအတွက်သာမက ကျန်
 ရစ်ခဲ့တဲ့ ရွာက လူတွေ
 အတွက်ပါ အတော် ချိုမြိန်
 မယ့် အသံတွေဆိုတာ ပြောပြ
 ဖို့ လိုမယ်မထင်တော့ဘူး
 နော့။

ဇဦးယျာ

မှတ်ချက်။ ။ အာဟေး=
 အောင်မြင်ခြင်း၊ ကျန်းမာခြင်း၊
 မင်္ဂလာရှိခြင်းများနှင့် ပြည့်စုံ
 ပါစေ။ (နာဂစကား)

နမော ဗုဒ္ဓါယ သိဒ္ဓဓံ

စန္ဒာဘူရိယ

သင်္ကန်းတိုင်

ပြည်ထောင်စု - အာရှ - အာရှ - အာရှ / ဘင်္ဂလား - အာရှ - အာရှ - အာရှ / အာရှ - အာရှ - အာရှ - အာရှ

မဆုမွန်

အမှတ်(၁၅)၊ ကွက်သစ်လမ်း၊ ကျောက်ရပ်ကွက်(၈၈၈)၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

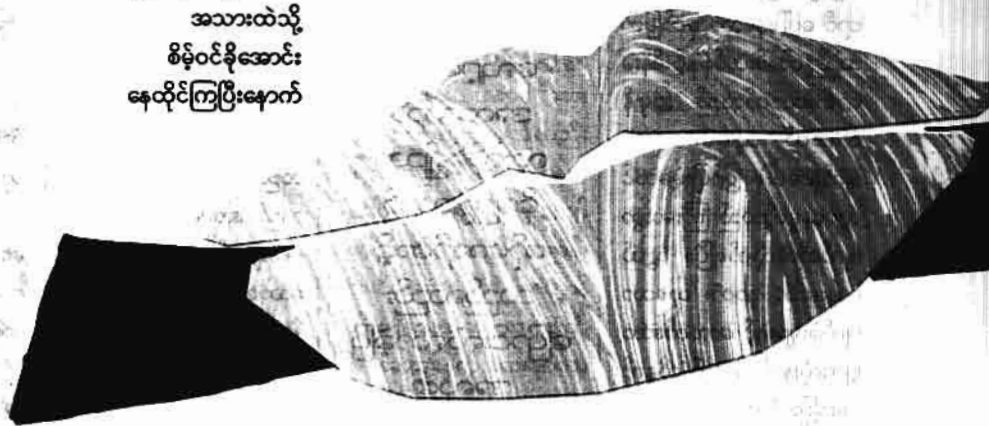
အမှတ်(၂၈၊ ၁၁)၊ ပြည်လမ်း၊ ဝဟိရ်လမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ရုန်း(၁၁) ၂၀၂၄၆၊ ၀၉၄၂၀၀၂၇၃၀၆၊ ၀၉၄၆၆၂၃၂၂၆၆

MAUNG NOE

လွင်စဉ်ကာ သွားချင်ရာ
သွားနေကြသော
ညစ်ညမ်းသည့်အမှုန်အမွှား
အစက်အပြောက်
ကလေးများသည်
စုရုံးရောက်ရှိလာကာ
အသားထဲသို့
စိမ့်ဝင်ခိုအောင်း
နေထိုင်ကြပြီးနောက်

မိမိ၏အမည်၊
အမှတ်အသား

မြင်နိုင်စွမ်းမရှိအောင်	တောက်ကာ
သေးငယ်သော	လှပခွဲဖူးသည်မှာ
ပိုးမွှားပေါက်	ယုံကြည်နိုင်စရာ မရှိတော့။
ကလေးများကိုဖြစ်စေပြီး	တစ်ခါက
နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ၌	ရွာလမ်းကလေးရှိ
မျိုးပွားကုန်ကြသလားဟု	တက်နေရောင်
ထင်ရလောက်သည်။	ဖြာကျသောအချိန်များတွင်
အလှ၏	ဝါထိန်သော ဆွမ်းအုပ်ကို
ထိုနှုတ်ခမ်းတို့သည်	ပိုက်ကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့
တစ်ချိန်က	လာတတ်သောအလှအား
ယန်းသွေးရောင်	ကာလသားဖျိုတို့စောင့်၍
	ငေးကြည့်စမြဲပင်။
	ဆန်းစ လခြမ်းကလေး၏
	သဏ္ဌာန် နှုတ်ခမ်းကလေးကို
	ကွေးညွတ်ပြီးပြလိုက်လျှင်
	ငေးကြည့်သူတို့၏

ရင်သည်းပွတ်သည် လှုပ်
ခတ်သွားမြဲ။

အလှသည် ရွာသမီးပျို
ဘဝ ကွမ်းတောင်ကိုင်ခဲ့စဉ်က
ပြုံးခဲ့ဖူးသော အပြုံးကို မှန်
ရေတွင် ပြုံးမိသည်။ မှန်ထဲ
တွင် ပေါ်နေသော စုတ်ပြတ်
သည့်နှုတ်ခမ်းတစ်စုံနှင့် မိန်းမ
တစ်ယောက်သည် အမှန်
တကယ် သူမပေလော။
မျက်နှာပေါ်မှ ပြစ်မျိုးမဲ့ထင်
လှပနေမှုတို့သည် ကြီးမားစွာ
ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရပြီ။ သွယ်
တန်းသော နှာတံ၊ ထူသော
မျက်ခုံးများနှင့် တောက်သော
မျက်လုံးနက်တို့သည် ထိုနှုတ်
ခမ်းကြောင့် လှပခြင်းဟု မဆို
နိုင်တော့။

အလှသည် တထိတ်
တိတ်တုန်သော ရင်ကို ဖိကာ
နေသည်။ "ဘုရား...ဘုရား"
ဟု ပါးစပ်မှ ရေရွတ်သည်။
ထိုသို့ ရေရွတ်တိုင်း ပုံမှန်
သဏ္ဌာန်မှန် မရှိတော့သော
နှုတ်ခမ်းတို့သည် လှုပ်ခတ်သွား
သည့်အခါ ပို၍ အကျည်းတန်
ရပ်ဆိုလှသည်။

ကြမ္မာဆိုးလှ ပါဘိ
ခြင်း။ ဝဋ်နာက်နာ တစ်ခုပေ
လော။ အလှသည် စုတ်ပြတ်
သော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို
လက်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွထိသည်။
ဝိုးကောင်အသေးလေးများ
သည် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ၏
အနားအစပ်ရှိ ထူအမ်းသော
အလွှာကြောင်းများဆီ ထိုး
ဖောက်ကာ နိုးဝင်နေသလော။

အလှသည် ခပ်ဖွဖွ တို့
ထိရင်း စိတ်တို့သည် ဒေါလွှာ
ဖုံးကာ စပ်ဖျဉ်းသော နာ
ကျင့်မှုတို့ တရစပ် ဖြစ်သည်
အထိ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲမိ
သည်။ ထိုသို့ နာကျင်လာ

မနက်
မိုးလင်း၍
မှန်ရေသို့
ပြေးမိချိန်တွင်
ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်မှုသည်
လျော့မသွား
အလှသည်
လူးလှိုင့်၍သာ
ငိုကြွေးသည်
ကိုကျော်တင့်
သည်လည်း
ပြောင်းလဲလာခဲ့ပြီ
အလှ၏
မျက်နှာကိုလည်း
မကြည့်တော့

သော် အလှ ငိုသည်။ မျက်
ဝန်းနှစ်ဖက်မှ စီးလာသော
မျက်ရည်များသည် ယိုးဒွေး
ရောင်တောက်ဆဲ ပါးပြင်များ
ပေါ်မှ လမ်းကြောင်းမှန်စွာ
တသွင်သွင်စီးပြီး မေးရိုးသား
များပေါ်၌ တွဲလွဲခဲ့ကြသည်။
မည်သူ ကူကယ်နိုင်
မည်နည်း။ အလှသည်
လင်သားဖြစ်သူ ကုန်ကူးသွား
ရန် ထွက်သွားစဉ်ကတည်း
က ဝေဒနာကို ခံစားလာရ
သည်။ အလှသည် အဘိုး
အဘွားတို့၏ အရေပြား
ကောင်းခြင်းများကို ပြန်လည်
မြင်ယောင်ကာ ပေါ့လျော့စွာ
နေခဲ့မိကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။

သို့သော် အလှ၏ နှုတ်ခမ်း
တို့သည် တိုတောင်းသော
အချိန်ကာလအတွင်းမှာပင်
ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲလာပါ
ပကော။

အလှသည် အိမ်ထဲတွင်
သာ အောင်းကာနေသည်။
ရှာဖွေလျှင် အနည်းငယ် ဘော်
စပ်သော ဆွေမျိုးတို့ကိုလည်း
မတိုင်ပင်။ မည်သူ့ကိုမျှ
လည်း အတွေ့မခံ။ အလှ
သည် အားပြတ်၍ ဗုန်းဗုန်း
မလဲရုံတစ်မည် အစာကို စား
သောက်သည်။ အလှ၏ အိမ်
နီးချင်းသည် ရက်ပေါင်းများ
စွာ အလှကို မတွေ့သောအခါ
အိမ်ဘက်ဆီသို့ မကြာမကြာ
ချောင်းမြောင်းလျက်ရှိလျှင်
အလှသည် ဝရန်တာဘက်
ခပ်ကုပ်ကုပ်ထွက်ကာ ချောင်း
ဟန်သံကို ပြုခဲ့ရသည်။

အလှသည် အိမ်နီးချင်း
တို့မှ ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်၍
ထွက်လာသော ညှော်နံ့များ
ကိုမူ အလွန် ကြောက်ပေ
သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အလှ
သည် ပြတင်းတံခါးများကို
ပြေးပိတ်သည်။ လေသည်
ဆိုးရွားသော အနံ့အသက်များ
ကို ပို၍ သယ်ဆောင်လွန်းပါ
ပကော။ အလှသည် အခန်း
ထောင့်တွင် စောင်တစ်ထည်
ကို ခေါင်းတွင် ပတ်၍
အသက်လည်း အောင့်ရ
သည်။ သို့သော် နောက်တစ်
ရက်တွင် နှုတ်ခမ်းတို့သည်
ပို၍ ရောင်ကိုင်လေးကာ
နာကျင်မှုမှာလည်း ပြောမပြ
တတ်အောင် ပြင်းထန်မြဲပင်။

"ကိုကျော်တင့်များ ပြန်
ရောက်လာခဲ့ရင်"

အလှသည် ကုန်ကူး
သွားသော လင်သားကို တွေး

မိလျှင် စိတ်တို့သည် အစိုးမရ
တော့ဘဲ ပိုပြီး ကြောက်လန့်
လာချေသည်။ "ငါ့နှုတ်ခမ်း
တွေကို တွေ့ရင်တော့ သူ
လန့်သွားလေမလား" ဟု
တွေးကာ ကယောင်ကတမ်း
မဖြစ်ရုံတစ်မည် ရှိသည်။

အလှသည် ကိုကျော်
တင့် ပြန်မလာခင် အနာတို့
သက်သာစေရန် ကုသရမည်
ဟု သိသည်။ နောက်ဆုံးတွင်
အလှသည် ရုပ်ဆိုးမလှချိန်ကို
စောင့်၍ ပိုးဝါကို ပါးစပ်ဖူး
တော့ကာ မဝေးသော ဆေး
ဆရာဆီသို့ အပြေးနှင်ခဲ့သည်။

ဓာတ်ကြီးလေးပါး
အကြောင်း အကျယ်တဝင့်
ရှင်းသော ဆေးဆရာမှာ
ဆရာလိမ်ပင်။ အလှသည်
ရိပ်မိလျက်ပင် ကောက်နီး
တစ်မျှင်ဟု သဘောထားကာ
တစ်စွန်းတစ်စများ ရဏ
မလားဟု ယောင်ယမ်းခဲ့
သည်။ ဆရာလိမ်သည် အလှ
၏ နှုတ်ခမ်းကို အပြန်အလှန်
ကြည့်ရှုပြီးနောက် အလှ၏
ရောဂါသည် မျိုးရိုးကြောင့်
ဖြစ်သတည်းဟု ကောက်
ချက်ချကာ အဆိပ်နှင့်လျှော်
သော၊ ပြင်းသော ဆေးညှော်
များကို ပေးခဲ့သည်။

အလှသည် ဆရာလိမ်
၏ ဆေးတို့ကို မလိမ်းကျုံးခဲ့
သည်မှာ ရက်အနည်းငယ်
သာ။ နောက်ဆုံးတွင် နီ
ပူလောင်မည်ကို သိလျှင်
ကြွက်လျှောက်ပေါ် တင်ထား
သော ဆေးကို ယူထိမ်း
သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင်
ထိုနီထွေးထွေး နှုတ်ခမ်း
ပါးလွှာသော အပေါ်ထံအ
ကြောများသည် လေခိုချိန်
အလှသည် မနက်လင်း

ခုဖောင်းကာနေသော နှုတ်ခမ်းသားကို မြင်လျှင် အဆိပ်ပုလင်းကို ပြေးယူသည်။

အလှသည် အဆိပ်ခွက်ကို အတော်ကြာ ငေးခဲ့သည်။ သောက်ရန် ပြင်လေတိုင်း လက်တို့သည် တုန်လွန်းလှပါပကော။ အဆိပ်ခွက်ကို ကိုင်ရန် မဆိုထားနှင့်။ လက်လှမ်းယူရန်ပင် မဖြစ်နိုင်။ နောက်ဆုံးတွင် အလှသည် သတ္တိနည်းသည်ကိုပင် မိုက်ရူးရဲမဆန်ဟု မှတ်ကာ မသေရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး အဆိပ်ခွက်ကို သွန်ပစ်ရန် ယူသော် လက်တို့သည် တုန်ယင်ခြင်း မရှိတော့။

‘ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး’ အလှသည် တစ်ကိုယ်တည်းတွေးသည်။ ‘ကိုကျော်တင့် ရောက်လာရင်လည်း ငါ့ကို မဖြူစွာဘဲ ပြုစုမှာပါ’ ဟုလည်း တွေးသည်။

သို့သော် များမကြာမီပင် ကုန်ကူးသွားသော ကိုကျော်တင့်သည် ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ အလှကို မြင်လျှင် ကိုကျော်တင့်သည် ခုတ်တရက် စကားတို့ ဆွဲလျက်။ အလှသည် တံခါးဝ၌ ရပ်လျက် မိမိအဖြစ်ကို ရှက်ကာနေသည်။

‘အလှ... အလှရယ် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ’

ကိုကျော်တင့်သည် အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ ဆိုသည်။ အလှသည် ရက်ပေါင်းများစွာ တင်းခံထားသမျှ အင်အားများ ကုန်ခဲ့ပြီ။ ဒူးတို့ ညှုတ်ဆွယိုင်ကာ လဲကျသည်။ ထို့နောက် ကိုကျော်တင့် ရင်ခွင်ထဲရောက်ကာ အားပါးတရ

ငိုချကာ အကြောင်းစုံ ဖွင့်ဟသည်။

ကိုကျော်တင့်သည် အစပိုင်းတွင် ဂရုစိုက်ကာ ပြုစုသည်။ သေးသွယ်သော အလှ၏ လက်များကို ဆုပ်ကိုင်နွေးထွေးစေကာ ‘အနာသိရင်တော့ ဆေးရှိမှာပဲ’ ဟုဆိုသည်။ အလှသည် အားဖြစ်ရသည်။ ဆေးဆရာတစ်ယောက်ဆီသို့လည်း ခေါ်သွားသည်။

ရက်တို့ ကြာလာသော်လည်း ဝေဒနာသည်မှာ ဆိုးရွား၍သာနေသည်။ မနက်မိုးလင်း၍ မှန်ရှေ့သို့ ပြေးမိချိန်တွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုသည် လျော့မသွား။ အလှသည် လူးလိုမိ၍သာ ငိုကြွေးသည်။ ကိုကျော်တင့်သည်လည်း ပြောင်းလဲလာခဲ့ပြီ။ အလှ၏ မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်တော့။

ညဘက် များတွင် ခေါင်းအုံးကို ယူကာ အပြင်တွင် အိပ်ခဲ့ပြီ။ အလှသည် အမှောင်မည်းတွင် အားငယ်လျက်သာ ရှိ၏။ အနာစက်တို့သည်လည်း တစ်နေ့တခြားတိုးလာခဲ့ပြီ။ နှုတ်ခမ်းနှင့် မေးစေ့ကြားတွင် နေရာလပ်လည်း မရှိတော့။

နေ့ခင်းများတွင် မိုးရွာရွာကို ဖြတ်၍ လာရောက် မေးမြန်းကြသူ များလည်း သနားခြင်း သရုပ်ကိုသာ အပီအပြင် ပုံဖော်ကြသည်။ အချို့မှာ စေတနာ အရင်းဖြင့် အားတက်စကား ပြောကြသော်လည်း စုတ်တသပ်သပ်နှင့် ရှိသူတို့မှာ တောင်စဉ်ရေမရ အကြံဉာဏ်တချို့ကို ပေး၍ ဒုက္ခပေးကြသည်။

ဆေးလည်း စုံခဲ့ပြီ။ ကိုကျော်တင့်သည် တစ်ပါးသူ ပေးသမျှ ဆေးနည်းတို့ကို ယုံကြည်မြဲပင်။ အလှသည် မာသော အစေ့အဆန်များကိုလည်း ကြိတ်ခြေရသည်။ ခါးသော အရွက်ပြုတ်ရည်တို့ကိုလည်း မျိုးချရသည်။ အမည်းရောင် ဆေးပုလင်းပေါင်းစုံသည်လည်း ကြွက်လျှောက်တွင် တန်းစီနေပြီ။ တစ်နေ့တွင် ကိုကျော်တင့်သည် အရည်၊ အမှုန့်၊ အဆီ၊ အခဲ စသော ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးစုံရှိသော ဆေးဆရာစုံတို့၏ ဆေးမျိုးစုံကို ရောနှောကာ သောက်စေသည်။ အလှသည် မည်းနက်ကာ ပျစ်ခဲသွားသော ထိုဆေးခွက်ကို မသောက်ရန် အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်သော်လည်း လက်မခံပေ။ နောက်ဆုံးတွင် ကိုကျော်တင့်သည် အလှ၏ ကျောပြင်ကို လက်ဝါးကြမ်းဖြင့် အဆက်မပြတ် ရိုက်သည်။ အိမ်နီးချင်းတို့ ထိတ်လန့်၍ ရောက်လာသောအခါ အလှကို ဆေးတိုက်၍ မရကြောင်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ်အပြစ်တင်ပြန်သည်။

အလှသည် ထိုဆေးခွက်ကို ကြိတ်မှိတ်သောက်ပြီး မကြာမီပင် မျက်လုံးအစုံမှ မီးများ ထွက်လာသကဲ့သို့ ခံစားလာရသည်။ အလှသည် ကန်းသွားတော့ မှာပဲ ဟု ကြောက်လန့်၍ ကယောင်ကတမ်းဆိုသော အချိန်တွင် ကိုကျော်တင့်သည် ဖြစ်သမျှ

ကို ငေးကြည့်ပြီး စူးစမ်း၍သာ နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကိုကျော်တင့်သည် အလှ၏ ရောဂါကို မျိုးရိုးမကောင်း၍ ဖြစ်သတည်းဟု နေ့ရှိသရွေ့ပြောသည်။ အလှ၏ အဘိုးအဘွားတို့ကိုလည်း ကျိန်ဆဲသည်။ အလှသည် ပြေပြစ်ကာ ချောမွေ့သော အသားအရေရှိသည့် အဘိုးအဘွားတို့ကို မြင်ယောင်ပြီး မဟုတ်ကြောင်း သိသည်။

‘ဒီအနုတွေက မင်းအမောက်လား... အဖေဘက်ကလား...’

ကိုကျော်တင့်သည် လက်ညှိုးငါးငါးထိုး၍ စွပ်စွဲသည်။ အလှသည် နားမလည်နိုင်ချေ။ ကိုကျော်တင့်သည် မကြာခဏလည်း ခရီးထွက်ကာ ဆေးဆရာ ရှာသည်။ ရလာသော ဆေးများကိုလည်း ချက်ချင်းပင် သောက်စေသည်။ မပျောက်သောအခါ ဆရာလိမ်တို့ကို ဖြည့်တွန်တောက်တီးရမည့်အစား အလှကိုသာ ရန်ရှာသည်။

အိမ်ကိုလည်း အမြဲတစေ တံခါးပိတ်ကာ အခြားလူများကိုလည်း အဝင်မခံတော့။ အလှကြောင့် သူအရှက်ရသည်ဟုလည်း အချိန်မလပ် ပြောသည်။ အလှ၏ စိတ်ဆင်းရဲမှုမှာ တိုင်းတာပြ၍ မရနိုင်တော့ပေ။ အလှသည် အမြဲတစေပင် အခန်းထောင့်ရှိ စောင်ပုံကြားတွင် ခွေခေါက်ကာနေသည်။

သို့သော် များမကြာမီ မိတ်ဆွေတစ်ဦးသည် အလှအဖြစ်ကို သိ၍ ကိုကျော်တင့်

မရှိနိုင် အိမ်ထဲသို့ အတင်းဝင်
ကာ ဆေးဆရာ တစ်ဦးဆီသို့
သွားရန် လမ်းညွှန်သည်။
အလှသည် ထိုဆေးဆရာ၏
အမည်ကို ကြားရုံမျှဖြင့်
အကြောင်းရင်းကို မသိဘဲ ယုံ
ကြည်စိတ် ဖြစ်မိသည်။
မဆိုင်းမတွ ချက်ချင်း သွား
ရောက် ကုသချင်စိတ် ပေါ်
သည်။

အလှသည် အမြဲတစေ
ရန်ရှာနေတတ်သော ကိုကျော်
တင့်ကို မတိုင်ပင်။ အတန်
ငယ်ဝေးသော ဆေးဆရာဆီ
သို့ အပင်ပန်းခံကာ သွား
သည်။ ဆရာသည် တွေ့မြင်
နေကျ မန္တန်များကို ရွတ်ဖတ်
တတ်သော ဆရာလိမ်များကို
သို့ မဟုတ်ပါချေ။ မည်သည့်
ဆေးကျမ်းစာအုပ်ကိုမျှ
မထုတ်ဖတ်။ အလှသည်
ဆရာကို မြင်လျှင် ငယ်ရွယ်
သူ ဖြစ်လင့်ကစား ပညာကြီး
မားလှပေမည်ဟု တထစ်ချ
ယုံမိပြန်သည်။

ငယ်ရွယ်သော ဆရာ
သည် အမှန်တကယ် ကြင်နာ
တတ်သူ တစ်ဦးပင်။ အလှ၏
ဝေဒနာသည် ကုရာနထွီ
ဆေးမရှိမဟုတ်။ အလုံးစုံ
ပျောက်ကင်းအောင် ကုသနိုင်
ပါသည်ဟု တထစ်ချ ဆိုပြန်
သည်။ အလှသည် ဝမ်းသာ
ပျော်ရွှင်မိသည်မှာ မျက်ရည်
များပင် တလိမ့်လိမ့် ကျ
သည်။ ဆရာသည် အလှကို
မေးခွန်းများစွာ မေးသည်။
အလှ၏ ဝေဒနာသည် မျိုးရိုး
ကြောင့် မဟုတ်ဟု ဆိုသော
အခါ အလှသည် အဘိုး
အဘွားတို့ကို စိတ်ထဲတွင်
တောင်းပန် မိပြန်သည်။
နောက်ဆုံးတွင် ဆရာငယ်

သည် ဆေးပေါင်းစုံကို ပေး
ကာ ရောဂါခံစားရခြင်း
အကြောင်းရင်းမှန်ကို ပြောပြ
သည်။

အလှသည် ရောဂါ၏
ဇာစ်မြစ်ကို သိသောအခါ
အစတွင် ဒေါသထွက်သည်။
သို့သော် အိမ်ပြန်ရောက်သော
အခါ မထူးခြားသလိုသာနေ
သည်။ ဆေးတို့ကိုလည်း
ကြွက်လျှောက်ပေါ်တွင်
မတင်တော့။ အလှသည် ခိုး
ဝှက်ထားကာ အချိန်မှန် ဆေး
သောက်သည်။ ဆရာငယ်ဆီ
သို့လည်း မကြာခဏ ရောက်
ကာ ကုသသည်။

မကြာမီပင် အရည်တို့
အိုင်သော အနာစက်များမှာ
ခြောက်သွေ့ကာ ကွာကျကုန်
ကြပြီ။ အမာရွတ်ပင် မကျန်။
ယူပစ်လိုက်သလို ပျောက်
လာသောအခါ အလှသည်
ဆရာကို ကျေးဇူးအထပ်ထပ်
တင်နေသည်။ ကိုကျော်တင့်
သည် တဖြည်းဖြည်း ပြန်
လည်လှကာ ပေါ်လာသော
အလှ၏ နှုတ်ခမ်းကို မကြာမီ
ပင် သတိထားမိလျှင် မည်
သည့်ဆေးများ သောက်
သနည်းဟု စူးစမ်းသည်။
အလှသည် ခိုးဝှက်၍သာ
သောက်သည်။ နောက်ဆုံး
တွင် ကိုကျော်တင့်သည်
မနေနိုင်၍ ထုတ်ဖော်မေးလျှင်
အလှသည် ဝေဒနာကိုကာသာ
ဖြေသည်။ ကိုကျော်တင့်
သည် မကျေမနပ်ပုံစံဖြစ်၍
ကြွက်လျှောက်ပေါ်ရှိ ဆေး
ပုလင်းများကိုသာ နေ့ရှိသရွေ့

ကိုင်တွယ်ကြည့်သည်။

အနာတို့ လုံးဝ ပျောက်
သော တစ်နေ့တွင် အလှ
သည် သီချင်းညည်းနေရင်းမှ
ဘုရားဇူးခရီး သွားမည်ဟု
ရတ်တရက် ဆိုသည်။
ကိုကျော်တင့်သည် ထိတ်
ထိတ်ပျာပျာ တားသည်။
အလှသည် ကိုကျော်တင့်
လိုက်ပါမည် မဟုတ်ကြောင်း
ကိုကား တပ်အပ်သိ၍ ကြံ
စဉ်၍ ပြောသည်။ ကိုကျော်
တင့်သည် တစ်နေ့တခြား
အစားအသောက် ပျက်လာပြီ
ပင်။

များမကြာမီပင် အလှ
သည် အထုပ်ပြင်ကာ အိမ်မှ
ထွက်သည်။ အလှသည် အိမ်
နီးချင်းများဆီသို့ ဝင်ကာ
အညွှန်းများ ထွက်စေရန်
အတွက် ကြော်လှော်ချက်
ပြုတ်ကြပါရန် တိုက်တွန်း
သည်။ အလှသည် ခရီး
မသွားဘဲ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏
အိမ်၌ ခိုအောင်းကာ တစ်ပတ်
ခန့် နေထိုင်သည်။

အိမ်နီးချင်းတို့သည်
တာဝန်ကျေကြပါသည်။ မခံ
မရပ်နိုင်လောက်အောင် အနံ့
ဆိုးများ ထွက်စေရန် ငရုတ်
သီး အစိမ်း၊ အခြောက်များ
ကို နေ့ရှိသရွေ့ ကြော်လှော်
ကြပါသည်။ အလှသည် အိမ်
သို့ ပြန်လာသောအခါ မျှော်
လင့်ထားသလိုပင် ပြတင်း
တံခါးများကို ပိတ်လျက်သား
တွေ့ရသည်။ အလှ၏ အိမ်
သည် တိတ်ဆိတ်လွန်း၍ လူ
သူ ရှိသည်ဟုပင် မထင်ရ။

အလှသည် အတွင်းခန်း
ဆီသို့ တည့်မတ်စွာ အရင်
သွားသည်။ တံခါး၌ ရပ်ကာ
အခန်းထောင့်ဆီသို့ အချိန်ကြာ

အောင် ကြည့်သည်။ ကိုကျော်
တင့်သည် စောင့်ပုံပေါ်တွင်
လဲလျက်ရှိသည်။ မျက်လုံးတို့
ကို တင်းကျပ်မှိတ်ထားကာ
အသက်ပြင်း ရှူနေသကဲ့ကား
အဆက်မပြတ် ကြားသည်။

ကိုကျော်တင့်သည်
ပုဆိုးမရှိတော့။ အညွှန်းများ
သည် သူ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့ပြီ။
အိမ်နီးချင်းတို့ ပြန်လည် ပြော
ပြကြသည်မှာ အစဦးနေ့များ
တွင် ကိုကျော်တင့်သည်
အပြင်ထွက်၍ အညွှန်းကြော်
လျှင် ကြိုတင်ပြောကြပါရန်
လိုက်လံ ပြောဆိုသေးပြီး
နောက်ပိုင်းနေ့များတွင် အပြင်
ထွက်လာသည်ကို မတွေ့ရ
တော့ကြောင်း ဆိုသည်။

အလှသည် လင်သား
အနီးသို့ တိုးကပ်သွားသည်။
အကာ အကွယ်မဲ့သော
ကိုကျော်တင့်၏ အောက်ပိုင်း
ခန္ဓာကို စူးစမ်းသည်။ ထို့
နောက် အလှသည် စုတ်တစ်
ချက် သပ်မိသည်။ ငယ်ရွယ်
သော ဆရာကိုလည်း မြင်
ကာ မှန်လိုက်လေခြင်းဟု
စိတ်၌ ဆိုသည်။

ခဏကြာ၍ ကိုကျော်
တင့်သည် မျက်လုံးဖြည်းဖြည်း
ပွင့်လာကာ ခါးထောက်ရပ်
နေသော အလှကို မြင်မိလျှင်
စေ့စေ့မကြည့်ဝံ့ဘဲ မျက်လွှာ
ချပြန်သည်။ ထို့နောက်
ဝမ်းနည်းအားငယ်နေသော
မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ချက်
မော့ကြည့်သည်။ အလှသည်
သူ့လင်သားကို စူးစိုက် ပြန်
ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းကို ထွေး
ညွတ်လာကာ အချိန်ကြာ
အောင် ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။

နေ့ပင်လယ်ဖြာ

အသက် ၁၆ နှစ် ပျိုမျှစ်နုနယ်
 လှပနေတဲ့ မိန်းမမျိုးလေးတစ်ဦးနဲ့
 နာရေးက လူတွေ စည်ကားလှတယ်။
 နာရေးလာမေးကြတဲ့ ပရိသတ်တွေထဲမှာ
 သေဆုံးသူအရွယ် ကျောင်းစိမ်းနဲ့
 လူငယ်လေးတွေ၊ ဆရာမတွေလည်း
 များစွာတွေ့ရတယ်။
 ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး
 ဒေါ်ထားထားသိမှီက နှင်းဆီအဖြူရောင်
 ပန်းခြင်းကို ကိုင်ပြီး ကားပေါ်က
 ဆင်းလာတော့ ဆရာမကြီးအနားကို
 ဆရာမတချို့နဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ
 ရောက်သွားတယ်။ ဆရာမကြီးက
 'ချစ်နန်းဘုံသာ' အလောင်းပြင်ထားရာ
 နေရာကို ရောက်လာပြီး ခေါင်းရင်းမှာ
 နှင်းဆီဖြူခြင်းကို တင်လိုက်တယ်။
 ဆရာမကြီးက မျက်ရည်တွေကို
 လက်ကိုင်ပဝါနဲ့သုတ်ပြီး
 'ချစ်နန်းဘုံသာ' အနားမှာ
 စိတ်မကောင်းစွာ။

ချစ်နန်းဘုံသာရဲ့ အမေနဲ့အဖေကလည်း ဆရာမကြီးကို
 ပျာပျာသလဲ နေရာပေးကြတယ်။ မိဘနှစ်ယောက်လုံး
 မျက်ရည် ရေကာတာ ကျိုးသလို တပေါက်ပေါက်နဲ့ပေါ့။
 ဆရာမကြီးရဲ့ မချီတင်ကလေးသံတို့ကို ကြားတစ်ချက်
 မကြားတစ်ချက်။ အများအခေါ် ဘုံဘုံပေါ့။
 ဘုံဘုံမိဘနှစ်ယောက်လုံးက
 ဆရာမကြီးရဲ့တပည့်ရင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြဖူးတယ်။
 ကြည့်ရတာတော့ ဆရာမကြီးက အတော့်ကို
 စိတ်မကောင်း ခံပြင်းစွာနဲ့ စကားပြောဆိုနေပုံပါ။
 ဘုံဘုံမိဘတွေဖြစ်တဲ့ စောချစ်ထွေးနဲ့ မြဟောသာတို့
 နှစ်ယောက်လုံး ဆရာမကြီးရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်လေးတွေနဲ့
 မျက်ရည်တွေပဲ ကျနေကြတယ်။
 ဘုံဘုံအသုဘကို လာတဲ့သူတိုင်းက ဆရာမကြီးရဲ့
 ပန်းခြင်းပေါ်က ပလတ်စတစ်လောင်းထားတဲ့
 စာတန်းမည်းတစ်ခုကို စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်။
 ဘယ်သူမဆို မြင်နိုင်တဲ့အနေအထားဖြစ်ပြီး
 နာရေးလာ ပရိသတ်တွေ လက်တို့ တီးတိုး
 ပြောနေကြသံတွေက ရောရောထွေးထွေး။
 'ဘဝဆက်တိုင်း ရွေးချယ်ခွင့်မရှိတဲ့
 မိဘနေရာမှာ နွေးထွေးတဲ့မေတ္တာတွေ
 အပြည့်အဝပေးနိုင်မယ့် မိဘတွေကို

ဘဝဆက်တိုင်း
 ရွေးချယ်ခွင့်
 မရှိတဲ့
 မိဘနေရာမှာ
 နွေးထွေးတဲ့
 မေတ္တာတွေ
 အပြည့်အဝ
 ပေးနိုင်မယ့်
 မိဘတွေကို
 ကံတရားက
 သမီးလေး
 အတွက်
 ရွေးချယ်
 ပေးနိုင်ပါစေ

ကံတရားက
 သမီးလေးအတွက်
 ရွေးချယ်ပေးနိုင်ပါစေ'
 သမီးကိုချစ်တဲ့
 ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး
 ဒေါ်ထားထားသိမ့်
 ထိုစာတန်းကြောင့်
 တီးတိုးသံတွေ ပိုပြီး
 ပြောဆိုသံ ကျယ်လာပြီး
 မေးခွန်းပေါင်းများစွာ၊
 သိချင်စိတ်များစွာ၊
 နှမြောမှုများစွာနဲ့
 ဘုံဘုံ နာရေးဟာ
 တိုးမပေါက်အောင်
 စည်ကားလှတယ်။
 ပိုဆိုးတာက ဘုံဘုံက
 ရိုးရိုးသေဆုံးသွားခြင်း
 မဟုတ်။
 ကိုယ့်လက်ကောက်ဝတ်ကို
 ခဲတံချွန်စားနဲ့လှီးပြီး
 ကိုယ်တိုင်

အဆုံးစီရင်ခဲ့တာမို့ သတင်း စကားတွေက တအံ့တသြန့်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတဲ့ မေးခွန်း တွေက ကျယ်ပြန့်လာခဲ့တယ်။

ဘုံဘုံအတန်းပိုင်ဆရာမ ဒေါ်နွေးနွေး သူငယ်ချင်း တစ်စု ဘုံဘုံအနားက မဇ္ဈာ နိုင်။ တစ်ချိန်လုံး ငိုကြွေးနေ ကြတယ်။ အတူထိုင် သူငယ် ချင်း မိုးစက်က ဘုံဘုံအနား ကနေ ဘယ်မှ မသွား။

‘ဘုံဘုံ နင် ဘာလို့ ငါတို့ကို ထားသွားရတာလဲ။ ဒီမှာ နင့်ကျောင်းပျက်ရက် တွေအတွက် ငါ စာတွေကူး ပေးထားတာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟာ ဟင့်...ဟင့်’

မိုးစက်ရဲ့ ငိုသံတွေ ကျယ်လာလို့ အတန်းပိုင် ဆရာမ ဒေါ်နွေးနွေးက ချော မော့ ခေါ်နေရတယ်။

‘သမီး မိုးစက်ရယ် လာပါ။ တခြားစဉ်းညည်းတွေ ဘုံဘုံကို နှုတ်ဆက်ပါစေ... နော်’

ဘုံဘုံကို အသီးသီး လာ နှုတ်ဆက် ဆုတောင်းပေးကြ တဲ့အထဲမှာ လူငယ်အမျိုးသား လေးတစ်ဦး မျက်မှန်အမည်း တပ်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီအမည်း၊ ဘောင်းဘီအမည်းနဲ့ ရောက် လာခဲ့တယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ လည်း နှင်းဆီပန်းအဖြူတစ် ပွင့်ကိုိုင်ဆောင်ရင်း ဘုံဘုံ အနားမှာ ဆယ်မိနစ်ခန့် ငြိမ် သက်နေတယ်။ နောက် ဘုံဘုံ အမေနဲ့အဖေဆီ သွားနှုတ် ဆက်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ မျက်မှန်အမည်းအောက်က မျက်ရည်ကိုသူတံရင်း ထွက် သွားတဲ့ သူ့ကို တချို့က လိုက် ကြည့်ရင်း ဘုံဘုံချစ်သူ ရည်း စားများလားလို့ သံသယဝင်

အမေနဲ့အဖေက
တရားဝင်
ကွဲတော့မယ်တဲ့
သူတို့
အကြိတ်အနယ်
လုပ်နေကြတယ်
ငါ့ကို
သမီးတစ်ယောက်
ဖြစ်ပေမဲ့
ဘာမှ
မပြောကြဘူး
ညက
သူတို့
စကားများကြတယ်
အမေ
ခေါ်ခဏခဏ
သွားတာ
လင်ငယ်နဲ့
သွားနေတာတဲ့

နေကြတယ်။

ဘုံဘုံရဲ့ အသုဘကို ရပ်ကွက်ထဲကလည်း အိမ် တိုင်းစေ လိုက်ပို့တာမို့ စည် စည်ကားကားနဲ့ ပြီးဆုံးခဲ့ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ မပြီးသေးနိုင် တာက ဘုံဘုံရဲ့ ရုတ်တရက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်း ကြုံစဉ်းမှု။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဒီမိန်းကလေးမှာ ဘာတွေ များ ထွက်ပေါက်မဲ့ စိတ်ညစ် စရာတွေ ရှိနေလို့လဲဆိုတာ လူတိုင်း ပြောနေတဲ့ကိစ္စ။ အိမ်နီးချင်းတွေအားလုံး ပြော နေတာ ဘုံဘုံအမေနဲ့အဖေက လင်မယားချင်း အဆင်မပြေ ဖြစ်နေတာ ကြာပြီ။ တရား

ဝင် ကွဲပို့တောင် တရားရုံးမှာ လုပ်နေကြတယ်။ ဒါတွေ ကြောင့် ကလေးက စိတ်ဆင်း ရဲနေပုံရတယ်။ ကျောင်း လည်း မမှန်တော့ဘဲ လုပ်ချင် ရာ လုပ်နေတာလို့ သုံးသပ်သံ တွေ ကြားရတယ်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာမ ကြီးက သူ့တပည့်တွေဆို တော့ အားမနာတမ်း ဆူနေပုံ ရတယ်။ ဘုံဘုံနဲ့ ပတ်သက် ပြီး ခံစားထိခိုက် နာကျင်နေ တာက သူ့အတန်းပိုင်ဆရာမ ဒေါ်နွေးနွေး။

‘ဆရာမကြီးရယ် ဘုံဘုံ နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မကိုယ် တိုင် အပြစ်ရှိသလို ခံစားနေရ တယ်။ တကယ်ဆို ကျွန်မက ကိုယ့်ကျောင်းသားအကြောင်း ကို ဒီထက်ပိုသိသင့်တာ။ သူ ရဲ့ခံစားချက်၊ နာကျင်မှုတွေ ကို ကျွန်မကိုရင်ဖွင့်ခဲ့ရင် သိပ် ကောင်းမှာပဲ။ ခုလို မဖြစ် အောင်တော့ ပြောသိမိပေးနိုင် မှာပါ’

‘ဒါက ဆရာမ အထင် ကိုး။ လူငယ်တွေက ကိုယ်ရှိန် ရမယ့်၊ ကြောက်ရမယ့် သူ တွေကို ဘယ်တော့မှ ရင်ဖွင့်ဖို့ မရွေးချယ်တတ်ကြဘူး။ သူ တို့နဲ့ ရွယ်ထူတန်းထူတွေကိုပဲ ပိုရွေးချယ်တတ်ကြတယ်။ ဘုံဘုံကလည်း ပါတာပေါ့ လေ’

ဆရာမကြီးက တွေး တွေးဆဆ ပြောရင်း ဒေါ်နွေး နွေးကို နှစ်သိမ့်ပေးတယ်။ ဘုံဘုံ အသုဘအပြီး လေး ရက် လောက် နေတော့ ဒေါ်နွေးနွေးက လုံးဝ မနေနိုင် တော့ဘဲ ဆရာမကြီးဆီ ရောက်လာခဲ့ခြင်းပါ။ ဘုံဘုံ က ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး

ဆီမှာလည်း အင်္ဂလိပ်စာသင် တန်း တက်နေသလို ယဉ် ကျေးလိမ္မာ သင်တန်းလည်း တက်နေသူ။ စာအရမ်း မတော်ပေမဲ့ စာကို လိုက်နိုင်၊ ကြိုးစားသင်ယူပြီး ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ ဘုံဘုံကို ဆရာမ ကြီးရော၊ ဒေါ်နွေးနွေးပါ ချစ်ကြတယ်။ နောက်ပိုင်း အတန်းပျက်ရက်တွေ များ လာတာကြောင့် ဘုံဘုံ မိဘ တွေကို ဒေါ်နွေးနွေးက ခေါ် တွေ့ခဲ့တယ်။ နှစ်ယောက် စလုံး စီးပွားရေးအလုပ်ကိုပဲ အဦးထားသူတွေမို့ စကား ပြောရတာ အဆင်မပြေခဲ့။ မိဘခေါ်ရင် နှစ်ယောက်လုံး ဘယ်တော့မှ အတူမလာ။

‘ဆရာမကြီးရယ် ဘုံဘုံ ကိစ္စပြောဖို့ သူ့မိဘတွေကို ခေါ်တွေ့တော့ တစ်ရက်ခြား လာပြီး ဘုံဘုံအဖေက ပြော တယ်။ သူတို့လည်း အချိန် တန် သူတို့လမ်းသူတို့ လျှောက်ရမှာ။ သူတို့ရွေးချယ် မှုက သူတို့ဘဝပဲ။ ကျွန်တော် တို့က အပြင်မှာ ငွေရှာရ တယ်။ ဒါကို သိတတ်ပြီး လိမ်လိမ်မာမာ နေဖို့လိုတယ် တဲ့။ ဘုံဘုံအဖေက နောက် တစ်ရက် ရောက်လာတယ်။ သူက မိုးလင်းကမိုးချုပ် အိမ် မှာ မရှိဘူး။ ဈေးထွက်ရတာ။ ဒါကြောင့် သမီးကို ပြောထား တယ်။ ဘာသံမှ မကြားချင် ဘူး။ လိုအပ်တာမှန်သမျှ အကုန်ဖြည့်ဆည်းပေးနေတာ ပဲ တဲ့’

‘အဲဒါတွေ မှားတာ ပေါ့။ သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက် မတည့်တာ လည်း မပြောနဲ့၊ တစ်ပုံစံ တည်း ဖြစ်နေတာကိုး။

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့နေရာ
က စဉ်းစားပေးဖော် မရဘူး။
ဒီလိုအေးစက်နေတဲ့ မိဘ
မေတ္တာ နွေးထွေးမှုကို ဘုံဘုံ
က ဘယ်လို ခံစားမလဲ။
ဆရာမ စဉ်းစားကြည့်။
ဘုံဘုံက ဆရာမကြီးတို့ရဲ့
တပည့်ပဲ။ ဆိုးတဲ့ထဲ မပါ
ဘူး။ နောက်ဆုံး အဆုံးဆုံး
အထိ ဖြစ်သွားတာ မိဘတွေ
ရဲ့ အခြေခံကြောင့်ပဲ။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ
ကြီးရယ်။ အခု ဘုံဘုံက
အချိန်မတန်ဘဲ မရှုမလှ သေ
ဆုံးခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား။ လူ
တိုင်း ငွေရှာပြီး အလုပ်လုပ်
နေကြတာပဲ။ ဒီအရွယ်က
အရမ်း အတိမ်းအစောင်း မြန်
တယ်’

‘ဒါကြောင့် အဲဒီနေ့က
သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆရာမ
ကြီး ကောင်းကောင်း ပြော
ပစ်လိုက်တယ်။ ဘုံဘုံလေး
ကို နှမြောလွန်းလို့ပါ။ ခုတော့
နောင်တရလည်း အလကား
ပဲ။ တစ်ဦးတည်းသောသမီး
ငွေကြေးပြည့်စုံ ပါလျက်နဲ့
မိဘတွေက လျစ်လျူရှုမှုတွေ
များလာတော့ နာကျင်ကြေကွဲ
စရာတွေနဲ့ စွန့်လွှတ်လိုက်ရ
တယ်’

‘သူတို့လင်မယား နှစ်
ယောက်လုံးက တရားဝင် ကွဲ
တော့မှာဆို၊ ဟုတ်လား
ဆရာမကြီး’

‘ဟုတ်တယ်။ အဲဒါကို
ဘုံဘုံ သိလိုက်လို့ စိတ်ထိ
ခိုက်သွားတာလည်း ပါတယ်။
ဆရာမရေ...ဘုံဘုံဟာ ဒီ
လောကကြီးထဲက ပြင်းထန်
ဘဲစားချက်တွေကြောင့် ထွက်
သွားတော့ စဉ်းစားမိတယ်။
ဘုံဘုံ မိဘတွေရဲ့အဆင်မပြေ

အပေ့နဲ့အမေက
မျက်နှာချင်း
မဆိုင်သလို
ငါ့အကြောင်း
ကိုတောင်
တခုတ်တရ
ပြောဖြစ်မှာ
မဟုတ်ဘူး
အမေက
မြို့တစ်မြို့ရဲ့
တစ်နေရာမှာ
အချစ်ပလူး
နေချင် နေမယ်
အဖေကလည်း
ပါတီတွေတက်
သူ့အပေါင်း
အသင်း
လေဒီတွေနဲ့
ကဲနေမှာပေါ့

မှုတွေကြားမှာ မြေစာပင်ဖြစ်ခဲ့
တဲ့ ဒီကလေးကို နောက်ထပ်
ထိုးနှက်ဖျက်ဆီးသွားတာ
အများကြီးပဲ’

‘ဟင်...ဟုတ်လား
ဆရာမကြီး’

‘ဒါကြောင့်လည်း
ဘုံဘုံဟာ အဖန်ငါးရာကို
မကြောက်မရွံ့ ကိုယ်တိုင်
စတေးပစ်ခဲ့တာ။ မလုပ်
ကောင်းတာကို ကျူးလွန်ဖို့
အကြီးမားဆုံး အန္တရာယ်ကို
သူ မရှောင်နိုင်တော့ဘူး’

‘ဖြစ်ရလေ၊ ဆရာမကြီး
ဘာတွေများ သိထားသေးလဲ
ဟင်’

ဒေါ်နွေးနွေးက သိချင်

စိတ်နဲ့ အရဲစွန့် မေးလိုက်
တယ်။ ဆရာမကြီးကတော့
မျက်မှန်လေးအောက်က
မျက်ရည်တွေကို သုတ်ရင်း
စာကြည့်စားပွဲဆီ ထ၊သွား
တယ်။ ဆရာမကြီး မျက်ရည်
ကျတော့ ဒေါ်နွေးနွေးလည်း
မနေနိုင် တရှုပ်ရှုပ်နဲ့။ ဆရာမ
ကြီးရဲ့ စာသင်ခန်းမဆောင်ထဲ
မှာ ဘုံဘုံအသံလေးကို ကြား
နေမိတယ်။ ဆရာမကြီးက
စာကြည့်စားပွဲဆံ့ဆွဲကို သော့
နဲ့ဖွင့်ပြီး စာအုပ်အညှီလေးကို
ထုတ်ယူလိုက်တယ်။ ဆရာမ
ကြီးမျက်နှာက စိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေပုံ အထင်းသား ပေါ်
လွင်နေပြီး မျက်နှာတွေတောင်
ဖောင်းအစ်နေတယ်။

‘ဆရာမကြီး နေရာ
ကောင်းရဲ့လား၊ မျက်နှာ အစ်
နေလို့’

‘ဟုတ်တယ် ဆရာမ
ရေ၊ ဒီစာအုပ်လေး ဖတ်ပြီးချိန်
မှာ သွေးတွေ တိုးပြီး စိတ်
လည်း ထိခိုက်လွန်းလို့’

‘ဘာစာအုပ်လဲ ဆရာမ
ကြီး’

‘ဘုံဘုံရဲ့ဒိုင်ယာရီ စာ
အုပ်လေးပါ။ ဒီထဲမှာ ဆရာမ
ကြီးတို့မသိတဲ့ သူ့အကြောင်း၊
သူ့ခံစားချက်တွေ ပါတယ်။
ဆရာမလည်း သိချင်မယ်
ထင်လို့ ပေးဖတ်တာပါ။
ဆရာမ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြော
ပြစေချင်ဘူး’

‘စိတ်ချပါ ဆရာမကြီး’

‘ဆရာမ ဖတ်ပြီးရင်သာ
ဆရာမကြီးကို ပြန်ပေးပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဘယ်သူ
ကိုမှပြန်မပြောပါဘူး။ ဆရာ
မကြီးလည်း ကျန်းမာရေး
ဂရုစိုက်ပါ။ အရမ်းမခံစားပါ
နဲ့’

‘အေးပါကွယ်’
ဆရာမကြီးကို နှစ်သိမ့်
ပေးပေမဲ့ ဒေါ်နွေးနွေးကိုယ်
တိုင် အိမ်အပြန်လမ်းမှာ စိတ်
လှုပ်ရှားနေခဲ့တယ်။ ခေါင်း
တွေလည်း တဆစ်ဆစ် ထိုး
ကိုက်လာရင်း ဒိုင်ယာရီထဲက
ဘုံ ဘုံ့အကြောင်းတွေကို
သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေမိတယ်။
□

J။
ညရှစ်နာရီထိုးတဲ့အထိ
အိမ်ကို လာလည်နေတဲ့
ဒေါ်နွေးနွေးရဲ့ ငယ်သူငယ်
ချင်းတွေက မပြန်သေး။ ဒီနေ့
မှ စားလိုက်သောက်လိုက်
လေလုံးကျနေတဲ့ သူတို့ကို
ဒေါ်နွေးနွေးက ပြန်စေချင်ပြီ။
ရှစ်နာရီခွဲခါနီးလောက်မှ ပြန်
သွားကြတယ်။ အဲဒီကျမှ
ထမင်းအပြေးအလွှား စားပြီး
အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။ မနက်
ဖြန် သင်ရမယ့် ကျောင်းသင်
ခန်းစာတွေကိုလည်း စိတ်
မဝင်စားနိုင်။ စားပွဲပေါ်မှာ
ရှိနေတဲ့ ဘုံဘုံဒိုင်ယာရီ အညှီ
လေးဆီပဲ စိတ်က ရောက်နေ
တယ်။

ဘုံဘုံကို လွှမ်းတဲ့စိတ်၊
မတင်မကျ စိတ်တွေပေါင်း
ပြီး စာအုပ်ကိုယူ၊ ခုတင်ပေါ်
မှာ စောင်ကို လည်ပင်းထိ
ရောက်အောင်မြှူရင်း ဒေါ်နွေး
နွေးတစ်ယောက် ဘုံဘုံရဲ့
ဒိုင်ယာရီကို ရင်ခုန်စွာ လှန်
ဖတ်လိုက်တယ်။

ပထမဦးဆုံး စာမျက်နှာ
အဖွင့်မှာ...

‘လောကကြီးက ငါ့ကို
ဘာလို့ သေခွင့်မပေးတာလဲ။
နောက်တစ်ခါကျ ငါ့ရအောင်
သေပြမယ် ကြည့်ထား’
‘အိုး’

ကြောက်စရာကောင်း
လိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေ
ကြောင့် 'အိုး'လို့ အသံထွက်
ရင်း ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် ဖိတ်
မိလိုက်တဲ့အထိ ဒေါ်နွေးနွေး
စိတ်လှုပ်ရှားမိတယ်။ ဒါဆို
ပထမတစ်ခါ သေကြောင်း
ကြံစည်ပြီးပြီပေါ့။ မအောင်
မြင်ဘဲ ခုဟာ ဒုတိယတစ်
ခေါက် ကြံစည်ခြင်းသဘော
လား။

ဒုတိယ စာမျက်နှာမှာ
တော့ ဒေါသနဲ့အတူ နာကျင်
သံတွေ ရောယှက်နေတဲ့ ဘုံတို့
လက်ရေးတွေနဲ့အတူ ခံစားမှု
တွေကို အတိုင်းသား တွေ့ရ
တယ်။

'သူတို့ မရှက်ကြဘူး
လား။ တစ်ယောက်က အရင်
စ...ဖောက်ပြန်လို့ နောက်တစ်
ယောက်က အစွဲတိုက်ပြတာ
တဲ့။ ဘာတွေလဲ။ သူတို့က
ရှေ့မှာတော့ အရမ်းချစ်ကြတဲ့
ပုံစံ ဟန်ဆောင်ခဲ့ကြတယ်။
တကယ်တမ်း တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် မကြည့်ချင်
လောက်အောင် မုန်းနေတာ။
မုန်းကြ...မုန်းကြ...ဘုံတို့လည်း
အားလုံးကို မုန်းတယ်

ဘုံဘုံက သူ့မိဘတွေ
အဆင်မပြေတဲ့ ဇာတ်လမ်း
တွေကို သိသွားခဲ့တာပဲ။

တတိယစာမျက်နှာမှာ
တော့ သူ့စိတ်ထဲ ပေါ်လာတဲ့
အတိုင်း ချရေးခဲ့တာဖြစ်မယ်။
လက်ရေးတွေက ခပ်သော့
သော့၊ တချို့အမှားနေရာတွေ
ကို မည်းနေအောင် အထပ်
ထပ် ခြစ်ထားတယ်။

'အမေနဲ့ အဖေက
တရားဝင် ကွဲတော့မယ်တဲ့၊
သူတို့ အကြိတ်အနယ် လုပ်နေ
ကြတယ်။ ငါ့ကို သမီးတစ်

စုံတွဲလေးတွေ
ကျောပိုးအိတ်
လေးတွေနဲ့
ကျောင်းမတက်ဘဲ
ဒီမှာ
လာကနေကြတာ
အခန်းကြီးထဲ
ဝင်သွားရင်
ညအတိုင်းပဲ
အပြင်ကသာ
လင်းနေတာ
နေ့ည
မကွဲပြားတဲ့နေရာ
သောက်စရာမျိုးစုံ
ရ
မြူးဝစ်သံတွေနဲ့
စိတ်ကြိုက်
ကခုန်
မြူးထူးနိုင်တဲ့
နေရာ

ယောက် ဖြစ်ပေမဲ့ ဘာမှ
မပြောကြဘူး။ ညက သူတို့
စကားများကြတယ်။ အမေ
ခရီးစဉ်စောသွားတာ လင်
ငယ်နဲ့ သွားနေတာတဲ့။ အဖေ
ကိုလည်း အမေက ပြော
တယ်။ ရှင်လည်း အငယ်နဲ့
ဖောက်ပြန်နေတာ မသိဘူး
မှတ်နေလား။ မပေါင်းနှိုင်းဘူး
တဲ့။ အဖေက အရက်သောက်
ထားတဲ့ အရှိန်နဲ့ ကွဲမယ်။
ဒါပေမဲ့ ငါ့သမီးကိုတော့ မင်း
ခေါ်မသွားနဲ့၊ ငါပဲ ခေါ်ထား
မယ်တဲ့။ အမေက အားရ
ပါးရ အော်ရယ်တယ်။ ဒီမှာ
ရှင်သွေးတွေ စီးဆင်းနေတဲ့
သမီးကို ကျွန်မလည်း မယူ
ဘူး။ နောက်ထပ် ရှင်နဲ့မတူ

တဲ့ ကလေးဆယ်ယောက်
လောက် မွေးလို့ရတယ်တဲ့။
'အဲဒီအသံကို ဒီဘက်
ခန်းကနေ အတိုင်းသား ကြား
နေရတယ်။ အမေက ငါ့ကို
မချစ်ဘူး။ မုန်းတယ် မုန်း
တယ်'

တတိယ စာမျက်နှာမှာ
မုန်းတယ် ဆိုတဲ့ စကားလုံး
တွေ စာမျက်နှာပြည့် ရေး
ထားတယ်။ သူ့အရွယ်လေးနဲ့
မမျှတတဲ့ခံစားချက် သူ့နားနဲ့
ကိုယ်တိုင်ကြားရတဲ့ စကား
တွေကြောင့် ဘုံဘုံ စိတ်ဒဏ်
ရာ အကြီးစားရသွားပြီဆိုတာ
သေချာခဲ့ပြီ။ ဘုံဘုံ ဘယ်
လောက် ခံစားရမလဲဆိုတာ
ကိုယ်ချင်းစာမိတယ်။

ဒေါ်နွေးနွေး သက်ပြင်း
တစ်ချက်ကို ချရင်း နောက်
စာမျက်နှာတွေကို လှန်ဖတ်ဖို့
အားအတော် ယူနေရသလိုပင်။

စတုတ္ထ စာမျက်နှာမှာ
တော့ ဘုံဘုံတစ်ယောက်
အားငယ်စိတ်တွေ ဝင်ပြီး မခံ
ချင်စိတ်၊ ဒေါသနာကျင်စိတ်
တွေ ပေါင်းပြီး လုပ်ချင်ရာ
လုပ်ပစ်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ကြီး
စိုးလို့ လောကကြီးကို အမြဲ
တိုက်ဖို့ ကြိုးစားတော့တယ်။

'ငါ ဘာမှ လုပ်လို့မရ
တော့ဘူး။ စာလည်း စိတ်
မဝင်စားတော့ဘူး။ တစ်တိုင်း
ပြည်လုံးသိအောင် Facebook
ကနေ တင်ရင် ကောင်းမလား။

ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်
ဘူး။ ဘာဖြစ်လဲ။ ဘာမှ
မဖြစ်ဘူး။ အဖေနဲ့အမေက
မျက်နှာချင်း မဆိုင်သလို ငါ
အကြောင်းကိုတောင် တစုတ်
တရ ပြောဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။
အမေက မြို့တစ်မြို့ရဲ့ တစ်
နေရာမှာ အချစ်ပလူ နေချင်

နေမယ်။ အဖေကလည်း
ပါတီတွေတက်၊ သူ့အပေါင်း
အသင်း လေဒီတွေနဲ့ ကဲနေမှာ
ပေါ့။ ငါ့ကို ခေါင်းထဲ မရှိပါ
ဘူး။ အချိန်တန် ပိုက်ဆံထုတ်
ပေး ပြည့်စုံအောင် ထားပေး
ထားတယ်ဆိုတိုင်း အမှန်
တကယ်ရော ပြည့်စုံနေလို့
လား။ ဒါ အချစ်လား။ မိဘ
က ပေးတဲ့ အချစ်မေတ္တာတွေ
လား။ သွားစမ်းပါ။ မခံစား
ချင်ဘူး။ လူတွေက ကိုယ့်
သာယာမှုကိုယ် ရှာနေကြတာ။
ငါလည်း ရည်းစား
ထားရင် ကောင်းမလား။ ရွတ်
ပါသေးတယ်။ လောလော
ဆယ်တော့ လွတ်လပ်စွာ နေ
ထိုင်ရင်း မေ့ထားချင်တယ်။
အရာအားလုံးကို...။

အပြင်လောကကြီးကို
ကောင်းကောင်း ထွက်ကြည့်
လိုက်တော့မှ ပျော်စရာတွေ
အများသားပဲ။ မိပေါက်က
နေရာတစ်နေရာကို ခေါ်သွား
တယ်။ စိတ်ညစ်နေမှန်းသိ
လို့။ တော်တော် ထူးဆန်း
တယ်။ လူငယ်တွေချည်းပဲ။
သူတို့ကလည်း ငါ့လို စိတ်
ညစ်လို့ လာနေကြတာလား
တွေ့မိတယ်။ မဟုတ်ပါဘူး။
သူတို့က အပျော်သက်သက်
ကို လာပျော်နေကြတာ။ စုံတွဲ
လေးတွေ ကျောပိုးအိတ်လေး
တွေနဲ့ ကျောင်းမတက်ဘဲ
ဒီမှာ လာကနေကြတာ။
အခန်းကြီးထဲ ဝင်သွားရင် ည
အတိုင်းပဲ။ အပြင်ကသာ
လင်းနေတာ။ နေ့ည မကွဲပြား
တဲ့နေရာ။ သောက်စရာမျိုးစုံ
ရ၊ မြူးစစ်သံတွေနဲ့ စိတ်
ကြိုက် ကခုန် မြူးထူးနိုင်တဲ့
နေရာ။ လူငယ်တွေအတွက်
နေခင်းဘက် လာပျော်လို့ရ

အောင် ဖွင့်ထားတဲ့ Day Club
တဲ့။ သူတို့အခေါ်ပေါ့။ Night
Club သာ ကြားဖူးတဲ့ ငါ့
အတွက်တော့ အဆန်းချည်း
ပဲ။ မိပေါက်ကတော့ လိုင်း
ပေါင်းစုံ မသိတာမရှိ။ သူက
လည်း ကျောင်းမတက်ဘူး။
အတူတူပျော်တယ်။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
Day Club ထဲ ရောက်ပြီး
မကြာခင် အားလုံးမှေပြီး ပျော်
လာတယ်။ စိတ်တွေ လွတ်
လပ်ခန့်ပေါက်ချင်စိတ် ဖြစ်
လာတယ်။ ဒီထဲက သူငယ်
ချင်းတချို့နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီး
မသိတာတွေသိရ၊ လုပ်ချင်
တာတွေ အကုန်လျှောက်လုပ်
ပစ်လိုက်တယ်။ ကျန်တဲ့လူ
တွေရဲ့ခံစားချက်ကို မသိချင်
ဘူး။ ကိုယ့်ခံစားချက်က
တော့ အတိုင်းအဆမဲ့ လွတ်
လပ်ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်တယ်။
မျက်စိညှောင်ကတော့ ဘီယာ
တစ်ခွက်နဲ့အတူ မှောပါသွား
ခဲ့တယ်။ ပျော်လာတယ်။ မေ
ဒီအတွက် ပျော်ရမယ်။

ပတ်ရင်းနဲ့ ဒေါ်နွေးနွေး သက်ပြင်းမောကို ရှည်လျားစွာ ချရင်း လေတွေကို ပါးစပ်ထဲကနေ အပြည့် မှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။ ဘုံဘုံအခြေအနေအစမှာ ဘာလို့ ဒီလိုမျိုးတွေတွေ့ခဲ့ရတာလဲ။ တကယ်ဆိုရင် မင်းရင်ထဲက ခံစားရတာတွေကို ရင်လာဖွင့်လှည့်ပါတော့လား။ အတတ်နိုင်ဆုံး ကိုယ့်သမီးတစ်ယောက်လို့ နှစ်သိမ့်ပေးမှာပေါ့။ ခုတော့...။ နောက်စာမျက်နှာဆွေအတွက် တစ်စတစ်စ စိုးနိုင်လာမိတယ်။ အကောင်းဘက်ထက် အဆိုးဘက်က

များနေပြီလေ။

ဒီမြို့လေးက ဘယ်
အချိန်ရောက်ရောက် သာယာ
နေတာပဲ။ အင်္ဂလိပ်တွေ
အခြေစိုက်ခဲ့တဲ့ တောင်ပေါ်
မြို့။ ယန်းတွေရှိတဲ့ မြို့ကနေ
လှပတဲ့ ဂုတ်ထိပ်တံတားကို
ဖြတ် ဂုတ်တွင်း တောင်နံရံ
အဆင်းအတက်တွေကြားက
ငါ့ဘဝလိုပဲ။ ခု ဦးတည်နေ
တာ ငါ့စိတ်ကူးထဲ မရှိတဲ့
နေရာ။ သာယာတယ်၊ လွမ်း
မောတယ်။ ခရီးထွက်ခြင်း
ဟာ စိတ်ပြေလက်ပျောက်
ဖြစ်စေတယ်တဲ့။ ရှမ်းပြည်
နယ် တောင်ပေါ်ဒေသကို
လာရတာ ရင်ထဲ ဟာနေပေမဲ့
နေသာပါတယ်။ မိပေါက်ရဲ့
မွေးစားအမေက နန့်ဖတ်ကာ
ရောက်တော့ ပွေ့ဖက်ကြို
တယ်။ သဘောကောင်း
တယ်။ မိပေါက်ရဲ့ မိဘရင်း
တွေက နောင်ချိုမှာ။ သူ့မှာ
တော့ နောက်ထပ်ချစ်မယ့်
မွေးစားအမေတစ်ယောက်
တောင် ပိုနေသေးတယ်။
အပြန်ကုမ္ပဏီ သူ့မိဘရင်းတွေဆီ
ဝင်လည်မယ်တဲ့။

ပျော်သလောက်နေဖို့ ပေါက်မွှေးစားအမေက ပြောတယ်။ ဒီမှာ အသီးအနှံနဲ့ ဘီနီးလည်း စိုက်တယ်တဲ့။ ပေါက် လိုအပ်ချက်တွေကို မွှေးစားအမေက ဝိုခြည် ဆည်းပေးနိုင်ပုံ ရတယ်။ ဒါကြောင့် ပေါက်က ငွေသုံးလည်း ကြမ်းတယ်။ အခုလည်း မန္တလေးက သူနေတဲ့ အဆောင်ပိုင်ရှင်ကို အပီပေါင်းထားတာ။

နမ့်ဗတ်ကာမှာ စိုက်ခင်း
တွေထဲ လျှောက်သွား၊ ဘိန်း

စိုက်ခင်းဆိုတာလည်း မြင်ခဲ့ရ
တယ်။ သုံးခုစုနေပြီး ပြန်
လာတယ်။ နောင်ချိုမှာ
ပေါက် မိဘဆီ တစ်ညအိပ်
လိုက်တယ်။ သူတို့က သီးနှံ
တွေ စိုက်တယ်။ ပေါက်
အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိတယ်။
အားလုံး သဘောကောင်းကြ
တယ်။

ပေါက်ကို မနာလိုမိတဲ့ အကြောင်း၊ အိမ်ပြန်သေး ချင်တဲ့အကြောင်း ပြောတော့ ပေါက်က ပင်လယ်ဘူးဘက် ကို သွားမလားတဲ့။ အဲဒီဘက် မှာ အဖေ့ လိုက်သွားပြီးနေခဲ့ တာ။ အမျိုးတွေလည်း ရှိ တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ လည်း ရှိတယ်။ သွားကြ မလားဆိုလို့ စဉ်းစားမနေဘဲ သဘောတူလိုက်တယ်။

အိမ်ကိုတော့ အမေ့နဲ့ အဖေကို စာရေးပြီး ထားခဲ့တာ။ သူငယ်ချင်းနဲ့ သူတို့ရွာလိုက်သွားမလို့ဆိုပြီး။ အမေလမ်းမှာ တစ်ခါဖုန်းဆက်တယ်။ မကိုင်လိုက်ဘူး။ ပေါက်မွှေးစားအမေက ဖုန်းခဏခဏဆက်သံ ကြားရတယ်။ မန္တလေးရောက်တော့ အိမ်ကို မဝင်တော့ဘဲ ပေါက်အဆောင်မှာနားပြီး နောက်တစ်နေ့ မန္တလေး ကားကြီးဝင်းကနေ မရောက်ဖူးတဲ့ ပင်လယ်ဘူးဒေသသက် ခရီးသစ်ကို စတင်ခဲ့တယ်။ လမ်းက သိပ်မကောင်းဘူး။

နယ်မြေသစ်မှာ ပေါက်က သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ ပေါက်ကော်ဒါ မထီကျော်စွာတဲ့။ အားလုံးက သူ့ကို မထီလိုပဲ ခေါ်တယ်။ သူနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးလာတော့ စကားတွေ

အများကြီး ပြောပြခဲ့တယ်။
ဒီက ပေါက် ဆွေမျိုးတွေက
လည်း သဘောကောင်းတာ
ပဲ။ စိတ်ထဲ မွန်းကျပ်တာတွေ
ပျောက်လာတယ်။ မထီကို
လည်း ခင်တယ်။

ဘုံဘုံရဲ့ ဒိုင်ယာရီဟာ နောက်ပိုင်းရောက်လေ အသေးစိတ် ခံစားချက်တွေ ပါလာလေလို့ ထင်မိတယ်။ စာအုပ်ကို အသာချပြီး ရော့ဇူးကို ဘူးလိုက်မော့သောက် လိုက်တယ်။ ဘုံဘုံဟာ ငယ် ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မဏိဆိုတဲ့ ကောင်လေးအပေါ် သာယာ သွားပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဘုံဘုံ အကြောင်းတွေက ရုပ်ရှင်ပြ ကွက်တစ်ခုလို မြင်လာစေ တယ်။ အိပ်မက်လိုလိုနဲ့ တကယ်တမ်း အိပ်မက် မဟုတ်ပါ။ ဘုံဘုံနဲ့ မဏိရဲ့ ဒီထက် နက်ရှိုင်းတဲ့စာတ်လမ်း တချို့ဟာ...

၃။
ပင်လယ်ကူးဒေသ ရွာ
ဘက်တွေရောက်ပြီး ဘုံဘုံကို
မပြန်နိုင်အောင် ဆွဲဆောင်
လိုက်တာက မထိနဲ့ အတူ
သွား၊ အတူလာ၊ အတူစားနဲ့
မထိမျက်ဝန်းတွေကို ဘုံဘုံ
ရင်ခုန်တတ်လာပြီ။ ဘုံဘုံနဲ့
ပတ်သက်ပြီး မထိဘက်က
စိတ်ပူပန်တတ်လာပြီး
မန္တလေးကို ပြန်ဖို့၊ မိဘတွေကို
ပြေလည်အောင်ကြိုးစားကြည့်
ဖို့ မထိ တိုက်တွန်းတာကို
ဖတ်ရတော့ ကောင်လေး
မဆိုးဘူးလို့ တွေးမိတယ်။
ဒါပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့
ဘုံဘုံအတွက် မကောင်းတဲ့
အစွန်းဘက်ကို လွယ်လွယ်
ကူကူပဲ စီးပျော်ရင်း မကြာ

ခင်မှာ ဘုံဘုံကလည်း မဏိ
တို့ အုပ်စုလို ဆေးပြား သုံးစွဲ
လာတော့တယ်။

ဘုံဘုံ ခိုင်ယာရီကို ဖတ်
ရတာ ဒီစာမျက်နှာတွေက
အဆိုးဆုံးလို့ ခံစားရတယ်။
ဘုံဘုံဟာ လွယ်ကူစွာပဲ ဒီ
အမှားအယွင်းတွေကို စိတ်ဖြေ
ရာ ကျူးလွန်တော့တယ်။
ဆေးမရတဲ့နေ့တွေမှာ သူ့ရဲ့
ခံစားရတဲ့ဝေဒနာကို ရေးထား
တာ နာကျင်လာမိတယ်။
နောက် သူ့ကို စိတ်ပူပေးမယ့်
သူ မရှိတာကြောင့် မဏိနဲ့
အတူတူပဲလို့ ရေးထားတယ်။

ဘုံဘုံက သူ စိတ်ဝင်
စားတဲ့ မဏိအကြောင်းကို
တော့ စိတ်ဝင်စားစွာ အသေး
စိတ်ရေးထားတယ်။ အဲဒီ
စာမျက်နှာဟာ အရေးပါတဲ့
စာမျက်နှာတစ်ခုလို့ သတ်
မှတ်ပုံရတယ်။ စာသားတွေ၊
စာကြောင်းတွေကို လိုင်းတွေ
ထားထားတယ်။

လေးတန်းအထိပဲ နေခဲ့
ရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်၊
မဏိ တဲ့။ သူက စာသိပ်သင်
ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖေနဲ့
အမေက ကျောင်းထုတ်လိုက်
ကြတယ်။ အကြောင်းက
မဏိအစ်ကို အများကြီးပြီး
ကျန်းမာရေးမကောင်းဖြစ်လာ
လို့တဲ့။ နောက်တော့ သူ
အစ်ကို သေသွားတယ်။ စီး
ပွားရေး ပျက်သွားတယ်။

မဏိ မိဘနှစ်ယောက်
လုံးက ဘိန်းစွဲနေကြတာတဲ့။
ခဏ ခဏ ဖမ်းခံရတယ်။
မဏိ တစ်ယောက်တည်း
ထမင်းစားဖို့ အရက်ဆိုင်မှာ
ပုလင်းဆေး၊ စားပွဲတုံးလုပ်
ရင်းနဲ့ လူပေါင်းစုံ ဒီနယ်ပယ်
ကြားထဲ ပိုက်ဆံရှာရ၊ နောက်

အမေများ
ငါ့အခန်းခေါ် လာပြီး
ဘာတွေများ
ပြောမလဲ
နှုတ်ဆက်
အနမ်းများ
နမ်းမလား
မျှော်လင့်ခဲ့တယ်
မလာခဲ့ဘူး
အမေက
စာတစ်စောင်က
လွဲပြီး
ဘာမှ
မှားမသွားဘူး
'သမီး
လိမ္မာအောင် နေပါ
သမီးကို
အမေ ချစ်တယ်'
တဲ့

ပိုင်း နီးစပ်နေတဲ့ ဒီအသိုင်း
အဝိုင်းကြားမှာ မဏိလည်း
ဘိန်းစားတတ်လာတယ်တဲ့။

ငါက စိတ်ညစ်လို့ နင်
က ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မေး
တော့ မဏိက မဖြေချင်ဘူး။
ဇွတ်အတင်းမေးတော့ မဏိ
ကပြောတယ်။ သူ ဘိန်းစွဲတာ
သူ့မိဘကြောင့်တဲ့။ နင်
ပြောပြတဲ့အကြောင်းလေး
နားထောင်ပြီးမှ ငါ စိတ်မ
ကောင်းပါဘူး မဏိရယ်။

မဏိမိဘတွေက ဘိန်း
စွဲနေပြီဆိုတော့ ဘိန်းရှူဖို့ကလွဲ
ရင် တခြားအရာတွေ မမြင်
တော့ဘူး။ သူတို့သား ဘိန်းစွဲ
မှာ၊ နေမကောင်းဖြစ်မှာ၊
ပညာမတတ်မှာ၊ အနှိမ်ခံရမှာ

တွေကို မစိုးရိမ်ကြတော့ဘူး။
မဏိအမေ ဘိန်းစွဲတာလည်း
သူ့ယောက်ျားကြောင့်တဲ့။ သူ
တို့ ဘာလို့ ဒီလို အတ္တကြီးကြ
တာလဲ။ ငါလည်း နားမလည်
ပါဘူး။

မဏိ နင့်ကို ငါ သနား
တယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း
သနားတယ်။ နင်ပြောသလို
စိုးရေထဲ ရွံ့စွဲနေအောင် ပြန်
လာတဲ့သား အိမ်ပြန်ရောက်
တော့ သူတို့ရဲ့ ကြောင်စိစိ
မျက်လုံးတွေကိုပဲ မြင်ရတယ်
ဆိုတော့ ငါ ကြောက်တောင်
ကြောက်မိတယ်။ စောင်နဲ့
ကျွေးအိပ်နေတဲ့ နင်စောင်ကို
ညမှာ နင်အဖေက တိတ်
တိတ်လေး လာယူပြီး အပြင်
မှာ သွားရောင်းပြီး ဘိန်းရှူ
လိုက်တယ်တဲ့။

မြို့စရာ စောင်တောင်
အလုံအလောက် မရှိရတဲ့ကြား
ထဲ သားစောင်ကို ခိုးရောင်း
ပြီး ဘိန်းရှူတဲ့ အဖေကို နင်
က မုန်းတယ်။ စိတ်နာတယ်။
ငါလည်း မုန်းတယ် မဏိ။

ငါ့အဖေက ကိုယ့်သမီး
အိပ်နေတာတောင် စောင် လာ
မြို့ပေးဖော်မရတဲ့ အဖေပါ။
မဏိက စိတ်နာမုန်းတီးစိတ်
နဲ့ ရွံ့ပြီး ဘိန်းရှူခဲ့တာတဲ့။
နောက်တော့ သူ့အဖေကို
မမုန်းတော့ဘူး။ ဒါကြီးက
ငြိရင် ဘာမှ မမြင်နိုင်မှန်း၊
ဒီစိတ် ဒီအာရုံပဲ ရောက်နေမှန်း
သိလို့ အဖေကို စိတ်မဆိုး
တော့ဘူးတဲ့။ မဏိက သူ
အဖေနဲ့ အမေလို အလွန်အကျွံ
မဖြစ်ဖို့ ထိန်းတယ်တဲ့။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် နင်က စိတ်ရင်း
ကောင်းပါတယ်။

ငါ့ကို ပြန်ဖို့၊ ဒါတွေ
ဆက်မသုံးဖို့၊ အလွန်တွေ

မလုပ်ဖို့ ပြောခဲ့တယ်။ ငါ
အခု မပြန်ချင်တာက ငါ့ကို
ကြည့်ကြမယ်မျက်လုံးတွေ
မခံနိုင်ဘူး။ သိမ်ငယ်စိတ်ဝင်
လာသလို ဘယ်သူနဲ့မှလည်း
စကားမပြောချင်ဘူး။ သူတို့
တရားဝင်ကွဲလောက်အောင်ထိ
ဘာသံယောစဉ်၊ ဘာချစ်ခြင်း
မှ မရှိကြတော့ဘူးထင်တယ်။
ဒါကြောင့် အချစ်ဆိုတာကို
လည်း မယုံကြည်တော့ဘူး။
မယုံကြည်ချင်တော့ဘူး။

ဒီတောထဲမှာ အကြာ
ကြီး မနေခဲ့တဲ့ မဏိက၊ အဲဒီ
နေ့က နင့်စကားတွေတစ်စုံ
ပဲ။ ငါတို့နှစ်ယောက်ကြား
မမြင်ရတဲ့ အရာတစ်ခု စင်
ရောက်နေပြီ ထင်တယ်။ အဲဒီ
အရာကို ဘာလို့ ပြောပြဖို့
ခက်တယ်။ တစ်ကောင်
ကြက် သူဘဝမှာ အရမ်းကြီး
မခင်တွယ်ချင်ဘူး။ ငါ့ကို
အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်ရမယ့်
ဧည့်သည်တဲ့။ မဏိက လွှမ်း
ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာကို စိုးရိမ်
သလို ငါကလည်း နင့်တို့
သတ်ရစိတ်နဲ့ ပြန်ရမှာပါ။

မဏိရယ် နင်နဲ့ပတ်
သက်လို့ ဒီခိုင်ယာရီလေးထဲ
မှာပဲ ရေးပါရစေ။

ငါ့ရင်ထဲ တစ်မျိုးဝဲ၊
မဏိမျက်ဝန်းတွေနဲ့ ဆုံလိုက်
တိုင်းပေါ့။ ငါ ပြန်ရဦးမယ်
မဏိရယ်၊ နင်ကတော့ ငါ
အခင်ဆုံးသူတစ်ယောက်ပါ။

ဒီစာမျက်နှာတွေကို
ရှည်လျားစွာ ဖတ်ရချိန်မှာ
စာလုံးတွေကို မမြင်တော့ဘဲ
ဘုံဘုံမဏိတို့ကြားက အဖြစ်
အပျက်တွေကို ရုပ်ရှင်ကား
တစ်ကား ကြည့်ရသလို ခြင်
လာစေတယ်။ ဒါဆို ဘုံဘုံ

ဟာ အဲဒီဒေသသွားရင်း ဘိန်းစွဲခဲ့ပြီပေါ့။ ဖြစ်မှဖြစ် ရလေ။ နောက်စာမျက်နှာတွေ ကို ဆက်ဖတ်ဖို့ တကယ်ပင် အားမရှိတော့အောင် ခံစားရ စေတယ်။ စာမျက်နှာလွတ် နှစ်ရွက်ကို ကျော်ပြီးချိန်မှာ ဘုံဘုံ မန္တလေးကို ပြန်ရောက် ခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက် စိတ် မကောင်းစရာ သတင်းက ဆိုးကြုံနေတာကို ဘုံဘုံခံစား ချက်စာလုံးတွေက ဖော်ပြနေ ခဲ့တယ်။

‘ဒီနေ့ အဖေ့ အမေ တရားရုံးမှာ တရားဝင်ကွဲ လိုက်ကြပြီ။ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက်။ သူ့လမ်း သူ လျှောက်ပုံစံမျိုးနဲ့ အမေက ပစ္စည်းတချို့ကို အိတ်နဲ့ယူပြီး အိမ်ပေါ်က ခြေသံပြင်းပြင်းနဲ့ ဆင်းသွားခဲ့တယ်။’

အမေများ ငါ့အခန်းဆီ လာပြီး ဘာတွေများ ပြော မလဲ။ နှုတ်ဆက်အနမ်းများ နမ်းမလား မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ မလားဘူး။ အမေက စာတစ် စောင်ကလွဲပြီး ဘာမှ မှာ မသွားဘူး။ ‘သမီး လိမ္မာ အောင်နေပါ။ သမီးကို အမေ ချစ်တယ်’ တဲ့။ စာက ဒါပဲ။

သမီး နဖူးကိုတောင် နှုတ်ဆက်အနမ်းပေးမသွားခဲ့ တဲ့ အမေ။ အမေ ထွက်သွား တော့ အဖေက အရက် သောက်တယ်။ ဖန်ခွက်တွေ ကို ရိုက်ခွဲပစ်တယ်။ အိမ်က အကုန်စစ်ယောက်လည်း ရွာ ခဏ ပြန်နေကြတယ်။ စဉ့် ခန်းမှာလည်း ရွာ ပွဲလို့။ တအားကြောက်ခဲ့တယ် အဖေ ကို။ အဖေက မကြာခင် မိန်းမထပ်ယူပြီး သမီးကို မိသွေး ပေးမယ်။ အမေက

သမီးနဲ့ မတူတဲ့ ကလေးတွေ မွေးမယ်။ ရယ်စရာကောင်း လိုက်တာ။ မထီ နင်ပြော သလို ကျောင်းပြန်တက်ပြီး စာပြန်ကျက်တော့ ဘာလုပ် ရဦးမှာလဲ။ အရူးတွေ။ နင်နဲ့ စကားပြောချင်လိုက်တာ မထီ ရယ်။ မထီဆီကို ဖုန်းခေါ် တယ်။ မကိုင်ဘူး။ အကြိမ် ပေါင်းများစွာ ခေါ်တယ်။ မကိုင်ဘူး။ ဘာလို့လဲ။ ဒီ အချိန်မှာ ငါ နှင့်ကို စကား တွေ သိပ်ပြောချင်တာပဲ။ ငါ ကို နင် နားလည်မယ် ထင် ပါတယ်။

ငါ အားလုံးကို မေ့ထား လိုက်ချင်တယ်။ ငါ ဘာတွေ ပဲ လုပ်ခဲ့ လုပ်ခဲ့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ အဝေးဆုံးမှာ အိပ်ပျော်သွား ချင်တယ်။

၄။ ဘုံဘုံရဲ့ ဒိုင်ယာရီလေး က ဒီနေရာမှာ အဆုံးသတ် သွားတယ်။ သူ မသေခင် အချိန်ပိုင်းက ရေးထားခဲ့တဲ့ ဒီဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးက ထူးဆန်းစွာ ဆရာမကြီးဆီ ဘယ်လိုရောက်နေခဲ့တာလဲ။

အဲဒီညက ခံစားချက် တွေ ပေါက်ကွဲလွန်းနေတဲ့ ဘုံဘုံခန္ဓာကိုယ် ဆေးစစ်ချက် တွေအရ ဆေးသုံးတာတွေ များထားကြောင်း ဆရာမ ကြီးက ထပ်ပြောပြမှ သိရ တယ်။

ဘုံဘုံရဲ့ ဒိုင်ယာရီကို ဖတ်ပြီး တစ်နေ့မှ အိပ်မပျော် ခဲ့ရတဲ့ ဆရာမ ဒေါ်နွေးနွေးက စောစောစီးစီး စာအုပ်နဲ့အတူ ဆရာမကြီးဆီ ရောက်လာခဲ့ ခြင်းပါ။ အကြောင်းကို သိရှိ နေတဲ့ ဆရာမကြီး မျက်နှာမှာ

သံဝေဂတွေ ထုံမွမ်းနေတယ်။

‘ဆရာမ ဖတ်ပြီးပြီပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ညက ဖတ် ရင်း စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ မျက်ရည်ကျရပါတယ် ဆရာ မကြီးရယ်။ အိပ်လို့လည်း မရ ပါဘူး။ တစ်ခု သိချင်ပါတယ် ဆရာမကြီး’

‘ဘာများလဲ ဆရာမ’

‘ဘုံဘုံ မသေဆုံးခင် အချိန်က ရေးခဲ့တဲ့ စာအုပ် လေးက ဆရာမကြီးဆီ ဘယ် လိုရောက်နေတာလဲ မသိလို့ ပါ’

‘ဪ ဘုံဘုံအဖေ စောချစ်ထွေးကိုယ်တိုင် ဆရာ မကြီးဆီ လာပေးခဲ့တာ။ သူ သမီးအလောင်းဘေးမှာ တွေ့ တာကိုး။ သူ့အဖေလည်း ဖတ်ပြီး ရင်နာမှာနဲ့ နောင်တရ တောင်းပန်စကားတွေပြောပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ဖတ်ဖို့ မခံ စားနိုင်တော့လို့ ဒီစာအုပ်လေး ကို အပြီးလာအပ်သွားတာ’

‘ဪ သူ့အမေရော လာလား ဆရာမကြီး’

‘နောက်နေ့ ရောက်လာ တာပေါ့။ သူလည်း ငို၊ ဘာမှ ပြင်လို့မှ မရတော့တာ။ ဘုံဘုံ ဖုန်းကို ပြန်ခေါ်ထားတာ လည်း အများကြီးတွေ့တယ် တဲ့။ မထီ ဆိုတဲ့ သူငယ်လေး နေမှာပေါ့။ သူ့ကို အဲဒီညက ဖုန်းခေါ်မရနိုင်တာကလည်း ဘုံဘုံ ကဆိုးချင်လို့ပေါ့။ ဆရာမကြီးတို့ အဲဒီနေ့က အင်္ကျီမည်း၊ မျက်မှန်မည်းနဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လို့ သတိထားလိုက်မိ တယ်။ သူက မထီပဲ ဖြစ်ရ မယ် ဆရာမ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်ချော ချောနဲ့ နှင်းဆီဖြူလေးတစ်ပွင့်

ပဲ ကိုင်ခဲ့ပြီး ဘုံဘုံနားမှာ အကြာကြီး ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်မလေ အဲဒီကိုရောက်၊ သူနဲ့တွေ့ပြီး ခုလို ဘုံဘုံ ဖြစ် သွားရတယ်လို့ ခံစားရတယ်’

‘အဲဒီလိုတော့ မဟုတ် ဘူး ဆရာမ၊ ဘုံဘုံက ဒါနဲ့၊ ဒီလိုအကြောင်းနဲ့ သေဆုံးရ မယ်ဆိုတာ ပါလာပြီးသား။ သူ့ရဲ့အတွေးက လွတ်မြောက် တဲ့လမ်းကို သွားချင်တယ်။ တကယ် လွတ်သလား၊ မလွတ်မြောက်ဘူးလား သူ မသိဘူး။ လွတ်မြောက်ခြင်း အလွန်ရဲ့ တစ်ဖက်မှာရော တကယ်လွတ်မြောက်မှာလား သူ မသိဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ ဆေး ပြားတွေလည်း အများကြီး သုံးထားတယ်။ သူ့အနားမှာ အဖော်ဆိုတာလည်း တစ် ယောက်မှ မရှိဘူးလေ။ သင် ခန်းစာပေါ့ ဆရာမရယ်’

ဆရာမကြီးကပြော ရင်းနဲ့ အသံတွေ တိမ်ဝင်လာ တယ်။ မျက်မှန်လေးကို ချွတ်၊ မျက်ရည်တစ်စကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ သုတ်လိုက် တယ်။

ဆရာမ ဒေါ်နွေးနွေး ပေးလိုက်တဲ့ စာအုပ်လေးကို စာသင်ခန်းထဲက ကျောင်း သားတွေအတွက် သီးသန့် လုပ်ထားတဲ့ ဘုံဘုံလို့ ရေး ထားတဲ့ ဗီရိုလေးရဲ့ အောက် ဆုံးထပ်ထဲ ထည့်ပြီး သော့ ခတ်လိုက်ပါတယ်။

ဆရာမကြီးရဲ့ စာသင် ခန်းထဲမှာ အပ်ကျသံကြားရ လောက်အောင်ထိ အသံတွေ တိတ်ဆိတ်လို့...

ချောအိမ်နားနွေးလေး

၂၀၀၅ ခုနှစ် ဧပြီလထုတ် ရွှေအမြူတော့စုပုံစုစင်း
 အမှတ် ၁၈၈ တွင် စာရေးသူက လှိုင်းတက်ခေါင်း
 ခေါက်ကြည့် အမည်ဖြင့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးခဲ့ပါသည်။
 စာရေးသူ၏ ထီးစကား နန်းစကား စာအုပ်တွင်လည်း
 ထိုဆောင်းပါး ပါပါသည်။
 ထိုဆောင်းပါး၏အကြောင်းမှာ မော်လမြိုင်ရောက်
 စတုတ္ထသမီးတော်၏သမီးတော် ထိပ်စုစုရားကြီးကို
 လှိုင်းတက်မင်းသား တင်မြတ်ဆွေ ဆိုသူက
 ရွှေဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံး ဆက်သခြင်းကိစ္စ ဖြစ်သည်။
 လှိုင်းတက်မင်းသား တင်မြတ်ဆွေ ဆိုသူမှာ

မည်သူဖြစ်သည်ဟု မေးရာမှ လှိုင်းတက်အမျိုးတော်
 စင်လေးငယ်၏အဆက်ဆို၍ စင်လေးငယ်အကြောင်း
 ပေါ်လာသည်။ စိစုရားခေါင်ကြီး(စုစုရားလက်)က
 'အိုးကောင်းကောင်း သိရင်ရင် လှိုင်းတက်အိမ်ကို
 ခေါက်ကြည့်'ဟု ပြောတော်မူခဲ့ကြောင်း၊
 လှိုင်းတက်အမျိုးတော် ခေါင်းစာတွဲနဲ့ နှိပ်ငယ်လွှင့်
 ကောင်းကောင်းသိရန် လှိုင်းတက်အမျိုးတော်၏ခေါင်းကို
 ခေါက်ကြည့်ရန် ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စနှင့်
 ပတ်သက်ပြီး လှိုင်းတက်ခေါင်း ခေါက်ကြည့် ဆောင်းပါး
 ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)

လှိုင်းတက် ရှင်းတမ်း

ဗဒုံမင်း(ဘိုးတော်ဘုရား)လက်ထက်မှ စ၍ သီပေါမင်းလက်ထက်တိုင်အောင် လှိုင်းတက်မြို့စား မိဖုရား၊ မင်းသား၊ ဝန်ထောက်၊ အပျိုတော် စသည့် အလွှာ အသီးသီးကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ထိုသူတို့ အကြောင်းကို သုတေသနပြုရခြင်းဖြစ် သည်။ လှိုင်းတက်ဆိုသည့်နေရာမှာ သာ စည်မြို့ အရှေ့ဘက်၊ တောင်ကြီးမြို့ကို သွားသည့် ကားလမ်းတွင် ရှိသည်။ (ရွှေစစ်သင်)မြင်းဖြူရှင် နတ်ဖြစ်စဉ်တွင် ပုဂံဘုရင် စောမွန်နစ်သည် ကျိုင်းသင် ဆိုသူ သောင်းကျန်းသောကြောင့် သား တော် ရွှေစစ်သင်ကို ချီတက်နှိမ်နင်းစေ သည်။ လှိုင်းတက်သို့ရောက်သောအခါ ခမည်းတော် နှိုင်းသည့်အလုပ် မလုပ်ဘဲ ကြက်တိုက်ကစားနေ၍ ခမည်းတော် အမျက်ထွက်ပြီး သားတော်ကို မြေထဲ တွင် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ပိုင်းမြှုပ်ကာ ခြေ ထိတ်ခတ်၊ အကျဉ်းချွန်ပေးထားသဖြင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲပြီး သေ၍ နတ်ဖြစ်ရ သည် ဆိုပါသည်။ ထိုဖြစ်စဉ်ကို ကြည့် လျှင် လှိုင်းတက်ဆိုသည့် နေရာသည် ပုဂံခေတ်ကတည်းက ရှိသည်ဟု သိရ သည်။

ပထမဆုံး လှိုင်းတက်မြို့စား မိဖုရားအကြောင်း ဆိုရမည်။ ဗဒုံမင်း (ဘိုးတော်ဘုရား)၏ မြောက်ရွှေရေး ဆောင် မိဖုရား သီရိမဟာသုဓမ္မာဒေဝီ သည် မူလက စစ်ကိုင်းမင်း(ဘကြီး တော်)၏ နှိုထိန်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ငယ်မည် ရှင်ဝက်ဟု ခေါ်၏။ ဗဒုံမင်းတရားကြီး ၏မင်္ဂလာအိမ်တော်ပါ မိဖုရားဖြစ်သည်။ ပထမ ယင်းတိုက်ရွာစားဖြစ်သည်။ ထို့ နောက် လှိုင်းတက်မြို့စား မိဖုရားဖြစ် လာသည်။ အမြင့်မြို့၊ ကမမြို့ကို စား ရပြီး မြောက်ရွှေရေးဆောင် မိဖုရားဖြစ် လာသည်။ လှိုင်းတက်မြို့စားအမည်နှင့် ထိုမိဖုရားကို အစောဆုံး ရှာဖွေတွေ့ရှိရ ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် မြန်မာနှစ် ၁၁၇၁၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၁၁ ရက်တွင် မင်းကွန်း၌ ကံကုန်သွားသည်။

ဗဒုံမင်း(ဘိုးတော်ဘုရား)တွင် နောက်ထပ် လှိုင်းတက်မြို့စားမိဖုရားဟု

ရှိသေးသည်။ လှိုင်းတက်မြို့ကို ဒုတိယ စားခဲ့ရသောမိဖုရားဖြစ်၏။ ငွေကျောင်း ဒါယကာသမီး (ငယ်မည်-ရှင်ဥ) ဖြစ် သည်။ မူလ ကိုယ်လုပ်တော် ဖြစ်၏။ မြန်မာနှစ် ၁၁၆၄ ခုတွင် သီရိသူမြတ် ရွာမဟောဘွဲ့အမည်ဖြင့် လှိုင်းတက်မြို့ စား မိဖုရား ဖြစ်လာသည်။ မြန်မာနှစ် ၁၂၂၃ ခု တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် ၁၀ ရက်နေ့တွင် ကံကုန်သည်။

ထိုမိဖုရားသည် မြန်မာနှစ် ၁၁၆၁ ခုနှစ်က ငယ်မည် မောင်ရွှေရွက်ဟု ခေါ်သော သားတော်တစ်ပါးကို ဖွားမြင် သည်။ မင်းရဲမင်းလှစည်သူဘွဲ့ရသည်။ ထိုမင်းသားသည် ပထမဦးစွာ ယင်းခဲ မြို့၊ ထိုနောက် ရွှေခုံတိုင်မြို့တို့ကို စား ရပါသည်။ ထိုနောက် မြင်ကွန်းမြို့ကို စားရကာ 'သတိုးမင်းရဲမင်းလှ စည်သူ' ရွှေသားဘွဲ့သစ်ကို ချီးမြှင့်ခံရ၏။

ဘိုးတော် ဗဒုံမင်းတရားကြီး၏ ထီးနန်းအရိုက်အရာကို ဆက်ခံတော်မူ သော စစ်ကိုင်းမင်းတရားကြီးကလည်း ဦးရီးတော် မြင်ကွန်းမင်းသားကြီးကို မြန်မာနှစ် ၁၁၉၁ ခုတွင် မဟာသုဓမ္မ ရာဇာ ရွှေသားဘွဲ့သစ်ကို ထပ်ချီးမြှင့် ခဲ့သည်။

သာယာဝတီမင်းတရားကြီး လက် ထက်တော်တွင်လည်း ဦးရီးတော် မြင် ကွန်းမင်းသားကြီးအား စားရင်းဖြစ် သော မြင်ကွန်းမြို့ကို ဆက်လက်သနား တော်မူသည့်အပြင် မင်းသားကြီးအရာ ထား၍မြှောက်စားတော်မူသည်။ ခမည်း တော် အရိုက်အရာကို ဆက်ခံသော ပုဂံ မင်းတရားကြီးကလည်း မြင်ကွန်းမင်း သားကြီးအား ဆက်လက်မြှောက်စား လေသည်။

မြန်မာနှစ် ၁၂၁၄ ခုတွင် မင်းအဖြစ် ရောက်တော်မူသော မင်းတုန်းမင်း တရားကြီးကလည်း မြင်ကွန်းမင်းသား ကြီးကို ဆက်လက်မြှောက်စားခဲ့သည့် အပြင် မြန်မာနှစ် ၁၂၁၅ ခု၊ ဝါခေါင် လပြည့်ကျော် ၈ ရက် စနေနေ့တွင် မင်း သားကြီး၏ မယ်တော် စားခဲ့ရသော လှိုင်းတက်မြို့ကို မြင်ကွန်းမြို့နှင့် လဲ၍

သနားတော်မူသောကြောင့် လှိုင်းတက် မင်းသားကြီးဟု ကျော်ကြားခဲ့သည်။ မဟာသီရိဓမ္မရာဇာဘွဲ့ ရခဲ့သည်။ မင်း တုန်းမင်းတရားကြီးသည် လှိုင်းတက် မြို့စား မင်းသားကြီး၏ သားတော်များ ဖြစ်ကြသော မောင်ခင်၊ မောင်စိုးလှ၊ မောင်ခဲ ညီနောင်သုံးပါးကို မင်းရဲမင်းလှ စည်သူ၊ မင်းရဲမင်းလှသီဟသူ၊ မင်းရဲ မင်းထင်သီဟသူဘွဲ့များဖြင့် ၁၂၁၄ ခု ကဆုန်လဆန်း ၁၄ ရက်တွင် မြင်းမှူး မင်းသားများဖြင့် ခန့်ထား သူကောင်း ပြုခဲ့ပါသည်။ ပထမ ယင်းခဲ၊ ဒုတိယ မြင်ကွန်းနှင့် တတိယ လှိုင်းတက်မြို့ တို့ကို စားခဲ့ရသော မဟာသီရိသုဓမ္မ ရာဇာဘွဲ့ခံ လှိုင်းတက်မင်းသားကြီး မောင်ရွှေရွက်သည် မြန်မာနှစ် ၁၂၂၅ ခု၊ တပို့တွဲလတွင် ကံကုန်ပါသည်။ ထိုလှိုင်းတက်မင်းသားကြီး မောင်ရွှေ ခက်၏သားတော်ကြီး ငယ်မည် မောင် ခင် ခေါ် ထိပ်တင်ကြီးသည် ၁၂၇၀ ပြည့်နှစ်၊ နတ်တော်လတွင် ကံကုန်ပါ သည်။ သီပေါမင်းတရား မြေးတော် ထိပ်စုဖုရားကြီးကို မော်လမြိုင်မြို့၌ ရွှေချိုကြီးဆက်သခဲ့သည်ဆိုသော လှိုင်း တက်မင်းသား တင်မြတ်ဆွေ ဆိုသူ သည် ၎င်းထိပ်တင်ကြီး၏ သားတော် ဖြစ်ပါသည်။

လှိုင်းတက်မြို့စားမင်းသား သတိုး မင်းရဲကျော်ထင်(ငယ်မည် မောင်သာ ထွန်းအောင်)ဆိုသူ ရှိသေးသည်။ သူ သည် မိုးညှင်းမင်းသား၏ သားတော် ဆို၏။ မိုးညှင်းမင်းသားဆိုသူက ဗဒုံ မင်း၏ သားတော်ကြီး ရခိုင်နိုင် အိမ်ရွှေ မင်းနှင့် မိုင်းညောင်စားသမီး သီရိရုဇာ (စောညွတ်မှိုင်း)တို့၏ သားတော်(ငယ် မည် မင်းမြဘူး)ဖြစ်သည်။ မင်းမြဘူး သည် စစ်ကိုင်းမင်းလက်ထက်တွင် ဒွါရာဝတီ သံတွဲမြို့စား သီရိမဟာဓမ္မ ရာဇာ ဖြစ်လာသည်။ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ပထမစစ်ပွဲအပြီးတွင် ဒွါရာဝတီမြို့နှင့် လဲပြီး ပင်းတလဲမြို့ကို ကံကျွေးခံရသည်။ သာယာဝတီမင်းလက်ထက်တွင် အနီး အမြင့် မခံရပါ။ ပုဂံမင်းလက်ထက်တွင်

ရွှေအမြဲတေ

ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း
အမှတ် ၃၀၈၊ ၁၀၊ ၂၀၁၆

စာမူအများစုမှာ အရေးအသားပိုင်းဆိုင်ရာ ပြေပြစ်လာကြ ပေမဲ့ ဖန်တီးမှုအပိုင်းမှာတော့ ရသမြောက်မှု၊ ဆန်းသစ်မှုတွေ အားနည်းနေပါသေးတယ်။

၁။ ရေမြောက်ကမ်းတင်

ညီစောရန်နောင်

ရန်ကုန်မြို့ပြဘဝကို ဖွဲ့စည်းထားတာဖြစ်ပေမဲ့ အပြန် အလှန်စကားပြောကို အားပြုထားပြီး တင်ပြပုံ ရိုးစင်းနေပါ တယ်။

၂။ ကမ်း

ဆောင်းခူးလက်

အရေးအသား ပြေပြစ်သပ်ရပ်ပေမဲ့ ဆောင်းပါးဆန်ဆန်၊ စာညွန့်ဆန်ဆန် ဖြစ်နေပါတယ်။

၃။ ရသစုံအပြုံး

အိပ်မက်သစ်

စာညွန့်သာသာ စာမူတစ်ပုဒ်သာဖြစ်ပြီး ဝါကျတစ် ကြောင်းကို စာတစ်ကြောင်းအဖြစ် ရေးဖွဲ့ထားတာမျိုး ဖြစ်နေ ပါတယ်။ စာများများ ဖတ်ပါဦး။

၄။ ပန်းထက်က ဓမ္မကြယ်ပွင့်

ပိုပိုအောင်(ဝန်းသို)

မိသားစုရဲ့ အနစ်နာမှန်သမျှ ခံခဲ့တဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက် အကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားတာဖြစ်ပြီး ဖြစ်စဉ်ပြ စာတိုကြောင်း ပြောသဘောမျိုး ရေးထားတာဖြစ်နေပါတယ်။ ဝတ္ထုဆိုတာ ပုံပြောသူလို ဖြစ်စဉ်ကို အစအဆုံး စိကာစဉ်ကာ ပြောတတ်ရုံနဲ့ မရဘဲ အခင်းအကျင်းအဖွဲ့အနွဲ့နဲ့ ရသမြောက်ဖို့ လိုပါတယ်။

၅။ ကျွန်တော်ဆိုသော ကျွန်တော်အား မုန်းပါသည်

၆။ နှလုံးသားထက်က ဒဏ်ရာ

မိုင်နွယ်နွယ်အောင်

စာမူနှစ်ပုဒ်စလုံးမှာ ပြောချင်တာရှိသလို တွေးထောင်မှု နေပေမဲ့ အရေးအသားမပိုင်နင်းမှုကြောင့် စာမူကောင်းတွေ မဖြစ်လာခဲ့ပါဘူး။ စာများများ ဖတ်ပါဦး။

၇။ ယိုးတစ်ပွင့်၏ နိုင်ယာရီ

ဝင်းတင်(ရွှေရောင်မြေ)

လက်ရေးလက်သား မသပ်ရပ် ဖျက်ရာစရုနဲ့ စာတုံး ပေါင်း အမှားများစွာပါတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါတယ်။ စာတံ ဆင်ထားပုံသင့်ပေမဲ့ ရေးရိုးရေးစဉ် စာတိုကျက်မျိုးပဲ ဖြစ်နေ ပါတယ်။ စကားပြော စကားပြောအရောတွေလည်း များတဲ့ ပါတယ်။

၈။ ဇလကဏ္ဍီ

ကိုးငယ်မင်း

တင်ပြပုံရော အရေးအသားပါ ရိုးစင်းလွန်းလှပါတယ်။ ခေါင်းစဉ်ကလည်း ဘယ်လိုစာမူမျိုးလဲဆိုတာ မုန်းဆန်၊ လောက်အောင် ပြောပြီးဖြစ်နေပါတယ်။

၉။ ရင်တွင်းစကား

ပတ္တမြားနီနီ

တိုလွန်းတဲ့ဆောင်းပါးဆန်ဆန် စာမူဖြစ်ပြီး စကားပြော စကားပြော ရောနေပါတယ်။

၁၀။ ကိုလိုဘတ်စ်

ဇမာင်ဗလ

သရော်စာဆန်ဆန် စာတံဆင်ထားပေမဲ့ အရေးအသား အားနည်းချက်ကြောင့် အားနည်းသွားတဲ့စာမူတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေ ပါတယ်။

ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းထံ ထပ်မံတင်ပြလိုက်တဲ့စာမူတွေမှာ တော-

ငြိမ်းချမ်းစော် ရဲ့ ရေမြောက်ကမ်းတင် က ရိုးစင်းသေး

အရေးအသားပြေပြစ်ပြီး လင်းစင်ဦး ရဲ့ ဂျင်းလေးကြမ်းကြမ်း နေဆန်လမ်း ကတော့ စိတ်ဝင်စားဖွယ် စာတင်ကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်။ မောင်သူတ(မြန်မာ) ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိအား ထလည်း ရေးဖွဲ့လေ့ရှိတဲ့အကြောင်းအရာကိုပဲ ပြေပြစ်တဲ့ တင်ဆက်ပုံနဲ့ရေးသားထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဥဩ(ချယ်ရီမြေ) ရဲ့ နောက်ဆုံးဧည့်သည် ကတော့ အရေးအသားနဲ့ တင်ဆက်ပုံ လိုက်စက်ညီနေပါတယ်။ ရဲစွမ်းနေ ရဲ့ မီးလျှံဖြစ် က ရေးဖွဲ့ခဲ့ တာတဲ့ စာတင်ကောင်နေရာကနေ ရေးဖွဲ့ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရဲရင့်လုံ(ဆေး-မန်း) ရဲ့ ဂျာနယ် ကတော့ အကြောင်းအရာ နှီးစင်းပေမဲ့ နောက်ခံနေရာနဲ့ စာတင်ကောင်တွေအနေနဲ့ ရေးဖွဲ့ လေ့ မရှိတဲ့အရာတွေ ဖြစ်နေပါ တယ်။ ကိုဂျီအဲ ရဲ့ ကြွေလွှဲလား ခြွေလွှဲလား က တိုးတက် ကောင်းမွန်လာတဲ့ ပြင်ဆင်ပေးပို့တဲ့ စာမှ ဖြစ်ပါတယ်။

□ ဆရာမ မသီတာ(မင်းချောင်း)က သူ စိတ်ထားတဲ့ ဝတ္ထု တို ၇ ပုဒ်ကို တင်ပေးထားပါတယ်။

ဆရာ ငြိမ်းချမ်းစော်ရဲ့ 'ရေပျောက်ကမ်းတင်' ဝတ္ထုပုံစံတို သက်ပြီး ပြောစရာရှိလာပါတယ်။ ဝတ္ထုမှာပါတဲ့ အဓိကဇာတ် ကောင် မောင်ရေပျောက် ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် ပျောက်လာ တာကို ဆယ်ယူမွေးစားထားတာ ဖြစ်သလို အဲဒီလူကလည်း ဒီလိုပဲ ပျောက်လာလို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆယ်ယူမွေးစား ခဲ့တာ ဖြစ်နေပြန်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ ကလေးတစ်ယောက် ချောင်းရိုးထဲမှာ ပျောက်လာတာကို မောင်ရေပျောက် မွေးစား နှင်ပေမဲ့ မမွေးစားရလို့ သူမွေးစားအဖေကို ပြဿနာရှာတဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါတယ်။ ဝတ္ထုဆိုတာ တကယ့်သဘာဝအဖြစ် အပျက်များကို စိတ်ကူးယဉ်နဲ့ ရောမွှေပြီး ရေးဖွဲ့ကြတာပါ။ ဆရာဝတ္ထုမှာက လေးယောက်စလုံး ရေထဲမှာ ပျောက်တာ နည်းပဲ ဖြစ်နေတော့ စိတ်ကူးယဉ်လွန်းတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဂျွန်တော် မသုံးဖြစ်တော့ပါ။

ကျန်ဝတ္ထုများထဲက ဆရာ မောင်သူတ(မြန်မာ)နဲ့ ဆရာ လင်းစင်ဦးတို့က ရွှေအသစ်ကဏ္ဍမှာ နှစ်ပုဒ်စီ ဖော်ပြခံရပြီး ဖြစ်တာကြောင့် ရွှေဝတ္ထုကဏ္ဍကို ပြောင်းရွှေ့ပေးထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျန် ၄ ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ ဆရာ ဥဩ(ချယ်ရီမြေ)ရဲ့ 'နောက်ဆုံးဧည့်သည်'၊ ဆရာ ရဲရင့်လုံ(ဆေး-မန်း)ရဲ့ 'လှိုင် ဇင်'(ဆရာ ရဲရင့်လုံက ရွှေအသစ်ကဏ္ဍမှာတစ်ကြိမ်၊ ခန္ဓာလုံး သားမှာတစ်ကြိမ် ဖော်ပြခံရပြီးဖြစ်ပါတယ်။ အခုနောက်တစ် ကြိမ် ဖော်ပြခံရတဲ့အတွက် နောင်မှာ ဝတ္ထုများပို့ရင် ရွှေဝတ္ထု ကဏ္ဍကိုသာ ပေးပို့ရတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။)၊ ဆရာ ရဲစွမ်းနေ ရဲ့ 'မီးလျှံဖြစ်'နဲ့ ဆရာ ကိုဂျီအဲရဲ့ 'ကြွေလွှဲလား ခြွေလွှဲလား' တို့ကို ဒီလရွှေအသစ်ဝတ္ထုများအဖြစ် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါ တယ်။

ဝင်းငြိမ်း

ရွှေအသစ်စာမူများအတွက် စည်းကမ်းချက်များ

ရွှေအသစ်ကဏ္ဍသို့ ရောက်ရှိလာသောစာမူများတွင် စာမျက်နှာတစ်ဖက် ရေးသားခြင်းမျိုး၊ ဘေးဖျဉ်းသားတံ စာပိုဒ်လည်းမခွဲကာ သတ်ဝတ်အမှားအယွင်းနှင့် ဝေးပြေးခြင်း မျိုး များပြားလာသည်ကို တွေ့ရှိနေရပါသည်။ ယခုအခါ ရွှေအသစ်စာမူများမှာ လစဉ်ဖတ်ရှုပြန်ကြားနိုင်သည့် အရ အတွက်ထက်များစွာကျော်လွန်နေသည့်အတွက် စည်းကမ်း နှင့်မညီသည့် စာမူများကို နောင်တွင်ပြန်ကြားချက်၌ ထည့် သွင်းမော်ပြသွားမည် မဟုတ်ဟု အသိပေးထားမှ ဆုံးဖြတ် ထားပါသည်။ လိုက်နာရန်စည်းကမ်းများကို ရွှေအသစ်စာမူ ပေးပို့လိုသူများ သိရှိနိုင်စေရန်ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ နောင်လ များမှစ၍ ဆောက်တော်ပြပါစည်းကမ်းချက်များနှင့် မလိုက် ညီသည့်စာမူများကို ပြန်ကြားချက်တွင် ထည့်သွင်းမော်ပြ ခြင်းမပြုတော့ဘဲ ပယ်လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကြိုတင် အကြောင်းကြားအပ်ပါသည်။

- ၁။ စာမျက်နှာတစ်ဖက်စာညီသာ ရေးသားပါ။
- ၂။ ဘေးဖျဉ်းသားပါ။ စာပိုဒ်ခွဲပါ။ ဝေးပြေးခြင်းကို မျက်တောင်အဖွင့် အပိုက် ထည့်ပေးပါ။
- ၃။ လက်ရေးလက်သား နှိုင်းရှင်းလင်းလင်း ထင်ထင်ရှား ရှား ရေးသားပါ။ သတ်ဝတ်မှန်ကျဆောင် မှတ်ပေးပါ။
- ၄။ လက်ရေးစာမူဆိုလျှင် A4 စာမျက်နှာ ၆ မျက်နှာထက် မပိုစေရပါ။ ကွန်ပျူတာစာမူဆိုလျှင် A4 စာမျက် နှာတွင် ၁၃ ပြိုင်ဖြင့် ၄ မျက်နှာထက် မပိုစေရပါ။
- ၅။ စာမူအမည်နှင့် ကလောင်အမည်ကို ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြပါ။
- ၆။ မိမိကိုယ်တိုင်ရေးသားကြောင်း ခံစိန်ချက်ပါစွဲရန် လိုအပ်ပါသည်။
- ၇။ အခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ပေးပို့ထားခြင်း မပြုရပါ။
- ၈။ ဆက်သွယ်ရန် နေရပ်လိပ်စာအပြည့်အစုံ ထည့်သွင်း ဖော်ပြရန် လိုအပ်ပါသည်။
- ၉။ ဝတ္ထုသစ်များသာဖြစ်ရမည်။ သွန်သိုင်းကွင်းတစ်ပြိုင်၊ ဝတ္ထုမျိုးမဖြစ်စေရ။ မိမိဝတ္ထုတိုမူစည်းမှုတွင် ဖော်ပြ ပြီးသည့် ဝတ္ထုတိုမဖြစ်စေရ။
- ၁၀။ စာမျက်နှာနှင့်ပတ်သက်၍ သိလိုသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံ တစ်ခုပြောကြားလိုသည်ဖြစ်စေ ရွှေအသစ်စာမူဇာတ် ဇာတ်ကံ၊ တယ်လီဖုန်းအမှတ် ၀၁-၉၀၀၈၇၀၀ ဆေးမြတ် ခြက်ချိုနှင့်သာ ဆက်သွယ်ရန်လိုပါသည်။ အသိပေး ထား၏ အိမ်လိပ်စာမရှိစေ၊ ရွှေအသစ်စာမူဇာတ် ဆက် သွယ်ခြင်းမပြုရပါ။

စည်းကမ်းချက်နှင့်မညီ၍ ပြန်ကြားချက်တွင် ထည့် သွင်းမော်ပြမည်မဟုတ်သည့်စာမူများကို ထာထက်နှင့်ပယ် ပြန်လည်ပေးပို့နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ သိရှိလိုသူများအပို့ လက်ခံမိတ္တူထားရှိကြပါရန် အသိပေးအပ်ပါသည်။
အသိပေးတာ(ရွှေအသစ်စာမူဇာတ်)

၁။
အေးလေးဆို
သူတို့အနေနဲ့ မိမိချိုးစော
ရုံးစမလုပ်သင့်ဘူးလို့
သူ တွေးနေမိတယ်။
တကယ်တမ်း
ပြောကြကြေးဆို
ဒီအပင်ကလေး
မြေချိုက်ပျိုးကတည်းက
ရေလောင်းတာလည်း
သူတို့ မပါ။
ပေါင်းသင်မြေဆွတော့လည်း
သူတို့ မကူညီ။
သူကိုယ်တိုင် အိုကြီးအိုမနဲ့
ရေလောင်းပေါမီးဆင်ပြီး
ဒီအမင်ဆေးကို
ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့ရတာ။
အခုလို အသီးအဖွင့်တွေ
ဝေဆာလာတော့မှ
ဘီလူးသဘက်စီးသလို
အာသာငမ်းငမ်း
ဖြစ်နေကြတာကတော့
တကယ်ကို
ကရားလွန်လွန်းပါတယ်။
ဟုတ်တယ်။ သူ့အနေနဲ့
တစ်ခုခုလုပ်တော့မှ
ဖြစ်တော့မယ်မှန်းလည်း
သူ သိလိုက်တယ်။

၂။
မျောက်ပိုင်။
သူတို့ဒေသမှာတော့
အဖိုးအလွန်တန်တဲ့
အပင်တစ်မျိုးလည်း
ဖြစ်ပါတယ်။ အဖိုးတန်ဆို
အပင်က အချိန်တန်ရင်
အသီးတင်ဖို့သာ လိုတယ်။
ရောင်းဖို့ချဖို့အတွက်က
ကြောင့်ကြနေစရာ
မလိုဘူး။ ဝယ်လက်က
နှစ်စဉ် မိုးရေဘက်မှာ
ရှိပြီးသား။ ဈေးလည်း
ကောင်းကောင်းရတယ်။

ရင်နှစ် လူငိုပင်

ဆေး/ပန်။

ကျွန်းသစ်

မျောက်က အပင်ထိပ်
ဖျားက အသီးကို တက်မ
ဆွတ်နိုင်တဲ့အတွက် ထိုင်ငိုရ
လို့ မျောက်ငိုပင်လို့ ခေါ်ဆို
ကြောင်း ရှေးလူကြီးများက
ပြောဆိုကြတာ သူ ကြားဖူး
တယ်။ မျောက်ငိုသီးကို ဈေး
ထဲမှာ ခင်းပြီး ထိုင်ရောင်းနေ
စရာ မလိုဘူး။ အပင်ပေါ်မှာ
တင်နေတဲ့ အသီးအခြေအနေ
ကိုကြည့်ပြီး ပွဲစားတွေက အိမ်
တိုင်ရာရောက် ဈေးလာဖြတ်
ကြတာ။ ပွဲစားဖြတ်တဲ့ဈေးက
နည်းနေတယ်ထင်ရင် ကိုယ်
က ဈေးကိုင်လို့ရသေးတယ်။
အဲဒီလောက် မျောက်ငိုသီးက
အဖိုးတန်တယ်။ အပင်စိုက်
ပြီး ငါးနှစ်သားဆို မျောက်ငို
သီး စသီးတယ်။ ဆယ်နှစ်
သားအရွယ်ဆို သီးအား
အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီနယ်တစ်
လွှားမှာတော့ မျောက်ငိုပင်ကို
အလေးထားစိုက်ပျိုးကြတယ်။

‘သားသမီးက စိတ်မချ
ရဘူး။ မျောက်ငိုပင်ကမှ
တကယ်လုပ်ကျွေးတာ’

သူတို့ ချင်းလူမျိုးတွေ
က မျောက်ငိုပင်နဲ့ပတ်သက်
ပြီး အဲဒီလိုတောင် ပြောကြ
ဆိုကြတယ်။ ဟုတ်တော့
လည်း ဟုတ်တယ်။ ကိုယ်
မွေးထားတဲ့ သားသမီးဆိုတာ
မျိုးက ကိုယ့်အပေါ် ကောင်း
မယ်၊ ဆိုးမယ်ဆိုတာ ကံသေ
ကံမ ပြောလို့ရတာ မဟုတ်
ဘူး။ မျောက်ငိုသီးက အချိန်
တန်ရင် ဈေးကောင်းရတော့
အဲဒီလိုမျိုး ပြောကြတာလေ။
သားသမီး။ သားသမီးတွေ
အကြောင်း ရုတ်တရက်တွေး
မိတော့ သူ ပက်လက်ကုလား
ထိုင်ပေါ်မှာ ပွတ်ချွန်းဆေးလိပ်
ကို မီးခိုးတထောင်းထောင်း

သူတို့က
အချိန်တန်ရင်
ဒီအဘိုးကြီးရဲ့
ငွေတွင်းကိုပဲ
လာလာနိုက်ကြတာ
မဟုတ်လား
တကယ်ဆို
သူ့မှာ
ဘာအလုပ်အကိုင်
ဘာဝင်ငွေမှ
မရှိတာ
သူတို့
မသိတာလည်း
မဟုတ်

ထအောင် ဖွာရိုက်ရင်းက
သက်ပြင်းမောကို တွင်တွင်ချ
မိသွားတယ်။

□
၃။
သားကြီး ဩရသ ဆေး
လင်ကပ်က တကယ့်စူဟိုက်
ပါး(အရက်သမား)။ အလုပ်
ကို လက်ကြောတင်းအောင်
ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။
အလုပ်သာ လက်ကြောမ
တင်းတာ၊ မဟုတ်တဲ့
အကြောက တင်းလွန်းလို့ ယူ
လိုက်တဲ့ မိန်းမဆိုတာများ
ခုယူခုကွဲနဲ့ ဘယ်နှယောက်
မှန်းတောင် သူ ကောင်းကောင်း
မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ အင်း
လေ...မိုးလင်းက မိုးချုပ်
သောက်စားမူးယစ်နေတဲ့
ကောင်ကို ဘယ်မိန်းမကများ

ရေရှည်ပေါင်းသင်းနိုင်ပါ့မလဲ။
ဒါကြောင့်မို့လည်း သင်း(ဒင်း)
မိန်းမများနေတာ။

သူ ယူခဲ့တဲ့ မိန်းမတွေ
ကနေ ပေါက်ဖွားခဲ့တဲ့ အဖေ
တူအမေကွဲ မောင်နှမငါး
ယောက်က သူတို့အဖေ
အရက်သမားနဲ့ အတူနေကြ
တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း လက်ရှိ
ပေါင်းသင်းနေတဲ့ မိတ္ထေးကို
တော့ ဟယ်နူး(အမေ)လို့
ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီမိတ္ထေးမှာ
လည်း ငါးလအရွယ် နို့စို့က
လေးတစ်ယောက်နဲ့။

‘ဆေးကပ်ရာ သားကြီး
ရာ၊ နှင့်ကလေးတွေကို ဂရု
စိုက်ပြီး စာသင်ကျောင်း အပ်
ပါဦး။ ရပ်ထဲရွာထဲ နှင့်
ကလေးတွေ ဘယ်လောက်
မျက်နှာငယ်ရလဲ နှင့် သိရဲ့
လား။ အဲဒီသေရည်ကိုပဲ တစ်
နေကုန်သောက်နေရလား’

သူက အချိန်ရရင် ရသ
လို သူ့သားကြီး ဆေးကပ်ကို
စိတ်လိုလက်ရ ဆုံးမတယ်။
ဆေးကပ်ကလည်း တကယ့်
လူလည်ပါး။ သူ့အိမ်လာတိုင်း
‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အပါး၊ စိတ်ချ
ပါ အပါး’ဆိုပြီး အမြဲအာမခံ
တယ်။ နောက်ကွယ်ကုမ္ပဏီ သူ
လုပ်ချင်တာ လုပ်တယ်။
ညနေဆိုရင် ဆေးကပ်အိမ်ကို
သွားကြည့်ကြည့်ရင် အိမ်တိုင်
မို့ပြီး စက်ကျိုးနေတဲ့ ဆေး
ကပ်ကို တွေ့ရမှာ သေချာ
တယ်။

‘ဆေးကပ်ရ၊ နှင့်သား
သမီးတွေ ဝတ်တဲ့အင်္ကျီဆို
တာ လူတကာသုံးတဲ့ လက်
နှီးစုတ်လောက်တောင်
မကောင်းတော့ဘူး။ ကလေး
တွေကို အဝတ်အစားသစ်လေး
ဆင်ပါဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အပါးရာ၊
ကျွန်တော်လည်း အလုပ်
အကိုင် သိပ်အဆင်မပြေသေး
လို့ပါ။ အပါးလည်း သိရဲ့
သားနဲ့၊ ဒီရက်ပိုင်းအလုပ်က
ရှားလွန်းတယ်’

‘ရှားမှာပေါ့ အားအား
ရှိ အရက်ပဲ သောက်နေတာ၊
ဘယ်သူက အလုပ်ပေးချင်မ
လဲ’

ဆေးကပ်က လက်သ
မားလုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမြဲ
မူးနေတတ်တော့ ဘယ်သူမှ
သိပ်မခိုင်းချင်ကြဘူး။ ပြော
မယ့်သာ ပြောရတာပါ။ သူ
လက်သမားလုပ်လို့ရတဲ့ပိုက်
ဆံက သောက်နေတဲ့ အရက်
ဖိုနဲ့တောင် လောက်ပါ့မလား
လို့ တစ်ခါတလေ သူ တွေး
မိတယ်။ လက်ရှိမိန်းမက
ကနန်ဈေးထဲမှာ ကုန်မိမ်း
ရောင်းနေလို့သာ သူ့သားသ
မီးတွေ ငတ်မသေကြတာ။ နို့
မို့ဆို မလွယ်ဘူး။

‘အပါးကလည်းဗျား
ကျွန်တော့်ကိုပဲ အပြစ်ပြောနေ
တော့တာပဲ။ ကျွန်တော်က
အမှေ့သားအကြီးဆုံးပါဗျ’

‘ဟ အကြီးဆုံးမို့ ပြော
နေတာပေါ့ ကွ။ ကိုယ်က
အငယ်တွေအတွက် စံပြဖြစ်
အောင် နေပြရမှာ။ ခုတော့
တစ်ရွာလုံးက နှင့်ကို အသုံး
မကျတဲ့ စူဟိုက်ပါး(အရက်
သမား)လို့ ပြောတာ ငါ
တကယ်ရင်နာတယ်’

‘အင်းပါ အပါးရာ က
ဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပြင်ပါ့မယ်။
အခုတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဖန်
ဟဲ’

ဆေးကပ်က အဆီဖြူ
နေတဲ့ စပ်ဖြူမျက်နှာနဲ့ သူ
ရှေ့မှာ လက်ဝါးဖြန့်တယ်။

အရက်နဲ့တွေ့ကလည်း တထောင်းထောင်းထလို။ သူစိတ်ပျက်တာ အဲဒါပဲ။ ဆေးကပ်လုပ်စာဆိုတာ သူ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ သူ ကောင်းကောင်းမစားခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပဲ။ ညနေဆို မူးမူးရူးရူးနဲ့ အိမ်ကိုလာ။ သူ ပြောဆိုသမျှကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်နားထောင်ပြီး အချိန်တန်ပြီဆို သူရှေ့ လက်ဝါးဖြန့် ပိုက်ဆံတောင်းတယ်။ သင်းမို၊ အရှက်အကြောက်မရှိ အိုကြီးအိုမအေဆီက ပိုက်ဆံတောင်းပုံသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေလေ၊ သိတယ် မဟုတ်လား။

‘ငါ့ဆီကနေ နေ့တိုင်း ပိုက်ဆံတောင်းတာ နင် မရှက်ဘူးလား။ ငါ့မှာလည်း ဘာဝင်ငွေမှ မရှိတာ နင်လည်း သိနေတာပဲ။ မလေးရှားက နင့်ညီနှစ်ယောက် ပို့တဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ချွေတာစားသောက်နေရတာ’

‘ကျွန်တော် သိပါတယ် အပါးရာ။ ကျွန်တော် အဆင်ပြေတဲ့အခါ အပါးကို ပစ်ထားပါဘူး။ အခုလောလောဆယ် ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံ ပြတ်နေလို့ပါ။ လုပ်ပါ အပါးရာ’

ဒီ အရက် သမားကို ဆက်ပြောနေရင်လည်း ဘာမှ အကြောင်းထူးလာမှာ မဟုတ်မှန်း သူ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ အမြဲဆောင်ထားဖြစ်တဲ့ ငါးရာတန်တစ်ချပ်ကို နားအေးပြီးရော ဆိုပြီး ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

လိုချင်တာလည်း ရရော ဆေးကပ်က အိမ်ပေါ်ကနေ လေကလေးတချွန်ချွန်

တဖြည်းဖြည်းနဲ့
ပွဲက
ကြမ်းလာတယ်
နင်က
ဘာမို့လဲ
ငါက
ဘာမို့လဲနဲ့
ဒေါသသံတွေ
စွက်လာကြပြီ
အရှက်တရား
ကင်းမဲ့စွာ
ပြောဆို
နေလိုက်
ကြတာများ
တစ်မအေတည်းက
မွေးလာတာ
မဟုတ်ကြသလိုပဲ။

နဲ့ ထပြန်သွားတယ်။ ခြံပေါက်ဝရောက်ခါနီးမှာ ခဏရပ်တယ်။ ပြီးတော့ ခြံထောင့်က အသီးတွေ ဝေနေတဲ့ မျောက်ငိုပင်ကို ကြည့်ပြီး ‘အပါး မျောက်ငိုပင်က ဒီနှစ်အသီးများတယ်နော်’ လို့ ပြောတယ်။ သူ့ကိုပဲ လှမ်းပြောသလား။ သူ့ကိုယ်သူပဲ ပြောနေတာလားဆိုတာ သိပ်မကွဲပြားဘူး။ အဲဒီနောက် ပုဆိုးမနီင် ပဝါမနီင်နဲ့ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ထွက်သွားတဲ့ သူ့သားကြီးရဲ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း သက်ပြင်းမောကို ချမိပြန်တယ်။

၄။
သူ့သမီး ကင်းဘွိုင်ကျတော့တစ်မျိုး။ မိန်းမတန်မဲ့

နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးထိုးတာ ဝါသနာကြီးလွန်းတယ်။ ဘယ်လောက်တောင် ဝါသနာကြီးလဲဆို အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်နေတဲ့ ထမင်းအိုးကိုတောင် ပေါင်ပြီး ချဲ့ထိုးပစ်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အချိန်တန်ရင် ဒီအဖေအိုကြီးကိုပဲ လာဒုက္ခပေးကြတယ်။ ‘သမီးကို ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်လောက် ခဏချေးပါဦး အပါး။ သမီး အရေးတကြီး လိုနေလို့’

သူ့သမီး အိမ်မလာခင်ကတည်းက သတင်းအတိအကျရပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ သူက မသိသလိုနဲ့ မေးလိုက်တယ်။

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ ကင်းဘွိုင်’

ကင်းဘွိုင်က ဘာမှမဖြစ်သလိုပုံစံနဲ့ ‘ထမင်းအိုးပေါင်ထားတာ ရွေးမလို့’ လို့ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ဖြေတယ်။ သူ့သမက်က ကနဲ-ကလေး ပြေးနေတဲ့လိုင်းကားမှာ စပါယ်ယာလုပ်ပြီး မိသားစုကို ရှာကျွေးတယ်။ တကယ်တမ်း အသုံးမကျတာက သူ့သမီးအရင်းခေါက်ခေါက်။ ယောက်ျား ရှာသမျှ နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးထိုးပြီး ဖြုန်းနေတာ။ သူ့ယောက်ျား ဘယ်လောက်ရှာရှာ အိတ်ပေါက်နဲ့ ဖားကောက်သလို ဖြစ်နေတော့ဘယ်မှာ စီးပွားဖြစ်လိမ့်မလဲ။

ပြောနေရင်လည်း အုပ်ပဲဖြစ်ဦးမှာမို့ ဘယ်တော့မှ ပြန်မရတော့မယ့် ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်ကို သူ အသာတကြည်ပဲ ထုတ်ချေးလိုက်ပါတယ်။ လူကြီးဆိုတော့လည်း မနေသာဘူး။ ပြောမိပြန်ရော။ ‘နင်လည်း မငယ်တော့

ဘူး ကင်းဘွိုင်။ နင့်ကလေးတွေရဲ့ ရှေ့ရေကလည်း ချိုသေးတယ်။ မကောင်းတဲ့အဲဒီဝါသနာကြီးကို စွန့်လွှတ်လိုက်တော့’

‘အပါးကလည်း ပြောလိုက်ရင် အဲဒါမျိုးချည်းပဲ။ အပါးသားသမီးတွေထဲမှာ မိန်းကလေးက သမီးတစ်ယောက်တည်းပါ။ အပါးအိမ်မလာလိုက်နဲ့ လာတိုင်း အပြစ်ပြောနေတော့တာပဲ။ အဲဒါကြောင့် အပါးအိမ် သမီးမလာချင်တာ’

ကိုယ့်အဖေအိမ်ကို တစ်နှစ်နေလို့ ဟင်းတစ်ခွက်တောင် မရောက်တဲ့လူက ဒါမျိုးပြောဖို့တော့ တတ်တယ်ဆိုပြီး စိတ်အချဉ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ သူတွေးနေမိတယ်။ သူ လိုချင်တာရတော့ အဖေအိုကို တစ်ခွန်းမကျန် ပြန်ပက်တော့တာပဲ။

‘နင့်အတွက် ပြောတာပါ ကင်းဘွိုင်ရယ်၊ သေသေချာချာ တွေးကြည့်ပါဦး’

‘တော်ပြီ အပါးရာ၊ နောက်ဆို အပါးအိမ် မလာတော့ဘူး’

သူ့သမီး ကင်းဘွိုင်က သူ့ကို စိတ်ဆိုးလက်ဆိုးပြန်ပြောပြီး သူ့အိမ်ဝန်းထဲကနေ ပေါက်ဆတ်ပေါက်ဆတ်နဲ့ ထွက်သွားတယ်။ ခြံတံခါးဝနားအောက်မှာ ခြံထောင့်က မျောက်ငိုပင်ကိုကြည့်ပြီး ပြီးလိုက်တာကို သူ မြင်မြင်အောင် မြင်လိုက်သေးတယ်။

၅။
အားလုံးထဲမှာ အဆိုးဆုံးကတော့ သူ့သား အငယ်ကောင် ထန်သင့်ထာလ်။ အိမ်မှာတော့ ဒေးဝစ်လို့ ခေါ်

တယ်။ အငယ်ဆုံးမို့ ဆိုးတာ မဆန်းဘူးလို့ ပြောလို့ရပေမဲ့ ဒီကောင် ဆိုးပုံကျတော့ တစ်မျိုး။ ဒီကောင် ဆိုးတာက ဖဲကို ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့ ရိုက်တယ်။ တစ်ခါတလေများဆို နှစ်လ၊ သုံးလကြာအောင် အိုးပစ်အိမ်ပစ် ခရီးထွက်ပြီး ရိုက်သေးတယ်။

အိမ်ထောင်လည်း ကျပြီးပြီ။ သူ့သားကလေးက အခုမှ အခါလည်တာ။ သူမိန်းမက အိမ်ဆိုင်ကလေး ဖွင့်ထားတယ်။ သူမိန်းမရှာသမျှ ဒေးဗစ်က ဖဲရိုက်ပစ်တယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့အိမ်ဆိုင်က လေးဟာ မကြာခဏဆိုသလို အရင်းပြုတ်တယ်။ ဒုက္ခရောက်ပြီဆိုရင် 'အပါး အပါး' ဆိုပြီး သူ့အိမ်ဆီ ဒေးဗစ်ရောက်လာတတ်တယ်။ အခုလည်း ဒေးဗစ်အိမ်ရောက်လာတော့ သူ့မှာ မျက်ခုံးတလှုပ်လှုပ် ဖြစ်ရတယ်။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး သိပ်မေးမနေတော့ပါဘူး။

'ဘာလဲ ဆိုင်အရင်း ပြုတ်ပြန်ပြီလား'

ဒေးဗစ်က ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ 'ဟုတ်တယ် အပါး'လို့ ပြန်ဖြေတယ်။ အဲဒါဆို သူသိလိုက်ပြီ။ ဒေးဗစ် သူ့ဆီလာတာ ပိုက်ဆံချေးဖို့ဆိုတာ။ နှင့်အစ်ကိုနှစ်ယောက် ချွေးထွက်အောင် အလုပ်လုပ်ပြီး သူများနိုင်ငံမှာ ကျွန်ခံပြီးမှ ရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ငါ့မှာ သုံးနေရတာ ဆိုတဲ့ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးကို ဖွင့်မနေတော့ပါဘူး။

'ဘယ်လောက် ယူမှာလဲ'

'နှစ်သောင်းလောက် ရမလား အပါး'

သူကိုယ်တိုင် အိုကြီးအိုမနဲ့ ရေလောင်း ပေါင်းသင်ပြီး ဒီအပင်လေးကို ပြုစုပျိုးထောင် လာခဲ့ရတယ် အခုလို အသီးအပွင့်တွေ ဝေဆာလာတော့မှ ဘီလူးသဘက် စီးသလို အာသာငမ်းငမ်း ဖြစ်နေကြတာ ကတော့ တကယ့်ကို တရားလွန်လွန်းပါတယ်

'နှစ်သောင်းတော့ မရဘူး။ တစ်သောင်းပဲ ရမယ်။ ငါ့မှာလည်း သိပ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ နှင့်အစ်ကိုတွေ ငွေမပို့နိုင်တာ အတော်ကြာပြီဆိုတာ နင်လည်း အသိပဲ'

သူတို့က အချိန်တန်ရင် ဒီအဘိုးကြီးရဲ့ငွေတွင်းကိုပဲ လာလာနှိုက်ကြတာ မဟုတ်လား။ တကယ်ဆို သူ့မှာ ဘာအလုပ်အကိုင်၊ ဘာဝင်ငွေမှ မရှိတာ သူတို့မသိတာလည်း မဟုတ်။ သူ့သားသမီးတွေက သူ့ဆီက ပိုက်ဆံချေးတယ်သာဆိုတယ် ဘယ်သူမှလည်း ပြန်ဆပ်ကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ။

သူ့ဆီက လိုသလောက် မရတော့ ဒေးဗစ်က အောင်သက်သက်မျက်နှာထားနဲ့ သူ

ပေးတဲ့ပိုက်ဆံကို မယူချင်ယူချင် လှမ်းယူတယ်။ ပြီးတော့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခပ်ကုပ်ကုပ် ပြန်ထွက်သွားတယ်။ 'ဖဲချည်း ရိုက်မနေနဲ့။ အိမ်ကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦး'လို့ ပြောချိန်တောင် မရလိုက်ဘူး။ ခြံဝရောက်ခါနီးမှာတော့ အပါးမျောက်ငိုပင်က အသီးတွေ အများကြီးပဲ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သေးတယ်။

၆။
ပြဿနာက မျောက်ငိုသီးက ၈,၀၀၀။ သင်းတို့က ပွဲစားတွေကို အိမ်ခေါ်လာကြတယ်။ ပွဲစားမတွေက အသီးတွေ ဝေနေတဲ့ မျောက်ငိုပင်ကိုကြည့်ပြီး ဈေးဖြတ်ကြတယ်။ သူ ဘာမှဝင်မပြောဘူး။ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်က နေထိုင်ပြီး အသာပဲ ကြည့်နေလိုက်တယ်။

ပွဲစားမတွေက အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်လုမတတ် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဈေးဖြတ်ကြတယ်။ အဖိုးတန်တဲ့ အသီးဆိုတော့ သူတို့လည်း အမြတ်အစွန်းများများ လိုချင်ကြတာကိုး။ သူ့သားသမီးသုံးယောက်နဲ့ ပွဲစားမတွေ ဈေးဖြတ်နေလိုက်ကြတာ လက်ပံဆက်ရက်ကျတဲ့အတိုင်းပဲ။ သူ ဘာမှဝင်မပြောသေးဘူး။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပွဲက ကြမ်းလာတယ်။ နင်က ဘာမှလဲ၊ ငါက ဘာမှလဲနဲ့ ဒေါသသံတွေ စွက်လာကြပြီ။ အရှက်တရားကင်းမဲ့စွာ ပြောဆိုနေလိုက်ကြတာများ တစ်မအေတည်းက မွေးလာတာ မဟုတ်ကြသလိုပဲ။

'ဟဲ့ ခွေးကောင် ဒေး

ဗစ်၊ နင် မရိုင်းနဲ့၊ ငါက နင်အစ်မဟဲ့'

'လူပါးဝတာက နင်ဟဲ့ တိရစ္ဆာန်မရဲ့'

'ငါက သားအကြီးဆုံး ဒီအပင်က ငါနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်'

သူကတော့ အရှက်မဲ့တဲ့ သူ့သားသမီးတွေရဲ့အဖြစ်ကို ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်က နေ ပွတ်ချွန်းဖွာရင်း ထိုင်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ သူ ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မပြောဘူး။

သူ့သမီး ကင်းဘွိုင်က အငယ်ကောင် ဒေးဗစ်ကို ပါးရိုက်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒေးဗစ်က သူ့အစ်မမျက်နှာကို လက်သီးနဲ့တိုးတော့ ပက်လက်လန်လဲကျတယ်။ သူ့ညီမကို အိမ်လိုထိုးရမလားဆိုပြီး အကြီးကောင် ဆေးကပ်က ဒေးဗစ်ခေါင်းကို ပျဉ်တိုတစ်ချောင်းနဲ့ ကောက်ရိုက်ပစ်လိုက်တာ သွေးတွေက ရဲခနဲ ဖြာကျလာတယ်။

ဖြစ်ပျက် နေတာက ကမ္ဘာပျက်နေတဲ့အတိုင်းပဲ။ ပွဲစားမ သုံးယောက်လည်း ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်ပျောက်သွားတယ်။ အနှုတ်ချုပ်လိုက်တော့ ကင်းဘွိုင်နဲ့ ဒေးဗစ် ဆေးရုံတက်လိုက်ရတယ်။ ဆေးကပ်ကတော့ ညတွင်းချင်း အချုပ်ခန်းရောက်သွားတယ်။ ကင်းဘွိုင်က ဘယ်မျက်လုံးမှာ အညှိအမည်းစွဲလို့ ဆေးရုံမှာ တရွပ်ရွပ် ငိုနေတယ်လို့ သူကြားတယ်။ အကြီးကောင် ဆေးကပ်ရဲ့မိန်းမလည်း သူ့အိမ် လာငိုတယ်။ ဒီပြဿနာသူနဲ့ မပတ်သက်ကြောင်းပဲ ပြောလွှတ်လိုက်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီအချိန်မှာ သင်းတို့

အကြောင်း စိတ်လည်း မဝင်
စားဘူး။ ကြားလည်း မကြား
ချင်ဘူး။

ဟုတ်တယ်လေ။
တကယ်ဆို သူတို့အနေနဲ့ ဒီလို
မျိုးတော့ လုံးဝမလုပ်သင့်ဘူး
လို့ သူ တွေးနေမိတယ်။
တကယ်တမ်းပြောကြကြေးဆို
ဒီအပင်ကလေး မြေချွန်ကံမျိုး
ကတည်းက ရေလောင်းတာ
လည်း သူတို့မပါ။ ပေါင်းသင်
မြေဆွတော့လည်း သူတို့
မကူညီ။ သူကိုယ်တိုင် အို
ကြီးအိုမနဲ့ ရေလောင်းပေါင်း
သင်ပြီး ဒီအပင်လေးကို
ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့ရတယ်။
အခုလို အသီးအပွင့်တွေ ဝေ
ဆာလာတော့မှ ဘီလူးသ
ဘက်စီးသလို အာသာငမ်းငမ်း
ဖြစ်နေကြတာကတော့
တကယ်ကို တရားလွန်လွန်း
ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်။ သူ
အနေနဲ့ တစ်ခုခုလုပ်တော့မှ
ဖြစ်တော့မယ်မှန်းလည်း သူ
သိလိုက်တယ်။

၇။
မနက်ဦးလင်းတော့ သူ
သားသမီးသုံးယောက် လူစုံ
တက်စုံနဲ့ သူ့အိမ်ကို ရောက်
လာကြတယ်။ သူ့ရှေ့မှာ
ရိုက်ချိုးတဲ့ပုံစံနဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်
ထိုင်ကြတယ်။ သူကတော့
ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ
ပွတ်ချွန်းဖွာမပျက် ထိုင်နေ
တယ်။ မောင်ရင်းနှမရင်းတွေ
ဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက်လည်း ကျောအေးလိုက်
ကြပြီလို့ သူ့ကို ပြောတယ်။
မျက်လုံးတစ်ဖက် ပိတ်လု
အောင် ညှိမည်းဖူးရောင်နေ
တဲ့ ကင်းဘွိုင်က ခြံထောင့်
က အပိုင်းပိုင်းခုတ်ထစ်ထား

တဲ့ မျောက်ငိုပင်ကိုကြည့်ပြီး
အလန့်တကြား ထမေးတယ်။

‘အပါး မျောက်ငိုပင်
ကြီးကို ဘာလုပ်လိုက်တာ
လဲ’

‘မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ။
ညက လူငှားခေါ်ပြီး အပင်
လှဲခိုင်းလိုက်တာ’

ကင်းဘွိုင်က သူ့စကား
ကို စိတ်ပျက်သလိုလို့ ကျွတ်
ခနဲ စုတ်သပ်တယ်။ အငယ်
ကောင် ဒေးဗစ်က မနေနိုင်
မထိုင်နိုင် ဝင်ပြောတယ်။ န
မြောစရာကြီး အပါးရာ တဲ့။
သူက အေးအေးဆေးဆေးပဲ
ပြန်ဖြေတယ်။

‘နင်တို့ပဲ စဉ်းစား
ကြည့်၊ ဒီအပင်ကြောင့် နင်တို့
အားလုံး ဆေးရုံရောက်တဲ့လူ
ရောက်၊ အချုပ်ထဲ ရောက်တဲ့
လူရောက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်ရ
တယ်။ တကယ်တော့
မျောက်ငိုပင်ဆိုပေမဲ့ မျောက်
က မငိုရဘူး၊ နင်တို့ပဲ ငိုရ
တာ မဟုတ်လား။ အဲဒါ
ကြောင့် ညတုန်းက ချက်ချင်း
လူငှားပြီး ခုတ်လှဲခိုင်းလိုက်
တာ’

တစ်ချိန်လုံး တိတ်ဆိတ်
နေတဲ့ သူ့သားအကြီးကောင်
အရက်သမားက အထစ်ထစ်
အငေါ့ငေါ့နဲ့ ဝင်မေးတယ်။

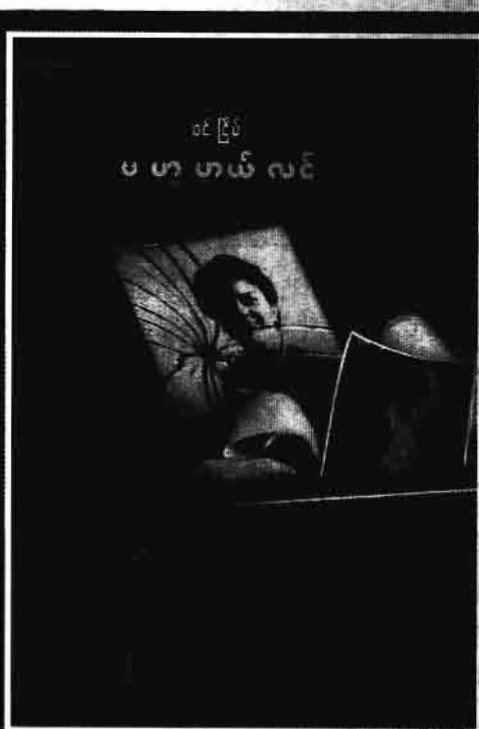
‘အဲဒါဆို မျောက်ငို
သီးတွေကရော’

သူလည်း တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ် ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

‘ငါ မနက်အစောကြီး
ဂုန်နီအိတ်ထဲထည့်ပြီး နန်ပေါ
လာချောင်းထဲ မျှောပစ်လိုက်
ပြီ’

ကဲ အေးရော မဟုတ်
လား။

ရဲရင့်လုံ့ဆေး-မန်း။

မမ္မာယာယ်ကင်
ဂင်းငြိမ်း
မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုပါသည်။

အင်္ဂလိပ်အတွက်
ဂျပန်အောင်
မြန်မာပြည်တွင်
စစ်သုံးပန်းအပြစ်
နေရပ်ခဲ့ရသော
သူနာပြုတစ်ဦး၏
အတ္ထုပ္ပတ္တိ

မဟာတပေမှ ထုတ်ဝေပြန်ချိန်ကိုပြီ

၁။

စီးကရက်
မီးခိုးငွေ့များသည်

လေထဲမှာ

လွန်လူးဝံ့ပျံကာ

အဖြူရောင်

မျက်နှာကြက်တွင်

ခိုနားနေကြဆဲဦး။

အရင်ကစေ့စွာ

မျက်နှာကြက်က

အဖြူရောင်ပါစိစိ။

ယခုတော့

မီးခိုးငွေ့များနှင့်

ထိတွေ့ဖန်များ၍လား

မသိ၊

အဖြူရောင်

ပျက်ပြယ်ကာ

ခပ်မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်နေသည်။

သူစိတ်က

ထင်နေသည့်လည်း

ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်သည်။

သေချာတာကတော့

မျက်နှာကြက်များသည်

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ

မူလအဖြူရောင်

ပျက်ပြယ်သည့်အဖြစ်နှင့်

ကြုံတွေ့ရလေ့ရှိသည်

မဟုတ်လား။

ရဲလွန်းနေ မီးလျှံမြစ်

အမှတ် ၃၁။ ဇူလိုင် ၂၀၁၆

ကျွန်းသစ်

သူ၏စီးကရက်

မီးခိုးမျှင်တန်းဘေးတွင်

အခြားမီးခိုးမျှင်တန်းတစ်ခု

ဖြည်းညင်းစွာ

လွင့်မျောလာသည်။

သူ၏ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခု ရွတ်ရွတ်တက်လာသလို နူးညံ့သောခံစားမှုတစ်ခု ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ် တုန်ယင်မောပန်းလာဆဲ။ သူ၏ရင်ဘတ်မွေးအချို့ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားကာ အနည်းငယ် နာကျင်သွားပါသည်။ ထို့နောက် ချိုမြိန်နူးညံ့သောနှုတ်ခမ်းတစ်စုံ သူ့နှုတ်ခမ်းဆီ ရောက်ရှိလာသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းကလည်း တာဝန်ကျေစွာပင် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများကို နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုလို့။

သူသည် အိပ်နေရာမှ မထဘဲ သောက်လက်စစီးကရက်ကို စားပွဲခုံပေါ်ရှိ ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲ ထည့်လိုက်ပါသည်။ အမျိုးသမီးကလည်း သူမ၏သောက်လက်စ စီးကရက်ကို သူလိုပင် ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲ ထည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

‘မင်းရဲ့ စီးကရက်နဲ့ သင်းနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးလေးနဲ့ နီးထွေးခွင့်ရတဲ့ နံနက်ခင်းတွေကို ကတ်ပချိုနီ(Cappuccino) တစ်ခွက်နဲ့ မလဲနိုင်ဘူး ချာတိတ်’

‘စီးကရက်နဲ့တစ်ခုတည်းလား’

‘ယမကာနဲ့ မင်းရဲ့ချွေးနဲ့ ရောနှောပေါင်းစပ်နေတဲ့ ထူးခြားတဲ့ ရနံ့လေးလည်း ပါတာပေါ့’

‘ဒါပဲလား’

‘ဟောဒီ ပါးချိုင့်လေး’ သူ့ပါးချိုင့် နေရာကို သူမလက်ဖြင့် ဖျစ်ညှစ်လိုက်သောအခါ သူ ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်လိုက်မိသည်။

‘ဒါပဲပေါ့’

‘ဟောဒီ ရင်ဘတ်မွေး

လေးတွေလည်း ပါ၊ ပါတယ်တဲ့ရှင်’

သူမက အစီအစဉ် ကြေညာသလို ပြောရင်း သူ့ရင်ဘတ်မွေးများကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလိုက်ရာ ဒီတစ်ခါ အင်အားများသွားသဖြင့် သူ အော်လိုက်မိသည်။

‘အား... ဟောဒီမှာ... လူသတ်နေပါတယ်မျိုး...’

‘ဆော့ရိုးပဲ... ချာတိတ်ရယ်... နာသွားလားဟင်...’

သူမသည် မျက်နှာအပျက်ပျက်ဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဟန်ရှိကာ လက်ကိုင်ပေါ်ဖြင့် အာဇာပေးရင်းကပဲ သူ့ရင်ဘတ်ကို ကြပ်ထုပ်ထိုးပေးလျှင် သူသည် ချက်ချင်းပဲ စိတ်ဆိုးဟန် ဆောင်ပြီး ဝမ်းနည်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

‘မ... အရမ်းကြမ်းတယ်ဗျာ၊ သူ့အသား မဟုတ်တိုင်း အရမ်းဆွဲတယ်’

‘စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် မလုပ်နဲ့ကွယ်၊ ချာတိတ် မကျေနပ်ရင် မဆပ်ပဲကို ပြန်ဆွဲလို့ရတယ်’ သူမ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များ ဖြန်းခနဲ ဝေ့သိလာလျှင် သူ့အမှုပုံစံ များသွားပြီဟု သိလိုက်ရသည်။

‘မ... နာကျင်အောင် ကျွန်တော်က လုပ်ရက်ပါ့မလား... မ... ရယ်...’

‘တော်ပြီ... လူဆိုးလေး၊ ဒီက အသည်းတစ်ခုလုံး ပုံပေးပြီးသားနော်။ အိမ်မပြန်ချင်အောင် မလုပ်နဲ့’

‘ကျွန်တော့်တံခါးက မ... အတွက် အမြဲဖြင့်ပြီးသားပါ၊ မ... ဘယ်အချိန်မဆို ဝင်လာလို့ ရပါတယ်။ မ...

ထွက်သွားချင်တယ်ဆိုရင်လည်း မတားနိုင်ပါဘူးဗျာ’

သူ၏ ဒီစကားကို ကြားသည့် ဘယ်မိန်းမမဆို သူ့ဆီ ပြန်မလာဘဲ မနေနိုင်။ သူ၏ ပြုစုယုယမှုများကလည်း မမေ့နိုင်အောင် စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်ဟု သူနှင့်အတူနေဖူးသည့် မိန်းမတိုင်းက ပြောလေ့ရှိသည် မဟုတ်လား။ သူ၏ စူးရှပြီး ညှိငင်တတ်သော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ဆုံလိုက်ရလျှင် သူမှတစ်ပါး ဘာကိုမျှ မမြင်ရတော့ပါဟု သူ့ပါတနာများက ဆိုတတ်ကြသည်။ သူ၏ ညာဘက်ပါးပြင်ပေါ်က ပါးချိုင့်လေးကတော့ သူ့ပြိုင်ဘက်များထက် ပိုသာအောင် ဘုရားသခင်က ပေးစွမ်းခဲ့သော လက်ဆောင်တစ်ခုပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့ဆီလာသော မိန်းမများအနက် သူ့ပါးချိုင့်ကို မနမ်းဖူးသူ၊ မ၊ တို့ထိဖူးသူဟူ၍ မရှိပါ။

သူ၏ အသားရောင်သည် မဖြူမညိုဘဲ ဝါဝင်းနေသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အားကစား လိုက်စားခဲ့သော သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် အဆီပိုမရှိဘဲ ကျစ်လျစ်သန်မာလှပေသည်။ ဒီအလုပ်လုပ်ချိန်တွင် Gym ပုံမှန်ကစား၍ သူ့ဝမ်းဗိုက်တွင် သူ့များ မနာလိုဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် လှပသော Six Packsတစ်ခုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားပါသည်။ ပြီးတော့ ရင်ဘတ်မွေးများကို မရိုက်သင်ဘဲ သဘာဝအတိုင်းထားပြီး Sexy ကျအောင်လည်း သူက နေထိုင်တတ်ပါသည်။

□

၂။
သူသည် သူ့မိန်းမတစ်ယောက်ရှေ့မှာ အင်္ကျီချွတ်ရမည်ကို ရှက်ရွံ့တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ယခုအခါမှာတော့ သူ၏ အလုပ်ကြောင့် သူ၏ စိတ်ခံစားမှုကို တန်ဖိုးထားရန် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ သို့သော် မိန်းမတစ်ယောက်ရှေ့မှာ အင်္ကျီချွတ်လိုက်ရသည့်အခါတိုင်း သူ့မျက်နှာ ပူနွေးလာဆဲ။ ပြီးတော့ သူ့ဆီလာသော မိန်းမများနှင့် မကြာခဏ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေရသော်လည်း သူ၏ ထူးဆန်းသော အကုန်တစ်ခုကို ယခုအချိန်ထိ မဖျောက်ဖျက်နိုင်သေး။

တချို့ အမျိုးသမီးများက သူ့အင်္ကျီကြယ်သီးကို ဖြုတ်ပေးလိုကြသည်။ ထိုသို့ ကြယ်သီးဖြုတ်ပေးရင်း- ‘တို့ယောက်ျားရဲ့ အင်္ကျီကြယ်သီးကို ဖြုတ်ပေးခွင့်မရတာ ကြာခဲ့ပါပြီကွယ်’ ဟု ဆိုတတ်ကြသေးသည်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ သူ့မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲတက်လာပြီး ချက်ချင်းပဲ ကျောခိုင်းကာ သူ့ဘာသာ ကြယ်သီးများ ဆက်ဖြုတ်လေ့ရှိသည်။ ‘ဘယ်လိုလဲ ချာတိတ်ရ... အစပဲ ရှိသေးတယ်၊ ရှက်နေပြီလားကွ’ ဟု တစ်ဆက်တည်း ထွက်လာမည့် စကားသံကို မကြားဟန်ဆောင်ပြီးလျှင်တော့ အမျိုးသမီးထံမှ ငြုဏ်သံ ထပ်မကြားရအောင် သူ့ဘက်မှ ဝတ္တရား ကျေပွန်ရပါသည်။

သူ့အင်္ကျီကြယ်သီးကို ဖြုတ်ပေးဖို့ ကြိုးစားသော လက်များသည် နူးညံ့ဖြူသွယ်သော လက်များ ဖြစ်ကြ

သည်။ ကြမ်းရှသော လက်များ မဟုတ်။ နေလောင်ဒဏ်ကြောင့် ညိုမည်းနေသော လက်များမဟုတ်။ သို့သော် သူ မြင်ယောင်နေမိသည်က ရှစ်နှစ်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ အင်္ကျီကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေသော အဝတ်လျှော်သည် မိန်းမတစ်ဦး၏ ကြမ်းရှသော လက်များ။ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် တစ်ယောက်တည်း စာကျက်နေရာမှ ထိုမိန်းမ၏ အပြုအမူကြောင့် လန့်သွားသော ကောင်လေး။ ထိုမိန်းမ၏ အပြုအမူသည် ကောင်လေး မပြောပြတတ်သော တစ်စုံတစ်ခုဆီ ဦးတည်နေသော်လည်း ကောင်လေးအမေ ရောက်လာချိန်မှာတော့ ဘာမှမဟုတ်ခဲ့သလိုပင်။ သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲကြည့်မိသည့်အခါတိုင်း ကောင်လေး၏ မျက်ဝန်းများကို မြင်ရလျှင် ခံပြင်းစိတ်တို့ တရိပ်ရိပ် မြင့်တက်လာပြီ။ လူတစ်ယောက်သည် မြွေများ အရေခွံလဲသလို မွေးကတည်းက ပါလာခဲ့သော မျက်ဝန်းများကို လဲခွင့်မရှိဘူး မဟုတ်လား။ အရောင်တော့ ပြောင်းနိုင်သည်ပေါ့။

သူ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကျ၍ မွေးရပ်မြို့လေးကို စွန့်ခွာပြီးနောက် ရန်ကုန်၌ အိမ်ပြေးဘဝကို ဖြတ်သန်းနေစဉ် လက်ထဲမှာ သုံးစရာငွေ ပြတ်သွားသော တစ်နေ့၌ မ၊တို့အချစ်တော်လောကမှ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ ချိတ်ဆက်ပေးမှုဖြင့် ထိုလောကထဲ သူ ခြေတစ်လှမ်း စ၊ခဲ့မိသည်။

“သာမန် ယောက်ျားတစ်ယောက် ငွေပေးဝယ်ရတဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခုကို မင်းမကြာခင် ရိုးအိသွားတော့မယ်”

စသလိုလိုနှင့် အတည်ပေါက် ပြောနေသော သူငယ်ချင်း စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“အလုပ်က သင်သွားတယ်ဆိုတဲ့ စကား ရှိတယ် မဟုတ်လား။ မင်း ကျောင်းမှန်မှန်တက်ဖို့တော့ လိုမယ် သူငယ်ချင်း။ ရော့ ထီးဆောင်းဖို့လည်း မမေ့နဲ့ဦး”

သူငယ်ချင်းက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့လက်ထဲသို့ ကွန်ခုံးအထုပ်လေးများ ထည့်ပေးသွားသည်။

သူသည် ပန်းပွင့်များကို ကြိုးဖြင့် သီကုံးရန် ဝါသနာပါသူ မဟုတ်ခဲ့။ သို့သော် ယခုအချိန်မှာတော့ ပန်းများ သီကုံးရန် နူးညံ့သော စိတ်ထားနှင့် စိတ်ရှည်သည်းခံမှုတို့ လိုအပ်ကြောင်း သိခဲ့ရပြီ။ စိတ်လောပါက ပန်းသီသော အပ်သည် လက်ကို အလွယ်တကူပင် ထိုးစိုက်၍ အနာတရ ဖြစ်စေနိုင်ကြောင်း သိခဲ့ရပြီ။

သူသည် နံနက်အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း ခုတင်ဆားရှိ စားပွဲရုံပေါ်တွင် နေရောင်ဖြင့် တောက်ပနေသော ငွေစက္ကူအသစ်များကို မြင်ခဲ့ရသည့် ပထမဆုံး တစ်နေ့၌ ဝမ်းသာရမလို၊ ဝမ်းနည်းရမလို ဒွိဟစိတ်ဖြင့် မအိမ်သာ ခံစားခဲ့ဖူးသည်။ မကြိုးစားခဲ့သော်လည်း စောင့်ထိန်းသလို ဖြစ်နေသည့်အရာ ပျက်စီးသွား

သည့်အတွက် ဘာကို ဒေါသထွက်ရမှန်းမသိဘဲ စိတ်ရှုပ်ထွေးခဲ့ဖူးသည်။ အဲဒီနေ့က သူ၏ ပါတနာက သူ မနိုးခင် ပြန်သွား၍ တော်သေးသည်။ အကယ်၍ သူမ ရှိနေပါက (သူမ အမြင်တွင်)ဝမ်းမနည်းသင့်သော၊ သူ ဆုံးရှုံးခဲ့သော အရာအတွက် အတွေးများနေသော သူ့ကို ရယ်ပွဲဖွဲ့လေမလား။ တကယ်တော့ သူ ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက် ရီဝေနေခဲ့သည်။ ရဲဆေးဟု ဆိုကာ သူငယ်ချင်း တိုက်ခဲ့သော ယမကာအရှိန်ကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။

၃။
သူ၏ မျက်ခုံးမွေးထူထူများသည်လည်းကောင်း၊ ဖြောင့်စင်းသော နှာတံသည်လည်းကောင်း၊ ပါးလှပသော နှုတ်ခမ်းသည်လည်းကောင်း၊ စူးရှသော မျက်ဝန်းများသည်လည်းကောင်း၊ စွဲမက်ဖွယ် ပါးချိုင့်သည်လည်းကောင်း၊ တောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်းကောင်း မိန်းမများကို ရေရှည်ဆွဲဆောင်ထားနိုင်ခြင်း မရှိဟု သူ အလုပ်စတင်သည့် အချိန်မှာ ဖောက်သည် အများဆုံး ရသော အစ်ကိုတစ်ယောက်က ပြောလာသောအခါ သူ နားမလည်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် သာမန်ရုပ်ရည်သာရှိသော ထိုအစ်ကိုက သူ၏ လျှို့ဝှက်ချက်အား ပြောပြခဲ့ပါသည်။

“မင်း ဆိုလာတ၊ ဖောက်သည်တွေကို ဒီစိတ်တစ်ခုတည်းကြောင့် လာတယ်လို့ထင်ရင် မင်း မှား

သွားလိမ့် မယ်။ သူတို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက လိုအပ်နေသော ကြင်နာယုယမှုနဲ့ အချစ်ပဲ။ မင်းဆီက အေးစက်မှုကို သူတို့ မလိုချင်ကြဘူး။ နွေးထွေးမှုကိုပဲ လိုချင်ကြတယ်”

“အချစ်...၊ မိန်းမများစွာနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က သူ့ဆီလာတဲ့ မိန်းမတိုင်းကို ချစ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လို ဖြစ်နိုင်မှာလဲ အစ်ကို။ တကယ်လို့ အချစ်တစ်ခု မွေးဖွားလာခဲ့မယ် ဆိုရင်တောင် သူတို့ ယုံနိုင်လို့လား။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာယာပဲလို့ ထင်ရုံအပြင် မရှိနိုင်ပါဘူး”

“မင်းက ပေးစွမ်းမယ့် ကြင်နာယုယမှု၊ နွေးထွေးမှု ဒါတွေဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက သူတို့လိုချင်တဲ့ အရာတွေပါပဲ။ ဒါတွေကို ပေးဖို့ စိတ်ထဲမပါလည်း ဟန်ဆောင်လိုက်ရင် ရတာပဲလို့ မင်း ထင်ကောင်း ထင်လိမ့်မယ်။ ဟန်ဆောင်လို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ ဟန်မဆောင်ပါနဲ့။ မင်းရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်မှာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှစ်ထားဖို့ လိုအပ်တယ်။ နောက် အရေးကြီးဆုံး တစ်ချက်က ဒါတွေကို ရရှိသွားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က အဲဒီတစ်ခဏမှာ သူ ဆုံးရှုံးနေတဲ့ အချစ်ကို ပြန်ပိုင်ဆိုင်ရပြီလို့ စိတ်ချမ်းသာနိုင်တယ်။ သူ့စိတ်ကို သူကိုယ်တိုင် ယာယီလှည့်စားလိုက်တဲ့ သဘောပေါ့”

“ပြီးတော့ မင်းစိတ်ထဲမှာ အမြဲ မှတ်ထားရမယ့်

အချက်က မင်းဟာ အိမ်ထောင်ရေး ဖျက်ဆီးသူ မဟုတ်တဲ့အတွက် အိမ်ထောင်သည် မိန်းမတွေနဲ့ အလုပ်ကြောင့် ပတ်သက်ရတာက လွဲပြီး ဘယ်တော့မှ နောက်ဆက်တွဲဇာတ်လမ်း မရေးမိပါစေနဲ့။

ဒီအလုပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အပေါင်းအသင်းအချို့ထဲမှ ရိုင်းစိုင်းသော မှတ်ချက်များ ရံဖန်ရံခါ ကြားခဲ့ဖူးသော သူ့အတွက် ထိုအစ်ကို၏ စကားများက ထူးဆန်းနေသည်။ သို့သော် တန်ဖိုးရှိသော ထိုစကားများသည် သူ့အလုပ်အတွက် ပြဋ္ဌာန်းချက်သဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

တစ်ခါက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် သူ့ကို ငြိသွားသည်။ အစကတော့ ပုံမှန်လာနေကျ ဖောက်သည်တစ်ဦးပေါ့။ နောက်တော့ သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်လာသည်။ သဝန်တိုလာသည်။ သူ့အလုပ်အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာတော့သည်။ သူမထံမှ ငြင်းမရသော လက်ဆောင်အချို့ကို လက်ခံဖူးခဲ့သည်မှအပ သူမဘက်မှ စပွန်ဆာပေးလိုကြောင်း ပွင့်လင်းစွာ ကမ်းလှမ်းလာမှုကို ပင် သူက ငြင်းဆန်ခဲ့သည်လေ။ အဲဒီအတွက် သူမအလွန် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဟန် ရှိသော်လည်း သူ ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပါ။

‘မင်းကို ကိုယ်လက်ထပ်မယ် ချာတိတ်၊ အိမ်ကလူကို ကိုယ် ကွာရှင်းတော့မယ်’

‘မ’ကို ကျွန်တော်လက် မထပ်နိုင်ဘူး။

ကျွန်တော်က ကိုယ့်အလုပ်ကို လုပ်နေတာကလွဲပြီး သူများအိမ်ထောင်ရေးကို ဖျက်ဆီးတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘူး။

‘ဒါဆို ကိုယ့်ကို ပုံအပ်ပေးလာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကိုတော့ မင်းက လျစ်လျူရှုနိုင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ အိမ်ကလူနဲ့ ကိုယ့်ကြားမှာ အစကတည်းက အချစ်မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါကို မင်းယုံကြည်အောင် ကိုယ် ဘယ်လို ပြောရမလဲ’

အဲဒီနေ့က ထိုအမျိုးသမီးသည် သူ့ရင်ခွင်တွင် မျက်နှာအပ်၍ ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးခဲ့သည်။ အမျိုးသမီး၏ မျက်ရည်များကို မြင်ရတော့ သူ စိတ်မကောင်း။ သူ့မှာ အမျိုးသမီးကိုပေးရန် ကြင်နာယုယမှုများ ရှိသော်လည်း အမျိုးသမီး လိုချင်သော အချစ်တော့ ရှိမနေခဲ့ပါ။ အကယ်၍ သူ့အနေဖြင့် အမျိုးသမီးကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မြတ်နိုးနေသည် ဆိုလျှင်လည်း ထိုအချစ်သည် အိမ်ထောင်တစ်ခုကို လောင်ကျွမ်း ပြာကျစေမည့် အဆိပ်တော့ မဖြစ်စေလိုပါ။

အချစ်...

သူ အချစ်အကြောင်း မတွေးဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီပဲ။ လူပျိုပေါက်အရွယ်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သူ ရင်ခုန်ခဲ့ဖူးသည်။ သူငယ်ချင်းများနှင့် ဘုရားပွဲ အတူတူသွားရင်း လရောင်ဝိုင်းတဝါး ပြာဆင်းနေသော သစ်ပင်အောက်မှာ ကောင်မလေးပါးပြင်ကို နမ်းမွှေးခဲ့ဖူးသော ညတစ်ညကို သူ မမေ့သေး။ ထိုစဉ်က သူလက်ဖဝါးဖြင့်

မွှေးတွေးစေခဲ့သော အေးစက်စက် လက်လေး၏အထိ တွေ့ကိုပင် ယခု ပြန်ရလိုက်သလို ခံစားရ၏။

တစ်ချိန်က ဘဝ၏ ဖြူစင်နုသစ်မှုများသည် ပစ္စုပ္ပန်ဆီ လိုက်ပါနိုင်ခြင်းမရှိ။ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင်တော့ အဝေးက ပျူမြင်ရသော တောင်တန်းများလို မှုန်ရီဝိုင်းတဝါး နိုင်လှပေသည်။ အနီးကပ်ဆုံး ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အဝေးကွာဆုံး အတိတ်ကြားက ဂုဏ်မဲက ခြားနားမှုပါပဲ။ ခြားနားခြင်း ဖြစ်ရသည် အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်ကြားတွင် တသွင်သွင် စီးဆင်းနေခြင်း။ သူ့အနေဖြင့် ရှေ့ဆက်သွားရန်သာ ရှိတော့သည်။

၄။

ပစ္စုပ္ပန်တွင် အနီးကပ်ဆုံး အတိတ်မှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ပြေးရလိမ့်မည်ဟု သူ တစ်ခါမျှ မတွေးခဲ့ဖူးပါ။ သို့သော် သူသည် ထွက်ပြေးလျက် ရှိပါသည်။ သူ ထွက်ပြေးခဲ့သော လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အရာများက သူ့ခြေရာများပါ။ ဘယ်တော့မှ ပျောက်ပျက်သွားလိမ့်မည် မဟုတ်သော ခြေရာများသည် သူ့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါလျက် ရှိသည်။

သူသည် ဖောက်သည်များ၏ ဖုန်းခေါ်သံကို လျစ်လျူရှုခဲ့ပြီ။ သူ့အပေါင်းအသင်းများမှတစ်ဆင့် ဒီအလုပ် မလုပ်တော့ပြီဖြစ်ကြောင်း သိစေခဲ့သည်။ သူ့ငှားထားသော တိုက်ခန်းကို ပြန်အပ်ကာ အခြားတိုက်ခန်း

တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။

သူ့ဘဝ နေ့စဉ်များထဲမှ ဖယ်ထုတ်လိုက်ချင်သော နေ့တစ်နေ့အကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောပြဖြစ်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ ထိုနေ့ကို မေ့လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ထိုနေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်သည် တားဆီးမရသော ပုံရိပ်များအဖြစ် သူ့အာရုံထဲမှာ ဆိုးရွားစွာ ကပ်ငြိနေခဲ့သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်က သူ၏ ယောက္ခားဂုဏ်သိက္ခာကို နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခု၏ အောက်ခြေသို့ ရောက်အောင် လျင်မြန်စွာ တွန်းပို့လျက် ရှိသည်။

အရင်က သူ့ကို အထင်သေးဟန်ရှိသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ မေ့ထားနိုင်ခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ မသိသော ဒီအဖြစ်အပျက်အတွက် ဘယ်သူကမှ သူ့ကို လှောင်ပြောင်စောင့်ရှောက်ရန် အကြောင်းမရှိသော်လည်း မမြင်နိုင်သော နေရာမှ မျက်လုံးပေါင်းများစွာဖြင့် စောင့်ကြည့်ခြင်း နှင့် သူလို မလုံမလဲဖြစ်ရင်း ထူအားလုံးနှင့် ဝေးရာသို့ ထွက်သွားချင်နေသည်။ သိသောသူများကို ရှောင်နေချင်သလို မသိသောသူများနှင့်လည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လိုစိတ် ထင်မိနေသည်။

စဉ့်ခန်းထဲရှိ ဆိုဖာပေါ်ကြားတွင် သားရေကိုယ်ထူထူ အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီတို့ ဝတ်ဆင်လျက် လေးဖက်ထားသော သွားနေသော ယောက္ခားတစ်ယောက်၊ ထိုယောက္ခားဘေးတွင်တော့ ရွှေရောင်ဆံနွယ်များနှင့် အပြာရောင်

မျက်လုံးများ ပိုင်ဆိုင်သော
တိုင်းတစ်ပါးသူ လေး
ယောက်က မတ်တတ်ရပ်
လျက်။ မရင်းနှီးသော အနံ့
များ။ သူတို့လက်ထဲမှာတော့
သားရေပြားရိုးတံများ။ ထို
ယောကျ်ား၏တင်ပါးကို
သားရေပြားရိုးတံများဖြင့်
ရိုက်မှုကြောင့် ထွက်ပေါ်လာ
သော တဘတ်ဘတ်မြည်သံ၊
'Oh baby...it's a funny
game'ဟု ပြောကာ ရယ်မော
ပျော်ရွှင်နေသော အသံများ၊
မျှော်လင့်မထားသော အတွေ့
အကြုံများ။ ပုံမှန်ရရှိသော
ငွေပမာဏထက် ပိုများသော
ငွေစက္ကူများ...။

မျက်စိမှိတ်ထားလျှင်
ဖြစ်စေ၊ မျက်စိဖွင့်ထားလျှင်
ဖြစ်စေ ထိုပုံရိပ်များသည် ည
ဆီ အရာမယွင်း ရောက်လာ
တတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်
သူသည် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်
အလဲအလှယ်ပြုခဲ့ရသော ငွေ
စက္ကူများကို ခါးသီးစွာ မှန်း
တီးလာတတ်သည်။

၅။

နှုတ်သော တံခါး
ခေါက်သံ ခပ်တိုးတိုး ထွက်
ပေါ်လာချိန်မှာ သူ ချောင်း
ကြည့်ပေါက်မှ လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။ ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသော
မျက်နှာတစ်ခု၊ သူ့ဆီ လာနေ
ကျ ဖောက်သည်များထဲမှ
တစ်ယောက်။ သူ့နေရာကိုသိ
သော တစ်ဦးတည်းသော
သူငယ်ချင်းကို စိတ်ထဲမှ တစ်
ချက် ဆဲရေးလိုက်သည်။

သူ၏ လက်ကျန်ငွေ
ကုန်တော့မည်ဖြစ်၍ အလုပ်
စွာရန် အခန်းမှ ထွက်မည့်
အချိန်တွင် ထိုအမျိုးသမီး

ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။
သူ အမျိုးသမီးကို တံခါးဖွင့်
ပေးလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ သူ့ရှာ
မည့် အလုပ်သည် ကျင်လည်
ခဲ့ဖူးသော အလုပ်ဟောင်း
မဟုတ်ကြောင်း ထိုအမျိုး
သမီး နားလည်အောင် ဘယ်
လို ရှင်းပြရပါ့မလဲ။ ရှာဖွေရ
ဦးမည်ဖြစ်သော အလုပ်သစ်
သည် သူ့ကို ဘယ်လိုပုံစံဖြင့်
ကြုံဆိုနေမှာပါလိမ့်။

သူ အလုပ်ဟောင်း၏
ဆွဲဆောင်မှုကို တွန်းလှန်နိုင်ပါ
မလား။ ယခု အချိန်တွင်
အလုပ်သစ်၏ စိန်ခေါ်မှုကို
ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ထက် အလုပ်
ဟောင်း၏ ကြိုးများမှ ရုန်း
ထွက်နိုင်ဖို့က ပိုအရေးကြီးနေ
သည်။ ဒီအတွက်က ရင်ဆိုင်
လိုက်ရန်သာ ဖြစ်သည်။ သူ
ဟာ ပျော့ညံ့တွေဝေသူလား၊
ခိုင်မာပြတ်သားသူလား သူ
ကိုယ်သူ စစ်ဆေးရန် အခိုက်
အတန်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပေ
သည်။ မိနစ်အနည်းငယ်
အတွင်း ဖြစ်ပေါ်လာသော
အတွေးများသည် တားဆီး
မရသော မီးခိုးငွေ့များလိုပင်
သူ့ကို လွှမ်းမိုးသွားတော့
သည်။

တံခါးခေါက်သံ ခပ်တိုး
တိုးသည် ဆက်လက် ထွက်
ပေါ်နေဆဲ။ သူနှင့် အမျိုး
သမီးကြားတွင် နေပိတ်ထား
သော တံခါးတစ်ချပ် ရှိ
သည်။ တံခါးတစ်ဖက်တွင်
သူရှိသည်။ အခြားတစ်ဖက်
တွင် အမျိုးသမီး ရှိသည်။
တံခါးတွင်တော့ အဖွင့်အပိတ်
ပြုလုပ်နိုင်သော လက်ကိုင်ဘု
တစ်ခု ရှိလေသည်။

ရဲစွမ်းနေ

၂၀၁၆ ခုနှစ် မတ်လ ၁၄ ရက်နေ့မှ ၂၀၁၆ ခုနှစ် ဧပြီ ၅ ရက်နေ့အထိ

(၁) သွန်းသစ္စ

စွယ်တော်ရှိပ်အောက်က၊ ရန်ကုန်၊

(၂) မျိုးမင်းသော် မြေ၊ မန္တလေး၊

(၃) ဥဩ(ချယ်ရီမြေ)

တိုးတိတ်စိုးထိတ်၊ ပြင်ဦးလွင်၊

(၄) ဥဩ(ချယ်ရီမြေ)

ပုံစံတူ နေ့စွဲများရဲ့ မှက်ဖြန်၊ ပြင်ဦးလွင်၊

(၅) ရဲစွမ်းနေ နီးရေထဲက...ငှက်၊ ပျော်ဘွယ်၊

(၆) ကျင်ကိုချန်

မသိစိတ် ပျက်ပြယ်တဲ့အခါ၊ ရန်ကုန်၊

(၇) စုရတနာ တလွဲစေတနာ၊ E-mail

(၈) မီးငှက်(မန္တလေး)

အစွန်းနှစ်ဖက်၊ မန္တလေး၊

(၉) ဥဩ(ချယ်ရီမြေ)

နေလောင်ပန်း၊ ပြင်ဦးလွင်၊

(၁၀) ထွန်းအောင်ရှိန် သူ...သိပါစေ၊ ရန်ကုန်၊

(၁၁) ကိုကိုထွန်းထွန်း ညနေ လေးမှာစီ၊ မြင်းခြံ၊

(၁၂) တင်လင်းစော် အသန်ရှင်းဆုံးဆု၊ မကွေး၊

(၁၃) ရွှေမျှား

စိတ်နှုတ်ကားစမြည်(၁၃)၊ မန္တလေး၊

(၁၄) နန်းဒေဝီ

သစ်တစ်ပင်၏ အတ္တ၊ လှိုင်ကော်၊

(၁၅) ကိတ်မုန့် ပက်ကြားအက်

ဒဏ်ရာလက်တက်များ၊ E-mail

(၁၆) မြခေါင်းနွယ် အဖြူရောင် သစ္စာ၊ ရန်ကုန်၊

(၁၇) စော်သစ်(စကုကျွန်း)

အရောင်မဲ့အိပ်မက်များနှင့် ကနဦးခြင်း၊ တောင်ကုတ်၊

(၁၈) သီတာကြည်

သမုဒယရေစီးကြောင်း၊ မော်ကျွန်း၊

(၁၉) နေသန်

ပြန်လည်ရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်း၊ မန္တလေး၊

(၂၀) ကိုစက်ဖေ

ကြက်တို့၏မာယာ၊ ဧရာဝတီ၊

(၂၁) ကိုစက်ဖေ နီကြီး၊ ဧရာဝတီ၊

(၂၂) ငြိမ်းမောင်(ပုဏ္ဏားကျွန်း)

ကားပေါ်က နီကြီး၊ ရခိုင်၊

အောက်ပြတိုက်၊ ပြာသာပျော်

၂၁၁
 ရန်ကုန်မြို့နယ်
 ရန်ကုန်မြို့

အနုပညာ ကြွယ်ဝသော မြန်မာနိုင်ငံ
ကြောင်ပေါက်ကောင် ဝေဖန်ပုံစံဖြင့်
ဗဟုသုတ ပေးအပ်သော
အခွင့်အလမ်း ပညာရှင် အဖွဲ့၏
ဘက်စုံကလေးပညာ ကြွယ်ဝသော
ကျောင်းသားများအတွက်
အထောက်အကူပြု

ဘယ်နားကပါလိမ့်။

ဒီအသံရှင်ကို ရှာမတွေ့
မချင်း ဒီည သူအိပ်နိုင်မယ်
မထင်။ ပြတင်းတံခါးက
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အပြင်
ဘက်မှာ မိုးတဖွဲ ခွာနေတာ
ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဪ
မိုးရာသီတောင် ရောက်ခဲ့ပြန်
ပြီပဲလို့ စိတ်ထဲမှာ ပြောလိုက်
ရင်း အသံကြားရာ နေရာကို
ခြေရာခံဖို့ ကြိုးစားလိုက်
တယ်။ သူ ကြိုးစားမယ်ဆိုမှ
ပဲ တကွစံကွစ် အသံက ရပ်
သွားတယ်။ ဒါနဲ့ အသံ ပြန်
ထွက်လာတဲ့အထိ ထိုင်စောင့်
နေမိတယ်။ အသံရှင်က သူ
ကိုများ ချောင်းကြည့်နေသ
လား မသိ၊ လုံးဝ အသံပြန်
မထွက်တော့။ ဒါနဲ့ အဘိုး
အိုလည်း ခုတင်ထက်မှာ
အသာ လဲလျောင်းကာ ပြန်
အိပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။

ပြန်အိပ်ပေမဲ့ လည်း
ချက်ချင်း အိပ်မပျော်။
မျက်လုံးတို့ ကြောင်နေတယ်။
အိပ်ခန်းနံရံပေါ်က မီးလုံးကို
အစိစွယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေမိ
တယ်။ အသက်ခြောက်ဆယ့်
ငါးနှစ်ကျော် အရွယ်ဆိုတာ
သိပ်မကြီးသေးဘူးလို့ ထင်ရ
ပေမဲ့ လူသက်တမ်းရဲ့ အဆုံး
သတ် အချိန်ပဲလေ။ ပြန်မအိပ်
ဖြစ်တော့မယ့်အတူတူ တရား
ခွေလေးဖွင့်ပြီး တရားနာရင်
ကောင်းမလား တွေးမိတဲ့
အချိန်မှာပဲ အဘိုးအိုရဲ့မျက်
လုံးတို့က မှေးစင်းလာတယ်။

□

J။

ခေါင်းတစ်ခုလုံးက
ဖွေးဖွေးဖြူစ ပြုနေပေပြီ။
အသားလတ်လတ်၊ ပိန်ပိန်
ပါးပါး၊ ခါးအနည်းငယ်

ထူးဆန်း

အံ့သြဖို့

ကောင်းတာက

အဘိုးအိုမုန်းတဲ့

ကြွက်တစ်ကောင်

တိုက်ခန်းထဲ

ရှိနေတာ

အဘိုးအိုကို

အထီးကျန်မှုတွေ

ပြေပျောက်စေတယ်

အရင်ကဆို

တိတ်ဆိတ်နေတဲ့

အခန်းထဲမှာ

အဘိုးအို

တစ်ယောက်တည်း

လေ

ကိုင်းနေတဲ့ ဦးအောင် ကြည့်
ရတာ ရှိရင်းခွဲ အသက်ထက်
ပိုပြီး အိုစာနေတယ် ထင်ရ
တယ်။ ဒေါက်တာလှမောင်
သက်ပြင်းချမိတယ်။ သူ့ရဲ့
သက်ပြင်းသံကြောင့် ဦး
အောင်ခင်က စိုးရိမ်ဟန်နဲ့
ကြည့်လာတယ်။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ရောဂါ
ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး အဘိုး
ရယ်။ အခုလို အဘိုးတစ်
ယောက်တည်း နေနေရတာ
ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မချမ်းမြေ့
လို့ပါ’

‘ဪ တစ်ယောက်
တည်း မဟုတ်ပါဘူး။
ကောင်းကျော် လာနေပေးပါ
တယ်’

‘ကိုကောင်းကျော်က
ညပဲ လာနေပေးတာ မဟုတ်
လား၊ နေ့ခင်းဘက်တွေကျ
တော့ အဘိုးတစ်ယောက်

တည်းလေ။ သားတွေရှိတဲ့ဆီ
လိုက်သွားပါလား အဘိုး
ရယ်’

‘မပြ ၈ ပါ ဘူး
ဒေါက်တာရယ်၊ ကျုပ်နိုင်ငံ
မှာပဲ ခေါင်းချချင်တယ်။ သူ
များ တိုင်းပြည်မှာ ကျုပ်
နေတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘အဘိုးကတော့ ဒီ
စကားက မပြောင်းဘူး။
ကဲပါလေ၊ အဘိုး ကျန်းမာ
ရေးအခြေအနေကတော့ ပုံမှန်
ပါပဲ။ တကယ်လို့ တစ်ခုခုဆို
အားမနာနဲ့၊ ဖုန်းသာ လှမ်း
ဆက်လိုက်နော်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ဒေါက်တာရယ်’

မိသားစုဆရာဝန် ပြန်
သွားတဲ့အခါ တိုက်ခန်းထဲမှာ
တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့
တယ်။ အဘိုးအိုအတွက်တော့
ဒီဘဝက မထူးဆန်းတော့
ဘူး။ အရင်တုန်းကတော့
ခမ်းနားတဲ့၊ စည်ကားသက်
ဝင်တဲ့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူး
တယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဇနီး
ဖြစ်သူ မြသဇင် ဆုံးပြီး
ကတည်းက အထီးကျန်တဲ့
ဘဝ စခဲ့ရတာပဲလေ။

အဲဒီတုန်းက သူ့အသက်
က ငါးဆယ်ကျော်ပဲ ရှိပါ
သေးတယ်။ သားနှစ်ယောက်
ကလည်း အနားမှာ ရှိပါသေး
တယ်။ အနားမှာ ရှိတယ်ဆို
တာက တစ်အိမ်တည်း အတူ
နေကြတာကို ပြောတာပါ။
ဒါပေမဲ့ အလုပ်စောကြီးတဲ့
သားနှစ်ယောက်က သူ့ဘေး
နားမှာ အမြဲတမ်း ရှိမနေခဲ့ကြ
ပါ။ ပင်စင်စား အဘိုးအို
ပေါက်စတစ်ယောက်အနေနဲ့
ယောင်တောင်တောင် ကာလ
အစမှာ နေမထိ ထိုင်မသာ

ဖြစ်ခဲ့ရပေမဲ့ အခုတော့ နေ
သားကျနေခဲ့ပြီ။ တိတ်ဆိတ်
လေ ပိုပြီးငြိမ်းချမ်းလေပေါ့။
အထီးကျန်လေ ပိုပြီးတရား
ပွားများနိုင်လေပေါ့။ ဒီလိုပဲ
အကောင်မြင်ဆိုင်ယောင် ဆောင်
တတ်ခဲ့ပြီ။

အရင်တုန်းက အိမ်ကြီး
ထဲမှာ သားမြေးမြစ်တွေနဲ့ စေ
ဝေစည်စည်နေမယ်လို့ စိတ်
ကူးခဲ့မိဖူးတာ အဘိုးအို ပြန်
သတိရသွားတယ်။ အဲဒီတုန်း
က ဒီတိုက်ခန်းကို မပြောင်း
သေး။ ခြံဝန်းကျယ်ကျယ်နဲ့
တိုက်အိမ်ကြီးထဲမှာ မိသား
စုလေးယောက်ရယ်၊ အလုပ်
သမားတွေရယ်နဲ့ စည်ကား
သက်ဝင်နေခဲ့ဖူးပါတယ်။
သားနှစ်ယောက်က နိုင်ငံ
ရပ်ခြားမှာ ပညာသင်ဖို့ သွား
တဲ့အခါကျတော့ အဲဒီအိမ်ကြီး
ကိုရောင်းပြီး အခုနေတဲ့ တိုက်
ခန်းကို ပြောင်းလာခဲ့ရတာလေ။
တကယ်ဆို ဇနီးသည်ရဲ့အငွေ
အသက်တွေရှိနေတဲ့ ‘သူခမ်း
မြို့’ကို မရောင်းချင်ပေမဲ့
ကျောင်းစရိတ်အတွက်ကြောင့်
ရယ်၊ အိမ်ကြီးထဲမှာ သူတစ်
ယောက်တည်း နေလို့ မဖြစ်
တာရယ်ကြောင့်ရယ် ရောင်း
ခဲ့ရတယ်။ အခုဆို ဒီတိုက်
ခန်းမှာ မိုးရာသီဆယ်ခုကို
ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီ။

□

၃။

ကောင်းကျော်က
လည်း အလုပ်ရသွားပြီ။
အလုပ်ဝင်ရမယ့် မြို့ကို သွား
တဲ့အခါ မနက်ဖြန် ဒီတိုက်
ခန်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်
တည်းပဲ ကျန်ခဲ့ရဦးမှာပဲလို့
တွေးမိပေမဲ့ သူ့သားနှစ်
ယောက် သူ့ဆီကနေ ခွဲခွာ

သွားပြီး ဒီတိုက်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း စနေခွဲရစဉ် တုန်းကလောက် ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်မှု မဖြစ်တော့။ တကယ်တော့ သူ့ရင်တစ်ခုလုံး ထုံနေတာပဲ ဖြစ်မှာလို့ အဘိုးအို တွေးမိတယ်။ ဒီတိုက်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းနေလာတာ သူ့အတွက် မထူးဆန်းတော့။ သားသမီးဆိုတာ စဉ်းစားလို့ တစ်ခါတလေ ရောက်လာတတ်တဲ့ ပိုက်ကတ်လေးတွေကြည့်ပြီး နားလည်ပေးတတ်ခဲ့ပြီ။ ကောင်းကျော်တောင် သူ့ဆီမှာ လာနေပေးတာ တစ်နှစ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ အချိန်တန်တော့ ကောင်းကျော်လည်း သူ့ကို ခွဲခွာသွားတာပဲလေ။

ဒီတိုက်ခန်းထဲမှာက ပစ္စည်းပစ္စယလည်း သိပ်မများလှ။ တိစ္ဆာတစ်လုံး၊ ရေခဲသေတ္တာတစ်လုံးနဲ့ အဝတ်အစား သေတ္တာနှစ်လုံး။ ဒါပဲဖြစ်တယ်။ တကယ်တော့ သူ့အတွက်ကလည်း ပစ္စည်းများများစားစားမှ မလိုတာလေ။ ဒါကြောင့် သားနှစ်ယောက် နိုင်ငံခြားကနေ ပို့ပေးနေတဲ့ အင်္ကျီတွေ၊ မုန့်တွေကို သူများတွေကို လှူပစ်နေတာလေ။ ပထမတော့ သားနှစ်ယောက်က သူ့ဆီ ပြန်လာဖို့ စိတ်ကူးရှိကြသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်းထဲမှာ ပျော်ဝင်သွားတဲ့ သားနှစ်ယောက် နိုင်ငံခြားသူတွေနဲ့ အသီးသီး အိမ်ထောင်ကျသွားတဲ့အခါမှာတော့ ဖခင်ဆီ ခံဝံ့ပဲ ရောက်ကြတော့တယ်။

အတွေးတွေ များနေတာနဲ့ အဘိုးအို ထမင်းချက်ရဦးမယ်ဆိုတာ သတိရသွား

တယ်။ အရင်ကတော့ ကောင်းကျော် ထမင်းချက်ပေးသွားပေမဲ့ အခု ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချက်ရပေမယ်။ ဒါနဲ့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ကနေ ထပြီး ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ထမင်းပေါင်းအုံ့နဲ့ ထမင်းတည်လိုက်တယ်။ ဒီတိုက်ခန်းက ကွန်ဒိုမီနီယံ တိုက်ခန်းဆိုပေမဲ့ အကောင်းစားတော့မဟုတ်။ အလတ်စား တိုက်ခန်းသာ ဖြစ်တယ်။ သူ့အတွက်တော့ အိပ်ခန်း ၂ ခန်း၊ စဉ်းခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ ရေချိုးခန်း အိမ်သာပါတဲ့ ဒီတိုက်ခန်းက ကျယ်တောင်နေသေးတယ်။

ထမင်းချက်ပြီးသွားတဲ့ အခါ ဟင်းအတွက် စဉ်းစားမိတယ်။ အပြင်ထွက်ရမှာ ပျင်းတာနဲ့ ကြက်ဥပဲကြော်စားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ထမင်းစားခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာပါတယ်။ ထမင်းစားခန်းက မီးဖိုဆောင်ခန်းလည်း ဖြစ်တယ်။ လျှပ်စစ်မီးဖိုပေါ် ဒယ်အိုးကိုတင်ပြီးတာနဲ့ ကြက်ဥနှစ်လုံးယူဖို့ ရေခဲသေတ္တာဆီ သွားတယ်။ ရေခဲသေတ္တာ နောက်နားမှာ ကိုက်ဖြတ်ထားတဲ့ စက္ကူအပိုင်းအစတွေနဲ့ ခြေရာသေးသေးလေးတွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သေချာပါတယ်။ တိုက်ခန်းထဲကို ကြက်တစ်ကောင် ရောက်နေခဲ့ပြီ။ အဘိုးအို ဒေါသထွက်သွားတယ်။ ကြက်လောက် မုန့်တဲ့ သတ္တဝါ မရှိ။ ကြက်က လူတွေကို ရောဂါပိုးလက်ဆောင်ပေးတယ်။ လူတွေရဲ့ အသုံးအဆောင်တွေကို ကိုက်ဖျက်ဆီးတယ်။ ပြီးတော့ ရွံစရာ

လည်း ကောင်းလှတယ်။ တကယ်တော့ သူက တိရစ္ဆာန်တွေကို မချစ်တတ်သူလေ။ ဒါကြောင့် ကြောင်ရော၊ ခွေးပါ မမွေးပါ။ အခုတော့ ကြက်ကို မုန့်တာနဲ့ ကြောင်တစ်ကောင် မွေးရမလို့ ဖြစ်နေပြီ။

ထူးဆန်းတာတစ်ခုက အလုပ်တိုက်ခန်းထဲကို ဘယ်ကဘယ်လို ကြက်တစ်ကောင် ရောက်လာတာလဲဆိုတဲ့ ပဟေဠိပါပဲ။ မီးသွေးအိတ်ထဲမှာ ပါလာတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကောင်းကျော်က မီးပျက်ရင် မီးသွေးမီးဖိုနဲ့ထမင်းချက်တယ်လေ။ အိုဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုပဲရောက်ရောက် ဒီကြက်ကို ရှင်းရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိတယ်။

၄။

အခုဆို အဘိုးအို ကြက်ချောင်းနေရတာနဲ့တင် တစ်နေ့တစ်နေ့ အချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်း မသိ။ ကြက်ကလည်း ကျိမ်းစံဘွန်းနဲ့ ရှားလော့ဟုန်းသေလို့ ဝင်စားသလား မှတ်ရတယ်။ သူ့ကို အမျိုးမျိုး အစားလုပ်နေတယ်။ ကြက်ထောင်ချောက် မှန်သမျှကို ဒင်း(သင်း)က မထိမတို့။ အစာနဲ့ထောင်ဖမ်းတော့လည်း မရ။ ထမင်းစားခန်းကနေ စဉ်းခန်းထဲ ရောက်သွားတယ်။ စဉ်းခန်းထဲရှင်းတော့ အိပ်ခန်းထဲ ရောက်သွားပြန်တယ်။ ကြာတော့ အဘိုးအို ကြက်နဲ့ လိုက်တမ်းပြေးတမ်းလုပ်ရတာ မောလာတယ်။

အဆိုးဆုံးက ညဘက်ဆို ဒင်းက ဘာကို ကိုက်ဖျက်

နေသလဲ မသိ၊ 'ရှစ် ရှစ်'ဆိုတဲ့ အသံက ညတိုင်းမဟုတ်တောင် တစ်ပတ်မှာ သုံးလေးရက်လောက် ကြားရတတ်တယ်။ အသံကြားတိုင်းလည်း အဘိုးအို ထတယ်။ ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ အသံကြားတဲ့နေရာ သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒင်းကလည်း နားက လှစ်မှလှစ်၊ ထလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ အသံက ပျောက်သွားတယ်။ အကောင်ဆိုတာတော့ ဘယ်ဆီရောက်မှန်းကို မသိရ။ အခုဆို ညတိုင်း အဘိုးအို ပျင်းချိန် မရှိတော့ပါဘူး။ အရင်လို မျက်စိကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ဟိုတွေး ဒီတွေး တွေးချိန်မရှိတော့ဘူး။ ကြက်သံ နားထောင်ရတာနဲ့ ကြက်နောက်လိုက်ရတာနဲ့ အချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်း မသိလိုက်။

ကမ္ဘာတစ်ဖက်ခြမ်းမှာ လိပ်ပြာတောင်ပံခတ်လိုက်လို့ ကျန်တဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းမှာ မှန်တိုင်းကြီး ဖြစ်သွားမသွားတော့ မသိဘူး။ အဘိုးအိုကတော့ ကြက်နဲ့ လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားရတာနဲ့တင် ကျန်းမာရေး ကောင်းလာသလား ထင်ရတယ်။ မိသားစုဆရာဝန် ဒေါက်တာ လှမောင်ဆီမှာ ဆေးသွားစစ်တုန်းကတောင် အာ အရင်ကထက် ကျန်းမာလာတယ်လို့ ပြောလိုက်သေးတယ်။ အခုဆို အဘိုးအို တစ်နေ့ကြက်သံကိုပဲ နားစွင့်နေမိပါတယ်။ အခုနောက်တိုင်း သူ့ကို ရန်မလုပ်တော့ဘူးဆိုတာ သိသွားလို့လား မသိ၊ ကြက်က အရိပ်အယောင် ပြုလာတယ်။ ကြာတော့ လူကို မကြောက်

တစ်နှစ်(၂၀၁၇)ခု...

၁။

အဟင့်... အဟင့်

မိန်းမနှစ်ယောက်

ဟိုဘက် ဒီဘက်

ညှပ်ထိုင်ထားတဲ့ကြားက

ကောင်မလေးရဲ့

ငိုညည်းသံသဲ့သဲ့။

သတိလက်မလွတ်သေးပုံပဲ။

ထိန်းပွေ့ပေးထားတဲ့

ဘယ်ဘက်က

အမျိုးသမီးရဲ့ပန်းစွန်းကို

ခေါင်းမှီရင်း

ငိုညည်းလိုက်တဲ့အသံ။

ဆံညှပ်ကို

ပါးစပ်မှာ ကိုက်၊

လက်နှစ်ဖက်လုံး

ဘီးလိုသုံးပြီး

ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတဲ့

ဆံပင်တွေကို ကြမ်းကြမ်း

သွက်သွက်လေး ဖြီးနေရင်း

ဟန့်လိုက်တဲ့ ညာဘက်က

အမျိုးသမီးကြီးရဲ့အသံက

မပီသ။

ဝင့်ဝါင့်

နှစ်ချက်၊ သုံးချက်လောက်

သပ်တင်ပြီးတဲ့ဆံပင်ကို

နောက်ဘက်မှာ စုဖွဲ့ထုံးပြီး

ဆံညှပ်၊ ညှပ်လိုက်တယ်။

ဘာနဲ့မှ ဖုံးဖိမထားဘဲ

ရိုးရှင်းစွာ ရင့်ရော်နေတဲ့

အမျိုးသမီးကြီးရဲ့

မျက်နှာက အတော်ကို

တည်ကြည်တာ။

အတွေ့အကြုံများသူ

ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူတို့ရဲ့

နောက်ခံမှာ

တစ်ယောက်တည်း

ထိုင်နေတဲ့

ကိုမြင့်မြတ်တောင်

ရောယောင်ပြီး

တည်ငြိမ်သွားပြန်ပြီ။

အစောပိုင်း

ကတော့

အနုပညာ

ကြွေစိုလား၊ ရွှေလို့လား

အပတ် ၃၁၈၊ ၆၊ ၂၀၁၆

ပူပင်သောကတွေထဲ သူလည်း လူးလူးလို့မို့လို့မို့
ဖြစ်နေတယ်။ အခိုက်အတန့် အခုကာလမှာတော့
ယာယီသက်ပြင်းချနိုင်သေးတယ်။
ကောင်မလေးအခြေအနေက
ထင်သလောက်တော့ မဆိုး။
သို့ပေသော်လည်း ဆူနာမီလာတော့မယ်ဆိုရင်
ပင်လယ်ပြင်မှာ ရေဆုတ်သွားတာက အရင်ဆိုလားပဲ။

၂။

အလုပ်ခွင်က ဝန်ထမ်းနဲ့ စာသင်ခန်းက ကျောင်းသား
ဆိုတာ များသောအားဖြင့် နာရီတွေကို စိတ်မဝင်စားကြဘူး။
အလားတူပါပဲ။ အခုလည်း ပစ္စုပ္ပန်အချိန်အတွက် ကျန်ခဲ့
ရရင် ကျော်၊ ရစ်လို့ရရင် ရစ် လုပ်ပစ်လိုက်ရတာက စိတ်
မြတ်ရုံပြင်းပြတဲ့ဆန္ဒ။ သို့ပေသော်ငြား ဒီကျော့မှာ ဒီလို ရေ
ရမယ့် ဒီကံတရားကို ဉာဏ်များလို့တော့ ရေ ထွန်းစုန်းမှာ
ကင်းတွေလို လျှောက်ရင်း ထင်သလို နည်းကြမ်းနည်းနည်းနဲ့

ပြုတဲ့ကံက လောကဓံအဖြစ်နဲ့ ပြန်လာမှ...။

‘အဟင့်... အီး... အီး...’

နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေမှာ မူးမေ့လဲမတတ် သွေးပျက်နေတဲ့ ကိုမြင့်မြတ်ရဲ့အတွေးစိတ် လှိုင်းတွေက မေ့လှိုင်းနဲ့ ကွန်တက်ဖြစ်နေတုန်း ဖြန်းဆိုလှိုင်းပြန်ကျသွားပြီ။ မကြည့်ဘဲလည်း မျက်စိထဲ တစ်ဝက် နင်းနေတဲ့ရှေ့က မြင်ကွင်းကို မရဲတရဲ စူးစမ်းတယ်။ ဘာများဖြစ်လို့လဲ။

‘မငိုနဲ့... ဘာမှ မဖြစ်ဘူး’

အမျိုးသမီးကြီးက ဟန့်တားလိုက်ပေမဲ့ ငိုသံသဲ့သဲ့က ဆက်ထွက်နေမြဲ။ နေရာတာက ခြေရောလက်ပါ မဆန့်သာ။ မြင်နေကြားနေရတဲ့ စိတ်မချမ်းသာစရာက သူ့ရှေ့မှာ၊ လက်တစ်ဝါးစာ ထိုင်ခုံကျောမှီပဲ ခြားတယ်။ ကိုမြင့်မြတ်ခေါင်းထဲ ပုစဉ်းရင်ကွဲတွေ ဝင်အော်နေသလို ညှစ်စိတ်ဖြစ်လာပြီ။ အာရုံပြောင်းပြီး စောင်နဲ့ ခေါင်းအုံးကို တွန်းရွှေ့၊ လဲတော့မယ့်ခြင်းကိုလည်း နေရာပြန်ချထားလိုက်တယ်။ ခြင်းထဲမှာက ရေဘူး၊ ထမင်းချိုင့်၊ တိုလီမှတ်စတချို့နဲ့ ပြီးစလွယ်ခေါက်ထည့်ထားတဲ့ အဝတ်နွမ်းတစ်စုံက ခပ်ကုပ်ကုပ်။

□
၃။

ကောင်မလေးအသံက တိတ်သွားပြန်ပြီ။ ကိုမြင့်မြတ်ရဲ့စိတ်အစဉ်ကတော့ မငြိမ်သက်သေး။ ကောင်မလေးကိုလည်း သနားတယ်။ မကြိုဖူးတဲ့အဖြစ်မို့လည်း ကိုမြင့်မြတ်

ဒီတစ်ခါ
ငိုသံက
ပိုမိုလောပြီ
ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့
ပြောနေတာက
နေသာသပ
လေညာက လူ
ကာယကံရှင်က
သူဝမ်းနာ
သူမှ သိမှာပဲ
အထဲက
ကလေးက
တိုးနေသလား
ကန်နေသလား
နာလို့လား။
ကြောက်လို့လား

ရဲ့ စိုးရိမ်စိတ်က ထိတ်လန့်မှုဆီ ပြောင်းနေပြီ။ လက်ဖျားအေးစက်စက်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်နယ်ရင်း စိတ်အားတင်းပေးနေတာက လူနာကောင်မလေးကို မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူ။ တစ်ပါးသူကို မီးဟပ်ရင် စုတ်သပ်ရုံနဲ့ ပြီးပေမဲ့ ကိုယ့်ဆီကို မီးလာဟပ်ရင်တော့ ဘယ်မှာ သတိကပ်နိုင်ပါ့မလဲ။ လူပဲလေ။ အခြေအနေသာ ဆိုးခဲ့ရင် ကောင်မလေးနဲ့ သူ ဘယ်သူက

သွေးအရင်လန့်မလဲဆိုတာ ကိုမြင့်မြတ်ကိုယ်တိုင်လည်း မမှန်းဆနိုင်တော့။ ကောင်မလေး အဆင်ချောမှ ကိုယ်တွေလည်း ဒုက္ခအေးမှာမို့ ကိုမြင့်မြတ်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းအစုံက လှုပ်ရွှေ့ဖြစ်လာတယ်။ ဟုတ်သားပဲ၊ အင်္ဂုလီမာလသုတ်ကို အလွှတ်နီးပါးရထားတာဥစ္စာ။ အဲ... ရွတ်ပါမယ်ဆိုမှ စ၊ လယ်၊ ဆုံး လုံးလုံးကို ဖော်မရဘူး။ ‘ဘဂိနီ’က ‘နမ’ဆိုတာပဲ မှတ်မိပြီး ပါဠိရော၊ အနက်ပါ ခေါင်းထဲက မထွက်တာလား။ ခေါင်းအပြင်ဘက် ထွက်သွားတာလား မသိ။

ဒါပေမဲ့ အသံဗလံတွေက အခုထိ ဆက်မထွက်လေတော့ ကိုမြင့်မြတ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားတယ်။ တင်ဖျဉ်းထွေးတဲ့ သူ့ခြေထောက်နား တိုးလာပြန်တဲ့ ခေါင်းအုံးကိုပြန်တွန်းလိုက်ရင်း ရှေ့က ကောင်မလေးဆီကိုလည်း မေတ္တာတွေ ဒရောသောပါး ပို့ပေးလိုက်တယ်။ ‘အန္တရာယ်ကင်းပါစေဗျာ’။ ဒီတစ်ခါ ငြိမ်သွားတာ အတော်ကြာတယ်။ အကြံရလာတာနဲ့ အင်္ကျီအိတ်ထဲက ဖုန်းကို ထုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ဖုန်းလိုင်းက ကောင်းကောင်းမိတယ်။ တော်ပါသေး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကို ဆက်ရမယ်မှန်း မသိ၊ ဒုက္ခပဲ။

□
၄။

‘အီးဟီးဟီး... အီးဟီးဟီး...’

‘မငိုပါနဲ့အေ၊ စိတ်တင်းထားမှပေါ့၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး’
‘အီး... အီး... အီး...’

သွားပြီနဲ့ တူတယ်။ ဒီတစ်ခါ ငိုသံက ပိုစိပ်လာပြီ။ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့ ပြောနေတာက နေသာသပ လေညာကလူ။ ကာယကံရှင်က သူဝမ်းနာသူမှ သိမှာပဲ။ အထဲကကလေးက တိုးနေသလား၊ ကန်နေသလား။ နာလို့လား၊ ကြောက်လို့လား၊ နှစ်ခုလုံးကြောင့်လား မသိရတဲ့ ဒီငိုညည်းသံက ပုဒ်မတပ် အဖြစ်ပေးမယ်ဆိုရင်တောင်မှ ရပ်ဖို့ကတော့ ဝေးသေး။ ကောင်မလေး ကိုယ်တိုင်တောင်မှ သူ့အလိုကျ ရပ်မပစ်နိုင်တဲ့ဟာ။

ကိုမြင့်မြတ်လည်း လက်ထဲက ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ မျောက်အုန်းသီးရသလို ဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်ကိုဆက်ရမယ်မှန်းသာ မသိတာ၊ တစ်ဖက်က တုံ့ပြန်မှုက ချောမွေ့ပါ့မလားလို့ တွေးမိပြန်ရော။ ဖုန်းတစ်ချက်ဆက်လိုက်တာနဲ့ ဝီးခနဲ ရောက်လာပြီး အမြန်ဆုံး ဆေးရုံ ပို့လိုက်တော့ ကိုယ်ဖိရင်ဖိနဲ့ အသက်ကယ်ဖို့ ကြိုးစားကြ၊ ငွေရေးကြေးရေးကို မေးလည်းမမေး၊ ပြောလည်း မပြောဘူး။ ဩတ္တံ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နိုင်ငံခြားရပ်ရှင်ပြကွက်က အတွေးထဲ ဝင်လာပါလိမ့်။ တောကြီးမျက်မည်း မဟုတ်ပေမဲ့ လူနေကျ၊ ဖွံ့ဖြိုးမှုနည်းပြီး မြို့ကိုသွားရတာ ခက်ခဲတဲ့ အခုလိုနေရာမျိုးမှာ ဟိုနေရာကို မျက်စောင်းတောင်မထိုးနိုင်တော့ဘဲ မျက်စိပစ်နေရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကောင်မလေးကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲလိုက်တာ။

□

၅။

ဟင်း... ဟင်း...
ဟင်း... အမယ်လေး...

ကားကို သတိထား
မောင်းနေတဲ့ ကိုပေါက်ကြီး
က ညည်းသံပြင်းလာတဲ့
ကောင်မလေးကို ငဲ့စောင်း
အကဲခတ်လိုက်တယ်။ သူ့
ဘေးက ထိုင်ခုံမှာ အနီအမျိုး
သမီးသုံးယောက်က မိုသုမို၊
ပွေ့သုပွေ့။

‘ရောက်တော့မှာ...
ရောက်တော့မှာ’

သူတို့နောက်က ယာဉ်
မောင်းအိပ်စင် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း
ပေါ်မှာ ခူးထောင်ပေါင်ကား
ဖြစ်နေတဲ့ ကိုမြင့်မြတ်က
အဟုတ်မှတ်လို့ ကြည့်လိုက်
တော့ ရှေ့နားမှာက လမ်း
ကြေးကောက်တဲ့ မောင်းတံ
ဂိတ်။ ခရီးကဖြင့် အခုမှ တစ်
ဝက်ကျိုးရှိသေးတာကို။ ခုချိန်
မှာ ကိုမြင့်မြတ် အကြောက်
ဆုံးက စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်
ပစ်လိုက်မယ့် ကောင်မလေး
ရဲ့ အသံ။ ဝေဒနာရဲ့ အမြင့်
ဆုံးအဆင့်မှာ ကောင်မလေး
မီးဖွားလိုက်မှာက ခြေကဖွား
လား။ ခေါင်းကဖွားလား။
ကလေးရော၊ မိခင်ပါ ဘေး
ကင်းပါ့မလား။ ကလေးနဲ့
မိခင်ကြားက အချင်းလား၊
ချက်ကြိုးလား။ ဒါကို ဘာနဲ့
ဘယ်လိုများ ဖြတ်ကြမှာလဲ။
ကားပေါ်ပါ လက်နက်ပစ္စည်း
က ကွင်း၊ ခွ၊ စပန်နာ၊ ပလာ
ယာနဲ့သံပိုက်လုံး။ ပိုပြီး ခွကျ
တာက ကိုပေါက်ကြီးနဲ့ ကိုမြင့်
မြတ်က လူမျိုးကြီးတွေ။ ရုန်း
ရင်းဆန်ခတ်နဲ့များ မွေးချလိုက်
ရင် ဘက်ချလာကြီးနှစ်ယောက်
သား ကားရပ်ပြီးမှ ခုန်ချမှာ
လား။ မောင်းရင်းတန်းလန်း

က ခုန်ချသွားမလားဆိုတာ
က လက်တွေ့ကျမှ သိရမယ့်
အဖြေပဲ။

ဒီသုံးဦး ကားပေါ်
ရောက်လာကတည်းက
ကိုမြင့်မြတ်က ဆင်းပြေးနေ
ချင်တာ။ တစ်နေကုန် ခြေ
လျင်လျှောက်မှ အိမ်ပြန်
ရောက်မှာမို့သာ။ ကျောက်
သယ်တဲ့ သူတို့ကားကြီးက
ကားလေးတွေလောက်မသွက်။
လမ်းကလည်း ကျဉ်းသေး။
ကားပေါ်မှာတင် ကလေး
ထွက်ကျလာရင်၊ လမ်းမှတင်
တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဆိုပြီး အတွေး
တွေ တစ်သိကြီးနဲ့ သူက
သွေးပျက်နေတာကိုး။

ကိုပေါက်ကြီးက ဘယ်
လိုခေါ်ခေါ် သူကားနဲ့ မလိုက်
ခဲ့ရင်ကောင်းသား၊ ဪ...
အဖော်မပါတဲ့ခရီးဝေးမို့ ခေါ်
တာဥစ္စာ။ ဒီမိန်းမသုံးယောက်
ကို မတင်ဖြစ်ခဲ့ရင် ကောင်း
သား၊ ဪ... အရေးကြီး
တဲ့ မွေးလူနာ ကားရှားတဲ့
လမ်းပေါ် အမြင်မတော်ဖြစ်
နေတာကို။ လူမှုကူညီရေး
အသင်းလို့ စာကပ်ထားတဲ့
ကားက လူနာတင်ပြီး ထွက်
လာတာ ရွာစည်းရိုးနဲ့မှ တစ်
ခေါ်သာသာလောက် ကွာ
သေး၊ ရေပိုက်ပေါက်သွားလို့
တဲ့။ အေးလေ... ခြောက်ပြစ်
ကင်းတဲ့ကားရယ်လို့ ဘယ်မှာ
ရှိလို့တဲ့။ ပြစ်ချက်ရှာနေတဲ့
ကိုမြင့်မြတ် ရှေ့မဆက်တတ်
တော့တဲ့အဆုံး ကားတားတုန်း
က ဦးဆောင်ခဲ့ကြတဲ့ အနီ
ရောင်မျက်လုံးတွေနဲ့ ကား
ဆရာရယ်၊ လူကတော့ ကား
ပျက်နားပဲ ချွန်နေရစ်ခဲ့ပြီး လွှဲ
စာပဲရေးပေးလိုက်တဲ့ ရွာက
ကျန်းမာရေး ဆရာမရယ်။

ဒီနှစ်ယောက်ကိုပဲ စိတ်အချဉ်
ပေါက်လာတယ်။

□

၆။

‘အမယ် လေး...
အင်း... အင်း... ဟင်း...’

‘ရောက်တော့ မှာ၊
ရောက်တော့မှာ’

‘အိ... အိ... ဟီး...
အမယ်လေး’

‘ပွမ်... ပွမ်’

ဪ အရေးထဲ ဒီမှာ
အရေးကြီးပါတယ်ဆိုနေ၊
အတော်ခက်တဲ့လူတွေ။ လမ်း
ကျဉ်းပါတယ်ဆိုမှ ကတ်တီး
ကတ်ဖို့နဲ့။ လမ်းဘေးချရှောင်
ပေးလိုက်ရင် သူ့အမေလင်က
ဆိုင်ကယ်ပေးမစီးမှာ မဟုတ်
လို့လား။ ဟုတ်ပဲ။

အမြဲတမ်း ကူးသန်းနေ
ကျလမ်းမဟုတ်တော့ ရောက်
တော့မယ်အသံကြားတိုင်း
လမ်းဘေးဆိုင်းဘုတ်တွေကို
ငုံကြည့်မိလည်း ရွာအမည်
တွေပဲ တွေ့နေရတဲ့ ကိုမြင့်
မြတ်က အမျိုးသမီးကြီး
စကားကို မယုံချင်တော့ဘူး။
အခုလည်း ဟော... ဟုတ်
သားပဲ။ မြို့လေးရဲ့ ဆင်ခြေ
ဝုံးတော့ ရောက်လာပြီ။ ငို
ညည်းသံကလည်း ဖော်လူး
ရော စပိပါ တင်လာပြီ။ ကား
ကြီးကတော့ တလှုပ်လှုပ်နဲ့
သွားနေမြဲ။ ကိုမြင့်မြတ်က
ဂနာမငြိမ်။ ရောက်ခါနီးလို့
များ စိတ်လျှော့မချလိုက်နဲ့
နော် ကောင်မလေး၊ တင်း
ထားဦး။ လမ်းပေါ်၊ လမ်း
ဘေး တွေ့သမျှ အကုန်ငေး

ရင်း ကိုမြင့်မြတ် အာရုံပြောင်း
ကြည့်တယ်။ မရဘူး။ မျက်
နှာလွှဲပြီး ပစ်ကြည့်နေတဲ့ ခဲ
က ဒီအနားပဲ ပြန်ကျလာနေ
တာ။ ကိုမြင့်မြတ်ကြီးက
ဖောင်မစီးဘဲ စီးနေသည်
ကလေးမနဲ့ အပြိုင်လိုက်ပါ
စီးမျောနေပြန်ပါပြီ။ စောချေး
တွေကြောင့် စေးထန်းထန်း
ဖြစ်လာတဲ့ လက်ဖဝါးနှစ်
ဖက်ကို ခါးပုံစနဲ့ ရစ်ပတ်ပြီး
လိမ်ထားတယ်။ ဆင်ကောင်
ကြီး အမြီးကျမှ မတစ်လိုက်
ပါနဲ့ဗျာ။ အရေးထဲ ရှေ့နားဆို
ရောက်ရမယ့် ဆေးရုံကလည်း
ရောက်ခဲလိုက်တာ။

□

၇။

ဟား... အခုကျတော့
လည်း စက်သံမှတစ်ပါး
ဘာသံမှ မကြားရတော့ဘူး။
ကားပေါ်က လူအားလုံး
ဣန္ဒြေရနေကြပြီ။ ဆေးရုံ
အဝင်ဝက ကျန်းမာရေးဌာနရဲ့
လိုဂိုက ကိုမြင့်မြတ်ရဲ့သော
ကတွေကို ခါချပစ်လိုက်ပုံက
ယုံတောင်မယ့်ဘူး။ ကလေး
မတို့တွေတော့ မသိဘူး ကို
မြင့်မြတ်ကတော့ သက်မဲ့က
ပေးတဲ့ စိတ်ခွန်အားကြောင့်
တက်ကြွလန်းဆန်းသွားပြီ။
ဘီးလိုနဲ့ရုံလိုနဲ့ရင်း ဆေးရုံဝင်း
ထဲဝင်လာပြီး ငြိမ်ခနဲရပ်သွား
တဲ့ကားကြီးဆီ အားလုံးရဲ့
အကြည့်တွေ စုပြုံနေကြတယ်။
ကားနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကနေ
လျှောက်လာနေကြတာက
ဆရာဝန်ရော၊ သူနာပြုတွေ
ပါ၊ ပါတဲ့ လူတစ်အုပ်။ ကား
ဆီကို တစ်ချက်ပဲ ရပ်ကြည့်
ကြရင်း ဆေးရုံအဆောက်အဦ
ထဲ တန်းဝင်သွားကြပါရော။
နေကြပါစေ။ ဖော်ရွေကျကျနေ

ရအောင်က ဟိုတယ်လည်း မဟုတ်၊ ရှေ့ပင်းစင်တာလည်း မဟုတ်။

ကိုပေါက်ကြီးက ပွေ့ချပေးလိုက်တဲ့ အိုင်မင်းသမီးလေးကတော့ ဗိုက်ကြီးကော့ပြီး ဆေးရုံထဲ ဝင်သွားတာမှတန်းလို့၊ တွဲစရာတောင် မလိုဘူး။ ခေါင်းဆုံး၊ စောင့်၊ ဆွဲခြင်းတွေကို ကားပေါ်ကနေ ကိုမြင့်မြတ် ချပေးနေပုံက တက်တက်ကြွကြွ။ စောစောတုန်းက သေမင်းတံခါးဝကို ကောင်မလေးနဲ့ အပြိုင် မဆီမဆိုင် ဝင်တိုးနေတာကို သူကိုယ်တိုင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့။

‘ကားခ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ငါ့မောင်’

‘ရောက်တော့ မှာ’
အမျိုးသမီးကြီးက ကိုပေါက်ကြီးကို မေးနေတယ်။

‘ဟာ... ပေးစရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကြိုလို့ ကူညီရတာပဲ’

‘ကျေးဇူးပါတော်မောင်မင်းကြီးသားတွေ ထိပေါက်ပါစေ၊ နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးပေါက်ပါစေ။ ကျုပ်တို့ကလည်း တစ်ရွာတည်းသားတွေလေ။ အလုပ်ပစ်ပြီး လိုက်လာရတာ။ သားချင်းတော်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ကလေးမလေးက အမေလည်း မရှိ၊ ယောက်ျားလည်း မရှိ၊ ကဲသွားရောနော်။ ကြိုရင် ရွာလည်း ဝင်ခဲ့နော်’

ရွာစလေ့ ရပ်စလေ့နဲ့ ပြောတဲ့စကားက ရိုးပေမဲ့ အသက်ဝင်တယ်။ သူတို့လည်း အဆောင်ထဲဝင်သွားရော ကိုမြင့်မြတ်တို့ကားကြီးလည်း ပဟေဠိမျက်လုံး တစ်

ကျုပ်တို့ကလည်း
တစ်ရွာတည်း
သားတွေလေ
အလုပ်ပစ်ပြီး
လိုက်လာရတာ
သားချင်းတော်လို့
မဟုတ်ဘူး
ကလေးမလေးက
အမေလည်း
မရှိ
ယောက်ျားလည်း
မရှိ
ကဲ
သွားရောနော်
ကြိုရင်
ရွာလည်း
ဝင်ခဲ့နော်

ပြုကြီးကို နောက်ချန်လိုက်ပြီး ဆေးရုံဝင်းထဲက ထွက်ခွာခဲ့ပါပြီ။

ဩ... မိဘ မရှိရာတော့တဲ့ ကောင်မလေး။ ဘာရှိသေးမှာလဲ ရှိလာမှ ဆယ့်ရှစ်၊ ဆယ့်ကိုး။ အင်း... ညည်းတာတောင် ယောင်ပြီး ‘အမေ’လို့ တစ်ခွန်းမတာ။ ဒါထက် ကလေးမရဲ့ယောက်ျားကရော ရှေ့ကလည်း မကြို၊ အတူလည်း မပါ၊ နောက်ကလည်း မလိုက်လာ။ ဘယ်လို သူကောင်းသားပါလိမ့်။ သူမိန်းမများ မပဋ္ဌာလို ကိုယ့်

ဟာကိုယ် မွေးစမ်းဆိုပြီးတော့များ... ဒါမှမဟုတ် ဒီကောင်က သေသွားလို့လား၊ မဟုတ်ရင်... ကျွတ်...။

ဘာလိုလိုနဲ့ သူတို့ဟာ အသက်နှစ်ချောင်းကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ အမည်မဲ့၊ အဖွဲ့မရှိ၊ ရန်ပုံငွေဗလာနဲ့ ဗော်လံတီယာတွေပါလားလို့။ ချောင်ချီသွားတဲ့ ကားခေါင်းထဲမှာ အခန့်သားကြီး ထိုင်လိုက်ရင်း ကိုမြင့်မြတ် တွေးနေမိတယ်။ မွေးလူမှာ မပါမှ ဂီယာကုန်သုံးခွင့်ရတဲ့ ကားက တအားကို ပြေးနေလေရဲ့။ ဟိုးအဝေးက ကျောက်ကွင်းဆီကိုပါ။ ခရီးကဝေးတာမို့ နောက်တစ်ခေါက်စာ အချိန်ရရှိ ကိုပေါက်ကြီး မောင်းလိုက်ပုံများ တစ်ချက်တစ်ချက်ဆို ကားက အလျားခုန်နေသလိုပဲ။ ကိုမြင့်မြတ်ကတော့ အရေးပေါ်ကော်စီနဲ့ ဆေးရုံရှေ့ ပြန်မဝင်ရဖို့ ဘုရားတ၊ နေမိပြီ။

□

ကိုမြင့်မြတ်တို့ကားလည်း ကမ်းနားလမ်းပေါ်ရောက်လာပြီ။ လူနေအိမ်ခြေမရှိတဲ့လမ်းပိုင်း။ အခြားလမ်းတွေထက်လည်း အသွားအလာ ကျွဲတယ်။ နှစ်ကြိမ်မြောက် ခေါင်းထောင်ထ၊ လာတဲ့ ကိုမြင့်မြတ်ရဲ့ အကြောက်ကြီးရောဂါလည်း ရပ်စဲသွားပြန်ပြီ။ လွှတ်တော်ဝင်း၊ ပြီးရင် ဂေါက်ကွင်း၊ ပြီးရင်တော့ ကျောက်ကွင်းကိုရောက်ပြီ။ အဲ... ဒါပေမဲ့လမ်းလည်း လမ်းမို့၊ ကန်လည်း ကန်မို့၊ မြစ်ကမ်းလည်း မြစ်ကမ်းမို့ သူတို့နဲ့ လွှတ်အောင် ရှောင်လို့ကို မရ

တဲ့ဟာတွေတော့ တွေ့နေရပြီ။

အခုလို နေရာမျိုးဆို မမြင်ကွယ်ရာလို အချိုးမျိုးနဲ့လမ်းမကို ကျောပေးပြီး နှလုံးသွေးတွေ ဆူပွက်နေကြတာ။ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ယောက်မကို (ဟုတ်ပေါင်) ဆိုင်ကယ်ကို နောက်ပြန်ခွဲပြီး မြင်းလုပ်စီးနေတဲ့ သမီးအလှမိဘကို မေ့နေမှာများ ခေါ်ပြလိုက်ချင်တယ်။ ခုပဲကြည့်... ဟော ... တစ်တွဲ၊ ဟော... တစ်တွဲ၊ ဒါက ရင်ချင်းဆက်အတွဲ။ အမယ် ငနာလေးက လမ်းကိုကျောပေးလို့၊ ဂန်နာမလေးကဆို ပြောင်လိုက်တဲ့အခွက်၊ ကိုမြင့်မြတ်ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေလို့ ကိုမြင့်မြတ်ကပဲ အကြည့်လွှဲလိုက်ရတယ်။ ဘာရှိသေးလို့လဲ၊ ရှိလှမှ ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ ဆယ့်ကိုးနှစ်။ နာရီပိုင်းပဲ ခြားသေးတဲ့ မလှမ်းမကမ်းက အတိတ်ကို ပြန်သတိရပြီး လွှတ်ခနဲ ထွက်ကျလာတဲ့ ကိုမြင့်မြတ်ကြီးရဲ့ စကားသံက ပီပီသသ။

‘လုပ်ကြပေါ့ကွာ၊ ပြီးရင်တော့ ငါးပိသည့်လေးတွေက အိပ်၊ ဆားသည်ကြီးတွေက ခွေးမောင်း... ဟင်း’

ကားမောင်းရင်း လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်ကြည့်သလို၊ ထိုထိုသော ဟာလေးတွေကို ဝေကြည့်လာခဲ့တဲ့ ကိုပေါက်ကြီး သဘောပေါက်တာ မြန်တယ်။ ကိုမြင့်မြတ်ရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ပြီးချိန်တောင် မယူတော့ဘဲ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်လိုက်တာကိုး။

‘ဟားဟားဟားဟားဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

■ ကိုကိုးအဲ

တော့ဘူး။ လူရှိနေလည်း သူ သွားစရာရှိတာ သွားတယ်။ စားစရာရှိတာ စားတယ်။ သူ နား အဘိုးအိုလာမှသာ ထွက် ပြေးတယ်။ အဘိုးအိုက လည်း ကြွက်ကို လိုက်တော့ လိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရင်လို အသည်းအသန်တော့ မဟုတ်တော့ဘူး။

ကြွက်က ကြွက်စုတ် တော့ မဟုတ်။ မြေကြွက် လောက်လည်း မကြီး။ ကြွက် ဝမ်းဖြူလို့ ပြောရလေ မလား။ ကြွက်မုန်းတဲ့ သူက ကြွက်မုန်းတာ ဖွင့်ကြည့်မိနေတဲ့ အဖြစ်ကို တွေးမိတော့ အဘိုး အို မလုပ်မလဲ ဖြစ်မိသား။ တစ်ခါတလေတော့ ကြွက်ကို အဝေးကနေ အကဲခတ်ကြည့် တယ်။ ဒီကောင်က အကင်း တော့ ပါးပုံရတယ်။ ဘယ် တော့မှ ကြွက်ထောင်ချောက် နား မသွား။ လူနား မလား။ အဝေးကနေ အရိပ်အခြည် ကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားတယ်။ အဘိုးအိုကိုလည်း သူ့ရန်သူလို့ မသတ်မှတ်တော့ဘူး ထင် တယ်။ နည်းနည်း ရင်းနှီး လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတိ တော့ ထားတယ်။ ထူးဆန်း အံ့သြဖို့ ကောင်းတာက အဘိုး အို မုန်းတဲ့ ကြွက်တစ်ကောင် တိုက်ခန်းထဲရှိနေတာ အဘိုး အိုကို အထီးကျန်မှုတွေ ပြော ပျောက်စေတယ်။ အရင်ကဆို တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အခန်းထဲ မှာ အဘိုးအိုတစ်ယောက် တည်းလေ။ အခုတော့ တစ် ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ ဘူးဆိုတဲ့ ခံစားချက် ရလာ တာ အံ့သြဖို့ ကောင်းပေမဲ့ ဒီခံစားချက်ကို ပြောင်းလဲပစ် ဖို့ မကြိုးစားမိဘူး။ ဒါပေမဲ့

ကြွက်ကိုတော့ မုန်းနေတုန်းပဲ။
□

၅။
တစ်ညမှာတော့ ထောင် ထားတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ အဘိုးအို ကိုယ်တိုင်တောင် မေ့နေတဲ့ ကြွက်ထောင်ချောက် မှာ ကြွက်တစ်ကောင် မိနေသ ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ဓာတ် မီးဖွင့်ပြီး ကြွက်ထောင် ချောက်ထားတဲ့ ထမင်းစား ခန်းထဲ သွားလိုက်တော့ လှုပ် ရှားရုန်းကန်သ ပုံဆူညံလာ တယ်။ ကြွက်ထောင်ချောက် ကို သွားကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ ကြွက် ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ 'ဒီ တစ်ခါတော့ မင်း မလွတ် တော့ဘူး မဟုတ်လား'လို့ စိတ်ထဲက ပြောလိုက်ပြီး ကြွက်ထောင်ချောက်ကို ယူ လိုက်တယ်။ ရုန်းကန်ထားရ လို့ အားအင်ကုန်ခန်းနေဟန်နဲ့ ကြွက်က ကြွက်ထောင် ချောက်နဲ့အတူ ပါလာတယ်။

ကြွက်ကို မြင်လိုက် တော့ ကြွက်မုန်းတဲ့ စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာတယ်။ အခုတော့ ဂျိမ်းစ်ဘွန်း မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲလို့ ကြိုး ဝါးရင်း ဒီကြွက်ကို တစ်ခုခု လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီကြွက်က အရှောင်အတိမ်း ကောင်းလွန်းလို့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် လလောက်ကတည်းက ဂျိမ်းစ် ဘွန်းလို့ အမည်ပေးထားတာ လေ။ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းကို ဘယ်လို သုတ်သင်ရင် ကောင်းမလဲလို့ အဘိုးအို တွေးတယ်။ ကြွက် ထောင်ချောက်နဲ့အတူ မီးဖိုထဲ တစ်ခါတည်း ပစ်ထည့်လိုက် ရမလား။ ဒါမှမဟုတ် အမှိုက် ပုံးထဲ သွားပစ်ထားရမလား။

ဒါမှမဟုတ် ရေထဲ ပစ်ချ လိုက်ရမလားဆိုပြီး အရင် တုန်းက သူ့အပေါ် ဖျံကျခဲ့တဲ့ ကြွက်ကို မုန်းမုန်းနဲ့ တွေးမိ တယ်။ ကြွက်ကတော့ ရုန်း လည်း လွတ်တော့မှာ မဟုတ် တော့ဘူးဆိုတာ သိနေတဲ့ပုံနဲ့ စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ ငြိမ် ကုပ်နေတယ်။

ဒါနဲ့ ကြွက်ထောင် ချောက်ကို ထမင်းစား စားပွဲ ခုံနားမှာ အသာချပြီး မောမော နဲ့ ရေတစ်ခွက် သောက်လိုက် တယ်။ ကြွက်ထောင်ချောက် ကို ကြည့်မိတော့ အထဲက အရည်လဲနေတဲ့မျက်လုံးတစ်စုံ နဲ့ ဆုံတော့ အဘိုးအို ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ စော စောက ဆူဝေနေတဲ့ စိတ်တွေ လည်း ငြိမ်သက်သွားတယ်။ တကယ်တော့ ဒီကြွက်လေး ရှိနေလို့သာ သူ မပျင်းခဲ့ရ တာ။ အထီးကျန် မဆန်ရတာ ဆိုတာ တွေးမိသွားတယ်။ ဒါနဲ့ စိတ်ပြောင်းသွားတယ်။ ဒီကောင်ကို သတ်လို့ မဖြစ် သေးပါဘူးလေဆိုပြီး လျှောင် အိမ်နဲ့ထားဖို့ ကြံတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီကောင် ညဘက် တဂျစ်ဂျစ် နဲ့ ဘာကို ကိုက်တာပါလိမ့် ဆိုပြီး အသံကြားခဲ့ရတဲ့ နေရာ ကို သွားကြည့်တယ်။ ထမင်း စားခန်းထောင့် ရေခဲသေတ္တာ ရဲ့နောက်မှာ အုတ်နံရံကို ဖောက်ထားတဲ့ အပေါက်တစ် ခု။ အပေါက်က မဆုံးသေး။ ဒါ ဒီကောင်လက်ချက်ပဲ ဆို တာ သေချာတယ်။ နေပါဦး။ ဒီအပေါက်က ဘယ်ရောက် တာပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားတော့ တိုက်ခန်းဘေးက လမ်းကို ပေါက်နေတာ သိသွားတယ်။ အံ့မာ ဒင်းက တိုက်ခန်းနဲ့

အပြင်ဘက်ကို လမ်းဖောက် တာပေါ့လေ။

အဲဒီညက ကြွက်ထောင် ချောက်ထဲက ကြွက်တစ် ကောင်နဲ့ အဘိုးအို ညဉ့်နက် သွားတယ်။

□
၆။

အခုနောက်ပိုင်း အဘိုး အို မျက်စိတွေ ကြောင်နေ တယ်။ အရင်ကထက် ပိုပြီး အထီးကျန်နေသလို ခံစားနေ ရတယ်။ ကျန်းမာရေးလည်း ပို ဆိုးလာတယ်။ ကြွက် ထောင်ချောက်ထဲမှာ ကြွက် ကို မိပြီးကတည်းက ဆိုပါ တော့။ အရင်က သူ့ကို အိပ် ပျက်စေတဲ့ 'ဂျစ် ဂျစ်'ဆိုတဲ့ အသံ မကြားရတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးအို အိပ်မပျော် ဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှာ 'ဂျစ် ဂျစ်'ဆိုတဲ့ အသံကိုပဲ ကြား နေတယ်။ ကြွက်...၊ ကြွက်...၊ ကြွက်ကို မုန်း တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာ သူမုန်းတဲ့ ကြွက်တစ်ကောင် ကို မြင်ချင်နေမိတယ်။ တကယ်လို့သာ ကြွက်တစ် ကောင် ရောက်လာမယ်ဆိုရင် အရင်လို စိတ်တိုမိတော့မယ် မထင်ဘူး။ ကြွက်တစ် ကောင်များ ရောက်လာလိမ့် နီးနဲ့ ထမင်းစားခန်းထောင့် က ကြွက်လမ်းကို မပိတ်မိ ဘူး။ ကြွက်လမ်းက တိုက် ဘေးက လူသွားလမ်းအထိ ပေါက်သွားခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ အဘိုးအို ရဲ့ ပိတ်လှောင်နေတဲ့ အထီး ကျန် ကမ္ဘာထဲကို ဘယ်စဉ် သည်မှ ထပ်ရောက်မလာ တော့ဘူး။

ဥဩချယ်ရီမြေ။

အမေ
အမေပျော်တယ်
မဟုတ်လား။
အိုး...ပြည့်စုံအောင်
ပြောရရင် အမေရော
အမေပါ ပျော်တယ်
မဟုတ်လား။

ငြိမ်းချမ်းရေး၊
ငြိမ်းချမ်းရေး၊
ငြိမ်းချမ်းရေးကို
စုပေါင်းဖော်ဆောင်ကြပြီ

အမေ၊

အမေပျော်တယ်

မဟုတ်လား။

အိုး...ပြည့်စုံအောင်

ပြောရရင် အမေရော

အမေပါ ပျော်တယ်

မဟုတ်လား။

□

ကော့ကရိတ်မြို့နယ်

အပိုင်

ကောင်းမှုရွာလေးမှာ

ကရင်-မြန်မာ လူအများစု

နေထိုင်လုပ်ကိုင်

စားသောက်ကြသည်။

လယ်လုပ်သူ ရှိသလို၊

တောင်ယာ

လုပ်သူများလည်းရှိသည်။

စီးပွားရေးသမားများက

ရော်ဘာခြံများ တိုးချဲ့

စိုက်ပျိုးထားသဖြင့်

ရော်ဘာခြံစောင့်သူ၊

ရော်ဘာစေး

ခြစ်သူများနှင့်

လုပ်ကိုင်

စားသောက်

ကြသည့်

လူတွေ

အများအပြား

ရှိသလို

ရှမ်းပြည်

(ထိုင်း)သို့

အလုပ်သွား

လုပ်ကြသည့်

သူများလည်း

ခုနှင့်ဒေး။

အမှတ် ၃၀၈၊ ၈၈၊ ၂၀၀၆

ရုပ်ရှင်
ဓာတ်ပုံ/ဗုံ

ဓာတ်ပုံ/ဗုံ

ရေကြည်ရာမြက်နုရာ ရှာဖွေ သည့်သဘော။

ထိုသို့သွားရောက်ကြခြင်း၏ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ တော့ အကြောင်းပေါင်းအမျိုးမျိုး။ အမေ ဒေါ်ခင်မြသည် ထိုင်းကို သွားခြင်းနှင့် အခြား အကြောင်းကြောင့် လူစုဆောင်းခြင်းကိုလည်း အားမပေးသူဆိုတော့ မောင်လေးကောင်းထက်ကို စာပဲသင်၊ ကျောင်းပဲ တက်စေသည်။ ပညာတတ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တာ အမေ့ရဲ့ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒပါ။ ခုတော့ မြို့ပေါ်မှာ ကျောင်းသွားတက် သည့်မောင်လေး ကောင်းထက် မနေ့က အိမ်ပြန်မရောက်တော့ အဖေရော အမေပါ တစ်ညလုံး မအိပ်နိုင်သလို အသက် ၁၈ နှစ်ထဲ ဝင်လာသည့် ချောစုဝေခေါ် မိချောလည်း အိပ်မပျော်နိုင်။ အိပ်မပျော်သည့် လူများအတွက် ညသည် ရှည်ကြာလွန်းလှသည်။ မိုးလင်းသည်နှင့် အဖေသည် မောင်လေး အကြောင်း စုံစမ်းဖို့ အစောကြီး ထွက်သွားသည်။ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာသည် မသိရတော့ မိဘတွေ ခေါင်းမီးတောက်ရသည်။

အဆိုးဆုံးကတော့ အမေ၊ အမေကလည်း အိပ်ရေးပျက်ရသည့်အထဲ ငို၍ ကောင်းတုန်းပါ။ နေ့လယ်အချိန်တွင် အဖေ့အစ်ကိုကြီး ဦးစောသန်းရင် ရောက်လာသည်။ ဘကြီး၏ မျက်နှာသည် ချွေးသံရွှဲဖြင့် ညိုမည်းနေသည်။ စိတ်မောလူမောဟန်နှင့် သတင်းကြား၍ ပြေးလာပုံ။

ခုတော့
အမေ
စံပယ်ပန်းချီ
သတိ
မရနိုင်တော့ပါလား
မောင်လေးအတွက်
အပူမီးသည်
အမေ့နှလုံးကို
သံရည်ပူသဖွယ်
လောင်မြိုက်
စေခဲ့ပြီ

‘အောင်ကြည် ပြန်ရောက်ပြီလား ခင်မြ’
‘ဟင့်...ဟင့် မရောက်သေးပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မ မောင်လေးလည်း လိုက်ရှာနေတယ်တဲ့’
ဘကြီးက ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ပေါင်းထားသော ပုဆိုးကို ဖြေကာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ...
‘ခင်မြ... ငါကြားလာတာတော့ စုံနေတာပဲ၊ ရွာတွေမှာ ဟိုအဖွဲ့တွေ လူစုဆောင်းတယ်လည်း ကြားတယ်။ အဲဒီထဲ ဝင်သွားသလား၊ ဒါမှ

မဟုတ် ရှမ်းပြည်ကို အဖော်ကောင်းလို့ လိုက်သွားသလား၊ မရရအောင်တော့ စုံစမ်းရမှာပဲ’

‘အဲဒါပြောတာပေါ့၊ အစ်ကိုရယ်၊ ကလေးက အခုမှ ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ကျော်လေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ရှမ်းပြည် လိုက်သွားရင်လည်း အတောနဲ့ ငါးဖမ်းလှေပေါ်ရောင်းစားလိုက်ရင် ပြန်လမ်းရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုအဖွဲ့ထဲ ဝင်သွားရင်လည်း တိုက်ပွဲတွေဖြစ်ရင် သေမှာ၊ ဘာတစ်ခုမှ ကောင်းတာ မရှိပါဘူး ဟီး...ဟီး...။ ကျွန်မမှာတော့ ဒီသားလေးကို ရဟန်းခံပေးပြီး ရဟန်းအမဖြစ်ချင်တာ၊ ခုတော့ မအေကို တောင် မပြောဘဲ ဘယ်သူ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်သွားတာလဲ မသိဘူး ဟီး...ဟီး...’

ကိုးလလွယ်၊ ဆယ်လဖွားပေးရခဲ့သော မိခင်၏ ရင်မှာတော့ အရူးတစ်ဝိုင်းပုံ ပေါက်နေပါသည်။ ဘကြီး၏ စိုးရိမ်စိတ်နှင့်အတူ သက်ပြင်းချသကဲ့သို့ ယိုင်နဲ့နဲ့ အိမ်လေး ပြိုကျတော့မယောင်။

‘နင့်သားလည်း မိုက်ပါတယ် ဟယ်၊ အစက လိမ္မာမလိုနဲ့ ခုတော့ အားလုံး စိတ်ဆင်းရဲရပြီ’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ သူ ဒီလောက် မိုက်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး ဟီး...ဟီး...အင့်’

‘ကဲ ငိုမနေနဲ့၊ ငါ အိမ်ခဏပြန်ပြီး ထွက်စုံစမ်းဦးမယ်။ တစ်ခုခုကြားရင် ငါလာပြော၊ မိချော ငါပြောတာကြားလား’

‘ဟုတ်ကဲ့...ဘကြီး’
ဘကြီး ပြန်သွားတော့

အမေ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲမှာ လှဲနေတော့သည်။ ထမင်းမစားဘဲနေသဖြင့် အမေ အင်အားချည့်နေပြီဖြစ်သည်။ စိုက်ခင်းထဲလည်း မသွားနိုင်တော့။ နောက်ရက်များတွင် စားစရာမှ ရှိပါတော့မည်လား။ မိချောဟာ ရှစ်တန်းအထိ ကျောင်းတက်ခဲ့ရသည့် အတွက် အနည်းအကျဉ်းတော့ နားလည်နေပါပြီ။ မိဘများ စိုက်ပျိုးသော သီးနှံများကို မြို့ပေါ်တက် ရောင်းတိုင်း မိချော ပါစမြဲ။ အမေက အမြဲပြောဖူးသည့် စကားတစ်ခွန်းမှာ-

‘အမေ့မှာ ထီးလေးလည်းရှိတယ်၊ အားလည်းရှိတယ်။ အမေ့သမီး အမေ့ထီးက ဘယ်တော့မှ မီးမဖြစ်ဘူး’

ဒီစကားကြောင့် မိချောအမေ့ကို ဘယ်သောအခါမှ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

‘အမေ...ထမင်း ထ၊ စားပါဦး အမေရယ်၊ အမေ အိပ်ရာထဲ လဲလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မောင်လေး ပြန်လာမှာပါ။ ထ၊ ပါ အမေရယ်၊ မိချော ထမင်းခူးလိုက်မယ်နော်။ နေကောင်းမှ မောင်လေးကို ဝိုင်းရှာနိုင်မှာပေါ့ အမေရယ်’

မိဘအလိုကျ အစစအရာရာ သိတတ်သော သမီးလိမ္မာလေး မိချောက လျှင်မြန်စွာ ထမင်း ခူးခပ်ထည့်၊ ချက်ထားသော ချဉ်ရည်ဟင်းတစ်ပန်းကန်နှင့် ငါးခြောက်ဖုတ်လေးထည့်၊ ဆီလေးဆမ်းပြီး ယူလာသည်။ အမေ

သောကသည် ရင်ဝမှာ အစိုင်အခဲ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ကြမ်းထော်နေသည့် ထမင်းကို မျိုမကျနိုင်အောင် ရှိနေတော့သည်။ ရွှေရင်ဆိုသည် ဆိုခြင်းမှာ ထိုအရာကို ဆိုလေသည်လားမသိ။

ညနေစောင်း တိမ်တောက်ချိန်မှာ အဖေနှင့် အမေမောင် ဦးလေးအောင်တို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ အဖေကို မြင်မြင်ချင်း အမေက အလောသုံးဆယ် မေးတော့သည်။

‘ကိုကြည်...ဘာထူးလဲဟင်၊ ပြောပါဦး ဟီး...ဟီး...အင့်’

‘ခင်မြ... နင်ငိုနေတာနဲ့ ငါ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ဟူး အင်အားစုဆောင်းတဲ့အထဲတော့ ပါမယ်ထင်ဘူးဟ၊ ဟို ဘက် ရွာက စောအောင်သော်သားလည်း ပျောက်နေတယ်ဆိုတော့ မဟုတ်မှလွဲရော ရှမ်းပြည် (ထိုင်း)သွားကြပြီ ထင်တယ်’

အဖေ စကားကြောင့် အမေက အင်ရပ်ကာ ရင်ဝဖိထားတော့သည်။

‘အမယ်လေး ကိုကြည်ရယ် လမ်းကလည်း လုံခြုံရေးကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒုက္ခ။ ပြီးတော့ ကျွန်မသားလေး ဟိုဘက်ရောက်ပြီး ရောင်းစားခံရပြီထင်တယ်၊ အမယ်လေး... ကျွန်မသားလေးကို ကယ်ကြပါဦး’

သားစောနှင့် အများကြီး မောနေရှာသူ အမေမှာ လူးလှိမ့်နေအောင် ငိုနေတော့သည်။ တစ်ညလုံးလည်း မအိပ်နိုင်ကြပေ။ လမိုက်ည

မှာ မိချောတို့ဘဝ မှောင်သထက် မှောင်လာပြီကော။ တကယ်တော့ အမေသည် ဤဇာတိမဟုတ်၊ ဘားအံဇာတိ ဖြစ်သည်။ ကော့ကရိတ်သူနှင့် အမေအစ်ကိုက အကြောင်းပါပြီး ကောင်းမှုစွာတွင် နေထိုင်လုပ်ကိုင် စားနေသည်။ ထိုစဉ် အမေက ဘားအံ သာမညတွင် အဘွားနှင့်အတူ အသုပ်ဆိုင်ဖွင့်ရာမှ သာမညဆရာတော်ကြီးထံ အဖူးမြော်လာသော ဘကြီးနှင့် အဖေ ပါလာရာက စပြီး အဖေက မြတ်နိုးစုံမက်ကာ နှစ်ဖက် သက်ဆိုင်သူတွေ ညှိနှိုင်းပြီး မင်္ဂလာဆောင်လိုက်ကြသည်။ အဖေက ကောင်းမှုရွာသားဖြစ်ပြီး ဘကြီးလည်း ရှိနေခြင်းကြောင့် သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါဆိုသလို အမေ လိုက်နေခြင်းပါ။

အဖေသည် ရိုးသားလှသလို အမေအပေါ်လည်း ကြင်နာသည်။ အမေနှင့် လက်ထပ်ပြီးခါစမှာပင် အမေအတွက် ချစ်သက်လက်ဆောင် စံပယ်ပင်၊ သနပ်ခါးပင်များ စိုက်ပျိုးထားပေးသည်။ စံပယ်ပန်းကို အလွန်နှစ်သက်သော အမေသည် နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း စံပယ်ပန်းခူး၊ ဘုရားကပ်။ ပြီးလျှင် ဆန်ခါလုံးထဲထည့်ပြီး အပ်ချည်ကြိုးနှင့် ပန်းသီသည့် အလုပ်သည် အမေ၏ နိစ္စဓူဝအလုပ်။ စံပယ်ပန်းကုံးလေးများရလျှင် မိချောဦးခေါင်းမှ ဆံကေသာထက်တွင် ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ပန်ဆင်ပေးတတ်သလို အမေခေါင်းမှာလည်း စံပယ်ကုံးက အမြဲတည်

နေရာယူလျက်ရှိသည်။ သားအမိနှစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းထက် စံပယ်ပန်းကို မြင်တိုင်း အဖေ သဘောကျခဲ့သည်။ မိန်းမကောင်းပန်းပန် တစ်ပွင့်ဟူသော အဆိုလည်း ရှိ၏။

ခုတော့ အမေ စံပယ်ပန်းခူးဖို့ သတိမရနိုင်တော့ပါလား။ မောင်လေးအတွက် အပူမီးသည် အမေနှလုံးကို သံရည်ပူသဖွယ် လောင်မြိုက်စေခဲ့ပြီ။ တစ်ရက်မှတစ်လ၊ တစ်လမှတစ်နှစ်အတွင်း မောင်လေးသတင်း မကြားရသေးသော်လည်း အမေသည် မေ့ပျောက်နိုင်စွမ်း မရှိဘဲ ကျန်းမာရေး ယိုယွင်းလာသည်။

အမေအစ်မ ကြီးဒေါင်းရှိရာ ဘားအံသို့အသွား ကြီးဒေါင်းက ဆေးခန်းပို့ပေးပြီး ဆေးစစ်စေရာမှ အမေသားဇောကပ်ပြီး နှလုံးမကောင်း ဖြစ်နေသည်ဟု ပြောကာ စားဆေးများ ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါမှစ၍ အမေ နေပြန်ကောင်းလာသော်လည်း သားစိတ်က အမေနှလုံးသားထဲတွင် အမြစ်တွယ်နေဆဲပါ။ အမေနှလုံးတူ အဖေနှင့် မိချောလည်း မောင်လေး၏ အနာဂတ်ကို စိုးရိမ်ပြီး စိုးထိတ်နေရသည်။ အမေရှေ့တွင် ဟန်ဆောင်နေရသော်လည်း အဖေလည်း ပူပန်နေမှ အမေ နှစ်ပါ။ ယောက်ျားသားဖြစ်လေတော့ ခံစားမှုကို ဖုံးကွယ်နိုင်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲရှိ အပူကတော့ အမေနှလုံးတူ တောက်လောင်နေမည်သာ။

အမေ မသိအောင် အဖေ စုံစမ်းနေမှာ အသေအချာပါ။

အိမ်သားတစ်ဦး လျော့သွားတော့ မိချောရင်ထဲမှာလည်း အသည်းနှလုံး ထုတ်ထားခြင်း ခံရသလို လစ်ဟာနေတော့သည်။ အဖေ အမေတို့လည်း သောကမီး မတောက်လောင်စေချင်၊ မောင်လေးဖြစ်သူကိုလည်း အမြန် ပြန်လာစေချင်သည်က မိချောဆန္ဒ။

သားပျောက်မိခင်တစ်ယောက်၏ ခံစားချက်က မိုးလောက် မြင့်မားနေသည်။ အမေအဖို့ တွယ်တာမြတ်နိုးလှသည့် စံပယ်ပန်းလည်း မခူးနိုင်တော့ပေ။ အိပ်ရာထက်မှာ ခွေလို့သာ နေမိတော့သည်။ အဖေ တရားချလည်း မရ၊ မိချော ချောသော်လည်း နားမဝင်။ မပဋ္ဌာလက်သစ် ဖြစ်လို့နေသည်။ တိရစ္ဆာန်တောင်မှ သားပျောက်လျှင် ဖွေရှာတတ်သေးတာမို့ လူသားစစ်စစ် အမေသောကကို မိချောနားလည်နိုင်ပါသည်။ စာနာနိုင်ပါသည်။

‘ကိုကြည်...သားလေးသတင်း အစအနလေး ရလိုရငြား ကျွန်မတို့ မြဝတီဘက်သွားရင် မကောင်းဘူးလား။ မိချောကို ငအောင်တို့နဲ့ အပ်ခဲမယ်လေ’

လှုပ်ခါပါများတော့ အဖေ အမေဆန္ဒကို လိုက်လျောရတော့သည်။ တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာပုံတော် ဖွင့်ရမည်။ မိချောတစ်ယောက်တည်း မနေချင်၍ အမေတို့နှင့် လိုက်ရန် ပူဆာတော့လည်း မထူးဘူးဆိုကာ သားအမိသုံးဦး စိတ်တူကိုယ်တူ ဖြင့် သွားကြသည်။

ဒေါန တောင်တက်

ကားသည် နိုင်နာလို ကားမျိုး ဖြစ်သည်။ လူအမျိုးမျိုးနှင့် ကုန်သည်များလည်း ပါသည်။ လမ်းပန်း လုံခြုံရေး စိတ်မချရသော်လည်း အမေ၏သားဇောကပ်နေမှုကို ပျောက်သောသူ ရှာလျှင်တွေ့ဟူသော ထုံးကို နှလုံးမူ၍ အပေ လိုက်လျောခြင်း ဖြစ်သည်။ အပေသည် လူပျိုအရွယ်က ရှမ်းပြည်(ထိုင်း)မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် နေရာဒေသကို အကျွမ်းတဝင်ရှိသည်။ အပေ၏ဒုက္ခများကို အိမ်ထောင်ကျစဉ် အမေ့ကို ပြောပြသည့်အတွက် အမေရှမ်းပြည်သွားခြင်းကို အလွန်စိုးရိမ်ခဲ့သည်။ ခုတော့ သားဇောကပ်ကာ အရဲစွန့်ပြီး သွားလေပြီ။ ခရီးကြမ်းပြီး သားရဲတွေ ပြွမ်းပါစေ အပေအမေတို့ ရှာပုံတော်ဖွင့်ခဲ့လေသည်။

လမ်းခရီးတွင် တပ်မတော်၊ ရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် အခြားအဖွဲ့အစည်းများ၏ ဂိတ်များလည်း ရှိသည်။ တစ်ဖက်အဖွဲ့အစည်း၏ ပြောက်ကျားယူနို ဖောင်းဝတ်ပြီး သေနတ်များ ကိုင်ဆောင်သွားသည်ကို ကြည့်ရင်း မိချော ကြောက်လာပြီ။ အဖေက မိချောကြောက်မှန်းသိ၍ မိချောပခုံးကို သိုင်းဖက်ထားသည်။ တောင်တက်တောင်ဆင်းလည်းများ၊ လမ်းကလည်းကျဉ်းသဖြင့် အသည်းအေးစရာကောင်းလှသည်။ ဦးခေါင်းထဲတွင်လည်း ရီဝေဝေဖြစ်ကာ မူးလာတော့သည်။ အရာရာကို ကြည့်ရသည်မှာ မှန်ပါးပါး ဖြစ်နေ၍ အဖေပခုံးကို မှီကာ မေးလိုက်လာရင်း မိချော အိပ်

သားပျောက်
မိခင်
တစ်ယောက်၏
ခံစားချက်က
မိုးလောက်
မြင့်မားနေသည်
အမေအဖို့
တွယ်တာ
မြတ်နိုးလှသည့်
ဝံ့ပယ်ပန်းလည်း
မချီးနိုင်တော့ပေ

ပျော်သွားသည်။

“သမီး ထံတော့ရောက်ပြီ”

မိချော မည်မျှ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ၊ အဖေနှိုးမှ မိချော နိုးတော့သည်။ တောင်တက်ကားစီးရတာနှင့် ကြောက်စိတ်ရောပြီး မိချောအန်ချင်နေ၍ အတင်းတိုင်းဆင်း ကားအောက် ရောက်သော် အားရပါးရ အန်ချလိုက်သည်။ အမေက ကျောလေးဖိပေးပြီး ပါလာသည့် ရေတစ်ခွက် တိုက်သည်။

“အဖေ ပြောသားပဲ၊ ခရီးကြမ်းလို့ မလိုက်ပါနဲ့ဆို

တာကို”

အဖေက ကရုဏာဒေါသောနှင့် တိုးတိုးဆိုသည်။ မိချောကို ပြုစုရင်း ခေတ္တနားပြီးမှ အဖေသူငယ်ချင်း ဦးလေးတင်လှအိမ်သို့ သွားကြသည်။ အံ့သြနေသူက ဦးလေးတင်လှရယ်ပါ။

မြင်မြင်ချင်း ဝမ်းသာအားရ ဆော်ပြောကာ ဆီးကြိုပါလေသည်။

“ဟ...ငါ့ကောင်ကြီး ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာလဲ၊ ရှမ်းပြည် သွားကြမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ နယ်စပ်မှာ အလုပ်သွားလုပ်ဖို့ နေနေသာသာ ငရုတ်သီးအစပ်တောင် မစားချင်တော့ဘူး၊ စိတ်ကုန်လွန်းလို့ပါကွ။ အခုဟာက အရေးပေါ်ကိစ္စကွ၊ ငါ့သားပျောက်နေလို့၊ မင်းညီမ မအိပ်နိုင် မစားနိုင် ဖြစ်ပြီး လာစုံစမ်းတာ”

“ဟေ့”

ဦးလေးတင်လှ အံ့သြသွားသည်။ စိတ်မကောင်းဟန်နှင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ပြုပြီးမှ...

“လူဝိုတဲ့ ဒီက ပွဲစားတွေဆီ ငါ မနက်ဖြန် လိုက်စုံစမ်းပေးမယ်၊ ခက်တာက နိုးလမ်းကသွားရင်း ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ သွားတယ်ဆိုတာ သိနိုင်ဖို့ အတော်ခက်တယ်။ အေးလေ...လာပြီးမှ စိတ်မပျက်ပါနဲ့၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် စုံစမ်းလိုက်ရင် ရပါတယ်”

“အေးကွာ သူငယ်ချင်း အားကိုးပါတယ်။ မင်းက ဒီမှာ အခြေကျနေတော့ တော်တော်များများ သိမှာပဲ။ ဒါထက် မင်းမိန်းမရော မမြင်ပါ

လား”

“ငါ့မိန်းမ သံဖြူဇရပ်ခဏပြန်သွားတယ်ကွ၊ ကဲကဲ မခင်မြ စိတ်ချမ်းသာသလိုနေနော်။ ခြေမင်းသမီးတောင် အဖျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီပဲ။ ငါက သားနှစ်ယောက်ဆိုတော့ ခမည်းခမက် တော်မယ်ကွာ၊ မကောင်းဘူးလား... ဟား... ဟား...”

အမေ မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြစ်နေ၍ ရိပ်စားမိသော ဦးလေးတင်လှက စိတ်သက်သာလို သက်သာငြား ရယ်စရာများ ပြောဆိုနေသည်။

□

အဖေနှင့် ဦးလေးတင်လှက နောက်နေ့မှစပြီး မောင်လေးအတွက် စုံစမ်းစို့ထွက်သည်။ တစ်ရက်လည်းမထူး၊ နှစ်ရက်လည်းမထူး၊ မဲဆောက်ပွဲစားများနှင့် ချိတ်ပြီး မဲဆောက်အထိ သွားကာ စုံစမ်းသော်လည်း စုံစမ်း၍မရ၊ အမေက ငိုလို့မဆုံး။

“အင်အားစုဆောင်းတဲ့ အထဲများ ဝင်သွားလား မသိဘူး သူငယ်ချင်းရယ်”

“အင်း ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်ကတော့ ငါတို့ရွာနဲ့ နှစ်မိုင်ကျော် ရွာမှာတော့ သင်းတုံ့တွေ အင်အားစုဆောင်းဖို့ လာခေါ်တယ် ပြောတာပဲ၊ တို့ရွာကိုတော့ မလာဘူး။ ခုပျောက်နေတာ နှစ်ယောက်ဆိုတော့ အဖျိုးနဲ့ တွေးလို့ရတာပဲလေ။ ကဲခင်မြ နှင့် ကျေးပုံပြီ မဟုတ်လား၊ မနက်ဖြန် ပြန်ကြရအောင်”

အမေကလည်း လက်လျှော့ပုံနှင့် ငိုရင်း ကျနေသော မျက်ရည်စတိုကို သုတ်ကာ

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ နောက်ရက် မြဝတီမှ ကော့ကရိတ်ပြန်ရန် ကားစီးရပြန်သည်။ အမေက မိချောကားမူးမှာ စိုး၍ ချက်တွင် ပလတ်စတာကပ်လာပေးသည်။ ပလတ်စတာကပ်ခြင်းကို မိချောကားမလည်သေးပါ။ အပြန်တွင် အလယ်ဘုံတဲဟုခေါ်သော နေရာတွင် ကားခဏရပ်ပြီး ဈေးဆိုင်ငယ်လေးများတွင် စားသောက်ကြသည်။ မိချောက ဗိုက်ဆာနေသဖြင့် အမေကို ပူဆာပြီး ထမင်းသွားစားကြသည်။ အဖေကတော့ မဆာ၍ မစားဘဲ ကားနား ရပ်ကာ ခရီးသည်များနှင့် ရောက်တတ်ရာရာ ထွေရာလေးပါး ပြောဆိုရင်း စကားကောင်းနေသည်။

‘ဒုန်း’

ထိုသို့ ရှိနေစဉ်အခိုက်ဘယ်နေရာက ပစ်မှန်း မသိသော လက်နက်ကြီးတစ်ခုကားနားကို ပစ်ထည့်လိုက်တော့သည်။ မိချောကို အမေက တွန်းပြီး ထိုင်ခုံအောက်ဝင်ပုန်းနေလိုက်သည်။ ခဏအကြာ မည်သည့်နေရာကမှန်း မသိသော သေနတ်သံများ ဆူညံသွားတော့သည်။

‘ဒိုင်း...ခွီး... ဒိုင်း...ခွီး...ဖောင်း’

နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် သေနတ်သံတွေ တိတ်သွားသဖြင့် ခရီးသည်များလည်း လှုပ်လှုပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်ပြီး ပျက်စီးသွားသော ကားနားပြေးကြ၊ မေးမြန်းကြ၊ ခေါ်ကြ၊ အော်ကြနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပါသည်။

‘ကိုကြည်’

‘အဖေ’

တဒဂ်အတွင်း မမျှော်လင့် မထင်မှတ်ဘဲ ကြုံဆုံလိုက်ရသည်က သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ် ကောင်းလှသည်။

အဖေနှင့်အတူ ခရီးသည် ငါးဦး ဒဏ်ရာရနေပြီး သေဆုံးသူကလည်း ငါးဦးထက် မနည်းပါ။

‘လုပ်ကြံပါဦး သမီးအမေ တက်၊ သွားလို့ပါ’

တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်၍ မိချောအမေ ခံနိုင်ရည်စွမ်း မရှိဖြစ်ကာ သတိမေ့ တက်၊ သွားပါလေသည်။

မိချော ငိုရင်းက လုံခြုံရေးတာဝန် ယူထားသောသူများနှင့် ခရီးသည်များကို အကူအညီတောင်းလိုက်သည်။ ခရီးသည် အမျိုးသားနှစ်ဦးက အနားမှာရှိသော အအေးဆိုင်သို့ ပွေ့ချီကာ ဆေးဝန်ထမ်းတစ်ဦးက အမေ့ကို စမ်းကြည့်ပြီး ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးသည်။ ညနေစောင်းအချိန် အလောင်းများ၊ လူနာများကို တင်ဖို့ ကားတစ်စီးရောက်လာသလို ခရီးသည်များကို လည်း နောက်မှပါလာသော ကားနှင့် တင်ပေး၍ ကော့ကရိတ် ပြန်ရောက်တော့သည်။ ကော့ကရိတ် ဆေးရုံတွင် အမေနှစ်ရက်ခန့် တက်လိုက်ရသည်။ အဖေက ပေါင်ထိသွားရာ တစ်လခန့် ကျပြီးမှ ရွာပြန်ရောက်လာကြသည်။ ရွာပြန်ရောက်သော်လည်း သားစော၊ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ သွေးသံရဲရဲ ဖြစ်အင်နှင့် သေဆုံးသူများကို ကြည့်ပြီး ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်ကာ အမေနေမကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

□

‘ဟဲ့ မိချော သမီး ထ၊ စမ်း၊ သေနတ်သံတွေ ကြားတယ်၊ ပုန်းကျင်းထဲ ဝင်ကြရအောင်’

အဖေက မိချောကို ဆွဲပြေးပြီး ဗုံးကျင်းထဲကို ဝင်ခိုင်းသည်။ မိချော အမေကို လှည့်ကြည့်တော့ အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် ပြေးလာသည်ကို လရောင်အောက်မှာ ဝိုးတဝါး မြင်နေရသည်။ မိချောတို့ ရွာသူ ရွာသားများသည် ညအိပ်ရာဝင်ချိန် အနက်ရောင် ဝတ်စုံဝတ်ကြသည်။ သို့မှသာ အရေးဟယ်၊ အကြောင်းဟယ် ပြေးလွှားရလျှင် အနက်ရောင်သည် ညအမှောင်ထုကို အန်တုနိုင်၍ ဖြစ်သည်။ အမေပုန်းချိ ကျင်းထဲရောက်ချိန် ဦးလေးတို့ မိသားစုလည်း ရောက်လာပြီ။ ခြံကျယ်များ ဖြစ်သော်လည်း အရေးအကြောင်းရှိလျှင် တခုတဝေးတည်း ပုန်းအောင်းနိုင်ရန် အဖေနှင့် ဦးလေးက သေသေချာချာ လုပ်ထားသည်။

ပုန်းခိုကျင်းအပေါ်တွင် သွပ်ပြားအဟောင်းများ အုပ်မိုးပြီး ထိုသွပ်ပြားပေါ်တွင် သစ်သားပေါင် တစ်ထပ်နှင့် မြေဆွေးထည့်ကာ အပင်စိုက်ထားသည်။ အပေါက်ကို လူတစ်ကိုယ်ဝင်စာ ပြုလုပ်ပြီး အဖုံး ပြန်ဖုံးထားသည်။ အဖုံးတွင် လေဝင်လေပေါက်ငယ်များ ဖောက်ထားသဖြင့် အထဲတွင် အသက်ရှူမကျပ်အောင် နေနိုင်သည်။

ထိုသို့မျှ ကြိုတင်ကာ ကွယ်မှုမပြုလုပ်လျှင် အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားကွဲ ရုံသာ ရှိပေမည်။

‘ကိုကြည်တို့ မောင်

အောင်တို့ ဝင်လေမြန်မြန်...’

‘ခင်မြ...အသံမထွက်နဲ့၊ ငါတို့ အပြင်မှာ စောင့်မယ်’

ပုန်း...ဒိုင်း...ဒက်ဒက်...ဒက်...ဒက်ဟူသော လက်နက်ကြီးပစ်သံ၊ စက်သေနတ်သံများက နီးလာလိုက် ဝေးသွားလိုက် ဖြစ်နေသည်။

‘ဟဲ့... ခင်မြတို့ အထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ တောင်ဘက်က မီးညှန်တွေတယ်။ တစ်အိမ်အိမ် မီးရွှံ့ခဲရပြီထင်တယ်’

အဖေစကားကြောင့် မိချော ကြောက်လန့်၍ အသားဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

‘ခင်မြ...ဘယ်အဖွဲ့လည်း မသိဘူး၊ တို့သားပါလေမလားလို့ ငါ တောင်ပိုင်းကို တိတ်တိတ်လေးသွားကြည့်မယ်’

‘ကိုကြည် ဒီလောက်ပစ်နေခတ်နေတာ မသွားပါနဲ့တော်၊ တော့သားက ခုဆိုသုံးနှစ်ထဲ ရောက်နေပြီ။ ဘာမှ အဆက်အသွယ် မရတော့ ငါးဖမ်းလှေ ရောက်သွားပါပြီ။ သွားကြည့်မနေနဲ့၊ တော်တော်ကြာ သေနတ်အပစ်ခံနေရမယ်’

‘အေးပါကွာ၊ ဟဲ့ မိကွန်နှင့်ကလေးတွေ မငိုစေနဲ့’

မိချောတစ်ယောက် ခူးတဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ကြောက်နေရပြီ။

‘ဂုန်း...ဒိုင်း...ဖောက် ခွီး’

လက်နက်ကြီးနှင့် ပစ်သံကြားရသဖြင့် မိချောနားနှစ်ဖက် အဝတ်နှင့် ဖိကပ်

ထားလိုက်သည်။ 'မိုးရယ်
လင်းပါတော့နော်၊ တိုက်ပွဲ
များလည်း ပြီးပါတော့၊
မိချော ကြောက်လှပါပြီ'

အရက်တက်ချိန်ကျမှ
သေနတ်သံ တဖြည်းဖြည်း
ဝေးပြီး တစ်ချက်တစ်ချက်
သာ ကြားရတော့သည်။
မိချောကတော့ အကြောက်
မကုန်သေး။ ထိုအချိန်...

'မကြီး...မကြီး...
လာပါဦးဗျ ဟီး...ဟီး'

ဦးလေးအောင်နှင့် ရွာ
သားအချို့ ပြေးလာပြီး အမေ
ကို လာခေါ်သည့်အတွက်
မိချောရင်ထဲ ထိတ်သွား
သည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ငအောင်'

'ယောက်ဖ သေနတ်မှန်
ပြီး သေပြီဗျ'

'ဟယ် မဟုတ်တာ
ငအောင်ရယ်၊ နင်တို့ ဘယ်ကို
သွားလို့လဲ။ အခု ဘယ်မှာလဲ
ငါ လိုက်ကြည့်မယ်'

အမေက အူယားဖား
ယား ပြေးထွက်သလို မိချော
လည်း နောက်က ပြေးလိုက်
သွားသည်။

ရွာလယ်ရောက်တော့
ရွာသားတွေ အုံကြည့်နေသော
နေရာကို အမေနှင့်မိချောတို့
အတင်း တိုးဝှေ့ကြည့်သည်။
မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက
မသက်သာ။

'ကိုကြည် အမယ်
လေး...ကိုကြည်ရဲ့ ဖြစ်မှဖြစ်
ရလေတော်...ကိုကြည်'

'အဖေ...အဖေ သမီး
တို့ ထားခဲ့တော့မှာလား...
အဖေ'

တကယ်ပါပဲ။ အဖေ
ဦးခေါင်း အစိတ်စိတ် အမြွှာ
မြွှာ ကွဲလေပြီ။

ကျွန်ုပ်ကောင်
ခတ်သည့်
ကြားထဲက
မိချောတို့
စစ်ဘေးဒုက္ခသည်
ပြည်သူတွေ
အနင်းခံ
မြေစာပင်ဘဝ
မလှမပ
ခံကြရလေသည်မှာ
အသက်ပေါင်း
များစွာ
စတေးခဲ့ရပြီး
ဖြစ်သည်

'ဟဲ့ မခင်မြ... သတိ
ထားလေဟာ လုပ်ကြပါဦး။
မခင်မြ သတိလစ်သွားပြီ'
အမေ သတိလစ်သွား
သလို မိချောလည်း သည်းအူ
ပြတ်မတတ် ငိုကြွေးရသည်။

'ခင်မြကို အိမ်ကို ထမ်း
ခေါ်သွားကြစမ်း'

ဘကြီးစောသန်းရင်က
ဦးလေးအောင်နှင့် သွေးချင်း
များကို ပြောသည်။ အမေ
အိမ်ပြန်ရောက်ချိန် သတိရ
လာသည်။

'အမေ...အမေ သတိ
ထားပါ အမေရယ်'

'အမယ်လေး အရပ်

ကတို့ရေ သားကပျောက်၊
လင်ကသေ ကျုပ်လောက်
ကံဆိုးသူ ဒီဇမ္မဗုဒ္ဓာ ရှိပါတော့
မလား။ သားကို တွေ့လိုတွေ
ငြား သွားချောင်းမယ်ဆိုပြီး
သေတွင်းထဲ ထွက်သွားတာ။
အမယ်လေး ကိုကြည်ရယ်၊
ကျွန်မစကား နားမထောင်ဘူး
နော်၊ သားချစ် အဖေကြီးရေ'

'တရားနဲ့ဖြေပါ မခင်မြ
ရယ်၊ ဖြစ်ချိန်တန်လို့ သဘော
ထားလိုက်ပါ။ သေသူမှာ
အနိစ္စ၊ ကျန်သူမှာ ဒုက္ခတဲ့။
ဘုရား...ဘုရား...'

တစ်ယောက်တစ်
ပေါက် ဝိုင်းပြောကြပြီး နှစ်
သိမ့်နေသော်လည်း မိချောတို့
၏ ရွှေတောင်ကြီး ပြိုကျသွား
လေပြီ။ မိချောရင်မှာ နာကျင်
ခံစားရလွန်း၍ မငိုနိုင်တော့
ပါ။ မလုံခြုံဘဲ မြေစာပင်ဖြစ်
နေသော ဤနေရာက အမြန်
ဆုံး ထွက်ပြေးချင်လှသည်။
အဖေအလောင်းမြေကျ၊ ရက်
လည်ပြီးလျှင် အမေအစ်မကြီး
ရှိရာ ဘားအံသို့ ပြောင်းမည်
ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နယ်
မြေ မအေးချမ်းသည့်အတွက်
မိချောက ကြီးဒေါင်းရှိရာ
ဘားအံသို့ ပြောင်းရန် ပူဆား
သည်။ သို့သော် အဖေသည်
သူ့ဇာတိ ရွာလေးမှ မခွာနိုင်
သလို၊ အမေက သူ့ ရင်ဝယ်
သားကဲ့သို့ စိုက်ပျိုးသော
သီးနှံပင်များကို တွယ်တာ
လွန်းသည့်အတွက် ပြောင်း
ရွှေ့ရန် အထ၊မမြောက်ပါ
ချေ။ ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ရေ၊
ကိုယ့်မိသားစုကို ခင်တွယ်
လွန်းသော အဖေ။

ခုတော့ အဖေသည် သူ
ချစ်သော ရွာလေးမှာ ထာဝရ
လဲလျောင်းရင်း သားအပြန်

ကို တောင့်တမျှော်နေမည်ဟု
မိချောထင်သည်။ အဖေသော
ကကိုလည်း မိချော မြင်မိနေ
သည်။

နေရစ်ခဲ့တော့ အဖေရေ၊
သမီးတို့ အဖေကို မထားရက်
ပေမဲ့ အခြေအနေ အရပ်ရပ်
ကြောင့် သမီးအမေကို ဒီရွာက
အပြီးအပိုင် ခေါ်ထုတ်သွားရ
ပါတော့မည်။ အဖေ သမီး
မိချောကို ခွင့်လွှတ် နားလည်
ပေးပါ အဖေရေ။

ခုတော့ အဖေ သူချစ်
သော ကောင်းမှုရွာလေးမှာ
ထာဝရ နေပေတော့မည်။

'မသွားနဲ့လို့ တားနေတဲ့
ကြား သားကို တွေ့လိုတွေ
ငြား စောကပ်ပြီးသွားတော့
လက်နက်ကြီးကျပြီး အဖြစ်
ဆိုးနဲ့ တိုးရတော့တာပဲ'

အဖေနှင့်အတူ လက်
နက်ကြီးနှင့် မလွတ်သူ ရွာ
သား လေးဦး၊ ရွာသူ နှစ်ဦး၊
ကလေးတစ်ဦး ဒဏ်ရာရ၍
ဆေးရုံ ပို့လိုက်ကြသည်။
ဦးလေးအောင်က အဖေ
နောက် လိုက်သော်လည်း မမီ
လိုက်၍ အသက်ရှင် ကျန်နေ
ခြင်းဖြစ်သည်။ မိချောတို့
မိသားစု ကဆိုးမိုးမှောင်မူရ
ပြီ။ ကျွန်ုပ်ကောင်ခတ်သည့်
ကြားထဲက မိချောတို့ စစ်
ဘေးဒုက္ခသည် ပြည်သူတွေ
အနင်းခံ မြေစာပင်ဘဝ မလှ
မပ ခံကြရလေသည်မှာ
အသက်ပေါင်းများစွာ စတေး
ခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။

မိချောသည် ဆုံးဖြတ်
ချက် ချထားသည့်အတိုင်း
အဖေရက်လည်ပြီးသည်နှင့်
အမေကို တရားချသည်။

'အမေ မလိုက်ဘူး

သမီး၊ နှင့်အဖေ ခေါင်းချခဲ့
တဲ့ နေရာမှာပဲ အမေနေမယ်*
အမေသည် စိတ်ဓာတ်
ပြင်းထန်သည်။ တရားချလို့
မရ၊ ပြန်မရှင်လာနိုင်တော့
သည့် အမှေရုပ်ကလာပ် မြှုပ်
နှံရာ မြေပုံသို့ သွားသည်။
ငိုသည်။ သောကအပူကို
မျက်ရည်နှင့် ဆေးကြော
သည်။ ခါးခါးသီးသီး ငြင်း
သည်။

*အမေ ငြိမ်းချမ်းရေးရ
မှ ဒီနေရာက သွားမယ်။ ငြိမ်း
ချမ်းရေး ဘယ်တော့ရမှာလဲ၊
ငါတို့တွေ ဘယ်တော့ ငြိမ်း
ချမ်းရေး ရမှာလဲ သမီးရယ်*

မိချော စိတ်ညစ်သွား
သည်။ အမေမေးသည့် မေး
ခွန်းထဲတွင် မိချော မဖြေနိုင်
သည့် မေးခွန်း ပါနေသည်။
အမေကလည်း ငြိမ်းချမ်းရေး
လိုလားသူ ဖြစ်သည်နှင့်အညီ
သေနတ်သံကြားလျှင် သို့
မဟုတ် တစ်နေရာမှ တိုက်ပွဲ
ဖြစ်နေသည်ဟု ကြားလျှင်
စိတ်ခံစားမှု ဝေဒနာနှင့် နေ
မကောင်းဖြစ်ကာ အိပ်ရာထဲ
ခွေနေတော့သည်။ ယခုလို
အဖေဆုံးပါးသွားလေတော့
ပုံပြီး ဆိုးတော့သည်။

*သမီး မိချော၊ အမေတို့
တိုင်းပြည်ဟာ ငြိမ်းချမ်းရေး
မရနိုင်တော့ဘူးလား၊ ပြည်
တွင်းစစ်တွေ မပြီးနိုင်တော့
ဘူးလား သမီးရယ်*

အမေ ဒီမေးခွန်းကို
ထပ်ကာထပ်ကာ မေးနေပါ
သည်။

*အမေရယ်... သမီး
နားလည်သလောက် ပြောရ
ရင် သမီးတို့ မြန်မာနိုင်ငံကြီး
မှာ နေထိုင်တဲ့ လူမျိုးတွေဟာ
ဆွေမျိုးတွေပါပဲ၊ ဆရာတော်

တရားပြသွားတာပဲလေ။
ဆွေမျိုး မတော်ခဲ့တဲ့လူ မရှိ
ဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သံသယ
မပျောက်သရွေ့ ငြိမ်းချမ်းရေး
ဝေးနေရဦးမှာ၊ အမှန်ဘဝ
မရောက် ဖြစ်နေဦးမှာ ဒါ
လူကြီးတွေ အလုပ်ပါအမေ
ရယ်။ ဒါကြောင့် အမေ
ကျန်းမာရေးကိုပဲပြီး သမီးတို့
ဘားအံ ပြောင်းကြရအောင်
နော် အမေ*

မိချော ငိုပြီး ထပ်ကာ
ထပ်ကာ ပြောမှ အမေ ခေါင်း
ညိုတံ လိုက်တော့ သည်။
လယ်ယာတွေရောင်း၊ ခြံကို
ဦးလေးအောင်တို့ လင်မယား
နှင့်အပ်ကာ အမေအစ်မကြီး
အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့တော့
သည်။ အမေအစ်မကြီး ကြီး
ဒေါင်းက သားသမီးမရှိ
မှဆိုးမဖြစ်ကာ မိချောတို့ လာ
နေသဖြင့် ဝမ်းပန်းတသာ
ကြိုဆိုသည်။ ကြီးဒေါင်းက
သာမညသွားသည့် ကား
လမ်းမှာ ထမင်းဆိုင် ဖွင့်ထား
သဖြင့် ကြီးဒေါင်းကို နားစေ
ပြီး မိချော ဆိုင်ထိုင်သည်။
ဆိုင်မှာ အကူခေါ်ထားသည့်
နန်းစောနှင့် အော့ပုံကလည်း
ကြီးဒေါင်း၏ ပါးစပ်သေနတ်
သံမှ လွတ်သွားသဖြင့် ပိုပြီး
ပျော်ရွှင်သွားသည်။ လော
လောဆယ်တော့ မိချောတို့
သားအမိ အဆင်ချောနေပြန်
ပါသည်။

သာမညဆရာတော်
ဘုရားကြီး၏ ဂုဏ်သတင်း
ကြောင့် ဘားအံမြို့နှင့် သာမ
ည ဆရာတော်ထံ မြန်မာနိုင်ငံ
တစ်နံတစ်လျှားက အပူးမြော်
လာသူများ စည်ကားလှ
သည်။ ကားကြီးကားငယ်
အသွယ်သွယ်နှင့် လာရောက်

ကြသည်။ မိချော ထမင်းဆိုင်
ရောင်းရင်း ကုသိုလ်ယူဆီသလို
သားသတ်လွတ် ဆွမ်းချိုင့်
နေစဉ် လှူဖြစ်သည်။ မိချော
လည်း စိတ်ချမ်းသာရပါ၏။
ဤမြေရောက်သော် မိချောတို့
အားလုံး သားသတ်လွတ်
စားသည်။ မိချော ဆိုင်မှ ၀.၂
နှင့် ၄က်ပျောဖူး ရောသုပ်
သော အသုပ်သည် အစပ်
အဟပ်တည့်၍ နာမည်ကြီး
သည်။ ရောင်းအား ကောင်း
ခြင်းနှင့်အတူ အပျိုဖော်ဝင်စ
အလှသွေး ကြွယ်နေသူ၊ ဖွံ့
ထွား တင့်ကား အချိုးအဆစ်
သားနားနေသူ၊ ရှိုက်ဖိုကြီး
ငယ် အသွယ်သွယ်နှင့် ခန္ဓာ
ကိုယ် အချိုးအစား ဝင့်ကြား
နေသူ မိချောအလှမှာ ယစ်မူး
သူများလည်း အစီအရီ ပေါ်
လာတော့သည်။

*မောင်မောင်စိုးလေး
မဆိုးဘူးသမီးရဲ့၊ ကြီးဒေါင်း
သဘောကျတယ်။ ရပ်ဆွေ
ရပ်မျိုးလေ။ ကားပိုငါ၊ အိမ်
ပိုငါနဲ့ တစ်ဦးတည်းသော
သား၊ အဝေးပြေးကား နှစ်
စီးသုံးစီးကို ကြီးကြပ်နေတာ
လူကောင်းလေးပါ သမီး*

သောကပင်လယ်ပြင်
မှာ လက်ပစ်ကူးခပ်နေရ၍
ချစ်ရေးချစ်ရာ အဖြာဖြာကို
ဘာမှမသိ နားမလည်ခဲ့သော်
လည်း ကြီးဒေါင်းက မိချော
နှလုံးသားတံခါးကို သော့ဖွင့်
ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ကျန်းမာ
ရေး မကောင်းသည့် အမေက
လည်း သဘောတူသည်။
ကိုမောင်မောင်စိုးကလည်း
မိချောကို ချစ်ရေးဆိုဖူးသည်။
မိချောကသာ အခြေမပေး
သေးဘဲ ရွေးချယ်နေသည်။
နောက်ဆုံးတော့ မိချော

ခေါင်းညိုတံကာ ကိုမောင်
မောင်စိုးနှင့် လက်ထပ်ဖို့
သဘောတူလိုက်ရတော့
သည်။

မိချောတို့ မင်္ဂလာပွဲ ခြံနံ
ခြံနံသံ စည်ကားလှသည်။
မိချောတို့ကို ယောက္ခမဘက်မှ
စီးပွားခွဲပေးသည်။ စား
သောက်ဆိုင်ကိုလည်း တိုးချဲ့
ဖွင့်လှစ်သည်။ အဝေးပြေး
ကားတစ်စီး၊ ကြီးဒေါင်းတို့
ခြေရင်းကခြံကို ဝယ်ပြီး တစ်
ထပ်တိုက် ဆောက်ပေးသဖြင့်
မိချောတို့ဘဝ သာယာလှပေ
သည်။ ဘဝမှန်တိုင်း ရိုင်းခဲ့
သမျှ တကယ့် စစ်မှန်သော
မေတ္တာရှင် ကိုမောင်မောင်စိုး
နှင့် တွေ့၍ ပူးစာပတ်မိခြင်း
မှာ မိချောအတွက် ကံကောင်း
ခြင်း ဆုလာဘ်များဟုပင်
ဆိုရပေမည်။

သောယာလှပသော
အိမ်ထောင်ရေးကြောင့် မိချော
စိတ်ချမ်းသာနေစဉ်မှာပင်
မထင်မှတ်ဘဲ အမေ ပျောက်
သွားတော့သည်။ ဆိုင်က
ကောင်မလေး၏ အမေ
သတင်းပေးမှ သိရသည်။
ကြီးဒေါင်း တားနေသည့်
ကြားက ရွာခဏ ပြန်ကြည့်
မည်ဟု ပြောသွားသည်။
အမေသည် အဖေစိုက်ထား
ထားသော စံပယ်ပန်းခုံနှင့်
သနပ်ခါးပင်များကို အလွန်
တွယ်တာသည်။ နယ်မြေ
မအေးချမ်းသဖြင့် မိချော စိတ်
ပူနေသည်။ မိချောသိလျှင်
တားမှာ ကြိုသိနေ၍ မိချော
ကို မပြောဘဲ ထွက်သွားခြင်း
ဖြစ်သည်။

*ကိုစိုး ဘယ်လိုလုပ်ကြ
မလဲ၊ မိချော လိုက်ခေါ်ရင်

ကောင်းမလားဟင်”
လင်သားဖြစ်သူကို
အားကိုးတကြီး တိုင်ပင်၏။
“တစ်ရက် နှစ်ရက်
စောင့်ကြည့်ပါဦး ချောရယ်၊
အမေလည်း သွားတတ်နေ
တာပဲ”
ဒီလိုနှင့် ကားကြိုရှာပြီး
ရွာကို စာပါးလိုက်သည်။
နောက် နှစ်ရက်နေတော့
မိချောတို့ ရွာသွားသည့်လမ်း
တွင် တိုက်ပွဲဖြစ်နေသည်ဟု
ကြားသဖြင့် မိချော စိုးရိမ်
စိတ် ငယ်ထိပ်ရောက်ရပါပြီ။
ပြည်တွင်းစစ်ရဲ့ အနိဋ္ဌာရုံ
အောက်မှာ အဖေဆုံးပါးခဲ့ရ
သလို အမေကိုတော့ အဆုံး
ပါး မခံနိုင်။ ဘာမှ မဖြစ်ပါ
စေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရုံကလွဲ
လို့...။
“မိချော...မိချော”
ခေါ်သံကြား၍ အပြင်
ဘက်ကြည့်ရာ ဦးလေးအောင်
နှင့် အမေ ဖြစ်နေသည်။ အမေ
ကို ဒိုင်နာလို ကားမျိုးနှင့်
တင်ခေါ်လာသည်။ အမေ
လက်ထဲမှာ ညှိုးနွမ်းနေသော
စံပယ်ခက်များ၊ သနပ်ခါးပန်း
များက ရနံ့မပြယ်သေး။
“မိချော...ညည်း
အမေကို ဆေးရုံပို့မှဖြစ်မယ်၊
တိုက်ပွဲကြားမှာ ညပ်သွား
တော့ သွေးပျက်ပြီ ထင်ပါရဲ့။
ရွာရောက်တော့ အကောင်း၊
အပြန်မှာဖြစ်တာ။ ကြည့်ပါဦး
ကွာ၊ ဒီပန်းတစ်ခက်နဲ့ နင့်
အမေ ခုကွရောက်တော့မလို့”
အမေကို ဘားအံဆေးရုံ
ပို့လိုက်သည်။ ပင်ကိုက
နှလုံးမကောင်းရသည့်အထဲ
အနိဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်းများတွေ
ပြီး ပိုဆိုးလာတော့သည်။
ကြားရသည့် သတင်းက

မိချောရင်တွင်း မချီအောင်
ခံစားရသည်။
“အမေရယ် မိချောကို
ဘာလို့ ပြောမသွားတာလဲ၊
ခုတော့ အမေ နေမကောင်း
ဖြစ်ပြီ။ စံပယ်ပန်းကို လွှမ်း
တာလား၊ အမေကို လွှမ်းတာ
လား အမေရယ်”
“နှစ်...မျိုး...လုံး...
ပေါ့ အေရယ်...ဟီး...ဟီး”
အမေ နှလုံးထိသွားပြီ
ဟု အဖြေရသဖြင့် ယခု မော
နေပြီး စကားကောင်းကောင်း
မပြောနိုင်၍ နောက်ထပ်
ဘာမှ မမေးတော့ပါ။ အမေ
ကို အောက်ဆီဂျင် ပေးထား
ရသည်။ သို့သော် အမေ
ရောဂါ တဖြည်းဖြည်း သည်း
လာသည်။ တစ်ချက် တစ်
ချက် သတိလစ်ချင်သလို
ဖြစ်လာသည်။ ကိုစိုးက
ဆရာဝန်ကြီးကို မေးကြည့်ရာ
အခြေအနေမကောင်းဟု သိရ
တော့ အမေကွယ်ရာမှာ
မိချော အသည်းကြွေမတတ်
ငိုကြွေးရသည်။ အဆင်ပြေနေ
၍ စိတ်ချမ်းသာရုံ ရှိသေး
ခုတော့ စစ်၏ လောင်းရိပ်
အောက်မှာ ကြမ္မာဆိုးက
ထပ်တိုးလာချေပြီ ဖြစ်သည်။
“သမီး တိုက်ပွဲဖြစ်နေ
သေးလား၊ ငြိမ်းချမ်းရေး
ဘယ်တော့ရမှာလဲ သမီး
ရယ်။ မောင်လေး ပြန်လာရင်
စောင့်ရှောက်နော်။ စစ်ကြီး
ပြီးတော့မယ်၊ ငြိမ်းချမ်းရေး
ရတော့မယ်လို့တော့ သူတို့
ပြောနေသံ ကြား...ကြား...”
ဤစကားများသည်
အမေ၏ နောက်ဆုံးစကား
များပင် ဖြစ်တော့သည်။ □
သားသမီး သုံးယောက်

နှင့် အသိုက်အမြွှာတစ်ခုတည်း
တွင် မိချော ချမ်းသာစွာ နေရ
ပါ၏။ ချစ်ခင်ပွန်း၏ နွေး
ထွေးသော ဖေးမမှုနှင့် စီးပွား
ဖြစ်ထွန်းလာ၍ ချမ်းသာနေ
ပြီဖြစ်သော်လည်း မိဘနှစ်ပါး
မခံစား၊ မခံစားရသည်ကို
မိချော ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမဆုံး
ပါ။ ညီညွတ်ခြင်း မဖြစ်သေး
သည့် ပြည်တွင်းစစ်၏ အထု
အထောင်းဒဏ်ကြောင့် အဖေ
ရော အမေပါ သေနတ်သံတွေ
နှင့် ဝေးရာ တမလွန်ကို လွှင့်
ပါသွားရချေပြီ။
အတိတ်က ကန့်လန့်
ကာကို အမှတ်မထင် ပြန်လုပ်
မိလေတိုင်း ခါးသီးသော
ငယ်ဘဝအဖြစ် များသည်
အရိပ်ပမာ မိချောကို ခြောက်
လှန့်စေပြီ။ စစ်ဆိုလျှင် ရေစစ်
တောင်မှ မကြည့်ချင်လောက်
အောင် ကြုံခဲ့ရသည် ဖြစ်ရပ်
များ။ စစ်၏ မှန်တိုင်းများ၊
စစ်၏ အရိပ်မည်းများ၊ စစ်၏
အနိဋ္ဌာရုံဖြစ်ရပ် အစုံစုံများ
သည်ကား ခုတော့ ငြိမ်းအေး
ချမ်းသာတော့မည့် လင်း
ရောင်ခြည်တွေ သန်းလာပြီဟု
ဆိုရတော့မလို့။
တိုင်းရင်းသားပေါင်း
စုံ အပစ်အခတ် ရပ်စဲရေး
လက်မှတ်တွေထိုးပြီး တစ်
တိုင်းတစ်ပြည်လုံး မိချောတို့
မျှော်တလင့်လင့်နှင့် မျှော်လင့်
နေသော ငြိမ်းချမ်းရေးကို
ဖော်ဆောင်နေကြလေပြီ။
ခုနေချိန်ခါသာ အဖေအမေတို့
ရှိခဲ့လျှင် ပျော်လွန်း၍ ထက၊
လေမည်မှာ အမှန်ပါ။ မိချော
အဖေ အမေတို့၏ ပုံရိပ်များ
ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်
ယောင်မိရင်း နှုတ်မှလည်း
ခံစားမှုစကားလုံးတို့ကို တိုး

တိုးညှင်းညှင်း ရွတ်ဆိုနေမိ
သည်။
“ငြိမ်းချမ်းတော့မယ်
အဖေနဲ့ အမေတို့ရေ၊ စားပွဲ
ပေါ်တော့ လက်မှတ်တွေ ထိုး
နေကြပြီတဲ့။ တမလွန် ဘဝ
ကနေ အဖေတို့ အမေတို့
လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ လက်ခုပ်
တီးလို့ ကြိုဆိုကြပါတော့။
အဖေတို့ အမေတို့ မြတ်နိုး
တောင်တ လိုချင်တဲ့ ဒီငြိမ်း
ချမ်းရေးကြီး အမှန်အကန်
ရပါစေကြောင်းလည်း သမီး
နေ့စဉ် ဆုတောင်းနေပါတယ်။
အားလုံး အားလုံး လိုလား
တောင်တ မျှော်လင့်နေတဲ့ ဒီ
ငြိမ်းချမ်းရေးဆိုတာ စားပွဲပေါ်
မှာ လက်မှတ်ထိုးနေကြပြီ။
သံသယတွေပျောက်လို့ အမှန်
ဘဝရောက်ဖို့ အိုင်အခဲ အခု
အထစ် မြူအညစ်အကြေး
တွေ ကင်းစင်သွားမယ်ဆိုရင်
သမီးတို့ တိုင်းပြည်ကြီး
တကယ့် အစစ်အမှန် ငြိမ်း
ချမ်းရေး ရမှာပါ။ အဖေနဲ့
အမေတို့ရယ်...ဒါပေမဲ့ စာကွဲ
ပိုင်းပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး
သေနတ်သံ ပြန်ကြားရဦးမှာ
လားလို့ သမီး တွေးပူမိပါ
တယ်”
နှုတ်မှ ဖွဖွညှင်းညှင်း
ရေရွတ်နေသည့် မိချော၏
မျက်လုံးအိမ်မှာတော့ အနာ
ဂတ် ရောင်ခြည်ကို မျှော်လင့်
နေသည့် မျက်ရည်တွေ စီးကျ
နေလျက်ပါ။ အဲဒီမျက်ရည်
တွေကတော့ အတိတ်က
ကျခဲ့သည့် မျက်ရည်တွေနှင့်
မတူသည့် ငြိမ်းချမ်းရေး
မျက်ရည်များဟု ဆိုရမည်
သာ ဖြစ်ပါတော့သည်။ ■

နီနီနိုင်သထုံး